

TOM CLANCY

JOCURI DE PUTERE

Tom CLANCY

Jocuri de putere

V.1.0

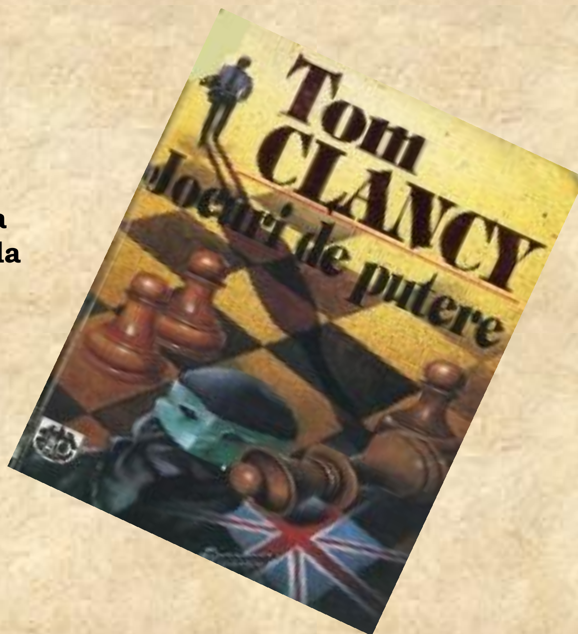
Traducere: ŞTEFAN NIMARA şi AUREL ŞTEFĂNESCU

www.virtual-project.eu

ISBN:
ISBN 973-576-056-8

Coperta originala

TOM CLANCY – *Patriot Games*
RAO International
1996

Tom Clancy a urcat dezinvolt în clasamentele literare americane cu fiecare din cele opt romane publicate până în prezent – *Red Stomi Rising, The Cardinal of Kremlin, The Sum of All Feare, Without Remorse, OP-Center, The Hunt for Red October, Clear and Present Danger* şi *Patriot Games* – ultimele trei cunoscând ecranizări cu distribuții de ținută şi box-office pe măsură. Care ar fi posibilele explicații ale popularității scriitorului în ochii unui public care nu acordă bilete de favoare?

De la bun început, se impune sublinierea că primul său roman, *The Hunt for Red October,* a marcat naşterea unui nou gen literar şi anume *techno-thriller-ul,* respectiv un amestec de literatură de război tradițională cu elemente de tehnică din arsenalul literaturii de anticipație, la care se adaugă, ca ingrediente, elemente specifice romanelor de spionaj, precum şi o mare doză de realism social.

În al doilea rând, în romanele sale Tom Clancy reabilitează complexul militaro-industrial, după ce, o lungă perioadă, în producțiile literare şi cinematografice americane nu invadatorii străini erau duşmanii, ci americanii înşăşi – prin instituții precum CIA, FBI, Pentagonul, guvernul sau chiar preşedintele SUA.

În al treilea şi nu în ultimul rând, popularitatea lui Tom Clancy se datorează remarcabilului său talent narativ, capacității de a construi personaje puternice, confruntate cu întâmplări perfect verosimile. Forța romanelor sale şi influența exercitată de acestea au fost atât de mari, încât în anii ’80 Clancy ajunsese să fie considerat de unii reprezentanți ai mass-media drept purtător de cuvânt al administrației Reagan.

WANDEI

Atunci când oamenii răi se unesc, cei buni trebuie să se asocieze, căci altfel vor cădea unul după altul. Un sacrificiu nemilos, într-o luptă demnă de dispreț.

EDMUND BURKE

„Dincolo de toată propaganda cu care suntem împroşcați din străinătate, se desprinde o concluzie absolut incontestabilă – (terorismul) este o crimă după orice standard de civilizație, comisă împotriva unor oameni nevinovați, în afara scenei pe care se desfăşoară conflictul politic şi trebuie tratată ca atare…

Singura noastră şansă de a controla terorismul este aceea de a recunoaşte natura acestuia.

Să ne folosim de mijloacele de care dispunem. Să facem apel la cooperarea la care avem dreptul să sperăm din toate colțurile lumii şi, folosindu-ne de această cooperare, să descoperim şi să distrugem văgăunile întunecate şi mucegăite ale acestor laşi infractori, până când vom reuşi să-i aducem în fața justiției, să răspundă pentru faptele pe care le-au comis, în procese publice, ca nişte criminali de drept comun şi să-şi primească pedepsele pe care le merită cu prisosință.”

WILLIAM H. WEBSTER,
Directorul Biroului Federal de Investigații (FBI),
15 octombrie 1985

1
O zi însorită, la Londra

Ryan era cât pe ce să fie omorât şi încă de două ori, în numai o jumătate de oră. Coborâse din taxi la câteva străzi de destinație. Era o zi frumoasă, senină, iar soarele începuse deja să coboare pe cerul albastru. Ore întregi, fusese obligat să stea pe scaune din lemn cu spătarul drept şi tare, iar acum simțea nevoia să se plimbe puțin pe jos, ca să-şi mai dezmorțească încheieturile. Traficul era relativ scăzut şi nici pe trotuar nu se vedeau prea mulți pietoni. Asta îl surprindea oarecum, dar aştepta cu nerăbdare orele de vârf ale după-amiezile. Vădit lucru, cei care trasaseră străzile astea nu se gândiseră că într-o zi ele se vor umple cu automobile, iar Ryan era sigur că haosul care avea să vină era un spectacol ce nu trebuia ratat. Prima impresie a lui Jack fusese că Londra este un oraş prin care merită să te plimbi pe jos, aşa că porni la drum în ritmul său obişnuit, în pasul vioi cu care se deprinsese încă de pe vremea când servise în Corpul de Infanterie Marină, marcând în mod inconştient timpul prin zgomotul imperceptibil făcut de manşetele pantalonilor ce i se loveau de glezne.

În clipa în care ajunse aproape de o intersecție, pe stradă nu se afla nici o maşină, aşa că îşi propuse să traverseze înainte de colț. Privi automat la stânga, la dreapta şi apoi din nou la stânga, aşa cum făcea încă din copilărie, apoi mai înaintă un pas, intrând pe carosabil…

Fu cât pe ce să fie acroşat de un autobuz roşu cu imperială, care trecu în viteză prin fața lui, la distanță de numai câțiva centimetri.

— Scuzați-mă, domnule.

Ryan se întoarse şi văzu un sergent de poliție – pe aici li se spune conetabili, îşi aminti – în uniformă ca la carte, inclusiv caschetă a la Mack Sennett[1].

— Vă rog să fiți atent şi să traversați strada pe la colț. Ați putea,

---

[1] Mack Sennett – cineast american (1884-1960), creatorul comicului burlesc în cinematografie *(n. tr.)*.

de asemenea, să luați în seamă semnele desenate pe pavaj, care vă indică să vă uitați mai întâi la dreapta şi abia pe urmă la stânga. Noi facem totul ca turiştii să nu fie implicați în accidente de circulație...

— De unde ştiți că sunt turist?

După accentul lui Ryan, acum era sigur.

Polițistul zâmbi îngăduitor.

— Atunci când ați traversat v-ați uitat în partea opusă, domnule şi sunteți îmbrăcat ca un american. Vă rog să fiți mai atent, domnule. Vă doresc o zi bună.

Polițistul se îndepărtă dând prieteneşte din cap şi lăsându-l pe Ryan să se întrebe prin ce anume costumul său nou-nouț cu vestă îl făcea să arate ca un american.

Destins, se îndreptă către intersecție. Pe carosabil, la colț, scria cu litere mari, vizibile „Priveşte la dreapta”, iar dedesubt era desenată şi o săgeată, aşa încât să înțeleagă până şi analfabeții. Aşteptă să se schimbe culoarea semaforului şi traversă, având grijă să nu iasă de pe zebră. Jack îşi spuse că va trebui să acorde mai multă atenție traficului, mai ales că de vineri urma să închirieze o maşină. Anglia este unul dintre ultimele locuri de pe pământ unde oamenii continuă să conducă maşina pe partea stângă a străzii Era convins că îi va trebui o perioadă destul de îndelungată ca să se poată obişnui.

Dar restul era destul de bine făcut pe aici, îşi zise ceva mai relaxat, trăgând deja unele concluzii după prima zi petrecută în Marea Britanie, unde nu mai fusese niciodată. Ryan era un om obişnuit să observe ce se întâmplă în jurul său, iar experiența îi permitea să tragă multe concluzii după numai câteva priviri. Se afla acum într-un cartier al afacerilor şi al firmelor specializate. Lumea de pe trotuar era mai bine îmbrăcată decât în America – cu excepția punkiştilor, cu părul tuns cu creastă şi vopsit în portocaliu şi roşu. Arhitectura de aici era o amestecătură de stiluri, de la Octavian Augustus la Mies van der Rohe, dar cele mai multe clădiri aveau un aer bătrânesc şi tihnit, construcții care în Washington sau Baltimore ar fi fost de mult timp înlocuite cu acele cutii de metal şi sticlă, durabile, dar fără suflet şi fără acoperire artistică. Aceste două aspecte ale oraşului se împleteau minunat cu bunele maniere ale celor pe care îi întâlnise până acum. Pentru Ryan, călătoria aceasta era o vacanță activă, dar, după primele impresii pe care şi le făcuse, totul îi spunea că avea să fie, fără îndoială şi foarte plăcută.

Erau şi unele ciudăţenii. Cei mai mulţi trecători păreau să-şi fi luat cu ei umbrelele. Ryan avusese grijă să verifice buletinul meteo al zilei înainte de a porni în această plimbare de recunoaştere. Cei de la serviciul meteo nu se înşelaseră atunci când anunţaseră o zi frumoasă. De fapt, spuseseră că va fi o zi caniculară, cu toate că temperatura nu era deloc ridicată. Era, ce-i drept, o zi caldă pentru această perioadă a anului, dar chiar „caniculară”? Jack se întreba dacă şi pe aici acestui fenomen i s-o fi spunând „vară indiană” – o zi senină şi relativ caldă atunci când în mod normal ar trebui să fie o vreme foarte urâtă. Probabil că nu. Şi totuşi, de ce mai toţi oamenii aveau asupra lor câte o umbrelă? Oare lumea de aici nu are încredere în serviciile meteorologice locale? *Acesta* să fi fost oare amănuntul care l-a ajutat pe poliţist să-şi dea seama că sunt american?

Un alt aspect care îl mirase era abundenţa de Rolls Royce-uri de pe străzi. De-a lungul întregii sale vieţi nu văzuse mai mult de o mână de astfel de autoturisme, dar aici, chiar dacă nu le întâlneai la tot pasul, se putea spune că sunt destul de multe. În ce-l privea, Ryan conducea un Volkswagen vechi de când ani, model broscuţă.

Se opri la un chioşc de ziare ca să cumpere „The Economist”, chinuindu-se cu restul pe care îl primise de la taximetrist, căci nu era obişnuit cu monedele englezeşti; după o vreme, reuşi să-i dea banii vânzătorului stradal, care aştepta răbdător. Fără îndoială» îşi dăduse şi el seama că avea de-a face cu un yankeu. În loc să se uite pe unde merge, începu să răsfoiască ziarul, aşa că la un moment dat se trezi la jumătatea unei străzi necunoscute, îndreptându-se într-o direcţie greşită. Ryan se opri, rememorând haita oraşului, pe care o consultase înainte să plece din hotel. Singurul lucru pe care Jack nu putea să-l facă. Era să reţină numele străzilor, însă avea o memorie fotografică a hărţilor. Merse mai departe până la următoarea intersecţie, făcu la stânga, mai trecu de două intersecţii, coti apoi la dreapta şi ajunse, în sfârşit – nu încăpea nici o îndoială – în dreptul parcului St. James’s. Îşi consultă ceasul: mai avea un sfert de oră. Era la poalele dealului, lângă un monument închinat unui duce de York, aşa că traversă strada prin dreptul unei clădiri lunguieţe, de construcţie clasică, din marmură albă.

Un alt lucru plăcut pe care îl observase în Londra era abundenţa spaţiilor verzi. Parcul părea să fie destul de mare şi se vedea limpede că iarba era îngrijită cu multă atenţie, întreaga toamnă trebuie să fi fost neobişnuit de călduroasă, căci copacii

erau încă plini de frunze. Cu toate acestea, lumea nu prea se înghesuia în parc. Ei bine, îşi zise, la urma urmei e miercuri, mijlocul săptămânii, copiii sunt la şcoală, iar adulții la serviciu. Cu atât mai bine! Făcuse această călătorie în mod deliberat în afara sezonului turistic. Lui Ryan nu-i plăcea deloc aglomerația. Încă un lucru pe care îl învățase la infanteria marină.

— *Tatiii!*

Capul lui Ryan se întoarse brusc la stânga, apoi la dreapta, în căutarea micuței sale fiice, pe care o văzu venind în fugă din spatele unui copac, fără să-i pese, ca de obicei, de propria-i siguranță. Sally sări în brațele înaltului ei tată, aşa cum făcea mereu, lăsându-se pe el cu toată greutatea. Tot ca de obicei, Cathy Ryan apăru imediat din urmă, căci niciodată nu reuşea să țină pasul cu mica lor tornadă albă Arăta ca un turist veritabil. De umăr îi atârna un aparat de fotografiat Canon de 35 de milimetri, în tocul lui special, care constituia un bagaj separat ori de câte ori plecau în vacanță.

— Cum a fost, Jack?

Ryan îşi sărută soția. Poate că britanici nu fac aşa ceva în public, îşi zise.

— Minunat, iubito. S-au purtat cu mine de parcă eu aş fi fost stăpânul acolo. Am totul aici, spuse, bătând cu palma peste mapă. Dar tu ce-ai făcut? N-ai cumpărat nimic?

Cathy chicoti.

— Magazinele fac afaceri bune pe aici.

Felul în care zâmbea dădu de înțeles că spânzurase o parte considerabilă a banilor pe care îi alocaseră pentru cumpărături.

— Şi am pus mâna pe nişte lucruri cu adevărat simpatice pentru Sally.

— A da?

Jack se aplecă pentru a-şi privi fiica în ochi.

— Şi cam ce-ar putea să fie?

— Surpriză, tati!

Fetița se răsuci în loc, alintându-se şi râzând ca orice copil în vârstă de patru ani. Apoi arătă cu degetul către parc:

— Tati, au aici un lac cu lebede şi pechilani!

— Pelicani, o corectă Jack.

— Sunt albi, uite aşa de mari!

Sally iubea la nebunie pelicanii.

— Aha, făcu Ryan, în semn că a înțeles.

Apoi se întoarse către nevastă-sa:

— Ai făcut ceva fotografii?

Cathy îşi bătu aparatul de fotografiat cu palma.

— O, bineînțeles. Întreaga Londră a intrat în acest Canon. Ce mai, am canonizat-o, glumi ea. Sau ai fi preferat să facem toată ziua cumpărături?

Fotografia era singurul hobby al lui Cathy Ryan – şi ştia să scoată nişte imagini cât se poate de frumoase.

— Aha!

Ryan privi de-a lungul străzii. Pavajul era roşiatic, nu negru, iar drumul, mărginit de nişte copaci ce păreau a fi mesteceni. Se aflau pe Mall[2], nu-i aşa? Nu era foarte sigur, dar nici pe nevastă-sa nu vru s-o întrebe, cu toate că ea mai fusese la Londra de câteva ori. Palatul era o clădire mult mai mare decât s-ar fi aşteptat, dar de la distanța la care se aflau părea o construcție monotonă, ascunsă în spatele unui soi de monument din marmură. Pe aici traficul era ceva mai intens, dar maşinile treceau cu viteză destul de ridicată.

— Ce facem diseară? Unde cinăm?

— Luăm un taxi până la hotel, spuse Cathy privindu-şi ceasul, sau mergem pe jos.

— După numărul de stele al hotelului, ar fi cazul să aibă un restaurant pe cinste. Oricum, e prea devreme. În locurile astea supercivilizate poți fi lăsat până la ora opt sau nouă fără să fi băgat nimic în gură.

Văzu încă un Rolls îndreptându-se în direcția Palatului. Se gândea cu plăcere la cină, deşi ar fi preferat ca Sally să nu fie cu ei. Fetițele de patru ani şi restaurantele de patru stele nu fac casă bună. Auzi în stânga scrâşnet de frâne. Tocmai se întreba dacă hotelul o fi având *baby-sitting* când…

BUUM!

Ryan tresări mirat, auzind bubuitul unei explozii la nici treizeci de metri distanță. *Grenadă,* îi sună o voce în minte. Auzi apoi şuieratul fragmentelor de metal ce zburau prin aer, iar după câteva clipe răpăit de arme automate. Se roti pe călcâie şi văzu Rolls-ul care trecuse mai devreme transformat într-un morman de fiare, aruncat în mijlocul străzii. Partea din față părea mai coborâtă decât ar fi trebuit să fie, iar calea îi era blocată de o berlină neagră. Lângă acesta din urmă, sprijinit de aripa din față, un bărbat trăgea în Rolls cu un AK-47, în timp ce alt bărbat alerga în jurul maşinii, ocolind-o prin stânga.

---

[2] The Mall – alee din parcul St. James din Londra *(n. tr.).*

— *La pământ!*

Ryan îşi trase fiica jos, apucând-o pe după umeri şi obligând-o să stea lipită de iarbă, în spatele unui copac, în timp ce cu cealaltă mână o trase cu brutalitate la pământ şi pe nevastă-sa. În spatele Rollsului se strânseseră deja vreo douăsprezece maşini, dar la mai puțin de cincisprezece metri distanță protejându-i astfel familia de linia focului. Traficul din sensul celălalt era blocat de berlină. Omul cu Kalaşnikovul împroşca Rolls-ul cu gloanțe, de parcă ar fi vrut să-l demoleze de tot.

„Ticălosul!” Ryan ținea capul sus, nevenindu-i să creadă că ceea ce vedea era adevărat. „Nenorociții din IRA[3]... Iar omoară pe cineva...” Ryan se deplasă pe burtă spre stânga. Cu coada ochiului surprinse trecătorii, pironiți locului şi întorşi cu fața spre scena atacului, cu gurile căscate de mirare. Nu visez, lucrurile se întâmplă în realitate, îşi zise el, chiar în fața mea, uite-aşa, ca în filmele alea cu gangsteri din Chicago. Doi nenorociți comit chiar în clipa asta o crimă. Aici, în fața mea! Acum! Simplu ca bună ziua!

— Fir-ar mama voastră a dracului!

Ryan se deplasă mai departe spre stânga, la adăpostul unei maşini oprite acolo. Acoperit de aripa din față a acesteia, reuşi să vadă un bărbat în picioare, în partea stângă a Rollsului, destul de aproape de el, aşteptând pur şi simplu, cu pistolul îndreptat către portiera din dreapta față, ca şi cum de acolo ar fi putut în orice clipă să țâşnească cineva. Corpul Rollsului îl ferea pe Ryan de privirile individului cu pistolul-mitralieră, care se lăsase pe un genunchi, probabil pentru a-şi reîncărca arma. Pistolarul din apropiere era cu spatele la Ryan. Distanța care îi despărțea nu era mai mare de patru metri şi jumătate. Nu făcea nici o mişcare, concentrat asupra portierei, rămânând întors cu spatele. Ryan nu-şi aducea aminte să fi luat în mod conştient vreo decizie.

Ocoli în viteză maşina oprită în drum, umblând aplecat, cu capul în jos şi sprintând rapid, cu ochii nedezlipiți de țintă – ceafa individului – exact aşa cum învățase la antrenamentele de fotbal[4]. Îi trebuiră numai câteva secunde pentru a acoperi distanța, mintea lui Ryan anticipând cele ce vor urma şi rugându-se ca individul să mai rămână nemişcat încă puțin. Ajuns lângă individ, Ryan îşi

---

[3] Irish Republican Army – Armata Republicană Irlandeză *(n. tr.)*.

[4] Este vorba de fotbalul american, unde ținta nu este neapărat mingea, ci trupul adversarului direct, chiar dacă acesta nu se află în posesia mingii *(n tr.)*.

strânse umerii şi se aruncă, împingându-se în ambele picioare. Antrenorul lui de fotbal ar fi fost mândru dacă l-ar fi văzut.

Atacul venit din spate îl prinse pe pistolar total nepregătit. Spinarea i se îndoi ca un arc, iar Ryan auzi un trosnet de oase în timp ce victima sa cădea ca o cârpă, cu capul înainte. Un zgomot înfundat îi spuse lui Ryan că, în drumul ei spre asfalt, ţeasta individului se izbise mai întâi de bara de protecţie. Ryan zvâcni în aceeaşi clipă – se simţea plin de adrenalină – şi se ghemui lângă trupul inert. Individului îi căzuse pistolul din mână, dar nu foarte departe. Ryan îl înşfăcă fără să piardă timpul. Era un model de pistol pe care nu-l mai văzuse niciodată până atunci. Arăta ca un Makarov de 9 mm ori ceva asemănător provenit din blocul militar estic. Piedica era trasă şi avea cartuş pe ţeavă. Îşi potrivi arma în mâna dreaptă, strângând-o în podul palmei – mâna stângă părea să fi început să-l asculte mai puţin, dar Ryan nu-i dădu deocamdată atenţie. Se uită la individul pe care tocmai îl placase şi îi trase un glonţ în şold. Apoi ridică arma la nivelul ochilor şi se deplasă către partea din spate dreapta a Rollsului. Era tot aplecat şi aruncă o privire pe după automobil. AK-ul celuilalt individ zăcea pe pavaj, în timp ce tipul continua să tragă în maşină cu un pistol, strângând în cealaltă mână un obiect Ryan inspiră adânc şi făcu un pas înainte, ieşind din spatele Rollsului, cu revolverul îndreptat spre pieptul teroristului. Pistolarul întoarse mai întâi capul, apoi se răsuci brusc, aproape pierzându-şi echilibrul, pentru a îndrepta arma spre intrusul apărut pe neaşteptate. Apăsară pe trăgaci în aceeaşi clipă. Ryan simţi o muşcătură fierbinte în umărul stâng, în timp ce glonţul său îl lovi pe terorist în piept Glonţul de nouă milimetri îl aruncă pe nemernic înapoi asemenea unui pumn aplicat cu sete. Ryan coborî revolverul, care se ridicase datorită reculului, pregătindu-se să mai tragă o dată. Al doilea glonţ îl lovi pe individ sub bărbie şi îi ieşi prin ceafă, într-un nor rozaliu de stropi. Asemenea unei marionete căreia nu-i mai ţine nimeni sforile, individul căzu inert pe asfalt. Ryan rămase în aceeaşi poziţie, cu pistolul aţintit spre pieptul teroristului, până când văzu mai bine rana din cap.

— O, Doamne!

Valul de adrenalină dispăru la fel de repede precum apăruse. Timpul începea să-şi încetinească scurgerea, revenind la normal, iar Ryan se trezi deodată, ameţit, încurcat şi fără respiraţie. Avea gura deschisă şi gâfâia, simţind nevoia de aer. Oricare ar fi fost forţa care îi ţinuse până atunci trupul în poziţie verticală, aceasta

părea acum că începe să-l părăsească. Simțea că i se înmoaie oasele şi că e gata să se prăbuşească. Berlina neagră dădu cu spatele câțiva metri, apoi acceleră, trecu pe lângă el şi continuă să gonească de-a lungul străzii, cotind apoi la stânga şi dispărând pe o stradă laterală. Ryan nu se mai gândi să-i ia numărul. Era încă amețit de succesiunea fulgerătoare a evenimentelor, cu care mintea lui încă nu ținea pasul.

Individul pe care îl împuşcase de două ori era evident mort. Zăcea cu ochii deschişi şi cu picioarele larg desfăcute, pe față citindu-i-se parcă uluirea. Balta de sânge ce i se scurgea din cap se mărea tot mai mult. Lui Ryan îi îngheță sângele în vine când văzu că, în palma înmănuşată a mâinii stângi, individul ținea o grenadă. Se aplecă pentru a se asigura că nu avea cuiul tras. Când se ridică, Ryan trebui să facă un efort. Această mişcare, cu toate că o făcuse încet, îi producea o durere intensă. Apoi se uită la Rolls.

Prima grenadă zdrobise partea din față a maşinii, făcând-o aproape de nerecunoscut. Roțile din față stăteau oblic, cu anvelopele sfâşiate, bucăți de cauciuc atârnând pe asfalt. Şoferul era mort. Pe locul din față se mai afla un trup prăbuşit. Apărătoarea de vânt de la geam se transformase în cioburi. Fața şoferului era... nu mai era decât o masă de carne spongioasă şi roşie. Pe geamul de sticlă ce separa locul şoferului de compartimentul pasagerilor, aflat în spate, se lățea o pată mare de sânge. Jack se deplasă în jurul maşinii şi se uită mai bine în spate. Văzu un bărbat zăcând pe podeaua automobilului, cu fața în jos, iar sub el se zărea colțul unei rochii de femeie. Ciocăni cu mânerul pistolului în geamul lateral. Omul din interior încercă să facă o mişcare, dar după o zvâcnire greoaie se înțepeni. Bine măcar că era viu.

Ryan se uită la pistolul pe care încă îl mai ținea în mână. Era gol, nu mai avea nici un glonte în încărcător, aşadar individul apucase să tragă. I se tăie respirația, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă teroristul ar fi apucat să tragă şi cele trei gloanțe. Picioarele începuseră să i se împleticească, nu mai era sigur pe ele, iar mâinile îi tremurau spasmodic, transmițând în umărul rănit valuri de durere intensă, ascuțită şi sfâşietoare. Privi în jur şi ceea ce văzu îl făcu să uite pe loc durerea...

Un soldat se apropia în fugă, urmat la câțiva paşi de un polițist. Trebuie să fie unul din gardienii de la Palat, îşi zise Jack. Omul îşi pierduse probabil căciula din blană de urs, dar avea încă în mână

puşca-mitralieră, prevăzută la vârful țevii cu o înspăimântătoare baionetă de oțel, de o lungime considerabilă. Ryan se întrebă o clipă dacă puşca aceea era încărcată, dar îşi răspunse imediat că ora cam mare prețul ca să încerce să afle. Avea în față un soldat din gardă, îşi zise, un militar profesionist dintr-un regiment de elită, care trebuie să demonstreze că are vână în el ca să fie trimis la o şcoală specială, unde fusese transformat până la urmă într-o jucărie periculoasă, la care turiştii să se zgâiască cu gura căscată de teamă şi respect. Era probabil la fel de bun ca un puşcaş marin. „Cum de-ai ajuns aici aşa de repede?"

Cu grijă, mişcându-se încet, Ryan îi arătă pistolul, ținându-l la distanță, vrând să sugereze că nu încerca să-l folosească. Cu degetul mare apăsă pe butonul de sub mâner şi încărcătorul căzu cu zgomot la picioare. Apoi răsuci revolverul, astfel încât soldatul să poată vedea că era gol. După care îl aşeză pe asfalt şi făcu un pas în lături, îndepărtându-se de el. Încercă să-şi ridice brațele, însă mâna stângă nu-l asculta cu nici un chip. Intervenția soldatului se desfăşura ca la carte: se apropie în fugă, dar cu capul sus, ochii mişcându-i-se când la stânga, când la dreapta, fără a-l scăpa însă din priviri pe Ryan. Se opri la vreo trei metri, cu patul armei sprijinit de şold, baioneta atingând aproape gâtul lui Jack, exact aşa cum scria în manual. Pieptul soldatului pulsa în ritm accelerat în urma alergării, dar chipul lui era lipsit de expresie. Polițistul rămăsese în urmă, dar se apropia şi el în fugă, cu fața congestionată, urlând ceva în mica stație radio.

— Pe loc repaus, soldat, spuse Ryan cât putu de ferm, dar fără efect. Sunt aici doi băieți răi pe care i-am doborât. Eu fac parte dintre băieții buni.

Pe fața soldatului nu se clinti nici un muşchi. Individul era profesionist, nu încăpea îndoială. Ryan îi putea citi gândurile, ştia exact ce se petrecea în mintea lui... la cea mai mică mişcare baioneta ar fi zvâcnit înainte, străpungându-i gâtul şi ieşindu-i prin ceafă. Forma în care se afla Jack nu-i permitea să pareze nici măcar o asemenea lovitură, care ar fi fost doar prima.

— *Tatiii-tatiii-tatiii!*

Ryan întoarse capul şi îşi văzu fetița alergând printre maşinile oprite la distanță şi îndreptându-se către el. Copila de numai patru ani se opri la câțiva metri de el, cu ochii dilatați de groază când văzu în ce hal arăta tatăl ei. Alergă mai departe cu brațele întinse, lipindu-i-se de un picior şi zbierând cât putea de tare către soldat:

— Să nu-i faci vreun rău lui tati!

Soldatul îşi plimbă uimit privirea de la tată la fiică, în timp ce Cathy se apropia şi ea, dar mult mai prudentă, cu brațele ridicate.

— Soldat! anunță ea cu voce de profesionist, de parcă ar fi dat un ordin, sunt medic, iar rana aceasta trebuie tratată de urgență. Aşa că poți să laşi arma jos. Chiar în clipa asta!

Polițistul îl apucă pe soldat de umăr şi îi şopti la ureche ceva ce Jack nu putu să înțeleagă. Unghiul armei se schimbă puțin câte puțin, în timp ce fața soldatului începea să se destindă, chiar dacă abia vizibil. Ryan observă şi alți polițişti care se apropiau în fugă, iar în spatele lor o maşină albă.

Înaintând cu sirena pornită. Dincolo de cele întâmplate, situația începea să fie sub control.

— Măi, nebunule!

Imperturbabilă, Cathy îi inspectă superficial rana. Pe umărul sacoului nou al lui Ryan era o pată întunecată care transforma culoarea gri a stofei fine din lână într-un roşu intens. Acum întregul său trup începuse să tremure spasmodic. Abia se mai ținea pe picioare, iar greutatea cu care Sally atârna de coapsa lui îl făcea să se clatine. Cathy îl apucă de mâna dreaptă şi îl ajută să se aşeze pe asfalt, cu spatele sprijinit de aripa maşinii. Îi depănă apoi haina cu mare grijă, eliberând rana, pe care începu să o palpeze cu atenție, inspectându-i întregul umăr. Lui Jack nu i se părea însă că ar fi umblat cu grijă. Apoi scoase dintr-unul din buzunarele interioare ale hainei o batistă, pe care o presă pe centrul rănii.

— Nu-i prea bine ce se simte pe aici, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume.

— Tati, eşti plin de sânge!

Sally stătea la numai un braț depărtare, fluturându-şi brațele ca un pui de pasăre care vrea să-şi ia zborul. Jack ar fi vrut să ajungă până la ea, să o mângâie şi să-i spună că totul e în regulă, dar distanța de un pas i se părea acum cât o mie... iar umărul îi spunea că lucrurile, categoric, stăteau foarte prost în jurul maşinii se adunaseră deja vreo zece polițişti în uniformă, unii dintre ei cu respirația tăiată. Trei aveau în mână nişte revolvere mici, încercând să îndepărteze mulțimea de gură-cască. Un sergent de poliție se apropie de Jack. N-apucă să spună nimic, deoarece Cathy a ridicat privirea şi rosti aproape strigând:

— Să vină o ambulanță, *în clipa asta!*

— E pe drum, doamnă, răspunse sergentul cu surprinzătoare amabilitate. De ce nu ne lăsați pe noi să avem grijă de toate astea?

— Sunt medic, răspunse Cathy tăios. Am nevoie de un cuțit.

Sergentul se întoarse, scoase baioneta de la puşca soldatului care apăruse primul, apoi rămase aplecat lângă doctoriță ca să o ajute. Cathy depărtă puțin haina, apoi vesta de trupul lui Jack, pentru a le putea tăia, după care băgă cuțitul şi pe sub cămaşă, eliberându-i întregul umăr. Rana era acum mult mai vizibilă. Dădu batista la o parte, apoi o aruncă. Era deja îmbibată de sânge. Ryan încercă să protesteze.

— Lasă gura, Jack!

Se uită apoi către sergent şi îi făcu semn cu bărbia înspre Sally.

— Pe ea luați-o de aici.

Sergentul îl chemă la el pe unul dintre soldați, îi şopti ceva, iar soldatul profesionist o luă pe Sally în brațele lui musculoase. Făcu câțiva paşi mai încolo, strângând-o la piept cu o gingăşie neaşteptată pentru un om ca el. Jack îşi văzu copila plângând înduioşător, dar asta, ca tot restul, părea să se întâmple undeva foarte departe de el. Simți cum pielea începe să i se răcească şi să i se umezească... *Să fie oare starea de soc?*

— La dracu'! înjură Cathy cu năduf.

Sergentul întinse un pachet gros de bandaje. Doctorița îl luă şi îl presă pe rană, dar acesta se făcu roşu, îmbibându-se de sânge, înainte de a-l fi putut lega. Ryan gemu. Se simțea de parcă cineva i-ar fi înfipt un topor în umăr.

— Jack, ce dracu' ai vrut să faci? se răsti Cathy la el printre dinții încleştați, încercând în continuare să-l bandajeze.

Ryan răspunse mârâind, neaşteptatul acces de furie făcându-l să uite de durere.

— Nu am încercat nimic... Pur şi simplu am făcut-o!

Efortul de a rosti toate astea îi consumă jumătate din puterea care îi mai rămăsese.

— A-ha, răspunse Cathy, apoi scrâşni din dinți şi drept urmare sângerezi ca un porc cu beregata tăiată, Jack.

Mai mulți bărbați se apropiau în fugă din celălalt sens. Lui Jack i se părea că sute de sirene se îndreptau spre el, o dată cu o mulțime de oameni – unii în uniformă, alții în civil – grăbiți să vadă scena întâmplării. Un polițist în uniformă, cu epoleții ceva mai decorați, începu să urle nişte ordine către ceilalți. Scena era de-a dreptul impresionantă, gândi o parte separată a creierului lui Ryan Iată-l stând acolo, pe asfalt, sprijinit cu spatele de Rolls, cu cămaşa umedă şi roşie, ca şi cum cineva ar fi vărsat pe el o găleată de sânge. Cathy, cu mâinile pline de sângele soțului ei, încerca în continuare să fixeze cât mai corect bandajul. Fetița lor nu se oprise

din plânsul cu sughițuri. Era tot în brațele soldatului tânăr şi voinic, care părea să-i murmure un cântec, într-o limbă pe care Jack nu putea s-o înțeleagă. Ochii fetiței erau fixați asupra lui, plini de spaimă şi suferință. Partea detaşată a minții lui găsea că toate acestea erau foarte amuzante, până când un nou val de durere îl trezi cu brutalitate, la realitate.

Polițistul mai mare în grad preluase în mod evident comanda. După ce făcu o primă verificare a situației generale, se apropie de el.

— Sergent, mută-l mai într-o parte.

Cathy ridică privirea şi replică nervoasă:

— Deschideți uşa cealaltă! Ce dracu', omul ăsta sângerează.

— Cealaltă uşă este înțepenită, doamnă. Lăsați-mă să vă ajut.

În timp ce ceilalți se aplecau spre el, Ryan auzi încă o sirenă, cu un sunet diferit. Cei trei îl împinseră cu grijă, deplasându-l doar câteva palme mai într-o parte, după care polițistul care preluase comanda se îndreptă spre maşină ca să-i deschidă portiera. Dar nu-l mutaseră îndeajuns Portiera smucită cu putere lovi cu colțul umărul lui Ryan. Ultimul lucru pe care Ryan îl auzi înainte de a-şi pierde cunoştința a fost propriul lui urlet de durere.

Cu mintea încețoşată, Ryan începea să-şi recapete treptat vederea, primele imagini pe care le surprinse fiind fantasme fără nici o legătură cu spațiul şi timpul. Se afla într-un vehicul, fără să poată preciza despre ce vehicul era vorba. Mişcările laterale generate de această călătorie îi iscau în piept valuri de durere şi auzea, parcă de ia distanță, un sunet atonal, îngrozitor, care îl învăluia şi care din când în când venea de la o depărtare mult mai mică, chiar de deasupra lui. I se păru apoi că vede două fețe, pe care le recunoscuse vag.

Cathy se afla şi ea acolo, nu-i aşa?... Ba nu, erau nişte oameni îmbrăcați în verde. Totul era moale şi vag, estompat, în afară de durerea arzătoare pe care o simțea în umăr şi în piept, dar după ce închise ochii totul dispăruse. Se afla din nou într-un loc ciudat, de nici unde şi nicicând.

La început tavanul era alb şi aproape inform. Ryan îşi dădu vag seama că se afla sub influența unor narcotice. Recunoştea aceste senzații, dar nu putea să-şi aducă aminte de unde. Îi trebuiră mai multe minute de concentrare, până realiză că tavanul este făcut din plăcuțe acustice, aşezate pe un schelet din metal alb. Unele plăcuțe erau stropite cu apă, servindu-i ca puncte de referință.

Altele erau făcute dintr-un plastic translucid, prin ele trecând o lumină moale, fluorescentă. Avea ceva legat sub nas şi imediat simți că nările îi sunt invadate de un gaz rece... Oxigen? Celelalte simțuri începeau să-i dea rând pe rând raportul. Răspândindu-se în tot trupul, din creierul lui plecau semnale care luau legătura cu centrii nervoşi, întorcându-se după o vreme în locul din care plecaseră. Pe piept avea fixate cu bandă adezivă nişte obiecte nevăzute. Putea să le simtă pe smocurile de păr cu care Cathy obişnuia să se joace atunci când întrecea măsura cu băutura. Îşi simțea umărul stâng... De fapt nu şi-l simțea deloc. Întregul trup îi era mult prea greu ca să şi-l poată mişca măcar un centimetru.

„E un spital”, îşi spuse după mai multe minute. „Ce caut eu într-un spital?” Lui Jack îi trebui un efort de concentrare a cărui durată nu putu s-o determine, ca să-şi aducă aminte de ce se afla acolo. Reuşi până la urmă, dar asta nu-i creă nici o senzație nouă, căci din interiorul norului protector pe care-l creaseră narcoticele ar fi putut contempla cu indiferență uciderea unui om chiar în fața lui.

„Am fost şi eu împuşcat, nu-i aşa?” încet, Ryan îşi întoarse capul spre dreapta. Chiar alături de patul lui, pe un suport de metal, era atârnat un flacon de perfuzare, din care ieşea un furtunaş de cauciuc ce cobora până la cearşaf, pierzându-se sub acesta, în direcția în care presupunea că se află brațul său drept. Încercă să simtă înțepătura cateterului care trebuia să fi fost înfipt în antebraț, dar nu reuşi. Gura îi era uscată, de parcă ar fi înghițit praf. „Hm, înseamnă că nu am fost împuşcat în partea dreaptă...” Apoi încercă să întoarcă capul spre stânga. Ceva moale, însă de neclintit îl împiedică să facă această mişcare. Ryan nu era capabil să dea prea multă atenție acestui fapt. Nici măcar nu era foarte curios să afle care este cu adevărat starea sănătății lui. Din anumite motive, lucrurile din jur îi păreau mult mai interesante decât propriul său. Trup. Uitându-se drept în sus văzu ceva ce semăna cu un monitor TV. Lângă el se mai aflau câteva aparate electrice, dar din unghiul foarte strâns din care le privea nu-şi putea da seama ce sunt. „O fi vreun electrocardiograf? Ceva de genul ăsta trebuie să fie”, îşi zise. Acum îşi dădea seama despre ce era vorba. Se afla într-un spital, în camera de reanimare postoperatorie, conectat la o sumedenie de sârme şi tubulețe, ca un cosmonaut, în timp ce personalul medical încerca să afle dacă va trăi sau nu. Narcoticele îl ajutau să-şi analizeze situația cu o extraordinară obiectivitate.

— A ne-am trezit!

Vocea răsună clar pe fundalul zgomotului înfundat făcut de analizoare. Ryan îşi coborî bărbia în piept şi văzu o asistentă în vârstă de vreo cincizeci de ani. Semăna la fată cu Bette Davis, dar avea obrazul brăzdat de cute, semne ale unor ani de încruntături care trecuseră peste ea. Încercă să-i spună ceva, dar gura parcă-i era lipită cu clei. Scoase un amestec de gâgâit cu croncănitură. În timp ce Ryan încerca să definească exact sunetul pe care reuşise să-l emită, asistenta dispăru.

După vreun minut apăru un bărbat. Şi acesta tot de vreo cincizeci de ani, înalt şi uscăţiv, îmbrăcat în halat verde de chirurg. De gât îi atârna un stetoscop şi părea să ducă în mână ceva, dar Ryan nu putu să vadă prea bine ce. Părea destul de obosit, dar pe faţă i se citea un zâmbet satisfăcut.

— Aşadar, a început el, ne-am trezit! Cum ne simţim?

De data asta Ryan reuşi să scoată o grohăitură în toată puterea cuvântului. Doctorul... „El să fie?”... îi făcu asistentei un semn. Aceasta se apropie mai mult şi îi dădu lui Ryan să soarbă o gură de apă, cu ajutorul unui pai de sticlă.

— Mulţumesc.

Îşi umplu gura cu apă şi începu să şi-o clătească. Nu era de ajuns să înghită. Ţesutul conjunctival din gură absorbi apa ca o sugativă.

— Unde mă aflu?

— Sunteţi într-un salon de reanimare al spitalului St. Thomas. Sunteţi la reanimare în urma operaţiei care vi s-a făcut în partea superioară a braţului şi la umăr. Sunt chirurgul care v-a operat. Eu şi echipa mea am muncit la dumneavoastră cam, uh, iată că s-au făcut vreo şase ore şi după toate aparenţele sunteţi încă în viaţă, dacă nu mă înşel, adăugă cu o mină ce se dorea serioasă. Părea să-l privească pe Ryan ca pe o operă de artă de mare valoare.

Ryan îşi zise că umorul englezesc, oricât ar fi fost el de admirabil, era cam prea sec în situaţia dată. Tocmai se pregătea să dea un răspuns pe măsură când în faţa lui a apărut Cathy. Asistenta care semăna cu Bette Davis se aşeză în faţa ei, încercând să o împingă înapoi pe noua venită.

— Îmi pare rău, doamnă Ryan, dar numai personalul medical...

— Şi eu sunt medic.

Cathy scoase o carte de vizită şi le-o arătă celor doi. Doctorul o luă şi o examină cu atenţie.

— Institut Wilmer Eye, Spitalul John Hopkins.

Chirurgul întinse o mâna, zâmbindu-i ca între colegi de breaslă.

— Încântat de cunoştinţă, doamnă doctor. Numele meu este Charles Scott.

— Aşa e, confirmă Ryan împleticit. Ea e doctor chirurg. Iar eu sunt doctor în istorie.

Dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— *Sir* Charles Scott? *Profesorul* Scott?

— În persoană, răspunse el zâmbind blajin.

„Oricui îi face plăcere să fie recunoscut”, îşi zise Ryan, privind spatele chirurgului.

— Unul dintre profesorii mei este o cunoştinţă a dumneavoastră – profesorul Knowles.

— Oo, şi cum o mai duce Dennis?

— Excelent, domnule doctor. În prezent este profesor de ortopedie.

Cathy luă o faţă de profesionistă, întorcându-se la motivul venirii ei acolo.

— Aveţi cumva radiografiile soţului meu?

— Da, le am aici.

Scott ridică mapa din cânepă de Manila pe care o ţinea în mână şi scoase din ea un clişeu mare. Doctorul îl ţinu în dreptul unui panou luminos.

— Aceasta ni s-a părut partea cea mai afectată, de altfel am şi operat-o.

— Drace! exclamă ea strâmbând din nas îşi puse apoi ochelarii cu jumătăţi de rame pe care obişnuia să-i folosească la citit şi pe care Jack nu putea să-i sufere. O văzu clătinând uşor din cap.

— Nu mi-am închipuit că este chiar atât de grav.

Profesorul Scott confirmă cu o mişcare a capului.

— Într-adevăr. După părerea noastră osul clavicular a fost rupt înainte să fie împuşcat, după care a venit glonţul, care a intrat pe aici… a trecut milimetric pe lângă plexul brahial, dar nu l-a atins, aşa încât nu ne aşteptăm la complicaţii serioase ale nervului, după care a provocat toate aceste vătămări.

Doctorul trase o linie cu creionul de-a lungul filmului. Din patul său, Ryan nu putea să vadă clişeul şi nu-şi dădea seama despre ce este vorba.

— Apoi a făcut asta aici, în partea superioară a humerusului, înainte de a se opri aici, chiar sub piele. O armă a dracului de puternică, pistolul ăsta de nouă milimetri. După cum puteţi

observa, vătămările produse sunt pe o porțiune foarte întinsă. Ne-am distrat nu glumă căutând toate aceste fragmente şi apoi punându-le la locul lor, ca într-un joc de „puzzle”, dar până la urmă am reuşit.

Scott scoase un al doilea clişeu şi îl puse în lumină, lângă primul.

Cathy rămase tăcută timp de câteva secunde, dând uşor din cap, concentrată asupra filmelor.

— Bine lucrat, doctore!

Zâmbetul larg pe care îl afişa sir Charles scoase la iveală lipsa unui dinte.

— Din partea unui chirurg de la Spitalul John Hopkins, da, cred că accept acest compliment. Aceste două cuişoare sunt permanente, ca şi această cusătură metalică, dar restul se va repara destul de frumos. După cum puteți să vedeți, toate fragmentele mari au fost aşezate la locul lor şi avem toate motivele să ne aşteptăm la o recuperare completă a pacientului.

— Ce sechele vor rămâne?

Întrebarea sună cât se poate de detaşat. Cathy putea să fie înnebunitor de lipsită de sentimente când era vorba despre munca ei.

— Deocamdată, nu putem şti cu certitudine, răspunse Scott. Vor fi probabil câteva, însă nu ar trebui să rămână sechele serioase, peste măsură de severe. Nu putem garanta o refacere completă întrucât vătămările au fost mult prea extinse.

— V-ar deranja dacă mi-ați spune şi mie câte ceva?

Ryan se străduise ca vocea să-i sune cât mai furioasă, dar nu-i ieşise tocmai aşa.

— Ceea ce vreau să spun, domnule Ryan, este că vor fi anumite mişcări pe care nu veți mai putea niciodată să le faceți cu brațul stâng – câte sunt acelea şi cât de grav vor fi afectate şi alte funcțiuni nu putem şti deocamdată – şi, pe deasupra, de acum înainte veți avea un permanent barometru în oasele afectate. Începând de astăzi, de fiecare dată când vremea se va înrăutăți, dumneavoastră veți afla înaintea tuturor.

— Cât timp va rămâne aici? vru Cathy să ştie.

— Cel puțin o lună, spuse chirurgul cu părere de rău. Nu este deloc încântător, ştiu, însă umărul va trebui să rămână complet imobilizat cel puțin o lună. După aceea va trebui să evaluăm starea rănilor şi vom putea probabil să trecem la un ghips normal pentru încă… o, mă tem că încă o lună, sau aşa ceva. Presupun că

refacerea va fi rapidă şi fără probleme, nu pare să aibă alergii. Starea sănătății pare bună, o formă fizică satisfăcătoare.

— Jack este într-o formă fizică mai mult decât satisfăcătoare, ceea ce-i nesatisfăcător la el este capul, îi lipseşte o doagă, aprobă Cathy, în vocea ei simțindu-se colți ascuțiți. Obişnuieşte să facă jogging. Nu are alergie decât la infractori şi are o bună capacitate de refacere.

— Aşa-i, confirmă Ryan. Urmele pe care mi le lasă cu dinții îmi dispar de obicei în mai puțin de o săptămână.

Gluma i se păruse a naibii de bună, dar nimeni nu a râs.

— Foarte bine, spuse sir Charles. Aşadar, doamnă doctor, ați putut să constatați că soțul dumneavoastră se află pe mâini bune. O să vă las acum împreună cinci minute, să vă spuneți ce aveți de spus. După aceea, însă, aş dori să se odihnească şi cred că nici dumneavoastră, după cum arătați, nu v-ar strica nişte ore de somn.

Chirurgul ieşi împreună cu Bette Davis.

Cathy veni mai aproape de el, locul minei imperturbabile a medicului fiind acum luat de cea a unei soții îngrijorate. Ryan îşi spuse încă o dată ceea ce-şi mai spusese probabil de un milion de ori, anume că era un om cât se poate de norocos să aibă o astfel de nevastă.

Caroline Ryan avea o față mică şi rotundă, părul scurt şi blond, de nuanța untului şi cei mai frumoşi ochi albaştri din lume. În spatele acelor ochi se afla o persoană cu o inteligență cel puțin egală cu a lui, o ființă pe care o iubea mai mult decât putea spune. Niciodată nu reuşise să înțeleagă cum de o cucerise. Ryan recunoştea cu durere în suflet că până şi în zilele lui cele mai bune, cu formele sale lipsite de distincție, dacă şi-ar fi lăsat barbă şi ar fi luat o bâtă în mână nu ar fi fost cu nimic mai presus decât omul cavernelor.

Cathy îl gâdilă sub bărbie. Jack încercă să-i prindă mâna, dar bandajele cu care era înfăşurat nu-l lăsară Ea observă şi îl apucă de mână.

— Te iubesc, fetițo, spuse el moale.

— O, Jack!

Cathy vru să-l strângă în brațe, dar fu împiedicată de ghipsul pe care el nici măcar nu putea să-l vadă.

— Jack, cine dracu' te-a pus să faci asta?

Jack ştia deja cum o să-i răspundă dacă îi va pune această întrebare:

— S-a terminat şi sunt în viaţă, O.K.? Sally ce face?

— Cred că a adormit. Am lăsat-o jos, cu un poliţist.

Cathy arăta într-adevăr foarte obosită.

— Tu ce crezi, Jack, că ar putea să facă? Te-a văzut, Doamne, Dumnezeule, aproape mort. Ne-ai speriat pe amândouă.

Ochii ei azurii erau plini de vinişoare roşii, iar părul îi arăta groaznic, observă Jack. „Ei bine, niciodată nu reuşise să-şi aranjeze părul mai de Doamne-ajută. Bonetele medicale strică orice coafură."

— Da, ştiu. Oricum, după cât se pare n-o să prea mai am ocazia să fac chestii de-astea o vreme, mormăi el. Mai bine zis, o bună bucată de vreme de acum încolo n-o să mai am ocazia să fac nimic.

Asta smulse lui Cathy un zâmbet. Îi făcea bine s-o vadă zâmbind.

— Excelent. O să fie nevoie să-ţi conservi energia. Poate că aşa o să te înveţi minte... şi nu cumva să-mi pomeneşti despre toate acele paturi de hotel care ne aşteptau şi de distracţia care s-a dus pe apa Sâmbetei.

Fi strânse mâna cu putere. Surâsul ei deveni diabolic.

— O să încercăm probabil să ne scoatem pârleala peste vreo câteva săptămâni. Cum arăt?

Jack râse încet.

— Ca dracu'. Să înţeleg că doctorul ăsta e cineva în materie?

Văzu cum faţa ei se destinse puţin.

— Poţi să spui şi aşa. Sir Charles Scott e unul dintre cei mai buni ortopezi din lume. Profesorul Knowles de la el a învăţat meserie – iar cu tine a făcut o treabă extraordinară. Dacă vrei să ştii, ai avut mare noroc că ai rămas cu braţul la locul lui... Doamne, Dumnezeule!

— Uşurel, iubito. Am scăpat cu viaţă, nu uita.

— Ştiu, ştiu.

— O să mă cam doară, nu-i aşa?

Ea îi zâmbi din nou.

— Un pic. Trebuie să o duc pe Sally la hotel. Mă întorc mâine.

Se aplecă apoi să-l sărute. Deşi îndopat cu tranchilizante, cu tuburile pentru oxigen în nas, cu gura uscată şi tot restul, sărutul îi făcu bine. „Doamne, îşi zise, cât de tare o iubesc pe fata asta!" Cathy îi mai strânse o dată mâna, după care plecă.

Bette Davis reveni în rezervă. Schimbul nu i se păru deloc satisfăcător.

— Şi eu sunt *doctor* Ryan, să ştii, spuse Jack prudent.

— Foarte bine, domnule doctor. E timpul să vă odihniți puțin. Eu rămân aici toată noaptea să am grijă de dumneavoastră. Încercați să dormiți, doctore Ryan.

Pe fondul acesta vesel Jack închise ochii A doua zi urmau chinurile iadului, de asta era sigur. Şi ele aveau să dureze.

2
Polițiști și capete încoronate

Ryan se trezi la șapte fără douăzeci și cinci. Aflase cât e ceasul de la radio, de la un disc-jockey a cărui voce se pierdu printre acordurile unui cântec popular american, genul de melodie pe care, când era acasă, Ryan făcea tot posibilul să-l ocolească, ascultând exclusiv posturile de radio care transmiteau în permanență știri. Cântărețul le atrăgea mamelor atenția să nu-și lase fii lor să devină *cowboys,* iar primul lucru la care se gândi Ryan în ziua aceea, când încă nu se trezise ca lumea din somn, a fost: „Cu siguranță pe aici nu au astfel de probleme… nu-i așa?” Mintea îi rămase la același subiect încă o jumătate de minut, întrebându-se dacă și britanicii or fi având baruri în stil C *& W*[5], cu rumeguș împrăștiat pe jos, cu tauri mecanici de călărit, cu angajați și clienți care se plimbă țanțoși de colo-colo, încălțați în cizme cu vârful ascuțit, iar la brâu încinși cu centuri late, prinse cu catarame imense, cântărind două kilograme și jumătate… „De ce nu?” trase el concluzia. „Chiar ieri am văzut aici, în plină stradă, ceva coborât parcă dintr-un film a cărei acțiune se petrece în Dodge City.”

Jack ar fi fost bucuros să adoarmă din nou. Încercă să rămână cu ochii închiși și să-și relaxeze trupul prin voință, dar totul a fost în zadar. Cu o zi înainte trebuise să se suie în avion dis-de-dimineață, ia mai puțin de trei ore după ce se trezise. În avion nu dormise deloc – pur și simplu nu putea să doarmă în timpul zborului – iar călătoria cu avionul îl obosea întotdeauna, așa încât, de îndată ce ajunsese la hotel se și băgase în pat. Cât timp zăcuse, așadar, în acest spital în stare de inconștiență? Cam mult, își zise. Ryan era mai mult decât sătul de somn. Era cazul să se trezească, să încerce să facă față acestei zile.

Undeva în dreapta lui cineva asculta radioul, nu prea tare, dar destul ca să audă și el. Ryan își întoarse capul, dar primul lucru pe care îl văzu a fost propriul său umăr…

„Umărul, își spuse, din cauza umărului mă aflu aici. Dar unde

---

[5] Country & Western *(n. tr.).*

aici?” Camera aceasta era complet diferită. Tavanul era neted, tencuit şi proaspăt zugrăvit. În cameră era aproape întuneric, singura luminiță venind de la o lampă aşezată pe noptiera de lângă pat, slabă, dar suficientă, probabil, dacă doreai să citeşti. Peretele părea să fie acoperit cu o pictură – mai degrabă un dreptunghi întunecat în comparaţie cu peretele, care nu era alb. Ryan îl privi îndelung, întârziind în mod conştient asupra lui, pentru a amâna examinarea mâinii stângi, acesta fiind singurul motiv de tergiversare pe care îl găsi întoarse încet capul către stânga Primul lucru pe care îl văzu a fost, bineînțeles, propriul său braț. Era atârnat într-o poziție ciudată, înfăşurat în întregime în bandaje ghipsate şi fixate într-o formă de fibre de sticlă, aşa încât nu i se vedeau decât vârfurile degetelor, care aveau aceeaşi culoare gri ca şi bandajele. În spatele încheieturii era fixat un inel de metal, iar de inel era agățat un cârlig al cărui lanț atârna de un braț de metal, care la rândul său se întindea pe deasupra patului ca o macara.

„S-o luăm uşor.” Ryan încercă să-şi mişte degetele. Trecură câteva secunde bune până când acestea primiră semnalul trimis de sistemul nervos central şi se mişcară. Ryan lăsă să-i scape un lung oftat şi închise ochii, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru asta. Cam în dreptul locului unde trebuia să fie cotul i se ataşase o vergea metalică, curbată în unghi drept, care cobora spre podea, susținând restul carapacei de ghips, care, îşi dădu în sfârşit seama, începea de la gât, îi acoperea întregul braț, terminându-se în dreptul palmei. Această poziție, care i se părea cu totul nefirească, îl făcea pe Ryan se semene întrucâtva cu un pod. Pe piept ghipsul nu era strâns prea tare, dar îi simțea atingerea aproape pe fiecare centimetru de piele şi erau deja locuri unde începuse să-l mănânce, dar nu putea să se scarpine. Chirurgul spusese parcă ceva despre imobilizarea umărului, dar, se gândea Ryan indispus, se cam întrecuse cu gluma. Simțea în umăr o durere continuă şi surdă, distantă s-ar fi putut spune, dar promițând să se intensifice şi să se ascută. În gură avea un gust fetid, iar restul trupului îi era țeapăn şi dureros. Îşi întoarse capul în cealaltă parte.

— E cineva pe aici? întrebă cu o voce slabă.

— O, bună dimineața.

La colțul patului îşi făcu apariția un tânăr. Părea de vreo douăzeci şi cinci de ani, deci mai tânăr decât Ryan şi era slab şi deşirat. Era îmbrăcat de stradă, puțin neglijent, cu cravata lărgită

la gât atârnându-i aiurea, iar printr-o cută pe care o făcea haina i se vedea tocul pistolului de la subsuoară.

— Cum vă simțiți, domnule?

Ryan încercă să schițeze un zâmbet, mirându-se cât de bine îi reuşi.

— Mă simt aşa cum arăt. Unde mă aflu, cine eşti dumneata... dar mai întâi vreau să ştiu dacă există pe aici vreun pahar cu apă...

Polițistul turnă nişte apă cu gheață dintr-o carafă de plastic, într-un pahar tot de plastic. Ryan îl apucă cu mâna dreaptă înainte de a-şi da seama că nu mai avea brațul legat, aşa cum fusese ultima dată când se trezise. Acum putea să simtă şi locul în care fusese montat cateterul. Jack a supt cu lăcomie apa din pahar, cu ajutorul unui pai. Era apă chioară, dar i se părea mai bună decât o bere băută după o zi de muncă în grădină.

— Mulțumesc, amice.

— Numele meu este Anthony Wilson. Sarcina mea este să am grijă de dumneavoastră. Vă aflați într-un salon al Spitalului St. Thomas, rezervat persoanelor foarte importante. Vă aduceți aminte de ce sunteți aici, domnule?

— Da, cred că da, aprobă Ryan dând din cap Eşti amabil să-mi dezlegi drăcia asta? Am de făcut un drum.

Era un efect al perfuziilor.

— O voi suna pe asistentă...

Wilson apăsă pe un buton fixat la capătul patului chiar lângă perna lui Ryan.

În mai puțin de cincisprezece secunde pe uşă intră o soră care apăsă pe comutator, aprinzând becurile din tavan Pentru câteva clipe, lumina puternică îl orbi şi îl ameți pe Jack. Când îşi reveni, îşi dădu seama că asistenta era alta. În locul lui Bette Davis era acum. O soră tânără şi frumoasă, cu o privire curioasă şi protectoare, obişnuită la asistentele medicale. Ryan mai văzuse astfel de priviri şi nu putea să le suporte.

— A, iată că ne-am trezit, observă ea binedispusă. Cum ne mai simțim?

— Minunat, răspunse Ryan țâfnos. Poți să mă dezlegi? Trebuie să mă duc la budă.

— Deocamdată nu avem voie să ne mişcăm din pat, domnule doctor Ryan. O să vă aduc eu ceva.

Dispăru pe uşă înainte ca Jack să poată obiecta. Wilson se uită în urma ei cu o privire apreciativă. Polițişti şi surori medicale, îşi

zise Ryan. Şi tatăl lui se căsătorise cu o soră medicală; o cunoscuse când adusese o victimă rănită de gloanțe la camera de urgență.

Sora – numele ei, scris pe ecuson, era KITTIWAKE – se întoarse în mai puțin de un minut, aducând o ploscă din oțel inoxidabil, pe care o ținea de parcă ar fi fost un cadou neprețuit, ceea ce, în acele împrejurări, nu era chiar departe de adevăr, recunoscu Ryan în sinea lui. Fata dădu la o parte pătura cu care era acoperit şi dintr-o dată Ryan realiză că îmbrăcămintea de spital nu era închisă decât la gât, restul trupului rămânând gol – mai rău decât atât, asistenta se pregătea să facă ajustările necesare, pentru a-l ajuta să folosească plosca. Mâna dreaptă a lui Ryan se repezi în jos, pe sub cearşaf, pentru a o împiedica pe fată să meargă mai departe. Pentru a doua oară în dimineața aceea îi mulțumi lui Dumnezeu că era în stare să-şi mişte brațul, măcar cât de cât şi că putea să ajungă destul de jos ca să nu se facă de râs.

— Vrei să... ăăă... să mă scuzi un minut?

Ryan o lăsă pe fată să înțeleagă că dorea să iasă din cameră, ceea ce ea şi făcu, zâmbind dezamăgită. Jack aşteptă până când uşa se închise de tot. Din jenă față de Wilson, îşi înăbuşi oftatul de uşurare. Kittiwake reveni în încăpere după ce numără până la şaizeci.

— Mulțumesc.

Ryan îi întinse receptacolul, iar asistenta dispăru. Nici nu se închisese bine uşa când fata apăruse din nou. De data aceasta îi înfipse un termometru în gură şi îi apucă încheietura pentru a-i controla pulsul. Termometrul era dintr-un model foarte nou, electronic, astfel încât ambele analize nu durară decât cincisprezece secunde. Ryan întrebă care era rezultatul, dar în loc de răspuns nu primi decât un zâmbet. Surâsul acela îi rămase fetei pe față cât timp completă fişa medicală. După ce îşi îndeplini şi această sarcină, aranjă puțin pătura pe pat, zâmbind larg către Ryan. „Domnişoara Eficiență!”, îşi spuse Jack. „Cred că fata asta o să fie o adevărată pacoste.”

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule doctor Ryan? Să vă aduc ceva? întrebă infirmiera.

Ochii ei căprui trădau faptul că părul de culoarea spicului de grâu era vopsit. Era o fată tare drăguță. Arăta proaspătă, te înviorai privind-o. Ryan nu era capabil să rămână supărat pe fetele frumoase – şi tocmai din cauza asta nu putea să le sufere. În special pe asistentele medicale cu înfățişarea asta de prospețime.

— Cafea? întrebă el plin de speranţă.

— Micul dejun se ia la o anumită oră – şi numai atunci. Aş putea să vă aduc un ceai. Doriţi?

— Foarte bine.

Nu era deloc bine, dar în felul acesta putea măcar să scape de ea o vreme. Sora Kittiwake dispăru ca o adiere, cu acelaşi zâmbet ingenuu întipărit pe faţă.

— *Spitalele astea*! mârâi Ryan după ce fata ieşi.

— O, nu ştiu dacă-i chiar aşa, observă Wilson, având întipărită în ochi imaginea asistentei.

— Nu dumneata eşti cel căruia trebuie să i se schimbe scutecele, mormăi Ryan, lăsându-se cu spatele pe pernă.

Nu avea rost să opună rezistenţă, ştia asta. Zâmbi, făcându-şi singur în ciudă. *Nu avea rost.* Mai trecuse prin aşa ceva de două ori şi de fiecare dată i se dăduseră asistente medicale tinere şi frumoase. Simplul fapt că era tot timpul ţâfnos le făcea să fie şi mai atente cu el, periculos de drăguţe şi îndatoritoare – aveau timpul de partea lor, dispuneau de răbdare şi de răgazul necesar ca să îmbrobodească până la urmă pe oricine. Lăsă să-i scape un oftat, semn că se dădea bătut. Nu merita să-şi consume energia cu aşa ceva.

— Aşadar eşti poliţist? Brigada Specială?

— Nu, domnule. Sunt de la C13, Brigada Antiteroristă.

— Poţi să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat ieri? Sunt câteva lucruri care cred că-mi scapă.

— Cam ce vă mai aduceţi aminte, domnule doctor?

Wilson îşi trase scaunul mai aproape. Ryan observă că rămăsese cu faţa îndreptată pe jumătate către uşă, mâna dreaptă rămânându-i liberă.

— Am văzut… mai bine zis *am auzit* o explozie provocată de o grenadă de mână, aşa cred, iar când m-am întors am văzut doi indivizi trăgând cu disperare asupra unui Rolls Royce. Presupun că erau de la IRA Pe doi dintre ei i-am scos din circulaţie, iar un al treilea a reuşit s-o şteargă cu o maşină. Apoi au sosit patrulele, iar eu am dat ochii peste cap şi m-am trezit aici.

— Nu erau de la IRA ci de la ULA – Ulster Liberation Army[6] o facţiune militară maoistă. Nişte nenorociţi extrem de periculoşi. Cel pe care l-aţi omorât se numea John Michael McCrory, un individ foarte primejdios din Londonderry – unul dintre flăcăii care

---

[6] Armata de Eliberare a Ulsterului *(n. tr.).*

au evadat din închisoarea Maze în iulie trecut. Abia acum a scos capul de la cutie, a fost prima dată de atunci. Dar şi ultima – zâmbi Wilson cu răceală. Pe cel de-al doilea nu am reuşit încă să-l identificăm. Aşa stăteau lucrurile când am intrat eu de serviciu, acum trei ore.

— ULA? spuse Ryan ridicând din umeri.

Îşi aducea vag aminte de acest nume, cu toate că nu ar fi putut să spună nimic despre el.

— Tipul pe care... l-am omorât avea asupra lui un AK, dar după ce am ocolit automobilul trăgea cu un revolver. Cum vine treaba asta?

— Dobitocul a blocat arma. A tras ca tâmpitul două încărcătoare unul după altul. Aşa o fi văzut prin filme... Noi, la antrenamentele speciale pe care le-am făcut cu trupele de elită – la paraşutişti – am fost în mod special atenționați să nu facem asta. După câte am putut să ne dăm seama, arma a clacat, s-a înțepenit înainte să se apropie de maşină. Al doilea încărcător avea capătul strâmbat, probabil din cauza suprasolicitării, aşa că n-a mai putut să-l schimbe, înțelegeți? Ați avut al dracului de mare noroc. Aşadar *ştiați* că tipul asupra căruia ați sărit are la el un Kalaşnikov?

Wilson examină cu atenție chipul lui Ryan. Jack confirmă dând din cap.

— N-a fost o chestie prea deşteaptă, nu-i aşa?

— Ați făcut o prostie mai mare ca dumneavoastră.

Wilson spuse asta exact în clipa în care Kittiwake intra pe uşă, aducând tava cu ceai. Asistenta îi aruncă polițistului o privire scurtă, vădit dezaprobatoare, în timp ce aşeza tava pe măsuța de lângă pat, trăgând-o mai aproape de bolnav. După ce aranjă totul cum trebuie, Kittiwake îi turnă lui Ryan cu delicatețe o ceaşcă de ceai. Wilson trebui să se servească singur.

— Şi în maşină cine era până la urmă? întrebă Ryan.

Întrebarea lui provocă o puternică reacție.

— Cum, nu ştiți?

Kittiwake rămăsese cu gura căscată.

— Nu prea am avut timp să aflu.

Ryan goli două pachețele de zahăr în ceaşca cu ceai. Începu să-l amestece cu lingurița, dar se opri brusc atunci când Wilson îi răspunse la întrebare.

— Prințul şi prințesa de Wales. Şi copilul lor nou-născut.

Ryan întoarse brusc capul.

— Cum?

— Chiar nu ştiaţi? întrebă asistenta.

— Deci vorbiţi serios, spuse Ryan încet.

„N-ar glumi cu lucruri din astea, nu-i aşa?”

— Al dracului de serios, continuă Wilson cu voce plată.

Grija cu care îşi alegea cuvintele trăda faptul că această afacere era pentru el de o importanţă deosebită.

— Dacă nu eraţi dumneavoastră, toţi trei ar fi fost acum morţi, aşa că, după ce-aţi făcut o mare prostie, aţi devenit erou, domnule doctor Ryan.

Wilson sorbi din ceai cu eleganţă şi scoase din buzunar o ţigară.

Ryan puse ceaşca pe tavă.

— Vrei să spui că au fost lăsaţi să se plimbe prin oraş aşa, fără escortă asigurată de poliţie sau de serviciile de securitate – mă rog, cum li s-o fi spunând pe aici – adică fără nici o protecţie?

— Să presupunem că această călătorie nu a fost programată, a fost un drum neaşteptat. Aranjamentele care se fac în legătură cu securitatea membrilor Curţii nu au legătură cu departamentul meu. Cred însă că cei care se ocupă de asta vor trebui să mai reflecteze la cele întâmplate, comentă Wilson.

— A fost rănit vreunul dintre ei?

— Nu, dar şoferul a fost ucis. La fel şi însoţitorul de la DPG – Diplomatic Protection Group[7].

— Charlie Winston. L-am cunoscut pe Charlie. Avea nevastă şi patru copii.

Ryan reflectă cu voce tare, întrebându-se dacă Rolls-ul n-ar fi trebuit să aibă geamuri antiglonţ.

Wilson protestă, spunând printre dinţi:

— *Dar avea* geamuri antiglonţ. Erau de fapt din plastic, un material policarbonat complex. Din păcate, se pare că nimeni nu a citit prospectul atunci când au fost procurate, ele fiind garantate numai pentru un an. S-a descoperit că lumina soarelui le face să-şi piardă proprietăţile, într-un fel sau altul. Astfel încât parbrizul nu era de mai mare folos decât un geam securizat obişnuit. Prietenul nostru McCrory a făcut vreo treizeci de găuri în el, sfărâmându-l pur şi simplu şi omorându-l mai întâi pe şofer. Geamul despărţitor din interior, slavă Domnului, nu a fost atât de expus, nu a stat direct în bătaia soarelui, rămânând astfel intact. Ultimul lucru pe care l-a făcut Charlie a fost să apese pe buton ca să-l ridice. Probabil că şi asta i-a salvat, însă pentru Charlie nu a

---

[7] Grupul pentru protecţia diplomaţilor *(n. tr.)*.

avut nici un efect. A avut timp să-şi pregătească pistolul automat, dar nu credem să fi apucat să tragă vreun foc.

Ryan încercă să-şi aducă aminte. Văzuse sânge în spatele Rollsului… şi nu numai sânge. Capul şoferului zburase pur şi simplu, iar creierul i se răspândise pe geamul despărțitor. Jack se cutremură gândindu-se la asta. Probabil că una dintre însărcinările omului din escortă era ca, înainte de a-şi apăra propria piele, să apese pe amărâtul ăla de buton… „Ei bine, îşi zise Jack, pentru asta şi sunt plătiți. Ce nenorocit mod de a-ți câştiga existența!”

— Marele noroc a fost că dumneavoastră ați intervenit la timp. Nu ştiu dacă ați observat, dar aveau amândoi grenade de mână asupra lor.

— Da, am văzut la unul dintre ei.

Ryan sorbi şi ultima gură de ceai. „La ce dracului mă gândeam mai înainte? Nu te gândeai la nimic, Jack. La *asta* te gândeai.”

Kittiwake observă că Ryan păleşte.

— Vă simțiți bine? întrebă.

— Cred că da, mormăi Ryan. După prostia pe care am făcut-o, la ora asta trebuie să mă simt bine, oricum m-aş simți… având în vedere că trebuia să fiu mort.

— Ei bine, pot să vă asigur că aici nu vi se poate întâmpla aşa ceva.

Apoi îl bătu uşor pe mână.

— Dacă mai aveți nevoie de ceva vă rog să mă sunați.

Îi mai aruncă un zâmbet larg şi ieşi.

Ryan continua să clatine din cap.

— Deci celălalt a scăpat?

Wilson aprobă cu o mişcare a capului, după care adăugă:

— I-am găsit maşina lângă o stație de metrou, la câteva intersecții distanță. Era de furat, bineînțeles. Nu i-a fost prea greu s-o şteargă şi să dispară fără urmă. Cu siguranță că o să bage şi el capul la cutie. S-a dus probabil la Heathrow, iar de acolo o fi luat vreun avion până pe continent – spre Bruxelles, să zicem – apoi un avion înapoi, până în Ulster sau chiar în Republică[8] şi se va întoarce acasă parcurgând restul drumului cu maşina, dacă nu cumva a ajuns încă de aseară. Poate că noaptea trecută şi-a băut liniştit berea în bodega lui obişnuită, uitându-se la televizor, urmărind ştirile şi înjurându-ne. Să ştiți că este foarte posibil. I-ați

---

[8] Republica Irlanda *(n. tr.)*.

aruncat cumva vreo privire?

— Nu, n-am văzut decât o umbră. Nici măcar nu mi-a venit ideea să iau numărul maşinii – ce tâmpit! Imediat după aceea a apărut soldatul acela în uniformă roşie. Venea în fugă şi nu s-a oprit decât când a fost lângă mine. Doamne, credeam c-o să bage cuțitul ăla de tăiat porcii drept în mine, se cutremură Ryan din nou. Preț de o secundă am văzut totul în negru... adică eu să fac o faptă bună şi să apară un personaj pozitiv, unul dintre ai mei şi tocmai el să-mi facă bucata...

Wilson începu să râdă:

— Nici nu ştiți ce norocos sunteți. Băieții din garda regală fac parte din Regimentul de gardă galez.

— Şi ce-i cu asta?

— Este regimentul personal al prințului moştenitor, aşa a fost întotdeauna. Alteța Sa este comandantul lor. Având în vedere că vă aflați acolo cu un pistol în mână, cum v-ați fi aşteptat să reacționeze?

Wilson îşi strivi țigara în scrumieră.

— Încă o dovadă că aveți mare noroc a fost faptul că soția şi fiica dumneavoastră au apărut la țanc. Soldatul le-a văzut apropiindu-se în fugă şi s-a gândit să mai aştepte puțin, însă de ajuns ca apele să intre în albia lor şi să se limpezească de la sine. Apoi a ajuns lângă el unul dintre băieții noştri şi i-a spus să se domolească. Au mai apărut după aceea vreo sută de polițişti şi au preluat controlul. Sper că puteți să apreciați toate acestea aşa cum trebuie, domnule doctor. Iată în ce situație ne aflam acolo: aveam trei oameni morți, alți doi răniți, un prinț şi o prințesă arătând de parcă şi ei ar fi fost împuşcați – că veni vorba, soția dumneavoastră i-a consultat şi pe ei acolo, pe loc, declarând că totul este în regulă, chiar înainte să apară ambulanța – un copil nou-născut şi peste o sută de martori oculari, fiecare cu propria variantă despre tot ce s-a întâmplat, plus un yankeu dat dracului – şi colac peste pupăză cu nume irlandez! – a cărui nevastă susținea cu tărie că soțul ei este personajul pozitiv din toată povestea asta.

Wilson începu din nou să râdă.

— Haosul era total! Prima grijă a fost, bineînțeles, să le scoatem pe alteţele lor de acolo şi să le ducem la loc sigur. Polițiştii şi soldații din gardă s-au descurcat cu treaba asta, însă la ora asta nu sfătuiesc pe nimeni să le facă vreun necaz, căci abia aşteaptă să potcovească pe cineva. Mi s-a spus că sunt într-o dispoziție mai mult decât proastă, sunt mai nervoşi decât dacă ar fi avut loc un

atentat cu bombe. Nu este deloc greu de înțeles. Încă ceva, soția dumneavoastră a refuzat cu încăpățânare să vă părăsească până când nu a fost sigură că vă aflați sub îngrijirea unui doctor. O femeie şi jumătate, aşa mi s-a spus.

— Cathy este chirurg de meserie, explică Ryan. Când se joacă de-a doctorița este obişnuită să-şi pună în funcțiune toată personalitatea. Toți doctorii sunt aşa.

— După ce şi-a văzut dorința îndeplinită, am condus-o până la Scotland Yard. Între timp, ne-am distrat identificându-vă pe dumneavoastră. Au luat legătura cu cei de la Ambasada Americană, care s-au adresat direct celor de la FBI, făcând în plus şi o verificare prin dosarele Corpului de Infanterie Marină.

Ryan întinse mâna şi fură o țigară din pachetul lui Wilson. Polițistul i-o aprinse, oferindu-i foc de la o brichetă cu butan. Jack simți că se îneacă, dar avea nevoie de o țigară. Ar fi dat de dracu' dacă l-ar fi văzut Cathy, dar acum putea să-şi facă de cap.

— Să nu vă supărați, dar nu prea ne venea să credem că sunteți de meserie. Trebuie să fii un pic țăcănit ca în prezența nevestei şi a copilului să te apuci de o treabă ca asta. Dar noi ne-am făcut datoria: am verificat.

Ryan dădu aprobator din cap, puțin amețit din cauza fumului. „De unde or fi ştiut să verifice tocmai la Corpul de Infanterie Marină... a, aveam legitimația de membru al Asociației Infanteriştilor Marini."

— Pentru orice eventualitate, am pus în ordine toate datele pe care le-am obținut şi le-am verificat. Guvernul țării dumneavoastră ne va pune la dispoziție toate informațiile de care avem nevoie – de fapt, la ora asta probabil că au şi sosit, adăugă Wilson uitându-se la ceas.

— Familia mea este în regulă?

Wilson zâmbi într-un mod mai degrabă ciudat.

— Sunt sub cea mai bună îngrijire, domnule doctor Ryan Aveți cuvântul meu că aşa este.

— Spune-mi Jack.

— Bun. Mie prietenii îmi spun Tony.

Abia acum îşi dăduseră, în sfârşit, mâinile.

— Şi după cum spuneam, eşti un erou dat dracului. Te interesează să afli ce s-a scris prin presă?

Îi întinse lui Ryan un număr din „Daily Mirror" şi unul din „Times".

— Mamă, Doamne!

În „Mirror”, ocupând aproape toată prima pagină, se afla poza lui color, în stare de inconştienţă, sprijinit de un Rolls Royce. Pieptul lui era o masă informă de carne.

ATENTAT ASUPRA ALTEŢELOR LOR REGALE
SALVATORUL ESTE UN PUŞCAŞ MARIN.

O tentativă îndrăzneaţă de asasinare a alteţelor lor regale, prinţul şi prinţesa de Wales, ce a avut loc în vecinătatea palatului Buckingham, a fost zădărnicită astăzi de un curajos turist american.

John Patrick Ryan, istoric şi fost locotenent în Infanteria marină a Statelor Unite, s-a aruncat neînarmat în vâltoarea unei bătălii ce avea loc pe Mall. În timp ce peste o sută de cetăţeni londonezi priveau scena şocaţi, fără să-şi creadă ochilor, Ryan, 31 de ani, din Annapolis, Maryland, a reuşit să scoată din luptă un atacator înarmat, apoi, luând arma acestuia, a împuşcat mortal încă unul. Ryan însuşi a fost grav rănit în această confruntare. A fost luat de o ambulanţă şi transportat la Spitalul St. Thomas, unde Sir Charles Scott i-a acordat asistenţa medicală de urgenţă, operaţia pe care i-a făcut-o reuşind deplin.

S-a raportat că un al treilea terorist a reuşit să fugă de la locul faptei, îndreptându-se spre est pe Mall, apoi cotind spre nord, pe Malborough Road.

Persoane din conducerea poliţiei au fost în unanimitate de acord că fără intervenţia curajoasă a lui Ryan, Alteţele Lor ar fi căzut cu siguranţă victime agresorilor.

Ryan întoarse pagina şi descoperi o altă fotografie de-a lui, făcută însă în nişte circumstanţe mult mai fericite. Era poza de la absolvirea şcolii din Quantico şi zâmbi văzându-şi acolo chipul, pe vremea aceea strălucitor, îmbrăcat într-o bluză încheiată până la gât, cu epoleţi de aur şi sabie de mameluc. Era una dintre foarte puţinele fotografii decente care îi fuseseră făcute vreodată.

— De unde au făcut rost de asta?

— O, colegii dumneavoastră de la infanteria marină ne-au fost de mare ajutor. De fapt, o navă a infanteriei marine – un portelicopter sau cam aşa ceva – se află acum la Portsmouth. După câte am înţeles, foştii dumneavoastră colegi îşi stropesc viaţa din belşug cu bere.

Auzind asta, Ryan începu să râdă. Apoi puse mâna pe „Times”, a cărui relatare era mai reținută.

> „Prințul şi prințesa de Wales au scăpat după-amiază de la o moarte aproape sigură Trei, poate chiar patru terorişti, înarmați cu grenade de mână şi arme de asalt de tip Kalaşnikov au aşteptat apariția Rolls Royce-ului regal; numai că planurile lor au fost dejucate printr-o intervenție mai mult decât curajoasă de J. P. Ryan, fost locotenent în Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite, acum istoric.”

Ryan trecu repede la editorial. Articolul principal, ce purta semnătura unui publicist oarecare, cerea în gura mare răzbunare, lăudându-l în acelaşi timp pe Ryan, dar şi America şi Corpul de Infanterie Marină, mulțumind apoi Providenței cu înflorituri stilistice demne de o enciclică papală.

— Am început să citim despre noi înşine?

Ryan ridică privirea. *Sir* Charles Scott stătea la marginea patului, la picioarele lui Jack, ținând în mână fişa medicală fixată pe un suport de aluminiu.

— E prima dată când ajung subiect de presă, spuse Ryan, după care a pus alături teancul de ziare.

— Adevărul este că o meritați şi, după câte se pare, somnul v-a prins foarte bine. Cum vă mai simțiți?

— Nu prea rău, dacă stau să mă gândesc Fişa mea ce zice?

— Pulsul şi temperatura sunt normale… aproape normale. Culoarea feței dumneavoastră nu este rea deloc. Cu puțin noroc reuşim să evităm o eventuală infecție postoperatorie, cu toate că nu aş dori să-mi pun prea mari speranțe în aşa ceva, spuse doctorul. Cât de tare doare?

— Doare, dar e suportabil, răspunse Ryan cu precauție.

— Nu au trecut decât două ore de când vi s-au administrat ultimele medicamente. Presupun că nu sunteți unul dintre indivizii aceia lipsiți de minte care refuză să accepte analgezice.

— Ba sunt, replică Ryan.

Apoi a continuat cu glas scăzut:

— Domnule doctor, am mai trecut prin asta de două ori. Prima dată m-au îmbuibat cu chestii de-astea şi până am reuşit să scap de ele… Aş prefera să nu mai trec din nou prin aşa ceva. Cred că înțelegeți ce vreau să spun.

Cariera lui Ryan în Corpul de Infanterie Marină se încheiase

după nici trei luni în urma unui accident când elicopterul în care se afla în timpul unor exerciții NATO se prăbuşise pe țărmurile insulei Creta. În urma rănilor cu care se alesese, Ryan fusese trimis la Centrul Medical Bethesda al marinei militare, din apropiere de Washington, unde doctorii cam întrecuseră măsura în administrarea tranchilizantelor, astfel încât lui Ryan îi trebuiseră două săptămâni ca să iasă de sub efectul lor, căci devenise dependent. Nu era o experiență pe care să vrea să o retrăiască.

Sir Charles dădu afirmativ din cap.

— Da, cred că înțeleg. Ei bine, în definitiv e vorba de brațul dumneavoastră.

Asistenta se întoarse în cameră în timp ce doctorul nota ceva pe fişă.

— Ridicați patul puțin, spuse el.

Abia acum Ryan îşi dădu seama că macaraua de care atârna brațul său era de fapt articulată. În timp ce capătul patului începu să se ridice, brațul lui coborî, ajungând într-o poziție mult mai confortabilă. Doctorul se uită peste ochelari la degetele lui Ryan.

— Vreți, vă rog, să le mişcați?

Ryan se conformă.

— Buun, asta este foarte bine. Aşa cum mă aşteptam, nervul nu a fost afectat. Domnule doctor Ryan, intenționez să vă prescriu un tratament cât mai blând, exact atât cât să rămâneți în afara pericolului de a deveni dependent, dar va trebui să luați toate medicamentele ce vi se vor da.

Scott îşi întoarse capul pentru a-l privi pe Ryan drept în fată.

— Până acum nici unul dintre pacienții mei nu a dat în patima narcoticelor din cauza medicației prescrise de mine şi în nici un caz nu mi-am propus să încep cu dumneavoastră. Vă rog să nu fiți încăpățânat: durerea şi disconfortul vor întârzia categoric refacerea dumneavoastră – numai dacă, nu cumva vreți într-adevăr să rămâneți în spital câteva luni în plus.

— Recepționat mesajul, sir Charles.

— Atunci totul este în regulă.

Chirurgul schiță un zâmbet.

— Dacă totuşi simțiți nevoia de ceva mai tare, eu voi fi aici toată ziua. Trebuie numai să o sunați pe domnişoara Kittiwake.

Fata zâmbi anticipat.

— Ce-ați zice de ceva mâncare?

— Credeți că puteți ține ceva în stomac?

„Dacă nu pot, Kittiwake o să fie încântată să mă ajute să dau

afară uruiala.”

— Doctore, în ultimele treizeci şi şase de ore nu am luat decât un mic dejun în avionul transcontinental şi un prânz mai mult decât frugal.

— Foarte bine, vom încerca să căutăm nişte alimente mai uşoare.

Notă iar ceva în fişa medicală, după care îi aruncă o privire foarte scurtă, dar plină de înțeles asistentei care voia să spună: „Fii cu ochii pe el!” Fata dădu afirmativ din cap.

— Încântătoarea dumneavoastră soție mi-a spus că sunteți cât se poate de încăpățânat. Mai vedem noi dacă este chiar aşa. După cât se vede până acum, sunteți pe calea cea bună. Mulțumirile le puteți adresa în primul rând excelentei dumneavoastră condiții fizice, dar – bineînțeles – şi remarcabilului meu talent chirurgical.

Scott chicoti mai mult pentru sine însuşi.

— După micul dejun, o infirmieră vă va ajuta să vă pregătiți pentru nişte... ăăă... oaspeți oficiali. A şi încă ceva, să nu vă aşteptați să vă revedeți familia prea curând. Noaptea trecută le-a extenuat. I-am dat soției dumneavoastră nişte pastile ca să doarmă, sper că s-a folosit de ele. Fiica dumneavoastră – tare dulcică este – nu are nevoie de aşa ceva.

Scott îi aruncă lui Ryan a privire serioasă.

— Să ştiți că adineauri nu încercam să vă duc cu zăhărelul. Disconfortul *sigur* vă va încetini însănătoşirea. Dacă o să faceți tot ce vă spun, vă veți scula din patul acesta în nu mai mult de o săptămână, iar din spital veți ieşi peste două – să zicem. Dar trebuie să faceți tot ce vă spun eu.

— Am înțeles, domnule şi vă mulțumesc. Cathy mi-a spus că ați făcut o treabă bună cu brațul meu.

Scott încercă să arate că nu făcuse nimic deosebit Lăsă să-i scape o urmă de zâmbet.

— Trebuie să ne tratăm musafirii cum se cuvine, nu-i aşa? Mă întorc mai târziu, pe după-amiază, să văd ce progrese ați mai făcut.

Ieşi, mormăind câteva instrucțiuni asistentei.

Polițiştii sosiră în forță, pe la orele opt şi jumătate. Ryan reuşise între timp să-şi ia micul dejun şi să se spele. Micul dejun fusese o dezamăgire uriaşă, iar Wilson era să moară de râs când auzi comentariile lui Ryan la vederea mâncării. Kittiwake însă părea atât de deprimată din această cauză, încât Ryan se simți obligat să

mănânce tot ce i se adusese, până şi compotul de prune, de care îi era silă încă din copilărie. Abia după ce termină îşi dădu seama că toată acea comportare a ei nu fusese probabil decât prefăcătorie, un vicleşug menit să-l facă să mănânce toate lăturile alea. „Asistentele medicale, îşi aduse aminte Ryan, sunt nişte trişoare.” Pe la ora opt a apărut şi infirmiera ca să-l ajute să se spele şi să se aranjeze. Ryan se bărbieri singur, iar infirmiera doar îi ținu oglinda. De fiecare dată când se tăia, Jack scotea câte un sunet de dezaprobare. Se alese în total cu patru tăieturi – în mod obişnuit folosea o maşină electrică de ras, aşa că nu se mai întâlnise cu un brici sau o lamă de ani de zile. Cu puțin înainte de ora opt şi jumătate, Ryan se simțea şi arăta din nou ca un om. Kittiwake îi aduse o a doua ceaşcă cu cafea.

Nu era prea bună, dar era cafea.

De la poliție sosiră trei ofițeri în civil, grade superioare, îşi zise Ryan, după felul în care percută Wilson, care sări brusc în picioare, se repezi să aranjeze nişte scaune, după care se scuză şi ieşi închizând uşa după el.

James Owens părea să fie cel mai înalt în grad şi cel mai interesat de starea sănătății lui Ryan – şi destul de politicos, cel puțin în intenție. Îi amintea lui Ryan de tatăl său, un munte de om, bine legat şi cam greoi în aparență şi, judecând după mâinile mari şi noduroase, unul dintre aceia care şi-au croit drum spre postul de conducere înaintând din grad în grad, după ce ani în şir a bătut străzile, încercând să instaureze legea tocmai acolo unde acesta era lucrul cel mai greu de făcut.

Superintendentul-şef William Taylor avea cam patruzeci de ani, era mai tânăr decât colegul său de la Brigada Antiteroristă şi mai arătos. Cei doi detectivi cu grad înalt erau bine îmbrăcați şi aveau ochii injectați, mai mult ca sigur din cauză că făcuseră o noapte albă, muncind din greu.

David Ashley era însă cel mai tânăr şi cel mai bine îmbrăcat dintre cei trei. Era cam de înălțimea şi greutatea lui Ryan şi poate cu vreo cinci ani mai în vârstă. Când s-a prezentat a spus că a fost trimis de Home Office[9] i arăta, de departe, mult mai stilat decât ceilalți.

— Sunteți absolut sigur că puteți să ne primiți? întrebă Taylor.

Ryan ridică din umeri.

— Ce rost are să mai amânăm?

---

[9] Home Office – Ministerul de Interne (*n. tr.)*.

Owens scoase din geanta diplomat un casetofon şi îl puse pe noptieră, la capul patului. Apăsă pe butonul de înregistrare şi anunță data, ora şi locul unde se aflau.

— Domnule doctor Ryan, întrebă Owens, ca o simplă formalitate, ştiți că tot ce vom discuta de acum înainte va fi înregistrat?

— Da, domnule.

— Şi aveți ceva împotrivă?

— Nu, domnule. Pot să pun o întrebare?

— Bineînțeles, răspunse Owens.

— Sunt oare acuzat de ceva? Dacă este aşa, as vrea să iau legătura cu ambasada țării mele, ca să mi se dea un avocat…

Ryan era stânjenit mai mult de faptul că se afla în centrul atenției unor polițişti de grad aşa de înalt, dar fu întrerupt de chicotelile lui Ashley. Băgă de seamă că ceilalți doi polițişti aşteptaseră ca Ashley să-i dea un răspuns.

— Domnule doctor Ryan, poate că nu ați înțeles prea bine care este situația. În legătură cu înregistrarea nu avem în nici un caz, intenția să o folosim ca pe o acuzație împotriva dumneavoastră sau ceva de felul acesta. Dacă ar fi aşa, as îndrăzni să spun că până diseară ar trebui să ne căutăm alte slujbe.

Ryan încuviință din cap, fără să arate însă că s-ar fi liniştit. Nu era încă sigur că ceea ce i se spusese era adevărat, tot ce ştia era că legea nu trebuie să aibă o logică. Owens începu să-şi citească întrebările dintr-un dosar galben.

— Puteți să ne dați numele şi adresa dumneavoastră, vă rugăm?

— John Patrick Ryan. Adresa noastră poştală este Annapolis, Maryland. Casa o avem în Peregrine Cliff, cam la zece mile mai la sud de Annapolis, lângă Chesapeake Bay.

— Şi ocupația dumneavoastră? întrebă Owens, verificând ceva în dosarul său.

— Aş putea spune că am mai multe slujbe, nu numai una. Sunt profesor de istorie la Academia de Marină a Statelor Unite din Annapolis. Mai predau ocazional şi la Colegiul de Marină Militară din Newport, iar din când în când fac şi muncă de documentare, în particular.

— Asta e tot? se interesă Ashley cu un zâmbet prietenesc.

Dar o fi fost oare chiar prietenesc? se întrebă Ryan. Jack ştia că băieții se interesaseră despre trecutul său şi se întreba cam cât reuşiseră să afle – mamă, Doamne, trecuseră vreo cincisprezece ore sau cam aşa ceva – şi ce anume îl interesa pe Ashley de fapt.

Tu nu eşti poliţist, îşi spuse Ryan în gând. Dar ce eşti de fapt? Indiferent despre ce ar fi fost vorba, el trebuia să-şi susţină legenda de acoperire, anume că era consultant colaborator al Corporaţiei Mitre.

— Şi care este scopul vizitei dumneavoastră în această ţară? continuă Owens.

— Am combinat vacanţa cu o călătorie de cercetare. Vreau să strâng date pentru o nouă carte pe care urmează să o scriu, iar Cathy simţea nevoie să-şi ia un concediu de odihnă. Sally nu merge încă la şcoală, aşa că ne-am hotărât să o luăm din loc în această perioadă, ca să evităm aglomeraţia din timpul sezonului turistic.

Ryan mai luă o ţigară din pachetul pe care îl lăsase Wilson. Ashley i-o aprinse cu o brichetă de aur.

— În haina mea – habar n-am unde s-o fi aflând acum – veţi găsi nişte scrisori de recomandare, care mi-au fost date pentru Amiralitate şi pentru Colegiul de Marină Regal din Dartmouth.

— Am găsit scrisorile, replică Owens. Tare mi-e teamă că au devenit total inutilizabile, ca şi costumul dumneavoastră, care s-a transformat într-o zdreanţă bună de aruncat. Ceea ce n-au stricat glonţul şi sângele, au desăvârşit soţia dumneavoastră şi sergentul, cu un cuţit. Aşadar, când aţi sosit în Marea Britanie?

— Păi, dacă azi e joi, am ajuns aici marţi seara, plecând de la aeroportul internaţional Dulles, de lângă Washington. Am sosit pe la ora. Şapte şi jumătate, iar la hotel am fost cam pe la ora nouă şi jumătate sau cam aşa ceva, am mâncat ceva în cameră – nişte gustări comandate prin room-service[10] şi ne-am dus imediat la culcare. Pe mine călătoriile cu avionul mă dau întotdeauna peste cap – rău de viteză, de înălţime, nu ştiu ce naiba o fi. Am adormit buştean imediat.

Asta nu era tocmai adevărat, dar Ryan se gândi că nu trebuiau să afle *chiar totul.*

Owens dădea din cap în semn că a înţeles. Aflaseră deja că Ryan nu suporta să zboare şi ştiau şi de ce.

— Şi ieri?

— M-am trezit pe la şapte, cred, am luat micul dejun şi am citit ziarul care mi s-a adus o dată cu acesta, după care, până pe la opt şi jumătate am pierdut timpul, am lenevit prin cameră. Am aranjat să mă întâlnesc cu Cathy şi cu Sally în parc pe la ora patru, apoi

[10] Room-service – serviciul la cameră *(n. tr.).*

am luat un taxi până la clădirea Amiralității – aflată în apropiere, după cum s-a dovedit după ce am coborât, aşa încât aş fi putut să mă duc pe jos. După cum am spus, aveam o scrisoare de recomandare către amiralul sir Alexander Woodson, omul care are sub supraveghere arhivele marinei militare din țara dumneavoastră – de fapt, acum este la pensie. M-a dus prin nişte cotloane de la subsol, mucegăite şi cu aer stătut. Materialul pe care îl solicitasem era deja pregătit. Am venit să caut pe aici nişte corespondențe telegrafice. Corespondența telegrafică dintre Londra şi amiralul sir James Somerville, fost comandant al flotei engleze din Oceanul Indian, în primele luni ale anului 1942. E unul dintre subiectele despre care am de gând să scriu. Aşa că următoarele trei ore mi le-am petrecut citind copiile acelea şterse, făcute după depeşe telegrafice şi luând notițe.

— Pe asta?

Ashley scoase o mică agendă electronică şi i-o arătă. Jack i-o smulse din mână.

— Slavă Domnului, exclamă el. Eram sigur că s-a pierdut.

O deschise, o aşeză pe noptieră şi începu să apese pe butoane, introducând câteva instrucțiuni.

— Mda! Funcționează încă!

— Ce este de fapt acest obiect? vru Ashley să ştie.

Toți trei se ridicaseră de pe scaunele lor, ca să se uite la acel instrument electronic.

— Ăsta e ca şi copilul meu, a zâmbit Ryan.

Deschizându-i capacul, Jack dădu la iveală o claviatură asemănătoare acelora de la maşinile de scris, având deasupra un ecran galben, din cristale lichide. În exterior, arăta ca o agendă foarte scumpă, dar în principiu obişnuită, groasă de un deget şi legată în piele.

— E o agendă computerizată Cambridge, model C, fabricată de un prieten de-al meu. Are un microprocesor ME-68000 şi o memorie de doi megabiți, stocată în capsule, continuă Ryan.

— Vreți să ne traduceți şi nouă ce spuneți? îl rugă Taylor.

— Iertați-mă. E un computer portabil. Microprocesorul este de fapt cel care face totul. Doi megabiți înseamnă că memoria poate să stocheze până la două milioane de caractere – de ajuns pentru o carte întreagă, una de o mie de pagini şi din moment ce are memorie stocată în capsule, informațiile care au fost introduse nu se pierd atunci când îl închid. Un tip cu care am fost coleg de şcoală a înființat o companie care se ocupă cu fabricarea acestor

mici bijuterii. A avut nevoie de nişte bani de la mine, ca să poată să înceapă afacerea. Acasă mă folosesc de un Apple[11], acesta este doar pentru deplasări, îl iau cu mine când mă duc în documentare.

— Ştiam că este un fel de computer, dar băieții noştri nu au reuşit să-l facă să meargă, spuse Ashley.

— Din motive de securitate. Prima dată când îl foloseşti îi introduci un cod propriu de pornire, fără de care nu intră în funcțiune. După aceea, dacă nu bagi mai întâi codul, refuză pur şi simplu să pornească.

— Chiar aşa? exclamă Ashley. Şi cât de bine este protejat împotriva greşelilor de manevrare?

— Asta va trebui să-l întrebați pe Fred. Poate că i se pot şterge datele din capsulele de memorie, explică Ryan. În orice caz, tot ce mi-am notat se află aici.

— Întorcându-ne la activitățile dumneavoastră de ieri, spuse Owens, aruncându-i lui Ashley a privire rece. Ajunsesem aşadar la ora prânzului.

— *Okay.* Am luat o pauză de masă. Un individ de la parter m-a îndrumat către un… bistrou cred că era, la două străzi de acolo. Nu-mi aduc aminte cum se numeşte. Mi-am luat ceva de mâncat şi o bere, între timp jucându-mă cu chestia asta. Am rămas acolo cam o jumătate de oră. Am mai stat încă o oră în clădirea Amiralității, după care am plecat. Cred că era două şi un sfert. I-am mulțumit amiralului Woodson – un om minunat. M-am suit din nou într-un taxi şi m-am dus la… nu-mi aduc aminte adresa, era scrisă pe una din scrisorile pe care le aveam la mine. La nord de… Regent's Park, presupun. Acasă la amiralul sir Roger Devere. I-a fost subordonat lui Somerville. Nu l-am găsit. Menajera mi-a spus că a trebuit să plece de urgență din oraş, având un deces în familie. Aşa că l-am lăsat un mesaj că am trecut pe acolo şi că voi reveni, apoi am făcut semn unui taxi şi m-am întors spre centru. M-am hotărât să cobor la oarecare distanță şi să parcurg restul drumului pe jos.

— De ce? a întrebat Taylor.

— În principal din cauză că înțepenisem de atâta stat pe scaun, în clădirea Amiralității, în timpul zborului, în taxi. Simțeam nevoie să-mi întind puțin oasele. În mod normal, fac în fiecare zi *jogging,* iar când se întâmplă să sar peste asta devin puțin nervos, nu am

[11] Apple – marcă de computere *(n. tr.).*

stare.

— Unde ați coborât din mașină? a întrebat Owens.

— Nu cunosc numele străzii. Dacă-mi arătați o hartă probabil că as putea să vă arăt unde se află.

Owens dădu din cap în semn că putea să continue.

— Oricum, mi s-au întâmplat destule, era cât pe ce să dea peste mine un autobuz din acelea cu etaj, iar unul dintre polițiștii dumneavoastră, îmbrăcat în uniformă, mi-a spus să nu mai traversez neregulamentar şi să fiu mai puțin distrat când umblu pe stradă...

Owens se arătă surprins, notându-şi repede ceva în carnet. Probabil că nu aflaseră încă despre această întâlnire.

— Mi-am cumpărat apoi o revistă de la un chioşc de pe stradă şi m-am întâlnit cu Cathy pe la... ăăă... patru fără douăzeci sau cam aşa ceva. Veniseră şi ele mai devreme.

— Dar soția dumneavoastră cum şi-a petrecut vremea? se interesă Ashley.

Ryan era convins că aveau deja toate aceste informații.

— În principal, făcând cumpărături. Cathy a mai fost de câteva ori pe aici şi îi place să facă cumpărături în Londra. Ultima dată a fost aici acum trei ani, la o întrunire a medicilor chirurgi, eu însă nu am putut să o însoțesc cu acel prilej.

— Şi v-a lăsat singur cu micuța? a spus Ashley, aruncând din nou un uşor zâmbet.

Ryan observă că Owens era din ce în ce mai agasat de acesta.

— A dus-o la bunici. Asta se întâmplă înainte să moară mama ei. Eu eram plecat la specializare, făceam studii pentru doctorat în Georgetown şi nu puteam să plec de acolo. Mi-am luat examenele în doi ani şi jumătate, dar în ultimul an mi-au transpirat şi oasele împărțindu-mă între Universitate şi seminariile de la Centrul de Studii Strategice şi Internaționale. Acum însă trebuia să fim în vacanță.

Ryan făcu o grimasă.

— Prima noastră vacanță adevărată de la luna de miere încoace.

— Ce anume făceați când a avut loc atacul? interveni Owens, readucând discuția pe făgaşul ei inițial.

Toți cei trei intervievatori părură că se apleacă puțin spre Ryan, devenind parcă mai atenți.

— Mă uitam în altă direcție. Vorbeam despre cum aveam să facem cu cina, când a explodat grenada.

— Ştiați că e vorba despre o grenadă? întrebă Taylor.

Ryan dădu afirmativ din cap.

— Da. Fac un zgomot caracteristic. Nu pot să le suport, nici nu vreau să aud de ele, dar fac parte din multele jucărioare pe care am învățat să le mânuiesc la Quantico, pe când serveam în infanteria marină. La fel şi cu puştile-mitralieră. Tot la Quantico ne-au fost prezentate armele din dotarea blocului sovietic. Am avut chiar în mână un AK-47. Zgomotul pe care îl face este inconfundabil, complet diferit de cel al armelor noastre, iar acesta este un lucru folositor în caz de luptă – pentru cine îl cunoaşte. Cum se face că nu aveau amândoi AK-uri?

— După câte putem noi să ne dăm seama, spuse Owens, individul pe care l-ați rănit a distrus maşina trăgând asupra ei cu o puşcă ce avea montată pe ea un lansator de grenade antitanc. Avem dovezi sigure că s-a întâmplat aşa. Puşca lui a fost probabil un AK-74, un model mult mai nou, de calibru mic, transformat în aruncător de grenade. Este evident că nu a avut timpul necesar ca să demonteze dispozitivul de lansat grenade şi s-a hotărât să intre în acțiune doar cu revolverul. Avea însă la el şi o grenadă de mână, nu ştiu dacă ați aflat.

Jack nu ştia despre puşca cu dispozitiv pentru lansarea grenadelor, dar tipul grenadei de mână pe care o văzuse la un moment dat îi rămăsese întipărit în memorie.

— Era o grenadă antitanc? întrebă Ryan.

— Vă pricepeți şi la aşa ceva? A răspuns Ashley.

— Am fost puşcaş marin, nu uitați. Se numesc RKG-nu-ştiu-cum, nu-i aşa? Teoretic sunt capabile să facă gaură în orice vehicul cu blindaj uşor ori să facă harcea-parcea un camion oricât de puternic. „De unde dracu' or fi făcut ăia rost de toate porcăriile alea... şi de ce nu s-au folosit de ele?... Ceva nu e în regulă în toată treaba asta, Jack."

— Şi apoi? întrebă Owens.

— Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi trântesc nevasta şi fetița la pământ, ca să le pun la adăpost. Maşinile de pe stradă s-au oprit aproape instantaneu. Am ridicat capul ca să văd ce se întâmplă.

— De ce? întrebă Taylor.

— Habar n-am, răspunse Ryan. Poate din cauza pregătirii mele. Doream să văd ce dracu' se întâmplă acolo – hai să spunem că din curiozitate prostească. L-am văzut pe unul dintre tipi făcând Rolls-ul sită, iar pe celălalt grăbindu-se spre partea din spate, de parcă ar fi vrut să împiedice pe cineva care voia să iasă din maşină ori

care se afla în portbagaj. Mi-am dat seama că dacă o luam spre stânga puteam să ajung mai aproape. Am fost acoperit de maşinile care se opriseră. M-am aflat dintr-o dată la câțiva paşi de ei. Individul cu AK-ul era după maşină şi nu putea să mă vadă, iar tipul cu revolverul stătea întors cu spatele la mine. Era clar că aveam o oarecare şansă şi mi-am încercat norocul.

— De ce?

De data asta îl întrebase Owens, dar o făcuse foarte încet.

— Bună întrebare! Habar n-am. Zău că nu ştiu.

Ryan rămase tăcut o jumătate de minut.

— Mi-a sărit pur şi simplu țandăra. Toți cei pe care îi întâlnisem până atunci pe aici au fost oameni foarte drăguți şi aşa, din senin, apar nemernicii ăştia doi să comită o crimă chiar în fata mea.

— Bănuiați cumva cine puteau să fie? întrebă Taylor.

— Nu-ți trebuie prea multă imaginație pentru asta, nu-i aşa? Asta a fost altă chestie care m-a înfuriat. Cred că asta a fost: furia. Poate că asta e motivația oamenilor atunci când pornesc la luptă, spuse Ryan scărpinându-se în cap. Trebuie să mă mai gândesc la treaba asta. În orice caz, după cum v-am mai spus, mi s-a părut că am o mică şansă şi am mers pe ea. A fost uşor... Dar mai ales am fost foarte norocos.

Owens ridică sprâncenele.

— Tipul cu pistolul era bătut în cap. Trebuia să-şi verifice spatele. În loc să facă asta, se uita ca un bou doar la cei în care voia să tragă – bătut în cap cu leuca. Când faci o chestie ca asta trebuie să fii cu ochii în patru, să te uiți de zece ori în fiecare parte. L-am luat din partea în care nu a întors capul deloc.

Ryan rânji.

— Antrenorul meu de fotbal ar fi fost mândru de mine... l-am placat ca la carte. Cred că mi-ar fi trebuit însă apărătoarele de umeri, căci doctorul zice că ceva s-ar fi rupt în mine atunci când i-am tras-o. Dar ştiu că l-am aranjat: s-a prăbuşit ca un bolovan. I-am luat arma şi am tras în el un glonț... Acum vreți să ştiți de ce am făcut asta, nu-i aşa?

— Da, replică Owens.

— Nu voiam să se mai ridice de acolo.

— Era în stare de inconştientă – nu s-a trezit decât după vreo două ore, iar când s-a trezit era puternic şocat.

„Dacă aş fi ştiut din prima că are în mână o grenadă, nu l-aş fi împuşcat în cur!”

— Şi eu de unde puteam să ştiu asta? răspunse Ryan. Eram pe

cale să mă arunc asupra unuia care avea în mână un pistol-mitralieră şi n-aveam nevoie de încă un personaj negativ care să vină din spate. Aşa că l-am neutralizat. Aş fi putut să-i trag glonțul ăla exact în ceafă – la Quantico, când ne spuneau *a neutraliza*, asta însemna *a ucide*. Tatăl meu a fost polițist, dar cam tot ce cunosc în materie de proceduri polițieneşti vine mai degrabă din filme şi din emisiunile TV şi ştiu că cele mai multe dintre aceste proceduri sunt greşite. Tot ce mă interesa în clipa aia era să fiu sigur că nu-mi va veni din spate – nu-mi puteam permite riscul ăsta. Nu pot să spun că sunt cine ştie ce mândru că i-am făcut ce i-am făcut, dar în momentul acela mi s-a părut cea mai bună idee. Am ocolit apoi maşina, ascunzându-mă după aripa din spate-dreapta şi m-am uitat în jur. L-am văzut pe terorist, care folosea acum un revolver. Subalternul dumneavoastră, Wilson, mi-a explicat ce se întâmplase şi că şi de data asta am avut mare noroc. Şi totuşi nu a fost o nebunie chiar aşa de mare, cu toate că încercam să înfrunt un AK cu un amărât de pistol. M-a văzut când am apărut. Am tras amândoi în acelaşi timp, doar că eu am ochit mai bine, cred.

Ryan se opri. Nu voia să facă povestea să sune chiar aşa. „Oare chiar aşa au stat lucrurile? Dacă *tu* nu ştii, atunci cine poate să ştie?" Ryan învățase că într-o criză timpul se contractă şi se dilată – aparent simultan. „Şi memoria îți mai joacă feste, nu-i aşa? Ce altceva aş mai fi putut face?" Clătină din cap.

— Nu mai ştiu, spuse din nou. Poate că ar fi trebuit să încerc altceva. Poate că ar fi trebuit să strig: „Aruncă arma!" sau „Nu mişca!" – aşa cum se face la TV – doar că de data asta pur şi simplu nu am avut timp. Totul s-a petrecut *la moment* – care pe care, el sau eu – înțelegeți ce vreau să spun? Nu prea… nu prea ai cum să te gândeşti la toate astea atunci când ai la dispoziție doar o jumătate de secundă ca să iei o decizie. Cred că nu mai poți să te bazezi decât pe instinct şi pe instrucția pe care ai primit-o. Singura instrucție pe care am făcut-o eu a fost cea din Corpul de Infanterie Marină. Acolo însă nu te învață cum să arestezi oameni – pentru numele lui Dumnezeu, nu am vrut să omor pe nimeni, doar că situația în care m-am aflat nu mi-a dat nici cea mai mică posibilitate de a alege.

Ryan făcu din nou o pauză.

— De ce dracului n-a renunțat, de ce n-a fugit, de ce n-a făcut altceva? Era clar că se afla la mâna mea. Trebuia să-şi fi dat seama că aveam să-l trimit pe lumea cealaltă.

Ryan se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pernă. Trebuind să povestească tot ce se întâmplase, faptele îi reveniseră în minte într-un mod viu, prea brutal. „Un om este mort din cauza ta, Jack. Mort din toate punctele de vedere. Avea şi el instincte, ca toată lumea, nu-i aşa? Ale tale însă au lucrat mai bine... Aşa că de ce nu te-ar face asta să te simţi bine?”

— Domnule doctor Ryan, spuse Owens calm, noi, cei trei de faţă, am interogat personal şase persoane, toţi fiind martori oculari care au văzut clar şi de la un capăt la celălalt tot incidentul. Din cele aflate de la ei rezultă că ne-aţi relatat circumstanţele cu remarcabilă acurateţe. Având în vedere faptele arătate eu... noi... nu considerăm că aţi fi putut face altceva în situaţia aceea. Cu siguranţă, dacă în astfel de cazuri se poate spune aşa ceva, aţi făcut exact ce trebuia să faceţi. Al doilea foc de armă pe care l-aţi tras în individ nu mai contează, dacă-vă faceţi probleme din această cauză. Primul glonţ i-a intrat direct în inimă.

Jack încuviinţă din cap.

— Da, de asta mi-am dat seama. Al doilea foc a fost automat, complet necontrolat, mâna mea a executat un ordin pe care nu eu l-am dat. Arma şi-a revenit din recul şi poc! Nu m-am gândit la asta nici o clipă... Ce ciudat lucrează creierul omului! E ca şi cum o parte face ce este de făcut, iar cealaltă se uită şi dă sfaturi. Partea care se uită a văzut primul glonţ intrând exact prin centrul cercului de zece puncte al ţintei, dar partea care face şi-a continuat treaba, până când individul s-a prăbuşit. Din câte mă cunosc, i-aş mai fi băgat vreun glonţ prin măruntaie, doar că se terminaseră cartuşele.

— Cei de la infanteria marină v-au învăţat să trageţi într-adevăr foarte bine, observă Taylor.

Ryan clătină din cap.

— Tata m-a învăţat, când eram puşti. În infanteria marină nu se mai pune acum accentul pe pistoale – le ţin doar pentru paradă. Dacă băieţii cei răi ajung atât de aproape de tine, înseamnă că e timpul s-o ştergi de acolo. Eu aveam în mână o armă, iar individul nu era decât la vreo cinci metri de mine.

Owens îşi notă iar ceva.

— Maşina a plecat după câteva secunde. Nu prea am apucat să mă uit la persoana care conducea. Putea să fie un bărbat, putea să fie o femeie. Era alb – sau albă – asta-i tot ce pot să spun. Autoturismul a plecat în scrâşnet de cauciucuri, apoi a cotit, asta e tot ce am mai văzut.

— Era unul dintre taxiurile noastre londoneze – ați observat asta? întrebă Taylor.

Ryan clipi din ochi.

— Da, aveți dreptate. Nu m-am gândit nici o clipă la asta – ce prost sunt! Drace, dar aveți un milion de maşini de-astea nenorocite pe aici. Nu-i de mirare că s-au folosit de aşa ceva.

— Opt mii şase sute şaptezeci şi nouă, ca să fim mai exacți, replică Owens. Dintre care cinci mii nouă sute nouăsprezece sunt vopsite în negru.

Lui Ryan i se aprinse o luminiță în cap.

— Spuneți-mi, a fost vorba de o tentativă de asasinat ori au încercat doar să-i răpească?

— Nu suntem încă siguri. Poate v-ar interesa însă faptul că Sinn Fein, aripa politică a PIRA, a dat publicității o declarație prin care dezminte complet orice amestec în acest incident.

— Şi dumneavoastră credeți chestia asta? întrebă Ryan.

Sistemul lui nervos şi întregul trup aflându-se încă sub influența analgezicelor administrate, nu îşi prea dădu seama cu câtă dibăcie îi pară Taylor întrebarea.

— Da, facem cercetări în această direcție. Nici măcar cei din Aripa Provizorie nu sunt chiar aşa de nebuni, să ştiți. Asemenea lucruri, precum cel întâmplat ieri, au implicații politice mult prea mari. Au aflat asta atunci când l-au asasinat pe Lord Mountbatten – nici măcar nu a fost PIRA cea care a făcut asta, ci INLA[12]. Lipsa de precauție înseamnă pentru ei pierderea unor sume de bani destul de importante, care le vin de la simpatizanții lor americani, răspunse Taylor.

— Din câte am văzut eu prin ziare, concetățenii dumneavoastră…

— Supuşii, îl corectă Ashley.

— Cum vreți să le spuneți, oamenii de pe aici nu prea reuşesc să se obişnuiască cu chestii de-astea.

— Chiar aşa este, să ştiți, domnule doctor Ryan! Este de-a dreptul extraordinar cum de reuşesc aceşti terorişti să găsească de fiecare dată o cale de a ne şoca, indiferent de ororile pe care le-au făcut până atunci, observă Owens.

Vocea lui se dorea deplin profesională, detaşată, dar Ryan sesiză faptul că şeful Brigăzii Antiteroriste ar fi dorit să-i sucească cu

---

[12] The Irish National Liberation Army – Armata Irlandeză de Eliberare Națională *(n. tr.)*.

propriile lui mâini gâtul teroristului care supravieţuise. Şi avea nişte palme sănătoase, de ajuns de puternice ca să reuşească.

— Aşadar, ce a urmat după aceea?

— Am verificat dacă individul pe care l-am împuşcat – mă refer la cel de-al doilea – era într-adevăr mort. Apoi m-am uitat la cei din maşină. Şoferul… ce să vă mai spun, cred că ştiţi. Alături de el era omul de pază. Era unul dintre oamenii dumneavoastră, domnule Owens?

— Charlie mi-era prieten. Lucrează în serviciul de securitate a familiei regale de trei ani…

Owens vorbea ca şi cum bietul om ar mai fi trăit încă, iar Ryan se întreba dacă cei doi lucraseră vreodată împreună. În poliţie se nasc prietenii apropiate în feluri foarte ciudate, ştia asta.

— Ei bine, oameni buni, restul îl cunoaşteţi. Sper că soldatului aceluia în haină roşie o să se găsească cineva să-l mângâie părinteşte pe creştet. Mulţumesc Domnului că nu s-a pripit şi că s-a gândit bine la ce avea de făcut – măcar atât cât să-l lase pe băiatul acela al dumneavoastră să apară şi să-l mai calmeze. Ar fi fost cel puţin jenant pentru toată lumea dacă mi-ar fi scos baioneta aia prin spate.

Owens mormăi aprobator.

— Într-adevăr, ar fi fost neplăcut.

— Era încărcată arma aia a lui? întrebă Ryan.

— Dacă era, replică Ashley, de ce n-a tras?

— O stradă înţesată de lume nu e cel mai potrivit loc pentru a folosi o puşcă de o putere atât de mare, chiar dacă ţinta este aproape şi eşti foarte sigur de ea, răspunse Ryan Era încărcată, nu-i aşa?

— Nu putem comenta subiecte de securitate, răspunse Owens.

„Ştiam eu că era încărcată”, îşi zise Ryan.

— Dar de unde mama dracului a apărut, spuneţi-mi şi mie? Palatul e la o distanţă apreciabilă de locul acela.

— De la Clarence House – clădirea albă aflată lângă Palatul St. James. Teroriştii şi-au ales o oră nepotrivită – sau mai degrabă un loc nepotrivit – pentru acest atentat. În colţul de sud-vest al acestei clădiri există un post de pază. Santinelele se schimbă din două în două ore. Atacul a avut loc tocmai când se schimbau gărzile. Asta înseamnă că în clipa aceea se aflau acolo nu unul, ci patru soldaţi. Poliţistul de serviciu de la Palat a auzit explozia şi focul de armă automat. Sergentul de schimb a fugit până la poartă să vadă ce se întâmplă şi a strigat după un soldat din gardă să-l urmeze.

— El a dat alarma, nu-i aşa? Aşa se face că au apărut toţi atât de repede?

— Nu, Charlie Winston a făcut-o, spuse Owens. Rolls-urile Curţii au un sistem electronic de alarmă – nu este nevoie să mai povestiţi asta şi altcuiva. Astfel s-a dat alarma direct la Cartierul General. Sergentul Price a acţionat însă din proprie iniţiativă. Din păcate pentru el, omul din gardă a fost atlet, săritor de garduri, se pare – aşa încât nu i-a fost deloc greu să sară peste barierele de acolo. Price a încercat şi el să facă asta, dar a căzut şi şi-a rupt nasul. A avut o puzderie de ghinioane până a ajuns la locul faptei şi în plus a trebuit să dea şi el alarma, cu radioul pe care îl avea în dotare.

— Ei bine, mă bucur că a reuşit măcar atunci să ajungă. Soldatul ăla l-a speriat şi pe dracul din mine. Sper să primească şi sergentul o răsplată, merită.

— Va primi medalia „Poliţia Reginei", care se acordă poliţiştilor mai tineri, precum şi mulţumirile Maiestăţii sale, a răspuns Ashley. Există însă un lucru care ne-a cam pus pe gânduri, domnule doctor Ryan. Aţi plecat din armată având, după câte se pare, un handicap fizic şi totuşi, din felul în care aţi acţionat ieri, nu s-ar putea spune că aţi suferi de aşa ceva, ci din contră.

— După cum poate ştiţi, după ce am terminat cu cariera militară am încercat să mă lansez în afaceri de bursă. Începusem deja să-mi fac un nume şi tatăl soţiei mele, de fapt pe atunci nici nu ne cunoşteam, a venit la mine să discutăm afaceri. Astfel am întâlnit-o pe Cathy. Am dat curs invitaţiei de a mă muta la New York, iar Cathy şi cu mine păream să ne potrivim perfect. Exista ceva care ne atrăgea unul către celălalt şi nu după mult timp eram logodiţi. Pe atunci purtam pe spate un corset, căci aveam foarte des dureri şi nu erau deloc mici. Ei bine, o astfel de criză m-a apucat imediat după ce ne-am logodit, iar Cathy m-a dus la spitalul Johns Hopkins, unde m-a prezentat profesorilor ei. Unul dintre aceştia era Stanley Rabinowisz, profesor de neurochirurgie. M-a trecut trei zile prin tot felul de analize, după care a zis că poate să mă repare, că mă face ca nou. După cum s-a dovedit, doctorii de la Bethesda mi-au greşit mielograma[13]. Nu am nimic să le reproşez; sunt nişte medici tineri şi deosebit de înzestraţi, dar Stan este unul dintre cei mai mari doctori ai lumii. Şi s-a ţinut de

---

[13] Mielogramă – metodă de determinare cantitativă şi calitativă a elementelor celulare din măduvă *(n tr.)*.

cuvânt. M-a operat chiar în vinerea aceea, iar după două luni eram într-adevăr aproape ca nou, spuse Ryan. Cam asta ar fi povestea despre spatele lui Ryan. Aşa a fost să fie – m-am îndrăgostit de o fată frumoasă care se pregătea să devină medic chirurg.

— Soția dumneavoastră este fără îndoială o femeie competentă şi multilaterală, fu de acord Owens.

— Şi cred că vi s-a părut cam băgăreață, completă Ryan.

— Nu, domnule doctor Ryan. Oamenii aflați într-o situație critică nu acționează niciodată aşa cum ar trebui. Şi totuşi, soția dumneavoastră i-a examinat la locul faptei şi pe Altețele Lor, iar asta ne-a fost de cel mai mare folos. A refuzat să plece de lângă dumneavoastră până când nu v-ați aflat sub îngrijire medicală competentă, dar nimeni nu o poate condamna din cauza aceasta, din contră. I s-a părut că procedura de identificare a durat cam mult, cred şi bineînțeles că s-a cam enervat, fiind şi foarte îngrijorată din cauza dumneavoastră Am fi putut să ne mişcăm cu toții puțin mai repede…

— Nu e deloc nevoie să vă scuzați, domnule. Tatăl meu a fost tot polițist. Ştiu cum stă treaba. După câte am înțeles, ați avut ceva necazuri cu identificarea noastră.

— A durat peste trei ore – timpul era o problemă, înțelegeți? Găsisem în buzunarul hainei dumneavoastră paşaportul şi carnetul de conducere, care, am constatat cu bucurie, aveau fotografia dumneavoastră. Am trimis prima adresă ambasadei americane puțin înainte de ora cinci, ceea ce înseamnă că în America era miezul zilei. Ora pauzei de prânz. A fost contactat biroul Departamentului Baltimore al FBI, care, la rândul lui, a apelat la biroul din Annapolis. Acțiunea de identificare a mers mai departe fără piedici deosebite – în primul rând a trebuit să fie descoperiți câțiva dintre foştii dumneavoastră colegi de la Academia de Marină, care să vă fi cunoscut ceva mai bine, să ştie când v-ați început studiile şi aşa mai departe. Apoi au găsit şi agenția de călătorie care v-a reținut biletul de avion şi camera de hotel. Un alt agent s-a dus să verifice înscrierea în circulație a automobilului dumneavoastră. Mulți dintre aceşti oameni au fost nevoiți să sară peste masa de prânz, în timp ce nouă, după calculele pe care le-am făcut, nu ne-a luat mai mult de o oră, în total. Simultan cu celelalte acțiuni, ataşatul american a trimis Corpului de Infanterie Marină a listă întreagă cu întrebări despre dumneavoastră. În mai puțin de trei ore aveam o biografie destul de completa a dumneavoastră – inclusiv amprentele digitale. Pe

acestea le-am luat de pe documentele de călătorie pe care le-ați lăsat la recepția hotelului şi ne-au fost foarte folositoare pentru a verifica dacă datele militare ce ne-au fost trimise vă aparțin într-adevăr.

— Trei ore, chiar aşa? „Aici era ora cinei, acasă era ora mesei de prânz şi totuşi au făcut toate acestea în numai trei ore. Ai dracu'!"

— În timp ce se petreceau toate acestea a trebuit să vorbim cu soția dumneavoastră de câteva ori, pentru a ne asigura că ne spusese tot ce văzuse...

— Şi v-a spus totul de fiecare dată exact la fel, nu-i aşa? întrebă Ryan.

— Aşa este, răspunse Owens.

Apoi zâmbi.

— Este un lucru într-adevăr extraordinar, să ştiți.

Ryan schiță un rânjet.

— Nu şi pentru Cathy. Când e vorba de anumite lucruri, în special de medicină, e o adevărată maşină. Mă surprinde că nu v-a dat şi vreun clişeu de film, că tot avea aparatul la ea..

— Exact asta ne-a spus şi soția dumneavoastră, replică Owens. Fotografiile apărute în ziar sunt făcute de un turist japonez – au ieşit excelent, nu-i aşa? – de la distanță destul de mare, dar a avut teleobiectiv. Poate v-ar interesa să aflați că cei de la infanteria marină au o părere foarte bună despre dumneavoastră, că tot veni vorba despre lucruri bine făcute.

Owens căută prin carnețel.

— La Quantico ați fost şef de promoție, iar recomandările făcute la trecerea în rezervă sunt excelente.

— Aşadar, sunteți satisfăcuți, sunt un băiat bun, nu-i aşa?

— Am fost convinşi de asta chiar din prima clipă, spuse Taylor. Este vorba totuşi de un caz de crimă majoră, nu-i aşa şi de obicei în astfel de situații totul este foarte complicat, nu numai în aparență, iar noi trebuie să verificăm totul.

— Un singur lucru nu pot să înțeleg, spuse Jack.

Erau de fapt mai multe, dar creierul său lucra încă prea încet ca să le pună pe toate într-o ordine.

— Ce anume? întrebă Owens.

— Ce dracu' căutau – Altețele Lor, aşa li se spune? – în plină stradă şi însoțite de un singur om de pază... stați puțin...

Ryan îşi lăsă capul într-o parte, reflectând. Când începu din nou să vorbească, o făcu cu voce scăzută, rostind cuvintele rar, căci între timp mintea lui încerca să pună ideile în ordine.

— Ambuscada aceea a fost premeditată – întâlnirea aceasta nu a fost în nici un caz întâmplătoare. Lupii cei răi au încercat să-şi prindă prada în zbor... Trebuia aşadar să pună mâna pe o anumită maşină la o anumită oră. Cineva a pus totul la punct, a calculat totul pas cu pas, secundă cu secundă, în toată acțiunea aceasta au fost implicați mult mai mulți indivizi, nu-i aşa?

Tot ce a putut Ryan să audă timp de mai multe secunde a fost o tăcere adâncă. Dar nu avea nevoie de nici un alt răspuns.

— Trebuie să fi fost cineva cu un radio... personajele acelea trebuia să ştie când aveau să apară victimele, pe ce traseu urmau să o ia şi momentul în care aveau să ajungă la locul acțiunii. Chiar şi aşa, lucrurile rămâneau foarte complicate, căci mai existau şi alte maşini care treceau întâmplător pe strada respectivă.

— Şi ziceți că sunteți un simplu istoric, domnule doctor Ryan? întrebă Ashley.

— Acolo unde am făcut eu armata ne-au învățat, printre multe altele şi cum să organizăm o ambuscadă. Dacă vrei să prinzi într-o busculadă o anumită țintă... trebuie mai întâi să ai anumite informații, care de obicei sunt secrete; în al doilea rând, trebuie să alegi locul acțiunii, care nu poate fi oriunde; în al treilea rând, trebuie să-ți instalezi agenți proprii în anumite puncte, ca să-ți comunice când apare ținta, la ce distanță se află, plus alte date – iar acestea nu sunt decât nişte elemente de bază, doar scheletul unei astfel de acțiuni. De ce s-a întâmplat totul tocmai aici – de ce în Parcul St. James, de ce pe Mall?

„Teroristul este o creatură politică. Atât ținta cât şi locul sunt alese astfel încât să se obțină anumite efecte politice”, îşi spuse Ryan în gând.

— Încă nu mi-ați răspuns la întrebarea pe care v-am pus-o mai devreme: a fost vorba despre o tentativă de asasinat sau despre o încercare de răpire?

— Nu suntem încă destul de siguri, răspunse Owens.

Ryan privi pe deasupra vizitatorilor. Era clar că atinsese un punct foarte sensibil. „Au distrus maşina cu ajutorul unei grenade antitanc, lansată cu ajutorul unei puşti-mitralieră, având amândoi asupra lor şi grenade de mână. Dacă intenția lor era doar să ucidă... grenadele ar fi străpuns cu uşurință blindajul maşinii, oricum ar fi fost făcut acesta, aşa că ce nevoie ar mai fi avut să se folosească de puşti şi de pistoale? Nu însă şi dacă ar fi fost pur şi simplu o încercare de răpire, altfel nu ar fi avut de ce să întârzie atât, nu avea rost să amâne totul, nu-i aşa? Mă cam duci cu

zăhărelul, domnule Owens. A fost în mod categoric o tentativă de răpire, iar dumneata ştii asta foarte bine.”

— Şi atunci de ce se afla în maşină un singur om pentru protecție? Trebuie, cu siguranță, să vă protejați mult mai bine oamenii care tocmai pentru asta v-au angajat.

„Ce-a spus Tony despre asta? Că a fost vorba de o călătorie neprogramată? Prima condiție ca o ambuscadă să reuşească este să se obțină informații exacte… Nu vezi că nu te poți ține de firul ăsta, tâmpitule?”

Comandantul rezolvă problema pentru Jack.

— Ei bine, cred că am atins toate punctele în mod mulțumitor. Probabil că mâine. Vom trece din nou pe la dumneavoastră, spuse Owens.

— Ce mai fac teroriştii? Vreau să spun, ăla pe care l-am rănit.

— N-aş zice că s-a înghesuit să ne ajute. Mai precis, n-a vrut să scoată nici un cuvânt, nici măcar n-a vrut să ne spună cum îl cheamă – dar suntem obişnuiți ca indivizi ca el să reacționeze aşa. Abia acum câteva ore am reuşit să-l identificăm. Nu are antecedente penale, dosarul lui este aproape alb – numele i-a apărut totuşi ca posibil complice în două cazuri minore, însă numai atât. Se însănătoşeşte destul de frumos, aşa că peste vreo trei săptămâni, spuse Taylor cu răceală în glas, va fi dus în fața tribunalului, unde va fi judecat de un complet alcătuit din doisprezece jurați respectabili şi imparțiali, i se va stabili vinovăția, după care va fi probabil condamnat să-şi petreacă tot restul zilelor într-o închisoare, bine păzită.

— Peste doar trei săptămâni? întrebă Ryan.

— Cazul este limpede ca lumina zilei, spuse Owens. Avem trei fotografii de la prietenul nostru japonez în care băiatul se vede clar, stând în spatele maşinii, cu arma îndreptată către interiorul acesteia, plus nouă martori oculari, oameni demni de toată încrederea. În legătură cu tânărul acesta nu poate interveni nici o complicație.

— Iar eu voi fi de față şi voi vedea totul, observă Ryan.

— Bineînțeles. Dumneavoastră sunteți martorul nostru cel mai important, domnule doctor. Este doar o formalitate, însă una necesară. Şi nu se poate spune despre el că ar fi vreun alienat mintal, aşa cum s-a întâmplat cu individul care a încercat să-l asasineze pe preşedintele Statelor Unite. Băiatul ăsta este absolvent de Universitate – ba chiar a terminat printre primii – iar pe deasupra se trage dintr-o familie bună.

Ryan clătină din cap.

— Ce porcărie! Dar cei mai mulți dintre băieții ăştia răi sunt la fel, nu-i aşa?

— Ştiți ceva despre terorişti? întrebă Ashley.

— Doar ce-am mai citit pe ici, pe colo, răspunse Ryan precipitat. „Asta a fost o greşeală, Jack. Drege-o cumva!” Subalternul dumneavoastră, Wilson, spunea că ULA este o grupare maoistă.

— Aşa este, răspunse Taylor.

— Asta este curată nebunie. Drace, la ora asta nici măcar chinezii nu mai sunt maoişti, sau cel puțin ultima dată când m-am interesat despre asta nu mai erau. O… despre familia mea ce se mai aude?

Ashley începu să râdă:

— Era şi timpul să ne întrebați, domnule doctor. Am fi putut foarte bine să le lăsăm în hotelul în care locuiau, nu-i aşa? Am aranjat însă să se mute într-un loc în care să le fie asigurată securitatea deplină.

— Nu aveți de ce să fiți îngrijorat, confirmă Owens. Se află în cea mai deplină siguranță. Aveți cuvântul meu că aşa este.

— Dar unde anume? vru Ryan să ştie.

— Mi-e teamă că, din motive de securitate, nu putem încă să vă spunem, răspunse Ashley.

Cei trei schimbară între ei priviri amuzate. Owens îşi privi ceasul, apoi aruncă o privire fugară celor doi colegi ai săi.

— Ei bine, spuse Owens, oprind casetofonul, nu dorim să vă mai deranjăm tocmai a doua zi după operație. Vom reveni probabil pentru a lămuri câteva mici detalii. Deocamdată, domnule, aveți din partea noastră, a celor de la Yard, toate mulțumirile pentru că ne-ați ajutat în munca noastră, făcând, de fapt, ceea ce trebuia să facă unul dintre noi.

— Cât timp va rămâne Wilson aici, lângă mine?

— O perioadă nedeterminată. După părerea noastră, cei de la ULA s-ar putea să fie supărați pe dumneavoastră, spuse Owens. Şi ar fi foarte neplăcut pentru noi, în cazul în care ar dori să atenteze la viața dumneavoastră, să vă găsească lipsit de apărare. Înțelegem că vă simțiți stânjenit şi nici nouă nu ne place să vă deranjăm, dar trebuie să luăm măsuri de precauție.

— Nu mă deranjează, îşi dădu Ryan consimțământul. „Adevărul este că aici sunt o victimă sigură, nu-i aşa? Până şi un elev de clasa a treia ar putea să-mi vină de hac cu un băț de acadea.”

— Vor să vă vadă cei de la presă, spuse Taylor.

— Sunt emoționat!

„Asta-mi mai lipsea”, îşi zise Ryan.

— Puteți să-i mai țineți o vreme departe de mine?

— Nimic mai simplu, a răspuns Owens aprobator. Starea sănătății dumneavoastră nu vă permite să primiți pe nimeni deocamdată. Dar va trebui să vă obişnuiți cu această idee. Sunteți acum o figură publică, numele dumneavoastră este la modă prin ziare.

— La dracu’! mârâi Ryan. Mie-mi place să fiu un anonim.

„Atunci ar fi trebuit să fi rămas în spatele copacului, cap sec! Priveşte în ce rahat te-ai băgat, singur-singurel!”

— Nu veți putea să-i refuzați la infinit, spuse Taylor cu blândețe.

Jack scoase un oftat lung:

— Aveți dreptate, bineînțeles. Dar nu astăzi. Chiar şi mâine mi se pare prea curând. „Să mai lăsăm lucrurile să se potolească un pic”, gândi Ryan prosteşte.

— E greu să rămâi tot timpul în umbră, domnule doctor Ryan, spuse Ashley ridicându-se.

Ceilalți îi urmară exemplul.

Cei doi polițişti şi Ashley – pe acesta Ryan îl catalogase acum drept spion, respectiv ofițer de informații sau contrainformații – se îndreptară către ieşire. În locul lor apăru Wilson, urmat îndeaproape de Kittiwake.

— V-au obosit prea tare? îl întrebă asistenta.

— Cred că o să supraviețuiesc, spuse Ryan.

Kittiwake îi înfipse un termometru în gură, ca să fie mai sigură.

La patruzeci de minute după ce plecară polițiştii, Ryan începu să se joace cu agenda-computer, apăsând fericit pe butoane, revizuindu-şi notițele şi făcând unele adăugiri, tăind şi completând. Cel mai frecvent (şi îndreptățit) reproş pe care Cathy Ryan îl avea de făcut soțului ei era că în timp ce citea – iar când scria era mai rău – lumea putea să se prăbuşească în jurul lui, fără ca el să-şi dea seama. Şi totuşi, nu era în întregime adevărat. Jack observă cu colțul ochiului că Wilson sări brusc în picioare, semn că intrase cineva în cameră, dar nu îşi ridică privirea până nu termină paragraful. Când o făcu, îşi dădu seama că noii lui vizitatori erau Maiestatea sa, regina Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord, însoțită de soțul ei, ducele de Edinburgh. Primul lucru coerent care i-a venit în minte fu o

înjurătură sănătoasă, căci nu-l anunțase nimeni în legătură cu această vizită. Al doilea lui gând a fost că trebuia să arate tare amuzant în poziția în care rămăsese, cu gura căscată.

— Bună dimineața, domnule doctor Ryan, spuse regina cu amabilitate. Cum vă simțiți?

— Hăă, foarte bine, mulțumesc... ăăă... Maiestate. Nu vreți... ăăă... să vă așezați?

Ryan încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durere ascuțită îi străfulgeră umărul. Asta îl ajută să-și concentreze gândurile și îi reaminti că efectul medicamentelor ce i se dăduseră dimineață era pe cale să treacă.

— Nu vrem să vă solicităm prea tare, spuse ea.

Ryan își dădu seama din vocea ei că nici nu intenționa să plece imediat. Reflectă puțin căutând răspunsul cel mai potrivit în această situație.

— Maiestate, ar fi greu pentru cineva să considere că vizita unui conducător de stat îl solicită prea tare. Vă sunt foarte recunoscător că îmi oferiți compania dumneavoastră.

Wilson se repezi să aducă două scaune și o zbughi afară, în timp ce oaspeții se așezau.

Regina era îmbrăcată într-un costum de culoarea piersicii, a cărui eleganță simplă probabil că făcuse o gaură demnă de luat în seamă chiar și în bugetul ei. Ducele. Purta un costum bleumarin, care îl făcu pe Ryan să înțeleagă în sfârșit de ce ținea morțiș nevastă-sa să-i cumpere ceva haine de pe acolo.

— Domnule doctor Ryan, începu regina pe ton oficial, în numele nostru și al poporului nostru, dorim să vă exprimăm cele mai adânci mulțumiri pentru acțiunea dumneavoastră de ieri. Vă suntem profund îndatorați.

Ryan dădu din cap, aprobând cu sobrietate. Se întreba cât de îngrozitor o fi arătat.

— Din punctul meu de vedere, doamnă, nu pot decât să spun că sunt bucuros că am putut să fiu de ajutor – dar adevărul este cu totul altul, anume că nu mi se pare că am făcut atât de mult încât să mi se acorde toată această cinste. Oricine în locul meu ar fi făcut exact la fel. Întâmplarea a făcut ca eu să fiu cel mai aproape de locul acela.

— Poliția zice că n-ar fi chiar așa, din contră, observă ducele. Iar după cercetările făcute de mine personal, sunt înclinat să le dau dreptate. Mi-e teamă că ați devenit un erou, fie că vă place sau nu.

Jack își aduse aminte că bărbatul din fața lui fusese cândva

ofițer de marină – probabil unul chiar foarte bun. Asta se vedea clar.

— De ce ați făcut-o, domnule doctor Ryan? întrebă regina, uitându-se în ochii lui cu curiozitate.

Jack îşi făcu o socoteală scurtă.

— Scuzați-mă doamnă, dar nu ştiu la ce vă referiți: mă întrebați de ce mi-am încercat norocul sărind pur şi simplu asupra lor sau de ce a făcut asta un american de origine irlandeză?

Jack încă îşi mai punea gândurile în ordine, trecându-şi în revistă amintirile recente. „De ce ai făcut asta? O să-ți dai vreodată seama?” îşi dădu seama că socoteala pe care şi-o făcuse era corectă, aşa încât continuă repede:

— Maiestate, nu pot să mă amestec în problemele pe care dumneavoastră le aveți cu irlandezii. Sunt cetățean american, iar țara mea are de ajuns de multe probleme ea însăşi, chiar şi fără să-şi bage nasul în necazurile altei țări. Este adevărat că sunt irlandez de origine, dar noi, americanii irlandezi, ne-am descurcat destul de bine pe acolo şi suntem bine înfipți în America. Conaționalii mei pot fi întâlniți în toate profesiunile şi la toate nivelele, chiar şi în afaceri ori în politică, dar imaginea americanului irlandez pe care o aveți dumneavoastră este încă aceea a polițistului mic în grad ori a pompierului profesionist. Avangarda care a cucerit Vestul a fost formată o treime din irlandezi şi mulți dintre ei sunt încă oameni în uniformă – în special în Corpul de Infanterie Marină, ca să fiu mai exact. Jumătate din ofițerii biroului 7 local al FBI îmi erau vecini, înainte să mă căsătoresc şi purtau nume cum ar fi Tully, Sullivan, O'Connor şi Murphy. Tatăl meu a fost polițist jumătate din viața lui, iar preoții şi dascălii care m-au educat au fost probabil tot irlandezi în marea lor majoritate. Înțelegeți, Maiestate, ce vreau să spun? În America noi suntem instrumentele ordinii, noi suntem liantul care ține la un loc întreaga societate – şi ce-i cu asta? În ciuda tuturor acestor lucruri, cei mai cunoscuți irlandezi din lume sunt tocmai aceşti maniaci care pun bombe prin maşini parcate aiurea ori acei asasini care atentează la viața oamenilor doar ca să obțină cine ştie ce rezultate politice. Nu-mi place asta şi sunt absolut sigur că nici tatălui meu nu i-ar fi plăcut. El şi-a petrecut întreaga viață de polițist luând animalele de soiul acesta de pe stradă şi aruncându-le în cuştile în care meritau să stea. Noi, americanii irlandezi, am muncit din greu ca să putem ajunge unde suntem astăzi – prea din greu ca să ne convină să fim considerați

frați ai teroriştilor.

Aici Jack zâmbi.

— Cred că încep să înțeleg ce simt italienii când aud de Mafia. În orice caz, n-aş putea spune că toate aceste gânduri mi-au trecut prin minte ieri, dar mi-am închipuit despre ce putea fi vorba, cine puteau să fie oamenii aceia şi cam ce voiau să facă. Pur şi simplu n-am putut să stau acolo şi să mă uit ca prostu', lăsându-i să comită o crimă chiar în fața mea, fără să încerc să fac *ceva.* Aşa că atunci când am văzut că am o şansă, am folosit-o.

Regina dădu din cap, aprobând gânditoare. Îl privi pe Ryan cu un zâmbet cald, prietenesc, după care se întoarse şi se uită la soțul ei. Cei doi comunicau fără cuvinte. Ryan se gândi că era normal, căci erau căsătoriți de destul de mult timp. Când îl privi din nou, îşi dădu. Seama că ajunseseră la o decizie în legătură cu el.

— Aşadar, cum să vă recompensăm?

— Să mă recompensați?

Ryan scutură capul în semn de dezaprobare.

— Vă mulțumesc foarte mult, dar nu este nevoie. Mă bucur nespus că am putut să fiu de ajutor. Asta îmi este de ajuns.

— Nu, domnule doctor Ryan, nu este de ajuns. Una dintre cele mai plăcute îndatoriri ale reginei este să recunoască comportamentul merituos al cuiva, apoi să-l recompenseze în mod corespunzător. Coroana nu poate să pară nerecunoscătoare.

Ochii reginei străluceau, bănuind că în spatele lor se punea la cale o surpriză. Ryan constată că era cucerit de blândețea şi omenia acestei femei. Îşi aduse aminte că existau voci care o considerau o femeie nu prea inteligentă. Îşi dădea seama acum că acei oameni erau departe de adevăr. În spatele acelor ochi se aflau un creier activ şi o înțelepciune pe măsură.

— Drept urmare, s-a decis ca dumneavoastră să fiți învestit cu titlul de Cavaler al Ordinului Victorian.

— Ce... ăăă... Cum ați spus?

Ryan clipi de câteva ori din ochi, ca şi cum creierul său încerca să priceapă ceea ce-i auzeau urechile.

— Ordinul Victorian. Este un ordin recent care urmăreşte recompensarea acelor persoane care au adus Coroanei servicii personale deosebite. Îl meritați fără discuție. Acesta este primul caz, după mulți ani, când un moştenitor al tronului a fost salvat de la o moarte aproape sigură. Dumneavoastră fiind istoric, s-ar putea să vă intereseze că nici propriii noştri specialişti nu se pot

pune de acord în legătură cu data când a avut loc ultimul eveniment de acest gen – în orice caz, dumneavoastră veți fi cunoscut de acum înainte ca sir John Ryan.

Din nou Jack îşi spuse că trebuie să fi arătat cam caraghios cu gura deschisă.

— Maiestate, legile americane…

— Ştim, îl întrerupse regina pe un ton calm. Primul ministru va discuta asta cu preşedintele țării dumneavoastră chiar astăzi, spre seară. Credem însă că, având în vedere natura specială a acestui caz şi în interesul relațiilor anglo-americane, problema se va rezolva în cei mai amicali termeni.

— Există o sumedenie de precedente, continuă ducele ideea. După cel de-al doilea război mondial, un număr de ofițeri americani au beneficiat de o recunoaştere similară. Amiralul Nimitz, de exemplu, a devenit Cavaler al Ordinului Băii, împreună cu generalii Eisenhower, Bradley, Patton şi alți câțiva. Din punctul de vedere al legilor americane, această investitură va fi considerată probabil pur onorifică, însă din punctul nostru de vedere va fi o investitură în toată regula.

— Ei bine – Ryan îşi scormonea creierii, neştiind ce să spună – Maiestate, atâta timp cât asta nu intră în contradicție cu legile țării mele, voi fi profund onorat să accept.

Regina surâse radioasă.

— Aşa rămâne, atunci. Acum, spuneți-ne şi nouă cum vă simțiți… cum vă simțiți cu adevărat?

— Mi s-a întâmplat să-mi fie şi mai rău, doamnă. Nu am de ce să mă plâng – singurul lucru pe care mi-l doresc este să meargă ceva mai repede.

Ducele zâmbi.

— Faptul că sunteți rănit vă dă un aer mult mai eroic – nu aduce deloc a dramoletă.

„Mai ales când e vorba de umărul altuia, dragul meu duce”, îşi zise Ryan, căruia i se aprinse în cap un beculeț.

— Vă rog să mă scuzați, acest titlu înseamnă că soția mea se va numi…

— Lady Ryan? Bineînțeles.

Pe fața reginei apăru din nou zâmbetul protocolar.

Jack zâmbi însă larg, sincer.

— Ştiți, când am plecat din Merrill Lynch, socru-meu era supărat că… era foarte supărat pe mine, zicea că n-o să fac nici o brânză dacă o să mă țin de scris cărți de istorie. Poate treaba asta

o să-l facă să se răzgândească.

Era sigur că pe Cathy nu o va interesa deloc acest titlu – lady Ryan. Nu, nu o va interesa nici cât negru sub unghie.

— Până la urmă nu-i un lucru rău, nu-i aşa?

— Nu, domnule şi vă rog să mă iertaţi dacă am lăsat această impresie. Mi-e teamă că m-aţi cam luat pe nepregătite.

Ryan clătină din cap. „Toată povestea asta m-a luat al naibii de pe nepregătite.”

— Aş putea să vă pun o întrebare, domnule?

— Desigur.

— Poliţiştii nu au vrut nici în ruptul capului să-mi spună unde se află familia mea.

Mirarea lui Ryan le provocă celor doi o cascadă de râsete. Cea care răspunse a fost regina.

— În opinia poliţiei ar putea exista posibilitatea ca teroriştii să recurgă la represalii împotriva familiei dumneavoastră. Acesta este motivul pentru care s-a luat decizia ca soţia şi fiica dumneavoastră să fie mutate într-un loc în care să li se poată asigura o mai bună securitate. Având în vedere aceste circumstanţe, am ajuns la concluzia că cel mai bine şi mai uşor pentru ele ar fi să se mute chiar la Palat – a fost unul dintre cele mai mici lucruri pe care am putut să le facem. Când am plecat de acolo, soţia şi fiica dumneavoastră dormeau profund, aşa încât am dat ordine stricte ca nu cumva să fie deranjate.

— La Palat?

— Avem suficiente încăperi pentru oaspeţi, vă asigur, replică regina.

— Mamă, Doamne! mormăi Ryan.

— Aveţi vreo obiecţie? întrebă ducele.

— Fetiţa mea…

— Olivia? întrebă regina, mai degrabă surprinsă. Este un copil tare drăgălaş. Când am văzut-o aseară dormea ca un îngeraş.

— Sally – Olivia a fost un hatâr făcut familiei lui Cathy, însă nu a ieşit până la urmă nimic din asta; numele fusese al bunicii ei – când doarme este într-adevăr un mic înger, dar după ce se trezeşte seamănă mai degrabă cu o mică tornadă şi se pricepe tare bine să spargă totul. Şi are preferinţe pentru lucrurile valoroase.

— Ce lucruri îngrozitoare puteţi să spuneţi!

Faţa Maiestăţii Sale exprima mirarea şi revolta.

— O fetiţă atât de mică şi de drăgălaşă! Poliţiştii ne-au spus că aseară a frânt inima tuturor celor de la Scotland Yard. Tare mi-e

teamă că exagerați, sir John.

— Mda.

N-ai cum să contrazici o regină.

3
Flori şi familii

Wilson greşise în presupunerile lui. Fuga celor care scăpaseră durase mai mult decât îşi închipuise oricine din Scotland Yard. La mai puțin de o mie de kilometri distantă, un avion al liniilor Sabena ateriza în apropiere de Cork. În Boeing-ul 737, pasagerul de pe locul 23-D nu se remarca prin nimic deosebit: părul de culoarea nisipului era tuns la o lungime obişnuită şi era îmbrăcat ca un funcționar de nivel mediu, cu un costum destul de elegant, însă cam şifonat, care lăsa fără tăgadă impresia că purtătorul lui îşi petrecuse întreaga zi la slujbă şi că dormise doar foarte puțin înainte să prindă acest avion, cu care se îndrepta spre casă. Un călător cu experiență, asta era sigur, căci avea doar un bagaj de mână micuț, pe care putea să-l țină lângă el în timpul zborului. Dacă i s-ar fi adresat cineva, ar fi putut să țină un discurs convingător despre tot ce înseamnă afacerile cu peşte şi despre vânzările făcute, folosind accentul din sud-vestul Irlandei. Putea să-şi schimbe accentul cu uşurința cu care bărbații îşi schimbă cămăşile; un talent deosebit de folositor, căci echipele de ştiri de la TV făcuseră deja cunoscut în toată lumea că autorii atentatului foloseau accentul din Belfast, foarte uşor de recunoscut de oricine. În timpul zborului, citise „London Times” şi ascultase comentariile celor aflați în rând cu el, care, asemenea tuturor celor aflați în avion, nu vorbeau decât despre această poveste care umplea prima pagină a tuturor ziarelor.

— Este, într-adevăr, îngrozitor, a fost el de acord cu tipul ce stătea alături de el, pe locul 23-E, un belgian care comercializa maşini-unelte şi care nu avea de unde să ştie că un anume eveniment poate să fie îngrozitor în mai multe sensuri, iar sensul folosit de el era cu totul altul.

Toate aceste luni în care făcuseră planuri, strânseseră cu asiduitate informațiile de care avea nevoie, apoi repetițiile care se desfăşuraseră chiar sub nasul englezilor, cele trei rute de retragere ulterioară, oamenii cu echipamente radio – toate fuseseră în zadar din cauza acestui nenorocit de intrus! Examină cu atenție fotografia de pe prima pagină.

„Cine mai eşti şi tu, yankeule? se întrebă. John Patrick Ryan. Istoric – un nenorocit de universitar! Fost puşcaş marin – un blestemat de ofiţeraş care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala! John Patrick Ryan, eşti un nenorocit de catolic, nu-i aşa? Ei bine, Johnny era cât pe-aci să ţi-o facă... Păcat de Johnny. Era un om tare bun, puteai să pui bază în el, îşi iubea armele şi era fidel Cauzei.”

După aterizare, avionul se opri în sfârşit pe pistă, în dreptul clădirii aeroportului. Imediat după aceea, stewardesa deschise uşa, iar pasagerii se ridicară să-şi ia genţile din rafturile de deasupra capetelor. Şi-o luă şi el pe a lui şi se alătură şirului de pasageri care înainta încet. Încerca acum să privească totul dintr-un punct de vedere mai filosofic. În toţi aceşti ani în care fusese „jucător”, văzuse nenumărate operaţii care eşuaseră din cele mai ridicole motive. Aceasta din urmă însă fusese mult prea importantă. Şi atât de îndelung pregătită! Clătină din cap cu regret şi îşi lovi cu palma hârtiile de sub braţ. „Va trebui să mai încercăm o dată, asta e. Noi putem să ne permitem să fim răbdători.” Un insucces, îşi spuse, nu mai conta în această situaţie atât de complexă. Cei de pe partea opusă a baricadei au fost norocoşi de data asta. „Noi nu trebuie să fim norocoşi decât o singură dată.” Cei din blocurile H nu plecau nicăieri.

„Oare ce se va întâmpla cu Sean? Mare greşeală că l-am băgat şi pe el în treaba asta. A ajutat la organizarea operaţiei încă de la început. Sean ştie o mulţime de lucruri despre Organizaţie.” în timp ce cobora scara avionului încercă să-şi alunge îngrijorarea. „Sean n-o să vorbească niciodată. Nu e el omul ăla, mai ales că-şi ştie prietena în mormânt de cinci ani, omorâtă de un glonţ rătăcit, pornit de la trupele guvernamentale de paraşutişti.”

Nu-l aştepta nimeni, desigur. Ceilalţi care participaseră la această operaţiune se întorseseră deja acasă, echipamentele lor fiind deja aruncate în lăzi, după ce fuseseră şterse bine amprentele de pe ele. Singurul dintre cei rămaşi care îşi asumase riscul expunerii fusese el, dar era sigur că individul acela, Ryan, nu reuşise să-i vadă faţa cum trebuie. Încercă să-şi aducă aminte, ca să fie mai sigur. Nu. Pe faţa ăluia se citea o prea mare surprindere, apoi era clar că durerea îl copleşise. Americanul n-a putut să-l vadă prea bine – dacă ar fi reuşit, portretul robot i-ar fi apărut deja prin toate ziarele, împopoţonat cu peruca aceea ciufulită şi cu ochelarii falşi.

Merse pe jos de-a lungul clădirii aeroportului până la parcarea

din apropiere, cu geanta de voiaj atârnată de umăr, căutându-şi prin buzunare cheile. Cheile acelea declanşaseră alarma detectorului de metal de pe aeroportul din Bruxelles – ce râs a mai fost acolo! zâmbi pentru prima dată după aproape douăzeci şi patru de ore. Fusese o zi senină, iar acum soarele irlandez apunea încă o dată glorios. Se urcă la volanul BMW-ului său vechi de numai un an – dacă dorea să arate a om de afaceri, camuflajul trebuia să fie total, nu-i aşa? – apoi porni în josul străzii, îndreptându-se către casă, unde avea să fie în siguranță. Avea în vedere două noi operațiuni, pentru care începuse deja să facă planurile. Pentru ambele era nevoie de foarte mult timp, însă timpul era singurul element pe care îl avea la dispoziție în cantitate nelimitată.

Îi era destul de uşor să spună când era timpul să i se administreze următoarea doză de analgezice. În mod inconştient, Ryan începuse să-şi flexeze mâna stângă la capătul îndepărtat al ghipsului. Asta nu îi micşora durerea, dar părea că o mută de colo-colo atunci când muşchii şi tendoanele îşi modificau puțin poziția Nu putea să se concentreze, oricât de mult ar fi încercat să se închidă în el. Jack îşi aduse aminte de serialele de televiziune în care eroul, fie el detectiv sau cine ştie ce altceva, se alegea cu o gaură de glonț în umăr, dar se refăcea complet încă înainte de ultima reclamă introdusă în respectivul episod. Umărul unui om – umărul lui, în orice caz – era un amestec solid de oase, pe care însă gloanțele – ba chiar un singur glonț – puteau să-l distrugă mult prea uşor. Pe măsură ce ora noului tratament se apropia, i se părea că simte tot mai tare cum fiecare margine ascuțită a fiecărui os rupt se înfige în osul de alături atunci când trage aer în piept şi până şi uşoara apăsare a tastelor care formau claviatura agendei-calculator, mişcare pe care o făcea cu mâna dreaptă, părea să-i învăluie tot trupul în fierbințeala durerii. În cele din urmă, s-a văzut nevoit să se oprească şi să privească ceasul de pe perete – pentru prima oară îşi dorea ca asistenta Kittiwake să apară mai repede cu următoarea doză de fericire chimică.

Îşi aduse aminte de teama lui cea mai mare. Durerea datorată rănilor din spate îi făcuse prima săptămână de tratament de la Bethesda un adevărat iad. Ştia că rănile pe care le avea acum erau nimic în comparație cu halul în care ajunsese atunci, însă trupul nu-şi aminteşte durerea, pe când umărul rănit se revolta *aici şi acum.* Se forță să-şi aducă aminte că analgezicele îi făcuseră

problemele pe care le avea cu spatele aproape tolerabile… Doar că doctorii fuseseră prea generoşi în dozarea acestora. Mai mult decât de durere, Ryan era îngrozit de anularea dependenței față de sulfatul de morfină. Atunci durase o săptămână, timp în care întregul său trup dorea cu disperare o nouă doză, dorință care părea să-l atragă spre un vid imens, un loc în care cel mai lăuntric eu al său se descoperea cu totul singur şi *în mare nevoie…* Ryan îşi scutură capul. Durerea îi învălui umărul şi brațul stâng, iar el se forță s-o reprime pentru a nu se răspândi în tot trupul. „N-am de gând să mai trec prin ce-am trecut. Nu. Niciodată.”

Uşa se deschise. Nu era însă Kittiwake – până la ora tratamentului mai erau încă paisprezece minute. Lui Ryan i se păruse că zăreşte pe culoar, în dreptul uşii, atunci când aceasta fusese deschisă, un bărbat în uniformă. Acum era sigur. Un ofițer de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat în uniformă de paradă, intră ținând în mână un aranjament floral, urmat îndeaproape de un altul, purtând în brațe un pachet similar. Erau împodobite cu panglici roşii şi aurii, primul fiind un cadou trimis de Corpul de infanterie Marină, al doilea din partea ambasadei americane.

— Mai sunt şi altele, domnule şi nu puține, îl informă unul dintre ofițeri.

— Camera asta nu e destul de mare pentru toate. N-ar fi mai bine să-mi dați mie scrisorile, care le însoțesc şi să mai împrăştiați din ele şi pe la alții? Sunt convins că mai există pe aici şi alții care ar vrea să primească aşa ceva.

„În definitiv, cui i-ar plăcea să trăiască într-un peisaj de junglă?”

În mai puțin de zece minute în fața lui Ryan se adună un morman de scrisori, cărți de vizită şi telegrame. Îşi dădu seama că era mai bine să citească vorbele scrise de alții decât să se cufunde în propriile sale gânduri, căci asta îl ajuta să mai uite durerea acută ce-i ardea umărul rănit.

Apoi sosi şi Kittiwake. Aruncă spre flori doar o privire trecătoare, înainte de a-i administra lui Ryan medicamentele, după care se grăbi să iasă fără prea multă vorbă. Ryan urma să afle cauza după numai cinci minute.

Următorul său vizitator fu însuşi Prințul de Wales. Wilson sări din nou în picioare pocnindu-şi călcâiele, iar Jack se întrebă dacă genunchii tânărului nu vor ceda în cele din urmă în ritmul ăsta. Medicamentele începeau deja să-şi facă efectul. Umărul parcă se îndepărta de el, tot mai mult, dar o dată cu aceasta începea să

simtă cum capul i se uşurează, i se goleşte parcă de gânduri şi de logică, ca şi cum ar fi tras câteva păhărele de băutură tare. Poate că aceasta a fost una din cauzele celor ce au urmat.

— Respectele mele! spuse Jack zâmbind. Cum vă mai simțiți, domnule?

— Foarte bine, mulțumesc.

Zâmbetul de răspuns nu conținea însă nici un pic de entuziasm.

Prințul părea foarte obosit, fața slabă lungindu-i-se cu încă vreo doi centimetri. În jurul ochilor avea cearcăne, ceea ce-i dădea un aer de tristețe. Umerii îi erau căzuți pe sub costumul gri, croit după moda veche, a conservatorilor.

— De ce nu luați loc, domnule? îl invită Ryan. Arătați de parcă ați fi avut o noapte mai grea chiar decât a mea.

— Da, mulțumesc, domnule doctor Ryan.

Făcu o nouă tentativă de a zâmbi. Nu-i reuşi.

— Dar dumneavoastră cum vă simțiți?

— Destul de bine, Alteța Voastră. Dar soția dumneavoastră cum... scuzați-mă, prințesa cum se simte?

Prințului nu prea îi venea uşor să vorbească şi mai ales nu prea reuşea să se uite la Ryan stând în scaunul acela.

— Amândurora ne pare rău că nu am putut să venim împreună. Este încă oarecum neliniştită... presupun că este încă sub şoc. A trecut printr-o experiență... foarte urâtă.

„Creierii şoferului s-au împrăştiat pe fața prințesei. Şi eu cred că asta se poate numi o experiență urâtă.”

— Am văzut. După câte am înțeles, nici unul dintre dumneavoastră nu a pățit nimic, cel puțin din punct de vedere fizic Presupun că nici copilul, nu-i aşa?

— Aşa este şi asta numai datorită dumneavoastră, domnule doctor.

Jack încercă să ridice din umeri – mai bine zis din umăr. De data aceasta gestul nu-i mai produse o suferință atât de mare.

— Mă bucur că am putut să dau o mână de ajutor – tot ce mi-aş fi dorit însă să nu fi fost împuşcat.

Încercase să ia lucrurile mai în glumă, dar cuvintele 1 se opriră pe buze. Spusese ceva nepotrivit, într-un mod nepotrivit. Prințul îl privi o clipă pe Jack cu multă seriozitate, după care ochii îi deveniră din nou inexpresivi.

— Am fi fost omorâți dacă nu erați dumneavoastră, să ştiți... şi în numele familiei mele şi al meu personal... Ei bine, vă

mulțumesc. Ştiu că doar aceste cuvinte nu sunt de ajuns… încercă să continue prințul, dar se opri din nou, chinuindu-se să mai găsească formule de mulțumire pe care să le rostească în fața lui Ryan. Însă asta e tot ce pot să fac Nici ieri nu am fost în stare să fac prea multe, că tot veni vorba, trase el concluzia, privind cu insistență piciorul patului lui Jack.

„Aha!" îşi zise Ryan. Prințul se ridică şi dădu să plece. „Şi ce pot eu să fac acum?"

— Domnule, de ce nu vă aşezați pe scaun ca să discutăm puțin despre treaba asta?

Prințul se întoarse din drum. Pentru o clipă, păru că vrea să spună ceva, dar fața lui trasă se schimbă din nou, semn că se răzgândise.

— Alteța Voastră, eu cred că…

Nici un efect.

„Nu pot să-l las să plece de aici în halul ăsta. Ei bine, dacă bunele maniere nu dau rezultate, atunci…"

Vocea lui Jack deveni aspră:

— *Stați asa!*

Prințul se întoarse, arătând mai mult decât surprins.

— *Stați dracului jos odată*! spuse Ryan arătând către scaun.

„Măcar acum o să fie atent la ce vreau să-i spun. Mă întreb dacă titlurile de cavaler pot fi luate înapoi."

Prințul se cam înroşise la față. Această culoare dădea figurii lui, până atunci aproape cadaverică, puțină viață. Ezită o clipă, apoi se aşeză resemnat, nu însă fără o urmă de reținere.

— Ei bine, începu Ryan înfierbântat, cred că-mi dau seama ce vă macină pe dinăuntru, domnule. Vă simțiți rău din cauză că ieri nu ați reuşit să vă jucați de-a John Wayne şi că nu ați reuşit să-i aranjați pe pistolarii ăia de unul singur, este?

Prințul nu scoase nici un cuvânt şi nu făcu nici o mişcare voluntară prin care să dea vreun răspuns, însă expresia de durere ce i se citea pe chip confirma din plin această presupunere a lui Jack.

— Ei drace, ce prostie! mării Ryan.

În colțul său, Tony Wilson se albise ca o stafie. Nimeni nu-l putea condamna pentru asta.

— Credeam că aveți mai multă minte… domnule, adăugă Ryan tăios. Ați făcut şcoala de ofițeri, nu-i aşa? V-ați luat licența de pilot, ați făcut salturi cu paraşuta şi chiar ați ajuns comandant pe propriul dumneavoastră aparat, este?

Prințul dădu afirmativ din cap. Era timpul să facă încă un pas înainte.

— Atunci nu aveți nici o scuză, ar fi trebuit să aveți mai multă minte. Cum dracu' puteți să gândiți aşa? Doar nu sunteți bătut în cap?

— Mai exact, ce vreți să spuneți?

„O urmă de enervare, îşi zise Ryan. E bine."

— Folosiți-vă capul. Ați fost antrenat în timpul şcolii să rezolvați rapid astfel de probleme, nu-i aşa? Hai să analizăm acest exercițiu. Să examinăm mai cu atenție care a fost exact situația tactică de ieri. Erați prins într-o maşină blocată, în jurul căreia se învârteau doi sau trei indivizi, adversarii dumneavoastră, având în mână arme automate. Maşina este blindată, iar dumneavoastră sunteți încuiat înăuntru. Ce vă rămâne de făcut? După părerea mea, nu aveați decât trei posibilități. Unu: puteați pur şi simplu să înghețați, să rămâneți ca la fotograf pe bancheta aceea şi să vă udați pantalonii. Drace, asta ar face cei mai mulți dintre oamenii normali, luați prin surprindere aşa cum ați fost luat dumneavoastră. Aceasta este probabil cea mai normală reacție. Dumneavoastră însă nu ați reacționat aşa. Doi: puteați să încercați să ieşiți din maşină şi să încercați *să faceți ceva,* nu-i aşa?

— Da, asta ar fi trebuit să fac.

— Greşit! spuse Ryan scuturând din cap, cu o mişcare energică. Îmi pare rău, domnule, dar nu este o idee prea bună, dar chiar deloc! Tipul pe care l-am placat exact asta aştepta să faceți. Individul v-ar fi băgat în cap un plumb de nouă milimetri înainte să fi apucat să puneți ambele picioare pe asfalt. Păreți într-o formă fizică destul de bună. Probabil că vă şi mişcați destul de bine, dar până acum nu s-a găsit nimeni în stare să fugă mai repede decât un glonț, domnule! Dacă ați fi ales soluția aceasta ați fi fost probabil omorât pe loc, iar familia dumneavoastră imediat după aceea. Trei: ultima dumneavoastră şansă, să vă țineți firea şi să vă rugați la Dumnezeu să apară la timp soldații din gardă şi poliția. Ştiați că sunteți aproape de casă. Ştiați că peste tot în jur sunt amplasați polițişti şi soldați din gardă. Aşa că ştiați că timpul lucra de partea dumneavoastră şi că dacă reuşeați să supraviețuiți câteva minute totul se rezolva. Între timp tot ce puteați să faceți era să încercați să vă protejați familia cât mai bine cu putință. Trebuia să-i trageți pe podeaua maşinii şi să-i acoperiți cu propriul dumneavoastră trup, astfel încât teroriştii să nu poată să ajungă la ei decât peste cadavrul dumneavoastră. Iar asta, dragul meu

prieten, este *exact* ceea ce ați făcut.

Ryan se opri puțin ca să lase să-i intre în cap ceea ce-i spusese.

— Ați făcut exact ce trebuia să faceți, ce mama dracului!

Ryan se aplecă în față până când un junghi îl trase înapoi, făcându-l să icnească. Nu făcuseră deloc risipă de analgezice de data asta.

— Iisuse, dar ştiu că doare. Aşa încât, domnule, erați blocat în câmp deschis, având doar câteva amărâte de alternative. Dar dumneavoastră v-ați folosit capul şi ați ales-o pe cea mai bună. Nu puteați face un lucru mai bun decât cel pe care l-ați făcut – cel puțin eu aşa văd toată treaba. Aşadar nu aveți nici un motiv, repet, *nici un motiv* să vă simțiți prost din această pricină. Iar dacă nu mă credeți pe mine, întrebați-l pe Wilson. El e polițist.

Prințul întoarse capul

Ofițerul de la Brigada Antiteroristă îşi drese vocea, apoi spuse:

— Vă rog să mă scuzați, Alteța Voastră, însă doctorul Ryan are perfectă dreptate. Am mai vorbit ieri despre această... această problemă şi am ajuns cu toții la exact aceeaşi concluzie.

Ryan îl fixă pe polițist cu privirea.

— Cât timp le-a trebuit colegilor tăi ca să rezolve această problemă, Tony?

— Cam zece minute, răspunse Wilson.

— Asta înseamnă *şase sute* de secunde, Alteța Voastră. Dar dumneavoastră câte secunde ați avut la dispoziție ca să vă gândiți şi să acționați? Cinci? Poate numai trei? Cam puțin timp pentru a lua o hotărâre de care depinde viața sau moartea, nu-i aşa? Domnule, aş spune că v-ați descurcat al dracului de bine. Toate antrenamentele pe care le-ați făcut în timpul şcolii în această direcție şi-au spus cuvântul. Iar dacă ar fi fost să evaluați prestația altcuiva pus în situația dumneavoastră ați fi spus acelaşi lucru, aşa cum o face şi Tony şi au făcut-o şi colegii lui.

— Dar ziarele...

— Mai dați-le dracului de ziare!

Ryan se trânti pe pernă, întrebându-se dacă nu mersese prea departe.

— Ce ştiu jurnaliştii despre toate astea? Ei nu sunt în stare să facă nimic. Tot ce ştiu ei este să urle cât mai tare, relatând mereu lucruri pe care le-au făcut alții. Dumneavoastră ştiți să pilotați un avion, ați sărit şi cu paraşuta – dacă m-ați vedea pe mine când mă sui în avion... tremur ca varga, cât despre sărit de la înălțimea aceea, ce să mai vorbim, mă îngrozesc. Mai mult decât atât,

dumneavoastră sunteți pilot principal, comandant. În plus, ştiți să călăriți, riscând de fiecare dată să vă rupeți gâtul – iar acum, în sfârşit, sunteți tată, acum aveți propriul dumneavoastră copil, nu-i aşa? Toate astea nu sunt de ajuns ca să dovedească faptul că aveți boaşe de taur? Nu mai sunteți un puşti amețit, domnule. Sunteți un adevărat profesionist şi încă unul bine pregătit. Purtați-vă ca atare!

Jack observă că prințul începea să cântărească în minte ceea ce tocmai i se spusese. Alteța Sa stătea acum într-o poziție ceva mai verticală. Zâmbetul care începuse să i se deseneze pe buze era încă auster, dar se ghicea o oarecare siguranță în spatele lui.

— Nu prea sunt obişnuit ca lumea să mi se adreseze atât de categoric.

Ryan rânji.

— Atunci tăiați-mi capul. Mai devreme arătați de parcă ați fi avut nevoie să vă scuture cineva puțin... iar eu trebuia să vă fac în primul rând să ascultați ce voiam să vă spun, nu-i aşa? N-am de gând să vă cer scuze, domnule. De ce nu vă uitați în schimb în oglinda de acolo? Pun pariu că tipul pe care îl vedeți acum arată mult mai bine decât cel pe care l-ați bărbierit azi dimineață.

— Credeți într-adevăr tot ce ați spus?

— Bineînțeles. Tot ce trebuie să faceți este să încercați să priviți situația din afară, domnule. Problema pe care a trebuit să o rezolvați ieri a fost mai încurcată decât oricare dintre exercițiile cărora a trebuit să le fac față la Quantico, dar dumneavoastră v-ați descurcat de minune. Ascultați, vă voi spune o poveste. S-a întâmplat în prima mea zi de la Quantico, prima mea zi în şcoala de ofițeri. Am fost aliniați şi ne-a fost prezentat instructorul militar, sergentul de artilerie Willi King – un negru imens pe care l-am poreclit fiul lui King Kong. Aşadar, după ce ne măsoară pe toți din cap până în picioare, ne spune: „Fetelor, am pentru voi două veşti, una bună şi una rea. Cea bună este că dacă veți reuşi să demonstrați că sunteți destul de buni ca să treceți prin această şcoală şi să o terminați, nu vă va mai rămâne nimic de demonstrat tot restul zilelor voastre." După câteva secunde, a continuat: „Vestea proastă este că cel căruia trebuie să-i demonstrați asta sunt *eu!*"

— Şi ați fost printre primii din clasă, spuse prințul.

Aşadar şi el fusese informat.

— La cursul acela am fost al treilea. Am ieşit primul la Cursul de cunoştințe elementare destinat ofițerilor, ceva mai târziu. Da,

m-am descurcat bine. Dar cursul acela a fost ceva de groază. Singurul lucru uşor de făcut acolo era dormitul – la ora când se dădea stingerea eram atât de terminați încât lucrul cel mai uşor era să adormim. Să ştiți însă că fiul lui King Kong a avut dreptate. Cine reuşeşte să treacă prin cursul de la Quantico poate fi convins că a realizat ceva. După ce am plecat de acolo, nu am mai avut decât un singur lucru de demonstrat, însă Corpul de Infanterie Marină nu avea nici o legătură cu asta.

Ryan făcu o pauză.

— Ce a trebuit să mai demonstrez s-a numit Sally. Oricum, dumneavoastră şi familia dumneavoastră ați rămas în viață. E adevărat, v-am ajutat… Dar şi dumneavoastră ați fost de ajutor. Şi dacă vreunul dintre jurnaliştii aceia experți este de altă părere, turnul Londrei funcționează încă şi pentru el, este? Îmi aduc aminte ce se tot scria prin ziare anul trecut despre soția dumneavoastră. Mamă, Doamne, dacă cineva ar fi îndrăznit să vorbească în felul acesta despre Cathy, i-aş fi aranjat mutra.

— I-ați fi aranjat mutra? întrebă prințul.

— Cu pumnii!

Ryan începu să râdă.

— Cred că aceasta este una dintre problemele pe care le au oamenii importanți – nu pot să răspundă la toate prostiile celorlalți. Mare păcat Oamenii care se ocupă cu jurnalistică îşi pot permite să fie lipsiți de maniere, însă cei cu o poziție ca a dumneavoastră au dreptul la liniştea vieții particulare, aşa cum avem noi, toți ceilalți. Dar, fiindcă veni vorba de maniere, ce ne facem cu manierele dumneavoastră, sir John?

De data aceasta, prințului îi răsărise pe buze un zâmbet adevărat.

— *Mea maxima culpa,* Alteță, aici aveți perfectă dreptate.

— Rămâne însă perfect valabil faptul că dacă nu ați fi fost dumneavoastră poate că nu ne-am fi aflat acum aici.

— Nu am putut să stau pur şi simplu acolo şi să privesc cum sunt omorâți nişte oameni. Dacă situația ar fi fost invers, pun pariu că şi dumneavoastră ați fi făcut exact la fel în locul meu.

— Chiar credeți asta?

Prințul părea surprins.

— Domnule, vă bateți joc de mine? Cine e atât de trăsnit încât să sară din avion e îndeajuns de trăsnit ca să încerce să facă orice.

Prințul se ridică de pe scaun şi se duse până în dreptul oglinzii de pe perete. În mod evident îi plăcu ce văzu în ea.

— Bun, mormăi el către cel din oglindă.

Apoi se întoarse către Jack, pentru a-şi exprima ultima îndoială cu privire la el însuşi:

— Iar dacă dumneavoastră ați fi fost în locul meu?

— Probabil că mi-aş fi dat drumul în pantaloni, replică Ryan. Dar dumneavoastră aveți un avantaj asupra mea, domnule. Dumneavoastră v-ați gândit ani de-a rândul că vi s-ar putea întâmpla aşa ceva, am dreptate? Drace, dumneavoastră ați crescut practic gândindu-vă la asta, iar la infanteria marină regală probabil că acesta a fost unul din antrenamentele de bază, nu-i. Aşa?

— Aşa este.

Ryan aprobă din cap.

— Bun, aşadar ştiați ce aveți de făcut încă înainte să se întâmple totul, nu-i aşa? V-au luat prin surprindere, desigur, însă iată că antrenamentele au dat rezultate. V-ați descurcat de minune. Serios. Aşezați-vă înapoi pe scaun şi îl vom ruga pe Tony să ne toarne câte o cafea.

Wilson se execută, cu toate că, în mod evident, nu prea era în apele lui când se afla atât de aproape de moştenitorul tronului. Prințul de Wales îşi sorbi cafeaua din ceşcuța, în timp ce Ryan îşi mai aprinse o țigară din pachetul lui Wilson. Alteța Sa îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Asta n-o să vă facă deloc bine, să ştiți, spuse el arătând spre țigară.

Ryan începu să râdă.

— Alteța Voastră, de când am ajuns în țara aceasta, mai înainte era să fiu făcut pilaf de unul dintre autobuzele acelea etajate, apoi era cât pe ce să primesc un glonț în cap din partea unui blestemat de maoist, pentru ca imediat după aceea una din gărzile dumneavoastră să fie gata-gata să mă tranşeze ca pe un porc la abator cu baioneta de la armă.

Ryan flutură țigara prin aer.

— Aceasta este cea mai nepericuloasă dintre drăciile pe care le-am făcut de când am ajuns aici! Mamă, ce mai vacanță am avut!

— Poate că aveți dreptate, fu de acord prințul. Şi nu sunteți deloc lipsit de simțul umorului, domnule doctor Ryan.

— Cred că mă ajută şi valiumul – sau ce naiba mi-or da ăştia aici. Şi vă rog să-mi spuneți Jack.

Ryan întinse mâna dreaptă, iar prințul i-o strânse.

— Ieri am avut cinstea de a mă întâlni cu soția şi cu fiica

dumneavoastră – erați în stare de inconștiență în momentul acela. Nu mă îndoiesc că soția dumneavoastră este un medic de excepție. Iar fiica este o adevărată minunăție.

— Mulțumesc. Și cum vă simțiți în postura de tătic?

— Prima dată când îți iei în brațe copilul nou-născut...

— Da, spuse Jack. Domnule, despre asta trebuie să fi fost vorba, mai spuse el, după care căzu brusc pe gânduri.

„Asta trebuie să fie, își zise Ryan. Un bebeluș de numai patru luni. Dacă i-ar fi răpit pe prinț și pe prințesă, n-ar fi făcut nimic, căci nici un guvern din lume nu poate ceda în fața terorismului. Politicienii și poliția au cu siguranță un plan pentru situații de urgență de felul acesta, care să fie pus imediat în aplicare, nu-i așa? Ar fi scotocit tot orașul, l-ar fi luat cărămidă cu cărămidă, dar n-ar fi negociat – n-ar fi putut să negocieze cu ei, iar asta ar fi fost deja foarte rău pentru cei mari, pentru adulți, însă pentru bebelușul ăsta mic... Drace, ce treabă murdară! Ce fel de oameni pot fi ăștia care...”

— Lepădături, șopti Ryan ca pentru sine.

Wilson se albi, însă prințul cam bănuia la ce se tot gândea Jack.

— Poftim?

— Nu pe dumneavoastră doreau să vă omoare. Drace, pun pariu că dumneavoastră nici măcar nu erați adevăratul lor obiectiv...

Ryan clătină ușor din cap. Încerca să-și reamintească ultimele informații pe care le avea despre Armata de Eliberare a Ulsterului. Nu era prea mare lucru – nu făceau parte din sfera lui de preocupări, în nici un caz – câteva pasaje mai degrabă picante de prin rapoartele celor de la serviciul de informații, amestecate cu o serie de situații pur conjuncturale.

— Nici prin gând nu le-a trecut să vă asasineze, pun pariu. Iar atunci când v-ați acoperit soția și copilul le-ați dat planul peste cap... Așa cred, sau poate pur și simplu... Da, poate că pur și simplu ați reacționat așa cum *nu* se așteptau ei, iar asta le-a dat peste cap, cel puțin într-o oarecare măsură, planul de bătaie și timpul de acțiune.

— Ce vreți să spuneți? întrebă prințul.

— Medicamentele astea nenorocite îți încetinesc ritmul gândirii, spuse Ryan mai mult pentru sine. Poliția nu v-a spus care erau adevăratele intenții ale teroriștilor?

Alteța Sa își îndreptă spatele, stând în continuare pe scaun.

— Nu pot să...

— Nici nu trebuie, i-o reteză Ryan. Nu v-au spus că felul în care

ați acționat în mod categoric – *în mod categoric* – v-a salvat, dumneavoastră şi întregii familii, viața?

— Nu, însă...

— Tony?

— Mi s-a spus că eşti un tip deosebit de inteligent, Jack, răspunse Wilson. Mi-e teamă însă că nu pot să comentez mai departe. În orice caz, Alteța Voastră, domnul doctor Ryan s-ar putea să aibă dreptate în presupunerile sale.

— Ce presupuneri? întrebă dezorientat prințul.

Ryan îi explică în numai câteva minute.

— Jack, cum de ai ajuns la concluzia asta?

Mintea lui Ryan înota încă prin ipoteze.

— Domnule, eu sunt de meserie istoric. Munca mea în asta constă – trebuie să-mi închipui cam cum stau lucrurile, înainte de asta, am fost o perioadă agent de bursă – iar acolo tot asta trebuia să fac, în principiu. Dacă stai să te gândeşti puțin, lucrurile nu sunt niciodată atât de complicate cum par la prima vedere. Observi la un moment dat că există o lipsă de sens, ceva ilogic, după care trebuie să încerci să-ți închipui de ce par lucrurile acelea lipsite de sens.

Apoi trase concluzia:

— Din punctul meu de vedere, toate astea nu sunt decât simple speculații, dar aş putea să pun pariu că echipa din care face parte Tony tot cu aşa ceva se ocupă, mergând însă ceva mai departe.

Wilson nu scoase nici un cuvânt, însă tuşi ca şi cum ar fi vrut să-şi dreagă vocea – iar asta era într-un fel un răspuns.

Prințul privea pierdut în ceaşca de cafea. Fața sa era a unui om care scăpase de teamă şi de ruşine. Acum privea cu mânie rece faptele care avuseseră loc recent.

— Aşadar şi-au încercat norocul?

— Da, domnule. Însă îmi închipui că dacă şi-l vor încerca din nou le va fi mult mai greu. Nu-i aşa, Tony?

— Mă îndoiesc foarte tare că vor mai îndrăzni vreodată să facă aşa ceva, răspunse Wilson. Vom trage toate învățămintele din acest incident şi vom adopta o strategie corespunzătoare. ULA a făcut un pas peste o linie invizibilă. S-a întins mai mult decât îi e plapuma. Din punct de vedere politic, succesul acestei acțiuni s-ar fi putut să-i consolideze oarecum poziția, dar atentatul nu i-a reuşit, nu-i aşa? Aceasta le va aduce prejudicii pentru că le va fi prejudiciată susținerea „populară”. Unii dintre cei care îi cunosc s-ar putea hotărî să vorbească – nu să ni se adreseze nouă direct,

cred că înțelegi, dar spusele lor vor ajunge până la urmă la noi, probabil la momentul oportun. Până acum au fost nişte proscrişi, de aici înainte vor fi în măsură şi mai mare.

„Oare ei vor învăța ceva din toate astea? Se întrebă Ryan. *Dacă da, ce învățăminte vor trage? Iată o întrebare bună.”*

Jack ştia că de fapt nu erau posibile decât două răspunsuri şi că aceste două răspunsuri erau diametral opuse. Îşi notă problema în minte. Avea să se mai gândească la asta de îndată ce va ajunge acasă. Deocamdată, nu putea să trateze acest subiect ca pe un pur exercițiu academic. Gaura de glonț pe care o avea în umăr îl împiedica să o facă.

Prințul se ridică de pe scaun.

— Acum trebuie să mă scuzi, Jack. Mi-e teamă că ziua pe care o am înainte va fi una foarte ocupată.

— Mergeți să vă arătați în lume, nu?

— Dacă încerc să mă ascund, înseamnă că ei au câştigat. Acum înțeleg totul mai bine decât înainte de a fi venit aici. Şi-mi dau seama că mai am un motiv pentru care trebuie să-ți mulțumesc.

— V-ați fi dat seama şi singur despre ce este vorba, mai devreme sau mai târziu. Cu cât mai devreme însă cu atât mai bine, nu-i aşa?

— Va trebui să ne mai vedem.

— Mi-ar face plăcere, domnule. Mi-e teamă că pentru o vreme voi fi reținut aici.

— Noi vom face în curând o călătorie în afara țării – de fapt chiar poimâine. Este o vizită oficială de stat în Noua Zeelandă şi în Insulele Solomon. S-ar putea ca dumneata să pleci înainte de întoarcerea noastră.

— Alteța Voastră, dar credeți că soția dumneavoastră va fi în stare să facă aşa ceva?

— Cred că da. O schimbare a decorului, după cum a spus doctorul, este exact ce-i trebuie. Experiența pe care a trăit-o ieri a fost foarte urâtă, însă – aici zâmbi – cred că a fost totuşi mai greu pentru mine decât pentru ea.

„Aici să ştii că te cred, îşi zise Ryan. E tânără, va uita, va trece peste toate şi, în cel mai rău caz, nu are de ce să regrete fiindcă a rămas şi cu o amintire frumoasă. A-ți interpune propriul trup între gloanțele vrăjmaşe şi familie este un act de natură să întărească orice fel de relație.”

— Hei, acum cred că este al dracului de sigură de dragostea dumneavoastră, domnule.

— Chiar o iubesc, să ştii, răspunse serios prinţul.

— Acesta este de obicei motivul pentru care oamenii se căsătoresc, domnule, replică Jack, chiar şi la noi, oamenii obişnuiţi.

— Eşti un tip tare nerespectuos, Jack.

— Îmi pare rău…

Ryan zâmbi. Prinţul îi răspunse la fel.

— Nu, nu eşti.

Alteţa Sa îi întinse mâna.

— Mulţumesc mult, sir John, mulţumesc mult, din multe motive.

Ryan îl privi cum pleacă în pas vioi şi cu spatele drept.

— Tony, ştii care este diferenţa dintre mine şi el? Eu pot să spun că am fost cândva în Corpul de Infanterie Marină şi asta este de ajuns. Dar acest băiat trebuie să demonstreze lucrul ăsta în fiecare blestemată de zi, fiecărui om pe care îl întâlneşte. Cred că asta ţi se întâmplă atunci când ochii publicului sunt aţintiţi asupra ta tot timpul.

Jack scutură energic din cap.

— Oricâţi bani mi-ar da, nici dracu' n-ar putea să mă convingă să aleg o meserie ca a lui.

— El s-a născut cu ea, răspunse Wilson.

Ryan reflectă o clipă.

— Asta e una dintre deosebirile dintre ţara ta şi a mea. Voi credeţi că oamenii sunt născuţi pentru un anumit lucru. Noi ştim că ei trebuie să evolueze în aşa fel încât să fie capabili să-i facă faţă. Nu e acelaşi lucru, Tony.

— Ei bine, acum eşti şi tu de-al nostru, Jack.

— Cred că ar trebui să plec.

David Ashley privi mesajul telex pe care îl avea în mână. Lucrul care îl deranja cel mai tare era că îi fusese adresat nominal. Aşadar, PIRA ştia cine este, mai mult, ştia că el era persoana din cadrul Serviciului de Securitate care se ocupa de acest caz. „Cum dracu' au aflat chestia asta?”

— De acord, spuse James Owens. Dacă sunt atât de nerăbdători să vorbească, s-ar putea să fie destul de nerăbdători să ne şi spună ceva folositor. Există, desigur şi un element de risc. Poţi să iei pe cineva cu dumneata.

Ashley se gândea pe cine să ia. Exista categoric posibilitatea ca şi el să fie răpit, însă… Cel mai straniu la PIRA era faptul că nu

avea un cod al manierelor, nici măcar un şablon. După propriile lor declaraţii, se purtau onorabil. Asasinaseră o serie de oameni fără nici o mustrare de conştiinţă, dar nu s-ar fi băgat pentru nimic în lume în afaceri cu droguri. Bombele lor ucideau inclusiv copii, însă niciodată nu răpiseră vreunul. Ashley clătină din cap.

— Nu, s-au mai întâlnit şi alţi lucrători ai Serviciului cu ei şi nu a fost nici o problemă. Mă duc singur.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Tati!

Sally dădu buzna în cameră, oprindu-se lângă patul tatălui ei şi încercând să-şi dea seama cum să se caţere destul de sus ca să ajungă să-l sărute. Se agăţă de barele de pe margine, apoi puse un picior pe rama patului şi se trase în sus ca o maimuţică. Trupul ei micuţ abia ajungea însă pe marginea saltelei, aşa încât continuă să se chinuie să găsească un punct de sprijin şi pentru celălalt picior, dar Ryan o trase în sus.

— Bună, tati.

Sally îl sărută pe obraz.

— Cum te simţi astăzi?

— Bine. Ce e asta, tati? întrebă ea, arătând cu degetul.

— Se numeşte ghips, îi răspunse Cathy Ryan. Parcă ziceai că vrei la toaletă, nu-i aşa?

— Okay.

Sally sări de pe pat, aterizând în picioare.

— Cred că e pe aici, spuse Jack. Dar nu sunt sigur.

— Aşa m-am gândit şi eu, replică Cathy, după ce îşi aruncă o privire asupra legăturilor cu care Jack era prins de pat. Okay, hai să mergem, Sally.

Jack observă că în spatele familiei sale se afla un bărbat. Să fi avut vreo treizeci de ani, foarte atletic, frumos îmbrăcat, bineînţeles. Şi nici nu arăta rău, reflectă Jack.

— Bună ziua, domnule doctor Ryan, spuse el. Mă numesc William Greville.

Jack încercă să ghicească.

— Ce regiment?

— Al douăzeci şi doilea, domnule.

— *Special Air Service*[14]?

Greville aprobă din cap cu un zâmbet mândru, dar reţinut.

---

[14] Serviciul Special al Aerului *(n. tr.)*.

— Transmite-le, te rog, cele mai bune urări celor care te-au trimis, mormăi Jack. Singur?

— Mai este şi un şofer, sergentul Michaelson, un poliţist de la Grupul pentru Protecţia Diplomaţilor.

— De ce dumneata şi nu un alt poliţist?

— După câte am înţeles, soţia dumneavoastră doreşte să facă o scurtă călătorie la ţară. Tatăl meu este un fel de autoritate pe la mai multe castele, iar Maiestatea Sa s-a gândit că s-ar putea ca soţia dumneavoastră să dorească să aibă o... ăăă... o escortă familiarizată cu împrejurimile. Ştiţi, tatăl meu m-a târât după el aproape prin toate casele vechi din Anglia.

„Escortă este cel mai potrivit cuvânt", îşi zise Ryan, aducându-şi aminte ce însemna cu adevărat SAS. Singura legătură pe care această organizaţie o are cu avioanele este aceea că membrii ei sar din ele... şi din când în când le fac să sară în aer.

Greville continuă:

— Sunt de asemenea însărcinat de colonelul meu să vă invit la popota regimentului nostru.

Ryan făcu semn către braţul său suspendat.

— Mulţumesc, dar pentru asta va trebui să mai aşteptăm o vreme.

— Desigur. Nu face nimic, domnule. De îndată ce veţi putea să veniţi, ne va face o deosebită plăcere să vă avem printre noi la prânz. Am vrut doar să vă facem această invitaţie înaintea celorlalţi, înţelegeţi?

Greville zâmbi.

— Ceea ce aţi făcut dumneavoastră seamănă mult cu genul de operaţii pe care le avem noi de făcut, în definitiv. Ei bine, trebuia să vă facem această invitaţie. Dar acum presupun că vă interesează mai mult familia dumneavoastră decât regimentul nostru.

— Ai mare grijă de ele... locotenente?

— Căpitan, îl corectă Greville. Vom fi foarte atenţi, domnule.

Ryan îl privi pe tânărul ofiţer cum pleacă, în timp ce Cathy şi Sally se întorceau de la toaletă.

— Ce părere ai despre el? întrebă Cathy.

— Tăticul lui este conte, tati, îl anunţă Sally. E foarte drăguţ.

— Taică-su este vicontele nu-ştiu-cum, îi explică Cathy apropiindu-se. Arăţi mult mai bine acum.

— Şi tu la fel, iubito.

Jack îşi îndreptă puţin gâtul ca să răspundă la sărutul ei.

— Jack, ai fumat.

Încă înainte să se căsătorească, Cathy începuse să-l bată la cap să se lase.

„Al dracului simț al mirosului are”, îşi zise Jack.

— Fii rezonabilă, am avut o zi grea.

— Cârpă! exclamă ea plină de dezgust.

Privirile lui Ryan se opriră pe tavan. „Pentru lumea întreagă sunt un erou, dar pentru faptul că am apucat să fumez două-trei țigări, în fața propriei mele neveste nu sunt decât o cârpă.” Concluzia la care ajunse a fost că lumea nu prea e drept alcătuită.

— Dă-mi un răgaz, draga mea.

— De unde le-ai luat?

— Este pe aici un polițist care face pe *baby-sitter*-ul cu mine – tocmai a trebuit să plece acum câteva minute.

Cathy privi de jur-împrejur în căutarea nesuferitului pachet de țigări, pe care era hotărâtă să-l confişte, dar Jack îl băgase mai devreme sub pernă. Cathy Ryan se aşeză pe scaun. Sally se cățără în poala ei.

— Cum te simți?

— Îmi simt rana, dar voi supraviețui. Tu cum te-ai descurcat azi-noapte?

— Ai aflat unde locuim, nu-i aşa?

— Mi s-a spus.

— Mă simt de parcă aş fi Cenuşăreasa.

Caroline Muller Ryan zâmbi.

John Patrick Ryan începu să-şi mişte degetele de la mâna stângă.

— Şi-mi închipui că eu sunt dovleacul care s-a transformat în trăsură şi a dus-o pe Cenuşăreasă la palat. Aşadar, o să faci totuşi excursiile pe care le planificaserăm împreună. E bine.

— Sigur nu te-ai supărat?

— Principalul motiv al acestei vacanțe a fost să te scot din spitalele prin care umbli, Cathy, îți aduci aminte? Nu are nici un rost să te întorci acasă cu toate filmele alea nefolosite, nu-i aşa?

— M-aş fi simțit mult mai bine împreună cu tine.

Jack aprobă dând din cap. Şi el îşi dorise să viziteze castelele de pe listă. Ca mai toți americanii, nici Ryan nu putuse până acum să sufere sistemul englezesc al claselor sociale, dar asta nu-l împiedicase să fie fascinat de el. „Sau ceva de genul ăsta”, îşi spuse. Faptul că fusese făcut cavaler, ştia asta, putea să-l facă să-şi schimbe multe dintre punctele de vedere vechi, dacă va încerca

să se obişnuiască în noua postură.

— Priveşte partea frumoasă a lucrurilor, iubito. O să ai cu tine un ghid care va putea să-ți spună tot ce ți-ai fi dorit vreodată să afli despre locurile acelea şi încă ceva pe deasupra. O să ai de asemenea o grămadă de timp la dispoziție pentru asta.

— Da, răspunse ea, polițiştii mi-au spus că o să rămânem pe aici mai mult decât ne programaserăm inițial. Trebuie să-l sun pe profesorul Lewindowski şi să vorbesc cu el despre asta.

Ridică din umeri.

— Vor înțelege cum stau lucrurile.

— Cum îți place noua locuință? E mai bine decât la hotel?

— O să trebuiască probabil să vezi şi tu – ba nu, mai bine zis o să trebuiască probabil *să simți* şi tu cum este, spuse ea râzând. Cred că pe aici ospitalitatea este sportul național. Cred că se predă la şcoală şi se dau şi teze în fiecare trimestru. Şi ghici la cine suntem invitate la cină diseară!

— Nu trebuie să mai ghicesc.

— Jack, sunt atât de drăguți cu noi!

— Am observat. Se poartă cu mine de parcă aş fi într-adevăr VIP.

— Dar ce înseamnă Special Air Service? Tipul care mă însoțeşte e un fel de pilot?

— Ceva în genul acesta, răspunse Jack cu sfială.

Cathy s-ar fi putut simți stânjenită să stea alături de un bărbat care are în permanență la el o armă. Şi care a învățat să o folosească cu aceeaşi lipsă de remuşcări cu care îşi foloseşte lupul dinții.

— Văd că nu mă întrebi cum mă simt.

— Ți-am văzut foaia de observație înainte să intru în cameră, spuse Cathy.

— Şi?

— Te descurci destul de bine, Jack. Este okay. După câte am văzut, poți să-ți mişti degetele. Asta era lucrul de care eram cel mai tare îngrijorată.

— De ce?

— Plexul brahial... este o joncțiune nervoasă din interiorul umărului. Glonțul a trecut cam la doi centimetri de el, nu mai mult, dar se pare că nu l-a atins. De asta poți să-ți mişti degetele. După felul în care sângerai, am crezut că ți-a fost secționată artera brahială, iar aceasta trece prin imediata apropiere a nervilor. Ți-ar fi scos brațul din funcțiune pentru totdeauna, însă – aici zâmbi iar

– eşti un tip norocos. Te-ai ales doar cu oase rupte.

— Dor, dar se refac.

„Doctorii sunt atât de minunat de obiectivi, îşi zise Ryan, chiar şi cei eu care te căsătoreşti. Următorul lucru pe care mi-l va spune e că durerea îmi face bine.”

— Chiar şi durerea e un lucru bun, continuă Cathy. Asta îți spune că nervii lucrează încă.

Jack închise ochii, clătinând din cap. Îi deschise abia atunci când simți cum Cathy îi ia palma într-a ei.

— Jack, sunt atât de mândră de tine!

— Îți place să fi măritată cu un erou?

— Pentru mine întotdeauna ai fost un erou.

— Serios?

Niciodată până atunci nu-i mai spusese aşa ceva. Ce era eroic în profesia de istoric? Cathy habar n-avea de cealaltă muncă pe care o desfăşura, dar nici aceea nu era în mod special o activitate eroică.

— De când i-ai spus tatălui meu să... ei, ştii tu. În afară de asta, te iubesc. Sau ai uitat?

— Mi-am dat seama de asta ieri, parcă.

Cathy se strâmbă la el, spunând:

— Ar fi mai bine să-ți scoți din cap o vreme tot ce s-a petrecut ieri.

— Ştiu.

Ryan făcu şi el o strâmbătură.

— Pacientul trebuie să-şi conserve energia – sau cam aşa ceva. Atunci cum stăm cu teoria? Viteza de recuperare creste sub influenta unei stări de fericire?

— Aşa-mi trebuie dacă te las să-mi citeşti jurnalele. Ai răbdare, Jack.

Infirmiera Kittiwake intră, văzu că familia lui Ryan era acolo şi ieşi de urgență.

— Voi încerca să fiu un pacient mai răbdător, spuse Jack uitându-se lung la uşa care se închidea.

— Înfumuratule! replică Cathy. Las-că ştiu eu ce-ți poate pielea.

Aşa era, Jack nu avea nici o îndoială. Nu putuse nici măcar în felul acesta s-o sperie, era prea sigură de el. „O, aşa pățeşti dacă îți iubeşti nevasta şi ea ştie.”

Cathy îl mângâie pe față.

— Cu ce te-ai bărbierit azi-dimineață? Cu vreun cui ruginit?

— Da, aş cam avea nevoie de aparatul meu de ras. Chiar şi de

notițele din bagaje.

— O să ți le aduc sau o să ți le trimit prin cineva.

În încăpere intră Wilson şi Cathy ridică privirea.

— Tony, ți-o prezint pe Cathy, soția mea, iar aceasta este Sally, fiica mea. Cathy, el e Tony, polițistul care face pe *baby-sitter*-ul cu mine.

— Nu cumva ne-am întâlnit aseară?

Cathy nu uita niciodată o figură pe care o vedea. Dacă ar fi fost întrebat, Jack ar fi spus că după părerea lui nu uita nimic.

— Se poate, dar nu ne-am vorbit – nu prea aveam timp atunci nici unul dintre noi. Vă simțiți bine, lady Ryan?

— Cum ai spus? întrebă Cathy. *Lady* Ryan?

— Ție nu ți-au spus? spuse Jack chicotind.

— Ce să-mi spună?

Jack îi explică totul.

— Ei, cum îți place să fi nevastă de cavaler?

— Asta înseamnă că o să-ți iei un cal, tati? întrebă Sally fericită, plină de speranțe. Pot să-l călăresc şi eu?

— Dar e legal, Jack?

— Mi s-a spus că primul ministru va vorbi chiar astăzi cu preşedintele Satelor Unite despre asta.

— Dumnezeule, spuse încet lady Ryan.

După un moment însă începu să zâmbească.

— Ține aproape, puştoaico, îi spuse Ryan râzând la rândul său.

— Şi cu calu' cum rămâne, tati? insistă Sally.

— Nu ştiu încă. Mai vedem, spuse el căscând.

Singurele cunoştințe practice ale lui Ryan despre cai erau doar în legătură cu felul în care le poate dibui urmele – şi poate şi subterfugiile prin care putea să scape de impozite. „Ei bine, dacă tot mi s-a dat deja o sabie", îşi spuse.

— Cred că tati are nevoie de un pui de somn, observă Cathy. Iar eu aş avea de făcut nişte cumpărături pentru masa de diseară.

— Dumnezeule, făcu Ryan. Iar ne luăm un dulap de haine…

Cathy făcu o grimasă.

— Şi cine-i vinovat de toate astea, sir John?

Se întâlniră la „Flanagan's Steakhouse" pe strada O'Connell, în Dublin. Era un local bine văzut, care suferea însă uneori din lipsă de clienți străini, fiind prea aproape de un restaurant McDonald's. Ashley tocmai sorbea tacticos dintr-un whisky, când celălalt veni şi se aşeză lângă el. Alți doi se aşezară la o masă din partea opusă a

încăperii, mulțumindu-se să privească Ashley venise singur. Nu era prima întâlnire de acest gen, iar Dublinul era recunoscut – de cele mai multe ori – ca zonă neutră. Cei doi din partea cealaltă a camerei se aflau acolo ca să verifice dacă nu erau prin preajmă şi membri din Gardă, forțele polițieneşti ale Republicii.

— Bun venit la Dublin, domnule Ashley, spuse reprezentantul Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze.

— Vă mulțumesc, domnule Murphy, a răspuns ofițerul de contrainformații. Fotografia pe care o avem în dosarul dumneavoastră vă dezavantajează.

— Am fost şi eu tânăr şi nesăbuit. Şi foarte vanitos. Pe vremea aceea nu prea obişnuiam să mă bărbieresc, explică Murphy.

Îşi trase apoi mai în față lista de mâncăruri care îl aştepta.

— Pe aici se fac nişte fripturi excelente, iar legumele sunt întotdeauna foarte proaspete. Pe timpul verii, restaurantul acesta e plin de blestemații ăia de turişti – din cei care refuză mâncărurile franțuzeşti – dându-le celor de aici posibilitatea să ridice prețurile, ceea ce se şi întâmplă de fiecare dată. Mulțumesc lui Dumnezeu că la ora asta s-au întors cu toții la casele lor, în America şi au lăsat o grămadă de bănet în urma lor, în țara asta atât de săracă.

— Ce informații aveți pentru noi?

— Informații?

— Dumneavoastră ați fost cel care a cerut această întâlnire, domnule Murphy, spuse Ashley arătând cu degetul spre cel din fața lui.

— Motivul pentru care am cerut această întâlnire este de a vă da toate asigurările că noi nu avem nici o legătură cu nenorocitul acela de fiasco de ieri.

— Puteam să citesc asta şi prin ziare – ceea ce de fapt am şi făcut.

— Noi ne-am spus că un comunicat făcut într-un mod mai direct, personal, ar fi mai credibil, domnule Ashley.

— Şi de ce v-am crede? întrebă Ashley după ce luă o sorbitură de whisky.

Vocile amândurora rămâneau la un nivel foarte scăzut, cu toate că fiecare dintre ei ştia ce gândea celălalt, fără cea mai mică urmă de îndoială.

— Pentru că nu suntem chiar atât de nebuni încât să facem aşa ceva, replică Murphy.

Apăru ospătarul şi cei doi comandară ce doreau să consume. Ashley alese un vin, un Bordeaux promițător. Masa urma să fie

plătită de el. Nu trecuseră decât patruzeci şi cinci de minute de când se dăduse jos din avionul ce plecase de pe aeroportul Gatwick. Cererea pentru o întâlnire fusese făcută în zori, chiar înainte de răsăritul soarelui, prin intermediul unei convorbiri telefonice cu ambasadorul Marii Britanii din Dublin. Acesta trimisese un telex.

— Aşa să fie? întrebă Ashley, după ce plecă ospătarul, uitându-se fix în ochii de un albastru rece ai interlocutorului aflat de partea cealaltă a mesei.

— Familia regală se plasează în mod clar în afara limitelor acțiunilor noastre. Cu toate că reprezintă o țintă politică extraordinară – aici Murphy zâmbi – ne-am dat seama de mult timp că un atac direct asupra ei ar fi contraproductiv.

— Serios?

Ashley pronunță acest cuvânt aşa cum numai un englez ar fi putut să o facă. Murphy îl săgetă cu privirea, în fața acestei insulte atât de elegante.

— Domnule Ashley, noi doi suntem duşmani. S-ar putea ca în curând să vă asasinez, la fel de bine cum acum iau masa cu dumneavoastră. Dar până şi duşmănii pot negocia, nu-i aşa, cel puțin deocamdată.

— Spuneți.

— Noi nu avem nici un amestec. Aveți cuvântul meu.

— Cuvântul dumneavoastră de marxist-leninist? se interesă Ashley cu zâmbetul pe buze.

— Vă pricepeți foarte bine să provocați oamenii, domnule Ashley.

Murphy schiță şi el un zâmbet.

— Dar nu azi. Mă aflu aici într-o misiune de pace şi înțelegere.

Ashley era cât pe ce să izbucnească în râs, dar se abținu, zâmbind în paharul pe care îl duse la gură.

— Domnule Murphy, nu voi vărsa nici măcar o singură lacrimă dacă băieții noştri vor pune până la urmă mâna pe dumneata, însă, pot să spun asta cu mâna pe inimă, eşti un adversar într-adevăr redutabil şi un nemernic încântător.

„Ah, simțul de *fair play* al englezilor, reflectă Murphy. De asta o să câştigăm până la urmă, domnule Ashley."

„Nu, n-o să câştigați." Ashley mai văzuse privirea aceea până atunci.

— Cum aş putea să vă fac să mă credeți? întrebă Murphy ceva mai rezonabil.

— Dându-mi nume şi adrese, răspunse Ashley calm.

— Nu. Nu putem s-o facem şi dumneavoastră ştiți asta.

— Dacă vreți ca între noi să se stabilească un soi de pace sau de colaborare, acesta este singurul drum pe care puteți să mergeți.

Murphy oftă.

— Sunt convins că ştiți cum suntem organizați. Chiar credeți că, aşa cum merg treburile la noi, putem pur şi simplu să apăsăm pe butoanele unui nenorocit de computer care să tipărească imediat toată lista cu nume? Nici noi nu suntem prea siguri cine sunt ăia. Nu sunt decât nişte tipi care abia au apărut. Mulți vin, aici, în sud şi dispar pur şi simplu, fiindu-le frică mai degrabă de noi decât de dumneavoastră – şi nu fără motiv, adăugă Murphy. De exemplu, cel pe care l-ați prins viu, Sean Miller – n-am auzit niciodată de el.

— Dar Kevin O'Donnell?

— Da, el e probabil conducătorul. S-a dat la fund acum vreo patru ani, după cum bine ştiți, după... Ah, dar ştiți toată povestea aceea la fel de bine ca şi mine.

„Kevin O'Donnell, începu Ashley să-şi amintească. Treizeci şi patru de ani. Un metru optzeci şi trei de centimetri înălțime, şaptezeci şi două de kilograme, necăsătorit – această informație era veche şi de aceea mai puțin probabilă. Campion permanent al «autogolurilor» celor din Aripa Provizorie. Kevin a fost cel mai neîndurător, cel mai crud dintre şefii serviciului de securitate pe care i-a avut vreodată Aripa Provizorie, fiind dat afară din această funcție atunci când s-a dovedit că îşi folosea puterea de conducător al serviciului de contrainformații pentru e epura organizația de elementele politice cu care nu era de acord. Comandantul Brigăzii l-a descoperit până la urmă, dar până atunci reuşise deja să asasineze sau să schilodească zece sau cincisprezece membri ai organizației. Dar Murphy se înşela asupra unui lucru şi anume că Ashley de fapt nu aflase încă de ce îl considera Brigada pe O'Donnell un proscris."

— Nu văd de ce vă simțiți datori să-l apărați, atât pe el cât şi grupul lui.

De fapt ştia care este motivul, dar de ce să nu-l tragă pe individ de limbă dacă i se oferea această şansă?

— Şi dacă începem să ne dăm în cap, ce mai rămâne din Organizație? întrebă Murphy.

— Asta nu e problema mea, domnule Murphy, dar vă pot înțelege punctul de vedere. Odată pentru totdeauna, dacă vreți să

ne faceți să vă credem…

— Domnule Ashley, ați demonstrat că ştiți foarte bine care sunt cauzele întregii probleme pe care o avem, nu-i aşa? Dacă țara dumneavoastră ar fi negociat măcar o dată cu Irlanda în termenii unei depline încrederi reciproce, cu siguranță că noi doi nu ne-am fi aflat aici, acum, nu-i aşa?

Ofițerul de informații a reflectat puțin asupra acestei probleme. Asta nu-i luă mai mult de câteva secunde, căci până atunci mai examinase de nenumărate ori care fuseseră cauzele istorice ale acestor tulburări. Câteva acte politice deliberate, amestecate cu nişte accidente istorice – cine putea să-şi dea seama că criza declanşată în anii primului război mondial avea să împiedice soluționarea chestiunii Regulamentului intern (sau roman?) şi că Partidul Conservator de atunci avea să se folosească de această problemă ca de un ciocan pentru a distruge Partidul Liberal – iar acum, după atâta timp, în spatele cui mai putea fi aruncată toată vina? Vinovații au murit şi au fost uitați de toată lumea, poate cu excepția câtorva academicieni cu capul mare, dar care, la rândul lor, îşi dau seama că toate studiile pe care le fac despre perioada aceea oricum nu mai contează. Este deja mult prea târziu pentru asta. „Există oare vreo cale de ieşire din situația asta încurcată şi blestemată?” se întrebă el.

Ashley scutură din cap. Nu, asta nu era treaba lui. Politicienii ştiau mai bine ce trebuia făcut. Oameni de aceeaşi factură cu cei care, îşi aduse aminte Ashley, au generat toate aceste tulburări punând, una câte una, cărămizile discordiei.

— Doar atât pot să vă spun, domnule Ashley…

În clipa aceea şi-a făcut apariția chelnerul cu comanda. Era uluitor cât de rapid îşi făceau ospătarii datoria pe aici.. Băiatul destupă sticla cu gesturi teatrale, îi întinse lui Ashley dopul pentru a-l mirosi, după care turnă câțiva stropi în pahar. Englezul rămase surprins de calitatea vinurilor din pivnița acestui restaurant.

— Doar atât poți să-mi spui… continuă Ashley după ce ospătarul se îndepărtă.

— Fac rost de informații foarte bune. Atât de bune încât nici nu vă vine să credeți. Şi toate aceste informații ale lor vin din partea cealaltă a Mării Irlandei, de la dumneavoastră, domnule Ashley. Nu ştim despre cine e vorba şi nici cum fac. Băiatul care a aflat chestia asta a murit acum patru ani, înțelegeți.

Murphy începu să mănânce, spunând imediat după aceea:

— Aha, v-am spus eu că aici legumele sunt întotdeauna foarte

proaspete?

— Patru ani?

Murphy ridică privirea.

— Aşadar, nu ştiţi despre ce e vorba, nu-i aşa? Mă surprinde, domnule Ashley. Chiar aşa. Numele lui era Mickey Baird. Lucra împreună cu Kevin, erau foarte apropiaţi. El este puştiul care… Ei bine, cred că puteţi să ghiciţi. Am avut la un moment dat o discuţie mai aprinsă cu el în Derry şi mi-a spus atunci că Kevin a găsit o nouă sursă de informaţii secrete, al dracului de bună. A doua zi era mort. La o zi după aceea, Kevin a reuşit să ne scape, fugind cu numai o oră înainte din locul unde trebuia să-l găsim. De atunci nu l-am mai văzut. Dacă punem mâna pe Kevin, domnule Ashley, nu vă faceţi probleme, vom face treaba în locul dumneavoastră, iar cadavrul îl vom lăsa asasinilor dumneavoastră de la SAS, să se spele cu el pe cap. Aşa vi se pare corect? Nu putem chiar să-l dăm pe mâna duşmanului, dar se află şi el pe lista noastră neagră, iar dacă reuşiţi să-l găsiţi înaintea noastră şi nu vreţi să-i faceţi de petrecanie cu mâna dumneavoastră, ne ocupăm noi de treaba asta – presupunând, bineînţeles, că nu vă băgaţi peste băieţii care o vor duce până la capăt. Putem ajunge la o înţelegere în legătură cu asta?

— Voi transmite ideea mai departe, răspunse Ashley. Dacă aş fi putut să aprob eu însumi, aş fi făcut-o Domnule Murphy, în legătură cu asta cred că putem să avem încredere în dumneata.

— Vă mulţumesc, domnule Ashley. Nu a fost o întâlnire chiar atât de rea, nu-i aşa?

Cina fusese excelentă.

4
Jucătorii

Ryan începu să clipească, încercând să scape de petele albastre de lumină ce i se învârteau în jurul ochilor, datorate blitzurilor, în timp ce echipele de televiziune începuseră să-şi instaleze propriile reflectoare. De ce oare fotoreporterii de la ziare nu puteau să aştepte până erau montate puternicele reflectoare ale televiziunii, asta nu putea să înțeleagă, însă nu se mai deranjă să întrebe. Fuseseră cu toții atât de amabili încât să-l întrebe cum se simte – însă pentru nimic în lume nu ar mai fi ieşit din cameră, cu toate că aerul de acolo era din ce în ce mai greu de respirat.

Putea să fie chiar mai rău, ştia asta. Doctorul Scott le spusese însă jurnaliştilor, pe un ton ce nu admitea obiecții, că pacientul său avea nevoie de odihnă pentru a se putea reface cât mai repede, iar Kittiwake era acolo şi se uita tot timpul urât la intruşi. Până la urmă, accesul presei a fost limitat strict la numărul oamenilor care ar fi putut intra în camera lui Ryan fără să se creeze aglomerație. Printre aceştia se numărau şi cei din personalul tehnic al echipelor de televiziune. A fost răul cel mai mic pe care Jack l-a putut obține după toate târguielile. Operatorii şi tehnicienii de sunet au căpătat astfel spațiul care ar fi fost altfel ocupat de alți reporteri curioşi, indiscreți chiar.

În ziarele de dimineață – Ryan răsfoise „Times" şi „Daily Telegraph" – apăruseră ştiri care relatau că Ryan era un fost (sau chiar actual) angajat al CIA o ştire neadevărată din punct de vedere tehnic şi pe care Jack nu se aşteptase în nici un caz să o vadă dată publicității.

Îşi aminti ce spuseseră cei din Langley despre scurgeri de informații şi cât de încântați fuseseră cu toții de invenția sa improvizată, pe care o numise „Capcana de canari". „Ce păcat că n-au putut să o folosească tocmai în ceea ce mă priveşte, îşi spuse Ryan cu prefăcută părere de rău. Chiar aveam nevoie să-mi complic viața cu chestii de astea? Ca să fiu sincer, am refuzat oferta pe care mi-au făcut-o. Sau cam aşa ceva."

— Noi suntem gata, anunța tehnicianul cu luminile.

După numai o clipă, se dovedi că omul avea dreptate, căci cele

trei reflectoare se aprinseră cu un pocnet înfundat, făcându-l pe Jack să lăcrimeze şi să se uite cruciş.

— Sunt îngrozitor de puternice, nu-i aşa? spuse unul dintre reporteri pe un ton compătimitor, în timp ce fotoreporterii nu încetau să roiască în jurul său, biciuindu-i privirile cu flashurile lor.

— Aşa ziceam şi eu, replică Ryan.

Un microfon cu două capete îi fu agăţat de halat.

— Vă rog să spuneţi ceva, ceru sunetistul.

— Şi cum vi se pare prima dumneavoastră vizită la Londra, domnule doctor Ryan?

— Ei bine, n-aş vrea să-i aud pe londonezi că se plâng că nu mai vin turiştii americani, panicaţi de problema terorismului! spuse Ryan rânjind. „Ţi-am zis-o!”

— Într-adevăr, spuse reporterul. Okay?

Operatorul şi sunetistul se declarară gata.

Ryan mai trase o sorbitură din ceaşca de ceai, apoi se asigură că scrumiera nu era la vedere. Unul dintre jurnalişti făcu o glumă cu un coleg al său, râzând amândoi. Se afla acolo un corespondent al postului de televiziune american NBC, împreună cu corespondentul special din Londra al ziarului „Washington Post”, dar toţi ceilalţi erau britanici. Se convenise ca totul să fie pus la dispoziţia tuturor celorlalte publicaţii şi alte mijloace de informare în masă. Camera nu era destul de mare pentru a se ţine în ea o conferinţă de presă în toată regula. Benzile videocamerelor au început să se deruleze.

Subiectele au fost cele fireşti într-o astfel de ocazie. Camera s-a întors, pentru a privi de-a lungul braţului său, făcând mişcări ciudate pe schela pe care era amplasată. Aceste imagini urmau să fie prezentate la televiziune pe fondul sonor al unei voci care să prezinte o scurtă biografie a lui Jack, viaţa pe care a dus-o până în clipa în care a fost împuşcat. Nimic din cele ce vor fi spuse nu va avea o tentă melodramatică, după cum i se spusese. Mişcă degetele mâinii stângi atunci când camera ajunse la ele.

— Domnule doctor Ryan, există relatări şi în presa britanică şi în cea americană cum că aţi lucra pentru CIA.

— Am citit şi eu azi dimineaţă despre asta. A fost la fel de surprinzător pentru mine cum a fost pentru oricine altcineva.

Ryan zâmbi.

— Cineva a făcut o greşeală. Nu arăt chiar atât de bine ca să fiu spion.

— Aşadar negați aceste afirmații? întrebă „Daily Mirror”.

— Corect. Pur şi simplu nu e adevărat. Eu predau istoria la Academia de Marină din Annapolis. Asta e destul de uşor de verificat. Tocmai am avut un examen săptămână trecută. Puteți să-i întrebați pe studenții mei.

Jack făcu din nou cu mâna în fața camerei.

— Afirmația vine însă din surse de nivel foarte înalt, observă „Post”.

— Dacă ați fi citit puțină istorie ați fi aflat că oamenii la cele mai înalte niveluri au făcut de multe ori greşeli. Cred că aşa s-a întâmplat şi de data asta. Eu predau. Scriu cărți. Țin cursuri – okay, am ținut odată un curs şi la CIA dar a fost pur şi simplu repetarea aceluiaşi curs pe care l-am predat la Colegiul Militar de Marină şi tema unui simpozion. Nici măcar nu a fost omologat. Poate că de aici vine toată confuzia. După cum am spus, totul se poate verifica. Biroul meu se află la Academia de Marină. Cineva a încurcat pur şi simplu borcanele. „Cineva a încurcat borcanele, zău” Vă pot pune tuturor la dispoziție textul cursului pe care l-am ținut acolo. Nu-i mare lucru de capul lui.

— Cum vă simțiți în noua dumneavoastră postură, de persoană publică? întrebă unul dintre reporterii britanici de televiziune.

„Mulțumesc pentru schimbarea subiectului.”

— Cred că aş putea trăi şi fără asta. Nici stea de cinema nu sunt, v-am mai spus, nu arăt destul de bine pentru aşa ceva.

— Sunteți mult prea modest, domnule doctor Ryan, observă o reporteriță.

— Vă rog să aveți grijă cum spuneți asta. Soția mea va vedea probabil reportajul.

Râsul fu general.

— Presupun că pentru ea arăt destul de bine. Asta îmi e de ajuns. Cu tot respectul cuvenit, doamnelor şi domnilor, vă spun că aş fi extrem de fericit să mă retrag înapoi în obscuritate.

— Credeți că este posibil?

— Asta depinde de cât de norocos sunt, doamnă. Şi dacă mă vor lăsa colegii dumneavoastră de breaslă.

— Ce credeți că ar trebui să facem cu teroristul rămas în viață, Sean Miller? întrebă „Times”.

— Asta vor trebui să decidă un judecător şi un complet de jurați. Nu trebuie să vă spun eu.

— Credeți că ar trebui să reintroducem pedeapsa capitală?

— În țara din care vin, ea este în vigoare. Aici însă nu pot să mă

pronunț, problema este de competența reprezentanților pe care dumneavoastră i-ați ales. Trăim în țări democratice, atât eu cât şi dumneavoastră, nu-i aşa? Oamenii pe care i-ați ales se presupune că vor face ceea ce cetățenii le vor cere. „Nu că aşa ar sta treburile întotdeauna, dar aşa spune teoria...”

— Deci nu v-ar deranja această idee? insistă cel de la „Times”.

— În cazuri asemănătoare cu acesta, din perspectiva strict juridică, nu. Acum urmează să mă întrebați care este părerea mea în cazul de față, nu-i aşa? Este un subiect în jurul căruia se poate discuta mult. Oricum, nu sunt expert în judecarea unor astfel de acte criminale. Tatăl meu a fost polițist, dar eu nu sunt decât istoric.

— Şi care este părerea dumneavoastră din perspectiva unui american-irlandez despre toate aceste tulburări? vru să ştie cel de la „Telegraph”.

— Avem propriile noastre probleme în America şi nu puține, aşa că nu trebuie să le mai împrumutăm şi pe ale dumneavoastră.

— Aşadar, părerea dumneavoastră este că trebuie să ni le rezolvăm noi înşine?

— Dumneavoastră ce credeți? Nu de asta există probleme, ca să fie rezolvate?

— Cu siguranță că aveți şi o sugestie. Cei mai mulți americani au.

— Vedeți, eu *predau* istoria. Îi voi lăsa pe alții *să o facă.* Este ca ziaristica, zâmbi Ryan. Mă apuc să-i critic pe oameni mult după ce deciziile lor şi-au arătat efectul. Asta nu înseamnă că la timpul respectiv nu ştiam ce era de făcut.

— Marți însă ați ştiut ce e de făcut, sublinie reporterul de la „Times”.

Ryan ridică din umeri.

„Da, bag seamă că am ştiut”, răspunse Ryan pe ecranul televizorului.

— Dat dracului de deştept, mormăi Kevin Joseph O'Donnell în halba de bere neagră, marca Guinness. Baza lui de operații era mult mai departe de graniță decât ar fi putut bănui cineva. Irlanda este o țară mică, iar distanțele sunt relative – mai ales pentru acei oameni care dispun de toate resursele de care au nevoie. Foştii lui camarazi din PIRA aveau nenumărate case conspirative de-a lungul frontierei, convenabile pentru o trecere rapidă dintr-o țară în cealaltă, în ambele direcții. O'Donnell însă nu avea nici o treabă

cu ele. Motivele erau numeroase şi toate foarte valabile. Britanicii îşi infiltraseră acolo propriii lor informatori şi agenţi de contrainformaţii, care se tot vânzoleau băgându-şi nasul peste tot, ca să nu mai vorbim de gorilele de la SAS, care nu s-ar fi dat niciodată înapoi de ia o descindere rapidă – sau mai rău, de la lichidarea camuflată a acelor persoane care au făcut greşeala de a deveni prea cunoscute. Zona de graniţă convenea ambelor tabere. O altă ameninţare şi mai serioasă, era însăşi PIRA, care controla şi ea graniţa şi încă foarte de aproape. Faţa lui, chiar dacă era acum schimbată mulţumită unor operaţii estetice minore, de pildă culoarea părului, putea fi totuşi recunoscută până la urmă de vreun fost camarad. Asta însă nu se putea întâmplă aici. Pe deasupra, graniţa nu era deloc atât de departe dacă drumul era făcut cu maşina, mai ales în ţara aceasta care abia dacă are vreo cinci sute de kilometri de la un capăt la celălalt.

Îşi întoarse faţa de la televizorul Sony şi privi întunecimea de deasupra mării prin fereastra prevăzută cu geamuri largi. Văzu luminile mişcătoare ale unui feribot care tocmai acosta venind de la Le Havre. Peisajul era întotdeauna de excepţie, chiar şi atunci când marea era răscolită de furtună şi vizibilitatea era limitată. Putea fi savurată etalarea forţei fundamentale a naturii în valurile cenuşii ce loveau cu furie stâncile colţuroase ale ţărmului. Acum însă atmosfera era rece dar limpede, lăsându-l să vadă stelele conturate pe orizontul întunecat. Apoi observă încă un vapor, o navă comercială probabil, îndreptându-se spre est, către cine ştie ce port. Pe O'Donnell îl încântase faptul că această casă grandioasă, impunătoare, ridicată pe un promontoriu aparţinuse cândva unui lord englez. Îl încântase şi mai mult că reuşise să păcălească pe toată lumea, achiziţionând-o prin intermediul unei companii inexistente; că vânzătorul avusese atât de puţine întrebări de pus în clipa în care primise banii grămadă, lichizi, mai ales că era vorba de un cumpărător care, cică, avea bună reputaţie. Societatea aceasta este atât de vulnerabilă… Toate societăţile sunt aşa dacă dispui de resursele materiale necesare… şi de un croitor competent. Atât de superficiali sunt oamenii! Şi au atât de multe lacune în cunoştinţele lor politice! „Orice om trebuie să ştie care îi sunt duşmanii", îşi spunea O'Donnell de cel puţin zece ori pe zi. Nu şi într-o societate liberal „democratică", în care inamicii sunt oameni cu care trebuie să negociezi, să ajungi la compromisuri, să-i civilizezi, să-i readuci în „turmă", să-i recrutezi.

„Proştii, se autodistrug, nişte ignoranţi imbecili care îşi merită

propria distrugere.”

Într-o bună zi vor dispărea cu toții, exact aşa cum vapoarele acelea alunecă în spatele orizontului. Istoria este o ştiință, un proces inevitabil. O'Donnell era sigur de asta.

Se întoarse din nou şi îşi aținti privirile asupra focului ce se zbătea în căminul larg, cu policioare de piatră. Deasupra lui probabil că fuseseră agățate cândva capete de cerbi, trofee ale lordului, desigur; dobândite de el însuşi la vânătoare în pădurile din Purdey, asta era clar. Şi o pictură sau două picturi cu cai, O'Donnell era sigur de asta – neapărat trebuie să fi fost nişte tablouri înfățişând cai. Gentlemanul de la tară care a construit această casă, reflectă el, trebuie să fi fost vreunul dintre cei care au primit de-a gata tot ce aveau, fără alte complicații. Nici o ideologie nu a reuşit probabil să se strecoare în capul lui gol şi nefolositor. Probabil că stătea mereu în vreun scaun care trebuie să fi semănat foarte tare cu acesta de aici. Sorbindu-şi whisky-ul de malț şi privind focul cu insistență şi având la picioare câinele favorit, în timpul acesta flecărind despre vânătoarea la care fusese în acea zi împreună cu vreun vecin, plănuind eventual şi vânătoarea de a doua zi. *Să vânăm păsări sau vulpi, Bertie? Nu am mai fost la o vânătoare de vulpi ca lumea de câteva săptămâni bune, ar fi timpul să facem una, nu crezi?* Sau ceva asemănător, era sigur de asta. O'Donnell se întreba dacă în programul lordului se schimba ceva o dată cu trecerea anotimpurilor ori făcea tot timpul ceea ce avea chef să facă în clipa respectivă. Locuitorii permanenți de la țară nu se duc niciodată să vâneze animale. La ce bun să ucizi un animal sau pe cineva care nu-ți face nici un rău sau nu-ți lezează cauza pentru care lupți, o biată ființă fără nici o ideologie? De altfel, acesta este un lucru pe care numai britanicii îl făceau, un lucru pe care mica nobilime locală încă îl făcea. El însă nu vâna mica nobilime irlandeză, aceştia nu aveau destulă valoare ca să-i merite măcar atenția, cu atât mai puțin meritau să-şi risipească forțele pe ei. Cel puțin nu încă. „Nu urăşti copacii, reflectă el. Pur şi simplu nu-i bagi în seamă până vine vremea să-i tai.”

Se întoarse din nou cu fața către televizor, îl văzu pe individul acela, Ryan, prins încă în prim-plan, vorbind aproape prieteneşte cu idioții de ziarişti. Un erou dat dracului. „De ce ți-oi fi băgat tu nasul unde nu-ți fierbe oala?” Din reflex, se pare, deduse O'Donnell. „Băgăreț dobitoc şi nenorocit! Nici măcar nu ai habar ce se petrece, nu-i aşa? Nici unul dintre voi nu ştie.”

Americanii Proştilor din Aripa Provizorie încă le mai place să

vorbească cu tipi ca ăştia, să-şi debiteze minciunile şi să pretindă că ei reprezintă Irlanda. Ce ştiţi voi, americanilor, despre asta sau despre altele?

„Oh, dar nu ne putem permite să-i ofensăm pe americani”, zic încă ăia din Aripa Provizorie. Daţi-i dracului de americani, cu toţi banii şi aroganţa lor, cu toate ideile lor despre bine şi rău, cu viziunea lor copilărească asupra destinului Irlandei. Parcă ar fi nişte puşti îmbrăcaţi frumos şi duşi la prima împărtăşanie. Atât de puri. Atât de naivi. Atât de nefolositori, cu toţi banii pe care ni-i picură. Din plângerile pe care le făcuseră britanicii în legătură cu ajutorul american, O'Donnell dedusese că PIRA nu beneficiase în ultimii trei ani nici măcar de un milion de dolari în total. Tot ce ştiau americanii despre Irlanda venea din câteva filme de la televiziune, din cântecele de ziua sfântului Paddy, pe care nu le ştiau decât pe jumătate şi de pe vreo sticlă rătăcită de whisky irlandez. Dar ce ştiau ei despre viaţa din Ulster, despre opresiunea imperialistă, despre felul în care întreaga Irlandă era înrobită decadentului imperiu britanic, care, la rândul lui, era înrobit de cel american? Ce ştiau despre toate acestea şi despre multe altele? „Dar nu putem să-i ofensăm pe americani.” Conducătorul Armatei de Eliberare a Ulsterului îşi termină berea şi puse halba pe marginea mesei.

Slujirea cauzei nu implica prea multe cerinţe. Nu tocmai. Un obiectiv ideologic clar. Câţiva oameni de încredere. Prieteni, prieteni buni, cu acces la cele mai bune resurse. Cam asta era tot. De ce să se mai amestece cu nenorociţii de americani, să încurce toate lucrurile? Şi o aripă politică publică – Sinn Fein – alegând oameni pentru parlament, ce idioţenie! Abia aşteaptă, *speră* să fie cooptaţi de imperialiştii britanici. Obiectivele politice importante sunt declarate ca imposibil de atins. Şi lumea se mai miră că Aripa Provizorie nu reuşeşte să ajungă nicăieri. Ideologia lor este clar falimentară, iar brigada este formată din mult prea mulţi oameni. Când britanicii dau iama şi prind câţiva, unii dintre ei cedează şi încep să dea informaţii despre camarazii lor. Pentru treburi de genul celor pe care le facem noi sunt necesari numai câţiva oameni, însă de elită. O'Donnell îi avea, nici o problemă. „Şi este nevoie de un plan cât mai corect”, îşi spuse el cu un zâmbet subţire. O'Donnell avea planul său. Intervenţia acestui individ, Ryan, nu i-l schimbase câtuşi de puţin.

— Al dracului nenorocit, ce mulţumit e de el!

O'Donnell se întoarse şi văzu că i se oferă o sticlă de bere

Guinness, abia desfăcută. O luă şi îşi umplu din nou halba.

— Sean ar fi trebuit să fie atent. Şi atunci eroul ăsta nenorocit nu ar fi fost acum decât un cadavru. „Iar acțiunea ar fi fost încununată de succes. La naiba!”

— Dar dacă e de la CIA? Dacă s-au infiltrat printre noi şi tipul se afla acolo…

— Nu fi tâmpit, i-o reteză O'Donnell. Dacă s-ar fi prins ne-ar fi aşteptat acolo toți sticleții din Londra, îmbrăcați în haine de sărbătoare. „Şi în primul rând aş fi fost acuzat”, gândi, fără s-o mai spună. Un singur membru al organizației ştia care este sursa lui, iar acela se afla la Londra.

— A fost o chestie de şansă aici, lor le-a zâmbit, nouă nu. Doar şansa. Am fost şi noi norocoşi, în cazul tău, nu-i aşa Michael?

Ca toți irlandezii şi el mai credea încă în şansă. Nici o ideologie nu poate schimba asta.

Tipul mai tânăr se gândi la cele optsprezece luni pe care şi le petrecuse în blocurile H din închisoarea Long Kesh şi rămase tăcut. În fata televizorului, O'Donnell ridică din umeri atunci când în programul de ştiri interveni un nou subiect. Şansa. Asta a fost tot. Un american oarecare plin de bani şi cu nasul prea lung, care a avut de data asta prea mult noroc. Orice alt eveniment accidental, cum ar fi o nenorocită de pană de cauciuc, o baterie de la radio defectă tocmai atunci ori o aversă bruscă de ploaie ar fi putut la fel de bine să ducă la eşecul operației. Iar avantajul pe care îl avea el față de tabăra cealaltă era că ceilalți aveau nevoie să fie norocoşi. Lui O'Donnell şansa nu trebuia să-i surâdă decât o singură dată. Recapitulă ceea ce tocmai văzuse la televizor şi ajunse la concluzia că Ryan nu merita să-şi irosească eforturile.

„Nu trebuie să-i ofensăm pe americani,” se gândi el iarăşi, de data asta cu mai multă surprindere. *De ce? Nu sunt şi ei tot duşmanii noştri? Patrick, băiatul meu, revino-ți, nu cumva ai început să gândeşti şi tu ca idioții ăia de la PIRA? Răbdarea este cea mai importantă calitate a unui adevărat revoluționar. Trebuie aşteptat momentul cel mai potrivit, iar atunci trebuie lovit decisiv.*

Se hotărî să aştepte liniştit următorul raport cu informații.

Anticariatul din Burlington Arcade, o promenadă veche de un secol de-a lungul căreia erau aliniate prăvălii, în apropierea celei mai elegante părți a străzii Piccadilly, era prins ca într-un sandviş între alte două prăvălii, într-o parte cea a unui croitor londonez ce executa haine la comandă – dar care era folositoare mai degrabă

turiştilor, care se adăposteau de obicei sub arcada sa, pentru a se feri de vitregiile naturii – iar în cealaltă parte era un bijutier. Avea un miros, izul de mucegai şi praf al hârtiilor uscate şi al învelitorilor de piele, care îi atrăgea pe bibliofili, tot atât de sigur cum nectarul din flori atrage o albină. Vânzătorul, care era şi proprietarul magazinului, era tânăr, îmbrăcat într-un costum ai cărui umeri erau acoperiți cu fire de praf. Îşi începea treaba în fiecare zi ştergând rafturile cu ajutorul unei pensule făcute din pene, însă din cărți ieşeau întotdeauna noi cantități de pulbere fină. Acesta fusese modul său de viață încă din copilărie. Magazinul avea o ambianță pe care el o iubea cu sinceritate. Volumul afacerilor pe care îl oferea această prăvălie era mic, însă profitabil, veniturile depinzând mai puțin de afluența turiştilor şi mai mult de un număr nu prea mare de clienți regulați şi educați, aparținând păturii superioare a societății londoneze. Proprietarul, un oarecare Dennis Cooley, călătorea foarte mult, luând deseori avionul după ce primea câte un bilețel scurt în care era invitat să participe la câte o licitație organizată în urma decesului vreunui gentleman a cărui bibliotecă urma să fie vândută. Atunci când se întâmpla aşa ceva, magazinul rămânea în custodia unei domnişoare care ar fi fost chiar frumuşică dacă s-ar fi preocupat mai mult de treaba asta. Beatrix avea astăzi zi liberă.

Cooley avea un birou vechi din lemn de tec, care se încadra perfect în atmosfera de loc vechi a restului magazinului şi până şi scaunul rotativ rămas avea tapițeria stricată, ca să le demonstreze clienților că nimic din această prăvălie nu putea să fie nou, cu atât mai puțin modern. Până şi contabilitatea şi-o ținea scriind de mână. Un calculator electronic nu ar fi avut ce să caute aici. Un imens registru butucănos, în care primul înscris era datat 1930, conținea lista miilor de vânzări făcute de atunci încoace, iar catalogul cărților din rafturi era alcătuit din nişte cartonaşe libere, aranjate în cutii mici de lemn, una dintre acestea conținând lista cărților după titlu, cealaltă după autor. Totul era scris cu un stilou cu peniță de aur. Poate singurul element de factură modernă era afişul prin care vizitatorii erau anunțați că fumatul este interzis. Mirosul de tutun ar fi putut deprecia parfumul unic al acestui magazin. Pe fațada magazinului erau săpate patru semnături ale unor membri ai familiei regale, „prin grija” cărora magazinul fusese înființat. Promenada se afla ceva mai sus de Buckingham Palace, la numai zece minute de mers pe jos. Uşa de sticlă de la intrare era prevăzută cu un clopoțel de argint, vechi de o sută de ani, agățat

de partea superioară a tocului care tocmai sună.

— Bună dimineața, domnule Cooley.

— Bună să vă fie şi dumneavoastră, domnule, răspunse Dennis, recunoscându-l pe unul dintre clienții lui regulați şi se ridică în picioare.

Cooley avea un accent atât de neutru, încât obişnuiții magazinului său se împărțiseră în trei grupuri, fiecare dintre acestea bănuind o altă regiune ca loc de naştere a anticarului.

— Am un Defoe în ediție princeps. Cea despre care ați întrebat la începutul acestei săptămâni. Chiar ieri mi-a parvenit.

— Este cea din colecția Cork despre care mi-ați vorbit?

— Nu, domnule. Presupun că este cea originală, din colecția particulară a lui sir John Cllaggett, de lângă Swaffham Prior. Am găsit-o la librăria lui Hawstead, din Cambridge.

— Ediția princeps?

— Absolut sigur, domnule.

Reacția anticarului nu a fost deosebită. Fraza, un fel de parolă, era în acelaşi timp constantă şi schimbătoare. Cooley făcea frecvente călătorii în Irlanda, atât în nord cât şi în sud, în scopul achiziționării de cărți, fie de la urmaşii colecționarilor care decedaseră, fie de pe la ceilalți anticari din țară. Atunci când clientul menționa numele vreunui comitat din Republica Irlanda, indica astfel destinația informației pe care o aducea. Când întreba a câta ediție este cartea, indica şi cât de importantă este ştirea.

Cooley scoase cartea din raft şi o aşeză pe biroul său. Clientul o deschise cu grijă, plimbându-şi degetele peste pagina de titlu.

— Este dintr-o perioadă a edițiilor broşate, legate numai pe jumătate.

— Într-adevăr, confirmă Cooley.

Cei doi bărbați erau la fel de îndrăgostiți de arta legării cărților. Orice copertă bine făcută devenea pentru ei mult mai valoroasă decât şi-ar fi închipuit chiar şi cel care o făcuse.

— Pielea este într-o stare deosebit de bună, continuă Cooley.

Vizitatorul mormăi o încuviințare.

— Trebuie neapărat s-o am. Cât costă?

Anticarul nu dădu nici un răspuns. În loc de asta, scoase cartonul din cutiuța de lemn şi i-l întinse clientului său. Acesta îi aruncă doar o privire fugară.

— S-a făcut.

Cumpărătorul se aşeză pe celălalt scaun – în toată prăvălia nu erau decât două – şi-şi deschise geanta.

— Şi mai am pentru dumneavoastră încă o treabă. Aceasta este o copie timpurie a *Vicarului de Wakefield.* Am găsit-o luna trecută într-un mic magazin din Cornwall.

Îi înmână celuilalt cartea.

Cooley nu avu nevoie decât de o singură privite ca să-şi dea seama în ce stare era.

— Scandalos!

— Credeți că băieții dumneavoastră ar putea să o recondiționeze?

— Nu ştiu ce să spun!

Pielea era crăpată, unele pagini erau zdrențuite, iar legătura era tocită aproape până la inexistență.

— Mi-e teamă că podul în care a fost găsită era plin de umezeală, spuse clientul cu voce plată.

— Zău?

„Să fie informația aceasta atât de importantă?” Cooley ridică privirea.

— O pierdere tragică.

— Cum altfel vă puteți explica starea în care se află? continuă omul, ridicând din umeri.

— Să văd dacă se poate face ceva. Omul meu este un bun lucrător, dar nu poate să facă minuni, să ştiți. „O fi chiar atât de importantă?”

— Vă rog, vă rog totuşi să faceți tot ce se poate. „Da, este chiar atât de importantă!”

— Bineînțeles, domnule.

Cooley trase un sertar al biroului, de unde scoase cutia cu bani.

Clientul acesta plătea întotdeauna cu bani lichizi. Acum la fel, bineînțeles. Îşi scoase portofelul din buzunarul de la piept al hainei şi numără cincizeci de lire în bancnote. Cooley verifică suma, apoi băgă cartea într-o cutie solidă de carton, pe care o legă cu o sfoară. În acest magazin nu aveau ce să caute pungile de plastic. Vânzătorul şi cumpărătorul îşi strânseră mâinile. Transferul fusese săvârşit. Clientul ieşi şi o luă spre sud, de-a lungul străzii Piccadilly, apoi o coti spre dreapta, îndreptându-se către Green-Park, apoi în jos, spre Palat.

Cooley scoase plicul ascuns în carte şi îl dosi într-unul dintre sertare. Termină de scris în registru titlul cărții pe care tocmai o achiziționase, după care telefonă la agenția de voiaj ca să i se rețină un bilet la zborul pentru Cork, unde urma să întâlnească un coleg de breaslă, neguțător de cărți rare, apoi aveau să ia masa

împreună la Restaurantul „Old Bridge”, pentru ca imediat după aceea să ia din nou avionul spre casă. A doua zi Beatrix urma să se descurce singură în magazin. Nu avea nici cea mai mică intenţie să deschidă plicul. Asta nu era treaba lui. Cu cât ştia mai puţin, cu atât era mai puţin vulnerabil în cazul în care ar fi fost prins. Cooley fusese pregătit de profesionişti adevăraţi, iar prima regulă care îi fusese băgată în cap fusese aceea că „trebuie să ştii ce anume trebuie să ştii”. Conducea o reţea de trafic de informaţii şi trebuia să ştie cum se face asta. Nu avea întotdeauna nevoie să afle care anume erau informaţiile pe care le vehicula.

— Bună ziua, domnule doctor Ryan.

Era vocea unui american, cu accent de Boston, pe care Jack şi-l aducea aminte de pe vremea când era la colegiu. Suna bine. Bărbatul era trecut de patruzeci de ani, cu trupul atletic, subţire şi musculos, iar părul negru începuse să i se rărească. Sub braţ ţinea o cutie cu flori. Oricine ar fi fost, poliţistul de pe hol i-a deschis uşa invitându-l înăuntru.

— Respectele mele. Cine să fiţi dumneavoastră?

— Dan Murray. Sunt ataşatul FBI-ului pe lângă ambasada americană, explică el. Îmi pare rău că nu am putut să ajung mai curând pe la dumneavoastră, dar am avut o sumedenie de lucrări de rezolvat.

Murray îşi scoase cartea de identitate şi i-o arătă poliţistului care stătea cu Ryan – Tony Wilson nu era de serviciu. Poliţistul se scuză şi ieşi. Murray se aşeză pe scaun.

— Arătaţi bine, maestre.

— Puteţi să lăsaţi florile pe masa de acolo, spuse Ryan, arătând cu mâna spre masa din partea cealaltă a camerei.

În ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse pentru a împrăştia florile, pereţii abia se mai vedeau de atâţia trandafiri.

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Cum e mâncarea pe aici?

— Mâncarea de spital e mâncare de spital.

— Mi-am închipuit eu.

Murray desfăcu panglica roşie şi a deschis cutia.

— Ce-aţi zice de o friptură barosană cu cartofi prăjiţi? După aceea, la alegere, cremă de ciocolată sau de vanilie.

Jack începu să râdă şi întinse mâna după mâncare.

— Sunt aici de vreo trei ani, spuse Murray. Din când în când trebuie să intru în câte o bombă unde se servesc minuturi, ca să-mi aduc aminte de unde mă trag. Până la urmă ţi se face rău de

atâta miel. Berea este singura care îmi place cât de cât pe aici. Aş fi adus vreo câteva beri însă... ei, ce să-i faci, aşa-i treaba la spital.

— Tocmai v-ați făcut un prieten pe viață, domnule Murray, chiar şi fără berea aia.

— Dan.

— Jack.

Ryan era tentat să se năpustească asupra mâncării şi s-o înfulece dintr-o dată, de frica infirmierei care, dacă s-ar fi întâmplat să arunce vreo privire prin uşă, ar fi readus imediat ordinea în salonul său. „Nu, se hotărî el, pe ăsta trebuie să-l savurez”, optând pentru crema de vanilie.

— Băieții de la poliția locală spun că ați bătut toate recordurile cu identificarea mea.

— N-a fost mare lucru.

Murray începu să mănânce din crema de ciocolată.

— Că tot veni vorba, îți aduc urări de bine din partea ambasadorului. A vrut şi el să vină cu mine, dar are o recepție în seara asta. Şi-ți mai transmit salutări şi prietenii mei de acasă.

— Care de acasă?

— Oamenii pentru care nu ai lucrat niciodată, spuse agentul FBI ridicând sprâncenele.

— Aha!

Jack înghiți câțiva cartofi prăjiți.

— Cine dracu' s-a scăpat?

— Washingtonul. Nu ştiu ce reporter a luat masa cu secretarul cuiva – nu mai contează al cui anume, nu-i aşa? Au flecărit amândoi. Evident şi-a amintit numele tău de pe spatele unui raport final şi nu a putut să-şi țină gura. Cei din Langley îşi cer scuze, mi-au spus să-ți transmit. Am văzut emisiunea de la TV, te-ai descurcat binişor, nu zic nu.

— Am spus adevărul... în principiu. Toate plățile mi se fac prin Mitre Corporation. Ăştia sunt un fel de casă de pariuri, cu ei am încheiat şi contractul de consultantă.

— După câte am înțeles, petreci totuşi mai tot timpul în Langley.

— Da, am un mic cabinet la etajul trei, un birou, un terminal al computerului şi un caiet de însemnări. Ai fost vreodată pe acolo?

Murray zâmbi.

— O dată sau de două ori. Şi eu mă ocup tot cu probleme de terorism. FBI-ul are un decorator mult mai bun. E bine să ai un serviciu de relații cu publicul, nu-i aşa?

Murray adoptă apoi un accent londonez îngroşat:
— Am văzut o copie a raportului. Bună treabă! A câta parte din el îţi aparţine?
— Cea mai mare. Nu a fost chiar aşa de greu. Acum însă văd lucrurile dintr-o nouă perspectivă.
— A trecut şi pe la britanici... vreau să spun că a fost trimis încoace acum vreo două luni, pentru Secret Intelligence Service. După câte am înţeles, le-a plăcut.
— Aşadar poliţiştii lor ştiu.
— Nu sunt aşa sigur... ei, poţi să-ţi închipui că au aflat. Owens este foarte bine pregătit când e vorba de aşa ceva.
— La fel şi Ashley.
— El e un mucos, dar e al dracului de deştept. E de la Cinci.
— Ce?
Ryan nu ştia ce înseamnă asta.
— E de la MI-5, Serviciul de Securitate. Noi îi spunem numai Cinci. Are bune calităţi pentru acel departament, spuse Murray chicotind.
— Mi-am închipuit eu că face ceva de genul ăsta. Ceilalţi doi au început ca poliţişti de stradă, se vede.
— Câţiva dintre oamenii cât de cât curioşi s-au mirat că tocmai individul care a scris *Agenţi şi Agenţii* se nimereşte să fie prins în mijlocul unei operaţiuni teroriste. Ăsta e motivul pentru care a apărut Ashley.
Murray începu să dea din cap.
— Nici nu-ţi vine să crezi că au putut exista atâtea coincidenţe într-o treabă ca asta. De exemplu, noi doi.
— Ştiu că vii de undeva din New England – ah, nu-mi spune. Cumva Boston College?
— Întotdeauna mi-am dorit să devin agent FBI. Nu putea să fie decât Boston College, corect? spuse Murray rânjind.
Ryan se lăsă pe spate, continuând să mănânce din crema de vanilie. Avea un gust minunat.
— Ce ştim despre indivizii ăştia de la ULA? întrebă Jack. N-am auzit prea multe despre ei la Langley.
— Al dracului de puţin. Conducătorul lor este un oarecare Kevin O'Donnell. A fost mai demult în PIRA A început pe stradă, aruncând cu pietre şi pun prinsoare că a urcat pas cu pas în ierarhie, ajungând până la urmă şeful serviciului de informaţii. Cei din Aripa Provizorie sunt destul de buni la aşa ceva. Nu au încotro, trebuie să fie. Britanicii încearcă încă de la început să se infiltreze

în organizația lor. Se spune că a cam exagerat cu epurările, sacrificându-şi prea mulți camarazi şi abia a reuşit să scape, spălând putina la țanc, căci se duseseră după el să-l ciuruiască. A dispărut pur şi simplu şi de atunci n-a mai fost văzut la față. Au existat câteva rapoarte în doi peri, cum că ar fi în Libia, unde ar fi şi stat o vreme, apoi că probabil s-a întors în Ulster, că şi-ar fi confecționat o față nouă, că probabil la ora asta are o mulțime de bani de aruncat pe fereastră – ai putea să ghiceşti de unde i-a primit? Ce ştim sigur despre el este că-i un nenorocit şi un pui de cățea. Iar organizația lui, continuă Murray lăsând jos paharul cu cremă de ciocolată, trebuie să fie foarte mică, probabil mai puțin de treizeci de oameni. Bănuim că a participat la organizarea evadării de la Long Kesh, din vara trecută, când au fugit unsprezece membri ai Aripii Provizorii, toți nişte monştri cu inimă de piatră. Britanicii au reuşit să pună mâna pe unul dintre ei două zile mai târziu, iar ăsta a spus că şase din cei unsprezece s-au îndreptat către sud, probabil spre vizuina lui Kevin. Tipul făcuse în pantaloni de frică. Erau aşteptați cu toții să se întoarcă în rândurile PIRA, dar cineva a reuşit să-i convingă să încerce altceva. Iar ăi de s-au lăsat convinşi erau cei mai răi – aveau la activ împreună vreo cincisprezece omoruri. Cel pe care l-ai ucis e singurul dintre ei care s-a arătat la față de atunci încoace.

— Sunt chiar aşa de buni? a întrebat Ryan.

— PIRA are cei mai buni terorişti din lume, dacă nu-i pui la socoteală pe nenorociții din Liban, iar ăia sunt de obicei un fel de grupuri familiale. Al dracului mod de a-i descrie, nu-i aşa? Dar sunt într-adevăr cei mai buni. Bine organizați, bine antrenați şi pe deasupra, *credincioşi cauzei*, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ca să poți să crezi cât sunt de convinşi aceşti indivizi de cauza lor trebuie să-i vezi.

— Ai văzut vreunul?

— Într-un fel. Am reuşit să obțin permisiunea de a asista la nişte interogatorii din spatele unui geam cu oglindă. Vreau să-ți spun că unul dintre indivizii ăştia nu a vorbit timp de o săptămână. Nu şi-a spus nici măcar numele! Stătea pur şi simplu acolo, ca un sfânt. Am văzut la viața mea jefuitori de bancă, răpitori de tot felul, hoți de drumul mare, spioni, tot ce vrei. Cei din PIRA nu au însă nimic în comun cu toți ăştia, sunt cu adevărat încăpățânați – asta este PIRA, o organizație care are poate cinci sute de membri, nici măcar cât o familie mafiotă din New York, iar poliția regală din Ulster se consideră fericită dacă reuşeşte să

aresteze câţiva anual. Au şi ei un fel de lege a tăcerii, *Omerta,* cu care au fost speriaţi şi sicilienii. Bine măcar că poliţia a reuşit să afle cam cine sunt. Avem şi de la ULA câteva nume, câteva fotografii, dar asta-i tot. E ca şi cum ai avea de-a face cu haimanalele din Jihadul islamic. Nu-i cunoşti decât din ceea ce fac.

— Şi ce fac? A întrebat Ryan.

— Se pare că sunt specialişti în operaţiuni de înalt risc, cu ţintele cele mai dificile dar mai importante. Ne-a luat aproape un an doar ca să putem să ne convingem că există cu adevărat, căci la început am crezut că nu e vorba decât de un grup special de acţiune al PIRA. Sunt o anomalie chiar şi pentru comunitatea lor, a teroriştilor. Nu fac declaraţii de presă, nu cer sprijin public pentru acţiunile lor. Aşteaptă să vină momentul cel mai potrivit pentru o anumită acţiune, operează, apoi dispar, acoperindu-şi urmele în mod incredibil. Pentru asta, însă, au nevoie de resurse foarte serioase. E sigur că cineva îi finanţează şi încă puternic. Au fost identificaţi ca autori siguri ai unui număr de nouă operaţiuni şi sunt bănuiţi în legătură cu alte două. Numai trei dintre toate aceste operaţiuni le-au dat greş – un adevărat record, ce-i drept, cam neplăcut. Au dat-o în bară cu asasinarea unui judecător din Londonderry, pentru că s-a nimerit ca prin preajmă să fie prea mulţi gură-cască, dar au reuşit să-l lichideze pe omul său de pază. În februarie trecut, au încercat să arunce în aer un canton al poliţiei. Cineva i-a văzut punând bomba şi a dat telefon – dar probabil că nenorociţii ascultau convorbirile radio ale poliţiei. Au şters-o înainte să ajungă acolo patrulele. Poliţiştii au găsit acolo un aruncător de optzeci şi doi de milimetri şi o cutie cu muniţie – grenade cu mare putere de explozie şi fosfor alb, ca să fiu mai exact. Iar la ultima s-a întâmplat să te afli şi tu pe acolo. Scârbele astea devin din ce în ce mai neruşinate şi mai îndrăzneţe. Pe de altă parte, avem în sfârşit unul.

— Avem? întrebă Ryan curios. Dar ce legătură este între noi şi ei?

— Vorbim despre terorişti acum, Jack. Toată lumea vrea să-i vadă scoşi din uz. Facem schimb de informaţii zilnic şi în ambele sensuri cu Scotland Yard. În orice caz, pe tipul pe care l-au băgat acum la răcoare continuă să-l strângă cu uşa. În cazul lui există un punct în care s-ar putea să cedeze, în ULA există un sistem intern prin care cei care ajung la situaţii delicate sunt eliminaţi. Băiatul nostru va deveni un cadavru şi el ştie asta foarte bine.

Camarazii lui din PIRA şi din INLA vor începe să-i dea târcoale şi, cu siguranță, nu cu cele mai prietenoase gânduri. Va fi dus într-o închisoare de siguranță maximă, probabil în cea aflată pe insula Wight, iar acela este căminul actual al unor băieți despre care chiar că se poate spune că sunt răi. Nu toți de acolo sunt însă deținuți politici, iar hoții şi ucigaşii ordinari îi vor sări la gât, fiind irlandez. Ei bine, e ciudat cât de buni patrioți pot deveni indivizii ăia. Spionii, de exemplu, au parte de tot atâta distracție în puşcării cât cei care au molestat copii. Omul nostru a atentat la viața unor membri ai familiei regale, singurul lucru de pe aici care le este sfânt tuturor. Am discutat cu toții cu tânărul ăsta, toată lumea pe un ton cât se poate de serios şi de convingător. Crezi că vreunul dintre gardieni o să-şi deranjeze cumva fundul ca să aibă grijă să-i fie ăstuia bine? Nici gând. Tânărul nostru va trebui să învețe acum un sport cu totul nou. Se numeşte *supraviețuire*. După ce va fi gustat din plin din toate plăcerile pe care acesta îl oferă, oamenii vor vorbi din nou cu el. Mai devreme sau mai târziu, tânărul o să constate cât de convins e de cauza pentru care luptă. S-ar putea s-o lase totuşi ceva mai moale. S-a mai întâmplat şi cu alții. Asta se încearcă şi de data asta. Băieții răi au inițiative, noi avem organizare şi proceduri. Dacă fac vreo greşeală, ne dau ocazia să aflăm cât de bune sunt.

Ryan aprobă din cap, apoi spuse:

— Da, treabă de serviciu de informații.

— Întocmai. Dacă serviciile de informații nu ne dau date, suntem la pământ. Tot ce putem să mai facem este să ne târâm de colo-colo, aşteptând să se ivească o breşă în cercul lor. Dă-ne încă o dovadă solidă şi ne vom năpusti asupra lor, împreună cu toată lumea asta înspăimântată. E ca şi cum ai scoate o cărămidă dintr-un perete. Tot greul se va lăsa tocmai pe locul rămas gol.

— Dar ei de unde-şi iau toate informațiile de care au nevoie în cazuri ca ăsta?

— Am fost avertizat că te-ai prins cum stă treaba, observă Murray afişând un zâmbet.

— Nu cred că a fost vorba de o întâlnire întâmplătoare. Cineva trebuie să-i fi ținut la curent cu tot ce se întâmplă. Au lovit o țintă mişcătoare, aflată într-o călătorie neprogramată.

— De unde dracu' ştii toate astea? vru agentul să afle.

— Asta nu contează, nu-i aşa? Oamenii vorbesc. Cine ştia că vor veni şt vor urma acest traseu?

— Tocmai în sensul ăsta se fac cercetări. Interesant este motivul

acestei deplasări. Bineînțeles, se poate să fie o simplă coincidență. Prințul urma să aibă întruniri cu oameni politici şi membri ai serviciilor de securitate națională, aşa cum face şi regina. Ceva trebuie să se fi întâmplat cu situația irlandezilor, mai precis cu negocierile pe care Londra le poartă cu Dublinul. Venea aşadar la Palat pentru aceste contacte. Asta e tot ce pot să-ți spun.

— Ei, ei, dacă m-ai verificat, aşa cum ai spus, atunci ştii foarte bine că sunt om de încredere, spuse Jack tăios.

Murray făcu o grimasă.

— Frumoasă încredere, maestre. Dacă nu ieşeai atât de bine la verificări, nu ți-aş fi spus toate astea. Dar nu ți s-a acordat nici vreun statut special, să ştii. Cum spuneam, ar putea fi o pură coincidență, însă în principiu presupunerea ta a fost corectă. Călătoria nu fusese programată, iar cineva dintre puținii care au aflat despre ea în ultima clipă a reuşit să transmită teroriştilor vestea. Este singurul mod în care toate cele întâmplate au putut avea loc. Te rog însă să consideri această informație ca fiind profesională şi absolut confidențială, doctore Ryan. Nu trebuie să treacă de uşa aceasta.

Murray spuse toate acestea cu bunăvoință, însă vorbea foarte serios în legătură cu confidențialitatea datelor.

Jack dădu aprobator din cap.

— Nici o problemă. Şi încă ceva, a fost de fapt o tentativă de răpire, nu-i aşa?

Agentul FBI făcu o grimasă şi dădu gânditor din cap.

— Eu personal m-am ocupat până acum de vreo şase răpiri şi pot să spun că toate cele şase dosare s-au soldat cu condamnări. Am pierdut un singur ostatic – îl omorâseră pe bietul copil încă din prima zi. Cei doi răpitori au fost executați. Am asistat şi eu la execuție, spuse Murray cu răceală în glas. Răpirile sunt nişte crime, dar nişte acțiuni care comportă cele mai mari riscuri dintre toate faptele de acest gen. Autorii trebuie să se prezinte într-un anumit loc pentru a-şi lua banii – în felul acesta sunt de obicei prinşi. Putem să-i atragem în capcană de nici nu visezi, apoi apar patrulele şi într-o clipă sunt înconjurați. Nu şi în cazul nostru, însă. Avem de-a face cu nişte indivizi care fac tranzacții impresionante, care nu implică nici un transfer de bani – în mod obişnuit obiectivul lor este eliberarea publică a unor aşa-zişi deținuți politici. Probele pe care le avem par să ducă în această direcție, doar că personajele noastre nu au făcut niciodată aşa ceva până acum. În cazul răpirilor, procedeele de fugă de la locul

faptei devin mult mai complexe, iar aceste personaje care reprezintă ULA au întotdeauna rutele de retragere bine planificate şi se gândesc cu seriozitate la asta. Aş spune că, probabil, ai dreptate, dar lucrurile nu sunt atât de clare cum par la prima vedere sau cum îți vine să crezi. Owens şi Taylor nu sunt chiar convinşi, iar prietenul nostru încă nu vrea să vorbească. Deocamdată este doar o întrebare bună.

— Parcă spuneai că n-au făcut niciodată vreo declarație publică, nu? Nu cumva voiau să-şi facă cunoscută prezența printr-o acțiune de mare anvergură? Urmând să fie prima lor declarație publică, s-ar fi putut să vrea să fie legată de un eveniment cât mai spectaculos, spuse Ryan pe gânduri.

— E o presupunere demnă de luat în seamă, a spus Murray aprobând cu o mişcare a capului. Cu siguranță că asta i-ar fi trecut printre primii pe lista organizațiilor periculoase. După cum spuneam, informațiile despre aceşti indivizi care să vină chiar din rândurile lor sunt al dracului de subțiri. Aproape tot ce avem este marfă de mâna a doua, primită în special de la PIRA – acesta şi este motivul pentru care inițial am crezut că nu e vorba decât de o aripă a acesteia. Nu ne-am făcut o imagine exactă asupra adevărului scop pe care îl urmăresc... cum să spun ca să înțelegi... se pare că în tot ce fac există un stil şi un mobil, însă nimeni nu le-a rostit până acum cu precizie. Aproape că nu există nici o legătură cu schimbările politice ori cu mersul negocierilor de la vârf, dar dacă ar fi aşa, totul ar fi lipsit de sens... Asta nu înseamnă că vreau să spun că altminteri *ar avea* vreun sens, mormăi agentul. Nu-i deloc uşor să înțelegi ce se petrece în mintea unui terorist, să-i faci analiza psihică.

— Crezi că s-ar putea să vină după mine...

Murray clătină din cap.

— Puțin probabil, însă paza care ți s-a pus este destul de strictă. Ştii cine are grijă de soția şi fiica ta, cu misiunea de a se plimba prin împrejurimi?

— SAS. M-am interesat.

— Tânărul acela este în echipa olimpică de tir sportiv, pistolar de profesie şi, după câte am auzit, are ceva experiență în domeniu, chiar dacă prin ziare nu s-a scris niciodată nimic. Băiatul din escortă este şi el la fel de experimentat şi oriunde se duc există în spatele lor, la o oarecare distanță, o maşină în care se află oameni ce pot interveni imediat, în caz de nevoie. Cât despre securitatea ta, se poate spune că este tot atât de impresionantă. Ai stârnit

interesul la un nivel foarte înalt, aşa încât toată lumea vrea să fii în siguranță. Poți să stai liniştit. Iar după ce vei ajunge acasă, toate astea nu vor fi decât amintiri. Nici unul dintre aceste grupuri nu a trecut *vreodată* oceanul ca să opereze în Statele Unite. Noi suntem mult prea importanți pentru ei. Ajutorul pe care îl primesc e mai mult unul psihologic decât Gnandar. Când zboară la Boston, e ca şi cum s-ar întoarce la sânul mamei, iar berile cu care oamenii îi tratează acolo îi fac se să creadă personajele pozitive din toată povestea asta. Nu, dacă ar încerca să dea cu bâta în dracu' de partea cealaltă a gârlei, de partea noastră adică, ar avea numai de pierdut. Nu cred că le-ar place să fie declarați *persona nori grata* în Boston. Este singurul punct cu adevărat slab pe care îl au PIRA şi toți ceilalți – şi din nefericire nu este tocmai acela pe care să-l putem exploata destul de bine. În ograda noastră au fost desființate o sumedenie de puncte de aprovizionare cu arme, însă ai dracului obțin acum cea mai mare parte a armamentului tocmai de la adversarii noştri. În cazul în care nu şi le fac singuri. Ăsta e cazul explozibililor. Tot ce-ți trebuie e un sac de amoniac, din cel folosit pentru fertilizarea pământurilor şi-ți poți face o bombă destul de eficientă; nu poți aresta un fermier care are în camion asemenea saci, nu-i aşa? Nu este la fel de eficace, de sexy, ca să zic aşa, ca un exploziv pe bază de plastic, dar este al dracului de uşor de procurat. Cât despre arme de calibru greu sau simple pistoale, oricine poate găsi aruncătoare de grenade sau AK-47, se găsesc pe toate drumurile. Nu, au nevoie de noi ca suport moral şi chiar şi pe acesta îl primesc de la destul de puțini oameni, chiar şi în Congres. Îți aduci aminte de scandalul în legătură cu acordul de extrădare? E uimitor şi îngrozitor. Nenorociții ăştia omoară oameni nevinovați.

Murray făcu un moment de pauză, după care continuă:

— Sunt două tabere şi la fel de răi şi unii şi ceilalți. Nebunii de protestanți nu sunt cu nimic mai buni. Cei din Aripa Provizorie fac o mişcare greşită. Apoi cei de la Ulster Volunteer Force[15] trimit o maşină-capcană într-un cartier catolic, urmărind să arunce în aer cine ştie ce clădire sau altceva, în clipa asta cele mai multe victime cad pur şi simplu întâmplător. Poate că o treime dintre cei ucişi au avut nefericita inspirație să treacă pe strada aceea tocmai la ora când s-a produs explozia. Procesul se alimentează de acum singur, iar la ora asta nu prea s-ar putea spune că ar mai fi rămas

---

[15] Forțele Voluntare ale Ulsterului *(n. tr.).*

speranța unei căi de mijloc. Cu excepția polițiştilor, poate – ştiu, despre poliția regală din Ulster se spunea că e alcătuită numai din nenorociți, la fel ca ceilalți, între timp s-a procedat însă şi acolo la o curățenie, care tocmai s-a terminat. Legea trebuie să fie lege pentru toată lumea – dar ăsta e un lucru care uneori se uită mult prea uşor, aşa cum s-a întâmplat şi în Mississippi, prin anii şaizeci, iar în principiu asta se întâmplă acum şi în Irlanda de Nord. Sir Jack Hermon încearcă să facă din poliția din Ulster o forță polițienească profesionistă. O sumedenie din cei rămaşi provin din haimanalele de altădată, dar acum se transformă în soldați disciplinați, făcând parte din trupele regulate. Aşa şi trebuie să fie. Polițiştii suferă pierderi în fața ambelor tabere, ultimul ucis fiind victima celor din Aripă Provizorie. I-au aruncat casa în aer.

Murray clătină din nou din cap.

— E uimitor şi înfricoşător. N-au trecut două săptămâni de când am fost pe acolo. Au o morală extraordinară, în special când e vorba despre copii mici. Nu ştiu cum se întâmplă asta… sau, mă rog, poate ştiu. Au şi ei acum o misiune Polițiştii şi tribunalele trebuie să restabilească ordinea şi să reinstaureze justiția, iar oamenii simpli trebuie să aibă grijă ca asta să se întâmple cu adevărat. Poliția şi justiția sunt ultimele speranțe care le-au mai rămas oamenilor de acolo, lor şi unora dintre conducătorii bisericilor. Poate că bunul simț va învinge în cele din urmă şi pe la ei, dar nu te sfătuiesc să-ți ții respirația până atunci. Cred că va trece multă vreme până se va întâmplă asta. Slavă Domnului că i-am avut pe Tom Jefferson[16] şi Jim Madison[17]. Uneori mă minunez cât de aproape am fost şi noi, americanii, de a avea astfel de probleme. E ca un război al Mafiei, care se poartă peste tot.

— Ei bine, domnule judecător?

Amiralul James Greer apăsă pe butonul telecomandei, stingând televizorul atunci când canalul de televiziune trecu la alte subiecte. Directorul de la CIA tăie vârful trabucului deasupra scrumierei de cristal.

---

[16] Thomas Jefferson, al treilea preşedinte al SUA (1801-1809) *(n tr.).*

[17] James Madison, al patrulea preşedinte al SUA (1809-1917). Împreună cu Thomas Jefferson, în timpul preşedinției căruia a îndeplinit funcția de secretar de stat, s-a pronunțat pentru afirmarea independentă a SUA şi împotriva imixtiunilor engleze *(n. tr.).*

— Tot ce ştim este că îl duce mintea binişor, James şi după cât se pare ştie cum să se poarte în fața reporterilor de televiziune, dar este prea impetuos, răspunse judecătorul Arthur Moore.

— Fii serios, Arthur. E tânăr. Am nevoie acolo de cineva care să vină cu idei noi. Doar n-o să-mi spui acum că nu ți-a plăcut raportul lui? E prima dată când participă la o acțiune reală şi s-a dovedit a fi foarte bun!

Judecătorul Moore zâmbea din spatele trabucului. Se aflau la etajul şapte, în biroul directorului adjunct al Agenției Centrale de Investigații, iar pe fereastră se vedea că începuse să burnițeze. Dealurile ce se rostogoleau spre valea Potomac îl împiedicau să vadă râul, dar putea să admire culmile până la distanță de un kilometru, dacă nu chiar mai mult. Era o panoramă infinit mai plăcută decât cea a parcărilor din oraş.

— A fost verificat?

— Încă n-am făcut o verificare serioasă, dar pot paria pe o sticlă din vinul care îți place cel mai tare că va ieşi cât se poate de curat la orice verificare.

— Nu băga mâna în foc, James!

Moore văzuse deja raportul trimis de Corpul de Infanterie Marină. În afară de asta, ştia că nu venise de bună-voie la Agenție. Ei se duseseră la el, iar la primul contact îi refuzase clar.

— Şi chiar crezi că ar putea să se descurce?

— Serios, ar trebui să te duci şi să te întâlneşti cu tânărul ăsta, Arthur. Eu mi-am închipuit cum stă treaba cu el încă de prima dată când a fost aici, în iulie trecut şi încă din primele zece minute.

— Tu ai aranjat scurgerea de informații?

— Eu?!

Amiralul Greer începu să chicotească.

— E plăcut să vezi cât de bine ştie să se descurce totuşi de unul singur, nu-i aşa? Nici măcar n-a clipit atunci când s-a trezit că i se pune întrebarea atât de direct. Băiatul îşi ia rolul în serios şi – aici Greer scoase foaia cu telexul pe care îl primise din Londra – pe deasupra ştie să pună nişte întrebări tare bune.

Emil zice că Murray, omul lui, a rămas şi el foarte impresionat de el. Este pur şi simplu o mare ruşine să fie lăsat să predea istoria – asta se numeşte risipă.

— Chiar dacă te gândeşti la Alma Mater?

Greer zâmbi.

— Ei, da, asta e dureros. Dar îl vreau, Arthur. Vreau să-l învăț,

vreau să-l țesăl, să-l dichisesc. E clar că e de-ai noştri.

— Dar el s-ar putea să nu gândească la fel.

— O va face.

Greer era convins de asta.

— În regulă, James. Cum vrei să faci ca să te apropii de el?

— Nu-i nici o grabă. Vreau mai întâi o verificare foarte amănunțită a trecutului său... şi, cine ştie? Poate că vine singur la noi.

— Nici o şansă, spuse judecătorul Moore zeflemitor.

— O să vină la noi să ceară informații despre vizuina în care stau ascunşi cei de la ULA, spuse Greer.

Judecătorul se gândise şi el la asta. Moore ştia despre James Greer un lucru absolut sigur, anume că era în stare să vadă prin oameni şi prin situațiile în care erau puşi de parcă ar fi fost din sticlă.

— Asta s-ar putea să se întâmple.

— Poți să pui pariu că aşa va fi. Va trebui să treacă o vreme – ataşatul american spune că oricum va trebui să aşteptăm până la proces şi aşa mai departe – dar la două săptămâni după ce va ajunge acasă se va afla în biroul acesta rugându-ne să-l lăsăm să încerce să dea de cei de la ULA Dacă va fi astfel, îi voi înainta oferta – în cazul în care eşti şi tu de acord, Arthur. Aş vrea, de asemenea, să vorbesc cu Emil Jacobs de la FBI şi să compar dosarele pe care le avem despre indivizii ăştia de la ULA.

— Bine.

Apoi trecură la alte subiecte.

5
Agenţi şi planuri secrete

Ziua în care lui Ryan i s-a făcut ieşirea din spital a fost cea mai frumoasă din viața lui, cea mai fericită, cel puțin de când se născuse Sally, cu patru ani înainte. Trecuse deja de ora şase când reuşi, în sfârşit, să termine cu îmbrăcatul – ghipsul făcuse ca acesta să fie un exercițiu mult mai complicat decât crezuse – după care se lăsă să cadă în scaunul cu rotile. Jack mormăi din această cauză, dar aceasta era în mod evident o regulă inviolabilă în spitalele britanice, ca de altfel şi în cele din Statele Unite. La externare, pacienții nu au voie să părăsească spitalul pe propriilor lor picioare, ca nu cumva să creadă că sunt complet restabiliți. Un polițist în uniformă împinse scaunul afară din cameră, până pe culoar. Ryan nici nu se uită înapoi.

Pe culoar se aliniase efectiv tot personalul de la etajul respectiv, împreună cu un număr de pacienți cu care Ryan se întâlnise în ultima săptămână şi jumătate, în vreme ce învăța din nou să meargă, parcurgând în sus şi în jos holurile cenuşii şi mohorâte, înclinat cu câteva grade bune din cauza greutății ghipsului. Jack se îmbujoră brusc atunci când izbucniră aplauzele, devenind roşu de-a dreptul când oamenii se repeziră să-i strângă mâna. „Nu sunt un astronaut pe Apollo, îşi zise el. Britanicii ar trebui să se comporte cu mult mai multă demnitate, nu aşa.”

Infirmiera Kittiwake ținu o scurtă cuvântare despre ce pacient model fusese. „Câtă plăcere şi onoare…” Ryan roşi din nou atunci când sora îşi termină discursul şi îi întinse nişte flori ca să i le ducă minunatei sale soții. Apoi îl săruta în numele tuturor. Jack răspunse la sărutare. Era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, mai ales că era într-adevăr o fată drăguță. Apoi Kittiwake îl îmbrățişă cu ghips cu tot şi imediat îi apărură lacrimi în ochi. Tony Wilson se afla chiar lângă ea şi îi aruncă o privire plină de subînțeles, făcându-i complice cu ochiul. Nu era nici o surpriză. Jack mai dădu mâna cu vreo zece oameni până când polițistul reuşi să-l bage în lift.

— Data viitoare, băieți dacă mă mai găsiți rănit pe stradă, spuse Ryan, lăsați-mă să mor acolo.

Polițistul râse.

— Sunteți un tip al naibii de nerecunoscător.

— E adevărat.

Liftul se opri în dreptul holului de la parter, în care constată cu recunoştință că nu se afla nimeni, cu excepția ducelui de Edinburgh şi a câtorva oameni din garda de corp.

— Bună seara, domnule, a spus Ryan încercând să se ridice, dar fu imediat tras înapoi.

— Bună, Jack! Cum te mai simți?

Cei doi dădură mâna şi pentru un moment lui Ryan i-a fost teamă că ducele însuşi îi va împinge scaunul cu rotile până la uşă. Asta ar fi fost de nesuportat, însă polițistul continuă să se ocupe de scaun în timp ce ducele mergea alături. Jack se gândi ce se va întâmplă mai departe.

— Domnule, voi fi cel puțin pe jumătate vindecat după ce vom reuşi să trecem de uşa aceea.

— Înfometat?

— După mâncarea de spital? S-ar putea să devorez vreunul dintre caii dumneavoastră de vânătoare.

Ducele zâmbi.

— Vom încerca să vă oferim ceva mai bun.

Jack numără oamenii din garda de corp aflați în holul de la parter: erau şapte. Afară se afla un Rolls Royce... şi cel puțin încă patru maşini, în jurul cărora se foiau câțiva tipi care nu arătau deloc a trecători obişnuiți. Se întunecase prea tare ca să poată observa dacă era cineva şi pe acoperişuri, dar cu siguranță scena era supravegheată şi de la înălțime.

„Ei bine, se gândi Ryan, au reuşit să învețe lecția despre securitate. Şi totuşi, ceea ce s-a întâmplat şi continuă să se întâmple rămâne o mare ruşine, care nu înseamnă altceva decât că teroriştii au repurtat o victorie. Atunci când reuşesc să schimbe societatea, oricât de puțin, asta înseamnă că au repurtat o victorie. Nenorociții!”

Polițistul împinse căruciorul până lângă Rolls.

— Acum pot să mă ridic?

Ghipsul era atât de greu încât îl făcu să-şi piardă echilibrul. Nerăbdător să scape de scaunul cu rotile, Ryan se ridicase prea repede în picioare, mişcarea aceasta bruscă făcându-l să cadă direct în maşină, dar îşi recăpătă singur echilibrul scuturând nervos din cap, înainte ca altcineva să apuce să întindă mâna şi să-l sprijine. Pentru câteva clipe rămase nemişcat, mâna stângă

rămânându-i ridicată, de parcă ar fi fost brațul unui crab de mare, încercând să-şi închipuie cum o să treacă de cadrul portierei. Se dovedi până la urmă că cea mai bună metodă era să bage mai întâi ghipsul, apoi, în timp ce îl urma, să se rotească în sensul acelor de ceasornic. Ducele trebui să intre pe partea cealaltă. Odată ajuns înăuntru, descoperi că partea din spate a Rollsului era totuşi destul de încăpătoare. Ryan nu se mai urcase niciodată până atunci într-un Rolls Royce, observând că nu era chiar atât de spațios pe cât părea pe dinafară.

— Te-ai aşezat confortabil?

Ryan se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Hm, va trebui să am grijă să nu sparg vreun geam cu afurisitul ăsta de ghips.

— Văd că eşti într-adevăr bucuros că ai ieşit din spital.

— Puteți să mergeți la pariu cu unul din castelele dumneavoastră că aşa este. E a treia oară când ajung într-un spital şi cred că-mi este de ajuns.

Ducele se aplecă spre şofer, făcându-i semn să-i dea drumul. Convoiul porni încet de-a lungul străzii, Rolls Royce-ul fiind încadrat atât în față, cât şi în spate de câte două maşini.

— Pot să vă întreb, sir, ce urmează să se întâmple în seara asta?

— Nimic deosebit. O mică petrecere în onoarea dumitale, la care vor participa doar câțiva prieteni apropiați.

Jack se întreba ce însemna oare „câțiva prieteni apropiați". Douăzeci? Cincizeci? O sută? Vasăzică va cina la... „Mamă, Doamne, ciupeşte-mă, să nu cred că visez!"

— Sir, să ştiți că ați fost mult prea amabil cu noi.

— Nu spune prostii. În afara datoriei pe care o avem față de dumneata – şi cred că nimeni nu ar putea să susțină că este o datorie mică – aşadar, în afara acestei datorii, am făcut cunoştință cu oameni noi, pe care, din fericire, merita cu prisosință să-i cunoaştem. Ți-am citit-şi cartea, am terminat-o duminică seara. După părerea mea este excelentă, trebuie neapărat să-mi trimiți şi mie un volum din următoarea dumitale carte. Cât despre soția dumitale, regina s-a simțit minunat în compania ei. Eşti un om cu adevărat norocos cu o astfel de soție – ca să nu mai vorbim de drăcuşorul acela de Sally. Este o nestemată, Jack, o minune de fetiță.

Ryan aprobă din cap. De multe ori se întrebase şi el ce făcuse ca să-şi merite norocul.

— Cathy mi-a spus că a vizitat mai toate castelele din regat. Vă

mulțumesc frumos şi pentru oamenii pe care i-ați pus să stea în preajma ei. M-am simțit mult mai bine ştiind că oriunde se duce este însoțită de oameni ca ei.

Ducele dădu din mână în semn că nu merită osteneala să mai vorbească despre asta.

— Şi cum mai merge noua dumitale carte?

— Foarte bine, sir.

Singurul rezultat favorabil al şederii în spital fusese acela că avusese timp să ia la puricat în detaliu tot materialul pe care îl strânsese. Computerul său avea de acum două sute de noi pagini de note înmagazinate în memorie, iar Ryan avea o nouă perspectivă pentru a judeca acțiunile altora.

— Cred că măcar un lucru am învățat din mica mea aventură. A sta în fața claviaturii unei maşini de scris nu este acelaşi lucru cu a sta la unul din capetele unei arme, mai ales acela dinspre țeavă. Deciziile pe care trebuie să le iei sunt uşor diferite în cea de-a doua ipostază.

Din tonul pe care-l adoptase, se părea că Ryan avea să-şi continue ideea, dar ducele îl bătu cu palma pe genunchi:

— Nu cred că se va găsi cineva care să spună despre deciziile luate de dumneata că au fost greşite.

— Poate că aşa este. Ceea ce voiam să spun, însă, este că decizia mea a fost luată pur şi simplu din instinct. Dacă îmi dădeam seama ce fac… ce-ar fi fost dacă instinctul mi-ar fi dictat o decizie greşită?

Se uită pe fereastră.

— Şi iată-mă acum: un expert în istoria navală care face speculații despre cum se iau deciziile în condiții de stres şi care nu e deloc mulțumit de propriile sale reacții. Fir-ar să fie!

Jack concluziona apoi cu voce joasă:

— Sir, dacă omori pe cineva nu uiți niciodată treaba asta. Pur şi simplu nu uiți.

— Nu trebuie să-ți bați capul prea mult cu treaba asta, Jack.

— Da, domnule.

Ryan îşi întoarse capul de la fereastră. Ducele îl privea în acelaşi mod în care cu mulți ani în urmă îl privea şi tatăl său.

— Conştiința este prețul moralității, iar moralitatea este prețul civilizației. Tata obişnuia să spună că mulți criminali nu au conştiință, cel puțin în sensul pe care îl acordăm noi termenului. Presupun că tocmai asta ne face să fim diferiți de ei.

— Exact. Introspecția dumitale este un lucru cu adevărat

sănătos moralmente, dar nu trebuie să exagerezi pe calea aceasta. Pune totul la trecut, Jack. Impresia mea despre americani era că preferă să privească mai degrabă în viitor decât în trecut. Dacă nu poți face asta din cauza profesiei dumitale, fă-o măcar în viața particulară.

— Am înțeles, sir. Vă mulțumesc.

„Numai dacă aş putea să fac visele să înceteze”

Aproape în fiecare noapte Jack retrăia cele întâmplate pe Mall. Trecuseră de atunci aproape trei săptămâni. Era ceva care nu ți se spunea la TV, în emisiunile şi în filmele cu împuşcături. În mintea omenească există un fel de sistem de autopedepsire atunci când ucizi un om, un semen al tău. El ține minte şi retrăieşte acel incident iar şi iar. Ryan spera ca asta avea să înceteze într-o bună zi.

Maşina viră la stânga, intrând pe podul Westminster. Jack nu ştiuse exact unde era amplasat spitalul, îşi dăduse seama numai că era în apropierea unei căi ferate şi a unei gări şi că nu putea să fie departe de Westminster, căci auzea orologiul Big Ben marcând fiecare oră. Capetele podului erau bogat ornamente. Privind lucrătura gotică în piatră, Ryan comentă:

— Ştiți, în afara cercetărilor, voiam de fapt să vizitez şi țara dumneavoastră, sir. Nu prea mi-a mai rămas timp pentru asta!

— Jack, chiar crezi că te vom lăsa să te întorci în America înainte de a simți ce înseamnă ospitalitatea britanică?

Ducele părea acum foarte amuzat.

— Noi suntem de-a dreptul mândri de spitalele noastre, bineînțeles, dar turiştii care vin la noi nu aşa ceva doresc să vadă. Am şi făcut unele mici pregătiri în acest sens.

— Oh!

Ryan trebui să reflecteze câteva momente ca să-şi poată da seama unde anume se aflau, dar imediat îi reveni în minte imaginea hărților pe care le studiase înainte de a pleca de acasă. Zona prin care treceau se numea Birdcage Walk – se aflau la mai puțin de trei sute de metri de locul în care fusese împuşcat… şi iată şi lacul de care era îndrăgostită Sally. Pe lângă capul ofițerului de securitate aşezat în scaunul din față, lângă şofer, putea să vadă şi palatul Buckingham. Ştia că acela este locul către care se îndreptau, dar era altfel, căci, apropiindu-se, clădirea începea să se desluşească în mod aproape amenințător, iar impactul emoțional începea să-şi facă simțit efectul.

Intrară în curtea palatului prin poarta de la nord-est. Jack nu

văzuse până atunci palatul Buckingham decât de la distanţă. Porţiunea rezervată trupelor de pază nu părea deloc impresionantă, însă arhitectura palatului, cu aripi şi ziduri înalte, ascundea aproape tot ce se afla în interiorul lui.

În perimetrul de pază putea foarte uşor să se afle o întreagă companie de trupe înarmate – dar cine putea să spună asta? Ryan era aproape convins că acolo se aflau mai degrabă poliţişti în civil, înarmaţi cu o sumedenie de aparate electronice. Se putea însă, chiar trebuia să existe şi câteva surprize bine ascunse. După sperieturile pe care le trăseseră în trecut şi mai ales după acest ultim incident, Jack îşi imagina că locul acesta trebuie să fi fost la fel de bine păzit ca şi Casa Albă – dacă nu chiar mai bine, având în vedere spaţiul, mult mai mare, atât din interiorul cât şi din jurul palatului.

Era prea întuneric ca să-şi dea seama de cine ştie ce detalii. Rolls-ul îşi continuă drumul pe sub o arcadă între două clădiri, pentru a ajunge într-o curte interioară, apoi sub un acoperiş, unde o santinelă prezentă arma din trei mişcări, în stil britanic, plesnind-o zgomotos. Îndată ce maşina se opri apăru un lacheu în livrea, care deschise prompt portiera.

Ieşirea din maşină a fost inversul mişcării pe care o făcuse la intrare. Ryan se răsuci în sensul invers acelor de ceasornic, păşi afară, apoi îşi trase şi braţul după el. Lacheul îl prinse de mână ca să-l ajute. Jack nu voia să fie ajutat, dar nu era momentul cel mai potrivit ca să obiecteze.

— Va trebui să mai exersezi puţin mişcarea asta, observă ducele.

— Cred că aveţi dreptate, sir.

Apoi Jack îl urmă până la uşă, unde un alt servitor îşi făcu datoria, deschizând-o.

— Spune-mi ceva, Jack... la prima vizită pe care ţi-am făcut-o păreai să fii mult mai intimidat de prezenţa reginei decât de mine. Există vreun motiv anume?

— Ei bine, sir, dumneavoastră aţi fost ofiţer de marină, nu-i aşa?

— Desigur.

Ducele se întoarse şi îl privi mai degrabă curios decât mirat. Ryan zâmbi.

— Sir, eu lucrez la Annapolis. Academia e plină de ofiţeri de marină care se învârtesc pe acolo şi, dacă vă aduceţi aminte, eu însumi am fost în Corpul de Infanterie Marină. Dacă ar fi să mă las

intimidat de fiecare galon care îmi taie calea, cei de acolo ar veni după mine şi mi-ar lua sabia înapoi.

— Eşti un şmecher al dracului de obraznic!

Amândoi izbucniră în râs.

Ryan se aşteptase ca palatul să i se pară impresionant. Chiar şi aşa, abia putea să-şi stăpânească entuziasmul atunci când se află înăuntru. Cândva, din această clădire era condusă jumătate din populația lumii şi, în afara bogățiilor pe care familia regală le adunase de-a lungul secolelor, din întreaga lume sosiseră tot timpul cadouri. Oriunde se uita vedea doar opere de artă, imensele încăperi fiind pline de tablouri şi de statui, prea multe ca să le poată număra. Pereții erau acoperiți în cea mai mare parte cu mătase de culoarea fildeşului, cu fir de aur. Covoarele, se înțelege, erau de culoare stacojiu-imperial, acoperind podelele din marmură sau din parchet de esență tare. Acesta era locul cu cele mai multe bogății din lume. Jack încercase cândva să calculeze valoarea totală a palatului. Începu acum să facă o nouă socoteală, dar renunță după numai zece secunde. Numai picturile erau atât de valoroase încât dacă s-ar fi încercat vinderea lor ar fi fost dată peste cap întreaga piață a obiectelor de artă. Fără a mai vorbi de ramele poleite cu aur... Ryan dădu din cap, dorindu-şi să aibă timp să examineze fiecare tablou în parte. „Poți trăi aici cinci ani şi tot n-ai avea timp să vezi tot ce este de văzut." Se dezechilibră, dar reuşi în cele din urmă să-şi controleze mişcarea stângace şi să păstreze pasul cu omul de lângă el. Încurcătura în care se afla Ryan era în continuă creştere. Pentru duce acesta nu era decât un simplu cămin – probabil că unul de ajuns de mare ca să-i provoace o sumedenie de dureri de cap, dar altfel nimic mai mult decât propria sa casă, iar a merge prin ea nu era deloc extraordinar. Operele lui Rubens, atârnate de perete, nu erau decât obiecte de decor, la fel de familiare pentru el cum sunt pozele soției şi ale copiilor de pe biroul oamenilor obişnuiți. Pentru Ryan, după goliciunea pereților de spital, impactul cu această paradă de bogăție şi putere era cu atât mai puternic, mai zdrobitor. Ar fi vrut să se facă mic şi să se înapoieze în anonimatul din care venise. Una era să-şi încerce şansa în mijlocul străzii, împotriva unor nenorociți – în definitiv cei de la puşcaşii marini fuseseră învățați şi antrenați să facă aşa ceva – şi alta era... ce era *aici.*

„Spală putina, Jack, îşi spuse. Or fi ei o familie regală, dar nu este familia *ta* regală". Degeaba. Erau *într-adevăr* o familie regală. Iar asta era de ajuns ca să se simtă şi mai chinuit.

— Am ajuns, spuse ducele după ce ajunse la o uşă deschisă de pe partea dreaptă. Aici este Camera de Muzică.

Ca mărime era de dimensiunile camerei lor care folosea şi ca sufragerie şi ca living-room, singurul lucru prin care ar fi putut compara ceva din această încăpere cu oricare altă parte a casei lui de la Peregrine Cliff care-l costase trei sute de mii de dolari. Tavanul era ceva mai înalt aici, în formă de dom, ornamentat cu aur. Înăuntru se aflau cam treizeci de persoane, după judecata lui Ryan, iar în momentul în care cei doi intrară toate conversațiile au încetat. Toată lumea s-a întors, privindu-l pe Ryan – Jack era sigur că pe duce toți cei prezenți îl mai văzuseră până atunci – şi ghipsul său grotesc. Simțea că-i vine să intre în pământ. Simțea nevoia să bea imediat ceva.

— Te rog să mă scuzi câteva clipe, Jack, trebuie să plec puțin. Mă întorc imediat.

„Mulțumesc mult, îşi zise Ryan, dând aprobator şi politicos din cap. Şi acum ce mai am de făcut?"

— Bună seara, sir John, i s-a adresat un bărbat în uniforma marinei regale britanice, cu grad de viceamiral.

Ryan încercă să nu lase să i se vadă uşurarea. Fusese lăsat, bineînțeles, pe mâna cuiva. Realiză, cu întârziere, ce-i drept, că până la el o grămadă de oameni se mai aflaseră acolo pentru prima dată. Şi ei avuseseră nevoie de ajutor până se obişnuiseră cu ambianța şi probabil că se instaurase de mult o procedură pentru a-i ajuta să se adapteze. În timp ce dădea mâna cu bărbatul din fața sa, Jack îi aruncă o privire mai atentă. Simți ceva foarte familiar.

— Mă numesc Basil Charleston.

„Aha!"

— Bună seara, domnule.

Îl văzuse pe acest om în prima sa zi la Langley, iar escorta pe care CIA i-o asigurase lăsa clar să se înțeleagă că era „B.C." sau dacă „C", şeful Serviciului de Informații britanic, cunoscut cândva ca MI-6. „Ce cauți dumneata aici?"

— *Cu siguranță* vă este sete.

Sosi imediat un alt bărbat, aducând cu el un pahar cu şampanie.

— Noroc. Numele meu este Bill Holmes.

— Dumneavoastră, domnilor, lucrați împreună? întrebă Ryan, după care sorbi din vinul acidulat.

— Judecătorul Moore m-a avertizat că eşti un tip teribil de

deştept, observă Charleston.

— Scuzați-mă… judecătorul cum?

— Nota zece, domnule doctor Ryan, spuse Holmes zâmbind, după ce-şi termină paharul. Din câte am înțeles, obişnuiați să jucați fotbal, vreau să spun fotbal american. Ați fost în echipa universitară de juniori, nu-i aşa?

— Şi la juniori şi la seniori, dar în echipa şcolii, în timpul liceului, răspunse Ryan, încercând să-şi ascundă stânjeneala. „Universitar junior” fusese numele de cod al colaborării lui cu CIA.

— Şi nu cumva se întâmplă să ştiți ceva despre tipul care a scris *cartea Agenți şi Agenții*? întrebă Charleston zâmbind.

Jack rămase blocat.

— Domnule amiral, nu pot să vorbesc despre asta fără…

— Copia numărul şaisprezece se află pe biroul meu. Domnul judecător mi-a spus să vă comunic că sunteți liber să vorbiți despre „Procesorul-de-texte-care-scoate-fum”.

Ryan lăsă să-i scape un oftat. Cuvintele astea nu puteau să vină decât de la James Greer. Atunci când Jack venise cu propunerea „Capcanei pentru canari” la directorul adjunct al CIA, amiralul James Greer, acesta făcuse o glumă folosind exact cuvintele respective. Ryan era liber să vorbească. Probabil. Instructajul cu privire la măsurile de securitate pe care i-l făcuseră cei de la CIA nu prevedea şi o situație de genul acesteia.

— Scuzați-mă, domnule, nu mi s-a spus că sunt liber să vorbesc despre asta.

Fața lui Charleston trecu într-o clipă de la mina jovială la una foarte serioasă.

— Nu-ți cere scuze, tinere. Măsurile de securitate sunt foarte serioase pentru cei ca noi, nu se poate altfel. Hârtiile acelea pe care le-ai scris sunt o excelentă mostră de muncă detectivistică. Una dintre problemele pe care le avem acum şi nu încape îndoială că ți s-a spus deja, este că primim un noian de informații care trebuie puse într-o ordine şi făcute să aibă un sens. Nu e uşor să te bălăceşti prin toată mizeria asta ca să găseşti pepita strălucitoare. Pentru prima dată de când mă ocup de treaba asta, raportul dumitale a fost de primă mână. Ce nu am ştiut sunt amănuntele despre „Capcana pentru canari”. Judecătorul mi-a spus că puteți să-mi explicați mult mai bine decât el.

Charleston făcu un semn cu mâna, cerând încă un pahar. Un valet apăru imediat cu o tavă.

— Cred că ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Da, domnule amiral, v-am văzut în iulie trecut la Agenție. Tocmai ieşeați din liftul de serviciu de la etajul şapte când eu treceam pe acolo şi cineva mi-a spus cine sunteți.

— Bun. Cred că nu este nevoie să-ți mai amintesc că tot ce discutăm trebuie să rămână în familie. Ce dracu' este această „Capcană pentru canari"?

— Ei bine, poate că ați auzit despre toate problemele pe care le are CIA cu scurgerile de informații. Când tocmai terminam manuscrisul primei părți a raportului, mi-am dat seama ce trebuie să fac pentru ca fiecare copie să fie unică.

— Dar asta se ştie de ani de zile, interveni Holmes. Tot ce trebuie făcut este ca pe ici, pe colo să pui câte o virgulă greşită, pe fiecare exemplar în alt loc. Este cel mai uşor lucru din lume! Dacă ziariştii sunt atât de proşti încât să tipărească o fotografie a documentului, canalul prin care s-a produs scurgerea va fi identificat imediat.

— Întocmai, domnule, numai că ziariştii care se ocupă cu publicarea informațiilor secrete ştiu şi ei asta. Au învățat între timp că nu trebuie să arate fotografiile documentelor pe care le obțin, pentru că astfel îşi dau de gol sursa, spuse Ryan. Concluzia la care am ajuns este că trebuie făcute alte schimbări. *Agenți şi Agenții* are patru secțiuni. Fiecare dintre acestea are un paragraf care le rezumă. Şi fiecare dintre ele este scris într-un stil liber, aş putea spune într-o manieră literară.

— Da, am observat asta, spuse Charleston. Nu arată deloc ca un document CIA, ci mai degrabă de parcă ar fi fost scris de noi. Vezi dumneata, noi, ca să ne scriem rapoartele ne folosim de oameni, nu de computere. În sfârşit, continuă.

— Fiecare paragraf rezumativ are şase versiuni, iar combinarea acestor paragrafe este unică pentru fiecare dintre copiile raportului. Există peste o mie de permutări posibile, dar documentul acesta are numai nouăzeci şi şase de copii. Motivul pentru care am introdus de fapt respectivele paragrafe – s-ar putea să vi se pară oarecum dizgrațios – este de a-i ademeni pe reporteri să le citeze *ad litteram* în publicațiile lor. Dacă se va întâmplă să citeze ceva din două-trei paragrafe rezumative vom afla imediat care este copia la care au avut acces şi, prin urmare, vom afla şi care a fost sursa scurgerii datelor. Acum cursa se poate întinde într-un mod şi mai rafinat, cu ajutorul computerului. Se poate folosi un program care conține sinonime ale cuvintelor, astfel încât fiecare copie a documentului poate fi într-adevăr şi în totalitate

unică.

— Ți s-a spus vreodată dacă sistemul acesta funcționează? întrebă Holmes.

— Nu, domnule. Nu am nici o legătură cu partea de securitate a CIA „Şi mulțumesc lui Dumnezeu că este aşa.”

— O, funcționează!

Sir Basil făcu o pauză.

— Ideea asta este al dracului de simplă, dar strălucită! Vine apoi cealaltă parte, care se referă la subiectul în sine al raportului. Nu ți s-a comunicat că aproape toate detaliile raportului concordau aproape perfect cu o cercetare pe care am făcut-o noi anul trecut?

— Nu, domnule, nu mi s-a spus asta. După câte mi-am dat eu seama, toate documentele în baza cărora am lucrat veneau numai de la oamenii noştri.

— Aşadar toate ideile acelea au ieşit numai şi numai din capul dumitale? Extraordinar!

— Am făcut vreo boacănă pe undeva? îl întrebă Ryan pe amiral.

— Poate că ar fi trebuit să acorzi ceva mai multă atenție individului aceluia din Africa de Sud. Ce-i drept, e mai degrabă felia noastră şi poate că nu ai avut destule informații pe care să le prelucrezi. Suntem cu ochii pe el.

În timp ce-şi termina paharul, Ryan se gândea la asta. Primise o grămadă de informații despre acel domn Martens... „Oare ce mi-a scăpat?” Nu putea să întrebe asta, nu acum. Mare păcat! Dar nu putea să întrebe dacă...

— Dar cei din Africa de Sud nu...

— Tare mi-e teamă că nu mai putem conta pe cooperarea cu care ne obişnuiseră înainte, iar Erik Martens este pentru ei un om de-a dreptul valoros. Nu prea putem să-i învinuim, cred că înțelegi. Are o linie secretă de aprovizionare cu material militar de care au atâta nevoie, iar asta limitează oarecum posibilitățile de presiune pe care guvernul de acolo ar dori să o facă asupra lui, spuse Holmes ridicând un deget. Şi mai trebuie luată în considerare şi filiera israeliană. Israelienii o mai iau uneori şi pe lângă drum, dar noi – SIS şi CIA – avem prea multe interese comune ca să-i punem la zid pentru asta.

Ryan aprobă dând din cap. Serviciile israeliene de informații ale armatei aveau ordin să culeagă cât mai multe date posibil, dar uneori asta intra în contradicție cu dorințele aliaților tradiționali ai Israelului. „Îmi aduc aminte de contactele lui Martens, dar nu

încape îndoială că am scăpat ceva important… oare ce?”

— Te rog să nu iei asta ca o critică, spuse Charleston. Având în vedere că este prima încercare, raportul dumitale este excelent. CIA trebuie să te aibă neapărat. Este unul dintre puținele rapoarte ale Agenției care, atunci când l-am citit, nu m-a adormit. Dacă nu pentru altceva, ar trebui să te ia înapoi măcar ca să-i înveți pe analiştii lor să scrie. Cu siguranță te-au întrebat dacă nu cumva vrei să rămâi la ei…

— M-au întrebat, domnule. Dar nu cred că era cea mai bună idee, din punctul meu de vedere.

— Mai gândeşte-te, încercă sir Basil să-l ia cu binişorul. Ideea asta cu „Universitar Junior” a fost foarte bună, aşa cum a fost şi programul „Echipa B” nu demult, prin anii şaptezeci. Şi noi facem aşa ceva – luăm câțiva universitari din afară şi-i băgăm în prăvălie să arunce o privire asupra tuturor datelor care se învălmăşesc pe uşa din față. Judecătorul Moore, noul vostru director, este un adevărat val de aer proaspăt. Un om minunat şi priceput, cunoaşte meseria şi marfa foarte bine, dar a stat deoparte destul de mult timp pentru a veni acum cu câteva idei noi. Dumneata eşti una dintre ele, domnule doctor Ryan. Să ştii că eşti făcut pentru meseria asta, tinere.

— Nu sunt tocmai sigur de asta, domnule. Diploma mea este în istorie şi…

— Şi a mea la fel, interveni Bill Holmes. Dar calificarea ori diploma nu mai contează. În meseria noastră este nevoie de un anumit fel de minte. După cât se pare, dumneata o ai. A, la urma urmei, putem şi *noi* să încercăm să vă recrutăm, nu-i aşa? Aş fi destul de dezamăgit dacă Arthur şi James nu ar face măcar o încercare. Iar dumneata ar fi bine să te mai gândeşti la asta!

„M-am gândit deja”, îşi zise Ryan în gând. Dădu din cap afirmativ, pierdut în propriile gânduri. „Dar îmi place să predau istoria!”

— Iată-l deci pe eroul zilei! spuse un alt bărbat apropiindu-se de grupul lor.

— Bună seara, Geoffrey, spuse Charleston. Domnule doctor Ryan, acesta este Geoffrey Watkins de la Foreign Office.

— Tot aşa cum David Ashley este de la Home Office? întrebă Ryan strângând mâna bărbatului care tocmai venise.

— De fapt eu îmi petrec cea mai mare parte a timpului aici, la palat, spuse Watkins.

— Geoff este ofițerul de legătură dintre Foreign Office şi familia

regală. El se ocupă cu aducerea rapoartelor, rezumarea lor, cu micile îndatoriri protocolare şi, în general, îşi dă singur bătaie de cap, explică Holmes zâmbind. De cât timp faci asta, Geoff?

Gândindu-se la întrebare, Watkins se încruntă.

— Cred că au trecut deja patru ani. Dar parcă nu s-ar fi scurs decât o săptămână, atât am fost de ocupat. Nu e nimic strălucitor în ce fac eu, aşa cum s-ar aştepta lumea. În principal duc valiza cu corespondența oficială, iar în rest încerc să mă ascund prin colțuri.

Ryan zâmbi. Ştia foarte bine ce înseamnă asta.

— Nu vorbi prostii, obiectă Charleston. Eşti una dintre cele mai tari minți pe care le are Foreign Office-ul, altfel nu te-ar fi ținut atâta aici.

Watkins făcu un gest de plictiseală.

— Şi tot timpul am câte ceva de lucru.

— Aici te cred, observă Holmes. Nu te-am mai văzut pe la clubul de tenis de luni de zile.

— Domnule doctor Ryan, personalul Palatului m-a rugat să exprim în numele tuturor aprecierea noastră pentru ceea ce ați...

Îşi continuă discursul, care mai dură câteva secunde.

Watkins era cu numai câțiva centimetri mai scund decât Ryan şi bătea spre patruzeci de ani. Părul lui negru, drept şi îngrijit, începuse să se grizoneze pe la tâmple, iar pielea îi era albă şi palidă, ca a oamenilor pe care nu prea îi vede soarele Arăta ca un diplomat Zâmbetul îi era perfect, iar Jack bănuia că fusese îndelung studiat în fața oglinzii. Era genul de zâmbet care poate să însemne orice. Sau mai degrabă nimic. Cu toate acestea, în spatele ochilor lui albaştri parcă se ascundea ceva. Aşa cum se întâmplase de nenumărate ori în timpul ultimelor câteva săptămâni şi omul acesta încerca să afle din ce stofă e făcut doctorul John Patrick Ryan. Subiectul investigație se cam plictisise de asta, dar îşi dădea seama că nu prea are cum să se opună.

— Geoff e un fel de expert în situația din Irlanda de Nord, spuse Holmes.

— Aiurea, *expert*! interveni Watkins clătinând din cap. Poate că am fost aşa ceva mai la început, prin 1969. Pe vremea aceea purtam uniformă, eram locotenent alături de... Dar asta nu prea mai contează acum, nu-i aşa? Dumneavoastră cum credeți că ar trebui să rezolvăm această problemă, domnule doctor Ryan?

— De trei săptămâni mi se tot pune această întrebare, domnule Watkins. De unde dracu' să ştiu?

— Eşti încă în căutare de idei, Geoff? întrebă Holmes.

— Ideea cea mai bună este undeva în afara noastră, răspunse Watkins rămânând cu ochii ațințiți asupra lui Ryan.

— La mine oricum nu se află, spuse Jack. Şi chiar dacă ar fi cineva în posesia ei, dumneavoastră cum v-ați da seama? Eu predau istoria; vă aduceți aminte? Nu sunt potrivit pentru aşa ceva.

— Sunteți doar un profesor de istorie şi totuşi băieții ăştia doi au tăbărât pe dumneavoastră!

— Voiam să ne convingem dacă lucrează într-adevăr pentru CIA, aşa cum s-a scris prin ziare, spuse Charleston.

Jack înțelese imediat că acesta fusese un semnal. Watkins nu avea acces chiar la tot şi deci nu trebuia să afle nici despre fosta lui colaborare cu Agenția, iar asta nu pentru că n-ar fi putut să tragă singur concluziile logice, îşi reaminti Ryan. Ce să-i faci, regulile sunt reguli.

„Acesta şi este motivul pentru care am refuzat oferta lui Greer, îşi aduse Jack aminte. Toate regulile astea nenorocite. Nu poți discuta cu oricine despre cutare sau cutare lucru, nici măcar cu nevasta. Securitate. Securitate. Securitate... La dracu'! Desigur, unele lucruri trebuie să rămână secrete, dar dacă nimeni nu ajunge să le cunoască, cum să te mai foloseşti de ele... şi atunci la ce mai este bun un secret dacă nu te poți folosi de el?"

— Ştiți, o să mă simt foarte bine când o să mă întorc la Annapolis. Cei de acolo mă cred când le spun că sunt profesor.

— Chiar aşa, aprobă Watkins.

„Iar directorul de la SIS îți cere părerea despre bătălia de la Trafalgar. Ce naiba eşti tu de fapt, Ryan?" După ce terminase serviciul militar în 1972 şi se angajase la Foreign Office, Watkins jucase de multe ori jocul preferat al funcționarilor din ambasade: „Ghici cine e spionul". De la Ryan primise acum o serie de semnale, dar erau cam amestecate, ceea ce făcea ca jocul să i se pară cu atât mai interesant. Watkins era înnebunit după jocuri. De orice fel.

— Şi acum cu ce-ți mai omori timpul, Geoff? îl întrebă Holmes.

— Vrei să spui în afară de cele douăsprezece ore pe zi pe care mi le petrec la serviciu? Din când în când reuşesc să mai citesc câte o carte. Tocmai am început să recitesc *Moli Flanders.*

— Serios? întrebă Holmes. Iar eu tocmai am început acum câteva zile să recitesc *Robinson Crusoe.* Modalitatea cea mai sigură de a-ți limpezi mintea de tot ce se întâmplă pe lumea asta e să te întorci la clasici.

— Dumneavoastră îi mai citiți pe clasici, domnule doctor Ryan? întrebă Watkins.

— Obişnuiam înainte. Ştiți, eu am primit educație iezuită, dacă vă amintiți. N-a fost chip să evit chestiile astea. „Dar aparține *Moli Flanders* clasicismului? S-a mirat Jack. Nu este nici în latină, nici în greacă, nu este nici Shakespeare...”

— *Chestiile astea*! Ce atitudine îngrozitoare! izbucni Watkins în râs.

— Ați încercat vreodată să-l citiți pe Virgiliu în original? întrebă Ryan.

— *Arma virumque cano, trojae qui primus ab oris...?*

— Eu şi Geoff am absolvit universitatea Winchester, explică Holmes. *Contiquere omnes, intenteque ora tenebant...*

Cei doi absolvenți ai respectivei şcoli începură să chicotească.

— Ei, aveam şi eu note bune la latină, dar acum pur şi simplu nu-mi mai aduc aminte nici un cuvânt, spuse Ryan ca să se scuze.

— Încă un filistin din Colonii, remarcă Watkins.

În clipa aceea Ryan ajunse la concluzia că nu-i plăcea deloc domnul Watkins. Funcționarul acesta de la serviciul extern îl ințepa în mod deliberat, ca să vadă cum reacționează, dar Ryan obosise, căci toată lumea părea să facă asta cu el. Ryan era fericit că reuşise să ajungă unde ajunsese şi nu mai avea nevoie de puzderia aceea de nimicuri absolut nefolositoare, cum le numea el, pentru a-şi defini personalitatea.

— Îmi pare rău. Pe la noi lucrurile importante par să fie altele decât pe aici.

— Bineînțeles, replică. Watkins.

Zâmbetul de pe față îi rămăsese absolut acelaşi. Asta îl surprindea pe Jack, cu toate că nu ar fi putut să spună absolut sigur de ce.

— Locuința dumitale nu e departe de Academia de Marină, nu-i aşa? N-au avut loc nişte incidente de curând? întrebă sir Basil. Am citit despre asta pe undeva, în vreun raport, cred. Dar detaliile nu le cunosc.

— Nu a fost tocmai terorism – doar un act obişnuit de turbulență. Doi studenți au văzut ceva care li s-a părut că ar fi comerț cu droguri şi, crezând că este vorba despre rețeaua din Annapolis, au chemat poliția. Cei care au fost arestați făceau parte din gaşca locală de motociclişti. La o săptămână după aceea, câțiva dintre băieții din gaşcă s-au hotărât să pună mâna pe cei doi elevi, să-i scoată din şcoală. Au trecut paza civilă – asta se

întâmplă pe la ora trei dimineața – şi s-au strecurat în Bancroft Hall. Şi-au închipuit probabil că nu este decât un cămin pentru cei de la colegiu – şi chiar aşa şi arată. Băieții care erau de planton i-au dibuit, au dat alarma, după care s-a întâmplat tot ce era normal să se întâmple. Intruşii s-au evaporat. Bancroft are câțiva kilometri de holuri şi coridoare – dar până la urmă au fost prinşi într-un colț. Având în vedere că totul s-a petrecut pe o proprietate guvernamentală, cazul este, bineînțeles, de competența FBI-ului, care însă nu prea lasă să se scurgă informații despre cazurile în cercetare. Oricum, cei care au fost prinşi nu-şi vor mai vedea o vreme prietenii. Sunt puțin plecați. Vestea bună este însă că la ora actuală se intră şi se iese mult mai uşor de acolo.

— Mai uşor? întrebă Watkins.

Jack zâmbi.

— De când sunt pe acolo puşcaşi marini au început să fie mai multe uşi deschise, fiindcă un puşcaş marin face oricând mai mult decât o poartă încuiată.

— Într-adevăr. Eu...

În momentul acela ochii lui Charleston fură atraşi de ceva. Privirea lui Ryan era îndreptată în direcție opusă, însă reacția tuturor celorlalți a fost evidentă. Charleston şi Holmes începuseră deja să-şi schimbe pozițiile, iar Watkins fu cel dintâi care, fără nici o vorbă, o luă din loc. Jack se întoarse şi el tocmai la timp ca s-o vadă pe regină intrând în urma unui servitor.

Ducele se afla lângă ea, iar Cathy îi urma la o distanță oarecare, aleasă însă foarte diplomatic, puțin mai într-o parte. Regina veni mai întâi la el.

— Arăți cu mult mai bine.

Jack încercă să facă o plecăciune – credea că aşa trebuie să facă – fără să pună în pericol viața reginei cu ghipsul său. Cea mai sigură metodă pentru a-şi păstra echilibrul era să rămână nemişcat. Or, greutatea brațului stâng tindea să-i imprime o aplecare progresivă spre stânga. Mişcarea pe care o făcu semăna mai mult a răsucire, dar asta îl ajută să rămână pe picioare.

— Vă mulțumesc, Maiestate. Mă simt într-adevăr mult mai bine. Bună seara, sir.

Atunci când dădeai mâna cu ducele de un lucru puteai să fi absolut sigur: în fața ta se afla un bărbat adevărat.

— Te salut din nou, Jack. Încearcă să rămâi pe loc repaus. Aici totul este complet neoficial. Nu se ține cont de etichetă, nici de protocol. Încearcă să fii cât mai relaxat.

— Aş zice că şampania mă ajută la asta.

— Excelent, observă regina. Cred că te vom lăsa o vreme numai cu Caroline, ca să vă salutați cum trebuie.

Spunând asta îl luă pe duce de mână şi se trase mai la o parte.

— Ia-o mai uşor cu băutura, Jack.

Cathy era îmbrăcată într-o rochie albă de coctail, atât de frumoasă şi care îi venea atât de bine, strânsă pe trup ca o mănuşă, încât Ryan uită să mai întrebe cât costase. De data asta avea părul frumos aranjat şi se machiase, două lucruri pe care de obicei, datorită meseriei pe care o avea, nu putea să le facă. Era o Cathy Ryan ca în zilele ei cele mai bune. Jack îşi sărută scurt soția, renunțând la alte politețuri.

— Hei, sunt o mulțime de oameni aici…

— Dă-i dracului, spuse Ryan încet. Ce mai face tipa mea preferată?

Ochii ei străluceau la gândul veştii pe care avea să i-o dea, însă vocea îi rămase plată, profesională:

— E însărcinată.

— Eşti sigură?… Când?

— Sunt sigură, iubitule, pentru că unu, sunt doctoriță şi doi, nu mi-a venit de două săptămâni. Cât despre când, Jack, dacă îți aduci aminte, când am sosit aici, imediat după ce am dus-o pe Sally la culcare… Totul e numai din cauza paturilor de hotel, Jack.

Apoi îl luă de mână.

— Aşa se întâmplă mereu.

Jack nu mai avea ce să spună. Întinse mâna şi o cuprinse pe după umeri, apoi zâmbi cât de discret putu, dar din cauza emoției puternice nu-i ieşi chiar aşa. Dacă îi întârziase două săptămâni… Ştia cu siguranță că nevastă-sa avea ciclu foarte regulat, ca un ceas elvețian. „Voi fi tătic… din nou!”

— De data asta poate iese băiat, spuse ea.

— Iubito, să ştii că asta nu e prea important.

— A, văd că i-ai spus deja.

Regina se apropiase de ei pe nesimțite, ca o pisică. Jack îl vedea ceva mai departe pe duce, discutând cu amiralul Charleston. Despre ce oare – se întreba.

— Felicitări, sir John.

— Mulțumesc, Maiestate şi trebuie să vă mai mulțumesc pentru nenumărate alte lucruri. Cred că nu vom fi niciodată în stare să vă răsplătim pentru bunătatea şi amabilitatea dumneavoastră.

Regina afişă din nou zâmbetul de paradă.

— Noi suntem cei care trebuie să vă răsplătim. Din câte mi-a povestit Caroline, se pare că acum veți avea cel puțin o mărturie pozitivă a vizitei pe care ați făcut-o în țara noastră.

— Într-adevăr, Maiestate, dar nu numai una.

Jack începuse, în sfârşit, să învețe care erau regulile jocului.

— Caroline, soțul tău este întotdeauna atât de galant?

— Ca să fiu sinceră, nu. Cred că l-am prins acum într-un moment de slăbiciune, răspunse Cathy, sau poate faptul că se află aici este de natură să-i influențeze manierele în sens pozitiv.

— Îmi pare bine să aflu asta, mai ales după ce a spus toate lucrurile acelea îngrozitoare despre micuța voastră Olivia. Ştiai că nu vrea pur şi simplu să se ducă la culcare până nu mă sărută? Este o dulceață de copil, un îngeraş încântător. Iar tatăl ei zice că-i un drăcuşor!

Jack oftă. Nu era greu să-şi imagineze ce se întâmplase, Sally făcuse probabil figurile cele mai simpatice din istoria Occidentului Civilizat. La ora aceea probabil că personalul palatului se certa cine să aibă grijă de ea. Sally era într-adevăr fetița lui tăticu'. Şi primul lucru pe care îl moştenise de la el era abilitatea cu care putea să-i manipuleze pe cei din jur. Făcuse ani de-a rândul exerciții chiar pe tatăl ei.

— Poate că am exagerat, Maiestate.

— În mod categoric, spuse regina amuzată, dându-şi teatral ochii peste cap. Nu a spart nimic până acum. Nici măcar un singur lucru. Şi trebuie să-ți aduc la cunoştință că este pe cale să devină cea mai bună ecvestriană, aşa cum nu am mai văzut de mult.

— Cum ați spus?

— Ia lecții de călărie, explică Cathy.

— Vrei să spui că... pe cai?

— Dar pe ce altceva să călărească? întrebă regina.

— Sally se suie pe cal? întrebă Ryan uitându-se insistent la nevastă-sa.

Ideea asta nu prea îi plăcea.

— Şi se descurcă minunat, sări regina în apărarea femeii de lângă ea. Totul se întâmplă în deplină siguranță, sir John. Călăria este o preocupare foarte interesantă şi sănătoasă pentru vârsta ei. Prin asta copilul învață ce este disciplina, coordonarea şi responsabilitatea.

„Ca să nu mai vorbim despre faptul că este modul cel mai sigur de a-şi rupe gâtul", îşi zise Ryan. Dar îşi aduse aminte că nu se face să te cerți cu o regină, mai ales când te afli sub propriul ei

acoperiş.

— Chiar şi dumneata ai putea să încerci să călăreşti, adăugă regina. Soția dumitale o face.

— Jack, acum avem destul pământ la dispoziție, spuse Cathy. O să-ți placă foarte tare.

— O să cad imediat din şa, spuse Ryan mohorât.

— Atunci te sui din nou pe cal şi încerci până reuşeşti, zise regina, care avea în materie de călărie o experiență de peste cincizeci de ani, probabil.

„Este ca mersul pe bicicletă, doar că de pe bicicletă nu cazi niciodată atât de rău. Sally este mult prea mică pentru bicicletă", îşi spuse Ryan. Începuse să se enerveze imaginându-şi-o pe Sally călare pe cal şi învârtindu-se în jurul celui care ținea calul de funie, de la distanță. „Pentru numele lui Dumnezeu, dar este atât de mică, încât calul nici măcar nu poate să-şi dea seama dacă bietul copil se mai află sau nu în şa." Cathy îi citi gândurile.

— Copiii cresc. Nu poți să-i protejezi în permanență, să-i ții tot timpul în brațe, spuse ridicând un deget.

— Da, dragă, ştiu. „Pe dracu', nu pot. De asta sunt tată."

La câteva minute după aceea toată lumea se îndreptă spre camera în care urmau să cineze. Ryan se trezi deodată în camera albastră folosită de vechile familii regale ca atelier de desen, un salon imens, cu coloane, care îți tăia respirația, apoi au trecut prin nişte uşi duble, acoperite cu oglinzi, pentru a intra în cele din urmă în camera oficială a dineurilor.

Contrastul era incredibil. După ce trecură de camera de un albastru estompat, ajunseră în alta de un roşu aprins, strălucitor, având pereții acoperiți cu tapiserii; tavanul boltit era împodobit cu aur şi fildeş, iar deasupra şemineului alb ca zăpada era atârnat un portret impresionant. Al cui oare? Se întrebă Ryan. Trebuie să fi fost rege, bineînțeles, probabil unul din secolul al XVIII-lea sau al XIX-lea, judecând după... pantalonaşi sau cum s-or fi numind, ca să nu mai vorbim despre jartiere. Deasupra uşii prin care intrară atârnau însemnele reginei Victoria, VR, iar Jack se întreba câte evenimente istorice avuseseră loc – sau urmau să aibă loc – în această încăpere.

— Jack, dumneata vei sta chiar în dreapta mea, spuse regina.

Ryan aruncă o privire rapidă asupra mesei. Era destul de întinsă pentru a nu-şi face griji că ar putea să o rănească pe Maiestatea sa cu ghipsul de la brațul stâng. Nu s-ar fi făcut aşa ceva.

Lucrul cel mai rău în legătură cu cina aceea era că Ryan n-ar fi fost niciodată în stare să-şi amintească – şi era prea mândru ca s-o întrebe pe Cathy – ce fusese de fapt. Se obişnuise deja să mănânce cu o singură mână, chiar dacă încă nu o făcuse cu atâția oameni de fată – şi încă ce oameni! Şi, pe deasupra, lui Jack i se părea că ochii tuturor erau ațintiți asupra lui. În definitiv nu era decât un american, iar curiozitatea tuturor ar fi fost oricum îndreptată către el, chiar dacă n-ar fi avut brațul rănit. Se gândea tot timpul că trebuie să fie foarte atent la tot ce face, să nu exagereze cu vinul şi să-şi controleze limbajul. Din când în când, mai arunca o privire fugară spre Cathy, aşezată la celălalt capăt al mesei, la dreapta ducelui. Soția lui se distra foarte tare, iar asta avea darul să-l înfurie. „Dacă e vreun porc în ograda asta, se gândi Ryan în timp ce mesteca neatent ceva, atunci ăla sunt eu." Se întreba dacă ar mai fi fost acum acolo dacă s-ar fi întâmplat să fie un simplu puşcaş marin sau un polițist oarecare aflat din întâmplare în locul potrivit. Probabil că nu, îşi spuse. „Şi de ce?" Ryan nu putea să-şi dea seama. Ceea ce ştia el era că ceva din instituția aceasta a nobleții nu se potrivea cu felul american de a fi. În acelaşi timp, faptul că fusese făcut cavaler – chiar şi onorific – îi făcea plăcere. Era o contradicție care îl tulbura, dar nu ştia de ce. Toată atenția care i se dădea era din cale-afară de plăcută, gândi el. „O să fie bine când o să reuşesc să scap de toate astea. Sau poate că nu-i chiar aşa." Sorbi dintr-un pahar de vin. „Ştiu că locul meu nu este aici, dar mi-ar plăcea, oare, să fie?" Asta este o întrebare *foarte bună.* Vinul însă nu îi oferi răspunsul. Trebuia să-l caute în altă parte.

Se uită de-a lungul mesei către nevastă-sa, care părea că se integrase foarte bine în noul mediu. De altfel, fusese crescută într-o atmosferă similară, într-o familie cu bani, posesoarea unei case imense în Westchester County, unde se dădeau nenumărate petreceri şi de fiecare dată cei veniți acolo îşi spuneau unul altuia cât de importanți erau cu toții. Era un mod de viață pe care el nu voise să-l cunoască şi de care ea încercase să fugă. Erau amândoi fericiți cu ceea ce aveau, fiecare cu cariera lui, însă în asemenea situații ea se adapta mult mai uşor... Ryan se încruntă.

— Te simți bine, Jack? întrebă regina.

— Da, vă rog să mă scuzați! Cred că va mai trebui să treacă o vreme până să mă obişnuiesc cu toate astea.

— Jack, spuse ea cu voce înceată, motivul pentru care toată lumea te place – şi să ştii că ținem cu toții la tine – este că eşti aşa

cum eşti. Încearcă să-ți aminteşti tot timpul de asta.

Asta îl mişcă foarte tare pe Ryan, căci era probabil cel mai frumos lucru care i se spusese vreodată. Poate că noblețea ținea mai degrabă de un anumit fel de a gândi decât de o instituție. Socrul lui putea să învețe ceva din chestia asta, îşi zise Ryan. Socrul trebuia să mai învețe o sumedenie de lucruri.

După trei ore, Jack o urma pe nevastă-sa, îndreptându-se către camera lor. Până să ajungă în dormitor străbătură o cameră de trecere. În fața lui se afla patul gata pregătit. Îşi scoase cravata, după care îşi desfăcu nasturele de la gulerul cămăşii, apoi oftă din rărunchi.

— Bag seamă că nu glumeai în legătură cu transformarea bostanului în trăsura Cenuşăresei.

— Nu era clar? răspunse nevastă-sa.

Nu era aprinsă decât o mică veioză, care răspândea o lumină difuză, dar Cathy o stinse şi pe aceea. Camera nu mai era luminată acum decât de felinarele de afară, care îşi făceau loc cu greu prin perdelele groase. Rochia ei albă flutură prin întuneric, iar fața nu-i era decât un contur vag, mai ales datorită liniei buzelor, ochii sclipindu-i ca două steluțe atunci când s-a întors spre fereastră. Bărbatul ei îşi imagină celelalte detalii. Cu mâna validă, Jack o luă pe nevastă-sa pe după umeri, blestemând ghipsul monstruos care îl împiedica să o strângă în brațe aşa cum ar fi vrut. În timp ce o trăgea tot mai aproape de el, femeia îşi lăsă capul pe umărul lui sănătos, iar el îşi îngropă obrazul în moliciunea părului ei blond şi plăcut mirositor. Vreme îndelungată nici unul dintre ei nu scoase nici un cuvânt Le era de ajuns că erau numai ei doi, împreună, în întuneric.

— Te iubesc, fetițo.

— Cum te simți, Jack?

Era mai mult decât o simplă întrebare.

— Nu-i rău deloc. Sunt destul de odihnit. Umărul nu mă mai doare chiar atât de tare. Aspirinele îşi fac efectul, au grijă de dureri.

Exagera, dar Jack se obişnuise cu durerea sâcâitoare.

— Ah, hai că acum încep să pricep cum stă treaba, spuse Cathy examinându-i partea stângă a hainei.

Pe partea de dedesubt a mânecii croitorul prevăzuse nişte butoniere, astfel încât ghipsul să nu-l deranjeze foarte tare şi să nu-i fie atât de greu să se îmbrace cum ar fi părut la prima vedere. Nevastă-sa îi desfăcu cu rapiditate nasturii şi trase jos haina de pe

el. Urmă apoi cămaşa, care îşi găsi locul tot pe jos.

— Pot s-o fac şi singur, să ştii.

— Tacă-ți gura, Jack. N-am chef să aştept toată noaptea până te dezbraci singur.

Apoi Ryan auzi sunetul unui fermoar lung care se desfăcu până jos.

— Pot să te ajut?

Râsul ei se auzi prin întuneric.

— S-ar putea să vreau să mai port rochia asta şi altădată. Aşa că ai grijă pe unde îți bagi mâna.

— N-am strivit până acum pe nimeni din greşeală.

— Foarte bine. Încearcă să-ți bați propriul record de timp.

Se auzi apoi un foşnet de mătase. Îl apucă de mână şi începu să-l tragă spre ea.

— Hai să te ajut să te aşezi.

Se aşeză pe o margine a patului, iar restul veni de la sine. Cathy se aşeză lângă el. O simțea alături, cu pielea netedă şi rece, cu o urmă de parfum plutind prin aer. Începu să o mângâie pe umeri, apoi mâna îi coborî pe pielea moale şi plăcută a abdomenului.

„Se întâmplă chiar acum, în timp ce noi stăm aici"

— O să ai un copil de la mine, şopti Jack.

„Există într-adevăr un Dumnezeu şi există într-adevăr miracole."

Femeia îl mângâie pe față.

— Aşa e. Începând de astă seară nu voi mai putea să beau nimic o lungă perioadă – vreo nouă luni – dar am vrut să mă distrez pe cinste în seara asta.

— Te iubesc foarte tare, să ştii.

— Ştiu, răspunse ea. Întinde-te pe spate.

6
Tribunale şi necazuri

Depozițiile preliminare durară cam două ore, timp în care Ryan stătu aşezat pe o bancă de marmură, în fața sălii de judecată numărul doi din Old Bailey. Încercă să lucreze la computer, dar mintea îi zbura aiurea, cu ochii ațintiți asupra pereților vechi de aproape două sute de ani ai clădirii.

Paza era incredibil de strictă. În afară clădirii se aflau nenumărați lucrători de poliție îmbrăcați în uniformă, dispuşi la vedere, în mâinile lor atârnând gentuțe mici cu fermoar care nu erau altceva decât tocuri de pistoale. Alții, fie îmbrăcați în uniformă, fie în civil, stăteau pe acoperişurile clădirilor de peste drum, asemeni uliilor ce pândesc iepuri de câmp. Atâta doar că iepurii de câmp nu au asupra lor aruncătoare de grenade şi pistoale-mitralieră, se gândi Ryan. Oricine intra în clădire era controlat cu ajutorul detectorului de metale, atât de sensibil încât începea să țiuie chiar şi din cauza staniolului de la pachetele de țigări şi aproape fiecăruia dintre cei aflați înăuntru i se făcuse percheziție corporală. Acelaşi regim i se aplică şi lui Ryan, care rămase atât de surprins de rigurozitatea cu care fusese căutat până şi în locurile cele mai intime, încât nu se putu abține să nu-l întrebe pe polițist dacă lucrurile nu merseseră cam departe pentru prima lor întâlnire amoroasă. Accesul în marele hol al tribunalului era interzis oricărei persoane care nu avea legătură cu acest caz, iar procesele celelalte, considerate mai puțin importante, fuseseră mutate în alte aripi ale imensei clădiri, unele fiind chiar amânate.

Ryan nu mai fusese niciodată într-un tribunal, nici măcar pentru a asista pe post de gură-cască la vreun proces. Se amuza la gândul, că până atunci nu primise nici o citație – atât de anostă fusese viața lui. Podeaua de marmură – aproape tot ce se afla la vedere, era din marmură – dădea holului un aspect de catedrală, iar pereții erau decorați cu aforisme, cum ar fi cel al lui Cicero „Bunăstarea poporului este cea mai înaltă lege”, o frază pe care el, în mod curios, o considera foarte nimerită – cel puțin ca intenție – într-un astfel de loc, proiectat, cu siguranță, ca templu al legii. Se întreba dacă membrii grupării ULA simțeau acelaşi lucru şi dacă

îşi justificau activitatea în acord cu ceea ce înțelegeau ei prin bunăstarea poporului. „Dar cine nu face aşa? îşi spuse. Oare ce tiran, de-a lungul timpului, n-a reuşit să-şi justifice într-un fel sau altul toate crimele?” în jurul său se mai aflau încă o jumătate de duzină de martori. Jack nu intră în vorbă cu ei. Instrucțiunile primite erau cât se poate de clare: până şi aparența unei conversații ar fi putut da avocaților apărării posibilitatea să speculeze acest fapt, susținând că martorii se înțeleseseră. Echipa de procurori făcuse toate eforturile pentru ca acest caz să devină un exemplu de corectitudine din punctul de vedere al procedurii legale.

Cazul era însă oarecum contradictoriu. Busculada avusese loc cu numai patru săptămâni în urmă, iar procesul, iată, era deja pus pe rol – o procedură neobişnuit de rapidă, chiar şi pentru standardele britanice. Paza şi securitatea erau ermetice. Accesul publicului în sală (vizitatorii foloseau intrarea din cealaltă parte a clădirii) era controlat la fel de strict ca şi cel al martorilor, teama de un atac terorist fiind evidentă. În acelaşi timp, însă, procesul urma să se deruleze strict pe fondul unei acuzații de crimă. Numele de Ulster Liberation Army nu fusese menționat nicăieri. Procurorul nu folosise nici măcar o dată cuvântul terorist. Poliția ignorase şi ea – cel puțin în declarațiile publice – aspectele politice ale acestui caz. Doi oameni fuseseră ucişi, iar acesta era un proces în care se judeca o omucidere cu premeditare şi cu asta basta. Chiar şi presa intrase în acest joc, conform teoriei că nu există nici un mijloc prin care acuzații să se simtă mai înjosiți decât acela de a-i trata ca pe nişte criminali ordinari, în nici un caz nu trebuia transformați în eroi şi martirizați. Jack se întreba dacă acest tratament aplicat inculpatului nu ascundea şi alte motive sau interese politice şi de securitate, dar nimeni nu pomenea, nici măcar în treacăt, despre aşa ceva. Pe de altă parte, avocatului apărării i-ar fi fost cu siguranță mult mai greu să-şi apere clientul dacă s-ar fi făcut public faptul că era membru al unui grup terorist. Atât în presă cât şi în sala tribunalului acesta nu era decât un proces de omucidere şi nimic altceva.

Adevărul era, bineînțeles, altul şi toată lumea îl ştia foarte bine. La rândul său, Ryan cunoştea destul de multe lucruri despre legi şi justiție şi trebuia să recunoască faptul că juriştii se pun foarte rar de acord cu adevărul. Regulile sunt pentru ei cu mult mai importante. De aceea, urma să nu se facă nici cea mai mică aluzie la adevăratul scop al criminalilor, iar familia regală nu avea să fie

implicată sub nici o formă, trecând sub tăcere faptul că, în urma depozițiilor, teroristul care reuşise să fugă de la locul faptei nu putea fi identificat.

Oricum, toate acestea nu contau prea tare. Având în vedere tot ce apăruse deja pe prima pagină a ziarelor, numeroasele declarații şi probe păreau suficiente pentru ca procesul să decurgă fără probleme, chiar şi fără înregistrarea video a evenimentelor. Din acelaşi motiv, nici Cathy nu trebuia să mai depună mărturie. În afara experților judiciari, care îşi prezentaseră depozițiile cu o zi în urmă, Coroana mai avea la dispoziție opt martori oculari. Ryan era al doilea pe lista acestora. Nimeni nu se aştepta ca procesul să dureze mai mult de patru zile. Aşa cum îi spusese şi Owens, pe când se afla încă în spital, nu aveau motive să piardă prea multă vreme cu un individ precum cel în cauză.

— Domnul doctor Ryan? Vreți, vă rog, să mă urmați? Tratamentul rezervat persoanelor foarte importante continua să-i fie aplicat şi aici. Cel care i se adresase era un uşier îmbrăcat în cămaşă cu mâneci scurte şi cu cravată la gât.

Uşierul îl conduse spre sala de judecată, introducându-l printr-o uşă secundară înainte de a intra, ca o precauție suplimentară, un polițist îi luă calculatorul, după care avu cale liberă. „Începe spectacolul”, îşi spuse Ryan.

Din punctul de vedere al mobilierului, Old Bailey era o extravaganță a secolului al XIX-lea. Marea sală era căptuşită cu atât de mult lemn de stejar de esența cea mai tare, încât realizarea unui edificiu similar în America ar fi atras protestele Clubului Sierra, datorită numărului prea mare de copaci ce ar fi trebuit sacrificați în acest scop. Spațiul ce putea fi efectiv folosit era surprinzător de mic, aproape de aceeaşi mărime cu o sufragerie normală, similitudinea cu o astfel de încăpere fiind şi mai izbitoare datorită mesei amplasate în centru. Banca juraților era mai degrabă o boxă adiacentă spațiului în care stăteau martorii. Judecătorul Wheeler stătea pe unul din cele când scaune cu spătarul foarte înalt Arăta strălucitor, îmbrăcat într-o robă stacojie cu eşarfă şi având pe cap o perucă din păr de cal care îi atârna pe umerii înguşti, părând din această cauză un personaj descins acolo dintr-o altă epocă. Boxa juraților se afla în stânga lui Ryan. Opt femei şi patru bărbați stăteau pe scaunele lor dispuse în rânduri, pe un singur nivel, fiecare dintre ei având o mână ce lăsa să se întrevadă tot ce se va întâmplă în continuare. Deasupra lor se afla galeria pentru public, la înălțime destul de mare, asemeni

lojelor pentru cor din biserică, iar din unghiul din care privea Ryan abia de se puteau vedea fețele oamenilor care luaseră loc acolo. Avocații apărării se aflau în dreapta lui Ryan, pe partea cealaltă a micului spațiu liber din centrul încăperii, îmbrăcați în robe negre şi purtând la gât eşarfe după moda secolului al XVIII-lea, precum şi perucă, însă cu păr ceva mai scurt decât judecătorul. Toate acestea aveau ca efect o atmosferă de vagă religiozitate, ceea ce îl Bleu pe Ryan să se simtă uşor stânjenit, neliniştit, încă din clipa în care depuse jurământul.

Procurorul, pe nume William Richards, părea să fie cam de aceeaşi vârstă cu Ryan şi avea cam aceeaşi greutate şi constituție corporală. Începu cu întrebările obişnuite în astfel de situații: numele şi prenumele, profesia data sosirii în țară şi scopul vizitei. După cât se părea, Richards avea o înclinație înnăscută spre patetism, iar pe măsură ce întrebările curgeau, urmând să se ajungă la faptele judecate, Ryan putea să simtă starea de nervozitate şi de nerăbdare a celor de față, chiar şi fără să le privească fețele.

— Domnule doctor Ryan, puteți să ne descrieți, cu cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat după aceea?

Asta şi făcu Jack preț de zece minute, fără nici o întrerupere, în tot acest timp ținându-şi fața îndreptată pe jumătate către completul de jurați. Încerca să ocolească privirile celor din banca juraților. Era cel mai nepotrivit loc ca să fi cuprins de trac, precum un actor începător, dar exact aşa se simțea Ryan. Îşi fixă privirea asupra balustradei de stejar a galeriei, care se afla chiar deasupra capetelor juraților şi povesti tot ce se întâmplase în ziua atentatului. Aproape că simțea cum retrăieşte toate acele evenimente, iar inima începea să-i bată din ce în ce mai repede, pe măsură ce se apropia de finalul relatării tragicului eveniment.

— Şi, domnule doctor Ryan, îl puteți identifica pe băiatul pe care l-ați atacat mai întâi? întrebă Richards într-un târziu.

— Da, domnule.

Ryan arătă cu degetul către inculpat.

— Cel aflat acolo, în boxa inculpaților.

Era prima dată când Ryan îl privea cu atenție pe acest individ. Numele lui era Sean Miller. Din punctul de vedere al lui Ryan nu era un nume neapărat irlandez. Tânărul – avea douăzeci şi şase de ani – era mic de statură, suplu, îmbrăcat relativ elegant, în costum şi cravată atunci când Ryan ridică degetul spre el, Sean Miller tocmai zâmbea către cineva aflat în galeria spectatorilor, vreo

cunoştinţă sau vreo rudă. Apoi privirea îi alunecă spre Ryan, care, pentru prima dată, încercă să îl examineze. În ultimele câteva săptămâni Jack nu încetase să se întrebe ce fel de om putea să fie acela care să plănuiască şi să ducă la îndeplinire o astfel de crimă. Care anume parte a conştiinţei îi lipsea, ce fiară îngrozitoare se vârâse în el şi trăia acolo şi de care oamenii civilizaţi avuseseră marele noroc să fie ocoliţi? Acest tânăr cu faţa îngustă şi plină de acnee arăta absolut normal la prima vedere. Miller putea foarte bine să fie un proaspăt absolvent angajat de curând ca lucrător comercial la Merrill Lynch sau la oricare altă firmă. Tatăl lui Jack îşi petrecuse întreaga viaţă în permanentă legătură cu astfel de criminali, dar pe Ryan Q tulbura până şi gândul că aceştia puteau să existe. „De ce eşti tu diferit de ceilalţi? Ce te face să fii aşa cum eşti?" ar fi vrut Ryan să-l întrebe, conştient că şi în cazul în care ar fi existat vreun răspuns, întrebarea ar fi continuat să se pună, în mod retoric. Apoi îl privi pe Miller drept în ochi. Căuta acolo... ceva, o scânteie de viaţă, de umanitate – ceva care să sugereze faptul că în trupul acela existau într-adevăr două fiinţe diferite, dintre care una să stea ascunsă acolo, în spatele acelor priviri. Nu trecuseră probabil decât două secunde, dar pentru Ryan acest moment de atenţie concentrată păruse să se dilate în minute întregi. Continua să se uite în acei ochi de un cenuşiu pal, în care văzu...

Nimic. Absolut nimic. Jack începu astfel să înţeleagă.

— Se va menţiona în procesul-verbal, intonă judecătorul, că martorul l-a identificat pe inculpatul Sean Miller.

— Vă mulţumesc, domnule, concluzionă Richards.

Urmă o scurtă întrerupere, care îi dădu posibilitatea lui Ryan să-şi sufle nasul. În precedentul weekend avusese nenorocul să facă un guturai.

— Sunteţi sigur că vă simţiţi bine, domnule doctor Ryan? întrebă judecătorul.

Jack realiză abia atunci că se sprijinea, stând foarte aplecat, de balustrada de lemn.

— Vă rog să mă scuzaţi, ono... domnule. Ghipsul acesta este cam greu, mă cam oboseşte.

Îşi aduse aminte că Sally, ori de câte ori trecea pe lângă el, obişnuia să cânte: „Sunt un mic ceainic..." Iar acum Ryan chiar arăta ca în cântecul cu care fiică-sa îl bătea la cap.

— Aprod, un scaun pentru martor! ordonă de îndată judecătorul.

Echipa de avocaţi ai apărării era aşezată în imediata apropiere a acuzării distanţa la care se aflau unii de ceilalţi fiind doar de un metru şi jumătate, pe acelaşi rând de bănci îmbrăcate în piele verde, iar în faţă având pupitre masive din stejar. Aprodul apăru după câteva clipe, aducând un taburet simplu, din lemn, pe care Ryan se aşeză fără să comenteze. Ceea ce îi trebuia lui cu adevărat era un cârlig sau ceva de care să-şi atârne braţul stâng, chiar dacă, cu timpul, se obişnuise să-i suporte greutatea. Iar ceea ce îl deranja cel mai tare, aducându-l în pragul nebuniei, era permanenta mâncărime, dar nu se putea face nimic ca să scape de ea.

Avocatul apărării începu să se ridice cu mişcări încete, dar elegante. Numele lui era Charles Atkinson şi era cunoscut în branşă sub porecla de Red Charlie[18]. Se ocupa cu predilecţie de cazurile cele mai grele, în care erau implicate cele mai grave crime. Reprezenta probabil un motiv de încurcătură, de jenă chiar, pentru Partidul Laburist, pe care îl reprezentase până nu cu mult timp în urmă în Parlament. Red Charlie avea vreo cincisprezece kilograme în plus, iar peruca îi atârna strâmb pe vârful capului, încadrând o faţă ciudat de îngustă şi de sănătoasă în comparaţie cu rotunjimea trupului. Apărarea teroriştilor trebuie să fie plătită destul de bine, se gândi Ryan. „Iată o întrebare pentru Owens, îşi zise Ryan. De unde vin toţi banii care ţi se oferă, domnule Atkinson?”

— Dacă îmi este permis, onorată instanţă, începu el conform uzanţelor, ridicându-se de pe bancă.

Apoi se deplasă încet până în dreptul lui Ryan, ţinând în mână, la vedere, un carneţel de notiţe.

— Domnule doctor Ryan… sau poate ar fi mai bine să vă spun sir John?

Jack dădu din mână.

— Cum vi se pare dumneavoastră mai nimerit, răspunse cu indiferentă.

Fusese avertizat în legătură cu Atkinson. „E un nenorocit, însă al dracului de deştept”, i se spusese despre acest avocat. Ryan întâlnise o serie întreagă de nenorociţi al dracului de deştepţi în timpul scurtei sale cariere de agent de bursă.

— Aţi fost, după câte am înţeles, locotenent în Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite?

— Da, domnule..

---

[18] Charlie cel roşu *(n. tr.).*

Atkinson îşi coborî ochii pe notițele din carnețel, apoi îi ridică direct către jurați.

— Puşcaşii ăştia marini nu sunt decât o gloată de tipi însetați de sânge, mormăi.

— Vă rog să mă scuzați... Ați spus cumva însetați de sânge? întrebă Ryan. Nici vorbă! Cei pe care îi cunosc eu, sunt însetați de bere.

Atkinson se răsuci din nou către Ryan, în timp ce dinspre locurile spectatorilor coborî un val de hohote de râs. Îi trimise lui Jack un zâmbet subțire, periculos. Jack fusese sfătuit să acorde mare atenție jocurilor de cuvinte ale acestui avocat, aceasta fiind principala lui abilitate, cu care reuşea de cele mai multe ori să câştige teren în timpul proceselor. „La dracu' cu jocurile tale de cuvinte, îşi zise Ryan, după care răspunse zâmbetului celui din fața sa. *Mai încearcă să spui ceva, dacă te țin brăcinarii, mârlane...”*

— Scuzați-mă, sir John. A fost doar un fel de a spune, o figură de stil. Mă refeream însă la faptul că puşcaşii marini au reputația de a fi nişte oameni foarte agresivi. E adevărat?

— Puşcaşii marini sunt trupe de infanterie uşoară, specializate în asalturile cu amfibii. Am fost pregătiți în cele mai bune condiții şi cu instructori de primă clasă dar cred că nu ne deosebim câtuşi de puțin de soldații de la oricare altă armă. Este vorba doar de specializarea în anumite condiții de luptă, răspunse Ryan, sperând că astfel va reuşi să-i strice avocatului puțin din echilibrul şi aşa precar, al pistei pe care o alesese.

Despre puşcaşii marini se spune că sunt nişte indivizi aroganți, dar aşa apar numai în filme. Dacă eşti într-adevăr bun nu ai de ce să fii arogant – lucrul acesta li se spusese de nenumărate ori la Quantico. Nu trebuie decât să spui la ce armă eşti sau ai fost şi asta constituie deja o carte de vizită suficientă.

— Trupe de asalt?

— Da, domnule. Foarte corect.

— Aşadar ați comandat trupe de asalt?

— Da, domnule.

— Încercați să nu fiți prea modest, sir John. Ce fel de oameni sunt cei selecționați pentru a conduce astfel de trupe? Agresivi? Hotărâți? Cutezători? Cu siguranță că – cel puțin în comparație cu soldatul de rând – un comandant trebuie să aibă cu mult mai multe calități de felul acesta, nu-i aşa?

— La drept vorbind, domnule, în ediția pe care o posed din *Manualul ofițerului din trupele de infanterie marină,* cea mai

importantă dintre calitățile cerute ofițerilor este *integritatea.*

Ryan zâmbi din nou. Atkinson îşi făcuse temele de acasă, dar nu la acest nivel.

— Am comandat un pluton, e drept, însă, aşa cum mi-a explicat căpitanul atunci când am ajuns acolo şi mi-am preluat funcția, principala mea sarcină era să duc mai departe ordinele pe care le primeam pe cale ierarhică, deci pe care mi le dădea chiar el şi să mă bazez pe subordonatul meu imediat – sergentul de pluton – a cărui experiență practică mult mai îndelungată putea să-mi fie de mare folos. Funcția pe care o îndeplineam trebuia să fie în aceeaşi măsură o practică militară, în scopul aprofundării meseriei, dar şi şlefuirea mea ca viitor comandant. Am fost, aşadar, un fel de stagiar, cum se spune în alte meserii. Vreau să spun că dacă vrei să faci carieră militară, sau orice altă carieră, nu poți începe prin a te lua de piept cu lumea întreagă.

Atkinson se încruntă puțin. Treburile nu mergeau cum se aşteptase el.

— În cazul acesta, sir John, un locotenent din infanteria marină americană e un fel de şef de cercetaşi? În mod categoric, nu asta vreți să spuneți, nu-i aşa? întrebă el pe un ton sarcastic, uitându-se în jur cu subînțeles.

— Nu, domnule. Vă rog să mă scuzați, intenția mea nu a fost de a lăsa această impresie, dar nici nu se poate spune că am fi vreo gaşcă de barbari hiperagresivi. Misiunea mea fiind aceea de a îndeplini nişte ordine, pe care de fapt le primeam de la superior, transmițându-le mai departe subalternilor mei, trebuia să fiu exact atât de agresiv cât cerea situația dată şi, din alt punct de vedere, să-mi pun în funcțiune şi capacitatea de judecată, ca oricare alt ofițer. Din păcate, cariera mea militară a fost de foarte scurtă durată – numai trei luni – iar atunci când am fost rănit şi a trebuit să revin la viața civilă eram în plin proces de învățare a meseriei de ofițer de carieră. Puşcaşii marini nu fac decât să îndeplinească ordinele. Ordinele sunt date de ofițeri, bineînțeles *în*să locotenentul este cel mai mic grad între ofițerii activi. Ai mai multe ordine de primit decât de dat. Presupun că dumneavoastră nu v-ați satisfăcut stagiul militar, dacă nu ştiți lucrul acesta, adăugă Ryan, pentru a încheia cu o înțepătură la adresa avocatului.

— În cazul acesta, ce fel de pregătire *ați făcut* totuşi acolo? ceru Atkinson să i se explice, fie nervos, fie simulând că ceva îl scoate din sărite.

Richards se uită drept în ochii lui Ryan, încercând să tragă prin

această privire un semnal de alarmă. Lui Jack i se repetase de nenumărate ori înainte de proces că nu trebuia să-şi încrucişeze sabia cu Red Charlie.

— Ni s-au predat pur şi simplu cunoştinţele de bază pentru comandanţii de plutoane. Am fost învăţaţi cum să conducem oamenii pe câmpul de luptă, răspunse Ryan, cum să reacţionăm la o situaţie tactică. Cum să angajăm în luptă armele cu care este dotat plutonul şi, într-o măsură mai mică, cum să comandăm o companie de puşcaşi Cum să cerem în luptă ajutorul de la artilerie sau de la aparatele de zbor…

— Aţi spus cum să *reacţionaţi*?

— Da, domnule, făcea parte din instrucţie.

Ryan se străduia să-şi controleze răspunsurile, încercând să nu dea mai multe informaţii decât trebuia, fiind în acelaşi timp foarte atent la ton, care trebuia să rămână constant şi totodată prietenos, cooperant.

— Nu m-am aflat niciodată în ceea ce se numeşte o situaţie reală de luptă – asta dacă nu punem la socoteală incidentul care este luat acum în discuţie, bineînţeles – însă instructorii noştri ne-au explicat de nenumărate ori şi cât se poate de răspicat că nu ţi se oferă prea mult timp de gândire atunci când gloanţele încep să zboare în jurul tău. Trebuie să ştii dinainte ce ai de făcut şi trebuie să treci imediat la acţiune, altfel rişti să-ţi pierzi oamenii pe care îi ai sub comandă.

— Excelent, sir John. Aţi fost deci antrenat să reacţionaţi rapid şi decisiv la anumiţi stimuli tactici, dacă am înţeles bine.

— Da, domnule.

Ryan intuia că necazurile abia acum începeau să apară.

— Aşadar, vorbind despre nefericitul incident pe care îl analizăm aici, în faţa acestei onorate curţi, atunci când a avut loc explozia iniţială, tocmai priveaţi într-o altă direcţie, după cum aţi declarat.

— Priveam spre partea opusă locului detonării, domnule, este adevărat.

— Şi cât timp a trecut din clipa aceea şi până în momentul în care v-aţi întors să vedeţi despre ce era vorba?

— Ei bine, aşa cum vă spuneam şi mai devreme, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi pun nevasta şi fiica la adăpost, culcându-le la pământ. Abia după aceea am ridicat capul să văd ce se întâmplă. Cât timp putea să-mi ia asta? spuse Ryan ridicând uşor capul, cel puţin o secundă şi probabil că nu mai mult de trei.

Îmi pare rău dar, aşa cum am mai arătat, este foarte greu să-ți aminteşti astfel de lucruri – vreau să spun că nu aveam un cronometru la mine şi, chiar dacă aş fi avut, nu mi-ar fi ars atunci de măsurat timpul.

— Aşadar, atunci când, *în cele din urmă,* ați ridicat capul şi ați privit, nu ați apucat să vedeți scena care a avut loc inițial, nu-i aşa?

— Este adevărat. „E-n regulă, Charlie, pune următoarea întrebare.”

— Prin urmare, nu ați avut cum să-l vedeți pe clientul meu trăgând cu pistolul şi, cu atât mai mult, aruncând vreo grenadă, nu-i aşa?

„Isteață întrebare, se gândi Ryan, oarecum surprins că avocatul încerca tocmai această tactică. *Ei bine, ceva tot trebuia să încerce, nu-i aşa?”*

— Nu, domnule, atunci când am dat pentru prima dată ochii cu el era în alergare, tocmai ocolea o aripă a maşinii, venind din direcția în care se afla celălalt individ, cel care a murit – mai precis, cel cu puşca în brațe. O clipă după aceea se afla lângă aripa din spate dreapta a Rollsului, orientat cu spatele la mine şi având în mâna dreaptă un pistol pe care îl ținea îndreptat spre maşină, de parcă ar fi vrut să…

— Păstrați-vă presupunerile pentru dumneavoastră, îl întrerupse Atkinson. De parcă ar fi vrut să ce, sir? Putea să intenționeze unul dintre nenumăratele acte la care dumneavoastră cu siguranță că nici nu v-ați gândit. De unde puteți dumneavoastră să ştiți cu precizie ce făcea el de fapt acolo? Nici măcar nu l-ați văzut ieşind din maşina aceea, care ulterior a reuşit să dispară. Din datele pe care le aveați la momentul respectiv, clientul meu putea foarte bine să fi fost un simplu pieton care, exact aşa cum ați făcut şi dumneavoastră, sărea în ajutorul celor atacați. Am dreptate?

Avocatul se gândise probabil că îl va prinde pe Jack pe picior greşit cu această întrebare.

— Presupuneri? Nici gând, domnule, eu aş numi asta mai degrabă judecată. Dacă ar fi fost vorba de un pieton care sărea în apărarea celor atacați, aşa cum doriți dumneavoastră să sugerați, ar fi însemnat că trebuia să vină dinspre trotuar, traversând strada. Mă îndoiesc însă că ar fi fost în stare să reacționeze atât de rapid şi să parcurgă o distanță atât de mare într-un timp atât de scurt; ar fi fost cu siguranță imposibil, asta ca să nu mai amintesc

că acolo se mai afla un individ cu o puşcă-mitralieră în mână, care ar fi făcut pe oricine să se gândească de două ori înainte de a trece prin fața lui. De asemenea, atunci când am dat cu ochii de el, direcția în care l-am văzut fugind era exact dinspre tipul care ținea în mână Kalaşnikovul-47. Dacă venise acolo cu intenția de a sări în ajutor, de ce fugea *dinspre* şi nu *către* acesta? Dacă avea în mână un pistol, atunci de ce nu trăgea asupra lui? În momentul respectiv, este adevărat, nu mi-am pus problema aşa cum o puneți dumneavoastră acum, însă chiar şi aşa, judecând în momentul acesta, la rece, mi se pare prea puțin probabilă presupunerea dumneavoastră, domnule, deci nu aveți dreptate.

— Trageți din nou o *concluzie,* sir John, spuse Atkinson ca şi cum ar fi dojenit un copil înapoiat.

— Domnule, mi-ați pus o întrebare la care eu m-am străduit să răspund în aşa fel încât să-mi şi motivez afirmațiile, nu am încercat să trag concluzii.

— Şi vă aşteptați acum să credem că toate acestea v-au trecut prin minte într-o perioadă de numai câteva clipe? întrebă Atkinson întorcându-se către jurați.

— Da, domnule, aşa s-a întâmplat, răspunse Ryan cu convingere. Asta e tot ce pot să vă spun... acesta a fost întregul raționament.

— Presupun că nu v-a spus nimeni că clientul meu nu a fost niciodată arestat şi nici acuzat de crimă, nu-i aşa?

— *Presupun* că asta duce doar la o pedeapsă mai blândă sau la circumstanțe atenuante, dar nu-l absolvă de ce a făcut.

— Dacă va fi aşa sau altfel, numai jurații pot să hotărască, răspunse tăios avocatul. Nu l-ați văzut trăgând nici măcar un singur foc, nu-i aşa?

— Nu, domnule, însă avea în mână un pistol în încărcătorul căruia intră opt cartuşe, iar când a ajuns în posesia mea nu mai erau în el decât trei gloanțe. După ce am tras al treilea foc arma a rămas goală.

— Şi ce-i cu asta? Nu s-ar fi putut ca şi altcineva să fi tras cu pistolul acela? Pe el însă nu l-ați văzut trăgând nici un foc, nu-i aşa?

— Nu, domnule.

— Aşadar, se putea întâmplă foarte bine ca arma să fi fost aruncată de cineva care se afla în maşină. Clientul meu putea, la fel de bine, să o fi ridicat de jos şi, repet, să facă acelaşi lucru pe care îl făceați şi dumneavoastră... toate acestea puteau fi extrem

de adevărate, iar dumneavoastră nu aveați de unde să știți cum stăteau lucrurile, am dreptate?

— Nu pot depune mărturie în legătură cu lucruri pe care nu le-am văzut, domnule. În orice caz, am văzut strada, mașinile aflate în zonă, precum și grupul de pietoni. Dacă clientul dumneavoastră făcea ceea ce spuneți că făcea, atunci de unde și cum a apărut atât de repede acolo?

— Este exact ceea ce voiam să spun: nici dumneavoastră nu știți asta, nu-i așa? întrebă Atkinson.

— Atunci când l-am văzut pe clientul dumneavoastră, domnule, el venea din direcția mașinii agresoare, a spus Jack ridicând mâna și indicând schema ce fusese făcută pe tablă. N-ar fi reușit să plece de pe trotuar, să fugă până la mașina oprită, să ia de acolo un pistol aruncat pe jos – pe care oricum nu avea de unde să știe că îi vă găsi acolo – și să apară în locul în care l-am văzut... n-ar fi reușit nici dacă ar fi fost campion olimpic la probe de viteză, asta-i clar.

— Dar nu vom afla niciodată cu siguranță, nu-i așa? Căci asta nu este decât părerea dumneavoastră. Ați acționat în mod precipitat, nu-i așa? Ați acționat exact așa cum ați fost instruit la infanteria marină americană, fără să vă opriți o clipă pentru a cântări cu adevărat situația. V-ați aruncat în încăierare cu totală nesăbuință, l-ați atacat pe clientul meu, l-ați lovit, l-ați doborât, după care ați încercat să-l ucideți.

— Nu, domnule, nu am încercat deloc să-l ucid pe clientul dumneavoastră. După cum deja am...

— „Atunci de ce ați împușcat un om în stare de inconștiență, lipsit de orice apărare?”

— Domnule avocat, spuse procurorul Richards ridicându-se în picioare, i-am pus deja martorului această întrebare.

— Martorul poate răspunde după ce mai reflectează, intonă judecătorul Wheeler.

Nimeni nu putea să spună că acest proces nu se desfășura în condiții de perfectă corectitudine.

— Nu știam că e în stare de inconștiență și nu aveam de unde să-mi dau seama cât timp urma să treacă până avea să se ridice. Așa încât am tras în el un glonț care să-l scot din cursă. Pur și simplu nu voiam să se ridice de acolo după o vreme, ca să nu-mi sară în spate.

— Sunt sigur că la fel s-a spus și despre cele întâmplate la My Lai.

— Acolo n-au fost puşcaşii marini, domnule Atkinson, replică Ryan.

Avocatul zâmbi către Jack.

— Presupun că băieții de acolo au fost instruiți în primul rând să păstreze tăcerea. Probabil că dumneavoastră înşivă ați fost instruit în astfel de lucruri…

— Nu, domnule, eu nu am primit o astfel de instrucție.

„Încearcă să te enerveze, Jack.” îşi scoase batista şi îşi suflă încă o dată nasul. Respiră apoi adânc de vreo două ori.

— Vă rog să mă scuzați, dar mi-e teamă că vremea de pe aici m-a făcut să mă aleg cu un guturai. În legătură cu ceea ce tocmai ați afirmat… dacă puşcaşii marini ar fi instruiți în sensul în care ați spus dumneavoastră, atunci ziarele ar fi tipărit toate astea de mult şi pe primele pagini. Nici vorbă, problemele de moralitate sunt tratate cu totul altfel, cel puțin în acest moment, iar cei din infanteria marină sunt mult mai preocupați de relațiile cu publicul decât sunteți dumneavoastră, domnule Atkinson.

— Într-adevăr.

Avocatul se încruntă teatral, după care continuă:

— Însă cum rămâne până la urmă cu Agenția Centrală de Investigații?

— Poftim?

— Cum rămâne cu articolele din presă în care se afirmă că ați lucra pentru CIA?

— Domnule, singurele dăți când am fost plătit de guvernul Statelor Unite, începu Jack, alegându-şi cuvintele cu foarte mare atenție, banii au venit de la Departamentul Marinei Militare, mai întâi ca militar de carieră, iar mai târziu, asta înseamnă de fapt acum, pentru funcția de profesor în cadrul Academiei de Marină a Statelor Unite. Nu am fost niciodată angajat la vreo altă agenție guvernamentală.

— Aşadar, nu sunteți agent CIA? Țin să vă reamintesc că vorbiți sub prestare de jurământ.

— Nu, domnule. Nu sunt nici în prezent, cum nu am fost nici în trecut agent… dacă nu punem la socoteală funcția de agent de bursă. Nu lucrez pentru CIA.

— Şi articolele din ziare?

— Tare mi-e teamă că despre ele va trebui să-i întrebați pe cei care le-au scris. Nu ştiu de unde au putut apărea asemenea comentarii. Eu predau istoria. Biroul meu se află în Leahy Hall, o clădire din perimetrul Academiei de Marină. De acolo şi până la

Langley este cale lungă.

— Langley? Cu alte cuvinte sediul CIA nu este un secret pentru dumneavoastră?

— Nu, domnule. Dosarul meu poate confirma că am ținut şi acolo nişte cursuri. Sunt exact aceleaşi cursuri pe care le-am predat luna trecută şi la Colegiul Militar de Marină din Newport, Rhode Island. Materia de care mă ocup studiază luarea deciziilor tactice. Nu am lucrat niciodată pentru Agenția Centrală de Investigații, dar am ținut cândva nişte cursuri pentru ei. Poate că de acolo porneşte greşeala survenită în respectivele articole.

— Cred că mințiți, sir John, a observat Atkinson.

„Nu în întregime, Charlie."

— Dumneavoastră puteți să credeți orice, domnule, nu am cum să vă împiedic. Tot ce pot eu să fac este să vă răspund la întrebări cu toată sinceritatea.

— Şi vreți să spuneți că nu ați scris un raport oficial adresat guvernului şi intitulat *Agenți şi Agenții*?

Ryan nu putea să-şi permită să se trădeze. „De unde ai luat această informație, Charlie?" Apoi începu să răspundă întrebării încercând să se controleze cât mai bine.

— Domnule, anul trecut – mai precis vara trecută, la sfârşitul anului şcolar – pe perioada vacanței am fost solicitat să ofer o serie de consultații unei companii particulare, care are însă nişte contracte guvernamentale. Această companie se numeşte Mitre Corporation şi am fost angajat acolo temporar, pe termen scurt, pentru a-i ajuta să ducă la bun sfârşit unul dintre contractele lor de Consulting, ce fusese încheiat, este adevărat, cu guvernul Statelor Unite. Lucrarea la care am participat a avut caracter secret, dar asta nu are, evident, nici o legătură cu cazul de care se ocupă acest tribunal.

— Evident? Dar de ce nu-i lăsați pe jurați să decidă ce are legătură cu cazul acesta şi ce nu?

— Domnule Atkinson, spuse judecătorul Wheeler cu vocea puțin obosită, vreți să sugerați că această lucrare, la care martorul de față se pare că a colaborat, are vreo legătură directă cu cazul care este prezentat acestei curți?

— Părerea mea este că ar trebui să stabilim această legătură, domnule judecător. Sunt convins că martorul intenționează să inducă în eroare curtea.

— Foarte bine.

Judecătorul se întoarse către Jack.

— Domnule doctor Ryan, a avut proiectul în care ați fost implicat atunci vreo legătură – de orice natură – cu vreun caz de omucidere din orașul Londra, ori cu vreuna dintre persoanele care sunt implicate în procesul acesta?

— Nu, domnule.

— Sunteți absolut sigur?

— Da, domnule.

— Sunteți în prezent sau ați fost vreodată angajat direct al vreunei agenții de spionaj sau de altă natură, aflată în slujba guvernului american?

— Cu excepția stagiului militar din infanteria marină, nu am fost și nu sunt, domnule.

— Vă reamintesc acum că ați jurat să spuneți adevărul, tot adevărul și numai adevărul. Ați indus curtea în eroare în vreo privință, domnule doctor Ryan?

— Nu, domnule, absolut deloc.

— Vă mulțumesc, domnule doctor Ryan. Am convingerea că problema care a fost ridicată este acum pe deplin rezolvată.

Judecătorul Wheeler se întoarse din nou spre dreapta, adresându-se apărării:

— Următoarea întrebare, domnule Atkinson.

Ryan se gândi că avocatul ar fi trebuit să se supere din cauza acestei intervenții, însă Atkinson nu îl lăsă să se vadă așa ceva. Jack se mai întrebă dacă nu cumva judecătorul primise anumite instrucțiuni de la cineva.

— Ați declarat că l-ați împușcat pe clientul meu *doar* în speranța că nu se va mai ridica de jos.

Richards se ridică în picioare:

— Domnule, martorul deja a…

— Dacă onorata curte îmi va permite să pun următoarea întrebare, problema pe care vreau să o ridic va fi cu mult mai clară, îl întrerupse Atkinson cu voce plată.

— Continuați.

— Domnule doctor Ryan, ați declarat că l-ați împușcat pe clientul meu în speranța că nu se va mai ridica o vreme de jos. Cei din Corpul de Infanterie Marină își învață militarii să-și împuște inamicii doar pentru a-i scoate o vreme din luptă, ori cu intenția de a-i ucide?

— De a-i ucide, domnule.

— Iar acum ne spuneți, iată, că ați acționat contrar instrucției pe care ați primit-o?

— Da, domnule. Era cât se poate de clar că nu mă aflam pe câmpul de luptă. Ne aflam pe o stradă, într-un oraş. Nici o clipă nu m-am gândit să-l omor pe clientul dumneavoastră. „Mai bine aş fi făcut-o şi probabil că în cazul acesta n-aş mai fi fost nevoit să stau acum aici şi să răspund la tot felul de întrebări supărătoare”, îşi zise Ryan, întrebându-se imediat după aceea dacă ar fi putut într-adevăr să facă aşa ceva.

— Aşadar, ați reacționat în concordantă cu instrucția primită atunci când v-ați aruncat că atâta nesăbuință în încăierarea de pe Mall, însă *v-ați abătut* de la cele învățate în timpul armatei la numai câteva momente după aceea? Sunteți de părere că este posibil ca noi, toți cei aflați în această sală de tribunal, oameni cu mintea limpede, să credem *aşa ceva?*

Atkinson reuşi în cele din urmă să-l bage pe Ryan în ceață.

Jack nu avea nici cea mai mică idee unde voia să ajungă avocatul apărării.

— Până acum nu m-am gândit la totalitatea reacțiilor mele de atunci din punctul de vedere pe care l-ați expus dumneavoastră, domnule, însă, da, aveți dreptate, recunoscu Jack, cam aşa stau lucrurile. Chiar dacă pare de necrezut, am acționat aşa cum ați spus.

— Şi imediat după aceea v-ați târât pe după aripa automobilului, l-ați întâlnit pe cel de-al doilea combatant şi, în loc să încercați să-l scoateți din luptă provocându-i o rană nepericuloasă, aşa cum ați acționat cu puțin înainte, dumneavoastră l-ați împuşcat mortal, fără măcar să-l avertizați. Nu găsiți că toate acestea sunt uşor lipsite de logică?

Jack negă dând din cap, apoi spuse:

— Absolut deloc, domnule. În fiecare dintre cazuri am folosit forța necesară pentru a... ei bine, forța pe care a trebuit să o folosesc, aşa cum am văzut eu lucrurile atunci.

— După părerea mea greşiți, sir John. După părerea mea, în tot ceea ce ați făcut ați acționat exact ca un ofițer din, infanteria marină, cu mintea înfierbântată. V-ați avântat orbeşte într-o situație pe care, la momentul respectiv, nu ați înțeles-o îndeajuns de clar, ați atacat un om nevinovat şi ați încercat apoi să-l omorâți, în timp ce el zăcea pe caldarâm în stare de inconştiență, total neajutorat. După care, cu sânge rece, ați ciuruit pe altcineva, ucigându-l fără ca înainte de asta să vă fi gândit să încercați să-l dezarmați. Aşa cum nu ați ştiut nici atunci, nici acum nu sunteți cu adevărat lămurit asupra celor ce s-au întâmplat în realitate

acolo, nu-i aşa?

— Nu, domnule, nu cred că lucrurile stau aşa cum spuneți dumneavoastră, nici pe departe. Ce ar fi trebuit oare să fac cu cel de-al doilea individ?

Atkinson crezu că găsise o breşă şi încercă să se folosească de ea.

— Tocmai ați declarat în fata acestei onorate curți că nu ați vrut decât să-l scoateți din luptă pe clientul meu... când de fapt ceea ce ați încercat a fost să-l ucideți. Cum vă închipuiți că o să ne convingeți de adevărul celor ce ne-ați spus, când acțiunea dumneavoastră imediat următoare nu are nici cea mai mică legătură cu reacția atât de *pacifistă* de dinainte?

— Domnule, atunci când l-am văzut pentru prima dată pe McCrory, cel de-al doilea agresor, acesta avea în mână o puşcă-mitralieră AK-47. Să încerci să înfrunți o astfel de armă de război având în mână un simplu pistol...

— Dar în clipa în care ați ajuns lângă el ați avut timp să observați că nu mai avea Kalaşnikovul, nu-i aşa?

— Da, domnule, asta este adevărat. Dacă ar fi continuat să fie în posesia lui... nu ştiu ce să spun, poate că nu m-aş mai fi avântat să ocolesc maşina, poate că aş fi încercat să trag de la adăpost, adică din spatele autoturismului.

— Aha, acum înțeleg! exclamă Atkinson. Iată însă că, în situația dată, vi se oferea în sfârşit posibilitatea să stați față în față cu omul aceia şi să-l împuşcați în maniera unui adevărat cowboy.

Mâinile i se ridicară brusc în aer.

— Am adus Dodge City pe Mall!

— Aş dori să-mi spuneți dumneavoastră ce credeți că ar fi trebuit să fac, îi răspunse Jack, simțindu-se cuprins de exasperare.

— Pentru un om ca dumneavoastră, care este în stare să tragă încă din prima lovitură direct în inimă de ce ar fi fost atât de greu să trageți, spre exemplu, chiar în arma pe care o ținea în mână, sir John?

— Oh, acum mi-am dat seama ce voiați să spuneți.

Atkinson făcuse o greşeală punând astfel problema. Ryan dădu din cap şi zâmbi.

— Ar fi fost de dorit, pentru dumneavoastră, să nu fi ajuns aici cu întrebările.

Avocatul fusese, la rândul său, luat prin surprindere de această afirmație.

— Cum? exclamă el.

— Domnule Atkinson, cu numai un minut în urmă ați declarat că am încercat să-l ucid pe clientul dumneavoastră. Mă aflam la distantă de numai un braț de el şi totuşi *nu l-am omorât.* Aşadar, după cele ce ați afirmat, nu rămâne decât concluzia că sunt un trăgător foarte puțin dibace, altfel glonțul şi-ar fi atins din plin ținta. În aceiaşi timp însă v-ați fi aşteptat să fiu în stare să trag într-un om aflat la o distanță de cinci metri sau chiar mai mult şi pe deasupra să-l nimeresc exact în mână. Treaba nu are cum să meargă în felul acesta, domnule. Sau sunt un trăgător bun, sau sunt unul prost, domnule, nu pot fi şi bun şi rău în acelaşi timp. În afară de asta, ce spuneți dumneavoastră se întâmplă numai în filmele de la televizor; numai acolo un personaj trage în arma aflată în mâna cuiva. Numai la televizor mai pot fi întâlniți tipi care fac aşa ceva, însă acolo este vorba despre filme de ficțiune, nu de realitate. Când eşti amenințat şi ai norocul să ții în mână un pistol, încerci să ocheşti centrul țintei, nu alte bazaconii. Este exact ceea ce am făcut şi eu. Am ieşit de după maşină tocmai pentru a avea o mai bună imagine a țintei şi am luat linia de ochire. Dacă McCrory nu şi-ar fi întors propria armă spre mine… ei bine, nu pot spune asta cu deplină siguranță, dar probabil că n-aş fi tras. Atâta doar că el nu numai că s-a întors, dar a şi tras, după cum se şi văd urmele de pe umărul meu… iar eu am răspuns la foc. Este adevărat că aş fi putut acționa şi în alte feluri, aş fi putut gândi altfel atunci. Din nefericire, am făcut cum am făcut. Am avut… adică nu am avut prea mult timp de gândire, a trebuit să trec la acțiune imediat. Am făcut tot ce mi-a stat în putință şi ce am crezut că este mai bine să fac. Îmi pare rău că omul acela a trebuit să moară, însă şi el, atunci când a pornit această acțiune, ştia foarte bine ce riscă. Şi-a dat seama că am pistolul îndreptat spre el… dar el a fost cel care a apăsat primul pe trăgaci, domnule.

— Dar nu ați pomenit niciodată până acum despre asta, sir John, nu-i aşa?

— Nu, nu cred că am făcut-o, recunoscu Jack.

— Nu v-ați fi dorit ca lucrurile să fi fost altfel, să fi acționat în mod diferit?

— Domnule Atkinson, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, pot să vă spun că în ultimele câteva săptămâni am analizat şi răsanalizat tot ce s-a întâmplat atunci. Dacă la momentul respectiv aş fi avut mai mult timp de gândire, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Nu am avut însă acel timp la dispoziție, iar faptele au

decurs după cum ştiţi, aşa că nu voi afla niciodată cum altfel ar fi putut să se petreacă totul.

Jack făcu o pauză.

— După părerea mea, lucrul cel mai bun şi care ar fi mulţumit pe toată lumea, ar fi fost ca toate astea să nu se fi întâmplat. Dar nu eu am pornit această acţiune, domnule. El a pornit-o.

Aici Jack îşi permise să-i arunce o nouă privire lui Miller.

Sean Miller era aşezat într-un scaun de lemn cu spătarul drept, ţinea mâinile încrucişate pe piept şi avea capul uşor înclinat către stânga. Un zâmbet începuse să-i înflorească în colţul gurii. Nu mersese mai departe cu zâmbetul acela şi probabil că nici nu era cazul să o facă. Era un surâs adresat numai lui Ryan... „sau poate nu neapărat numai mie”, gândi Jack. Ochii cenuşii ai lui Sean Miller nici măcar nu clipiră – probabil că exersase asta îndelung – în timp ce privirile lor se înfruntau de la o distantă de zece metri. Ryan răspunse cu o privire la fel de intensă, foarte atent să-şi păstreze chipul fără nici o expresie. În timp, ce grefierul termina de înregistrat stenograma mărturiei depuse de Jack, iar spectatorii de la galerie continuau să-şi împărtăşească în şoaptă impresiile, Ryan şi Miller rămăseseră ca şi singuri, măsurându-şi voinţa şi capacitatea de concentrare. „Ce se află oare în spatele acelor ochi?” se întrebă Jack încă o dată. Teroristul acela nu era nici pe departe un om slab, lipsit de voinţă, asta era limpede. Ce făceau ei acum era un joc, o confruntare – jocul lui Miller, îşi zise Ryan, o distracţie pe care o mai practicase, cu siguranţă, de multe ori până atunci. Exista multă putere acolo, înăuntru, ceva în genul celei întâlnite în privirea animalelor de pradă. Şi nimic de pe lumea asta nu ar fi putut să domolească această forţă. Nu puteai să găseşti nici urmă de blândeţe, de moralitate sau de conştiinţă în ochii aceia, numai forţă şi voinţă. Având patru poliţişti în jurul său, Sean Miller era la fel de bine izolat ca un câine în cuşcă, iar privirea pe care i-o arunca lui Ryan putea foarte bine să fie cea a animalelor de pradă ţinute în spatele gratiilor, căci nu se sesiza nici pic de umanitate în ea. Semăna într-adevăr cu un lup furios care-şi urmărea cu privirea... victima, întrebându-se cum ar putea oare să ajungă la ea. Costumul şi cravata nu erau decât un camuflaj, aşa cum fusese şi zâmbetul adresat mai devreme prietenilor aflaţi în galeria spectatorilor. Nu la rude sau la cunoscuţi se gândea el acum. Nu se gândea nici măcar la instanţa care în acele clipe delibera, hotărându-i soarta. Închisoarea nu-l interesa deloc, iar Jack era conştient de asta. Singurul la care se

gândea era Ryan, o posibilă victimă, la care însă, deocamdată, îi era imposibil să ajungă. În boxa martorilor, mâna dreaptă a lui Ryan coborî uşor către centură, ca şi cum ar fi vrut să se întindă către pistolul aflat la vedere, pe masa pe care erau expuse probele acuzării, la distanță relativ mică de banca lui Jack.

În definitiv nu era cu adevărat o cuşcă de animale. Iar Miller era înzestrat atât cu inteligență, cât şi cu educație, deci era ceva mai mult decât o fiară sălbatică. Putea să gândească, putea să conceapă planuri, aşa cum ar fi putut să facă oricare alt om, însă propriile sale instincte umane nu ar fi fost capabile să-l oprească dacă s-ar fi hotărât să acționeze. Investigațiile academice asupra mentalității teroriştilor, pe care Jack le avusese de făcut pentru CIA, îl duseseră la concluzia că aceşti oameni trebuie tratați ca nişte abstracțiuni, nişte roboți care se deplasează dintr-un loc în altul, comițând fapte abominabile şi care, într-un fel sau altul, trebuie neutralizați. Nu se aşteptase niciodată să întâlnească personal vreunul. Mai mult decât atât, nu se aşteptase niciodată să stea cu vreunul față în față şi să trebuiască să-i înfrunte privirile, în maniera în care o făcea acum. Oare individul ăsta nu-şi dădea seama că Jack nu făcea altceva decât să-şi exercite îndatoririle de cetățean?

„S-ar putea să-ți pese prea puțin de treaba asta Eu nu sunt decât omul care ți-a stat în cale. Te-am rănit, ți-am omorât camaradul – care poate îți era şi prieten – şi ți-am zădărnicit misiunea. Acum ai vrea să te răzbuni, nu-i aşa? Un animal rănit îşi va urmări întotdeauna adversarul, îşi spuse Jack. De data asta animalul rănit posedă şi un creier capabil să gândească. Şi pe deasupra are şi memorie." Cu o mişcare nevăzută de nimeni altcineva îşi şterse palma transpirată de materialul pantalonilor... „Animalul sălbatic aflat în fața mea gândeşte."

Lui Jack îi era frică, un anume fel de frică, pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Asta dură câteva secunde, până reuşi să-şi reamintească faptul că Miller *era* înconjurat de patru polițişti, că instanța de judecată, cu siguranță, îl va găsi vinovat, că va fi condamnat la închisoare pentru tot restul zilelor pe care le mai avea de trăit şi că închisoarea va anihila persoana – sau dihania – ce se ascundea în spatele acelor ochi de un gri pal.

„Iar eu am fost cândva în trupele de elită ale infanteriei marine, îşi spuse Jack. Nu mi-a fost frică de tine şi nu-mi este nici acum. Pot să fac din tine tot ce vreau, gunoiule! Te-am scos o dată din circulație, nu-i aşa?" îi întoarse apoi lui Sean Miller zâmbetul, care

însă fu mai degrabă o uşoară ridicare a colțului gurii. „Nu eşti un lup, ci o hienă. Periculoasă, însă nu într-atât încât să-mi fac griji din cauza ta”, îşi zise Jack, după care îşi întoarse capul, ca şi cum s-ar fi plictisit să privească un animal de la grădina zoologică. Se întreba dacă Miller reuşise să pătrundă şi să desluşească această bravadă tăcută.

— Nu mai am alte întrebări, spuse Atkinson.

— Martorul poate să se retragă, adăugă judecătorul Wheeler.

Jack se ridică de pe taburet şi se întoarse, căutându-şi drumul pentru a părăsi sala. În timp ce făcea asta ochii îi mai alunecară, pentru ultima dată, asupra lui Sean Miller, privindu-l doar atât cât să poată să observe că zâmbetul de pe față îi rămăsese nemodificat.

Jack continuă să păşească spre ieşire, care dădea în marele hol de la intrare, în timp ce, din direcția opusă, îşi făcea apariția următorul martor. Afară dădu peste Dan Murray, care îl aştepta.

— N-a fost rău, observă agentul FBI, însă ar fi trebuit să fii mai atent şi să nu te iei în coarne cu un astfel de avocat. După câte mi-am dat seama, era cât pe ce să te înghesuie la mantinelă.

— Şi crezi că ar fi contat?

— Nu. Procesul ăsta e doar o formalitate, cazul e clar ca bună ziua.

— Cât or să-i dea?

— Pe viață. În mod normal *pe viață* nu înseamnă pe aici mai mult decât înseamnă peste tot în lume – între şase şi opt ani. Pentru băiatul ăsta, însă, pe viață înseamnă *pe viață.* O, ai sosit şi tu, Jimmy!

Comandantul Owens veni de-a lungul coridorului şi li se alătură.

— Cum s-a descurcat tânărul nostru?

— Nu chiar ca un laureat al premiului Oscar, însă juraților le-a plăcut de el, răspunse Murray.

— Cum poți să spui aşa ceva?

— Dar chiar aşa stau lucrurile! N-ai mai trecut niciodată printr-un proces, nu-i aşa? Toată lumea a stat de-a dreptul înțepenită, aproape că nici nu mai respirau, ascultând cu sufletul la gură tot ce le-ai povestit tu acolo. Au crezut fiecare cuvințel pe care l-ai rostit, mai ales partea despre îngrijorările tale şi gândurile pe care ți le-ai făcut în legătură cu toată povestea asta. Până la urmă ai apărut în fața lor ca un om cinstit, onorabil.

— Chiar aşa şi sunt, spuse Ryan. Şi ce-i cu asta?

— Nu toată lumea e la fel, ţinu să sublinieze Owens, iar juraţii ştiu foarte bine să observe şi să aprecieze asta. Mă rog, din când în când…

Murray aprobă dând din cap şi adăugă:

— Cunoaştem amândoi nişte cazuri mai bune – mă rog, de fapt nu prea bune – şi ne-am dat seama cam de ce pot fi în stare juraţii, însă odată intrat în mecanismul ăsta sistemul funcţionează destul de bine. Comandante Owens, ce-ar fi să-i facem cinste cu o bere acestui domn?

— O idee foarte bună, agent Murray.

Owens îl luă pe Ryan de braţ şi îl conduse către treptele de la ieşire.

— Puştiul ăsta e un nemernic, dar destul de primejdios, nu-i aşa? întrebă Ryan.

Voia să afle părerea unui profesionist.

— Ai observat şi tu? răspunse Murray. Îţi urez bun-venit în minunata lume a terorismului internaţional. Da, e un drăcuşor împieliţat. Cei mai mulţi sunt aşa, cel puţin la început.

— Peste nici un an o să înceapă să se schimbe. E un tip tare, asta-i clar, însă de multe ori materialele tari devin mai degrabă casante, spuse Owens în completare. Uneori cedează, se sparg. Timpul este de partea noastră, Jack şi ne va fi de mare ajutor. Şi chiar dacă n-am avea dreptate, omul acesta oricum va dispărea din societate, va fi o uscătură mai puţin, nu trebuie să ne mai facem şi alte probleme din cauza lui.

— Un martor foarte sigur pe el, spuse comentatorul de ştiri de la televiziune. Domnul doctor Ryan a respins atacul hotărât pornit împotriva sa de avocatul apărării, Charles Atkinson şi l-a identificat pe inculpatul Sean Miller într-o manieră ce nu mai lasă nici un dubiu asupra vinovăţiei acestuia, în cea de-a doua zi a procesului crimei ce a avut loc pe Mall, proces ce se desfăşoară în clădirea Old Bailey, în sala numărul doi.

Imaginile îl înfăţişau pe Ryan, încadrat de doi bărbaţi, în timp ce coborau dealul pe care se află clădirea tribunalului. Americanul gesticula, spunându-le ceva celorlalţi, apoi toţi trei au început să râdă, trecând prin faţa camerei de luat vederi a departamentului de ştiri al televiziunii.

— Vechiul nostru prieten Owens. Cine o fi al treilea? întrebă O'Donnell.

— Daniel E Murray, reprezentantul FBI pe lângă ambasada

americană, răspunse prompt agentul său însărcinat cu culegerea informațiilor.

— A! Nu i-am văzut niciodată fața. Care vasăzică aşa arată! Se duc la o halbă de bere, pot să pun pariu. Eroul şi purtătorii de mantie. Păcat că nu avem pe acolo un om cu un aruncător de grenade...

Pe James Owens îl urmăriseră cândva îndeaproape, încercând să găsească o cale pentru a-l asasina, dar omul acesta avea întotdeauna o maşină de însoțire şi nu folosea niciodată aceeaşi rută de două ori consecutiv. Casa îi era mereu bine păzită. Ar fi putut până la urmă să-l ucidă, dar retragerea de la locul faptei ar fi fost prea riscantă, iar O'Donnell nu se hotărâse încă să-şi trimită oamenii în misiuni sinucigaşe.

— Ryan pleacă acasă mâine, cel târziu poimâine.

— Da?

Agentul însărcinat cu culegerea informațiilor încă nu aflase. „De unde naiba reuşeşte Kevin să adune toate informațiile astea speciale?...”

— Mare păcat, nu-i aşa? N-ar fi fost grozav să-l fi trimis acasă într-un coşciug, Michael?

— Parcă ai zis că nu merită să ne pierdem timpul cu el, răspunse Mike McKenney.

— Ah, dar e vorba de mândrie, nu-i aşa? De palmares, dragul meu! Şi-a încrucişat sabia cu prietenul nostru Charlie, iar acum face pe grozavul în față la Old Bailey – şi asta numai pentru o halbă de bere. Al dracului american, e atât de sigur pe el în tot ce face!

„N-ar fi fost grozav să...” Kevin O'Donnell scutură din cap ca să-şi alunge acest gând.

— Avem alte lucruri de plănuit. Sir John poate să mai aştepte, nu avem de ce să ne grăbim.

— Practic a trebuit să scot pistolul şi să-l îndrept către cineva anume ca să obțin asta, spuse Murray uitându-se peste umăr.

Agentul FBI conducea maşina sa personală, avându-l în stânga, pe locul din față, pe omul de pază trimis de Serviciul pentru Protecția Diplomaților. În urma lor, într-o maşină de escortă, veneau câțiva detectivi de la C-13. „Ține-ți ochii pe blestematul ăsta de drum”, îşi spunea Ryan în gând, cu toată intensitatea de care era capabil. Contactul său cu traficul rutier englez fusese până în clipa aceea minim şi abia acum îşi dădea seama că aşa-

zisa limită de viteză la circulația prin oraş era de fapt lăsată la aprecierea şi bunul simț al conducătorului auto. Faptul că circulau pe partea cealaltă a drumului îl încurca şi îl deranja şi mai tare.

— Tom Hughes – şeful serviciului de protecție – mi-a povestit ce s-a plănuit, aşa că m-am gândit că s-ar putea să-ți doreşti o escortă care să vorbească englezeşte ceva mai pe înțelesul tău.

„Mi-aş fi dorit o escortă care să conducă ceva mai cu grijă”, îşi spuse Ryan, în timp ce depăşeau un camion – Doamne, Dumnezeule, pe partea greşită. „Sau a fost o depăşire corectă? Cine dracu' poate să mai spună?” Tot ce putea într-adevăr să spună era că trecuseră pe lângă semnalizatoarele din spate ale camionului la numai câțiva centimetri. Adevărul este că drumurile englezeşti nu impresionează prin lărgimea lor.

— Mare păcat că n-ai reuşit să vezi ce s-a întâmplat în continuare.

— Ei bine, a reuşit Cathy, eu am prins destul de multe la televizor.

— Şi ce au dat la televizor?

Jack începu să râdă:

— Am prins o sumedenie. De reluări de la campionatele naționale de cricket.

— Ai reuşit până acum să-ți dai seama care sunt regulile de joc? întrebă Murray întorcându-şi din nou capul.

— Are şi reguli? întrebă Ryan. Ce rost are să strici un joc atât de frumos introducându-i şi reguli?

— Se spune că ar avea totuşi ceva în genul regulilor, dar să fiu al dracului dacă mi-am dat vreodată seama care sunt. Acum însă s-ar putea să începem să vorbim cu ei de la egal la egal.

— Cum aşa?

— Fotbalul a început să devină foarte popular pe aici. Fotbalul nostru, vreau să spun. Anul trecut l-am băgat pe Jimmy Owens în mare încurcătură, punându-i o singură întrebare: care este diferența între offside şi procedura neregulamentară.

— Vreți să spuneți diferența dintre startul din poziție greşită şi atacul în forță, nu-i aşa? vru să ştie omul de la serviciul de protecție.

— Vezi? Încep şi ei să se prindă.

— Vrei să spui că se dă fotbal la televizor şi pe mine nu m-a anunțat nimeni?

— Mare păcat, Jack, observă Cathy.

— Ei, uite că am ajuns.

Murray apăsă pe frână, întorcând apoi maşina în josul pantei şi apropiindu-se de râu. După câte îşi dădu seama Jack, mergeau acum pe sens interzis, pe un drum cu sens unic, însă acum aveau o viteză mult mai mică. În cele din urmă maşina s-a oprit. Era deja întuneric. Soarele apune devreme în această perioadă a anului.

— Şi iată acum surpriza promisă.

Murray sărise din maşină şi deschise larg portiera din spate, permițându-i lui Ryan să repete mişcarea aceea de crab care iese dintr-o carapace de împrumut.

— Hei, Tom, salut! spuse Murray.

Se apropiară de ei doi bărbați, amândoi îmbrăcați în uniforme tudoriene, albastru cu roşu. Cel care ajunse primul, un bărbat în vârstă de aproape şaizeci de ani, se îndreptă direct către Ryan.

— Sir John, lady Ryan, bun venit la Turnul Londrei, proprietate a Maiestății Sale. Mă numesc Thomas Hughes, iar acesta este Joseph Evans. După cât se vede, Dan a reuşit să vă aducă la noi la timp.

Îşi strânseră cu toții mâinile.

— Da, cursa a fost într-adevăr pe cinste. Dar pot să întreb şi eu despre ce surpriză e vorba?

— Atunci ce surpriză ar mai fi? replică Hughes. Sperasem să vă conduc eu însumi să vizitați împrejurimile, dar iată că a intervenit ceva, o treabă care nu suferă amânare. Joe va avea grijă să nu vă lipsească nimic, iar eu mă voi întoarce în foarte scurt timp.

Şeful serviciului pentru protecția diplomaților se îndepărtă, urmat îndeaproape de Dan Murray.

— Ați mai fost până acum în Turn? întrebă Evans.

Jack scutură din cap.

— Am fost eu, spuse Cathy, când aveam nouă ani. Nu-mi mai aduc aminte mare lucru.

Evans o luă înainte, făcându-le semn să-l urmeze.

— Ei bine, de data aceasta vom încerca să vă implantăm cunoştințe permanente.

— Voi, băieți, sunteți cu toții militari de profesie, nu-i aşa?

— De fapt, sir John, suntem cu toții foşti sergenți, majori – mă rog, doi dintre noi au fost ofițeri de carieră Eu, când am ieşit la pensie, eram sergent-major la paraşutişti. A trebuit să aştept patru ani ca să fiu acceptat aici. Interesul pentru acest loc de muncă este mai mult decât mare, aşa cum, probabil, vă puteți închipui. Lupta pentru un post în acest castel este de-a dreptul acerbă.

— Aşadar, ați fost ceea ce noi numim sergenți de companie?

— Da, cam aşa ceva.

Ryan aruncă o privire rapidă asupra decorațiilor de pe pieptul lui Evans – haina uniformei arăta mai degrabă a rochie, dar nu intenționa să facă observația asta cu voce tare. Toate tinichelele alea nu însemnau că Evans plecase de la dentist fără nici o carie în gură. Nu-ți trebuia prea multă imaginație ca să-ți dai seama ce fel de oameni erau cei care reuşeau să ajungă în slujba aceea, era suficient să te uiți la ei. Despre Evans nu se putea spune că mergea: mărşăluia, cu o mândrie pe care o poți obține numai după treizeci de ani de militărie.

— Vă mai deranjează brațul, sir?

— Numele meu este Jack, iar brațul meu este în regulă.

— Demult, prin şaizeci şi opt, dacă-mi aduc bine aminte, am avut şi eu un ghips exact ca ăsta. M-am accidentat în timpul instrucției, spuse Evans dând melancolic din cap. Am aterizat pe un colț de stâncă. M-a durut al dracului şi m-a ținut câteva săptămâni.

— Dar ați continuat să săriți cu paraşuta. „Şi asta încă înainte să te fi refăcut complet, nu-i aşa?”

— Bineînțeles.

Evans se opri din mers.

— Aşa, acum priviți acest edificiu impozant. Este Turnul Mijlociu. Acolo unde este acum magazinul de suveniruri a existat cândva o construcție separată. I se spunea pe atunci Turnul Leului, pentru că acolo era ținută menajeria regală, asta până în anul 1834.

Prezentarea a fost făcută de Evans cu precizie profesională, căci în ultimii patru ani repetase aceste cuvinte de câteva ori pe zi.

„Primul castel în care intru”, îşi spuse Ryan privind zidurile din piatră.

— Şanțul de apă din jur a existat cu adevărat?

— Oh, da şi din cauza lui s-au născut o serie de mari neplăceri. Vedeți, problema decurge din faptul că, deşi a fost proiectat astfel încât să fie alimentat în permanență printr-un canal ce venea de la râu şi astfel apa să rămână tot timpul curată şi proaspătă, calculele făcute de ingineri nu au fost, din păcate, de ajuns de corecte, aşa că apa, odată ajunsă în canal, nu s-a mai scurs de acolo. Mai rău chiar, toate gunoaiele şi resturile menajere erau aruncate de cei care trăiau aici tocmai în acest şanț, unde rămâneau şi se împuțeau. Cu toate acestea, se presupune că

scopul păstrării lui a fost totuşi tactic. Mirosul de împuțiciune pe care îl răspândea acest şanț era probabil atât de puternic şi de respingător, încât era suficient ca să-i descurajeze pe majoritatea aventurierilor ce ar fi încercat să pătrundă aici. Până la urmă a fost secat, în anul 1843, iar acum are o destinație folositoare – copiii pot juca fotbal pe terenul rămas acolo. În capătul îndepărtat există şi un parc de joacă, cu balansoare şi leagăne. Dumneavoastră aveți copii?

— Unul şi o noime, răspunse Cathy.

— Serios? Evans zâmbi în întuneric. Ce treabă nemaipomenită! Presupun că acesta va fi un yankeu care va păstra pentru totdeauna în el – cel puțin într-o oarecare măsură – ceva britanic. Eu şi nevastă-mea, Moira, avem doi şi amândoi s-au născut în străinătate, departe de aici. Iar dincoace puteți privi turnul închisoare.

— Iar acestea de aici sunt poduri basculante, nu-i aşa? se interesă Jack.

— Da, turnul Mijlociu şi Turnul Leului erau în fapt adevărate insule, înconjurate de şanțul cu apă urât mirositoare, lat de peste şase metri. Veți observa, de asemenea, că toate drumurile din zonă conțin, aparent fără rost, curbe foarte strânse. Scopul acestora era, bineînțeles, de a le face viață grea inamicilor care se apropiau cu baterii de tunuri.

În timp ce tocmai intrau în clădirea propriu-zisă a turnului, Jack se uită la lățimea şanțului de apărare şi la înălțimea zidurilor de piatră, apoi spuse:

— Aşadar nimeni nu a cucerit vreodată acest loc?

Evans negă dând din cap:

— Adevărul este că niciodată nu a existat vreo tentativă serioasă; nici măcar în zilele noastre, dacă s-ar pune problema, nu-mi imaginez cum ar fi posibil.

— Cam aşa se pare, fu Ryan de acord, Ați fost însă vreodată puşi în situația ca cineva să încerce totuşi să arunce aceste clădiri în aer?

— Cu părere de rău trebuie să recunosc că da, s-a întâmplat aşa ceva acum vreo zece ani, la Turnul Alb... a fost vorba de nişte terorişti. Acum însă paza este mult mai strictă decât atunci, răspunse Evans, în plus față de paznici seniorlali, mai puteau fi întâlnite pe acolo şi gărzi în uniforme, îmbrăcate asemenea soldatului cu care Ryan se confruntase pe Mall, purtând aceleaşi tunici roşii, pe cap având căciuli din blană de urs şi cu puşti

asemănătoare, un model foarte modern. Contrastul dintre aceste uniforme şi cea tradiţională, a lui Evans, era mai degrabă neplăcut, dar nimeni nu părea să observe asta.

— După cum, cu siguranţă, ştiţi deja, aceste construcţii au avut de-a lungul anilor nenumărate destinaţii. Turnul acesta a fost folosit mai ales ca închisoare regală, iar în timpul celui de-al doilea război mondial a fost întemniţat aici Rudolf Hess. Acum, dacă îmi permiteţi să vă pun o întrebare, ştiţi cumva care a fost prima regină a Angliei care a fost executată aici?

— Anne Boleyn, răspunse Cathy.

— Foarte bine. În America vi se predă istoria noastră? întrebă Evans.

— A fost o piesă de teatru, explică Cathy. Am văzut-o la televizor.

— Ei bine, în cazul acesta, poate ştiţi şi că pentru toate execuţiile care au avut loc aici a fost folosită o secure. Regina Anne a fost singura excepţie. Regele Henric a adus în mod special un călău din Franţa, care a folosit o sabie în loc de secure.

— N-a vrut să o doară? întrebă Cathy zâmbind chinuit. Drăguţ din partea lui.

— Da, a fost un băiat plin de delicateţe, nu-i aşa? Iar aici se află Traitor's Gate[19]. Poate că v-ar interesa să aflaţi că la origine ea s-a numit Water Gate[20].

Ryan începu să râdă.

— Deci şi voi aţi avut aşa ceva, nu?

— Într-adevăr. Deţinuţii erau scoşi cu barca prin această poartă şi duşi pentru judecată la Westminster.

— După care erau aduşi din nou aici, ca să li se facă operaţie la gât cu satârul?

— Numai cei cu adevărat importanţi. Execuţiile de aici – care erau particulare, ca să zic aşa, publicul neavând acces – aveau loc în turnul Verde. Execuţiile publice se desfăşurau în alte părţi, prin pieţele oraşelor.

Evans îi conduse mai departe, iar după ce trecură de o nouă poartă ajunseră în Turnul Însângerat, nu înainte de a le depăna şi istoria acestuia. Ryan se întreba dacă se gândise cineva vreodată să pună toată istoria acestui castel într-o singură lucrare şi, dacă aceasta se întâmplase, câte volume a trebuit să conţină această

---

[19] *Poarta Trădătorului (n. tr.).*

[20] Poarta de Apă *(n. tr.).*

carte.

Turnul Verde era mult prea plăcut pentru a constitui locul de desfăşurare al unor execuții. Până şi pe plăcile care avertizau vizitatorii să nu calce pe iarbă scria *vă rugăm.* Două dintre laturi erau mărginite de rânduri de case în stil (bineînțeles) tudorian, iar colțul dinspre nord era locul în care se ridica eşafodul şi unde se desfăşurau execuțiile celor din înalta societate. În continuare, Evans le explică procedura, spunându-le că fiecare condamnat îi dădea tăietorului de capete un bacşiş gras – asta în avans – în speranța că avea să-şi facă meseria cât mai bine, cu cât mai multă grijă.

— Ultima femeie care a fost executată aici, spuse Evans mai departe, a fost Jane, vicontesă de Rochford, la 13 februarie 1542.

— Ce-a făcut? întrebă Cathy.

— Mai bine zis ce *nu* a făcut. Nu a avut grijă să-i spună stăpânului ei, regele Henric al VIII-lea, că cea de-a cincea soție a lui, Catherine Howard, era... ăăă... implicată într-o afacere amoroasă cu un bărbat care nu-i era tocmai soț, le explică Evans cu delicatețe.

— A fost un moment cu adevărat istoric, spuse Jack chicotind. Aia a fost ultima dată când o femeie a fost executată din cauză *că nu a vorbit.*

Cathy îşi privi soțul cu un zâmbet ştrengăresc şi spuse:

— Jack, ce-ar fi dacă ți-aş rupe eu şi cealaltă mână?

— Şi ce crezi c-ar spune Sally?

— Ar înțelege, îl asigură ea.

— Domnule sergent-major, nu este uimitor cum îşi țin femeile partea?

— Dacă am reuşit să supraviețuiesc treizeci şi unu de ani ca militar activ, însemnă că nu am fost atât de prost încât să mă las implicat în dispute de familie, răspunse Evans plin de sensibilitate.

„Am pierdut", îşi spuse Ryan.

Ceea ce mai rămăsese de făcut din acest tur al turnurilor mai dură încă douăzeci de minute. Ghidul, îmbrăcat în hainele supuşilor regali, îi conduse spre poalele colinei, pe lângă Turnul Alb, apoi la stânga, de-a lungul unui teren îngrădit cu o frânghie, semn că publicul nu avea acces acolo. La scurt timp după aceea, Ryan şi soția lui mai descoperiră unul dintre motivele pentru care bărbații râvnesc atât de tare la această slujbă.

Paznicii senioriali aveau la dispoziție un mic han, destinat numai lor şi ascuns într-o magazie a domeniului, datând din

secolul al XIV-lea şi construit din piatră. Pe pereți erau aliniate plachete ale tuturor regimentelor armatei britanice, precum şi altele, reprezentând multe alte armate, toate fiind simboluri ale tuturor celor ce fuseseră angajați la acest castel de-a lungul timpului. Odată ajunşi acolo, Evans îi încredință pe cei doi unui alt slujbaş al Curții. Dan Murray îşi făcu şi el apariția, cu un pahar în mână.

— Jack Cathy, faceți cunoştință cu Bob Hallston.

— Aproape sigur vă este sete, spuse bărbatul din fața lor.

— Tare aş răspunde la întrebarea asta pe deasupra unei halbe de bere, recunoscu Jack. Tu, Cathy?

— Aş vrea ceva fără alcool.

— Sunteți sigură? întrebă Hallston.

— Nu sunt o susținătoare a abstinenței, dar pur şi simplu nu beau când sunt gravidă, explică ea.

— Felicitări!

Hallston făcu doi paşi către bar, de unde se întoarse cu o sondă de bere tare pentru Jack, iar pentru Cathy aduse ceva ce arăta a *gingerale*[21].

— În sănătatea dumneavoastră şi a copilului!

Cathy afişă un zâmbet larg. Trebuie să se întâmple ceva ciudat cu femeile atunci când sunt gravide, se gândi Jack. Nevastă-sa nu mai era acum numai frumoasă. Era de-a dreptul strălucitoare. Se întreba dacă doar el o vedea aşa.

— După câte am înțeles, sunteți medic.

— Chirurg oftalmolog.

— Iar dumneavoastră predați istoria, domnule?

— Exact. Să înțeleg că dumneata, ca şi ceilalți, lucrezi aici, nu-i aşa?

— Într-adevăr Suntem treizeci şi nouă de slujbaşi. Noi suntem de fapt gărzile de ceremonie ale suveranului. V-am invitat aici pentru a vă mulțumi că ne-ați ajutat – ați făcut de fapt ceea ce trebuia să facem noi – şi vă rugăm să vă alăturați nouă pentru o mică ceremonie care are loc aici seară de seară.

— Din 1240 încoace, completă Murray.

— Din anul 1240? se miră Cathy.

— Da şi este vorba despre ceva la care turiştii nu au acces. Aceasta este cu adevărat tradiție, nu este făcută de dragul

---

21 Băutură răcoritoare cu ghimbir, de origine englezească, asemănătoare cu coca-cola *(n tr.)*.

spectacolului, spuse Murray. Nu-i aşa, Bob?

— Perfect adevărat. Când închidem porțile, pe timpul nopții, această colecție de muzeu devine cel mai sigur loc din Anglia.

— Sunt convins de asta, spuse Jack şi bău dintr-o singură sorbitură jumătate din paharul de bere. Şi dacă reuşesc să treacă de băieții care stau de strajă lângă zidul înconjurător, eventualii intruşi dau de voi, aşa încât au de ce să le tremure fundul.

— Cam aşa e, spuse Hallston zâmbind. S-ar putea să-şi aducă aminte care este pregătirea noastră de bază. Eu am fost încă de la început în SAS şi m-am jucat de-a pisica şi şoarecele cu Rommel prin deşerturile din Africa de Vest. Deşerturile sunt un loc mai mult decât groaznic. Am rămas de atunci cu o permanentă sete.

Ăştia nu dau înapoi şi nu ies niciodată învinşi, îşi zise Ryan. Rămân aproape neschimbați, nu-şi pierd niciodată aspectul soldățesc, cel puțin profesioniştii adevărați, cum erau slujbaşii acelui castel. Mai îmbătrânesc, mai pun pe ei câteva kilograme, poate se mai înmoaie puțin, dar tot mai poți să vezi la ei disciplina, asprimea şi vigoarea care îi fac să fie diferiți de ceilalți oameni. Şi mai au în plus mândria şi încrederea de sine, care este mai mult simțită decât declarată şi care vine din faptul că oamenii aceştia îşi fac treaba bine şi până la capăt, fără să fie nevoie să vorbească prea mult despre asta, decât poate cu ei înşişi. Toate astea nu se pierd niciodată.

— Aveți şi puşcaşi marini pe aici?

— Doi, răspunse Hallston. Ne cam ferim să dăm mâna cu ei, că ne rup degetele.

— Corect! Ai grijă cum te porți cu mine, că şi eu am făcut armata tot la ei.

— Nimeni nu e perfect! spuse Hallston în glumă.

— Şi acum, ce este această Ceremonie a Cheii?

— Ei bine, demult, în anul 1240, omul a cărui însărcinare era să încuie lacătele porților la căderea serii a fost surprins de nişte tâlhari, care s-au năpustit asupra lui. După această întâmplare, a refuzat să-şi mai facă datoria dacă nu era însoțit de o escortă militară. De atunci, fără nici o întrerupere, la apusul soarelui, gardianul-şef este cel care încuie cele trei porți principale, apoi duce cheile în Queen's House[22], care se află în Turnul Verde. Pe durata îndeplinirii acestui serviciu are loc o mică ceremonie. Ne-am gândit că atât dumneavoastră cât şi soția dumneavoastră s-ar

---

[22] Casa Reginei *(n. tr.)*.

putea să doriți să vedeți ce se întâmplă – şi suntem convinşi că o să vă placă.

Hallston mai luă o sorbitură de bere, după care continuă:

— După câte am înțeles, astăzi ați fost la tribunal. Cum au mers lucrurile pe acolo?

— Mă bucur că s-a terminat Dan zice că m-am descurcat binişor.

Ryan ridică din umeri, după care schimbă subiectul:

— Când domnul Evans ne-a arătat eşafodul istoric… m-am întrebat dacă este încă în stare de funcționare.

Jack rosti aceste cuvinte căzut pe gânduri, căci îşi amintise de schimbul de priviri pe care îl avusese cu tânărul terorist. „Oare Miller, în clipa aceasta, stând în celula lui, se gândeşte şi el la mine?” Ryan duse la gură paharul de bere şi îl goli. „Pariez că da.”

— Poftim?

— Puştiul acela, Miller… păcat că nu poate fi adus aici, ca să vă ocupați puțin de greabănul lui.

Hallston zâmbi rece.

— Mă îndoiesc să existe cineva printre noi care să nu gândească la fel ca dumneavoastră. Probabil că s-ar găsi imediat şi un voluntar care să mânuiască securea.

— Mai mult decât atât, Bob, călăul ar trebui ales prin tragere la sorți, din cauza numărului mare al celor care s-ar oferi, spuse Murray întinzându-i lui Ryan încă o sondă de bere. Tot mai eşti îngrijorat din cauza ăluia, Jack?

— N-am mai văzut niciodată un om ca el.

— Dar e la închisoare, Jack, spuse Cathy apăsat.

— Da, ştiu. „Şi dacă ştii, de ce continui să te gândeşti la el? îşi puse Jack întrebarea. La dracu’ cu toate astea. La dracu’ cu Miller.” Berea e excelentă, dom’ sergent.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care se înghesuie toată lumea după slujba asta, spuse Murray chicotind.

— Unul dintre motive, îl corectă Hallston terminându-şi paharul. E timpul.

Jack termină şi cea de a doua bere, înghițind cu lăcomie. Evans reapăru şi el, îmbrăcat acum în haine de stradă, preluându-şi din nou rolul de ghid şi conducându-i pe oaspeți afară, în aerul răcoros, al nopții. Cerul era senin, iar luna, în cel de-al treilea pătrar, proiecta pe zidurile de apărare din piatră umbre estompate. Câteva felinare electrice, montate ici şi colo, făceau să răsară mănunchiuri izolate de lumină. Jack era surprins de liniştea care

putea să domnească în centrul unui oraş atât de mare, o linişte asemănătoare cu aceea care se aşternea cândva peste casa copilăriei sale, în Chesapeake. În timp ce Evans îi conducea spre vest, îndreptându-se cu toții către Turnul însângerat, Jack, fără să-şi dea seama, o luă pe nevastă-sa de mână. Când ajunseră la Traitor's Gate, găsiră câțiva oameni care aşteptau, în picioare. Unul dintre paznici începu să le dea vizitatorilor câteva instrucțiuni, dintre care: să nu facă, pe cât posibil, nici un zgomot şi, bineînțeles, nu cumva să înceapă să fotografieze. Fusese postată acolo o santinelă, căreia i se adăugau încă patru oameni înarmați ce stăteau nemişcați, norii alb-albăstrui ai respirației lor, ce se observau în lumina reflectoarelor, fiind singurul semn prin care îți dădeai seama că sunt vii. Altfel ar fi fost nişte statui din piatră.

— Cam acum trebuie să înceapă, şopti Murray.

Jack auzi undeva, în față, o uşă închizându-se. Lumina era prea slabă, totuşi, ca să poată să vadă cine ştie ce, iar puținele becuri care rămăseseră aprinse nu reuşeau decât să accentueze confuzia pe care i-o crea întunericul nopții. Imediat după aceea se auzi zăngănitul unei legături de chei, semănând cu clinchetul de clopoței şi marcând fiecare pas al unui om ce trecea pe acolo cu mers măsurat. Apoi văzu un punct de lumină. Acesta începu să se mărească, până ajunse să se vadă ce era: un felinar ce avea înăuntru o lumânare aprinsă, purtat de însuşi Tom Hughes, gardianul-şef. Pe măsură ce se apropia, zgomotul paşilor săi era tot mai regulat, ca un metronom, poziția trupului fiind militărească, perfectă, urmarea practicii de o viață a meseriei de ostaş. Cei patru soldați îl încadrară imediat, aranjându-se în jurul lui într-o clipă, după care îşi continuară cu toții marşul, înaintând prin întuneric ca printr-un tunel; muzica dată de zăngănitul cheilor, suprapusă peste ritmul bocancilor ce loveau pavajul scădea în intensitate pe măsură ce se îndepărtau. Santinela de la Turnul însângerat rămase în urmă, la postul său.

Jack nu auzi zgomotul făcut de încuierea porților, dar după numai câteva minute zăngănitul cheilor începu să se audă venind înapoi; la scurt timp, prin lumina puțină şi neregulată reuşi să desluşească şi gărzile ce se apropiau. Din anumite motive, această scenă i se păru lui Ryan de un romantism copleşitor. O trase pe Cathy mai aproape de el şi îşi puse mâinile în jurul umerilor ei. Ea ridică privirea.

„Te iubesc", i-a spus el nerostit, pe fondul clinchetului cheilor.

Cathy îi răspunse din priviri.

Cei care se aflau în garda lui Hughes începuseră să se apropie de santinela rămasă la post în dreapta lui Ryan. În momentul acela soldatul strigă către cei care se apropiau:

— Stai! Cine-i acolo?

Vocea lui reverberă de-a lungul zidurilor străvechi din piatră.

Cei cinci se opriră, iar cel care răspunse fu Tom Hughes:

— Cheile!

— Ale cui chei? întrebă imperativ santinela.

— Cheile reginei Anne!

— Treceți, chei ale reginei Anne!

Imediat, santinela prezentă arma celor ce treceau prin dreptul său. Gărzile, împreună cu Hughes, care era în continuare în mijlocul lor, îşi reluară marşul, apoi cotiră la stânga, pe panta ce ducea către Turnul Verde. Ryan şi nevastă-sa porniră după ei, urmându-i îndeaproape. În capătul de sus al treptelor ce duceau spre vârful colinei aştepta o altă grupă de oameni înarmați. Hughes se opri împreună cu escorta în dreptul acestora. Cei din noua grupă de santinele prezentară armele, iar gardianul-şef îşi descoperi capul, ținându-şi boneta în mână.

— Dumnezeu s-o aibă în pază pe regina Anne!

— Amin! răspunseră gărzile.

În spatele lor, în poziție de drepți, se afla un gornist. Acesta începu să intoneze din trompetă cântecul Last Post[23]. Ecoul sunetelor se întorcea dinspre pereții de piatră într-un fel care lăsa de înțeles că ziua luase sfârşit, iar atunci când fusese cazul, că viața luase sfârşit. Asemeni valurilor circulare ce urmează după aruncarea pietrei într-un lac, ultima notă jeluită a trompetei se stinse încet în aerul nemişcat al nopții pierzându-se în depărtări. Ryan se aplecă asupra soției sale ca să o sărute. Era un moment magic, pe care aveau să-l țină minte mult timp.

Gardianul-şef îşi continuă drumul, ducându-se să pună cheile la loc sigur pe timpul nopții, iar gărzile se retraseră, o dată cu cei care asistaseră la ceremonie.

— Şi ziceți să asta se întâmplă în fiecare seară începând cu anul 1240, fără nici o întrerupere? Chiar nici una? întrebă neîncrezător Ryan.

— Adevărul este că, de fapt, ceremonia a fost întreruptă o dată, în timpul Războiului Fulger. O bombă germană a căzut la baza

---

[23] Ultimul Schimb, varianta britanică a Stingerii *(n. tr.)*.

turnului chiar în momentul în care lucrurile erau în plină desfăşurare. Gardianul-şef a fost aproape acoperit de dărâmături, iar lumânarea din felinar s-a stins. Pentru a putea să continue ceremonia, a fost nevoit să o aprindă la loc, spuse Evans. Faptul că omul fusese rănit era, după cât se pare, nerelevant. Există unele lucruri mai importante decât asta. Ei bine, ne întoarcem la cârciumioară?

— Noi nu avem acasă nimic care să aducă măcar cu ce se întâmplă aici, spuse Cathy încet.

— America nici nu este la fel de bătrână, nu-i aşa?

— Poate că ar fi fost frumos să fi avut şi noi ceva de genul acesta, la Bunker Hill sau Fort Mehenry, recunoscu Jack cu voce scăzută.

Murray aprobă şi el dând din cap, apoi adăugă:

— Ceva de care să ne amintim în momente ca acesta.

— Tradiția este, într-adevăr, un lucru foarte important, spuse Evans. Pentru un soldat tradiția este câteodată singurul motiv pentru a merge mai departe, atunci când există o sumedenie de alte motive pentru a nu o face. Înseamnă mai mult decât propria ta persoană, mai mult decât camarazii din jurul tău. Cu toate astea, tradiția nu se adresează numai soldaților, nu-i aşa? Este valabilă pentru oricare altă profesiune – sau aşa ar trebui să fie.

— Şi chiar este, aprobă Cathy. Orice şcoală bună de medicină îți bagă asta în cap în primul rând. Pot să spun sigur că la Hopkins aşa se face.

— Ca şi la infanteria marină, a fost şi Jack de acord. Noi însă nu ştim să spunem asta atât de bine cum tocmai ai făcut-o dumneata.

— Noi, cei de aici, avem mai multă practică.

Evans deschise uşa cârciumioarei, făcându-le loc să intre.

— Şi mai avem şi o bere foarte bună, care ne vine în ajutor atunci când stăm să ne gândim la tot ce se întâmplă.

— Da, băieți, aveți de toate, dar dacă ați mai scoate câte o halbă ar fi perfect, îi spuse Jack lui Evans.

— Le-ai zis-o, asule, chicoti agentul FBI.

— Încă o bere pentru fratele nostru de la marină.

Unul dintre bărbații aflați pe acolo îi întinse lui Ryan încă o sondă cu bere.

— Licoarea asta e cam tare, mi-e teamă să nu vi se urce la cap, spuse el.

— Bert e unul dintre cei de la marină şi despre care am mai

vorbit, îi explică Evans.

— Orice s-ar întâmplă, eu nu spun niciodată lucruri rele celui care îmi face cinste cu bere, îi spuse Ryan lui Bert.

— O atitudine ce denotă sensibilitate. Sunteți sigur că ați fost doar locotenent?

— Şi asta numai trei luni, răspunse Jack, după care îi povesti cum fusese cu prăbuşirea elicopterului.

— Ăsta e chiar ghinion. Nenorocitele de accidente din timpul antrenamentelor, spuse Evans. Astea sunt mai periculoase decât o luptă adevărată.

— Aşadar, băieți, voi sunteți aici un fel de ghizi?

— Asta e doar o parte a muncii noastre, răspunse celălalt gardian. Este un mod minunat de a ne păstra forma, dar şi, din când în când, de a-i educa pe locotenenții de ocazie. Chiar săptămână trecută am vorbit cu unul dintre băieții din Garda Galeză... avea unele probleme, nu reuşea să pună lucrurile în ordinea lor firească, iar eu i-am dat nişte sugestii.

— Este un lucru de care şi dumneavoastră ați fost lipsit, fu Evans de acord. Noi îi învățăm aici pe tinerii ofițeri ce înseamnă să fii un soldat adevărat. Cine zice că cei mai buni diplomați sunt cei care lucrează pe Whitehall[24]?

— N-am avut niciodată sentimentul că aş fi fost complet nefolositor ca locotenent, observă Jack cu un zâmbet.

— Totul depinde de punctul de vedere al fiecăruia, spuse celălalt slujbaş al Coroanei. În orice caz, s-ar putea totuşi să fi făcut treabă bună pe acolo, judecând după cum v-ați descurcat pe Mall.

— Nu ştiu dacă-i chiar aşa, Bert. Un locotenent care suferă de complexul eroismului nu este tipul de comandant pe care să si-l dorească o armată. Ofițerii de felul acesta se aventurează mereu, făcând cele mai prosteşti lucruri. Presupun însă că cei care reuşesc să supraviețuiască, dar să şi învețe din ceea ce li s-a întâmplat, pot până la urmă, aşa cum ai spus, să se descurce oriunde. Spuneți-ne, domnule locotenent Ryan, dumneavoastră ce ați învățat din acest incident?

— Că nu trebuie să mă las împuşcat. Data viitoare voi trage fără să mă mai expun.

— Excelent! exclamă Bob Hellston, care între timp li se alăturase din nou. Şi să nu mai lăsați în urmă altceva decât cadavre, completă el. Cei de la SAS au ajuns celebri, dar nu prin

---

[24] Stradă din Londra unde se afla ministerele *(n. tr.)*.

faptul că ar fi lăsat oameni vii în spatele lor, nici măcar accidental.

Cathy nu agrea subiectul.

— Domnilor, nu se poate să omori oamenii chiar aşa, fără să le dai o şansă de supravieţuire.

— Domnul locotenent a riscat foarte mult de data aceasta, doamnă, iar cu norocul pe care l-a avut nu te întâlneşti prea des în viaţă. Poate că *data viitoare* nu există la nesfârşit, nu-i aşa? Atâta timp însă cât există, poţi acţiona fie ca un poliţist, fie ca un soldat, dar nu ca amândoi deodată. Sunteţi foarte norocos că aţi rămas totuşi în viaţă, tinere domn. Iar halul în care vi se află acum braţul nu face decât să vă reamintească faptul că sunteţi foarte norocos. E minunat să se spună despre dumneavoastră că aveţi un curaj nemaipomenit, domnule locotenent. Însă mult mai bine este să fii deştept – şi, mai ales, mai puţin dureros, atât pentru tine cât şi pentru cei din jurul tău, mai spuse Evans, apoi privi în paharul cu bere. Doamne, Dumnezeule, oare *de câte ori* oi fi spus asta până acum?!

— Şi de câte ori o fi spus-o fiecare dintre noi? zise şi Bert cu voce joasă. Iar păcatul cel mai mare este că cei mâi mulţi dintre cei cărora le-am spus-o nu ne-au ascultat. Dar de ajuns cu asta. Nu cred că această preafrumoasă doamnă are chef să mai asculte flecărelile unor soldaţi bătrâni şi obosiţi Bob mi-a spus că aşteptaţi al doilea copil Peste două luni voi deveni şi eu bunic, pentru prima dată, însă.

— Da, da, abia aşteaptă să ne arate fotografiile de familie, spuse Evans râzând. Ce-o să fie de data aceasta, băiat sau fată?

— Orice ar fi să aibă acolo, între picioare, important este să funcţioneze, răspunse Jack, iar cei de faţă fură în unanimitate de acord cu acest punct de vedere.

Ryan îşi termină apoi cea de-a treia bere din seara aceea şi începuse deja să le simtă efectul, căci licoarea aceea era destul de ţărişoară.

— Domnilor, dacă se va întâmplă vreodată ca vreunul dintre dumneavoastră să vină în America şi pe deasupra să ajungă pe lângă Washington, sper că ne va aduce asta la cunoştinţă la momentul potrivit.

— Iar data viitoare când veţi trece prin Londra să ştiţi că barul este deschis, îi întoarse Tom Hughes amabilitatea.

Gardianul-şef se îmbrăcase din nou în haine civile, însă îşi lăsase pe cap boneta de la uniformă, un fel de pălărie a cărei formă fusese concepută cu trei sau patru secole în urmă.

— Şi poate veţi găsi vreun loc în garderoba dumneavoastră şi pentru astă, sir John. Vă rog să o primiţi din partea noastră, a tuturor, împreună cu mulţumirile noastre pentru ceea ce aţi făcut.

— O să am mare grijă de ea, spuse Ryan luând boneta, fără însă să încerce să şi-o pună pe cap. Nu-şi câştigase încă acest drept...

— Acum, cu toate că îmi pare rău, trebuie totuşi să vă spun că dacă nu plecaţi neîntârziat, va trebui să rămâneţi aici până dimineaţă. La miezul nopţii toate ieşirile vor fi încuiate.

Jack şi Cathy le strânseră mâinile tuturor, apoi îi urmară afară pe Murray şi Hughes.

Drumul până în afara zidului împrejmuitor decurse în linişte. Temperatura aerului rămăsese la fel de scăzută, iar atmosfera la fel de neclintită, aşa încât Jack se trezi întrebându-se dacă nu cumva aceste locuri erau bântuite de stafii în timpul nopţii. Totul arăta de parcă...

— Ce-i aia acolo? întrebă Ryan indicând cu degetul marginea superioară a zidului. O siluetă spectrală se deplasa în sus şi în jos.

— O santinelă, îi răspunse Hughes. După Ceremonia Cheii gărzile se îmbracă în uniformele de luptă, create ca să intimideze.

Cei patru trecură pe lângă santinela de la Turnul însângerat, îmbrăcată acum în haine militare de camuflaj şi înzestrată cu tot armamentul de război de care ar fi avut nevoie.

— Puştile presupun că sunt încărcate de data asta, nu-i aşa? întrebă Jack.

— Altfel nici nu prea ar fi de vreun folos, eu aşa zic. Acesta este un loc foarte sigur, v-am mai spus, încheie Hughes.

„E plăcut să afli că există şi asemenea locuri pe lumea asta, îşi spuse Ryan. Dar oare de ce mă gândesc eu tocmai la aşa ceva?”

7
Cu supersonicul spre casă

Banchetele din sala de aşteptare a terminalului de pe aeroportul Heathrow erau destul de comode. Oricine s-ar fi aşezat în ele s-ar fi simțit relaxat; nu însă şi Jack, căruia zborul cu avionul îi dădea o stare de mare nervozitate. Prin ferestrele mari, de la podea până la tavan, putea să admire aeronava Concorde cu care urma să plece acasă peste numai câteva minute. Proiectanții dăduseră acestui aparat de zbor aspectul unei creaturi vii: semăna cu o pasăre de pradă imensă şi neiertătoare, o siluetă de o frumusețe înspăimântătoare. Stătea acolo, la capătul pistei de decolare destinată avioanelor cu reacție, sprijinindu-se pe trenul de aterizare neobişnuit de înalt, uitându-se la Jack cu nepăsare, pe deasupra ciocului ascuțit, ca un vârf de lance.

— Mi-aş dori şi eu ca şefii să mă lase să mă plimb încoace şi încolo cu jucărioara asta, spuse Murray.

— E frumoasă! Fu Sally Ryan de acord.

„Nu este decât un nenorocit de avion, îşi zise Jack. Nu ai cum să vezi ce îl tine în aer.” Jack nu-şi mai aducea aminte dacă era vorba despre principiul lui Bernoulli sau despre efectul Venturi, dar ştia că este vorba despre ceva ce *se presupunea* că există, ceva care, fără să poată fi văzut, le permitea avioanelor să zboare. Şi îşi mai aduse aminte că atunci când se afla deasupra Cretei a intervenit o breşă în acest principiu, sau efect, sau ce o fi fost, întrerupându-l, motiv pentru care a trecut pe lângă moarte şi că la nouăsprezece luni după aceea a apărut din nou aceeaşi întrerupere, în urma căreia au murit părinții lui, la o distanță de numai o mie cinci sute de metri de Aeroportul Internațional O'Hare din Chicago. Gândindu-se la rece, îşi dădea seama că elicopterul cu care se prăbuşise în timpul antrenamentelor de la infanteria marină avusese o defecțiune tehnică, iar avioanele de pe liniile comerciale de transport sunt mult mai simple şi uşor de manevrat decât un elicopter de asalt de tip CH-46. De asemenea, îşi dădea seama că în cazul părinților săi principalul factor perturbator fusese vremea neprielnică – iar acum era o vreme superbă – însă pentru Ryan zborul cu avionul rămânea ceva îngrozitor, i se părea

un lucru nenatural.

„Foarte bine, Jack. Ce-ar fi, în cazul acesta, să începem din nou să locuim în caverne şi să vânăm animale cu parul? Ce-o fi natural în a preda istoria, în a privi emisiunile de la televizor ori a conduce un autoturism? Eşti idiot.”

„Urăsc însă zborul cu avionul”, îşi aduse aminte Ryan.

— Până acum nu a avut loc nici un accident cu avioanele Concorde, sublime Murray. Iar băieții lui Jimmy Owens au verificat nava cu cea mai mare atenție.

Posibilitatea ca la bordul aparatului de zbor să fi fost amplasată o bombă era destul de mare. Experții în explozibili de la brigada C-13 îşi petrecuseră de-a lungul dimineții peste o oră căutând şi asigurându-se că nimeni nu încercase să facă aşa ceva, iar acum o grămadă de polițişti, îmbrăcați în uniformele personalului de la sol stăteau în jurul avionului pentru ca nimeni să nu se apropie. Jack nu-şi făcea probleme din cauza eventualelor bombe. Există câini dresați, care cu siguranță le-ar fi găsit.

— Ştiu, răspunse Jack cu un zâmbet şters. Din punctul meu de vedere nu este vorba decât de un simț primar de prevedere.

— Instinctul tău primar de prevedere ar trebui să-ți spună că trebuie să pleci, asule, îi atrase atenția Murray.

Era surprins de faptul că Ryan era atât de agitat, însă o ascundea destul de bine, după părerea agentului FBI. Lui Murray îi plăcea să zboare. Un reprezentant al aviației militare care se ocupa cu recrutările aproape că îl convinsese să se facă pilot – asta demult, în anii de liceu.

„Trebuie să fiu nebun să mă urc în avion”, îşi zise Ryan. Eşti o cârpă”, îl informă o altă parte a creierului său. „Ce mai puşcaş marin!”

— Şi la ce oră decolăm, tati? întrebă Sally.

— La ora unu, îi răspunse Cathy. Nu-l mai deranja pe tati.

„Să decolăm, îşi zise Jack zâmbind. Drace, nu ai de ce să-ți fie frică şi ştii asta foarte bine!” Ryan scutură din cap şi mai luă o sorbitură din băutura pe care o cumpărase de la barul din incinta aeroportului. Observă apoi că în sala de aşteptare se aflau patru oameni de la serviciul de securitate, care făceau tot posibilul să nu se dea de gol Owens avusese grijă să nu rişte nimic în ultima zi de şedere a lui Ryan în Anglia. Restul depindea doar de Liniile Aeriene Britanice. Nici măcar nu i se ceruse să achite diferența de cost a biletului, căci drumul de întoarcere fusese plătit anticipat pentru o clasă inferioară. Ryan se întreba dacă ăsta era norocul sau

ghinionul lui.

O voce de femeie anunță zborul. Jack își termină băutura, după care se ridică în picioare.

— Mulțumesc pentru tot, Dan.

— Putem să mergem acum, tati? întrebă Sally bucuroasă.

Cathy tei luă fiica de mână.

— Așteaptă o clipă! spuse Murray oprind-o pe Sally. Nu-mi dai și mie o îmbrățișare și un pupic?

— Okay.

Sally se supuse cu entuziasm.

— Pa-pa, domnu' M'ray.

— Ai grijă de eroul nostru, spuse lucrătorul FBI către Cathy.

— Totul va fi în regulă, îl asigură ea.

— Și bucură-te de meciurile de fotbal, asule! spuse Murray aproape strivindu-i mâna. E singurul lucru care-mi lipsește cu adevărat.

— Pot să-ți trimit niște benzi video.

— Nu-i același lucru. Înapoi la predatul istoriei, nu?

— Cam așa, răspunse Ryan.

— Mai vedem noi, rosti Murray insinuant. Cum dracu' te descurci cu porcăria aia pe braț?

— Greu, răspunse Ryan chicotind. Am impresia că doctorul a uitat prin mine câteva instrumente chirurgicale. Ei, asta este.

Ajunseseră deja la ieșirea către pistă.

— Vezi, poate-ți rupi și-un picior, spuse Murray zâmbind, după caro se întoarse și plecă.

— Bun venit la bord, sir John, îi spuse una dintre însoțitoarele de zbor, întâmpinându-l. Ați mai călătorit vreodată cu un Concorde?

— Nu.

Asta a fost tot ce putu Ryan să mai îngaime.

Aflată în fața lui, Cathy se întoarse și zâmbi forțat. Burduful prin care urmau să ajungă la avion cu forma lui de tunel, arăta ca intrarea într-un cavou.

— Ei bine, în cazul acesta pregătiți-vă pentru cea mai palpitantă experiență din viața dumneavoastră! Ținu să-l anunțe stewardesa.

„Mii de mulțumiri!” Lui Ryan i se tăie respirația de enervare în fața unei asemenea gafe, dar își aduse aminte că nu putea să o strângă de gât cu o singură mână. Apoi începu să râdă. Ce altceva ar fi putut să facă?

Când trecu prin ușă, Jack a trebuit să se aplece, ca să nu dea

cu capul de marginea de sus. Înăuntru, spațiul era destul de îngust; cabina de pilotaj se afla la mai puțin de trei metri distanța. Aruncă într-acolo o privire rapidă şi observă că nici echipajul nu avea prea mult spațiu la dispoziție, ba dimpotrivă, locul era incredibil de strâmt – pentru a ajunge pe scaunul de pilotaj din stânga trebuia să adopți o poziție de parcă ți-ai fi pus pantofii în picioare, atât de mic era locul.

O altă însoțitoare de zbor atârna nişte haine în cuier. Trebuiră să aştepte până ce aceasta îşi termină treaba şi îl observă, apoi o porniră cu toții pe culoarul lateral, drumul către cabina pasagerilor fiind deschis de ghipsul lui Ryan.

— Aici este locul dumneavoastră, spuse stewardesa.

Locul lui Jack se afla pe primul rând de fotolii, lângă fereastra din dreapta. Cathy şi Sally se aflau deja pe locurile lor, lângă fereastra din partea cealaltă. Jack ocupa locul 1-D, însă ghipsul său acoperea o bună parte din locul 1-G Nimeni nu mai putea să se aşeze acolo. Acum era cât se poate de clar că celor de la British Airways li se ceruse mai mult decât să schimbe, în mod gratuit, locurile pe care familia Ryan le plătise, aflate în coada avionului – pe biletul anterior era trecut locul 1-1011, bineînțeles, la un alt tip de avion – cu locurile pe care le ocupau acum; familia Ryan primise chiar şi un bilet în plus. Primul lucru pe care încercă Jack să-l facă fu să-şi pună centura de siguranță, dar îşi dădu seama că această operație nu era deloc uşoară cu o singură mână. Stewardesa era pregătită pentru o astfel de situație şi îi sări imediat în ajutor.

— Vă simțiți bine?

— Da, minți Jack. Mă simt îngrozitor.

— Minunat. Aveți acolo un prospect din care puteți să aflați tot ce vă interesează despre avionul Concorde, continuă ea, arătând către un pliant cenuşiu din vinil. Doriți să vă aduc vreo revistă?

— Nu, mulțumesc, mi-am luat cu mine o carte.

— Foarte bine. Mă voi întoarce după ce decolăm, dar dacă aveți nevoie de ceva, folosiți acest buton.

Jack îşi strânse ceva mai tare centura de siguranță, privirea rămânându-i ațintită pe uşa avionului, aflată mai în față şi pe stânga. Era încă deschisă. Încă mai putea să fugă, să scape. Ştia însă că n-ar fi făcut asta. Se lăsă pe spate. Fotoliul, ca tot restul, era cenuşiu, un pic îngust, însă destul de confortabil Faptul că era pe primul rând îi dădea posibilitatea să-şi țină picioarele cum voia. Pereții interiori ai avionului – sau cum naiba s-or fi numit – erau

alburii şi avea chiar lângă el o fereastră prin care putea să privească. Nu era prea mare, cam cât două cărți puse una lângă cealaltă, dar era oricum mai bine decât nimic. Se uită de jur-împrejur. Compartimentul se umpluse aproape pe trei sferturi. Nu erau decât oameni care călătoresc rar, în vacanțe, dar toți păreau foarte bogați. Tipul oamenilor de afaceri se gândi Jack, mulți dintre ei având în față ultimul număr din „Financial Times”, pe care îl citeau cu atenție. Şi nici unuia dintre ei nu-i era frică de zborul cu avionul. Puteai să vezi asta pe chipurile lor impasibile. Jack îşi dădea foarte bine seama că fața lui nu prea avea aceeaşi expresie..

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul Nigel Higgins, care vă urează bun venit la bordul aeronavei Concorde, zborul numărul 189 al Liniilor Aeriene Britanice, în direcția Washington D.C şi Miami, Florida. Peste aproximativ cinci minute vom începe rulajul la sol. Vremea în zona primei noastre escale, Aeroportul internațional Dulles din Washington, este excelentă, senină, temperatura este acolo de cincizeci şi şase de grade Fahrenheit[25]. Vom fi în aer în total trei ore şi douăzeci şi cinci de minute. Vă rugăm să observați că semnul „fumatul interzis” este aprins şi vă mai rugăm ca atâta timp cât stați aşezați pe scaune să vă păstrați centurile de siguranță. Vă mulțumim, încheie vocea oarecum în grabă.

În timp ce comandantul le vorbea pasagerilor, uşa se închise, iar Ryan, observând asta, deveni şi mai bosumflat. Un mod inteligent de a distrage atenția pasagerilor, barându-le singura cale de scăpare. Închise ochii şi se lăsă pe spate, resemnându-se şi abandonându-se în brațele sorții.

Unul dintre cele mai plăcute avantaje pe care le ofereau locurile din față era acela că nimeni nu putea să-l vadă, în afară de Cathy – Sally stătea pe locul de la fereastră – iar nevastă-sa îl înțelegea, sau cel puțin aşa pretindea. Curând, însoțitoarele de zbor începură să explice, făcând demonstrația, cum se îmbracă şi cum se umflă vesta de salvare, aflată sub fiecare scaun. Jack privi totul fără interes. Renumele pe care îl deținea avionul Concorde, de aparat de zbor de maximă siguranță, înseamnă în acelaşi timp că nimeni nu avea habar ce se întâmplă în caz de accident; mai mult, poziția compartimentului în care se aflau ei, atât de aproape de bot şi atât de departe de aripa în formă de delta, nu lăsa nici un dubiu că, dacă ar fi fost să se prăbuşească în apă, partea fuselajului în care

---

[25] Aproximativ 14 grade Celsius (n. tr.).

se aflau ar fi fost prima care s-ar fi rupt şi s-ar fi scufundat ca un bloc de ciment Nu că asta ar fi contat prea tare. Numai impactul şi le-ar fi fost cu siguranță fatal.

„Imbecilule, dacă păsările astea ar fi fost periculoase, s-ar fi prăbuşit măcar una până acum.

Apoi începu scheunatul turbinelor cu reacție, activându-i lui Ryan toate glandele stomacale. Închise ochii din nou. „Nu mai ai cum să fugi.” încercă să-şi folosească voința, să-şi controleze respirația şi să se relaxeze. Pe Jack frica de zbor nu-l copleşise niciodată. Mai degrabă îl lăsa fără vlagă.

Vreun tractor nevăzut, sau ceva de felul acesta, începuse să tragă avionul înapoi. Ryan s-a uitat pe fereastră, urmărind peisajul ce o lua uşor înainte. Scena ce se desfăşura dincolo de geam era cu totul nouă, ciudată. Putea să vadă avioanele aflate pe douăsprezece alte piste de decolare şi aterizare, cele mai multe dintre ele stând liniştite lângă clădirea terminalului, precum vapoarele în rada portului. „Ce bine ar fi fost dacă am fi luat vaporul către casă”, se gândi, uitând că, pe vremea când era în armată, fusese printre puținii care sufereau de rău de mare, până s-a obişnuit, obişnuință pe care acum nu o mai avea. Avionul Concorde se opri pentru câteva secunde, după care începu să se pună iar în mişcare, de data aceasta prin propriile lui puteri. Ryan nu avea habar de ce trenul de aterizare fusese construit atât de înalt, dar din cauza acestuia, în timpul rulajului pe sol mişcarea avionului părea tare ciudată. Vocea căpitanului se auzi din nou în interfon, spunând ceva despre elanul pe care avionul trebuia să şi-l ia ca să se desprindă de la sol, însă Ryan nu-l mai auzi, fiind atent la altă pistă, pe care tocmai decola un Panam 747. Cu siguranță, avioanele Concorde arătau mult mai bine, îşi zise Ryan. Astfel îşi aduse aminte de aeromodelele de vânătoare pe care le monta pe când era puşti.

„Călătorim la clasa întâi.”

Avionul făcu o curbă largă, ajungând la capătul pistei şi se aplecă puțin în față din cauza frânei. „Acum plecăm.”

— Poziția de plecare, se auzi vocea din interfon.

Undeva în față, în cabina de pilotaj, membrii echipajului îşi strângeau curelele de la scaunele lor ejectabile. Pe locul 1-D Jack se aşeză şi el mai bine în fotoliu, arătând însă mai degrabă ca un om care aşteaptă să fie executat prin electrocutare. Avea ochii larg deschişi şi privea pe fereastră.

Zgomotul făcut de motoare crescu simțitor şi aparatul începu să

ruleze pe pistă. La câteva secunde după aceea motoarele păreau să continue să-şi amplifice zgomotul, iar accelerația îl lipise deja pe Ryan cu spatele de fotoliul căptuşit cu pânză şi vinilin. „La dracu'", îşi spuse el. Accelerația era impresionantă, cam de două. Oh mai mare decât la avioanele cu care mai călătorise până atunci. Nu avea cum să o măsoare, însă o mână invizibilă îl apăsa cu spatele de scaun, în timp ce alta îi apăsa ghipsul, încercând să-i contorsioneze trupul. Stewardesa avusese dreptate. Era într-adevăr o experiență cât se poate de palpitantă. Iarba de pe marginea pistei gonea prin dreptul hubloului, apoi botul avionului s-a ridicat dintr-o dată. Un ultim impuls, ca o uşoară hurducătură, fu semnalul că trenul principal de aterizare se desprinsese de la sol. Jack se aştepta să simtă plutirea aparatului în aer, însă decolarea atât de puternică şi de directă anula orice altă senzație. Se aflau deja la peste trei sute de metri deasupra solului, în aer, însă continuau să se avânte în sus aproape ca o rachetă, într-un unghi ce părea imposibil, aproape de verticală. Întoarse capul şi se uită către nevastă-sa. „Mamă, Doamne", a făcut Cathy din buze către el. Sally îşi lipise nasul de geamul ferestruicii şi privea afară.

Treptat, unghiul de decolare începu să se domolească, însoțitoarele de zbor trecuseră deja la treabă, una dintre ele apărând cu un cărucior cu băuturi Jack ceru pentru el un pahar de şampanie. Nu că ar fi avut acum chef să sărbătorească ceva, dar la el vinurile acidulate aveau cel mai rapid efect. Cândva, Cathy îl sfătuise să ia valium împotriva spaimei pe care i-o crea zborul cu avionul. Ryan avea însă o repulsie înnăscută față de medicamente. „Băutura este cu totul altceva", îşi zise el. Se uită din nou pe fereastră. Continuau să ia altitudine. Călătoria era plăcută, nu existau zdruncinături mai mari decât cele la care eşti supus într-o maşină bună, pe o autostradă proaspăt asfaltată.

Jack le simțea însă pe fiecare în parte, oricât de mici ar fi fost, conştient că se află deja la peste o mie de metri deasupra solului – asta se vedea limpede prin hublou.

Pescui dintr-un buzunar cartea pe care şi-o luase pentru drum şi începu să citească. Era singurul lui refugiu, singurul mod în care reuşea să uite că se afla într-un avion în zbor. Se lăsă să cadă într-o parte, spre dreapta, sprijinindu-şi capul de colțul în care tapițeria fotoliului se întâlnea cu peretele alb din plastic. Putea astfel să-şi sprijine brațul stâng, vârându-l în spațiul dintre spătarele celor două fotolii, echilibrând în felul acesta greutatea

ghipsului, care până atunci i se lăsa dureros pe piept şi între coaste.

Îşi sprijinea cotul drept de braţul fotoliului şi umărul de perete, devenind astfel parte integrantă a corpului avionului, iar în timpul acesta încerca să se concentreze asupra lecturii. Alegerea pe care o făcuse fusese foarte bună. Era vorba de una dintre cărţile lui Alistair Home despre conflictele franco-germane şi se potrivea de minune cu zborul cu avionul. Nu după mult timp, găsi încă un motiv ca să urască ghipsul acela. Era destul de dificil să citească şi să dea paginile cu o singură mână. Trebuia să pună de fiecare dată cartea jos.

Un nou val de putere, pe care Ryan îl simţi imediat, anunţă că amplificatoarele de putere ale motoarelor Olympus, cu care era echipat avionul Concorde, fuseseră activate. O dată cu apariţia acestei noi acceleraţii, aparatul începu din nou să ia altitudine, trecând şi de primul prag de viteză, viteza sunetului, făcând astfel dovada numelui pe care îl poartă: „avion supersonic". Jack se uită iarăşi pe fereastră – acum se aflau deasupra oceanului. Privi apoi ceasul – mai aveau mai puţin de trei ore până la sosirea la Dulles. „Orice poate fi suportabil timp de trei ore, nu-i aşa?"

„De parcă ai avea de ales." Ochii îi fură atraşi dintr-o dată de o luminiţă. „Cum de n-am observat-o până acum?" Pe peretele despărţitor aflat în faţa lui, la mai puţin de un metru deasupra capului, se afla un afişaj electronic pentru viteză. Numărul ce se vedea în momentul acela era 1024, însă ultima cifră se schimba rapid, crescând mereu.

„Să fiu al dracului! Fug acum cu peste o mie şase sute de kilometri pe oră. Ce-ar zice Robby de chestia asta? Chiar aşa, ce-o mai face. Robby?" se surprinse urmărind fascinat evoluţia vitezei, trecută pe afişajul acela. Foarte curând trecuse de două mii. Ritmul schimbării ultimei cifre scăzu treptat, pentru ca, în cele din urmă, afişajul să se stabilizeze la două mii. „Două mii două sute de kilometri la oră!" începu să facă transformările în gând – aproape şapte sute de metri pe secundă, aproape la fel de repede ca glonţul; într-un singur minut parcurgeau cam treizeci şi doi de kilometri. „Fir-aş al naibii!" Se uită din nou pe fereastră. „Dar de ce continuă să fie atât de zgomotos? Dacă ne deplasăm cu viteză supersonică, cum de nu rămâne tot acest zgomot în urma noastră? îl voi întreba pe Robby. El trebuie să ştie."

La câţiva kilometri dedesubt alunecau încet, dar perceptibil la o privire atentă, ghemotoace de nori albi, pufoşi, de vreme bună.

Valurile străluceau metalic în lumina soarelui, părând încremenite, ca nişte brazde de pământ, albastre şi scânteietoare. Unul dintre lucrurile care îl puneau pe Jack într-o situație neplăcută față de el însuşi şi care îi venea tot timpul în minte, era marea nepotrivire dintre groaza pe care o simțea față de zborul cu avionul şi fascinația față de cum arăta lumea văzută de acolo, de sus. Se smulse din contemplare pentru a se întoarce la cartea pe care o ținea în mână şi în care era vorba despre o perioadă când locomotiva era culmea cuceririlor civilizației tehnologice, o vreme în care oamenii călătoreau de treizeci de ori mai puțin decât acum. „Poate că avionul trezeşte groaza în oameni, dar cel puțin te duce de colo-colo ceva mai repede.”

Masa fii servită câteva minute mai târziu. Ryan descoperi că şampania îi făcuse poftă de mâncare. Lui Jack îi era rareori foame când se afla într-un avion, dar, spre propria lor surprindere, acum avea un apetit grozav. Meniul păstra acel obicei englezesc, altminteri supărător şi derutant, de a prezenta felurile de mâncare în limba franceză, ca şi cum asta ar fi avut vreun efect asupra gustului mâncării. Nu după mult timp, Jack îşi dădu seama că mâncarea nu avea nevoie de respectivele artificii ca să-i îmbunătățească gustul. Somonul se dovedi a fi surprinzător de bun – cu toate că de obicei britanicilor nu prea le iese – fiind însoțit de o salată pe măsură; ca desert li s-au servit căpşuni cu frişcă şi o farfurioară cu brânză. Şampania a fost înlocuită cu un foarte bun vin de Porto, iar Ryan descoperi, uitându-se la ceas, că pe nesimțite se şi scurseră patruzeci de minute. Mai puțin de două ore până acasă!

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul aeronavei. Navigăm acum la o altitudine de optsprezece mii cinci sute de metri, viteza de croazieră fiind de două mii două sute de kilometri la oră. Pe măsură ce combustibilul se va mai consuma, aeronava va atinge altitudinea maximă de aproximativ douăzeci de mii de metri. Temperatura aerului de afară este de minus şaizeci de grade Celsius, însă temperatura învelişului de protecție al navei este de aproximativ o sută de grade Celsius, datorită frecării cu aerul. Unul dintre efectele secundare ale acestui fapt este că aeronava se dilată, lungimea ei crescând cu aproximativ douăzeci şi opt de centimetri în timpul zborului…

„Uzura metalului!” îşi zise Ryan mohorât. „Chiar trebuia să-mi spui chestia asta?” Puse apoi mâna pe fereastră. O simți caldă şi abia atunci îşi dădu seama că pe învelişul de aluminiu al avionului

puteai să pui apă la fiert. Se întreba care este oare efectul acestui fenomen asupra structurii navei. „Întoarce-te mai bine la secolul al XIX-lea”, încercă el să-şi impună. Pe locurile de vizavi fiică-sa adormise, iar Cathy era cufundată în lectura unei reviste.

Următoarea dată când îşi verifică ceasul, Ryan socoti că-i rămăsese mai puţin de o oră de stat în acel avion. Comandantul tocmai spunea ceva despre Halifax din Noua Scoţie, care se putea vedea în dreapta. Jack se uită imediat, dar nu văzu decât o vagă linie întunecată spre nord, aproape de orizont. „America de Nord... iată că ajungem.” Asta era o veste bună. Ca de obicei, tensiunea în care îl ţinea zborul împreună cu prea lunga şedere în aceeaşi poziţie, în scaunul avionului făcuseră să-i înţepenească spatele, iar acum se adăuga la asta şi ghipsul, care îi făcea viaţa şi mai grea Simţea nevoia să se ridice şi să facă vreo câţiva paşi, dar acesta era un lucru pe care nu l-ar fi încercat niciodată într-un avion în zbor. Stewardesa îi umplu încă o dată paharul cu vin de Porto, timp în care Jack observă că unghiul sub care soarele bătea prin fereastră nu se schimbase de când plecaseră din Londra. Rămăseseră în tot acest timp în aceeaşi poziţie faţă de soare, căci viteza cu care avionul se deplasa spre vest era aceeaşi cu viteza de rotaţie a pământului. Pilotul îi informă că aveau să ajungă la Dulles în jurul prânzului. Jack îşi privi încă o dată ceasul: mai erau patruzeci de minute. Îşi întinse picioarele şi se întoarse la cartea lui.

Următoarea dată când fu întrerupt din lectură a fost când însoţitoarele de zbor le-au înmânat pasagerilor formularele vamale. Lăsă cartea deoparte, punându-i un semn, între timp privind-o pe nevastă-sa cum se pune pe treabă şi începe să înşire pe lista aceea mulţimea de haine pe care le cumpărase. Sally continua să doarmă, ghemuită în fotoliul ei, cu o expresie angelică pe faţă. După numai un minut, începu să se vadă continentul – se aflau undeva deasupra coastei statului New Jersey, îndreptându-se încă spre vest, către Pennsylvania, înainte de a vira din nou spre sud. Avionul avea acum altitudinea mult mai mică. Nu fusese atent când avusese loc deceleraţia transonică, însă norii cumulus erau acum mult mai aproape decât atunci când se aflau deasupra oceanului. „Okay, căpitane Higgins, hai să aducem pasărea asta întreagă pe pământ.” I se înmână apoi o etichetă de bagaje, ce părea să fie făcută din argint şi pe care, evident, trebuia să o păstreze. De fapt, era hotărât să păstreze tot ceea ce avea legătură cu acest eveniment, inclusiv biletul de zbor, cu care putea cel mai bine să demonstreze că fusese pasagerul unui avion Concorde –

„adică veteran”, se gândi el cu prefăcută mândrie. „Adică am supravieţuit unui zbor al Liniilor Aeriene Britanice şi încă la bordul unui Concorde. Măgar tâmpit ce eşti, dacă te-ai fi întors acasă cu un Boeing 747, acum te-ai mai fi aflat încă deasupra oceanului.”

Acum erau atât de jos, încât se puteau vedea drumurile. Majoritatea accidentelor de avion surveneau la aterizare, dar Ryan nu dădea atenţie acestui amănunt. Din punctul lui de vedere, erau ca şi ajunşi acasă. Spaima aproape că îi dispăruse. Era o veste bună, aşa că începu să privească liniştit pe fereastră, admirând Potomacul. În cele din urmă, nava Concorde luă din nou o poziţie de zbor foarte înclinată, păstrând încă o viteză foarte mare, sau cel puţin asta era părerea lui Ryan, apropiindu-se de sol. La o secundă după aceea, Jack observă gardul care împrejmuieşte aeroportul. După foarte scurt timp, anvelopele grele ale trenului de aterizare atinseră cu zgomot pista. Se aflau pe pământ! Acum erau în siguranţă. Orice li s-ar fi întâmplat de acum, nu putea fi considerat decât un accident de circulaţie rutieră, nu de avion. Ryan se simţea în siguranţă cu automobilul, mai ales că de obicei el conducea. Îşi aduse aminte că astăzi va trebui să se aşeze Cathy la volan, nu el. În momentul în care avionul se opri se aprinse şi indicatorul pe care scria că pasagerii pot să-şi desprindă centurile de siguranţă, iar uşile se deschiseră automat Acasă! Ryan se ridică în picioare şi îşi dezmorţi oasele. Ce bine era când avionul stătea pe loc! Cathy o ţinea pe fiică-sa în braţe, trecându-i o perie prin păr, în timp ce Sally făcea eforturi să-şi alunge somnul de pe ochi.

— Okay, Jack?

— Am ajuns *deja* acasă? întrebă Sally.

Tatăl ei asigură că aşa era, după care o luă înainte spre ieşire. Stewardesa care îi condusese la urcare către locurile lor îi întrebă dacă zborul le făcu plăcere, iar Jack răspunse că da – şi nu minţea deloc „Hai c-am făcut-o şi p-asta.” A găsit un scaun în vehiculul ce îi transporta spre clădire aeroportului, iar Cathy şi Sally se aşezară lângă el.

— Data viitoare când om mai traversa oceanul tot aşa o să mergem, le anunţă Ryan cu vocea scăzută.

— De ce, chiar ţi-a plăcut? întrebă Cathy vădit surprinsă.

— Poţi să-ţi dai şi tu seama că mi-a plăcut. Timpul cât am stat în aer a fost de două ori mai scurt, spuse Jack mai mult pentru el însuşi, începând să râdă.

Ca de fiecare dată când trebuia să zboare, simplul fapt că revenise teafăr la sol constituia pentru el un fapt deosebit de

emoționant. Supraviețuise unei acțiuni care, în mod evident, nu avea nimic cu naturalul, iar euforia creată de sosirea acasă, încă în viață, îl făcea să fie mulțumit de el însuşi.

Debarcarea pasagerilor este întotdeauna mai veselă decât îmbarcarea, ca o uşurare. Vehiculul se puse în mişcare. Avionul Concorde arăta într-adevăr foarte bine, iar călătorii îl admirau pe măsură ce se despărțeau de el, apropiindu-se de clădirea aeroportului.

— Şi cam câți bani ai reuşit să cheltuieşti pe haine? întrebă Jack în timp ce autobuzul oprea lângă intrarea în aerogară. Nevastă-sa întinse formularul.

— Atât de mult? exclamă el.

— De ce nu? răspunse Cathy făcând o grimasă. Pot cheltui oricât din *banii mei,* nu-i aşa?

— Bineînțeles, iubito.

— Şi dacă te uiți bine, sunt trecute şi trei costume ale tale, Jack, îl informă ea.

— Ceee? Cum ai…

— Când croitorul ți-a luat măsurile pentru smoching, i-am comandat şi trei costume. Jack, brațele tale au aceeaşi lungime, nu-i aşa? Eu, cel puțin, aşa cred. O să-ți vină bine, ai să vezi. Aşteaptă să-ți dai jos blestematul ăsta de ghips.

O altă latură plăcută a călătoriei cu un Concorde: avionul transporta un număr atât de mic de oameni, comparativ cu celelalte avioane, în majoritatea lor de mare capacitate, încât ridicarea bagajelor la sosire se face cât ai bate din palme. Cathy făcu rost de un cărucior, pe care Sally insistă să-l împingă, în timp ce Jack se duse să ridice geamantanele. Ultimul obstacol pe care îl avură de trecut a fost vama, unde trebui să plătească peste trei sute de dolari, taxe pentru cumpărăturile făcute de Cathy. La nici treizeci de minute de la aterizarea avionului, Jack părăsea aeroportul, trecând prin uşa de ieşire cu ghipsul înainte, iar cu mâna stângă ajutând-o pe Sally să împingă căruciorul cu bagaje.

— Jack!

Era vocea unui bărbat imens, mult mai mare decât Jack, atât în înălțime, cât şi în lățimea umerilor – iar Ryan nu era deloc un pirpiriu, cu înălțimea lui de peste un metru şi optzeci de centimetri. Omul acela înainta către ei şchiopătând, din cauză că avea piciorul stâng amputat deasupra genunchiului – un cadou primit de la un tip ce conducea maşina sub influența alcoolului – iar acum, ca să poată să meargă, purta o proteză. Piciorul lui

artificial nu arăta însă ca de obicei – o proteză care să imite forma unui picior real – ci era un simplu cadru de aluminiu. Oliver Wendel Tyler, căci acesta era numele lui, susținea că astfel poate să meargă mai bine. Mâinile însă îi era complet normale, dacă nu luai în considerare lungimea lor deosebită. Apucă vârtos dreapta lui Ryan şi i-o strânse cu putere, adresându-i-se bucuros:

— Bun venit acasă, prietene!

— Cum mai merge treaba, Skip[26]? întrebă Ryan reuşind cu greu să-şi desprindă mâna din strânsoarea fostului fundaş ofensiv al echipei de fotbal, după care îşi numără în gând degetele rămase întregi.

Skip Tyler era un foarte bun prieten, dar nu reuşea niciodată să-şi aprecieze cum trebuie puterile.

— Foarte bine. Bună, Cathy, continuă colosul, dându-i femeii un pupic scurt. Şi ce mai face Sally?

— Bine, răspunse copila ridicând mâinile către el şi reuşind să fie luată în brațe, aşa cum de altfel îşi dorea. Nu stătu însă prea mult acolo, căci începu să se zvârcolească pentru a fi dată jos, unde lăsase căruciorul cu bagaje.

— Cum se face că eşti aici? întrebă Jack. „Ah, probabil că l-a sunat Cathy…”

— Nu vă îngrijorați din cauza maşinii, spuse doctorul Tyler. Jean şi cu mine am ridicat-o în locul vostru şi am dus-o acasă. Ne-am gândit să vă conducem acasă cu a noastră – e mai încăpătoare. S-a dus să o tragă încoace.

— Ți-ai luat o zi liberă?

— Cam aşa ceva. Ce dracu', Jack, pe tine Billings te-a înlocuit timp de câteva săptămâni, cât ai lipsit de la cursuri. Eu de ce nu mi-aş lua o după-amiază liberă? spuse Tyler în timp ce refuza un taxi care încerca să se apropie.

— Jean ce mai face? întrebă Cathy.

— Mai are şase săptămâni.

— Noi vom avea de aşteptat ceva mai mult, îl anunță Cathy.

— Serios? făcu Tyler luminându-se la față, O veste bună!

Când ieşiră din aeroport fură învăluiți de aerul rece de toamnă, căci soarele, cu toate că strălucea pe cer, nu mai reuşea să încălzească. Jean Tyler tocmai reuşise să tragă în fața lor aşa-zisul autoturism, de fapt un Chevrolet de teren, de dimensiuni impresionante. Înaltă, cu părul ondulat şi închis la culoare, Jean

---

[26] Căpitan de echipă (la fotbal ți alte sporturi) *(n. tr.)*.

era însărcinată cu cel de-al treilea şi cel de-al patrulea dintre copiii ei. Chiar înaintea plecării lui Ryan în Anglia o ecografie confirmase că era vorba de gemeni. Trupul ei, altminteri firav, ar fi putut să pară grotesc, având în vedere mărimea pântecelui încărcat cu doi copii, dacă fața nu i-ar fi fost strălucitoare. De cum coborî din maşină, Cathy se duse către ea şi îi spuse ceva la ureche. Jack îşi dădu imediat seama despre ce era vorba, căci cele două femei se îmbrățişară, țipând de bucurie. Între timp, Skip se duse la uşa rabatabilă din spatele maşinii şi începu să aşeze bagajele înăuntru, mânuindu-le atât de uşor, de parcă ar fi fost foi de hârtie.

— Trebuie să-ți spun că admir modul în care ai ştiut să-ți programezi întoarcerea, Jack. Ai ajuns la țanc, tocmai rând începe vacanța de Crăciun, glumi Skip în timp ce se urcau în maşină.

— Nu prea îmi programasem să iasă aşa, încercă Jack să se apere.

— Ce se mai aude cu umărul?

— E unde l-am lăsat ultima dată, amice.

— Cine te crede? întrebă Tyler râzând, pornind din fața aerogării.

— M-am mirat că te-au lăsat să călătoreşti cu un Concorde. Cum ți s-a părut? Ți-a plăcut?

— Este de nu ştiu câte ori mai rapid!

— Da, aşa se spune.

— Cum merg treburile pe la şcoală?

— Ah, nu se schimbă niciodată nimic. Ai auzit cum a fost finala de fotbal? întrebă Tyler întorcându-şi capul de la drum.

— Ca să fiu sincer, nu. „Cum naiba am putut uita aşa ceva?"

— A fost absolut nemaipomenită. Aveau cinci puncte în față şi mai rămăseseră doar trei minute, când am recuperat o pasă greşită pe linia de doisprezece. Thompson primeşte până la urmă şi atacă pe extremă ca la carte – bum, bum, bum, bagă o trecere de opt-zece metri. Apoi trage o lovitură căzută care ne duce pe linia de treizeci. Armata îşi schimbă tactica. Aşa că trecem la atac pozițional. Din cabina rezervată presei observ că apărarea lor, care este într-adevăr puternică, este avansată. Îşi închipuiau că ne pregătim pentru o întrerupere, însă noi facem o trecere către colțul scurt, unde vârful era liber. A fost ca un vis! Thompson nici nu putea să-i servească mingea mai bine! Douăzeci şi unu la nouăsprezece. Am terminat campionatul cu un meci de zile mari.

Tyler era absolvent al Academiei de Marină din Annapolis, ajuns în prima divizie de fotbal a Americii ca fundaş ofensiv. După ce-şi

luase diploma, intrase în armată, la submarine. Cu trei ani în urmă, tocmai când trebuia să-şi ia gradul de ofiţer şi să preia comanda unui vas, fusese lovit de o maşină, condusă de un individ aflat sub influența alcoolului, în urma acestui accident rămânând fără jumătate din piciorul stâng. Incredibil, însă această dramă nu reuşise să-l descurajeze. După obținerea doctoratului în inginerie, se întorsese ca profesor la Academia din Annapolis, unde făcea şi ceva cercetare, pe deasupra ocupându-se şi de echipa de fotbal a şcolii, pe post de antrenor. Jack îşi dădea seama că Jean era acum mult mai fericită, în pofida infirmității soțului ei. Era o femeie minunată, lucrase cândva ca secretară la o instituție guvernamentală şi probabil că pe vremea aceea ura absențele de acasă ale lui Skip, nevoit să se prezinte la datorie pe submarinul său. Acum bărbatul ei era în permanență acasă – mai ales noaptea, când este uşor de presupus ce făcea, având în vedere că nevastă-sa părea să fie mai tot timpul gravidă – rar putând fi văzuți unul fără celălalt. Chiar şi când se duceau la piață, după cumpărături, Skip şi Jean mergeau unul lângă celălalt, ținându-se de mână. Chiar dacă s-ar 6 găsit cineva să râdă de el, Tyler rămânea impasibil, continuându-şi modul său de viață.

— De unde vrei să iaci rost de brad pentru Crăciun, Jack?

— Nu m-am gândit încă la asta, recunoscu Ryan.

— Am descoperit eu un loc de unde putem să-i luăm proaspeți, putem să-i tăiem chiar noi. Mâine mă şi duc acolo. Vrei să vii cu mine?

— Sigur. Avem şi nişte cumpărături de făcut, adăugă el încet.

— Aoleu, am impresia că tu chiar nu ştii nimic despre ce se întâmplă. Cathy ne-a sunat săptămână trecută. M-am apucat de treabă, împreună cu Jean şi am reuşit să terminăm... ăăă... partea cea mai importantă. Nevastă-ta chiar nu ți-a spus nimic?

— Nu, răspunse Ryan întorcându-se către Cathy, care-i zâmbea dulce. „Te-am prins!”

— Mulțumesc, Skip.

— Ei, răspunse Skip dând din mână.

Conducând maşina pe linia de centură a oraşului, Skip continua să-l țină de vorbă pe Jack:

— Noi ne pregătim să mergem la socrii mei – e ultima călătorie pe care Jean poate să o mai facă înainte de naşterea gemenilor. Iar profesorul Billings zice că ți-au rămas câteva lucrări care te aşteaptă.

„Câteva lucrări, îşi zise Ryan. Adică tot ce n-am făcut de două

luni, ca să fie mai clar.”

— Şi când ai de gând să fii gata, să te apud din nou de treabă?

— Va trebui să aştepte până o să scape de ghips, răspunse Cathy în locul lui Jack.

— Am de gând să-l duc mâine până la Baltimore, ca să vedem cum stă treaba. Vom merge la consult la profesorul Hawley.

— Nu are rost să vă grăbiți, mai ales când este vorba despre astfel de răni, spuse Skip, în cunoştință de cauză.

Experiența lui personală în materie putea fi considerată de-a dreptul bogată.

— Salutări din partea lui Robby. El n-a putut să vină la aeroport A trebuit să se ducă astăzi la Pax River, să facă antrenamente de zbor pe un simulator, vrea să devină din nou un as al aerului. Rob şi Sissy sunt bine amândoi, au trecut pe la noi alaltăieri seară. Să ştiți că ați prins şi o vreme foarte frumoasă. Săptămâna trecută a plouat mai tot timpul.

„Acasă”, îşi zise Jack în timp ce-l asculta. Înapoi în bătătură, la rahatul de zi cu zi, care te macină destul de tare – până vine aia cu coasa şi-ți rezolvă toate problemele. Ce plăcut e să te întorci acolo unde ploaia este principalul motiv de îngrijorare, iar evenimentele cele mai de seamă ale zilei sunt faptul că te trezeşti, te duci la lucru, mănânci şi te duci iarăşi la culcare. Că mai prinzi ceva la televizor sau te duci la un meci de fotbal. Că-ți mai ajuți nevasta la spălatul vaselor sau al rufelor. Că-ți mai omori timpul seara cu o carte în mână şi un pahar de vin alături, după ce ai dus copiii la culcare. Jack jură ca acest fel de experiență să nu i se pară niciodată plictisitor. Ultima lună şi mai bine trăise într-un ritm infernal, iar acum era recunoscător pentru faptul că totul rămăsese în urma lui, la distanță de peste trei mii de mile.

— Bună seara, domnule Cooley.

Kevin O’Donnell îl privi pe noul sosit pe deasupra listei de bucate.

— Bună seara, domnule Jameson. Ce bine-mi pare că vă văd, răspunse anticarul cu o surprindere bine simulată.

— Nu doriți să stați la masa mea?

— Ba da, de ce nu? Vă mulțumesc.

— Ce vânt vă aduce prin oraş?

— Sunt cu treburi. Afacerile… Rămân aici peste noapte cu nişte prieteni, la Cobh.

Era un adevăr, dar un adevăr prin care îi spunea lui O’Donnell –

cunoscut în oraş sub numele de Michael Jameson – că a adus pentru el mesaje de ultimă oră.

— Vreți să aruncați o privire pe lista de bucate? întrebă O'Donnell, întinzându-i meniul peste masă.

Cooley trecu repede peste rânduri, l-a închis şi i-l înapoie lui O'Donnell. Nimeni n-ar fi putut observa că avusese loc un schimb de informații. „Jameson" lăsă să-i cadă în poală pliculețul pe care Cooley îl introdusese între copertile tari ale listei de bucate. Conversația care urmă şi care se prelungi timp de o oră, nu a fost altceva decât un prelungit schimb de amabilități. La una dintre mesele din apropiere stăteau patru polițişti şi, în orice caz, Cooley nu voia să se amestece în probleme de interes operațional. Misiunea lui era să contacteze un anumit agent pentru ca, imediat după ce schimbul ar fi fost făcut, să spele putina. Un om slab, se gândea O'Donnell, cu toate că nu spusese asta niciodată cu voce tare. Cooley nu avea calitățile care se cereau pentru a participa la o operațiune adevărată; era însă foarte potrivit pentru rolul de spion şi curier. Cu toate că nu se pusese niciodată problema, O'Donnell era convins că omulețul din fața lui ar fi trecut probele de pregătire fără nici o problemă. Avea o ideologie solid inoculată şi îndelung verificată, însă O'Donnell observase dintotdeauna la el o anumită slăbiciune a caracterului, care se ascundea sub inteligența sa. Nici nu prea conta. Cooley era un tip fără cazier şi nu avea dosar deschis la nici una dintre secțiile de poliție. Nu participase la nici o demonstrație, nu aruncase nici măcar cu o piatră, ca să nu mai vorbim de vreun cocteil Molotov. Preferase întotdeauna să privească de la distanță şi să-şi lase ura să-l macine pe dinăuntru. Tăcut, şcolit şi absolut discret, Dennis era perfect pentru misiunea pe care o avea de îndeplinit. Într-adevăr, Cooley era incapabil să verse sânge, iar O'Donnell ştia foarte bine asta, dar în acelaşi timp era incapabil să verse şi lacrimi.

„Dragul meu băiețaş, mic şi prietenos cum eşti, ai putea organiza o acțiune de informații şi contrainformații de toată frumusețea, iar atâta timp cât nu trebuie să-ți murdăreşti tu însuți lăbuțele într-o treabă ca asta, ai putea... ai putut deja să ne ajuți să lichidăm vreo... câți să fi fost, zece sau doisprezece, nu-i aşa?" Oare omul ăsta o fi simțit vreodată ceva în sufletul lui? Probabil că nu, se gândea şeful organizației. Asta era perfect. *Am şi eu un mic Himmler al meu,* îşi mai spuse O'Donnell – sau poate că ar fi mai apropiat de caracterul şi imaginea lui Dzerjinski. Chiar aşa, „Felix Dzerjinski Cel De Oțel" – omul acela viclean, mic şi la propriu şi la

figurat. Poate că doar fața aceea mică, rotundă şi durdulie ar fi putut să amintească într-un fel de Himmler, nazistul – iar oamenii nu prea au posibilitatea să-şi aleagă înfățişarea, nu-i aşa? Nu toți. Cooley avea un loc asigurat în organizație, în viitor. Atunci când va veni timpul, va fi chiar nevoie de un adevărat Dzerjinski.

O dată cu terminarea cafelei, luară sfârşit şi flecărelile celor doi. Cooley fu cel care puse primul mâna pe nota de plată. Serviciul i se păruse excelent şi voia să achite el consumația. O'Donnell îşi băgă pliculețul în buzunar şi părăsi restaurantul. Încerca să reziste tentației de a citi imediat raportul. Kevin era un om a cărui răbdare era de foarte scurtă durată, aşa încât, de câte ori avea ocazia, făcea eforturi de voință ca să se autotempereze. Numărul acțiunilor eşuate din cauza nerăbdării era mai mare decât al acelora dejucate de-a lungul timpului de armata britanică, iar asta nu putea să-i iasă din cap. Era încă o lecție pe care o învățase de mult timp, de pe vremea când mai era în Aripa Provizorie. Îşi conduse BMW-ul de-a lungul vechilor străzi ale oraşului la limita legală de viteză, apoi ieşi pe străzile înguste, de țară, lăsând în urmă aglomerarea de clădiri şi îndreptându-se către casa lui singuratică, de pe țărm. Nu numai că nu alese drumul cel mai direct către casă, dar tot timpul stătea cu un ochi în oglinda retrovizoare. O'Donnell ştia că are asigurată o securitate perfectă. Ştia de asemenea că lucrurile stăteau aşa tocmai datorită vigilenței sale continue. Autoturismul scump pe care îl conducea era înregistrat pe numele firmei din Dundalk, al cărei proprietar era. Era o afacere adevărată, chiar înfloritoare, două mici pescadoare care îşi tot plimbau plasele prin apele reci din nord, printre nenumăratele insulițe britanice. Compania avea la conducere un excelent director general, un om care nu fusese niciodată implicat în tulburări şi a cărui pricepere în afaceri îi permitea lui O'Donnell să ducă un trai liniştit, de gentleman de la țară, retras mult în sud. Exista un vechi obicei în Irlanda ca proprietarii de vase maritime să nu prea aibă legătură cu propria lor afacere – să stea acasă la ei, aşa cum făcea şi O'Donnell – o tradiție moştenită tot de la englezi.

Îi luă aproape o oră să ajungă la intrarea pe proprietatea sa, loc în care două coloane din piatră indicau că începea un drum privat, iar după alte cinci minute ajungea la casa ridicată deasupra mării. Ca un om absolut normal, O'Donnell îşi parcă maşina sub cerul liber; fostul garaj fusese transformat de un constructor local, pe care îl angajase, în birouri. Se duse direct în camera de lucru.

Acolo îl aştepta deja McKenney, citind dintr-o ediție recentă a unui volum de poezie de Yeats. Încă un băiat şcolit, cu toate că nu avea aceeaşi aversiune față de vărsarea de sânge ca şi Cooley. Comportamentul său de om plăcut şi disciplinat ascundea o explozivă capacitate de acțiune. Un individ care semăna extraordinar de tare cu O'Donnell însuşi, aşa era Michael. Aşa se întâmplase şi cu O'Donnell în urmă cu zece sau doisprezece ani, tinerețea lui avea nevoie să fie ținută în Mu; de aici venea şi numirea sa în funcția de şef al echipei de informații, misiune din care să învețe care este valoarea deliberării şi de ce trebuie strânse atât de multe informații – oricâte ar fi putut să adune – înainte de a se hotărî să treacă la acțiune. Cei din Aripa Provizorie nu făcuseră niciodată cu nimeni aşa ceva. Ei folosiseră întotdeauna informațiile de ordin tactic, dar nu şi pe cele strategice – o excelentă explicație, îşi zise O'Donnell, pentru mediocritatea strategiei lor în general. Acesta era încă unul dintre motivele pentru care îi părăsise, însă oaia rătăcită se va întoarce la turmă. Sau, mai bine zis, turma se va întoarce la oaie. Şi atunci va avea cu adevărat propria lui armată. Kevin avea deja toate planurile stabilite, cu toate că nici cel mai apropiat colaborator al său nu i le cunoştea încă – nu în totalitate.

O'Donnell se aşeză în fotoliul de la masa de lucru, după care scoase pliculețul din buzunarul hainei. Discret, McKenney se duse către barul din colțul camerei şi îi turnă superiorului său un pahar de whisky. Cu gheață, după un obicei cu care Kevin se deprinsese cu câțiva ani în urmă, în țările cu climă caniculară prin care umblase. Îi puse paharul pe birou, iar O'Donnell îl luă, îl duse la gură şi sorbi o picătură, fără să rostească un cuvânt.

Documentul conținea în total şase foi, iar O'Donnell începu să citească paginile dactilografiate la un singur rând la fel de încet şi pe îndelete cum făcuse şi McKenney cu puțin timp în urmă cu versurile lui Yeats. Tânărul se minuna de răbdarea pe care bărbatul din fața sa o afişa. Conducătorul ULA avea deja reputația de luptător capabil de cele mai nemiloase acte, adesea părând o creatură făcută din piatră, mai ales atunci când avea de pus cap la cap şi de interpretat informațiile pe care le primea. Era ca un computer, dar unul malefic. Îi trebuiră douăzeci de minute încheiate pentru a parcurge cele şase pagini.

— Ei bine, prietenul nostru Ryan s-a întors la el acasă, în America. Au făcut drumul pe calea aerului, cu un avion Concorde, iar nevastă-sa a aranjat cu un prieten să-i întâmpine la aeroport.

De marțea viitoare se pare că se va prezenta la academia aia de marină a lor şi va începe să le vâre în cap acelor tineri şi minunați studenți toată ştiința pe care o posedă.

Umorul propriilor sale cuvinte îi aduse lui O'Donnell un zâmbet pe buze.

— Alteța Sa, împreună cu încântătoarea lui soție, se va întoarce acasă cu două zile mai târziu decât era prevăzut. Se pare că avionul lor are unele probleme la instalația electrică, aşa încât a trebuit să li se trimită un nou aparat, care va ajunge la ei rapid, pe calea aerului – sau cel puțin asta este povestea care a fost servită publicului. În realitate, se pare că le place atât de mult în Noua Zeelandă încât au dorit să mai rămână acolo o bucată de vreme, să se bucure de frumusețile locului. La sosirea în țară li se va asigura o pauză impresionantă. De fapt, dacă stăm să ne gândim bine, s-ar părea că pentru următoarele câteva luni – cel puțin – se vor afla sub o pază impenetrabilă.

McKenney pufni:

— Nu există pază impenetrabilă. Am dovedit-o chiar noi.

— Michael, dar noi nu vrem să-i ucidem. Orice prost ar putea să facă asta, răspunse răbdător Kevin Pentru a ne atinge obiectivele trebuie să-i prindem vii.

— Dar…

„Când o să-ți vină oare mintea la cap?"

— Nici un dar, Michael. Dacă voiam să fie morți, acum ar fi fost deja în pământ, iar nenorocitul ăsta de Ryan o dată cu ei. E uşor să-i omori, dar dacă facem asta nu mai obținem ceea ce dorim.

— Da, domnule, aprobă McKenney cu supunere. Dar cum rămâne cu Sean?

— Deocamdată îl vor păstra, pentru încă vreo două săptămâni, sau cam aşa ceva, la închisoarea Brixton – prietenii noştri de la C-13 nu vor să-l ştie prea departe pentru moment.

— Asta înseamnă că Sean…

— Foarte puțin probabil, i-o reteză O'Donnell.

— Orice s-ar întâmplă, eu cred că Organizația este mai puternică dacă el rămâne în viață, tu ce crezi?

— Cum o să ştim însă ce se întâmplă cu el?

— Există un mare interes pentru tovarăşul nostru şi asta chiar în cercurile cele mai înalte, îi explică O'Donnell numai pe jumătate.

McKenney îl aprobă dus pe gânduri. Era supărat pe comandant că nu-i dezvăluia sursa informațiilor nici celui mai apropiat colaborator al său, care era pe deasupra şi şeful serviciului de

informații al organizației, însă își ascundea această mâhnire. McKenney știa cât de valoroase erau toate datele pe care le primea O'Donnell, însă de unde veneau ele, acesta era unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale ULA Deocamdată nu avea de ce să-și mai bată capul cu asta. Avea propriile lui surse de informații, iar priceperea lui în a se folosi de datele primite creștea de la o zi la alta. Având întotdeauna de așteptat atât de mult înainte de a trece la acțiunea propriu-zisă, se considera oarecum în plus, deși, fără să o spună deschis, începuse să recunoască – la început în silă, însă treptat cu tot mai multă convingere – că o operațiune cu cât este mai bine pregătită cu atât decurge mai bine, oricare ar fi greutățile care, inevitabil, apar. O altă operațiune, din trecut, care nu mersese prea bine fusese tocmai motivul pentru care ajunsese în blocurile H ale închisorii Long Kesh. Lecția pe care o învățase din acea acțiune ratată era că, dacă vrei să duci la bun sfârșit o revoluție, ai nevoie de oameni mai competenți. Ajunsese să urască ineficiența liderilor de la PIRA mai mult chiar decât ura armata britanică. Adevărații revoluționari, de multe ori, trebuie să se teamă mai mult de prieteni decât de dușmani.

— Despre colegii noștri se mai aude ceva? întrebă O'Donnell.

— Da, ar fi ceva, răspunse McKenney cu fața luminată deodată.

Colegii noștri erau de fapt Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze.

— Una dintre echipele Brigăzii Belfast va face poimâine o descindere în nu știu ce cârciumă. Câțiva băieți de la UVF[27] și-au stabilit acolo locul de întâlnire – o mișcare nu prea deșteaptă din partea lor nu-i așa?

— Cred că putem să lăsăm lucrurile așa cum sunt, spuse O'Donnell după un moment de gândire.

Putea fi pusă o bombă, bineînțeles, care să omoare un număr de oameni, printre care puteau să se afle și câțiva membri ai UVF, pe care el nu-i privea decât ca pe niște forțe reacționare ale burgheziei cârmuitoare. Nu erau decât niște bătăuși ordinari, din moment ce nu aveau nici un fel de ideologie. Așa că era cu atât mai bine dacă cei de la UVF pierdeau câțiva oameni, ba chiar putea să se lase cu unele rezultate de-a dreptul satisfăcătoare, căci se putea ca ceilalți băieți de la UVF să pună mâna pe ceva arme, să facă vreo incursiune prin cartierul catolic din vecinătate și să omoare câțiva dintre oamenii aflați pe stradă. Asta ar determina

[27] Forțele Voluntare ale Ulsterului (n. tr.).

poliția să înceapă din nou să facă cercetări peste cercetări, dar, ca mai întotdeauna, nimeni nu va recunoaşte că a văzut cu adevărat ceva, iar, ca urmare, aşa cum s-a întâmplat şi până acum, cartierul catolic îşi va menține reputația de zonă de instabilitate. Ura era un simțământ nemaipomenit de folositor. Ura era cea care susținea cauza, chiar în măsură mai mare decât teama.

— Altceva mai ai?

— Constructorul de bombe artizanale, Dwyer, a dispărut din nou, s-a ascuns pe undeva, continuă McKenney.

— Când s-a întâmplat asta ultima oară... da, în Anglia, nu-i aşa? O nouă campanie?

— Omul nostru nu ştie. Face toate eforturile să afle, dar i-am spus să fie atent.

— Foarte bine.

O'Donnell avea să se mai gândească la persoana aceasta. Dwyer era unul dintre cei mai pricepuți producători de bombe artizanale pe care Pirați avusese vreodată, un geniu al focoaselor cu explozie întârziată; nu era o persoană oarecare, ci una pentru care brigada C-13 a Scotland Yardului ar fi dat orice ca să o prindă. Capturarea ei ar fi însemnat pentru conducerea PIRA un moment de mare cumpănă...

— Ai grijă ca omul nostru să fie într-adevăr foarte precaut, dar ne-ar fi de foarte mare folos dacă am şti unde se află Dwyer.

Pentru McKenney ordinul sunase cât se poate de răspicat. Era mare păcat de Dwyer, dar dacă nu-şi alesese bine oamenii pentru care să lucreze...

— Ne ocupăm şi de cel din Brigada Belfast?

— Nu, îi răspunse şeful scuturând din cap.

— Dar o să ne scape din nou printre degete. Ne-a trebuit o lună ca să...

— Nu, Michael. Trecerea timpului... adu-ți aminte de importanța trecerii timpului. Operațiunea este un întreg, un tot, nu o simplă colecție de evenimente.

Comandantul Brigăzii Belfast a PIRA – „ce idee să numeşti brigadă un grup de mai puțin de două sute de persoane”, gândi O'Donnell strâmbându-se – era cel mai căutat om din Ulster.

Toate părțile implicate în joc voiau să pună mâna pe el, însă deocamdată liderul grupării ULA era nevoit, din motive strategice, să-l lase în mâinile britanicilor.

„Mare păcat. Mi-ar place mai mult decât orice pe lumea asta să fiu eu cel care te pedepseşte, pentru că m-ai scos o perioadă din

circulație, domnule Johnny Doyle; pentru că, datorită ție, s-a pus un preț pe capul meu. Însă şi pentru asta, ca şi pentru altele, va trebui să mai am puțină răbdare, în definitiv, ce vreau eu este mai mult decât capul tău."

— Trebuie, de asemenea, să-ți intre în cap şi să-ți rămână acolo că băieții noştri au în primul rând de apărat propria lor piele. Motivul pentru care este atât de important ca timpul să treacă şi lucrurile să se sedimenteze este că ceea ce am plănuit noi poate să funcționeze o singură dată. De aceea trebuie să avem răbdare. Trebuie să aşteptăm *exact* momentul potrivit.

„Care moment potrivit? Care plan?" se tot întreba McKenney. Cu numai câteva săptămâni în urmă, O'Donnell îi anunțase că „momentul" se apropiase, că totul nu mai depindea decât de nişte telefoane de ultimă oră, ce trebuiau să fie primite de la Londra şi care urmau să hotărască ultimele detalii. Sean Miller ştia tot şi pe lângă el încă doi sau trei, însă McKenney nu avea habar cine erau cei doi sau trei privilegiați. Dacă exista ceva pe lumea asta în care comandantul să creadă cu adevărat, acel lucru se numea securitate… însărcinatul cu informațiile era conştient de importanța acesteia, dar din cauza tinereții sale era dominat de nerăbdarea de a afla mai degrabă cât de important era ceea ce se întâmpla, fără să-l intereseze *ce se întâmplă de fapt.*

— Cam greu, nu-i aşa, Mike?

— Da, domnule, recunoscu McKenney zâmbind.

— Ține minte unde ne-a dus nerăbdarea de fiecare dată, mai adăugă comandantul.

8
Informaţii

— Cred că treaba este ca şi rezolvată, Jimmy. FBI-ul îți transmite mulțumiri pentru ajutorul pe care ni l-ai dat ca să-i găsim individului urma.

— Oricum, țara noastră nu are nevoie de turişti de felul ăsta, Dan, replică Owens.

Era vorba despre un individ din Florida care delapidase vreo trei milioane de dolari de la o bancă din Orlando şi făcuse marca greşeală de a se opri în Marea Britanie în drumul său spre o altă țară europeană cu legi bancare uşor diferite.

— Cred însă că data viitoare îl vom lăsa să facă niscaiva cumpărături pe Bond Street înainte să-l arestăm. Banii pe care i-ar lăsa acolo ar fi un fel de onorariu, şpaga noastră că v-am ajutat să puneți mâna pe el.

— Ha, ha!

Reprezentantul FBI-ului închise şi ultimul dosar. Era deja şase, ora locală. Dan Murray se lăsă pe spate în fotoliul său. În spatele lui se puteau vedea, de partea cealaltă a străzii, clădirile de cărămidă în stil georgian care începeau să se întunece în lumina amurgului. Câțiva oameni patrulau discret pe acoperişurile de peste drum, la fel ca pe toate clădirile din Grosvenor Square[28]. Ambasada americană era aşa de bine păzită tocmai din cauză că era atât de expusă Cu toate eforturile făcute, rămânea un obiectiv foarte vulnerabil, iar în ultimii şase ani teroriştii amenințaseră de nenumărate ori, pe diferite căi, că vor trece la acțiune. În fața clădirii erau postați polițişti în uniforme, iar strada North Audley, pe care se afla ambasada, era închisă circulației. Trotuarele erau decorate cu nişte „ghivece de flori” din beton peste care până şi tancurilor le-ar fi fost greu să treacă, iar clădirea era acoperită cu un fel de armură, pentru a fi protejată împotriva maşinilor capcană, purtătoare de bombe. Înăuntru, în spatele geamurilor antiglonț, stătea de pază un caporal din infanteria marină, lângă un seif în care se afla un revolver Magnum 357 Smith & Wesson.

---

[28] Cartier aristocratic din Londra *(n. tr.)*.

„A dracului treabă, îşi zise Murray. A dracului treabă. Minunata lume a terorismului internaţional.” Murray nu suporta ideea că trebuie să lucreze într-o clădire care arăta mai degrabă a fortăreaţă, nu suporta ideea că trebuie să trăiască tot timpul cu gândul că oricând ar putea să apară vreun iranian, palestinian, libian sau cine mai ştie ce terorist zănatic, înarmat cu un aruncător de rachete, să se suie pe clădirea de peste drum şi să înceapă să-şi facă de cap pe seama vieţilor celor din ambasadă, vizat fiind şi biroul său. Nu-i era frică pentru propria lui piele. Nu de puţine ori îşi pusese viaţa în pericol, expunându-se unor mari riscuri. Ura însă injustiţia, ura insulta care se aducea astfel profesiunii sale, nu putea să suporte ideea că existau oameni pe pământul acesta care, din aşa-zise considerente politice, ar încerca să atenteze la viaţa colegilor săi de muncă. „Dar de fapt nu sunt nebuni, ba chiar deloc, nu-i aşa? Specialiştii în psihologie comportamentală spun că nu sunt Cică ar fi un fel de romantici – oameni care cred într-un ideal, căruia i se dedică din tot sufletul şi cu toată fiinţa lor, fiind gata să ucidă sau să fie ucişi pentru a-şi atinge până la urmă ţinta.” Romantici!

— Jimmy, îţi aduci aminte de vremurile bune de demult, când aveam de urmărit jefuitori de bancă, oameni care nu voiau decât să obţină repede şi fără muncă nişte bani grămadă?

— Eu, înainte, nici măcar asta nu am făcut. Principala mea misiune, până să mă trimită să mă ocup de ucigaşii profesionişti, era să rezolv simple cazuri de hoţie, doar mici găinării. Terorismul te face însă să te gândeşti cu nostalgie la zilele când te ocupai de mardeiaşi ordinari. După câte îmi aduc aminte, ăia erau cât de cât civilizaţi.

Owens îşi umplu din nou paharul cu vin de Porto. O problemă tot mai acută cu care se confrunta poliţia orăşenească era aceea că folosirea armelor de foc în timpul acţiunilor criminale nu mai era atât de rară cum fusese cândva, iar pe teritoriul Marii Britanii aceste arme deveneau tot mai populare, mai ales prin intermediul reportajelor din ziare. Şi cu toate că străzile şi parcurile din Londra rămâneau în continuare mult mai ferite de pericole decât cele din America, deveniseră totuşi mult mai lipsite de siguranţă decât fuseseră până nu demult. Vremurile, chiar şi la Londra, erau în schimbare, iar lui Owens nu-i plăcea asta deloc.

Telefonul începu să sune. Secretara lui Murray îşi terminase programul şi tocmai plecase acasă, aşa că agentul FBI trebui să ridice el însuşi receptorul.

— Murray. Noroc, Bob. Da, e aici. Jimmy, te caută Bob Highland, spuse întinzând receptorul.

— Aici comandantul Owens.

În timp ce asculta ce i se spunea la telefon, Owens duse la gură paharul de vin, cu intenția să soarbă din el, dar îl puse jos dintr-o dată, întinzându-se brusc după un creion şi o hârtie.

— Unde, mai exact? Şi deja te-ai... bine, excelent. Vin şi eu imediat.

— Care-i treaba? întrebă Murray în grabă.

— Tocmai am dibuit-o pe o oarecare Dwyer, manufacturier de bombe artizanale. Îşi făcuse atelierul într-un apartament de pe Tooley Street.

— Asta nu e cumva pe partea cealaltă a râului, chiar în dreptul Turnului?

— Chiar aşa. Am plecat, spuse Owens ridicându-se şi întinzând mâna după haina din cuier.

— Te superi dacă mă atârn şi eu de codița ta?

— Dan, trebuie să-ți aduci aminte că...

— Nu trebuie să-mi bag nasul în treburile altora, îi luă Murray vorba din gură, ridicându-se în picioare.

Cu un gest reflex, îşi coborî mâna pentru a-şi pipăi şoldul stâng, loc în care, în mod obişnuit, ar fi trebuit să i se afle revolverul, dacă nu s-ar fi aflat pe teritoriul unei țări străine şi mai ales cu funcția pe care o avea. Owens nu purtase niciodată armă. Murray se tot întreba cum se poate să fii polițist fără să ai asupra ta o armă, de orice fel ar fi ea. Părăsiră împreună biroul lui Murray, merseră unul lângă celălalt până în capătul coridorului şi se opriră în stânga, în dreptul lifturilor. Două minute mai târziu se aflau în parcarea ambasadei, aflată la subsolul clădirii. Cei doi ofițeri din maşina de urmărire a lui Owens erau deja la locurile lor, iar şoferul maşinii de serviciu în care se sui comandantul demară imediat îndată ce maşina ajunse în stradă, Owens dădu drumul la sirenă. Murray se afla pe bancheta din spate.

— Mai ai ceva oameni care să meargă acolo? întrebă Murray.

— Da. Bob a trimis deja o echipă, care va ajunge imediat. Dwyer, Dumnezeule! Descrierea se potriveşte perfect.

Cu toate că făcea eforturi să-şi ascundă bucuria, Owens era ca un copil în dimineața de Crăciun.

— Cine v-a pus pe fir?

— Un anonim. O voce bărbătească, cineva care a pretins că a văzut pe fereastră tot felul de sârme şi pachețele care semănau cu

dinamita – sau cam aşa ceva.

— Îl iubesc la nebunie! Tom Ciripitorul-indiscret, face valuri pe sub apă – probabil că-i este fiică de nevastă-sa, nu cumva să afle că se uită prin geam la vecini, să le vadă nevestele când se dezbracă. Ei, să zicem mersi şi pentru asta, spuse Murray zâmbind strâmb.

De-a lungul timpului rezolvase câteva cazuri cu ajutorul unor indivizi chiar mai odioşi decât acesta.

Fiind seară, străzile erau supraaglomerate, maşinile mergeau bară la bară, iar sirena poliției nu putea să schimbe cu nimic această situație. Pentru a parcurge cele cinci mile până la Tooley Street le-au trebuit douăzeci de minute încheiate, de grea aşteptare, timp în care Owens a fost foarte atent la tot ce se discuta prin stația radio, bătând uşor cu pumnul în mânerul de pe uşă, de care îşi sprijinea brațul. Ştirile pe care le primea confirmau că oamenii lui ajunseseră deja la casa suspectă. În cele din urmă, maşina se năpusti peste Tower Bridge, după care o coti la dreapta. Şoferul parcă pe trotuar, în rând cu alte două maşini de poliție.

Era o casă cu trei etaje, cu cărămizile murdare, de un cenuşiu trist, amplasată într-un cartier muncitoresc. Alături se afla o mică bodegă, a cărei listă de prețuri era de fapt o tăbliță neagră pe care erau mâzgălite câteva feluri de mâncare. Câțiva oameni, probabil clienții obişnuiți ai locului, se postaseră în fața uşii, privindu-i pe polițişti cu halbele în mână, alți gură-cască strângându-se de cealaltă parte a străzii. Owens se îndreptă în fugă direct către uşă. Acolo îl aştepta deja un detectiv în haine civile.

— Totul este în regulă, domnule. Suspectul e în mâinile noastre. Ultimul etaj, în fundul culoarului.

Comandantul urcă scările în fugă, urmat îndeaproape de Murray. Când ajunseră la ultimul nivel se întâlniră cu încă un detectiv. Owens parcurse ultimii aproximativ zece metri cu fața luminată de un zâmbet crud, satisfăcut.

— Misiunea îndeplinită, domnule, spuse Highland. Suspectul se află înăuntru.

Maureen Dwyer, în pielea goală, era întinsă pe jos, cu mâinile şi picioarele larg desfăcute, într-o baltă de apă, urmele de picioare goale ce veneau dinspre baia aflată în imediata apropiere fiind încă vizibile.

— Tocmai făcea o baie, le explică Highland. Iar pistolul şi-l lăsase pe masa din bucătărie. N-a fost nici o problemă.

— Ai chemat încoace vreun detectiv de sex femeiesc?

— Da, domnule. Mă şi mir că n-a ajuns.

— Traficul rutier este al dracului de greu, observă Owens.

— Există vreo dovadă că ar mai fi cineva prin cameră?

— Nu, domnule. Absolut nici una, răspunse Highland. Asta e tot ce am găsit.

Sertarul de jos al singurului birou aflat în apartamentul acela sărăcăcios zăcea răsturnat pe podea. Conținutul era format din mai multe obiecte ce păreau a nu fi altceva decât explozibili din plastic, câteva detonatoare şi nişte ceasuri electronice miniaturale, folosite probabil la bombele cu efect întârziat. Unul dintre detectivi se apucase deja să scrie inventarul obiectelor găsite, în timp ce altul începuse să fotografieze întreaga cameră, fără să treacă peste vreun amănunt. Un al treilea tocmai deschidea un pachet ce conținea pungi de plastic, pentru păstrarea probelor. Tot ce era în camera aceea urma să fie strâns bucată cu bucată, aşezat cu grijă în pungi de plastic sterile, apoi clasat şi păstrat pentru a fi folosit într-un nou proces intentat teroriştilor, ce urma probabil să se țină tot în Old Bailey. Toți cei de față afişau zâmbete de satisfacție – exceptând-o desigur pe Maureen Dwyer, al cărei chip era strivit de podea. Doi detectivi stăteau deasupra fetei pentru a o ține imobilizată, amândoi cu revolverele îndreptate înspre ea, privind trupul gol fără pic de înțelegere sau compasiune.

Murray rămăsese în pragul uşii, încercând să nu-i deranjeze pe ceilalți din treabă, făcând însă între timp cu ochii toată treaba care intra în însărcinarea detectivilor lui Owens, verificându-i totodată. Nu prea avea ce să le reproşeze. Suspectul era neutralizat, zona era bine păzită, iar acum erau strânse probele pentru acuzare; totul se derula ca la carte. Mai observă că suspectul era ținut în aşa fel încât să nu poată să facă nici o mişcare. Asta până când urma să apară un ofițer de sex femeiesc, care să-i facă o percheziție mai „intimă”, pentru a avea deplina siguranță că nu ascunde pe undeva vreun obiect periculos. Poate că pudoarea domnişoarei Dwyer urma să fie puțin deranjată, dar nimeni dintre cei aflați acolo, nici măcar Murray, nu se gândea că acest act ar fi putut constitui un inconvenient pentru cei care urmau să o judece. Maureen Dwyer era bine cunoscută ca producător de bombe artizanale, având în spate cel puțin trei ani de activitate. Cu nouă luni în urmă fusese văzută părăsind un local din Belfast, la numai câteva minute după aceea acolo explodând o bombă; în urma atentatului, muriseră patru persoane, iar alte trei fuseseră rănite grav. Nu putea exista pic de înțelegere sau compasiune

pentru domnişoara Dwyer.

După alte câteva minute unul dintre detectivi luă un cearşaf de pe pat şi îl aruncă peste ea, acoperind-o de la genunchi până la umeri. Cu toate acestea, suspecta nu făcu nici o mişcare. Continua să respire rapid, dar nu scotea nici un sunet.

— Uite ceva interesant, spuse unul dintre oameni, extrăgând un geamantan de sub pat.

După verificarea de rigoare, constatându-se că nu constituia o capcană, cufăraşul fu desfăcut, ieşind la iveală o trusă de machiaj, împreună cu patru peruci.

— Doamne, ce mi-ar fi plăcut să am şi eu aşa ceva!

Vocea era a detectivului de sex femeiesc, care tocmai îşi făcuse apariţia, strecurându-se pe lângă Murray şi îndreptându-se către Owens.

— Am venit cât de repede am putut, domnule comandant.

— Treci la treabă, spuse Owens zâmbind.

Era prea fericit ca să se mai lase tulburat de un amănunt atât de neînsemnat.

— Desfă-le bine, iubiţico. Ştii lecţia. Între timp detectiva îşi pusese o pereche de mănuşi chirurgicale de cauciuc, pentru a efectua percheziţia corporală intimă. Ca să nu vadă ce urmează, Murray întoarse capul. Aceasta era una dintre datoriile poliţiştilor care dintotdeauna îi provocau dezgust. La câteva secunde după aceea, două pocnituri anunţau că mănuşile ieşiseră de pe palmele poliţistei. Un detectiv întinse domnişoarei Dwyer nişte haine pe care să şi le pună pe ea. Murray o privi pe suspectă cum se îmbrăca, nepăsătoare, de parcă s-ar fi aflat singură în cameră – ba nu, se gândi el, dacă ar fi fost singură poate că s-ar fi văzut o urmă de emoţie sau ceva pe faţa ei. De îndată ce termină de pus îmbrăcămintea pe ea, unul dintre ofiţerii de poliţie îi trânti pe încheieturile mâinilor o pereche de cătuşe de oţel. Acelaşi om îi aduse domnişoarei Dwyer la cunoştinţă care sunt drepturile pe care le are, într-un stil nu foarte diferit de cel al poliţiştilor din America. Cuvintele treceau însă pe lângă urechile ei. Maureen Dwyer ridică ochii pentru a-l privi pe poliţist, dar pe faţa ei nu se putea citi absolut nimic, nici măcar o umbră de mânie, era cu totul lipsită de expresie. Fu scoasă din apartamentul ei fără să fi rostit o vorbă.

„O capodoperă a tăcerii”, îşi spuse Murray. Cu toate că avea părul ud, că era nefardată şi îmbrăcată neglijent, era totuşi destul de frumoasă. Avea trăsături frumoase. Poate că n-ar fi fost rău

dacă ar fi dat jos vreo trei sau patru kilograme, dar îmbrăcată în nişte haine ca lumea probabil că nici nu s-ar fi observat. „Ţi se poate întâmplă să treci pe lângă ea pe stradă, ori să o întâlneşti în vreun bar, să te aşezi lângă ea şi să încerci să-i faci cinste cu ceva de băut, cu intenţia de a o cuceri şi nici să nu-ţi treacă prin minte că are în geantă un kilogram de explozibili de mare capacitate. Mulţumesc lui Dumnezeu că la noi acasă nu există aşa ceva...” Se întreba cât de bine s-ar fi putut descurca FBI-ul dacă ar fi avut de făcut faţă unor astfel de ameninţări. Cu toate resursele speciale pe care le aveau, cu toţi experţii lor, atât judiciari cât şi ştiinţifici, care stăteau mereu în spatele agenţilor plecaţi pe teren, le-ar fi fost foarte greu să se descurce cu acest gen de criminalitate. Pentru oricare poliţie din lume, nu rămânea altceva de făcut decât să aştepte şi iar să aştepte până când indivizii făceau vreo greşeală. Trebuia să găsească punctul slab al adversarului şi să treacă la contraatac, exact ca în meciurile de fotbal. Problema care se ivea de fiecare dată era că infractorii învăţau neîncetat din greşelile pe care le făceau, crimele lor fiind din ce în ce mai greu de elucidat. Ca la orice competiţie. Ambele părţi îşi perfecţionau continuu tehnica de acţiune, care devenea tot mai sofisticată. Atâta doar că iniţiativa era mereu de partea criminalilor, poliţiştii aflându-se de fiecare dată în defensivă.

— Ei bine, Dan, ai vreo critică de adus? Ce zici, ne putem măsura cu standardele FBI? întrebă Owens cu o vagă umbră de satisfacţie în glas.

— Nu mă lua cu prostii din astea, Jimmy, răspunse Murray.

Lucrurile intraseră de acum pe făgaşul normal. Detectivii erau cu totul cufundaţi în munca lor de sortare şi catalogare a probelor fizice, având convingerea că sunt implicaţi într-un caz infracţional de cea mai mare importanţă.

— As zice că n-aveţi scheme. Ştii ce norocoşi sunteţi că nu aveţi regulile de percheziţie ilegală, care la noi funcţionează de nu ştiu când? „Ca să nu mai vorbim despre judecătorii noştri.”

— Am terminat, spuse fotograful.

— Excelent, răspunse sergentul Bob Highland, care trecea în revistă obiectele din cameră.

— Bob, cum naiba ai ajuns aşa de repede aici? vru Murray să afle. Ai venit cu metroul, sau cum ai făcut?

— Doamne, cum de nu mi-o fi dat prin cap? exclamă Highland râzând. Probabil că pe drumul nostru traficul a fost mai bun. Am făcut până aici aproape unsprezece minute Dar nici voi nu v-aţi

lăsat prea mult aşteptaţi. În ce-o priveşte pe Dwyer, din clipa în care am ajuns la uşa ei şi până am înhăţat-o n-a durat decât cinci secunde. E uimitor cât de uşor poate să devină totul… dacă eşti în posesia acestor nenorocite de informaţii.

— Pot să intru acum?

— Bineînţeles, răspunse Owens, făcându-i semn cu mâna să înainteze.

Murray se duse direct la sertarul cu explozibil. Agentul FBI era expert în materiale de acest gen. Se aplecă, alături de Owens, asupra colecţiei.

— După cum arată, ar putea fi ceheşti, spuse Murray mormăind.

— Chiar sunt, confirmă unul dintre detectivii aflaţi în spatele lor. Marfă de la Skoda, o poţi recunoaşte imediat după materialul în care sunt împachetate. Da, însă acestea de aici sunt americane, făcute la California Pyronetics. Produsul se numeşte detonator electronic model treizeci şi unu.

Ridică unul – era deja introdus într-o pungă de plastic, pentru a nu i se şterge amprentele – şi i-l întinse lui Murray.

— Ce blestemaţi! Au început să apară peste tot chestii din astea – o încărcătură cu jucărioare dintr-astea a fost prădată acum un an şi jumătate. Fuseseră trimise către un câmp petrolifer din Venezuela, dar au dispărut în apropiere de Caracas, le explică Murray.

Se uită apoi mai de aproape la micuţul dispozitiv negru.

— Băieţii de pe câmpurile petrolifere sunt înnebuniţi după aşa ceva. Prezintă siguranţă, sunt rezistente şi aproape cele mai puternice din lume. Sunt aproape la fel de bune ca şi cele folosite de noi în armată. Adevărate opere de artă.

— Au mai fost deturnate şi altele? întrebă Owens.

— Se ştie cu siguranţă doar despre trei sau patru cazuri. Problema este că, fiind atât de mici, identificarea lor după detonare nu este întotdeauna posibilă, căci nu rămâne mare lucru din ele. Oricum, se ştie că au fost folosite la aruncarea în aer a unei bănci din Porto Rico şi a unei staţii de poliţie din Peru – acestea fiind atentate politice. Au mai fost folosite o dată, poate de două ori, în incidente legate de traficul cu stupefiante. Tot ce s-a descoperit până acum s-a petrecut de partea cealaltă a Atlanticului. După câte ştiu eu, acum este prima dată când detonatoare de felul acesta sunt descoperite aici. Oricum, dispozitivele acestea sunt înseriate, au un număr de lot. Dacă vrei, pot să verific dacă fac

parte din încărcătura furată lângă Caracas. Pot să trimit chiar în seara asta un telex, iar răspunsul ți-l dau în mai puțin de o oră.

— Mulțumesc, Dan.

Murray numără cinci cutii de explozibil de câte un kilogram fiecare. Acest gen de explozibil cehesc, din plastic, era recunoscut pentru calitatea lui foarte bună, la fel de puternic ca materialele produse de Du Pont special pentru armata Statelor Unite. O singură cutie, pusă acolo unde trebuie, putea demola o clădire întreagă. Cu ajutorul cronometrelor Pyronetics, domnişoara Dwyer ar fi avut posibilitatea să planteze cinci bombe în cinci locuri diferite, putând să fixeze detonarea chiar şi la o lună după aceea, iar în momentul exploziei să se afle la mii de kilometri distanță.

Murray înălță capul, privindu-i pe cei din jur.

— Domnilor, în seara asta ați salvat câteva vieți. Chiar destul de multe.

Uitându-se apoi în jur, agentul observă că apartamentul avea o singură fereastră, care dădea spre spatele clădirii.

Geamurile erau prevăzute cu jaluzele, trase până jos – şi probabil că locatara le ținea tot timpul astfel, plus nişte perdele ieftine şi murdare. Murray se întreba cât o fi costat oare chiria acestui apartament. Nu prea mult, îşi zise. Înainte să intre în baie, femeia dăduse drumul la căldură, aerul din cameră devenind acum de nerespirat.

— Se supără cineva dacă aerisesc puțin?

— Excelentă idee, Dan! răspunse Owens.

— Lăsați-mă pe mine să fac asta, domnule, se oferi un detectiv, care se şi repezi la fereastră.

Polițistul purta mănuşi. Totul în cameră fusese pregătit pentru a se putea ridica amprentele, însă deschiderea ferestrelor nu avea de ce să afecteze această operațiune. Un val de aer rece împrospătă imediat atmosfera din cameră.

— Aşa e mult mai bine, spuse reprezentantul FBI trăgând adânc aer în piept, simțind mirosul vag de motorină împrăştiat de taxiurile londoneze…

Ceva nu era în regulă.

Spre propria lui surprindere, pe Murray îl măcina acest gând. Era *ceva* care nu se potrivea. „Dar ce?” Privi mai atent pe fereastră. Spre stânga se afla… probabil un fel de depozit, căci nu se vedea decât un perete gol, înalt cât o clădire cu patru etaje. Întorcându-se către dreapta nu a putut să vadă decât silueta îndepărtată, desenată în lumina amurgului, a Turnului Londrei, pe malul

celălalt al Tamisei. Asta era tot.. Îşi răsuci capul şi îl văzu pe Owens, care se uita cu acelaşi interes pe fereastră. Comandantul brigăzii C-13 îşi întoarse şi el fața către Murray, în privirea lui citindu-se, de asemenea, o mare nedumerire.

— Mda, spuse Owens.

— Cum zicea individul de la telefon că a reuşit să o depisteze pe suspectă? întrebă Murray mormăit.

Owens înălță capul.

— Exact la asta mă gândeam şi eu... Sergent Highland!

— La ordin, domnule comandant.

— Vocea de la telefon. Spune-ne exact ce ați vorbit şi cam cum suna. Ce timbru avea? întrebă Owens continuând să privească pe fereastră.

— Vocea avea... un accent din centrul țării, dacă stau să mă gândesc bine. Era o voce bărbătească. Zicea că s-a uitat pe fereastră şi a văzut prin cameră explozibili şi nişte fire întinse. Avem totul înregistrat pe bandă.

Murray deschise ferestrele la maximum şi dădu cu degetul pe suprafața geamului din exterior, rămânându-i pe el un strat gros de murdărie.

— Cu siguranță, cel care a sunat nu putea să fie spălătorul de geamuri.

Se aplecă apoi pe fereastră pentru a privi exteriorul clădirii. Nu exista nici scară de incendiu.

— Poate că e vorba de cineva care s-a suit pe acoperişul depozitului... vru Owens să găsească repede răspunsul. Nu, unghiul e prea strâns, s-ar fi putut numai dacă şi-ar fi răspândit materialele pe jos, peste tot. Dar e prea puțin probabil, asta-i o muncă în care e nevoie de multă ordine.

— Vreun spărgător? Mai ştii, o fi vrut careva s-o fure, a intrat aici, a văzut despre ce mărfii e vorba şi, devenind deodată un bun cetățean, s-a dat cu legea şi a sunat la poliție, încercă şi Murray să găsească o soluție.

Dar nici asta nu suna foarte plauzibil.

Owens ridică din umeri.

— Nici un fir de care să ne agățăm, nu-i aşa? O fi vreun iubit pe care tânăra l-a părăsit... dar cred că pentru moment putem să ne mulțumim cu ceea ce am găsit şi să spunem *slavă Domnului,* Dan. Am descoperit cinci bombe care nu vor mai face niciodată rău, nimănui. Hai să-i lăsăm pe oamenii ăştia să-şi vadă în continuare de treabă, iar noi să trimitem la Washington telexul despre care

vorbeai. Sergent Highland, domnilor, ați făcut o treabă bună. Vă felicit pe toți pentru felul în care v-ați făcut datoria de polițişti. Succes pe mai departe!

Owens şi Murray ieşiră în tăcere din clădire Afară găsiră o mică mulțime ce se adunase în fața casei, pe care vreo zece polițişti, îmbrăcați în uniforme, încercau să o țină la distanță, îşi făcuse apariția şi o echipă de televiziune, orbindu-i cu reflectoarele lor puternice. Numai acestea şi ar fi fost de ajuns ca să-i pună în imposibilitatea de a vedea ce se întâmplă pe partea cealaltă a străzii.

În dreptul casei din care ieşiră cei doi se aflau trei cârciumioare. Lângă intrarea uneia dintre ele stătea un bărbat cât se poate de şters, ținând în mână un păhărel de bitter. Privea apatic peste drum, în privirile lui nearătându-se vreo emoție, nici măcar curiozitate. Încerca doar să memoreze figurile pe care le vedea. Numele lui era Denis Cooley.

Murray şi Owens se urcară în maşină şi plecară, îndreptându-se către noul sediu central al Scotland Yardului, de unde agentul FBI trimise telexul către Washington. Nu mai discutară nimic despre neaşteptata nepotrivire apărută pe parcursul acestui caz, iar Murray îl lăsă pe Owens să-şi continue munca. Cei de la C-13 rezolvaseră încă un caz în care erau implicați atentatori cu bombe – şi făcuseră toată treaba în modul cel mai elegant. Asta însemna că Owens şi oamenii lui urmau să petreacă o noapte albă, de muncă de birou, în timpul căreia urmau să pregătească rapoartele pentru birocrații de la Interne şi pentru Biroul de presă al Scotland Yardului, aflat pe Fleet Street. Dar, în cazul de față, acceptau toate acestea cu plăcere.

Prima zi de muncă a lui Ryan, care, în sfârşit, se reîntorsese la serviciul său, a fost mult mai uşoară decât se aşteptase. Absența prelungită îl obligase pe şeful catedrei de istorie să redistribuie orele lui de curs altor profesori şi, oricum, Crăciunul era aproape, aşa că tinerii învățăcei erau cu gândul numai la apropiata vacanță, pe care urmau să şi-o petreacă acasă, în sânul familiilor. Atmosfera era în toată şcoala ceva mai relaxată. Chiar şi hărțuielile la care cei din clasele superioare îi supuneau pe boboci pentru a-i obişnui cu greutățile armatei parcă se mai domoliseră. Pentru Ryan, absența atât de îndelungată se materializa mai ales în grămăjoara înălțuță de scrisori şi documente care-l aşteptau pe birou, fiindu-i necesară o zi întreagă de linişte ca să încerce să le

descurce.

Ajunse la serviciu la ora şapte şi jumătate dimineața; pe la cinci fără un sfert îşi rezolvase aproape toată treaba, aşa că, în ciuda oboselii, se simțea mulțumit, ca un om care a muncit o zi întreagă cu folos. Tocmai era pe cale să termine de formulat subiectele pentru examenul de încheiere a trimestrului, când simți în nas un miros de trabuc ieftin şi auzi o voce familiară:

— Te-ai distrat în concediu, băiete?

Locotenentul-major Robert Jefferson Jackson stătea sprijinit de tocul uşii.

— Au fost şi câteva momente interesante, Robby. Cum te găsesc, pe sau sub scut?

— Sub scut, gata de luptă! răspunse Jackson scoțându-şi boneta albă şi punându-i-o lui Ryan pe vârful capului, după care se îndreptă către fotoliul de piele din fața mesei de lucru a prietenului său, prăbuşindu-se în el fără alte formalități.

Ryan închise dosarul cu subiecte pentru examenul trimestrial şi îl băgă cu grijă într-unul din sertarele biroului. Unul dintre puținele obiecte personale pe care le avea în această cameră era un mic frigider. Îl deschise şi scoase de acolo o sticlă de Coca-Cola de doi litri, împreună cu o sticlă goală de *gingerale* canadian, după care scoase la iveală, dintr-o ascunzătoare de sub birou, o sticlă de whisky irlandez. Robby se duse până la măsuța de lângă uşă, de unde luă două ceşti, pe care i le trecu lui Jack. Ryan amestecă cele două băuturi, până a obținut o licoare care semăna la culoare cu un *gingerale.* Regulile interioare ale Academiei nu le permiteau angajaților să introducă băuturi alcoolice în incintă – o interdicție care lui Ryan i se părea cel puțin curioasă, această instituție fiind plină de marinari, care, după cum se ştie, sunt mari consumatori de alcool – dar nimeni nu se putea supăra dacă bieții profesori îşi turnau câte un *gingerale.* În afară de asta, toată lumea ştia că la distanță de numai un minut de mers pe jos se afla Clubul Ofițerilor din facultate, aşa că n-ar fi fost nici o nenorocire dacă ar fi fost văzuți puțin parfumați. Jack puse ceştile cu băutură în dreptul fiecăruia, după care băgă sticlele la loc, cu excepția celei de *gingerale,* pe care o lăsă pe masă.

— Bine te-ai întors acasă, prietene! spuse Robby, ridicând ceaşca.

— Bine te-am găsit, răspunse Ryan, după care ciocniră şi sorbiră din băutură.

— Mă bucur pentru tine, bătrâne. Ne-ai cam speriat, ca să-ți

spun drept. Ce-ți mai face brațul? întrebă Jackson arătând cu ceaşca spre stânga lui Ryan.

— Acum e mult mai bine. Să fi văzut ce ghips îmi puseseră la început! Mi l-au dat jos abia vinerea trecută, la spitalul Hopkins. Oricum, astăzi am mai aflat un lucru, anume că munca de la Annapolis, făcută o zi întreagă şi cu o singură mână, este îngrozitoare.

— Puteam să pun pariu, spuse. Robby chicotind. Să fiu al dracului dacă nu eşti țăcănit, băiete.

Ryan îl aprobă dând din cap. Îl cunoscuse pe Jackson în luna martie, la o ceaşcă de ceai, într-o pauză dintre ore. Robby purta insigna cu aripi de aur a aviatorilor din marină. Fusese repartizat relativ aproape, la Centrul de testare al aviației marinei militare de la Patuxent River, din Maryland, ca instructor al şcolii de piloți de încercare, unde stătuse până când, din cauza unor aparate de bord defecte, fusese ejectat în timp ce pilota un avion de antrenament tip Buckeye, într-o dimineață senină, excelentă pentru zbor. Fiind luat pe nepregătite, în urma evenimentului se alesese cu un picior rupt. Rana fusese de ajuns de serioasă ca să nu-i permită să mai piloteze timp de şase luni, aşa încât Comandamentul Marinei îl repartizase temporar, până la refacerea completă, ca instructor la Annapolis, unde, în momentul acela, făcea parte din catedra de inginerie. Era o repartiție pe care Jackson o considera un pas către munca de ocnaşi a celor rămaşi la sol.

Jackson era mai mic de înălțime decât Ryan şi mult mai închis la culoare. Era cel de-al patrulea fiu al unui predicator baptist din sudul Alabamei. Când se întâlniseră prima oară, ofițerul avea încă piciorul în ghips şi, spre mirarea tuturor, îl întrebase pe Ryan dacă voia să-şi încerce norocul la o partidă de kendo. Ryan nu încercase niciodată acest sport, un fel de scrimă a japonezilor, în care săbiile samurailor erau înlocuite cu bețe de bambus. Ryan învățase să mânuiască bâta în timpul armatei şi-şi închipuia că nu putea fi o mare diferență. Acceptase invitația, gândindu-se că alonja sa superioară avea să constituie un avantaj decisiv, mai ales că mobilitatea lui Jackson era mult redusă din cauza ghipsului. Nu i se mai întâmplase până atunci ca primul lucru pe care i-l spunea un necunoscut să fie provocarea la o întrecere atât de ciudată cum este un meci de kendo. După cum a aflat mai târziu, Jackson făcea asta cu fiecare nouă cunoştința. Şi tot atunci a mai aflat că Robby era înzestrat cu reflexe trăsnet şi cu instinctul ucigaş al unui şarpe

cu clopoţei. Cu timpul, vânătăile căpătate atunci îi dispăruseră şi în scurt timp deveniseră cei mai buni prieteni.

La rândul său, Ryan îi prezentase pilotului minunata savoare a inconfundabilului whisky irlandez de bună calitate şi, treptat, căpătaseră obiceiul de a se întâlni în fiecare după-amiază în intimitatea biroului lui Jack, ca să bea un pahar sau două.

— Ceva noutăţi prin şcoală? întrebă Ryan.

— Tot cum ştii, încercăm să băgăm cartea în capul băieţilor şi fetelor de pe aici, răspunse Jackson relaxat.

— Şi a început să-ţi placă?

— Nu prea. Piciorul a început, în sfârşit, să-şi între în formă. Mi-am petrecut majoritatea sâmbetelor şi duminicilor la Pax River, încercând să le demonstrez celor de acolo că încă n-am uitat să zbor. Nu ştiu dacă ţi s-a spus, dar ai cam făcut valuri pe aici.

— Când am fost împuşcat?

— Păi când? Mă aflam în cabinetul superintendentului când a sunat telefonul. Superu' l-a băgat pe interfon şi ne-am trezit că tipul ăla de la FBI ne întreabă dacă ştim un profesor ţăcănit care s-a dus Londra ca să se joace de-a hoţii şi vardiştii. I-am spus că da, îl cunosc pe smucit dar voiau pe cineva de la catedra de istorie care să le confirme ceea ce spusesem eu. Presupun că ceea ce voiau ei de fapt era să afle numele agentului tău de călătorie. Oricum, la ora aia toată lumea era plecată la masa de prânz, aşa că a trebuit să mă duc după profesorul Billings să-l iau de la Clubul Ofiţerilor, vreme în care şi superintendentul a alergat de colo-colo, căutând pe cineva de la istorie. Cât pe ce să-i strici şefului ultima partidă de golf cu guvernatorul.

— A fost cât pe ce să-mi stric şi eu ziua şi nu numai pe aia, pe toate care-mi mai rămăseseră, ca să zic aşa.

— A fost chiar aşa cum s-a scris prin ziare?

— Probabil. Britanicii au redat totul cu destulă fidelitate în presă.

Jackson dădu din cap în semn di înţelese, în timp ce-şi stingea trabucul în scrumiera lui Ryan.

— Eşti norocos că nu te-ai întors acasă cu serviciul de coletărie al poştei, băiete, spuse.

— Nu începe şi tu, Robby. Dacă se mai trezeşte careva să-mi spună că sunt un erou, cred că sar pe el şi-l fac una cu pământul, îl…

— Erou? Drace, nici vorbă! Dacă toţi albii aţi fi fost la fel de bătuţi în cap, strămoşii mei de pe aici s-ar fi gândit probabil cum

să facă să-i importe pe ai tăi.

Pilotul clătină din cap.

— Nu ți-a spus nimeni până acum că lupta corp la corp e *periculoasă?*

— Dacă ai fi fost acolo, în locul meu, pun pariu că şi tu ai fi făcut la fel…

— S-o crezi tu! Dumnezeule atotputernic, există pe lumea asta ființe mai idioate decât puşcaşii marini? Lupta corp la corp, Iisuse, este cea mai împuțită, te murdăreşti de sânge pe haine şi-ți umpli pantofii de praf. Nici gând, băiete! Dacă e să fac aşa ceva, eu le scurtez ălora viața punând pe ei tunurile şi rachetele, de la distanță, înțelegi ce vreau să spun? Adică în mod civilizat, rânji Jackson. Şi mai sigur pentru mine.

— Adică pilotând avioane din care eşti ejectat când ți-e lumea mai dragă, spuse Ryan batjocoritor.

— Mi-am paradit piciorul, recunosc, dar asta se întâmplă rar. Dacă vrea careva să se joace cu mine de-a şoarecele şi pisica, mă avânt înainte cu toată viteza şi îi fac câteva figuri. Oricine vrea să bage un glonț în mine, băiete, e liber să o facă, numai că va trebui să muncească din greu ca să reuşească.

Ryan dădu din cap dezaprobator. Avea în fața lui un om care îi ținea un discurs despre siguranță şi protecție, dar tocmai omul acela era angajat, întâmplător, în cea mai periculoasă treabă de care auzise Jack până atunci – aviator de profesie *şi* pilot de încercare.

— Ce mai fac Sally şi Cathy? întrebă Robby, de data asta mult mai serios. Aveam intenția să venim pe la voi duminică, dar a intervenit ceva şi a trebuit să ne deplasăm de urgență până la Philadelphia.

— A fost destul de neplăcut pentru ele, dar acum sunt bine.

— Jack, ai o familie la care trebuie să te gândeşti, ținu Jackson să sublinieze. Lasă misiunile de salvare în seama celor care sunt plătiți pentru asta.

Cea mai interesantă trăsătură a lui Robby, observase Jack, era simțul său de prevedere, prudența cu care se gândea la toate. În afară de faptul că toată lumea făcea bancuri pe seama vieții lui de pilot pe avioane de vânătoare, care implica nenumărate riscuri, Jackson nu se avânta niciodată într-o acțiune care presupunea nesiguranță decât dacă nu avea încotro. Cunoştea o sumedenie de aviatori care făcuseră asta Mulți dintre ei îşi pierduseră viața. Nu exista nici măcar un singur om care să poarte insigna aceea cu

aripi de aur şi care să nu-şi fi pierdut vreun prieten, iar Jack se întreba cât de adânc îl afectase asta pe Jackson de-a lungul anilor. De un lucru însă era sigur: cu toate că Robby avea o meserie periculoasă, asemenea tuturor celor ce-şi făcuseră o profesie din jocul cu primejdia, dar erau încă teferi, îşi gândea bine orice mişcare înainte de a face pasul următor. Oriunde ar fi trebuit să ajungă trupul său, mintea lui era deja acolo, iar problemele erau ca şi rezolvate.

— Acum a trecut totul, Rob. Toate sunt de domeniul trecutului şi nu va mai exista nici o dată viitoare.

— Să sperăm... Cu cine mai beau un păhărel dacă ţi se întâmplă ceva? Ia spune, ţi-a plăcut pe-acolo?

— Eu n-am apucat să văd cine ştie ce, dar Cathy s-a simţit excelent, dacă e să ne gândim numai la excursii. Cred că a văzut toate castelele din ţară. În plus şi-a făcut o sumedenie de prieteni pe acolo.

— Asta trebuie să fi fost pentru ea cel mai interesant, spuse Robby chicotind.

Pilotul stinse trabucul. Erau nişte ţigări de foi mici, noduroase, ieftine şi urât mirositoare, iar Jack îşi închipuia că Jackson pufăia mahorca aceea doar pentru a-şi păstra imaginea de pilot pe avioane de vânătoare.

— Nu e greu de înţeles de ce le-aţi devenit simpatici şi v-au dat atâta atenţie.

— Le-a plăcut şi de Sally. Au învăţat-o să călărească, adăugă Jack ursuz.

— Chiar aşa? Ce fel de oameni sunt?

— Ţi-ar plăcea de ei, îl asigură Ryan.

Jackson răspunse zâmbind:

— Presupun că da. Prinţul a pilotat la viaţa lui avioane Phantom, aşa că trebuie să fie un om cumsecade, iar tatăl lui nu a stat nici el prea departe de carlingă, s-ar putea să ştie cu ce se mănâncă. Am auzit că te-ai întors acasă cu un Concorde. Cum a fost?

— Chiar voiam să te întreb ceva despre asta, bine că ai adus vorba. Cum se face că e atât de zgomotos? Vreau să spun, cum vine treaba că, zburând cu de două ori viteza sunetului, zgomotul nu rămâne totuşi în urmă?

Jackson dădu din cap cu tristeţe.

— Din ce este făcut un avion?

— Din aluminiu, presupun.

— Şi mai presupui că viteza sunetului este mai mare prin metale decât prin aer, nu-i aşa? întrebă Jackson.

— Ah, deci sunetul se deplasează prin corpul întregului avion, aşa e?

— Desigur, zgomotul motoarelor, al pompelor de combustibil, ca şi alte zgomote însoțesc în permanență aparatul în zbor.

— Okay.

Cu asta, pentru Ryan subiectul avioanelor ar fi trebuit încheiat.

— Nu ți-a plăcut, nu-i aşa? insistă Robby, amuzându-se de spaima pe care i-o stârnea prietenului său zborul.

— De ce dracu' mă înțeapă toată lumea când vine vorba despre asta? întrebă Ryan ajuns la marginea răbdării.

— Pentru că eşti de râs, Jack. Eşti ultimul om de pe lumea asta căruia îi mai este frică să se suie în avion.

— Hei, Rob, am zburat totuşi, nu-i aşa? M-am suit la bord, mi-am pus centura de siguranța şi am ajuns până aici, am făcut tot ce face şi restul lumii.

— Gata, ştiu! Iartă-mă, o lăsă Jackson mai uşurel. Doar că este foarte uşor să te ia cineva peste picior atunci când vine vorba despre asta... ce vrei să-ți mai spun, aşa sunt prietenii, mai face omul şi câte o glumă, nu? Te-ai descurcat bine, Jack. Suntem mândri de tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă ce faci, okay? Rahatul ăsta de eroism are cele mai groaznice urmări, se poate muri din asta, Jack.

— S-a marcat.

— E adevărat ce am auzit despre Cathy? întrebă Robby.

— Da. Doctorul a confirmat sarcina în aceeaşi zi în care am fost să-mi scot ghipsul.

— Ține-o tot aşa, băiete! Aş zice că vestea asta ar mai cere un păhărel... dar fă-l ceva mai moale.

Robby întinse ceaşca, iar Jack îi turnă.

— Se pare că şi sticla asta e pe terminate, trebuie făcută aprovizionarea.

— Eu sunt la rând cu cumpăratul, nu-i aşa?

— A trecut atât de mult timp încât nu-mi aduc aminte, recunoscu Robby. Dar dacă zici tu aşa, nu pot să nu te cred pe cuvânt.

— Aşadar te iau înapoi la avioane?

— Lunea viitoare mă vor lăsa din nou să zbor cu un *Tomcat*[29],

---

[29] Avionul de vânătoare F-14 *(n tr.)*.

răspunse Jack. Iar vara viitoare mă voi întoarce la munca pentru care sunt plătit.

— Ți-a venit ordinul?

— Da, îl ai în fața ta pe viitorul XO de la VF-41, spuse Robby ridicând ceaşca.

Adică ofițerul comandant al Escadrilei de vânătoare 41, îşi traduse Ryan.

— Asta-i bine, Rob!

— Da, nu-i rău deloc, mai ales că în ultimele şapte luni am stat pe bară.

— Ieşiți direct pe portavion?

— Nu, o vreme o să stăm pe malul mării, la Oceana, în Virginia. Escadrila este deocamdată desfăşurată pe portavionul *Nimitz.* Când portavionul vine în port pentru revizii, aparatele vor fi debarcate pe țărm pentru antrenamente de reciclare. După aceea vom fi probabil redesfăşurați pe *Kennedy.* Va avea loc şi o revizuire a misiunilor escadrilei. Jack, nici nu ştii ce bine-mi pare că mă întorc la avionul meu de vânătoare. Am stat prea mult aici.

— O să ne fie dor de tine şi de Sissy.

— Hei, stai aşa, că nu plecăm până la vară… vor să mă oblige să termin anul şcolar, iar coasta Virginiei nu e chiar aşa de departe cum pare. Veniți în vizită, să facem şi pe acolo o petrecere cu chiuituri. Să ştii că nu e neapărată nevoie să iei avionul, Jack. Poți să vii şi cu maşina, ținu Jackson să sublinieze.

— Bine, dar poate că mai sunteți pe aici când ni se naşte al doilea copil.

— Dacă nu, venim, spuse Jackson terminându-şi băutura.

— Te duci cu Sissy pe undeva de Crăciun?

— Nicăieri, după câte ştiu eu. Nici nu am cum; o să-mi petrec cea mai mare parte a vacanței la Pax, unde încerc să mai zbor.

— Okay, atunci sunteți invitații noştri la masă, vă aşteptăm pe la trei.

— Dar socrii tăi nu…

— Nu, răspunse Ryan, în timp ce punea toate lucrurile la locul lor.

Robby dădu gânditor din cap.

— Nu întotdeauna părinții reuşesc să-şi înțeleagă copiii, observă pilotul.

— Ei, ştii şi tu cum e… Nu vreau să mă mai închin la templul Atotputernicului Dolar.

— Dar ai reuşit să te descurci cu ce-ai adunat în pălărie, nu-i

aşa?

Jack zâmbi, apoi răspunse:

— Da, cam aşa.

— Fiindcă veni vorba, lângă Boston există o mică firmă, care însă în curând se va mări.

— Zău? întrebă Jack ciulind urechile.

— Se numeşte „Holoware Ltd.”, sau cam aşa ceva. Au apărut cu nişte programe noi pentru computerele de pe avioanele de vânătoare – marfă cu adevărat bună, care reduce la o treime timpul de procesare şi generează soluții de interceptare de necrezut. Au fost deja încercate pe un simulator de la Pax şi cât de curând urmează să fie cumpărat patentul de către Marină.

— Cine mai ştie despre asta?

Jackson începu să râdă, strângându-şi lucrurile.

— Compania cu pricina nu ştie încă. Căpitanul Stevens de la Pax a vorbit cu băieții de la Top Gun şi se pare că a aflat câte ceva de la ei. Bill May, care lucrează acolo – am zburat şi eu cândva cu Bill – a venit prima dată cu marfa, acum vreo lună şi a verificat-o, rămânând atât de impresionat încât era cât pe ce să se ducă la băieții de la Pentagon şi să-i ia de guler, să mai termine odată cu rahatul lor de birocrație şi să cumpere pur şi simplu marfa. A trebuit să renunțe, dar cei de la DCNO-Air se ocupă intens de asimilarea programelor respective şi se zice că amiralul Rendall e înnebunit de plăcere. Încă vreo treizeci de zile şi micuța companie îşi va primi cadoul de Crăciun. Cu oarecare întârziere, ce-i drept, continuă Robby, dar pantoful de lângă sobă se va umple. Doar aşa, de-al dracului ce sunt m-am uitat în ziar azi-dimineață şi am văzut-o trecută cu acțiuni de vânzare la bursă. Poate te interesează.

— Tu de ce nu te bagi?

Pilotul scutură din cap.

— Pe mine nu mă interesează speculațiile de bursă, dar tu tot te mai învârți pe acolo, nu-i aşa?

— Ei, puțin. E o chestie secretă sau ceva de genul ăsta? întrebă Ryan.

— După câte ştiu eu, nu. Partea secretă se referă la felul în care e scris programul, iar din punctul ăsta de vedere poți fi convins că au un sistem de încifrare aproape perfect – nimeni nu înțelege ce se întâmplă acolo. Poate că Skip Tyler ar mai reuşi să descurce câte ceva, eu însă niciodată. Trebuie să fii puțin țăcănit ca să poți să gândeşti cu unu şi cu zero. Piloții nu gândesc digital. Noi

suntem analogi, chicoti Jackson. Trebuie să fug. Sissy o să-mi tragă un solo dacă întârzii…

— Noapte bună, Rob.

— Încet, dar sigur, Jack, nu uita.

Robby ieşi, închizând uşa după el. Jack se lăsă pe spate în fotoliu, zăbovind astfel o vreme. Apoi zâmbi, se ridică, strânse câteva hârtii şi le băgă în servietă.

— Da, îşi spusese el, doar ca să-i arăt că încă mai ştiu cum se face.

Ryan îşi puse pardesiul şi părăsi clădirea, mergând pe jos pe lângă Preble Memorial. Îşi parcase maşina ceva mai la vale, pe Decatur Road. Jack avea un Volkswagen broscuță, vechi de cinci ani. Era o maşină foarte practică pentru drumurile atât de înguste din Annapolis, aşa că refuzase să-şi ia şi el un Porsche, aşa cum făcuse nevastă-sa. Era o prostie, iar Cathy auzise asta de o mie de ori, ca doi oameni să țină trei maşini. O Broscuță pentru el, un Porsche 911 pentru ea, plus o dubiță pentru familie. O prostie! Sugestia făcută de Cathy, de a vinde Broscuța pentru a conduce dubița, i se părea, bineînțeles, inacceptabilă. Micuțul motor al Broscuței porni la prima cheie. Făcea zgomot cam mare, ar fi trebuit să mai umble la țeava de eşapament. Demară, luând-o la dreapta, ca de obicei, ieşind pe poarta trei, pentru a lăsa în urmă zidul imens, cenuşiu şi înspăimântător care înconjura Academia şi a se îndrepta după aceea spre Maryland Avenue. La ieşire, santinela îi prezentă arma. Pentru Ryan fu o surpriză – până atunci nu i se întâmplase să fie băgat în seamă, nici la intrarea, nici la ieşirea din Academie.

Nu-i era tocmai uşor să conducă maşina. Când trebuia să schimbe viteza, Ryan îşi contorsiona mâna stângă în eşarfa de care atârna, pentru a putea să prindă volanul, în timp ce cu dreapta manevra schimbătorul de viteze. Din cauza orei de vârf, traficul era foarte intens, iar asta îl încurca şi mai tare. Câteva mii de salariați, care lucrau probabil la întreprinderile de stat, ieşeau acum de la serviciu, părăsind diferitele clădiri guvernamentale, umplând străzile în drumul lor spre casă, iar din cauza aglomerației de pe străzi Ryan trebui să oprească de nenumărate ori şi să demareze din nou de la viteza întâi. Broscuța lui avea cinci viteze pentru mers înainte, plus una de mers înapoi, iar acum toate i se păreau tare complicate, aşa încât, pe când se apropia de Central Avenue, care începuse deja să fie luminată de seară, începuse să se întrebe de ce oare nu-şi cumpărase o Broscuță automatică. Consumul de

benzină, acesta era răspunsul, economia de carburant – „dar meritau oare cei trei kilometri făcuți în plus la fiecare patru litri atâta efort?” Ryan îşi răspunse cu un zâmbet, în timp ce se îndrepta către est, spre Chesapeake Bay, apoi a luat-o la dreapta, pentru a intra pe Falcon’s Nest Road.

Pe drumul acesta maşinile treceau destul de rar. Falcon’s Nest Road era o stradă care în capăt se înfunda, nu departe de casa lui Ryan, iar pe partea cealaltă a drumului erau câteva ferme, care încă de la începutul iernii dormitau. Câmpurile cu pământ maroniu, tare, erau acum acoperite cu coceni. Drumul său spre casă o lua la dreapta, iar Ryan îl urmă. Avea şi el vreo treizeci de pogoane de pământ la Peregrine Cliff. Cel mai apropiat vecin al său, un inginer pe nume Art Palmer, avea casa la vreo opt sute de metri în linie dreaptă, dar până acolo trebuia să treci printr-o mlaştină împădurită şi aproape impenetrabilă şi să traversezi un râu tulbure, întunecat. Stâncile de la vest de Chesapeake Bay aveau în dreptul casei lui Jack înălțimea de aproape cincisprezece metri – iar dacă mergeai mai departe spre sud, de-a lungul țărmului, găseai unele chiar şi mai înalte, dar nu cu mult – şi erau formate din nisip pietrificat, motiv pentru care erau foarte sfărâmicioase. Constituiau o adevărată încântare pentru paleontologi. Aproape în fiecare zi se afla acolo câte o echipă venită fie de la vreunul dintre colegiile locale, fie de la cine ştie ce muzeu, învârtindu-se peste tot printre stânci şi descoperind de fiecare dată dinți fosilizați care aparținuseră cândva unor creaturi la fel de mari ca un submarin mediu de astăzi, împreună cu oasele unor viețuitoare şi mai ciudate care se născuseră aici cu peste o sută de milioane de ani în urmă.

Partea proastă era că țărmul era supus unei eroziuni accentuate. Casa lor era construită la treizeci de metri de faleza amenințată în permanență cu surparea, aşa încât fiică-sa avea un teritoriu de joacă delimitat foarte strict, fiindu-i cu desăvârşire interzis să se apropie de țărm – mai ales că vânturile care loveau faleza erau foarte puternice. În încercarea de a păstra aspectul stâncos al falezei, membrii unei organizații guvernamentale de protecție a mediului luaseră legătura cu Ryan şi vecinii lui, convingându-i să planteze în zona periclitată *kudzu*, un arbust foarte prolific din sudul Americii. Efectul a fost cel scontat, arbuştii reuşind să stabilizeze perfect panta falezei, dar cu timpul au început să se întindă mai mult decât era nevoie, atacând până la urmă copacii aflați în apropierea țărmului, astfel încât, periodic,

Jack trebuia să aducă turme de oi, cărora le plăcea foarte tare acest arbust, salvând astfel pomii, care erau în pericol de sufocare. Dar în această perioadă a anului nu se punea o astfel de problemă.

Proprietatea lui Ryan era pe jumătate împădurită, cealaltă jumătate fiind câmp deschis. Partea dinspre şosea fusese cândva o fermă, cu toate că nu se preta foarte bine la aşa ceva, căci solul nu era atât de plat încât să permită utilizarea în deplină siguranță a unui tractor. Pe măsură ce se apropia de casă începeau să apară şi copacii – câțiva stejari bătrâni şi noduroşi şi alte câteva soiuri de foioase; toți arborii din jur fiind acum desfrunziți, siluetele lor scheletice îşi ridicau brațele prin aerul rece, spre cerul cenuşiu. Ajungând lângă şopron văzu că Porsche-ul era deja parcat lângă cealaltă maşină, dubita familiei, semn că nevastă-sa ajunsese acasă. Trebui să-şi lase Broscuța sub cerul liber, sub şopron nemaifiind loc.

— Tati! strigă Sally deschizând uşa dintr-o smucitură şi alergând în întâmpinarea lui, mai mult dezbrăcată, prea nerăbdătoare ca să mai aibă timp să-şi pună o haină.

— E cam rece afară, îi spuse Jack.

— Nu, nu este, replică ea.

Îi apucă servieta şi i-o cără în casă cu două mâini, pufăind de efort când urcă cele trei trepte de la intrare.

Ryan îşi scoase pardesiul şi îl atârnă în cuierul de la intrare. Cât despre celelalte haine, cu o singură mână se descurca destul de greu. Se prefăcea însă că nu e chiar aşa. Începuse să conducă maşina folosindu-se pe cât posibil şi de mâna stângă, dar cu mare grijă, pentru a nu forța cumva umărul şi a nu face vreo mişcare greşită. Durerile îl părăsiseră complet, dar era convins că le-ar fi putut aduce înapoi destul de rapid dacă ar fi făcut vreo mişcare prostească. Şi, mai presus de toate, îi era teamă de țipetele lui Cathy.

O găsi pe nevastă-sa în bucătărie. Se uita încruntată prin cămară.

— Bună, iubito.

— Bună, Jack. Ai întârziat.

— Şi tu la fel.

Ryan îşi sărută nevasta. Cathy îi mirosi respirația şi strâmbă din nas.

— Ce mai face Robby?

— Bine... tocmai a trecut pe la mine pe la birou... şi-am tras două păhărele mici.

— A-ha, exclamă ea şi se întoarse către cămară. Ce să-ți fac de mâncare?

— Fă-mi o surpriză, îi sugeră Jack.

— Îmi eşti de mare ajutor! Ar trebui să te las să te descurci singur.

— Nu e rândul meu la bucătărie, ca să nu mai spun că mi-am scrântit mâna şi mi-ar fi greu să spăl vase.

— Ştiam eu că trebuie să mă opresc la magazinul universal, se plânse Cathy.

— Cum a fost la lucru?

— Am avut o singură operație. L-am asistat pe Bernie la un transplant de cornee, apoi a trebuit să fac vizita de rutină. Plicticoasă zi. Mâine o să fie ceva mai bine. Că tot veni vorba, Bernie îți transmite salutări. Ce-ai zice de nişte fasole cu jumări?

Jack începu să râdă. De când se întorseseră în America nu se hrăniseră decât cu cele mai simple şi mai tradiționale feluri de mâncare ale locului, din cauza lipsei de timp, care nu le permisese să pregătească ceva mai sofisticat.

— Bine. Mă duc să mă schimb, după care o să vreau să lucrez câteva minute la calculator.

— Ai grijă de braț, Jack.

„De cinci ori pe zi mă bate la cap, oftă Jack. Să nu te căsătoreşti niciodată cu o doctoriță”.

Casa lui Ryan fusese proiectată pe un singur nivel. Sufrageria-living avea tavanul atât de înalt de parcă ar fi fost o catedrală, ridicându-se la cinci metri şi jumătate deasupra podelei mochetate, sprijinit pe o grindă imensă din lemn. Unul dintre pereți, cel dinspre golf, era format în întregime din geamuri glisante, imediat după acestea, în afara casei, deschizându-se o terasă largă, spre un peisaj minunat Pe partea opusă ferestrelor se afla un şemineu masiv de cărămidă, care se ridica până în tavan. Dormitorul principal se afla la jumătatea înălțimii sufrageriei, astfel încât nici un intrus nu ar fi putut să ajungă la fereastra lui Ryan începu să urce treptele în viteză. Casa era proiectată cu spații largi şi Jack putea să se mişte în voie prin ea, chiar şi cu ghipsul acela incomod. Îşi pregăti hainele de casă şi trecu din nou prin lungul şi supărătorul ritual de schimbare a hainelor cu o singură mână. Se afla încă în stadiul de experimentare, căutând să găsească modul cel mai eficient de a duce treaba la bun sfârşit, în cel mai scurt timp.

De îndată ce termină, coborî scara înapoi, întorcându-se şi

intrând în camera de sub dormitor, a cărei podea era ceva mai coborâtă decât sufrageria şi care nu era altceva decât biblioteca şi, în acelaşi timp, camera lui de lucru Era o încăpere mare, ca şi restul casei. Jack obişnuia să citească mult, cu toate acestea încă nu avusese timp să citească toate cărțile pe care le cumpărase; le pusese însă bine, păstrându-le pentru când va fi mai liber. Avea acolo un birou mare, aşezat în fața ferestrei, prin care, de asemenea, se vedea golful. Tot acolo se aflau un computer personal, marca Apple, precum şi tot echipamentul periferic necesar. Ryan apăsă butonul de pornire, după care începu să apese pe taste, introducând instrucțiunile. Apoi se conectă la rețea şi-a comunicat codul şi încercă să intre în legătură cu banca de date CompuServe. Ora la care făcea această operațiune îi garanta accesul uşor la orice linie, iar de pe lista celor afişate alese firma de informații „MicroQuote II".

Câteva clipe după aceea, avea afişată pe display diagrama performanțelor financiare realizate de firma „Holoware, Ltd.", în ultimii trei ani. Fondurile erau departe de a impresiona pe cineva, cu atât mai puțin pe un eventual client, acțiunile oscilând între valoarea de doi dolari, cotă minimă şi şase dolari, cotă maximă, dar acest vârf fusese atins cu trei ani în urmă era o companie care cândva promisese mult, dar de-a lungul timpului intervenise ceva care diminuase încrederea investitorilor. Jack îşi luă câteva notițe, după care a ieşit din program, trecând imediat la altul, numit „Disclosure II", pentru a căuta dividendele şi ultimul raport anual al companiei „Okay", îşi spuse Ryan. Compania câştiga totuşi ceva bani, dar nu prea mulți. Una dintre cele mai mari probleme la produsele de înaltă tehnologie era aceea că imensa majoritate a investitorilor voiau să-şi scoată banii băgați cât mai repede, cu cele mai mari beneficii, în caz contrar orientându-se către alte afaceri, mai rapide, uitând că lucrurile nu stau întotdeauna aşa, că nu poți niciodată să ştii de unde sare iepurele. Dar iată că această companie găsise în cele din urmă insula din ocean, găsise firul pe care să meargă şi putea, în sfârşit, să dea marea lovitură. Ryan făcu o estimare mentală a valorii la care s-ar putea ridica un contract cu Marina şi făcu şi comparația cu veniturile totale actuale ale companiei, pentru a obține un raport.

— Okay! îşi mai spuse el o dată, după care se decuplă de la rețeaua de bănci de date şi se închise computerul. Apoi puse mâna pe telefon şi îl sună pe agentul său de bursă Ryan îşi făcea tranzacțiile prin intermediul unei agenții specializate care avea mai

mulți funcționari, astfel încât la orice oră din zi sau din noapte se putea lua legătura cu un agent de serviciu, care urma să facă imediat tranzacția. Jack avea însă omul său, cu care lucra întotdeauna şi pe care îl sună, acasă.

— Bună, Mort. La telefon e Jack. Ce mai foci, cum îți merge viața de familie?

— Ce bine îmi pare că vă aud, domnule doctor Ryan. Pe la noi toate sunt bune. Cu ce vă putem ajuta?

— Mă interesează o făbricuță de instalații şi echipamente numită „Holoware”, o firmă care se ocupă cu produse de înaltă tehnologie, are adresa pe Autostrada 128, în apropiere de Boston. E trecută în Amex.

— Okay.

Ryan îl auzi apăsând pe tastatură. Nimeni nu se mai putea dispensa de calculator, în nici o meserie.

— Am găsit-o. Funcționează cu patru şi şapte optimi, nu are o activitate prea bogată... cel puțin până în prezent. În ultimele câteva luni au făcut tranzacții destul de modeste, nu prea pot fi luate în seamă.

— Ce fel de tranzacții? întrebă Jack.

Acesta era un alt semn pe care îl căuta.

— Ah, înțeleg. Băieții au început să-şi cumpere singuri acțiunile, puțin câte puțin. Nivelul este destul de scăzut, însă asta intenționează, să-şi recupereze stocul de pe piață.

„Hopa!” exclamă Ryan în gând. „Mii de mulțumiri, Robby. M-ai pus pe o linie bună, meciul ăsta e câştigat înainte să înceapă.” Jack îşi puse întrebarea dacă aceasta nu constituia cumva trădarea unor secrete de serviciu. Felul în care intrase pe firul tranzacției s-ar putea numi probabil spionaj economic, dar decizia de a cumpăra fusese luată în urma unei confirmări făcute legal, pe calea obişnuită şi în baza experienței sale de speculant de bursă. „Totul e în regulă, se gândi apoi, e perfect legal”. Putea să facă fără grijă tot ce i-ar fi trecut prin cap, riscul era doar „financiar”.

— Câte acțiuni crezi că poți să achiziționezi pentru mine în perioada următoare?

— Stocul nu este prea impresionant.

— Mort, de câte ori m-am înşelat eu?

— Ce cantitate doriți?

— Cel puțin douăzeci de mii, iar dacă se află mai multe în circulație, vreau să le cumperi pe toate pe care le găseşti.

Probabil că nu exista posibilitatea să pună mâna pe mai mult de

cincizeci de mii, dar Ryan se hotărî atunci, pe loc, să înghită tot ce se afla pe piață. Dacă ar fi dat greş, tot ce ar fi pierdut ar fi fost banii, aşa că merita să încerce, mai ales că trecuse mai bine de un an de când trecuse ultima dată pe lângă un ciolan ca ăsta. Dacă reuşeau să obțină contractul cu Marina, valoarea acțiunilor urma să crească de zece ori. Mai mult ca sigur cei din companie aveau antenele lor şi primiseră într-un fel sau altul vestea cea mare. Dacă îşi cumpărau propriile acțiuni, din resursele şi aşa foarte scăzute pe care le aveau, în cazul în care logica lui Ryan era corectă, urmau să ajungă rapid în punctul dramatic al blocajului financiar, făcând imposibilă o relansare imediată a procesului de producție, firma urmând să se sufoce singură. Deci „Holoware" miza pe o schimbare ce urma să se petreacă în viitorul apropiat, riscând totul pe această unică şansă în care se pare că aveau deplină încredere.

Urmă o pauză de când secunde, după care vocea agentului se auzi din nou:

— Ce informații aveți? întrebă el în cele din urmă, destul de curios.

— Merg la plesneală.

— Okay, deci... douăzeci de mii plus... Vă sun mâine dimineață la ora zece. Credeți că aş putea să intru şi eu...?

— Depinde cum o să cadă zarul, dar, după părerea mea, de data asta o să cadă pe mare.

— Mulțumesc Altceva?

— Nu. Doar că sunt aşteptat la masă. Îți urez noapte bună, Mort.

Închiseră amândoi. La celălalt capăt al firului, agentul de bursă se hotărî să-şi investească şi el banii în o mie de acțiuni la „Holoware". Lui Ryan i se mai putea întâmplă să şi greşească, dar atunci când dădea de vreo afacere bună, aceea era cea mai bună.

— De Crăciun, spuse O'Donnell cu voce joasă. E perfect.

— E cumva vorba de ziua în care vor să-l transfere pe Sean? întrebă McKenney.

— Va părăsi Londra într-o autodubă, la patru dimineața. Asta-i o veste al dracului de bună. Mă temeam c-o să-l transporte cu elicopterul. Nici o vorbuliță despre traseul care va fi urmat...

Continuă să citească:

— Dar este clar că vor folosi pentru traversare feribotul de opt şi jumătate, de la Lymington, în dimineața de Crăciun. Dacă stai bine

să te gândeşti, ora este excelent aleasă. E prea devreme ca să întâmpine vreo greutate din cauza traficului rutier. La ora aceea toți oamenii vor fi ocupați fie cu desfacerea cutiilor de cadouri, fie cu gătitul, înainte de a se duce la biserică. S-ar putea chiar ca autoduba să fie singură pe întregul feribot – fie din lipsă de pasageri, fie plătind pentru un transport special. Cine s-ar putea aştepta ca un deținut să fie transportat la altă închisoare tocmai de Crăciun?

— Aşadar, ce facem până la urmă, îl ajutăm pe bietul Sean să evadeze?

— Michael, oamenii noştri ne pot ajuta destul de bine chiar şi în situația în care se află la închisoare, oricare ar fi locul de detenție în care sunt duşi într-un moment sau altul, nu-i aşa? Noi doi, adică tu şi cu mine, vom lua mâine dimineață avionul şi ne vom repezi până acolo. Cred că o să luăm o maşină şi o să mergem până la Lymington să vedem şi noi ce-i cu feribotul ăla.

9
O zi de sărbătoare

— Doamne, bine ar fi să am iarăşi două mâini, se plânse Ryan.

— Încă vreo două săptămâni, poate trei, îi aminti Cathy. Şi te rog să-ți ții brațul atârnat de nenorocitul ăla de bandaj!

— Da, iubito.

Era deja ora două noaptea, iar lucrurile mergeau rău – însă cu speranțe de îmbunătățire. Una dintre tradițiile familiei Ryan – o tradiție care abia dacă împlinea trei ani, dar era, fără putință de tăgadă, o tradiție – era ca, după ce Sally se băga în pat şi adormea, părinții ei să se strecoare într-o debara aflată în partea de jos a casei, lângă bibliotecă – o cămăruță a cărei uşă se închidea cu lacăt – unde se aflau pregătite jucăriile, pe care în noaptea de Crăciun le duceau sus şi le pregăteau pentru dimineață, aranjându-le frumos. În cei doi ani precedenți această ceremonie fusese stropită cu câte două sticle de şampanie. Asamblarea şi pregătirea jucăriilor devenea un exercițiu cu totul diferit atunci când făceai treaba asta pe jumătate pilit. Era metoda lor de a se relaxa în spiritul sărbătorilor de iarnă.

Până aici lucrurile merseseră destul de bine. Jack o dusese pe fiică-sa la rugăciunea copiilor de la ora şapte, la biserica St Mary, se întorseseră de acolo, iar puțin după ora nouă o trimisese la culcare. Sally mai încercase să-l păcălească vreo câteva minute, făcându-şi de lucru pe lângă şemineu şi lipindu-se de peretele cald al acestuia dar după ce tatăl ei se răsti de vreo două ori la ea, fetița dispăru în dormitorul ei, puțin îmbufnată şi strângând la piept un ursuleț vorbitor din pluş, pe care îl certa la rândul ei Pe la miezul nopții, părinții hotărâră că dormea destul de adânc încât să poată face un pic de zgomot prin casă fără să o trezească. Astfel a început exodul jucăriilor, cum îl numea Cathy. Îşi scoaseră amândoi pantofii pentru a reduce la maximum zgomotul paşilor pe treptele din lemn de esență tare şi coborâră din dormitorul lor în cămăruța aflată dedesubt. Bineînțeles, Jack uită să ia cu el cheia de la lacăt, aşa că trebui să urce înapoi în dormitor şi să o caute, dar nu mai ştia unde o pusese. O găsi totuşi în numai cinci minute, descuie lacătul, după care se puseră amândoi pe cărat,

fiecare având câte trei drumuri de făcut. Cutiile multicolore, pe care le aşezaseră lângă brăduț, se ridicau într-o grămadă generoasă, reprimind bogăția şi dărnicia; sculele lui Jack îşi găsiră şi ele un loc ceva mai alături.

— Ştii care e cea mai obscenă indicație? întrebă Ryan după aproape două ore.

— Introduceți ştiftul în orificiu, răspunse nevastă-sa chicotind. Iubitule, ți-am mai răspuns şi anul trecut la întrebarea asta.

— Dă-mi o d-aia, spuse Jack întinzând mâna.

Cathy îi lipi şurubelnița de palmă de parcă ar fi fost un instrument chirurgical. Erau amândoi pe covor, destul de aproape de pomul de iarnă, înalt de doi metri şi jumătate. Jucăriile erau acum răspândite în jurul lor, dispuse în semicerc, unele încă în cutii, altele montate deja de un tată ajuns la exasperare.

— Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să fac asta.

— Iubito, e o muncă de bărbat, răspunse el mândru, după care lăsă şurubelnița jos şi mai trase o sorbitură din paharul de şampanie.

— Eşti un porc misogin! Dacă te-aş fi lăsat să te descurci singur, n-ai fi terminat nici la Paşti.

Jack trebuia să recunoască: nevastă-sa avea dreptate. Chiar şi pe jumătate beat, treaba asta nu era chiar atât de grea. Să te foloseşti de o singură mână era un handicap, ce-i drept, dar nu unul de nedepăşit. Lucrând însă cu o singură mână *şi* pe jumătate beat era ca şi cum… Ale dracului şuruburi, nu voiau deloc să intre în găurile lor; iar producătorii ăştia ar fi putut şi ei să dea nişte instrucțiuni mai uşoare, mai ales pentru un motor cu opt cilindri în V! Dinadins au făcut aşa!

— Nu înțeleg la ce foloseşte o casă de păpuşi, comentă Jack tânguindu-se. Ce, păpuşa asta nesimțită nu se află deja într-o *casă?*

— Tare greu trebuie să-i fie unui porc misogin. Voi, troglodiții, pur şi simplu nu înțelegeți nimic, niciodată, îl dojeni Cathy în glumă. Am impresia că bărbații nu reuşesc niciodată să treacă de filosofia bâtelor de baseball – dacă nu cumva şi acelea sunt prea complicate, chiar dacă sunt făcute dintr-o singură bucată de lemn.

Jack întoarse capul.

— Ai putea să bei cu mine un păhărel de vin, numai unul.

— Jack, nu vreau să trec de unul pe săptămână. Am băut deja unul mare, îi aminti ea.

— Şi mă laşi pe mine să beau restul.

— Jack, tu ai cumpărat-o, spuse ea luând sticla. Şi mare pe deasupra!

Ryan se întoarse la căsuța păpuşii Bărbie. Se gândi la vremea când fusese inventată această Bărbie, o păpuşă simplă, cam dolofană, dar simpatică, dar la urma urmei o blestemată de păpuşă, un obiect cu care să se joace fetițele. Nici nu-i trecea prin cap pe vremea aceea că va veni timpul când o să aibă şi el o fetiță care se va juca tocmai cu o păpuşă Bărbie. „Câte lucruri putem să facem pentru copiii noştri, îşi spuse el. Apoi a început să râdă încet, pentru sine. Bineînțeles că le facem, chiar cu mare bucurie. Mâine toate astea nu vor fi decât amintiri hazlii, aşa cum a rămas şi dimineața Crăciunului trecut, când a fost cât pe ce să-mi străpung palma cu şurubelnița". Dacă n-ar fi fost nevastă-sa să-l ajute, se gândi Ryan, probabil că Moş Crăciun ar fi început deja să-şi facă planurile pentru anul viitor atunci când ar fi terminat el montatul. Trase adânc aer în piept pentru a-şi domoli mândria, apoi spuse:

— Am nevoie de ajutor.

Cathy se uită mai întâi la ceas.

— Ți-au trebuit cu patruzeci de minute mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— Probabil că din cauza bătrâneții am început să-mi pierd viteza de reacție la stimuli externi.

— Bietul de tine, să trebuiască să bei de unul singur toată sticla aia de şampanie, spuse ea sărutându-l pe frunte Dă-mi şurubelnița.

Jack îi înmână scula, însă, înainte de a o folosi, Cathy aruncă o privire asupra planurilor din prospect, descoperind imediat greşeala.

— Nu-i de mirare, prostuțule. Aici trebuia să bagi un şurub lung, nu pe ăsta scurt.

— Mereu uit că m-am căsătorit cu cel mai apreciat mecanic.

— Asta mi-a plăcut, Jack, a fost în spiritul sărbătorilor de iarnă, spuse ea zâmbind, după care se concentră asupra şurubului, pe care îl potrivi la locul lui.

— Cea mai frumoasă, mai deşteaptă, extrem de iubitoare şi înalt apreciată femeie-mecanic, mai spuse el mângâind-o cu un deget pe ceafă.

— Asta e *ceva* mai bine.

— Cine se pricepe mai bine decât mine să mânuiască sculele cu o singură mână?

Cathy își întoarse capul pentru a-i oferi zâmbetul pe care femeile îl păstrează numai pentru soțul iubit.

— Dă-mi încă un şurub, Jack şi poate după aia am să încerc să te iert.

— Nu crezi că mai întâi ar trebui să termini căsuța pentru păpuşă?

— Dă-mi dracului şurubul ăla!

Se conformă, întinzându-i un şurub.

— Vorbeşti ca o golancă, dar o să te iert şi de data asta.

— Mulțumesc. Şi dacă totuşi n-o să meargă, m-am gândit la altceva.

— Oo, nu cumva vine şi la mine Moş Crăciun anul ăsta?

— Nu ştiu sigur. O să verific peste câteva minute.

— N-ai fi făcut rău dacă te-ai fi gândit, spuse nevastă-sa terminând de montat acoperişul portocaliu din plastic. Cam aşa ar fi trebuit să arate, nu?

— Şi cu asta, basta, confirmă Jack. Mulțumesc pentru ajutor, iubito.

— Am apucat să-ți povestesc, nu, n-am apucat. E vorba despre una dintre doamnele de onoare. N-am reuşit nici până acum să-mi dau seama la ce foloseşte onoarea asta, dacă-i fac sau le este făcută. În orice caz, e vorba despre o contesă… ce să-ți spun, parcă ar fi coborât din *Pe aripile vântului,* spuse Cathy chicotind.

Era comparația ei preferată pentru femeile care nu sunt în stare de nimic.

— M-a întrebat dacă ştiu să lucrez cu acul, adică, probabil, dacă ştiu să cos.

„Asta chiar că-i o întrebare pe care nu e bine să i-o pui nevestei mele”, se gândi Jack şi aproape că-l pufni râsul, dar se întoarse cu fața spre geam, ca să nu fie observat, după care spuse serios:

— Iar tu i-ai răspuns…

— Că numai pe globul ocular, completă ea cu un zâmbet răutăcios.

— Ooo! Sper că nu erați la masă.

— Jack! Mă cunoşti bine, cum ai putea să crezi aşa ceva? Era totuşi o femeie drăguță şi cânta destul de bine la pian.

— Mai bine ca tine?

— Nu, răspunse nevastă-sa zâmbindu-i.

Jack a întins mâna ca să o apuce de nas.

— Caroline Ryan, licențiată în medicină, o femeie emancipată, asistent în chirurgie oftalmologică, cea mai faimoasă din lume ca

interpretă de pian clasic, ca soție şi ca mamă, nu înghite tâmpeniile nimănui.

— Doar pe ale soțului ei.

— Când a fost ultima dată când am câştigat eu vreo dispută cu tine? Întreba Jack.

— Jack, dar noi nu ne duelăm. Noi ne iubim, spuse Cathy aplecându-se spre el.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, răspunse el încet, înainte de a-şi săruta soția, care îi întinsese buzele.

— Oare câți oameni crezi că se mai iubesc încă după atâția ani de căsnicie?

— Numai cei norocoşi, boşorogule. „După atâția ani de căsnicie!”

Jack o mai sărută o dată şi roşi. Se ridică apoi, ocoli cu grijă marea de jucării, se duse în spatele bradului şi aduse de acolo o cutiuță împachetată în ambalaj verde, cu decorații specifice Crăciunului. Revenit lângă Cathy, se aşeză din nou pe covor, chiar în fața ei, după care îi depuse cutia în poală.

— Sărbători fericite!

Cathy desfăcu pachețelul cu nerăbdarea unui copil, dar cu atenție şi abilitate, folosindu-şi unghiile pentru a desprinde hârtia. Dădu mai întâi de o cutie albă, din carton, în interiorul căreia se afla o altă cutie, căptuşită în exterior cu mătase. Pe aceasta din urmă o deschise încetişor.

Era un lănțişor din aur de cea mai bună calitate, lat de mai bine de o jumătate de centimetru, conceput ca să fie purtat la baza gâtului. Puteai imediat să-ți dai seama că este valoros, atât după greutate cât şi după lucrătura extrem de fină. Cathy Ryan trase adânc aer în piept Soțul ei însă îşi ținea respirația. Habar nu avea să aleagă o podoabă pentru o femeie. Acest lanț de aur fusese cumpărat la sugestia lui Sissy Jackson şi a uneia dintre vânzătoarele magazinului de bijuterii. „I-o fi plăcând”?

— Cred că n-ar fi indicat să înot cu aşa ceva la gât.

— Dar nu trebuie să-l dai jos când freci podelele, spuse Jack, după care luă lănțişorul din cutie şi i-l puse la gât Aşa…

Reuşi să cupleze închizătoarea cu o singură mână şi din prima încercare.

— Te-ai antrenat, spuse ea, mângâind lănțişorul cu o mână, în timp ce privirile căutau adânc în ochii lui. Ai făcut exerciții ca să poți să mi-l pui la gât fără nici un ajutor, este că am dreptate?

— M-am chinuit timp de o săptămână la birou, recunoscu Jack.

Cât despre ambalaj, ce să-ți mai spun, m-au trecut toate apele până l-am făcut.

— E minunat. Oh, Jack!

Cathy îl prinse cu mâinile pe după gât, iar el o sărută pe păr.

— Mulțumesc, iubito. Îți mulțumesc pentru că eşti soția mea. Îți mulțumesc pentru că îmi dăruieşti copii. Îți mulțumesc pentru că mă laşi să te iubesc.

Cathy clipi, în ochii ei apărând o lacrimă sau două. Nuanța pe care o căpătase albastrul irişilor îl făcea pe Ryan să se simtă mai fericit decât oricare alt bărbat de pe pământ. „Lasă-mă să mă gândesc cum să-ți spun” ...

— L-am văzut şi l-am cumpărat, îi explică el, ca să spună ceva, dar mintea.

L-a văzut şi l-a cumpărat, dar după ce a căutat timp de nouă ore, răscolind şapte magazine, din trei centre comerciale.

— Când am dat de el, pur şi simplu mi-a vorbit. Mi-a spus: „Am fost făcut special pentru ea.”

— Jack, eu nu ți-am luat ceva atât de...

— Gura! În fiecare dimineață când mă trezesc din somn şi descopăr că eşti lângă mine primesc cel mai frumos cadou de pe pământ. Vorbesc serios.

— Eşti un escroc sentimental care foloseşte citate de prin cărți, dar nu-mi pasă.

— Îți place cadoul? întrebă el neîncrezător.

— Prostuț mai eşti – sunt înnebunită după el!

Se sărutară din nou. Jack îşi pierduse părinții cu câțiva ani în urmă. Mai avea o soră care locuia în Seattle, iar cea mai mare parte a rudelor sale locuiau în Chicago. Toate persoanele pe care le iubea foarte tare se aflau în casa aceasta: soția, un copil şi o treime din al doilea copil. Reuşise să obțină de la nevastă-sa zâmbetul de Crăciun, aşa încât anul care se termina intra în cronica de familie ca unul fericit.

Cam la ora când Ryan începea să monteze căsuța pentru păpuşa Bărbie, patru autodube identice părăseau închisoarea Brixton, la interval de cinci minute una da alta Pentru fiecare dintre ele primele treizeci de minute de călătorie însemnau parcurgerea străzilor mărginaşe ale suburbiilor Londrei. Şi în flecare dintre ele, aşezați lângă gemulețul uşii din spate, se aflau câte doi polițişti care urmăreau cu atenție tot ce se întâmplă în urma maşinilor, veghind ca nu cumva, prin întortocheatul labirint

al străzilor londoneze, să înceapă să-i urmărească vreo maşină care să le fi dat de furcă.

Ziua aleasă pentru treaba, aceasta se dovedise a fi cât se poate de potrivită. Era o dimineaţă umedă, tipic englezească. Dubele traversau de-a lungul străzilor strâmte zone alternante de ceaţă şi ploaie rece. Dinspre Canalul Mânecii venea un curent de aer moderat, dar cel mai bun lucru era că încă nu se luminase. Latitudinea nordică la care se afla insula garanta că în următoarele câteva ore soarele nu va răsări, iar maşinile de culoare bleumarin închis erau aproape invizibile pe timpul nopţii.

Protecţia era atât de strict realizată, încât nici sergentul Bob Highland de la C-13 nu ştia că se afla de fapt în a treia autodubă care părăsea închisoarea. Era însă convins că la foarte mică distanţă de el se afla Sean Miller, închis şi legat fedeleş şi că destinaţia lor era micul port Lymington. Avuseseră de ales între trei porturi din care să plece către insula Wight şi între trei moduri diferite de transport: feribotul obişnuit, transportorul pe pernă de aer sau o navă cu aripi portante. Mai exista şi a patra posibilitate, anume să ia un elicopter, pus la dispoziţie de Marina Regală, în care urmau să se îmbarce la Gosport, dar Highland nu a trebuit să arunce decât o foarte scurtă privire la cerul lipsit de stele pentru a exclude urgent această alternativă. „N-ar fi o idee bună”, se gândi el. În afară de asta, paza era de-a dreptul ermetică. Despre faptul că Miller urma să fie transportat în dimineaţa aceea nu ştiau mai mult de treizeci de persoane. Miller însuşi nu aflase decât cu vreo trei ore în urmă şi tot nu ştia spre ce închisoare se îndrepta. Urma să-şi dea seama abia când avea să ajungă pe insulă.

De-a lungul anilor se acumulaseră toi felul de încurcături şi de situaţii neplăcute în sistemul penitenciarelor britanice, închisorile vechi, cum ar fi Dartmoor din Cornwall, cu structurile lor vechi şi înfricoşătoare, care le transformă în locuri de o deprimantă austeritate, se dovediseră a fi nişte fortăreţe din care se putea evada uimitor de uşor, motiv pentru care se construiseră două penitenciare care să prezinte siguranţă maximă: era vorba despre Albany şi Parkhurst, ridicate pe insula Wight. Locul acesta prezenta nenumărate avantaje În primul rând, prin definiţie, o insulă este mult mai uşor de apărat, iar insula Wight cu atât mai mult, având numai patru puncte principale de acces. Cel mai important era însă că această insulă era locuită de o populaţie puţin numeroasă, care forma o societate închisă, chiar şi după standardele englezeşti, astfel încât de îndată ce apărea un străin

pe acolo, nu numai că era imediat observat, dar era şi privit cu ostilitate, făcându-se mare tam-tam în jurul lui.

Noile închisori erau mult mai confortabile decât cele construite cu un secol în urmă. Oamenii legii, printre care se afla şi Highland, nu considerau că acesta ar fi un avantaj, dar nici nu avuseseră ceva de comentat. Chiar dacă li se asigurau deținuților condiții mult mai bune de viață, noile fortărețe T erau astfel proiectate încât să fie foarte greu de evadat din ele – nicăieri evadările nu erau absolut imposibile, dar aceste noi închisori erau dotate cu camere video care acopereau fiecare centimetru al pereților şi cu alarme electronice, dispuse prin cele mai neaşteptate colțuri, iar paznicii erau înarmați cu arme automate moderne.

Highland îşi întinse oasele şi căscă. Cu puțin noroc, avea să ajungă acasă imediat după prânz şi să salveze astfel ce se mai putea salva din ziua de Crăciun, pe care dorise să şi-o petreacă în sânul familiei.

— Nu văd absolut nimic care să ne provoace îngrijorarea, spuse celălalt polițist, nedezlipindu-şi nasul de pe gemulețul dreptunghiular al maşinii. Pe stradă sunt doar câteva maşini şi nici una dintre ele nu ne urmăreşte.

— Nu m-aş plânge de asta, observă Highland, întorcându-se şi privindu-l pe Miller.

Deținutul se afla tocmai la capătul celălalt, aşezat pe banca din partea stângă. Mâinile îi erau încătuşate, ca şi gleznele, iar cătuşele de la mâini erau prinse de cele de la picioare cu un lanț. Orice om legat în felul acesta ar fi fost împiedicat să se mişte şi dacă ar fi avut norocul să fie ajutat nu s-ar fi putut deplasa mai repede decât un bebeluş în patru labe, ca să nu mai vorbim de un copil care a început să meargă în picioare. Miller stătea cu capul sprijinit de peretele dubei şi cu ochii închişi, în timp ce vehiculul hurducăia pe drumurile londoneze. Părea să fi adormit, dar Highland ştia foarte bine că nu-i aşa. Miller se retrăsese din nou în sine pierdut într-un fel de meditație.

„Oare la ce te gândeşti, domnule Miller?” ar fi vrut polițistul să-l întrebe. Dar nu din cauză că până atunci nu reuşise să-l facă să răspundă la vreo întrebare. De la incidentul de pe Mall, aproape în fiecare zi atât Highland cât şi alți câțiva detectivi se aşezaseră în fața acestui tânăr, la masa din lemn negeluit din celula acestuia, încercând să lege cu el vreo conversație, de orice natură. Era un tip puternic, trebui Highland să admită în sinea lui. În toată această perioadă nu rostise un singur cuvânt care să nu fi fost

absolut necesar – şi acela abia cu nouă zile în urmă. Un gardian a cărui indignare depăşise profesionalismul, se folosise de scuza unei defecţiuni la instalaţia sanitară din celula lui Miller pentru a-l transfera temporar în altă celulă. Aceasta era însă deja ocupată de doi criminali de drept comun; spre deosebire de aceştia, de politici se ocupa C-13. Unul dintre cei doi îşi aştepta condamnarea pentru o serie de tâlhării cu violenţă, comise în plină stradă, iar celălalt pentru uciderea unui patron de magazin din Kensington. Amândoi ştiau cine era acest Miller, pe care îl urau şi îl desconsiderau de ajuns de tare, astfel încât tinerelul pirpiriu ce fusese adus în celula lor devenise brusc modalitatea în care simţeau că-şi pot răscumpăra într-un fel crimele, pe care le regretau puţin. Atunci când Highland a apărut pentru încă o tentativă de interogatoriu – sortită evident, eşecului – l-a găsit pe Miller întins cu faţa la pământ pe podeaua celulei, fără pantaloni pe el, iar jefuitorul îl sodomiza atât de brutal încât poliţistului i s-a făcut chiar milă de terorist.

La comanda lui Highland, cei doi criminali de drept comun se retrăseseră, iar după ce uşa celulei a fost deschisă Highland l-a ajutat pe Miller să se ridice de pe jos, ducându-l la cabinetul medical. Abia când au ajuns acolo, Miller i s-a adresat pentru prima şi singura dată, vorbindu-i într-adevăr ca unei alte fiinţe omeneşti. De pe buzele acelea umflate şi crăpate a ieşit un singur cuvânt: „Mulţumesc."

„Un poliţist salvează un terorist, se gândi Highland, iată un titlu demn de prima pagină a ziarelor". Gardianul a pretins că nu e vinovat, bineînţeles. În celula lui Miller exista într-adevăr o problemă la instalaţia sanitară, cel puţin aşa susţineau rapoartele, dar această defecţiune nu era reală, ci doar presupusă. Această încurcătură nu putea fi însă pusă pe seama relei voinţe a gardienilor, ci dimpotrivă, pe seama excesului lor de zel, căci lui Miller i se acorda cea mai mare importanţă. Iată mai precis ce se întâmplase: dinspre celula teroristului, aflată în capătul culoarului, nu se auzea nici un sunet. Nici cel mai mic sunet, nici măcar cel al folosirii toaletei. Dar nu instalaţia sanitară era de vină, aşa cum bănuiau gardienii, ci faptul că Miller fusese atât de crunt bătut – faţa lui ajunsese aproape o masă amorfă de carne vineţie – încât timp de câteva zile nu a mai avut nevoie nici măcar să iasă la toaletă, lesne de înţeles de ce, dacă îi aruncai o privire. Compasiunea lui Highland pentru Miller nu a fost însă de lungă durată. Pe gardianul acela, însă, continua să fie supărat. Orgoliul

său profesional avusese de suferit. Ceea ce făcuse gardianul nu numai că era pur şi simplu greşit, dar putea să constituie primul pas pe drumul ce duce înapoi, spre puşcăriile chinuitoare, distrugătoare de altădată. Rolul legilor nu era atât acela de a proteja societatea de criminali, cât de a proteja societatea de ea însăşi, în profunzime. Acesta era un adevăr pe care nici măcar poliţiştii nu îl înţelegeau pe deplin, dar pentru Highland era cea mai importantă dintre lecţiile pe care le învăţase în cei cinci ani cât activase în brigada antiteroristă. Un adevăr cu atât mai greu de înţeles pentru el însuşi, care se confrunta tot timpul cu faptele teroriştilor.

Pe faţa lui Miller existau încă nenumărate semne ale loviturilor primite în ultima vreme, dar, fiind un bărbat tânăr, se însănătoşea cu rapiditate. Fusese şi el. O victimă umană, într-adevăr, însă pentru numai câteva minute, pentru că poliţia – prin Highland – intervenise imediat. Acum era din nou un simplu animal.

Drumul era plictisitor, mai ales că nu fuseseră dotaţi nici cu radio, că nu aveau voie, în principiu, să poarte vreo discuţie şi că singura lor misiune era aceea de a rămâne în permanenţă vigilenţi, cu toate că în afara maşinii nu se întâmplă nimic – şi nici nu avea cum să se întâmple. Highland şi-ar fi dorit să-şi fi luat cu el, în termos, cafea în loc de ceai. Cei doi poliţişti priveau pe fereastra dubei cartierele Working Aldershot şi apoi Famham, pe ale căror străzi treceau în viteză. Se aflau acum într-o regiune rurală din sudul Angliei. Peste tot în jur se vedeau case ţărăneşti, ce-şi puteau găsi foarte bine locul într-un muzeu al satului datorită originalităţii lor, un peisaj cu totul diferit de cel pe care îl lăsaseră în urmă o dată cu părăsirea Londrei. Păcat că era încă întuneric, se gândea Highland, altfel această călătorie ar fi fost foarte plăcută. Aşa, însă, era chiar palpitantă, căci întunericului i se adăuga ceaţa, care acoperea nenumăratele văi aflate de-a lungul drumului, iar ploaia răpăia pe acoperişul metalic al dubei. Şoferul trebuia să fie extrem de atent la curbe, drumurile şi aşa înguste, caracteristice zonelor rurale englezeşti, fiind acum şi foarte lunecoase. Singurul lucru bun era faptul că traficul rutier aproape că nu exista. Ici şi colo, Highland mai observa câte o lumină solitară, uitată aprinsă printr-o casă. Mai era însă cineva pe acolo, iar poliţiştii nici nu bănuiau cine.

O oră mai târziu, duba se înscrise pe autostrada M-27, pentru a ocoli oraşul Southampton, apoi viră spre sud, pe un drum secundar – „confort doi” – îndreptându-se către Lymington. La

fiecare câteva mile aveau de trecut prin câte un sătuc. Noua zi dădea din când în când semne că se pregăteşte să înceapă. Câteva brutării aveau parcate în față maşinile de aprovizionare, din care negustorii descărcau deja franzelele proaspete, fierbinți, ce urmau să ajungă în curând pe mesele pregătite de sărbătoare. Pregătirile pentru slujba de dimineață erau în toi în toate bisericile, dar adevărata călătorie nu avea să înceapă pentru ei decât după răsăritul soarelui, iar până atunci mai erau încă peste două ore. Vremea începuse să se înrăutățească. Mai erau numai câțiva kilometri până la coastă, iar vântul se întețise, ajungând la cincizeci de kilometri pe oră. Alungase ceața, ce-i drept, însă, în acelaşi timp, aducea cu el nori de ploaie rece şi făcea maşina să se balanseze.

— Mizerabilă zi şi mai trebuie să luăm şi bacul, comentă celălalt polițist indispus.

— Nu sunt decât treizeci de minute de mers pe apă, în mod normal, spuse Highland, simțindu-şi stomacul întors pe dos numai la gândul ăsta.

Cu toate că se născuse într-o familie de marinari, Bob Highland nu putea să suporte călătoriile pe apă nici măcar pe vreme frumoasă.

— Pe o vreme ca asta? Poate vrei să zici o oră, spuse celălalt polițist şi a început să fredoneze cântecul „O viață pe un val ce se avântă”, în timp ce lui Highland începea să-i pară rău că micul dejun pe care îl luase de acasă fusese atât de consistent; din cauza mării agitate putea să i se facă rău.

„Acum tot nu mai contează, îşi spuse. După ce-l lăsăm la destinație pe tânărul domn Miller, fuga înapoi acasă, plus două zile libere. Le merit cu prisosință”. Treizeci de minute mai târziu ajungeau la Lymington.

Highland mai fusese o dată pe acolo, dar ce văzuse atunci nu se potrivea cu ce avea acum în fața ochilor. Vântul bătea pe deasupra apei cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, asupra țărmului abătându-se o adevărată furtună. Îşi aducea aminte, de când se uitase pe hartă, că cea mai mare parte a drumului pe care vasul îl avea de străbătut până la insula Wight trecea prin nişte ape adăpostite – un fel de a spune, dar era paiul de care să-ți mai agăți speranțele, în lipsă de altceva. Feribotul *Cenlac* era tras la debarcader, aşteptându-i. Cu doar o jumătate de oră mai înainte, comandantului i se spuse că se afla pe drum, spre feribot, un pasager special. Deşi se explica prezența a patru ofițeri de poliție

înarmați care se aflau în diverse puncte ale feribotului. Operațiunea trebuia să pară lipsită de importanță, ca să nu atragă atenția, aşa încât ceilalți pasageri nu aveau de ce să fie deranjați. Mulți dintre ei erau încărcați cu pachete, a căror destinație nu era greu de ghicit.

Feribotul care făcea legătura între Lymington şi Yarmouth ridică ancora ta ora opt şi treizeci de minute fix. Highland şi celălalt polițist rămaseră în dubă, în timp ce şoferul şi polițistul înarmat care Călătorise pe locul din față coborâră lângă dubă. „Încă o oră, îşi spuse, apoi încă vreo câteva minute, cât să-l predăm pe Miller celor de la închisoare, după care nu rămâne decât drumul către casă, mult mai degajat. Poate aş putea chiar să ies pe-afară, să-mi mai dezmorțesc oasele şi să iau o gură de aer”. Prânzul festiv ce urma să aibă loc în familie cu ocazia Crăciunului era programat pentru ora patru după-amiază – dar se opri brusc din anticiparea evenimentelor din ziua aceea.

Cenlac intrase deja pe Solent, canalul ce desparte marea insulă britanică de mica insulă numită Wight. Dacă despre aceste ape se spune că sunt adăpostite, atunci Highland nici nu voia să se gândească în ce fel trebuie să fi arătat oceanul deschis. *Cenlac* nu era un vas mare şi, pe deasupra, feriboturile sunt lipsite de posibilitatea de a-şi alege o traiectorie. Furtuna ce răscolea canalul izbea cu putere tribordul, iar valurile imense i se adăugau, astfel încât ambarcațiunea avea deja o deviație de cincisprezece grade.

„Fir-ar a dracului”, înjură sergentul, fără să-l mai audă şi altcineva. Îl privi apoi pe Miller. Comportamentul teroristului nu se schimbase absolut deloc. Era aşezat în continuare acolo, stând ca o statuie, cu capul rezemat de peretele autodubei, cu ochii închişi şi cu mâinile în poală. Highland se hotărî să facă şi el la fel. Nu avea nimic de câştigat dacă ar fi continuat să se zgâiască prosteşte pe geamul din spatele maşinii. Nu se vedea nici o mişcare şi nu avea de ce să fie îngrijorat. Se lăsă pe spate şi îşi propti picioarele pe banca din fața sa. Îşi aducea aminte că citise pe undeva că dacă vrei să te aperi împotriva răului pe care ți-l provoacă mişcarea, cel mai bine e să închizi ochii. Nu avea de ce să se teamă de Miller. Aşa cum era obiceiul în poliția britanică, nici Highland nu avea la el vreo armă, iar cheile de la cătuşele deținutului se aflau în buzunarul şoferului. Era, într-un fel, lipsit de griji. Aşa că închise ochii, lăsându-şi urechea interioară să intre în rezonanță cu mişcarea de balans a feribotului, scăpând astfel de spațiul nemişcat din interiorul dubei, care-i făcea rău. Asta îl mai ajută

într-o oarecare măsură. Stomacul începuse să dea semne de nemulțumire față de starea în care se aflau lucrurile în general, dar situația nu era chiar atât de gravă. Highland spera că valurile, încă şi mai mari, la care se aştepta o dată cu ieşirea în larg, nu aveau să-i înrăutățească starea. Şi, într-adevăr, nu valurile i-au înrăutățit-o!

O clipă după aceea zgomotul unui foc de armă automată îl făcu să tresară şi ridică imediat capul. Urmară apoi țipete de femei şi copii care intraseră în panică şi nişte voci guturale bărbăteşti care încercau brutal să le potolească. Claxonul unui automobil începu să urle şi nu se mai oprea Se trăgea deja cu mai multe arme. Highland recunoscu zgomotul scurt al pistolului vreunui detectiv dar i se răspunse imediat, cu un lătrat sec, un pistol-mitralieră. Totul nu dură nici un minut. Sirena feribotului *Cenlac* începu şi ea să urle scurt şi puternic, dar se opri după numai câteva secunde, în timp ce claxonul automobilului continua să urle. Țipetele se mai potoliseră. Nu mai erau acele urlete isterice de panică, acum se auzeau mai degrabă vaiete stinse, pline de groază. Se mai auziră câteva rafale răzlețe de pistol-mitralieră, după care focul încetă. Lui Highland îi era mai frică de tăcere decât de zgomot. Se uită pe fereastră, dar nu văzu decât un automobil, iar în spatele lui marea întunecată. În jur însă trebuie să fi fost altceva şi îşi închipuia cum arăta totul acum. Îşi băgă mâna la pieptul hainei, însă fără nici un folos, căci nu-şi luase pistolul cu el.

„De unde or fi aflat... de unde dracu' au aflat nenorociții că vom trece pe aici"?

Acum începură să se audă alte strigăte, de fapt nişte ordine, iar cei care nu se supuneau imediat aveau puține şanse să povestească mai târziu cum petrecuseră ziua de Crăciun. Palmele lui Highland se strânseră, transformându-se în pumni. Se întoarse şi se uită din nou la Miller. Sergentul ar fi preferat să vadă un zâmbet crud în locul acelei fețe total lipsite de expresie; chipul acela tânăr părea de piatră.

Uşa metalică începu să se zguduie, căci cineva de afară lovea cu palma în ea.

— Deschide nenorocita asta de uşă, că dacă nu, o aruncăm în aer cu totul!

— Ce facem? întrebă speriat celălalt polițist.

— Deschidem.

Dar...

— Nici un *dar!* Ce vrei, să aşteptăm până vor pune țeava puştii

la tâmpla vreunui copil? Gata, au câştigat.

Highland răsuci mânerele. Ambele uşi se deschiseră larg.

Lângă dubă erau trei bărbați, toți trei având fețele acoperite cu măşti de schi. În mâini aveau pistoale-mitralieră.

— Hai să vă vedem armele, spuse cel mai înalt dintre ei.

Highland sesiză accentul irlandez, dar asta nu-l miră foarte tare.

— Suntem amândoi neînarmați, răspunse sergentul ridicând mâinile.

— Afară! Pe rând şi întindeți-vă pe jos!

Individul nu se mai complică să-i amenințe. Era suficient să-i auzi vocea.

Highland păşi afară şi apucă să se lase în genunchi, dar în clipa aceea fu lovit puternic peste față. Simți cum celălalt polițist se prăvăleşte inert alături de el. Nu mai aveau ce să facă.

— Bună, Sean, se auzi o altă voce. Sper că n-ai crezut vreo clipă că te-am uitat. Acum ai oricum dovada că n-a fost aşa, este?

Miller continuă să rămână tăcut, îşi zise Highland profund mirat. Ascultă zăngănitul plat al lanțurilor, în timp ce deținutul cobora din dubă. Văzu apoi pantofii unui bărbat care se îndrepta spre maşină, probabil cu intenția de a-l ajuta pe Miller să iasă de acolo.

„Şoferul trebuie să fie mort”, se gândi Highland. Individul de lângă el reuşise să ia cheile. Auzi cum sunt descuiate cătuşele, care căzură lângă el, după care o pereche de mâini îl ridică pe Miller, punându-l pe picioarele lui. Condamnatul îşi frecă încheieturile, pe fața lui citindu-se, în sfârşit, o oarecare satisfacție. Zâmbi către puntea vasului, după care îşi îndreptă ochii către sergent.

În jurul lor zăceau cel puțin trei oameni morți. Unul dintre ucigaşi, îmbrăcat în negru, se duse la autoturismul al cărui claxon continua să urle şi îl trase afară pe şofer, al cărui cap zdrobit se sprijinea pe volan. Câțiva metri mai încolo, un bărbat stătea chircit, cu mâinile pe burtă, cu hainele înroşite de sânge, văitându-se groaznic, în timp ce o femeie – probabil nevastă-sa – se străduia să-l ajute. Ceilalți călători erau întinşi pe jos, în grupulețe mici, fiecare supravegheat de câte un terorist înarmat, care avea grijă ca ostaticii lungiți pe punte să-şi țină mâinile la ceafă. Teroriştii nu făceau nici cel mai mic zgomot inutil, iar Highland observă asta imediat. Erau oameni bine instruiți. Toate zgomotele veneau de la civili. Peste tot erau copii care plângeau, iar părinții

lor se descurcau mai bine decât adulții care nu erau însoțiți de copii. Părinții trebuia să fie curajoşi ca să-şi apere copiii, dar cei aflați singuri nu aveau să se teamă decât pentru propria lor viață. Mulți dintre ei începuseră să se smiorcăie, aproape la fel ca țânci de lângă ei.

— Dumneata trebuie să fii Robert Highland, i s-a adresat cu voce scăzută tipul cel înalt. Sergentul Highland de la binecunoscutul C-13, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse polițistul.

Ştia că nu mai avea mult de trăit. I se părea groaznic să fie ucis tocmai în ziua de Crăciun. Şi dacă tot era vorba să moară, atunci nu-i mai rămăsese nimic de pierdut. Nu avea de gând să se ploconească şi nu avea de gând să se lamenteze, sfârşitul fiind oricum acelaşi.

— Cu cine am onoarea?

— Cu prietenii lui Sean, bineînțeles. Chiar credeați că l-am abandonat, că vă vom lăsa să faceți ce vreți cu el?

În duda discuției simple, vocea părea educată.

— Mai ai ceva de spus?

Highland ar fi vrut să spună ceva, dar îşi dădea seama că nu mai avea sens, că nimic nu mai conta. Nu voia nici măcar să le dea satisfacția unei înjurături... şi deodată îşi dădu seama că-l înțelege pe Miller ceva mai bine. Asta l-a făcut să-i dispară orice urmă de teamă. Acum îi era cât se poate de clar de ce nu scosese Miller nici un cuvânt, „Doamne, ce chestii prosteşti pot să-mi treacă prin cap în astfel de momente”, se gândi. Era aproape caraghios, dar în şi mai mare măsură era dezgustător.

— Faceți ce-aveți de făcut şi cărați-vă odată de aici, spuse în cele din urmă.

Putea să vadă ochii teroristului cel mai înalt, însă doar atât, fiind privat de satisfacția de a observa care sunt reacțiile omului din fața sa. Gândul acesta îl scoase pe Highland din sărite. Acum, când era clar că va fi ucis, tei dădu seama că ceea ce îl enerva cel mai tare era tocmai irelevanța. Individul cel înalt scoase de la brâu un pistol şi i-l întinse lui Miller.

— E-al tău, Sean.

Miller luă arma cu mâna stângă şi îi aruncă lui Highland o ultimă privire.

„Nenorocitului ăstuia îi pasă de mine mai puțin decât i-ar fi păsat de un iepure”.

— Poate că era mult mai bine să te fi lăsat atunci în celula aia,

spuse Highland, simțindu-şi vocea strangulată de emoție.

Miller căzu pentru câteva clipe pe gânduri, ținând pistolul la şold. Aşteptă până găsi un răspuns potrivit pentru situația în care se afla. Şi îi veni în minte un citat din Stalin, Ridică arma către cel din fața lui şi spuse:

— Recunoştința, domnule Highland… e o boală câinească.

A tras în pieptul polițistului două gloanțe, de la o distanță de cinci metri.

— Să mergem, spuse O'Donnell din spatele măştii sale.

Pe puntea rezervată autovehiculelor apăru încă un individ îmbrăcat în negru. Venind în pas alergător în fața şefului său, îi raportă:

— Ambele motoare sunt scoase din funcțiune.

O'Donnell îşi privi ceasul. Lucrurile merseseră aproape perfect. Planul fusese bine întocmit, fără îndoială, singurul element care ar fi putut să intervină fiind vremea rea – şi era într-adevăr rea. Vizibilitatea era redusă, la sub un kilometru şi jumătate, aşa încât…

— Uite-o, vine de la pupa, strigă unul dintre terorişti arătând cu mâna.

— Aveți răbdare, băieți.

— Da' tu cine dracu' mai eşti? întrebă polițistul întins la picioarele lor.

Răspunsul lui O'Donnell fu o rafală trasă direct în pieptul curiosului, corectând astfel şi neglijența pe care era cât pe ce să o comită lăsându-l în viață. În clipa aceea izbucni un alt cor de urlete, acoperit imediat de mugetul vântului, amândouă scurgându-se pe deasupra valurilor. Conducătorul grupului scoase din buzunarul interior al impermeabilului un fluier şi suflă în el. Grupul de asalt se strânse imediat în jurul lui. Erau şapte în total, la care acum se adăuga şi Sean. Se văzu imediat cât erau de bine instruiți, iar O'Donnell remarcă asta cu satisfacție. Fiecare dintre oamenii lui stătea cu spatele spre grup şi cu fața spre exterior, cu atenția încordată şi cu degetul pe trăgaciul armei, gata să apese pe el în cazul în care vreunul dintre civilii aceia îngroziți ar fi făcut prostia să încerce să-i dezarmeze. Căpitanul feribotului stătea pe scara ce ducea la cabina sa, aflată la douăzeci de metri distanță de grupul de terorişti, vădit îngrijorat din cauza situației disperate în care se afla vasul şi căreia trebuia să-i facă față, reuşind să păstreze feribotul pe linia de plutire în mijlocul furtunii fără

ajutorul motoarelor, pe care teroriştii le distruseseră. O'Donnell se gândise inițial să-i omoare pe toți cei aflați la bord şi să scufunde vasul, dar renunțase la idee, considerând-o contraproductivă. Era mult mai bine să lase în urma lor supraviețuitori care să povestească totul cu lux de amănunte, pentru că altfel britanici n-ar fi putut afla nimic despre splendida lui victorie.

— Gata! îi anunță omul de la pupa.

Unul câte unul, teroriştii se îndreptară într-acolo. Valurile aveau înălțimea de trei metri şi erau în creştere, deoarece tocmai ieşeau din adăpostul asigurat cât de cât de Sconce Point. Era un risc pe care O'Donnell era dispus să-l accepte mult mai mic decât cel la care era expus căpitanul feribotului *Cenlac.*

— Du-te! ordonă el.

Primul dintre oamenii săi sări pe *Zodiac,* o ambarcațiune ce nu avea decât vreo zece metri. Omul aflat la cârma bărcii încercă să scape de vânt, intrând în adăpostul precar oferit de feribot, făcând tot ce-i stătea în putință ca să țină ambarcațiunea cât mai aproape de vasul cel mare. Cei şapte, împreună cu cel ce venise cu barca, făcuseră exerciții intense, însă în ape mult mai mici; cu toate că vântul era puternic şi valurile mult mai mari decât la antrenamente, treaba părea să meargă destul de uşor. După ce sărea în mica ambarcațiune, fiecare dintre terorişti se rostogolea spre partea din față a acesteia, pentru a-i face loc următorului. Totul dură puțin peste un minut. O'Donnell şi Miller fură ultimii care săriră, iar în clipa în care atinseră amândoi fundul de cauciuc al bărcii, aceasta se depărtă de feribot şi imediat motoraşul cu care era dotată acceleră la maximum. *Zodiac* se dezlipi aşadar de feribot şi ieşi cu îndrăzneală în bătaia vântului, virând apoi către sud-vest şi îndreptându-se spre Canalul Mânecii. O'Donnell întoarse capul şi privi feribotul, de care se îndepărtau rapid. Erau acolo vreo şase oameni care se uitau la ei cum se pierd spre mal. Ridică mâna şi le făcu bezele.

— Bun venit iarăşi printre noi, Sean, îi ură tovarăşului său proaspăt salvat.

— N-am scos nici o vorbuliță, răspunse Miller.

— Ştiu.

O'Donnell îi întinse tânărului o sticluță de whisky. Miller o duse la gură şi trase două înghițituri mici. Uitase ce gust bun putea să aibă, iar nenorocita aia de ploaie, care era atât de rece, îl făcea să pară de-a dreptul dumnezeiesc.

Zodiac trecea aproape în zbor peste coamele valurilor, aproape

ca un vehicul cu pernă de aer, împins de o pereche de motoare de câte o sută de cai putere fiecare. Cârmaciul stătea la postul său, pe mijlocul punţii, în genunchi, pentru a atenua balansul destul de puternic, descurcându-se destul de bine cu pilotarea ambarcaţiunii prin ploaie şi vânt, spre locul de întâlnire. Fiind proprietarul unei mici flote de traulere, O'Donnell avusese posibilitatea de a-l alege pe unul dintre marinarii angajaţi la firma sa, foarte pricepuţi, nefiind prima dată când se folosea de el într-o operaţiune. Unul dintre indivizi se târî prin faţa camarazilor săi, dându-i fiecăruia câte o vestă de salvare. În cazul în care i-ar fi văzut cineva, lucru absolut improbabil, ar fi crezut că sunt o echipă a trupelor speciale ale Marinei Regale, aflată în mijlocul unui exerciţiu de ieşire pe mare pe vreme rea, tocmai în ziua de Crăciun. Operaţiunile concepute de O'Donnell erau întotdeauna pregătite până în cel mai mic detaliu, astfel încât nimic nu putea să-i ia prin surprindere. Miller era singurul dintre oamenii săi care fusese capturat vreodată; acum acest record absolut fusese restabilit. Teroriştii îşi asigurară armele, introducându-le în saci de plastic, pentru a le expune cât mai puţin riscului coroziunii. Unii începuseră să vorbească între ei, dar era imposibil să auzi ce-şi spuneau, căci erau acoperiţi nu numai de vuietul vântului, ci şi de uruitul motoarelor solicitate la capacitate maximă.

Contactul lui Miller cu puntea, atunci când sărise în barcă de pe feribot, fusese destul de dur. Acum îşi freca spinarea, alinându-şi durerea.

— Ai dracului nenorociţi! mârâi.

Se bucura că putea din nou să vorbească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă O'Donnell ridicând vocea, ca să se facă auzit peste tot zgomotul din jur.

Miller îi explică în câteva cuvinte. Era convins că întâmplarea aceea de la puşcărie era de fapt o acţiune premeditată, pusă la cale de însuşi Highland, un mijloc de a-l face să se mai înmoaie, de a-l obliga să i se simtă recunoscător poliţistului. Acesta era şi motivul pentru care îi trimisese ambele gloanţe în burtă. Ştia că în felul acesta moartea vine mai greu, iar în această operaţiune nu ar fi avut de ce să-l facă să moară rapid. Toate astea nu i le povesti însă şefului său. Ceea ce făcuse dovedea lipsă de profesionalism, iar Kevin s-ar fi putut să-l dezaprobe.

— Şi nenorocitul de Ryan unde e? întrebă Sean după o vreme.

— Acasă, în America.

O'Donnell îşi consultă ceasul şi socoti cât era ora în America,

scăzând şase ore.

— În pătuțul lui, doarme dus, pun pariu.

— Ne-a dat în urmă cu un an, Kevin, spuse Miller apăsat. Cu un an întreg, scârba!

— M-am gândit că o să spui asta, Sean. Dar e mai bine s-o lăsăm pe mai târziu.

Tânărul aprobă dând din cap şi mai luă o înghițitură de whisky.

— Şi acum unde ne ducem?

— Undeva unde să fie mai cald decât aici.

Cenlac rămase în voia vântului şi a valurilor. De îndată ce ultimul terorist părăsi feribotul, căpitanul îşi trimise echipajul sub punte, să verifice dacă nu cumva fusese lăsată vreo bombă. Oamenii lui nu găsiră nici una, dar căpitanul ştia că se putea foarte bine să fie ascunse pe undeva, iar o ambarcațiune ca aceea era locul ideal, căci existau nenumărate unghere ascunse vederii. Mecanicul său şi unul dintre marinari încercau să repare motoarele diesel, în timp ce trei marinari aruncaseră o ancoră, pe care acum o întindeau peste pupa, încercând să fixeze feribotul deasupra valurilor nărăvaşe. Vântul împinsese nava foarte aproape de coastă. Avantajul era că aici valurile erau ceva mai moderate, dar să fi atins țărmul pe o vreme ca aceea ar fi fost moarte sigură pentru toți cei aflați la bord. Se gândi că ar putea să lase la apă una dintre bărcile de salvare, dar până şi această manevră implica pericole pe care el spera şi se ruga la Dumnezeu pentru asta, să reuşească să le evite.

Stătea singur în cabina de pilotaj şi privea la instalațiile radio – erau zdrobite. Cu ajutorul lor ar fi putut să cheme pe cineva să-i salveze, vreun remorcher, vreun vas comercial, oricine s-ar fi aflat prin apropiere şi de care s-ar fi putut agăța cu o parâmă, ca să-l tragă până la adăpostul unui port Dar toate cele trei radioemițătoare erau distruse fără putința de a mai fi puse vreodată în funcțiune, căci intraseră în ele gloanțele unui întreg încărcător.

„De ce ne-or fi lăsat nenorociții în viață?” se întreba în gând, cuprins de o furie neputincioasă. În clipa aceea îşi făcu apariția mecanicul.

— Nu pot să fac nimic. Nici măcar nu avem sculele care ne trebuie. Criminalii ăştia ştiau exact unde trebuie să umble şi ce să distrugă.

— Mda, au ştiut exact ce trebuie să facă, din toate punctele de

vedere, fu de acord căpitanul.

— Trebuia să fim deja la Yarmouth. Poate că...

— Vor crede că am întârziat din pricina furtunii. Până să ridice ei vreun deget, noi vom avea deja oasele presărate pe stâncile de pe mal, spuse căpitanul întorcându-se şi deschizând un sertar. Scoase de acolo un pistol lansator de rachete luminoase şi o cutie de plastic în care erau cartuşele.

— Tragem la intervale de două minute. Mă duc să văd cum se mai simt pasagerii. Dacă nu se întâmplă nimic în... patruzeci de minute, lansăm la apă bărcile de salvare.

— Dar răniţii vor muri când va trebui să-i transbordăm în ele...

— Dar dacă nu facem asta ne ducem dracului cu toţii, cu răniţii în frunte!

Căpitanul coborî pe punte.

Unul dintre pasageri era medic veterinar, după cum s-a dovedit după aceea. Fuseseră răniţi cinci oameni, iar doctorul acesta încerca să le dea primul ajutor, asistat de unul din membrii echipajului. Pe puntea automobilelor era umezeală şi mult zgomot. Feribotul fusese deviat cu douăzeci de grade iar vântul parcă se înteţise; o fereastră fu smulsă de valuri şi făcută ţăndări. Unul dintre marinari se chinuia să astupe gaura cu o prelată. Căpitanul se uită la el câteva clipe, iar după ce văzu că probabil va reuşi, se duse să vadă ce fac răniţii.

— Cum se simt?

Veterinarul ridică privirile, pe faţa lui citindu-se o mare spaimă. Unul dintre pacienţi îşi trăia ultimele clipe, iar ceilalţi patru...

— S-ar putea să fie nevoie să-i mutăm în bărcile de salvare cât de curând.

— Nu vor rezista. Eu zic să...

— Un radio, reuşi unul dintre răniţi să spună printre dinţii încleştaţi.

— Rămâi întins acolo, îi ordonă doctorul.

— Un radio, insistă el.

Mâinile omului se – crispaseră pe bandajele care îi strângeau abdomenul şi, ca să nu urle de durere, asta era tot ce putea să facă.

— Le-au distrus, nenorociţii, îi răspunse căpitanul. Îmi pare rău... nu mai avem nici unul.

— Duba... un radio în rahatu’ ăla de dubă!

— Ce?

— Poliţia, spuse Highland gâfâind. Autoduba poliţiei...

transporta un deținut... radio...

— Iisuse Hristoase! exclamă el privind autoduba... radioul s-ar putea să nu funcționeze pe feribot...

Căpitanul se ridică în picioare şi alergă înapoi spre cabina sa, unde se afla mecanicul, căruia îi dădu un ordin scurt.

Misiunea era destul de uşoară. Mecanicul, folosindu-se de câteva scule simple, demontă radioul de pe dubă, după care a reuşit să-l conecteze la una dintre antenele feribotului. În mai puțin de cinci minute căpitanul putea să se folosească de el, încercând să-i contacteze pe cei de pe țărm.

— Cine-i acolo? întrebă dispecerul poliției.

— Aici e *Cenlac,* dobitocule. Radiourile noastre de pe frecvența liniilor maritime au fost distruse. Suntem în derivă la cinci kilometri sud de Lisle Court. Nu mai funcționează nimic la bord şi avem imediată nevoie de ajutor!

— Aha! Foarte bine. Rămâneți pe recepție.

Sergentul de serviciu din Lymington nu era străin de ceea ce se putea petrece pe mare. Ridică receptorul telefonului, începu să formeze nişte numere aflate pe o listă a posturilor de intervenție în caz de urgență şi în scurt timp îl găsi pe cel de care avea nevoie. După numai două minute era din nou în legătură cu feribotul.

— Un remorcher se îndreaptă chiar acum către dumneavoastră, a pornit deja. Vă rog să confirmați poziția în care vă aflați: cinci kilometri sud de Lisle Court.

— Poziția este corectă, dar suntem în derivă şi curenții ne împing către nord-est. Avem un radar care încă mai funcționează. Dacă este nevoie, putem să-i dirijăm. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-le să se grăbească. Avem nişte oameni răniți la bord.

Sergentul sări în picioare, de parcă ar fi fost electrocutat.

— Repetă... ultimele cuvinte!

Căpitanul îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba, destul de lucid, căci se mai liniştise după ce aflase că ajutoarele erau în drum spre nava sa. Pe țărm, sergentul luă imediat legătura cu superiorul său, apoi cu superintendentul local. Cel din urmă sună după câteva secunde la Londra. După cincisprezece minute, un echipaj de zbor al Marinei Regale, aflat pe aeroportul din Gosport, încălzea motorul unui elicopter de salvare *Sea King,* pregătindu-se să plece în misiune. Primul zbor pe care îl făcu fu până la spitalul din Portsmouth, de unde luară un doctor, împreună cu asistentul acestuia, după care o porniră înapoi, zburând împotriva furtunii.

Până când găsiră vasul trecură douăzeci de minute de groază, pilotul punând în funcțiune toată puterea aparatului, care se lupta cu rafalele puternice de vânt, în timp ce copilotul răscolea marea cu ajutorul radarului de înălțime, pentru a da de feribotul ascuns între valuri. Aceasta a fost însă partea uşoară a misiunii.

Trebuia să dea elicopterului o viteză de înaintare de peste patruzeci de noduri numai ca să poată să se mențină deasupra ambarcațiunii – iar vântul nu-şi păstra aceeaşi direcție mai mult de câteva secunde, unghiul din care bătea modificându-se cu câteva grade. La rândul ei, nici intensitatea furtunii nu era constantă, diferența dintre două rafale putând ajunge până la zece noduri. Pilotul se chinuia să țină pasul cu aceste schimbări, pe cât de neaşteptate, pe atât de mari. Elicopterul reuşea totuşi să se mențină ca o umbrelă deasupra feribotului, chiar dacă trebuia să facă mari eforturi pentru asta. Şeful echipajului elicopterului îl pregăti de coborâre mai întâi pe doctor fixându-şi hamul de salvare şi ținându-l în cadrul uşii deschise. Pilotul elicopterului îi comunică prin interfon să-l coboare pe doctor. Doi marinari aşteptau pe puntea superioară a feribotului, gata să-l prindă pe doctor. Nu mai făcuseră niciodată aşa ceva, dar cei din echipajul de zbor aveau destulă experiență. Îl lăsară să cadă destul de rapid până la aproximativ trei metri deasupra punții, apoi mişcarea de coborâre deveni din ce în ce mai lentă Unul dintre marinari îl apucă cu nădejde pe doctor şi îi desfăcu centura. Următorul a fost asistentul medical, care cât timp s-a aflat în aer şi-a tot blestemat soarta şi a înjurat furtuna până a atins puntea. Reuşi şi el să ajungă cu bine, după care elicopterul se ridică brusc, pentru a se îndepărta cât mai repede de suprafața periculoasă.

— Locotenent Dilk, medic chirurg.

— Bine ați venit. Tare mi-e teamă că practica mea se reduce la bolile cailor şi câinilor, răspunse veterinarul imediat. Iată cum se prezintă situația: unul este rănit în piept, ceilalți trei au abdomenele găurite. Unul a murit – am făcut tot ce mi-a stat în putință, dar…

Nu prea avea ce să mai spună.

— Ucigaşi nenorociți!

Zgomotul unui motor diesel fu semnalul că remorcherul trimis în ajutor sosise. Locotenentul Dilk îşi văzu mai departe de treaba lui, în timp ce căpitanul şi echipajul se repeziră să desfăşoare parâmele, ca să pregătească remorcarea. Împreună, cei doi doctori administrară răniților morfină şi se străduiră să le stabilizeze

starea.

Elicopterul plecase deja, îndreptându-se spre sud-vest, căci misiunea echipajului de zbor nu se încheiase încă: trebuia să-i mai depisteze şi pe autorii acestui dezastru Un alt elicopter, de data aceasta având la bord puşcaşi mărim echipați cu tot ce era nevoie pentru a face față unei confruntări armate, decolă de pe aeroportul din Gosport, în timp ce primul continua să cerceteze suprafața apei cu ajutorul radarului şi a ochiului liber, în căutarea unei bărci pneumatice de zece metri lungime, tip *Zodiac.* Ordinele veniseră direct de la Home Office, cu o viteză record, iar din moment ce ordinele fuseseră date, oamenii aceia în uniformă erau instruiți să le ducă la bun sfârşit, mai ales că dispuneau de echipamentul cel mai modern. Consemnul pentru misiunea în curs de desfăşurare era: „Localizați şi distrugeți".

— Radarul e complet nefolositor, raportă copilotul prin interfon.

Pilotul aprobă dând din cap. Dacă ar fi fost o zi cu vreme frumoasă, ar fi avut multe şanse să găsească barca aceea de cauciuc cu ajutorul instrumentelor de bord, dar pe o furtună ca aceea în care se aflau, când semnalele radar aveau un retur confuz, datorat atât valurilor cât şi pulberii de apă care plutea în aer, detectarea cu ajutorul instrumentelor electronice de care dispuneau era imposibilă.

— Nu aveau cum să ajungă foarte departe, iar vizibilitatea, de aici, de sus, nu este tocmai rea, nu-i aşa? Vom face o cercetare pe zone, până-i dibuim pe nenorociți. Dăm noi de ei până la urmă!

— De unde începem?

— Pornim de la Needles, pe urmă acoperim tot Christchurch Bay, după care continuăm spre vest, dacă va fi nevoie. Vom pune ochii pe jigodiile alea înainte să apuce să pună piciorul pe țărm şi-i anunțăm pe ai noştri, să-i aştepte la mal, ca să le ureze bun venit. Ai auzit ordinele.

— Da, le-am auzit.

Copilotul activă ecranul tactic de navigație pentru a conecta instrumentele de urmărire. Nouăzeci de minute mai târziu devenise mai mult decât clar că nu căutaseră unde trebuie. Nedumeriți – contrariați chiar – se întoarseră cu toții la baza aeriană din Gosport, cu mâna goală. Stânjenit, pilotul intră în biroul comandantului, unde îl aşteptau deja doi ofițeri de poliție din vârful ierarhiei.

— Ei?

— Am căutat peste tot, de la Needles până la Poole Bay – nu ne-

a scăpat absolut nimic, spuse pilotul arătând pe hartă traseul urmat. Tipul acesta de barcă poate să atingă cel mult douăzeci de noduri în condițiile atmosferice actuale şi asta numai dacă dispune de un echipaj de experți în navigație pe timp de furtună. Nu aveam cum să nu dăm de ei, spuse pilotul, după care sorbise dintr-o ceaşcă de ceai.

Privea fix la hartă şi dădea din cap, nevenindu-i nici lui să creadă.

— *Nu aveam cum* să nu-i descoperim dacă erau acolo! Mai ales că au fost două elicoptere în căutare.

— Dar dacă s-au îndreptat către larg, dacă or fi luat-o spre sud?

— Şi unde să se ducă? Chiar dacă ar fi avut cu ei de ajuns combustibil ca să traverseze Canalul, lucru de care mă îndoiesc, doar nişte oameni nesăbuiți s-ar fi încumetat la o asemenea încercare. În larg, valurile depăşesc cu siguranță şapte metri înălțime; furtuna este acolo pe domeniul ei şi pe deasupra se şi întețeşte. Ar fi curată sinucidere, ce mai încheie pilotul.

— După câte îi cunoaştem, nu sunt deloc nebuni, din contră, sunt al dracului de sănătoşi la minte ca să nu facă vreo prostie. Şi zici că nu există nici o posibilitate să fi trecut pe lângă voi şi să acosteze înainte ca aparatele voastre să le fi luat măcar urma?

— Nici o şansă. Absolut nici una, spuse pilotul apăsând cuvintele.

— Atunci unde dracu' sunt?

— Îmi pare rău, domnule, dar nu am cheia problemei. Poate s-au scufundat.

— Chiar crezi asta? întrebă polițistul.

— Nu, domnule.

Comandantul James Owens se întoarse cu spatele. S-a dus lângă fereastră şi se uită afară. Pilotul avea dreptate: furtuna creştea în intensitate. În clipa aceea sună telefonul.

— Pentru dumneavoastră, domnule, spuse un subofițer întinzându-i receptorul.

— Owens. Da?

Ascultând ce i se spune, chipul său trecu de la tristețe la cea mai cumplită enervare şi înapoi la tristețe.

— Vă mulțumesc. Vă rog să ne țineți în continuare la curent. Era cineva de la spital. Încă unul din răniți a decedat. Sergentul Highland este chiar acum pe masa de operație. Unul dintre gloanțe i-a atins coloana vertebrală. Asta înseamnă că până acum sunt în total nouă morți, dacă am socotit bine. Domnilor, puteți să ne dați

vreo idee, să ne sugerați vreo pistă? În momentul acesta chiar că aş dori să angajez o țigancă ghicitoare, fiindcă numai asta cred că mi-a mai rămas.

— Poate că au luat-o pe la sud de Needles, după care au cotit spre est şi au acostat tocmai pe insula Wight.

Owens clătină din cap.

— Avem oameni acolo. Nimic.

— Atunci poate că şi-au dat întâlnire cu vreun vas mai mare. Pe Canal, de obicei traficul este destul de intens, indiferent de starea vremii.

— Se poate verifica asta?

Pilotul clătină din cap.

— Nu. Există o navă de control al traficului prin radar, însă în strâmtoarea Dover, nu aici. Nu putem să ținem evidența fiecărui vaporaş, nu-i aşa?

— Foarte bine. Domnilor, vă mulțumesc pentru eforturile pe care le-ați făcut, în mod special pentru transportarea chirurgului într-un timp atât de scurt şi în condiții atât de grele. Mi s-a spus că prin acțiunea aceasta au fost salvate câteva vieți şi îmi dau seama că nu v-a fost uşor.

Comandantul Owens părăsi clădirea. Cei pe care îi lăsase în birou se minunau de capacitatea lui de autocontrol. Odată ajuns afară, detectivul-şef ridică privirea spre cerul plumburiu şi-şi blestemă norocul în gând, înjurând amarnic, dar era prea furios ca s-o mai şi arate. Owens era obişnuit să ascundă ceea ce gândeşte sau simte. Emoțiile, după cum obişnuia să le spună subalternilor săi, nu aveau ce căuta în munca unui polițist. Bineînțeles, asta nu avea cum să se întâmple, fiecare om având gândurile şi sentimentele lui, aşa încât şi Owens, ca mai toți polițiştii, nu reuşea decât să-şi reprime furia, s-o țină în el. Acesta şi era motivul pentru care din buzunarul hainei nu-i lipsea niciodată flaconul cu pilule calmante. Nici casnica acestui om nu fusese ocolită de consecințele modului său de viață şi de muncă, dar nevastă-sa învățase până la urmă să trăiască în aceste condiții. Duse mâna spre buzunarul cămăşii în căutarea unei țigări, dar nu mai avea nici una, aşa că nu-i mai rămase decât să mârâie pentru sine însuşi: „Cum dracu' ai reuşit să te laşi de obiceiul ăsta, Jimmy?" Se opri câteva momente în parcare, stând singur sub cerul liber, ca şi cum ploaia ar fi fost un antidot împotriva furiei. Dar singurul lucru pe care îl obținu a fost că i s-a făcut frig, iar el nu-şi putea permite să răcească. Pentru cele întâmplate în ziua

aceea avea de dat socoteală atât în fața comisariatului Poliției Metropolitane, cât şi celor de la Home Office. Cineva – mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să fiu eu acela! — Va trebui, de asemenea, să răspundă în fața Coroanei.

Gândul acesta îi afectă şi mai tare moralul. Aşadar, îi păcăliseră! Reuşiseră chiar să-l păcălească de două ori. Nu reuşise să descopere la timp şi să prevină atacul inițial, care avusese loc pe Mall şi numai intervenția neaşteptată a yankeului ăluia îl scosese din rahat în ziua aia. Apoi, când lucrurile apucaseră pe făgaşul cel bun şi păreau să-şi urmeze cursul firesc, intervenise lovitura asta. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. Toată responsabilitatea cădea pe umerii lui Owens. El era cel care ar fi trebuit să aibă grijă ca toate acestea să nu se întâmple. Schema acestui transport fusese stabilită de el personal. Metoda fusese şi ea la alegerea lui. Tot el stabilise şi procedurile de pază şi protecție, alesese ziua transferului şi gândise întregul traseu. Toți polițiştii implicați, acum morți, cu excepția lui Bob Highland, care se afla şi el în stare critică, erau oameni de încredere, aleşi pe sprinceană. *Totul* depinsese de el.

„De unde dracu' or fi aflat? se întreba Owens contrariat. Ştiau când, ştiau unde. De la cine dracu' or fi aflat? Ei bine, îşi spuse, iată capătul firului de care trebuie să apuc şi pe care voi merge". Owens îi cunoştea pe toți cei care avuseseră într-un fel sau altul acces la aceste informații. Scurgerea nu putea să aibă loc decât prin intermediul unuia dintre ei. Îşi aduse aminte de raportul lui Ashley când se întorsese de la Dublin. „E atât de bună, încât nici n-o să vă vină să credeți", aşa caracterizase jigodia de la PIRA sursa lui O'Donnell.

Vasăzică Murphy nu avea dreptate, se gândi detectivul. Acum toată lumea va trebui să creadă asta.

— Înapoi la Londra, îi ordonă şoferului.

— O zi excelentă, Jack, îşi dădu cu părerea Robby, care stătea pe canapea.

— Nu-i rea deloc, fu Ryan de acord. „Casa este însă, bineînțeles, răsturnată cu fundul în sus"…

În fața lor, Sally îşi făcea de lucru cu noile ei jucării. Îi plăcea în mod deosebit nouă căsuță a păpuşii, iar Jack observă asta cu satisfacție. Fiica lui se relaxa acum, fiind în perioada liniştită, dar de dimineață îşi trezise părinții cu noaptea-n cap, înainte de ora şapte. Jack şi Cathy încercau şi ei să se odihnească, după cele

numai cinci ore de somn din noaptea aceea. Oboseala era prea mare pentru o femeie însărcinată, se gândise Jack cu o oră în urmă, aşa încât el şi cu Robby se oferiseră să strângă masa, după care se apucaseră cu hărnicie de spălatul vaselor. Tocmai terminaseră treaba asta, iar acum femeile stăteau la o bârfă pe una dintre canapele, în timp ce bărbații sorbeau câte un coniac, aşezați pe cealaltă.

— Nu zbori mâine?

Jackson scutură din cap.

— Păsărică şi-a udat aripioarele şi are nevoie de vreo două zile ca să şi le usuce. În afară de asta, ce Crăciun mai e şi ăsta, fără un păhărel de coniac bun? Mâine mă întorc la simulator, iar regulamentele nu-mi interzic să beau înainte de folosirea acestuia. Nu am nici o legătură cu centura de siguranță până mâine după-amiază pe la ora trei, dar până atunci voi reveni la forma mea cea mai bună.

Robby băuse la masă un pahar de vin, iar acum se limita la un pahar de coniac Hennessy.

— Doamne, trebuie să mă întind puțin, spuse Jack ridicându-se de pe canapea şi însoțindu-şi prietenul până la scara interioară.

— La ce oră te-ai culcat azi-noapte, viteazule?

— Cred că am pus capul pe pernă după ora două, veni răspunsul.

Robby se uită să vadă dacă nu cumva îl aude Sally, apoi spuse:

— E al dracului de greu să faci pe Moş Crăciun, nu-i aşa? Dar dacă ai fost în stare să montezi toate jucărioarele astea, mai-mai că-mi vine să te pun să-mi repari şi mie avionul. Ți-am spus că nu ştiu ce s-a stricat la el…

— Aşteaptă doar să am din nou două mâini şi să vezi atunci! spuse Jack scoțându-şi mâna bandajată din faşa de care atârna şi gesticulând cu ea, în timp ce coborau treptele ce duceau până la nivelul bibliotecii.

— Cathy ce spune despre ce faci tu acum?

— Ce spun doctorii întotdeauna… Ai dracului, le e teamă că dacă te însănătoşeşti prea repede pierd din bani!

Încercă apoi să-şi mişte încheietura.

— Ghipsul ăsta te anchilozează de nici nu-ți vine să crezi.

— Cum o simți?

— Destul de bine. Cred că o să mi se refacă total şi o să pot să mă mişc la fel de bine ca înainte. Deocamdată, cel puțin, pare să evolueze bine – şi nu am de gând să mă dau bătut, spuse Jack,

după care se uită la ceas. Vrei să dau drumul la televizor să ne uităm la ştiri?

— Sigur!

Ryan lovi uşor televizorul aflat în bibliotecă. Se trăsese în sfârşit şi pe strada lor cablu pentru televiziunile particulare, iar Jack se conectase deja la rețeaua CNN. Era extraordinar să ai acces la toate ştirile interne şi internaționale la orice oră din zi sau din noapte. Se lăsa să cadă în scaunul său pivotant, în timp ce Robby îşi alese un altul, aflat într-un colț. Mai erau doar câteva minute până la jurnal, care se difuza din oră în oră. Jack făcu sonorul încet.

— Cum îți merge cartea?

— Încet, dar sigur. Am strâns toate informațiile de care aveam nevoie. Mai am patru capitole de scris, iar în vreo două ar mai fi ceva modificări de făcut, după care pot să spun că e gata.

— Ce vrei să schimbi?

— Am descoperit că unele informații erau alandala. Ai avut dreptate în problema punții portavioanelor japoneze.

— Nici eu nu mi-am închipuit la început că lucrurile stau chiar aşa, replică Robby. Erau destul de bine concepute dar nu au făcut față până la urmă... vreau să spun că la Midway le-am venit de hac, nu-i aşa?

— Dar astăzi cum mai stăm?

— Te referi la ruşi? Ascultă, Jack, dacă vrea cineva să se joace cu mine şi cu avionul meu Tomcat, mai bine să-şi facă testamentul înainte. Băiete, eu nu sunt plătit ca să pierd, spuse Jackson, rânjind ca un leu somnoros.

— Îmi pare bine că ai atâta încredere în tine.

— Există şi alți piloți mai buni decât mine, recunoscu Robby. Trei la număr, ca să fiu mai exact Dar mai întreabă-mă peste un an, după ce voi face câteva antrenamente şi voi reveni la forma mea cea mai bună.

— A, da? făcu Ryan râzând.

Râsul îi dispăru însă de pe față când văzu poza prezentată la televizor.

— El e... dar mă întreb de ce-l arată... spuse şi dădu sonorul mai tare.

„... ucişi, dintre care cinci erau polițişti. Este în curs o cercetare intensă pe uscat, pe mare şi în aer, în căutarea teroriştilor care l-au ajutat pe tovarăşul lor, aflat în stare de

detenție, să evadeze, în timp ce era transportat spre o închisoare britanică aflată pe insula Wight. Sean Miller fusese condamnat cu numai trei săptămâni în urmă pentru îndrăzneața tentativă de asasinat îndreptată împotriva prințului şi prințesei de Wales, care a avut loc chiar în fața Palatului Buckingham. În acel incident au fost uciși doi polițiști şi un terorist, însă atacul a eşuat datorită intervenției unui turist american pe nume Jack Ryan din Annapolis, Maryland."

Cadrul se schimbă, trecând la nişte imagini luate deasupra Canalului Mânecii, în prim-plan aflându-se un elicopter al Marinei Regale care, în mod evident, căuta ceva pe suprafața mării răscolite de furtună. Cadrul se schimbă din nou, prezentând imagini de arhivă, care îl înfățişau pe Miller în timp ce era scos de la Old Bailey, unde avusese loc procesul. Cu o clipă înainte să fie introdus în duba poliției, Miller se întoarse şi se uitase în camera de luat vederi, astfel încât acum, după câteva săptămâni, privirile lui se intersectară din nou cu cele ale lui John Patrick Ryan.

— O. Doamne... mormăi Jack.

10
Planuri şi ameninţări

— N-ar trebui să te învinovăţeşti, Jimmy! spuse Murray. Bob o să reuşească. Şi asta e ceva!

— Desigur! răspunse Owens sardonic. Există chiar o şansă de cincizeci la sută să înveţe să meargă din nou. Dar ceilalţi, Dan? Cinci oameni buni, plus patru civili.

— Poate şi teroriştii, sublinie Murray.

— Nici tu nu crezi asta!

Avuseseră un noroc chior. Un dragor de mine al Marinei Regale, care desfăşura o acţiune de supraveghere prin sonar în Marea Mânecii, descoperise un obiect pe fundul apei şi imediat scufundase o cameră ca să identifice materialul. Caseta video prezenta rămăşiţele unei bărci gonflabile, de tip „Zodiac”, de zece metri lungime, cu motoare de două sute de cai putere. Se scufundase în mod clar ca urmare a unei explozii ce avusese loc lângă rezervorul de combustibil, dar nu exista nici o probă cu privire la oamenii care se aflau la bord sau armele lor. Căpitanul vasului sesizase imediat importanţa descoperirii şi îşi informase superiorii. Un echipaj de salvare se pregătea să iasă în larg ca să ridice epava.

— E o posibilitate! Vreunul dintre ei o fi umblat pe unde nu trebuie, vasul a sărit în aer, iar băieţii cei răi s-au scufundat…

— Şi cadavrele?

— Mâncare pentru peşti! zâmbi compătimitor Murray. E o imagine frumoasă, nu-i aşa?

— Îţi plac pariurile, Dan. Cât din salariu ai pune la bătaie pe ipoteza asta?

Lui Owens nu-i ardea de glumă. Murray îşi dădea seama că şeful de la C-13 vedea totul ca pe o înfrângere personală.

— Nu prea mult! conchise reprezentantul FBI. Aşadar, crezi că i-a luat vreo navă?

— Este singura explicaţie! Nouă vase comerciale erau destul de aproape pentru a o fi putut face. Avem lista lor.

O avea şi Murray. Fusese deja trimisă la Washington, unde atât FBI-ul cât şi CIA o prelucrau.

— Dar de ce să nu recupereze şi barca?

— Nu ţi-e clar? Ce s-ar fi întâmplat dacă vreunul din elicoptere i-ar fi văzut făcând asta? Sau poate că a fost prea greu din cauza condiţiilor atmosferice. Sau poate că pur şi simplu n-au vrut să se deranjeze. În orice caz, au resurse financiare deosebite, nu-i aşa?

— Când va fi ridicată epava?

— Dacă vremea ţine cu noi, poimâine, spuse Owens.

Era singurul lucru de care se putea bucura. Atunci vor avea probe materiale. Orice lucru produs pe lumea asta are o marcă şi un număr de serie. Undeva trebuie să se găsească şi documentele de vânzare. Aşa începuseră multe anchete încheiate cu succes – o chitanţă eliberată de un magazin dusese deseori la condamnarea unor infractori foarte periculoşi. Din câte arăta caseta video, corpul bărcii părea să aibă motoare americane de tip „Mercury”. FBI-ul fusese deja alertat pentru a urmări acest fir de îndată ce soseau numerele motoarelor. Murray ştia deja că motoarele „Mercury” erau folosite în întreaga lume. Asta complica problema, dar era ceva – şi întotdeauna ceva e mai bun decât nimic. Resursele Poliţiei Metropolitane şi ale FBI-ului fuseseră gândite tocmai pentru astfel de sarcini.

— Vreun fir în scurgerea de informaţii? întrebă Murray.

Atinsese punctul cel mai sensibil.

— Mai bine s-ar ruga la Dumnezeu să nu-l descoperim! spuse calm Owens.

Dar nu era nici un pericol să se întâmple curând. Existaseră treizeci şi unu de oameni care cunoscuseră ora şi itinerarul pentru transferarea deţinutului, dar cinci dintre ei erau morţi – nici şoferul autodubei nu ştiuse dinainte unde merge. Aşa că mai rămâneau douăzeci şi şase: câţiva membri din C-13, doi înalţi funcţionari din Poliţia Metropolitană, zece din Ministerul de Interne, câţiva din MI-5, din Serviciul de Securitate, plus alţi câţiva. Toţi erau verificaţi. „Nu că ar conta cine ştie ce verificarea asta, îşi spuse Owens. Prin definiţie, o scurgere trebuie să vină. De la un ticălos care a ieşit bine la verificare”.

Dar de data asta era altceva. De data asta era trădare, ba era chiar *mai rău* decât trădarea – ceva ce, Owens nu crezuse că ar fi posibil până cu o săptămână înainte. Oricine lăsase să se scurgă o astfel de informaţie trebuie să fi fost implicat şi în atacul asupra familiei regale. A trăda secrete de securitate naţională în beneficiul unei puteri străine era suficient de cumplit ca să-l facă pe comandant să nu se gândească în termeni profesionali. Dar să pui

în pericol, în mod deliberat, familia regală era o infracțiune de neînțeles, iar lui Owens îi luase ceva timp ca să accepte că aşa ceva era posibil. Nu era vorba de cineva cu mintea tulburată. De data asta era o persoană inteligentă şi abilă în disimulare, cineva care trădase atât încrederea personală, cât şi pe cea națională. În țara asta fusese o vreme când astfel de oameni mureau prin tortură. Nu era ceva de care Owens să se simtă mândru, dar acum înțelegea cât de uşor putea fi încuviințată o astfel de pedeapsă. Familia regală îndeplinea atât de multe funcții pentru Regatul Unit, era atât de iubită de popor! Şi cineva, probabil cineva foarte apropiat de ea, era dispus să o trădeze unei mici bande de terorişti. Owens voia capul acestei persoane. Voia să o ştie moartă, să o vadă cum moare. Pentru o astfel de infracțiune nu exista altă pedeapsă.

După câteva clipe de reverie sinistră, redeveni un profesionist. „Nu-l vom găsi pe ticălos numai dorindu-i moartea. Descoperirea lui presupune o muncă de poliție – investigație atentă, asiduă, completă”. Owens ştia acum ce avea de făcut. Nici el şi nici membrii de elită ai echipei de la investigații nu-şi vor găsi tihna până nu vor reuşi. Până la urmă aveau să-l dibuiască, era convins de asta.

— Ai două fire, Jimmy! spuse Murray după ce-i citise prietenului său gândurile.

Nu era greu să o facă. Amândoi conduseseră cazuri grele, iar poliția nu diferă prea mult de la o țară la alta.

— Aşa e! spuse Owens aproape zâmbind. Ar fi trebuii să depună orice efort pentru a-şi proteja sursa. Putem compara listele celor care ştiau că Alteța Sa ieşea în după-amiaza aceea şi a celor care ştiau că tânărul domn Miller urma să meargă la Lymington.

— Şi telefonistele care fac legăturile, îi reaminti Murray. Şi secretarele şi colegele lor care ar fi putut auzi şi prietenele şi prietenii lor, care s-ar fi putut să audă în timpul unei conversații orizontale.

— Îți mulțumesc mult, Dan! În astfel de momente chiar că ai nevoie de încurajări.

Englezul se duse spre biroul lui Murray şi dădu peste o sticlă de whisky – un cadou de Crăciun, rămas nedeschis până în noaptea de revelion.

— Ai dreptate că trebuiau să-şi protejeze sursa de informații. Ştiu că o să-l prinzi, Jimmy. Pot paria pe asta!

Owens turnă băutura. Era o încântare să vezi că americanul

învățase să-şi bea whisky-ul decent. Cu un an înainte, Owens îl dezvățase pe Murray să mai pună gheață în orice. Era o ruşine să strici un scotch. Se încruntă însă din nou:

— Ce ne spune nouă asta despre Sean Miller?

Murray îşi desfăcu brațele.

— Ceva mult mai important decât ai crezut, poate! Poate le-a fost teamă că o să-l faci să spună unele lucruri. Poate au vrut să-şi păstreze recordul. Poate altceva...

Owens îl aprobă. În plus, față de relațiile strânse de muncă dintre Scotland Yard şi FBI, Owens aprecia părerile colegului său. Deşi amândoi erau polițişti cu experiență, putea conta întotdeauna pe modul puțin diferit al lui Murray de a vedea lucrurile. Cu doi ani înainte, Owens fusese surprins să afle cât de folositor îi putea fi. Deşi nu se gândise la asta, Murray profitase şi el în mai multe ocazii de mintea colegului său.

— Aşa că ce-ar putea fi Miller? se întrebă cu glas tare Owens.

— Cine poate şti? Şeful operațiunilor?

Murray îşi agită paharul.

— E prea tânăr pentru asta!

— Jimmy, tipul care a lansat bomba atomică deasupra Hiroshimei, era colonel plin în forțele aeriene şi avea douăzeci şi nouă de ani. La dracu'! Câți are eroul ăsta al lui O'Donnell?

— Aşa zice şi Bob Highland.

Owens s-a uitat câteva clipe în pahar, încruntându-se.

— Bob e un băiat deştept. Doamne, sper să-l poți trimite din nou pe stradă!

— Dacă nu, o să-l folosim la birou, spuse comandantul Owens. Are o minte foarte bună pentru investigații – prea bună ca să-l pierdem! Ei bine, trebuie să plec. E noaptea de Anul Nou, Dan. Pentru ce să bem?

— E clar pentru ce: o investigație reuşită. O să dai de sursa aia, Jimmy şi o să-ți dea informațiile de care ai nevoie.

Murray ridică paharul.

— Pentru un caz încheiat!

— Mda.

Goliră amândoi paharele.

— Jimmy, fă-ți un serviciu: ia-ți o noapte liberă! Limpezeşte-ți capul ăla îmbâcsit şi ia-o de la capăt mâine dimineață, cu mintea limpede.

Owens zâmbi.

— O să încerc!

Îşi luă pardesiul şi o porni spre uşă.

— Încă un lucru: m-a izbit ceva. Tipii ăştia, ULA au încălcat orice regulă, nu-i aşa?

— Aşa e, răspunse Murray în timp ce-şi încuia dosarele.

— Numai o regulă n-au încălcat-o!

Murray se întoarse.

— A da? Care-i aia?

— N-au întreprins nici o acțiune în America.

— Nici alții n-au făcut-o.

Murray alungă ideea.

— Alții nu au avut motive.

— Şi?

— Dan, ULA ar putea avea acum un motiv – şi ei nu au avut niciodată reticențe să încalce regulile. E un sentiment, atâta tot.

Owens dădu din umeri.

— Păi... noapte bună şi la mulți ani, domnule agent special Murray!

Îşi strânseră mâinile ceremonios.

— Şi ție, domnule comandant Owens! Transmite toate cele bune familiei!

Dan îl conduse până la uşă, o închise şi se reîntoarse la birou pentru a se asigura că toate dosarele erau bine încuiate. La ora – îşi controlă ceasul – şase fără un sfert, era întuneric beznă.

— Jimmy, de ce-ai spus asta? întrebă Murray întunericul în timp ce se aşeza pe scaunul lui pivotant. Nici un grup terorist irlandez nu acționase în Statele Unite. Ce-i drept, strângeau bani de acolo, iar în comunitățile şi saloanele irlandeze din Boston şi New York îşi țineau cuvântările referitoare la viziunea lor asupra viitorului unei Irlande libere, unite, nemărturisind însă niciodată că în viziunea lor de marxist-leninişti convinşi, Irlanda trebuia să fie o nouă Cubă. Întotdeauna fuseseră destul de vicleni ca să ştie că irlandezii americani nu s-ar arăta prea încântați de acest mic detaliu. Şi mai era şi scurgerea de arme. De fapt, asta ținea de trecut. PIRA şi INLA îşi obțineau majoritatea armelor de pe piața liberă internațională. Existau, de asemenea, note informative care semnalau că o parte din oamenii lor fuseseră pregătiți în tabere militare sovietice – dar nu puteai indica naționalitatea cuiva după o fotografie făcută din satelit şi nici nu puteai recunoaşte o anumită față. Aceste note nu au fost niciodată suficient argumentate pentru a fi publicate în presă. Acelaşi lucru era valabil şi în ceea ce priveşte taberele din Libia, Siria şi Liban.

Câţiva oameni, oameni blonzi, se pregăteau aici – dar cine? Informaţiile erau sumare. Cu teroriştii europeni situaţia era diferită. Când erau prinşi, arabii ciripeau precum canarii, dar membrii PIRA şi INLA, ca şi cei din Facţiunea Armata Roşie sau „Action Directe" din Franţa şi din celelalte grupuri şi grupuleţe nu prea dădeau informaţii. Chestie de mentalitate sau poate, pur şi simplu, erau siguri că cei care i-au prins, nu vor folosi – n-ar putea folosi – măsurile de anchetă din Orientul Mijlociu. Crescuseră cu toţii în cadrul unor reguli democratice şi cunoşteau cu exactitate slăbiciunile statelor pe care căutau să le răstoarne. Murray se gândea la ei ca la nişte tipi tari, dar recunoştea câte bătăi de cap le dădeau profesioniştilor din instituţiile de ordine…

Important era că PIRA şi INLA nu comiseseră niciodată o crimă violentă în America. Niciodată! Nici una!

„Dar Jimmy are dreptate. ULA n-a ezitat niciodată să încalce o regulă. Familia regală era de neatins pentru toţi ceilalţi, dar nu şi pentru ULA. PIRA şi INLA n-au şovăit niciodată să-şi facă publice operaţiunile – fiecare grupare teroristă îşi face publice operaţiunile. Dar nu şi ULA". Clătină din cap. Nu exista nici o dovadă că vor încălca regula. Era, pur şi simplu, singurul lucru pe care nu-l făcuseră… încă. Nu era ceva cu care să începi o investigaţie.

— Dar ce pun la cale? spuse cu voce tare. Nimeni nu ştia răspunsul la această întrebare. Până şi numele lor era o anomalie. De ce se numeau Armata de Eliberare a Ulsterului? Mişcarea naţionalistă punea întotdeauna accentul pe originea ei irlandeză, dar ULA sublinia regionalismul. „Ulster" era invariabil prefixul grupărilor reacţionare *protestante.* Teroriştii nu trebuie să dea prea mult sens celor ce fac, dar *ceva* sens tot trebuie şi dea. Tot ceea ce era legat de ULA era o anomalie. Făceau lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar face şi îşi ziceau cum îşi ziceau fără ca nimeni altcineva să-şi mai zică aşa.

„Ar face lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar face." Murray ştia că pe Jimmy tocmai asta îl rodea De ce acţionau aşa? Trebuie să existe un motiv. În toată nebunia acţiunilor lor, teroriştii erau raţionali după propriile lor standarde. Oricât de sucită era gândirea lor pentru cineva din afară, ea avea propria ei logică internă. PIRA şi INLA aveau o astfel de logică. Ba chiar îşi anunţaseră raţionamentele, iar acţiunile lor se potriveau cu ceea ce declarau: urmăreau să facă Irlanda de Nord neguvernabilă. Dacă reuşeau, britanicii s-ar fi săturat în cele din urmă şi ar 6 plecat. De aceea, obiectivul lor era să sprijine la nesfârşit conflictul

la un nivel redus şi să aştepte ca partea cealaltă să se retragă. Avea un sens.

„Dar ULA n-a spus niciodată ce plănuieşte. De ce? De ce obiectivul lor să rămână secret? Drace! De ce să fie un secret existența unui grup terorist – dacă desfăşoară operațiuni, cum poate acest lucru să fie secret? Atunci, de ce nu şi-au anunțat niciodată existența, exceptând comunitatea PIRA/INLA? Nu poate fi o acțiune complet nerezonabilă, îşi spuse. Nu pot acționa chiar fără motiv şi să fie şi eficienți, aşa cum au dovedit-o".

Drace! Acolo trebuia căutat răspunsul. Murray îl simțea plutind la limita gândirii lui conştiente, dar nu putea să-l prindă. Agentul părăsi biroul. Doi puşcaşi marini patrulau deja pe coridoare, verificând ca uşile să fie încuiate. În drum spre lift, Dan le făcu semn cu mâna, mintea lui încercând încă să pună cap la cap frânturile pe care le avea pentru a forma un tablou complet. Ar fi dorit ca Owens să nu fi plecat aşa de repede. Ar fi vrut să discute toate aceste lucruri cu Jimmy. Poate că amândoi le-ar fi desluşit în vreun fel. Nu, îşi spuse, nu e loc de „poate"! Vor găsi explicația! Era acolo, aşteptând să fie găsită.

„Pun pariu că Miller o ştie!" se gândi Murray.

— Ce loc încântător! exclamă Miller.

Apusul de soare era magnific, aproape ca pe mare. Cerul era senin, fără obişnuita paloare urbană, iar dunele îndepărtate formau o linie ondulată, în spatele căreia se lăsa soarele. Ciudată era, desigur, variația de temperatură. La amiază fuseseră 45-46°C, iar localnicii spuneau că e o zi răcoroasă! Acum, când soarele dispărea, se pornise un vânt rece şi curând temperatura avea să scadă până la îngheț Nisipul nu păstra căldura şi, cum aerul era curat, o radia înapoi spre cer.

Miller era obosit. Fusese o zi de perfecționare. Timp de două luni nu pusese mâna pe o armă. Îşi pierduse reacțiile şi calitățile de trăgător de elită, condiția fizică fiindu-i şi ea afectată. Mai pusese nişte kilograme pe el datorită hranei din puşcărie, lucru care îl surprinse, dar într-o săptămână avea să le dea jos. Deşertul era bun pentru asta. Ca majoritatea oamenilor născuți la latitudini mâi nordice, Miller se acomoda greu cu o astfel de climă. Activitatea fizică îi făcea sete şi, cum nu-i prea venea să mănânce pe o asemenea căldură, bea la apă şi aştepta ca organismul să-şi revină de la sine. Slăbise şi se fortificase mai rapid decât oriunde altundeva. Dar tot nu era aşa cum ar fi vrut.

Se mai aflau aici alți patru oameni, dar restul forței de salvare zburase imediat înapoi acasă, via Roma şi Bruxelles, după ce li se aplicase un nou rând de ştampile de intrare pe paşapoartele de „turişti”.

— Asta nu e Irlanda! fu de acord O'Donnell.

Strâmba din nas din cauza mirosului de praf şi a propriei transpirații. Nu-i ca acasă. Nu tu miros de ceață pe deasupra turbei sau de foc de cărbune în cămin sau de alcool în cârciumioara locală!

Asta chiar că era neplăcut: nici un pic de alcool! Localnicii avuseseră un nou puseu religios şi hotărâseră că nici membrii comunității internaționale a revoluționarilor nu pot încălca legile lui Dumnezeu. Ce tâmpenie!

Tabăra nu era cine ştie ce. Şase clădiri, dintre care una servea drept garaj. Un teren pentru elicoptere, nefolosit, un drum pe jumătate acoperit cu nisip în urma ultimei furtuni. Un poligon de tragere. Şi cam atât. În trecut, aici se reciclau până la 50 de oameni odată. Acum nu. Aceasta era tabăra ULA separată de taberele folosite de alte grupări. Fiecare învățase importanța securității. Pe o tablă, în baraca nr. 1, erau trecute de prietenii blonzi orele de trecere, pe deasupra taberei, a sateliților americani de recunoaştere; toată lumea ştia când să nu apară la vedere, iar vehiculele taberei erau camuflate.

La orizont apărură două faruri care se îndreptau spre sud, către tabără. O'Donnell observă apariția lor, dar nu spuse nimic. Orizontul era departe. Îşi vârî mâinile în mânecile jachetei, ca să se apere de răcoarea ce se lăsase, urmărind luminile care se clătinau când la stânga, când la dreapta, urmând dunele. Şoferul nu se grăbea, constată Kevin. Clima nu prea-ți dădea ghes să te omori cu firea. Dacă vrea Dumnezeu, mâine se rezolvă totul. *Insh'Allah,* îi spusese odată un coleg latino-american, însemna acelaşi lucru ca şi *manana* – fără grabă.

Vehiculul era un Toyota Land Cruiser, o maşină de teren cu dublă tracțiune, care înlocuise cam peste tot Land Rover-ul. Şoferul îl duse direct în garaj înainte de a coborî. O'Donnell se uită la ceas. Următoarea trecere a satelitului era peste o jumătate de oră. Destul de curând. Se ridică şi intră în baraca numărul trei. Miller îi făcu semn cu mâna bărbatului care tocmai sosise şi îl urmă. Un soldat în uniformă, din forțele permanente ale taberei, închise uşa garajului, dar pe ei nu-i luă în seamă.

— Mă bucur să te văd din nou afară, Sean! spuse vizitatorul.

Ducea o sacoşă în mână.

— Mulțumesc, Shamus!

O'Donnell lăsase uşa deschisă. Nu era omul care să se formalizeze.

— Mulțumesc, Kevin.

— Ai sosit la țanc pentru masă! spuse şeful ULA.

— Păi, nu poți fi întotdeauna norocos! spuse Shamus Padraig Connolly.

Privi prin baracă...

— E vreun urât pe aici?

— Nu aici! îl asigură O'Donnell.

— Bine.

Connolly a deschis sacoşa şi a scos două sticle.

— Ziceam că nu v-ar strica o duşcă.

— Cum ai trecut-o printre ticăloşii ăştia? îl întrebă Miller.

— Am auzit de regula asta nouă. Le-am spus că aduc o armă, ce altceva?

Râseră cu toții în timp ce Miller scoase trei pahare şi gheață. Într-un asemenea loc întotdeauna se folosea gheață.

— Când trebuie să ajungi la tabără?

O'Donnell se referea la tabăra PIRA, aflată la vreo sută de kilometri de acolo.

— Am nişte necazuri cu maşina şi-mi petrec noaptea cu prietenii noştri în uniformă. Vestea proastă e că mi-au confiscat whisky-ul.

— Ai dracului de păgâni! râse Miller.

Toastară.

— Cum era după gratii, Sean? îl întrebă Connolly.

Primul rând de băutură se terminase.

— Putea să fie şi mai rău! Cu o săptămână înainte să vină Kevin după mine, am avut necazuri cu nişte vietaşi – i-au pus paznicii să-mi facă zile fripte şi ei s-au distrat. Ai dracului de curişti! Dar, dacă faci abstracție de asta, e destul de amuzant să stai acolo şi să-i asculți cum trăncănesc şi iar trăncănesc, ca nişte babe.

— N-ai crezut nici o clipă că Sean o să vorbească, nu-i aşa? întrebă O'Donnell pe un ton de reproş.

Zâmbetul îi masca sentimentele – sigur că toți îşi făcuseră griji în sensul ăsta; dar ei se temeau mai mult că s-ar fi putut ca băieții din PIRA şi INLA din închisoarea Parkhurst să pună mâna pe el.

Connolly umplu din nou paharele.

— Bun băiat!

— Vesti de la Belfast? întrebă şeful.

— Johnny Doyle nu e prea încântat că a pierdut-o pe Maureen. Băieții încep să se perpelească – nu prea mult, dar bombăne. Despre operațiunea noastră din Londra, Sean, în cazul în care nu ți s-a spus, s-a dus buhul prin şase comitate.

Faptul că majoritatea cetățenilor din Irlanda de Nord, protestanți sau catolici, fuseseră dezgustați nu conta pentru Connally. Comunitate restrânsă a revoluționarilor era întreaga lor lume.

— Şi totuşi cineva doarme liniştit! observă ursuz Miller. „Nenorocitul ăla de Ryan!"

— Dar a fost o acțiune splendidă! E cât se poate de clar că ai avut ghinion în ziua aia, asta-i tot, iar ghinionul ne paşte pe toți.

O'Donnell se încruntă. Oaspetele său era prea poetic pentru modul de gândire al lui Kevin, cu toate că, aşa cum îi plăcea lui Connolly să sublinieze, Mao Tze-dong însuşi scrisese poezii.

— Vor încerca să o scoată pe Maureen?

Connolly râse.

— După tot ce ai făcut cu Sean? Nu cred. Cum ai reuşit, Kevin?

— Întotdeauna există o portiță.

O'Donnell lăsă lucrurile aşa cum erau. Sursa lui de informații nu avea voie, sub nici o formă, să facă nimic timp de două luni. Anticariatul lui Dennis, din punctul său de vedere, era închis. Hotărârea de a-l folosi în culegerea de informații pentru operațiunea de salvare nu o luase uşor. Asta era problema cu informațiile bune, o idee pe care i-o vârâseră în cap, cu mulți ani în urmă, profesorii săi. Materialul într-adevăr valoros riscă întotdeauna să deconspire sursa. E un paradox. Adeseori materialul cel mai folositor e prea periculos pentru a fi folosit, iar, pe de altă parte, informațiile care nu pot fi folosite nu au nici valoare.

— Ei bine, ați atras atenția tuturor! Motivul pentru care mă aflu aici este ca să-i informez şi pe băieții noştri despre operațiune.

— Daa? râse Kevin. Şi ce crede domnul Doyle despre noi?

Vizitatorul îl țintui cu degetul, acuzator:

— Eşti un contrarevoluționar care urmăreşte numai şi numai distrugerea mişcării. Operațiunea de pe Mall a avut grave urmări de cealaltă parte a Atlanticului. Vom – scuză-mă, *vor* trimite câțiva oameni la Boston, peste vreo lună, ca să pună lucrurile la punct, să le spună yankeilor că nu au nimic de-a face cu operațiunea, spuse Connolly.

— Banii – avem nevoie de banii lor nenorociți! obiectă Miller. Şi îşi pot ridica „sprijinul moral”...
— Nu trebuie să-i supărăm pe americani, mai adăugă înveninat Connolly.
O’Donnell ridică paharul.
— La dracu’ cu toți americanii!
În timp ce bea ultima picătură din cel de-al doilea pahar cu whisky, ochii lui Miller se deschiseră deodată brusc.
— Kevin, câtva timp nu vom mai face prea multe în Regatul Unit...
— Nici în cele şase comitate, spuse gânditor O’Donnell. Cred că e vremea să ne dăm la fund. Ne vom concentra pe pregătire şi vom aştepta prilejul următor.
— Shamus, cât de eficienți ar putea fi oamenii lui Doyle la Boston?
Connolly ridică din umeri.
— Dă-le suficientă băutură şi vor crede tot ce li se spune, aruncându-şi dolarii în pălărie, ca întotdeauna.
Pe chipul lui Miller trecu un zâmbet. Îşi umplu din nou paharul, în timp ce ceilalți doi continuau să discute Mintea lui începu să elaboreze un plan.

De-a lungul multor ani de serviciu, Murray avusese mai multe însărcinări în cadrul FBI, mergând de la simplu agent, implicat în urmărirea spargerilor de bănci, până la instructor la Academia FBI din Quantico, Virginia. Întotdeauna le repeta studenților lui ce rol important are intuiția. Apărarea legii constituia o artă, dar şi o ştiință. FBI-ul dispunea de imense resurse ştiințifice pentru a descoperi probele, avea procedee scrise pentru orice, dar când era să apeleze la ele, nu exista nici un înlocuitor pentru mintea unui agent cu experiență. În cea mai mare parte a cazurilor, era nevoie de experiență ca să pui cap la cap probele, ca să simți starea de spirit şi ceea ce gândeşte infractorul şi să încerci să-i prevezi următoarea mutare. Dar mai mult decât experiența conta intuiția. Cele două calități mergeau împreună, nu puteau fi despărțite.
„Ăsta-i baiul, îşi spunea Murray în drumul de la ambasadă spre casă, intuiția o poate lua razna dacă nu există suficiente probe pe care să se sprijine”.
„Vei învăța să te încrezi în instincte”, repetă Murray, citind din propriile-i notițe de la cursuri. Instinctul nu este un înlocuitor al probelor şi procedurilor, dar poate fi un instrument foarte util, care

să le completeze. Ah, Dan, ai fi putut fi un bun iezuit! zâmbi în timp ce arunca o privire spre dreapta ca să se asigure.

„Dacă e aşa de amuzant, de ce te mai frământi?”

Instinctul lui Murray suna ca un clopoțel, liniştit, dar persistent. De ce spusese Jimmy chestia aia? Era clar că îl sâcâia şi pe el – dar ce dracu' o fi fost?

Problema era că nu era vorba doar de un singur lucru. Acum pricepea. Erau mai multe lucruri care se interconectau, ca un puzzle tridimensional. Nu cunoştea numărul spațiilor goale şi nu avea nici cheia, dar ştia cum să potrivească piesele disparate. Şi asta era ceva. Cu timpul, s-ar putea să fie suficient, dar...

„Drace!” Mâinile i se încleştară pe volan în timp ce buna dispoziție cedă locul unei noi frustrări. Va discuta mâine sau poimâine cu Owens, dar clopoțelul îi spuse că era mai mult decât urgent.

„De ce naiba e aşa de urgent? Nu există nimic palpabil ca să fiu aşa de neliniştit!”

Murray îşi aduse aminte că primul caz pe care îl rezolvase mai mult sau mai puțin singur, la zece luni după ce bătea străzile în calitate de agent special, începuse cu acelaşi sentiment ca şi acum. Retrospectiv, probele păreau destul de clare după ce pusese cu adevărat mâna pe ele, dar străfulgerarea care îl ajutase să o facă nu putea veni de la nimeni altcineva. Şi atunci tot aşa venise, în timp ce întorcea lucrurile pe toate fețele conducând maşina. Acum Murray era foarte supărat pe sine însuşi.

Fapt: ULA a încălcat orice regulă. Fapt: nici o organizație teroristă irlandeză nu desfăşurase vreo operațiune în SUA. Nu mai existau şi alte fapte. Dacă ar desfăşura vreo operațiune în America... ei bine, erau, fără îndoială, supărați pe Ryan, dar de ce nu acționaseră contra lui aici, ar fi fost cu mult mai uşor decât să organizeze ceva în SUA. Şi dacă Miller era şeful lor de operațiuni? Nu, îşi spuse Murray, teroriştii nu privesc lucrurile din punct de vedere personal. E o dovadă de lipsă de profesionism, iar nenorociții *sunt* profesionişti. Ar trebui să aibă un motiv mai serios decât ăsta.

„Numai pentru că tu nu ştii care este motivul nu înseamnă că ei nu au nici unul, Danny!”. Murray se trezi întrebându-se dacă intuiția nu i se transformase în paranoia o dată cu înaintarea în vârstă. „Şi dacă au de fapt mai multe motive? E o idee”, îşi spuse. Un motiv le-ar putea declanşa pe celelalte. *Motivația,* toate manualele de procedură polițienească o spun, e singurul lucru pe

care trebuie să-l urmăreşti. Murray nu avea nici un indiciu privind motivația. „O să înnebunesc tot căutând să pricep.”

Murray făcu la stânga pe Kensington Road, în cartierul cu vile unde îşi avea reşedința. Parcarea, ca întotdeauna, constituia o problemă. Nici măcar atunci când fusese numit la secția de contraspionaj a FBI-ului din New York parcarea nu fusese aşa de grea. Găsi un spațiu mai lung cu o jumătate de metru decât maşina sa şi îi luă aproape cinci minute ca s-o potrivească acolo.

Murray îşi atârnă haina în cuierul de lângă uşă şi se duse direct în living-room. Soția lui îl găsi încruntat, formând un număr de telefon. Se întrebă ce n-o fi fost în regulă.

Trecură câteva secunde până când apelul intercontinental ajunse la biroul dorit.

— Bill? Aici Dan Murray... suntem bine! îl auzi nevastă-sa spunând. Vreau să fad ceva: îl ştii pe tipul ăla, Jack Ryan? Îhâm, ăla, da. Spune-i – drace, ce să-i spui? Spune-i că poate ar trebui să-şi apere fundul... Ştiu, Bill... N-aş putea să-ți spun ce, dar ceva mă sâcâie... cam aşa, da... Ştiu că n-au mai făcut-o, Bill, dar tot mă sâcâie... Nu, nimic precis pe care să mă bazez, dar Jimmy Owens a aruncat o vorbă şi acum sunt îngrijorat. A da, ai deja raportul? Bine, atunci ştii ce vreau să spun.

Murray se lăsă pe spate, privind spre plafon.

— Spune-i instinct, sau presentiment – spune-i cum vrei, dar mă sâcâie. Vreau să se ocupe cineva de asta! Bun băiat! Ce-ți mai face familia? A da? Excelent! Înseamnă că va fi un an nou bun pentru tine. Okay! Ai grijă! Cu bine!

Puse telefonul în furcă.

„Ei, parcă e mai bine!” îşi zise calm.

— Petrecerea începe la ora nouă, îi spuse soția.

Era obişnuită să-l vadă frământat de problemele de serviciu chiar şi acasă. Iar el era obişnuit ca soția să-i reamintească obligațiile lui sociale.

— Atunci cred că ar fi bine să mă îmbrac.

Murray se ridică şi îşi sărută soția. Se simțea mai bine acum. Făcuse *ceva* – probabil nu mai mult decât să-i facă pe cei de la FBI să se întrebe ce se întâmplă cu el aici, dar măcar putea să respire.

— Fata cea mare a lui Bill s-a logodit. Urmează să se mărite cu un tânăr agent de la biroul din Washington D.C.

— Cineva cunoscut?

— Un puştan.

— Trebuie să plecăm!

— Bine, bine!

Se duse în dormitor şi începu să se schimbe pentru petrecerea de la ambasadă.

11
Avertismente

— După cum se vede, doamnelor şi domnilor, hotărârea pe care a luat-o Nelson în cazul acesta a avut, în cele din urmă, efectul de a schimba tactica oficială a Marinei Regale.

Ryan îşi închise caietul de însemnări. Nu exista nimic mai bun decât o victorie decisivă pentru a le da oamenilor o lecție.

— Întrebări?

Era prima zi a lui Jack la catedră după concediul prelungit. În sală erau patruzeci de studenți din anul trei (inclusiv şase fete) care frecventau cursul de istorie navală al lui Ryan. Nu erau întrebări. Jack se miră. Ştia că e un profesor destul de bun, dar chiar aşa? După o clipă, unul din studenți se ridică în picioare. Era George Winton, jucător de fotbal din Pittsburgh.

— Domnule doctor Ryan, spuse el bățos, mi s-a cerut să vorbesc în numele grupei.

— Da?

Jack se dădu un pas înapoi şi îi cercetă teatral pe studenți, întrebându-se ce avea să urmeze. Winton veni în față şi scoase o cutiuță. Deasupra era o hârtie dactilografiată. Tânărul luă poziția de drepți.

— Atenție la ordin: Pentru serviciile aduse, mai presus şi în afara îndatoririlor de turist – ba chiar şi ale unui puşcaş marin lipsit de minte – grupa acordă doctorului John Ryan „Ordinul Țintei Purpurii”, cu speranța că data viitoare se va pune la adăpost, pentru că, altfel, în loc să predea istoria, va deveni o parte a ei.

Winton deschise cutia şi scoase o panglică purpurie, lungă de vreo şase centimetri, pe care era scris cu litere aurii: „ÎMPUŞCĂ-MĂ!”. Sub inscripție, cam de aceeaşi mărime, erau desenate cercurile concentrice ale unei ținte. Mijlocaşul i-o prinse cu un ac de umăr, astfel încât partea cu ținta să-i acopere locul unde fusese împuşcat Grupa aplauda în picioare, în timp ce Ryan scutura mâna purtătorului de cuvânt.

Jack mângâie „decorația” şi se uită la grupă.

— Nevastă-mea v-a pus să faceți asta?

Toți începură să vină spre el.

— N-ați scăpat, doctore! spuse un aspirant la gradul de conducător de submarine.

— „Semper fi![30]” strigă un viitor puşcaş marin.

Ryan ridică mâinile. Tot nu se obişnuise cu ideea că putea să se folosească de brațul stâng. Acum, că îl folosea, îl durea umărul, dar chirurgul de la Hopkins îi spusese că rigiditatea va dispărea treptat şi deteriorarea finală a umărului stâng va fi mai mică de cinci la sută.

— Vă mulțumesc, domnilor, dar săptămâna viitoare tot va trebui să dați examenul!

Izbucniră cu toții în râs, în timp ce se încolonau pentru următoarea oră. Pentru Ryan fusese ultima din ziua aceea, îşi strânse cărțile şi notele şi se strecură afară din încăpere, pornind pe deal în sus, spre biroul său din Leahy Hill.

Era o zi friguroasă de ianuarie, cu multă zăpadă. Jack trebuia să fie atent la peticele de gheață de pe trotuarul din cărămizi. Campusul Academiei De Marină era un loc frumos. Imensul patrulater închis la sud de capelă, de Bancroft Hall la est şi de clădirile cu săli de cursuri pe celelalte două laturi, era un covor alb şi strălucitor cu poteci care se încrucişau în toate direcțiile Puştii – Ryan se gândea întotdeauna la ei ca la nişte puşti – mărşăluiau încolo şi încoace aşa cum făceau întotdeauna, prea zeloşi şi serioşi pentru gustul lui Ryan. Îşi păstrau zâmbetele pentru alte locuri, unde nimeni din afara cercului lor nu-i putea observa. Aveau pantofii lustruiți cu scuipat şi se mişcau cu spatele drept, cu cărțile îndesate sub brațul stâng, ca să nu-i împiedice când salută şi aici se saluta mult. Pe vârful dealului, la poarta numărul trei, un sergent-major de marină stătea de santinelă alături de portarul civil. O zi normală de lucru, îşi spuse Jack. Era un loc bun de muncă. Elevii erau asemenea oricăror studenți de la oricare şcoală din țară, întotdeauna gata să pună întrebări şi, dacă le câştigai încrederea, să facă cele mai neaşteptate giumbuşlucuri. Era un lucru pe care vizitatorii Academiei nu l-ar fi bănuit, atât era de serios comportamentul puştanilor în public.

Jack intră în căldura ca de seră din Leahy Hall şi urcă scările spre biroul său, râzând pe înfundate la gândul recompensei absurde care i se balansa de umăr. Îl găsi pe Robby aşezat în fata

---

30 *Întodeauna credincios – deviza corpului american de infanterie marină (n. tr.).*

biroului.

— Ce dracu' mai e şi aia? vru să ştie pilotul.

În timp ce îşi aranja cărțile, Jack îi explică. Robby a râs cu poftă.

— E plăcut să constați că puştanii se mai pot destinde, chiar dacă e perioada examenelor. Tu ce noutăți ai? îşi întrebă Jack prietenul.

— Ei bine, sunt din nou pilotul unui Tomcat! îl anunță Robby. Patru ore la sfârşit de săptămână. Dumnezeule! Jack, n-o să-ți vină să crezi, dar eu stau de vorbă cu domnul ăsta. Am decolat, l-am alergat cu o viteză de 1,4 Mach, am făcut o alimentare cu combustibil în aer, apoi am venit înapoi pentru nişte aterizări simulate pe portavion şi – a fost bine, Jack! conchise pilotul. Peste două luni mă întorc acolo unde îmi e locul.

— Şi-ți mai găseşti locul, Rob?

— Zborul pe păsările astea nu-i chiar aşa uşor, altfel n-ar avea nevoie de oameni de calibrul meu ca s-o facă, a explicat serios Jackson.

— Cred că nu-i uşor să fii aşa de modest!

Înainte ca Robby să poată răspunde, se auzi un ciocănit în uşa deschisă şi un bărbat îşi vârî capul înăuntru.

— Doctorul Ryan?

— Da, poftiți!

— Sunt Bill Shaw, de la FBI.

Bărbatul intră şi îşi prezentă legitimația. Cam de înălțimea lui Robby, era un bărbat subțire, în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu ochii atât de adânci încât îi dădeau înfățişarea unui raton, genul de ochi pe care-i capeți după ce ani de zile ai muncit câte şaisprezece ore. Îmbrăcat elegant, părea un om foarte serios.

— Dan Murray mi-a cerut să vin să vă văd.

Ryan se ridică ca să-i strângă mâna.

— Acesta este locotenentul-comandor Jackson.

— Vă salut!

Robby îi strânse şi el mâna.

— Sper că nu vă deranjez?

— Nu, deloc! Ne-am terminat orele pe ziua de azi. Luați un scaun. Cu ce vă pot fi de folos?

Shaw se uită la Jackson, dar nu spuse nimic.

— Ei bine, dacă aveți de discutat, eu mă pot cărăbăni la club…

— Las-o baltă, Rob! Domnule Shaw, suntem între prieteni. Vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc!
Agentul FBI trase scaunul de lângă uşă.
— Lucrez în unitatea antiteroristă din FBI. Dan mi-a cerut – ei bine, ştiţi că ULA şi-a răpit omul, pe Miller, din arestul poliţiei?
Acum Ryan era complet serios.
— Mda! Am văzut la televizor. Aveţi idee unde l-au dus?
Shaw scutură din cap.
— Au dispărut, pur şi simplu!
— Ce lucrătură! observă Robby. Au fugit pe mare, nu-i aşa? I-o fi luat vreun vapor?
Asta îi atrase o privire piezişă.
— Vă uitaţi la uniforma mea, domnule Shaw? Eu îmi câştig existenţa acolo, pe mare.
— Nu suntem siguri, dar ar fi o posibilitate.
— Ale cui sunt vasele care erau în larg? insistă Jackson.
Pentru Robby nu era o problemă de aplicare a legii, era o problemă de marină.
— Se fac cercetări.
Jackson şi Ryan schimbară o privire. Robby îşi scoase un trabuc şi îl aprinse.
— Săptămână trecută am primit un telefon de la Dan. E puţin – vreau să subliniez acest lucru, numai puţin – îngrijorat că ULA ar putea… ei bine, nu prea au motive să vă placă, doctore Ryan.
— Dan a spus că nici unul dintre aceste grupuri nu a acţionat aici, spuse precaut Ryan.
— Perfect adevărat, aprobă Shaw. Nu s-a întâmplat niciodată. Îmi închipui că Dan v-a explicat şi de ce. Aripa provizorie a IRA continuă să obţină bani de aici, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu mulţi, dar suficienţi. Şi mai primesc şi arme. Există chiar motive să se creadă că au şi rachete sol-aer.
— La dracu'! izbucni Jackson.
— Au fost mai multe furturi de rachete „Redeye" – cele portabile pe care armata le încearcă acum. Au fost furate din fabricile de armament ale Gărzii Naţionale. Nu e ceva nou. Poliţia din Ulster a capturat şaizeci de mitraliere M-60 care au ajuns la Ulster pe aceeaşi cale. Armele au fost fie furate, fie cumpărate de la vreun sergent armurier care a uitat pentru cine lucrează. Anul trecut am trimis mai mulţi în faţa tribunalului, iar armata elaborează un nou sistem de păstrare a evidenţei. Numai o rachetă a fost recuperată. Cei de la PIRA au încercat să doboare un elicopter al armatei britanice acum câteva luni. Dacă nu s-a dat publicităţii nimic e

numai fiindcă au ratat, iar britanicii au putut să păstreze tăcerea. Oricum, continuă Shaw, dacă ar fi să desfăşoare operațiuni teroriste aici, banii şi armele s-ar cam împuțina. PIRA ştie acest lucru şi, mai mult ca sigur, ştie şi ULA.

— Bine, spuse Jack. Nu au acționat niciodată aici. Dar Murray v-a cerut să veniți aici ca să mă avertizați. De ce?

— Nu există nici un motiv. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva şi nu de Dan, nu m-aş fi obosit, dar Dan este un agent cu multă experiență şi crede că ar trebui să aflați de... nici măcar nu-i putem spune suspiciune, doctore Ryan. Să-i spunem măsură de prevedere, ca verificarea cauciucurilor înainte de a porni la un drum lung.

— Atunci ce dracu' îmi recomanzi? spuse Ryan morocănos.

— ULA s-a dat la fund – desigur, asta nu spune prea mult. Cred că modul cum au dispărut este interesant. Au realizat o operațiune îndrăzneață şi – Shaw pocni din degete – s-au vârât înapoi în bârlog.

— Informațiile, murmură Jack.

— Asta ce mai e? întrebă Shaw.

— S-a întâmplat din nou. Episodul din Londra, în care am fost implicat a fost rezultatul unor informații foarte valoroase Miller a fost mutat în secret, dar băieții cei răi au cunoscut secretul, nu-i aşa?

— Cinstit vorbind, nu cunosc amănuntele, dar aş zice că ați presupus destul de bine, încuviință Shaw.

Jack luă un creion în mâna stângă şi începu să-l învârtă.

— Ştiți la ce să ne aşteptăm aici?

— Sunt profesionişti. Asta-i o veste rea pentru britanici şi Poliția din Ulster, desigur, dar e bună pentru dumneata.

— Cum asta? întrebă Robby.

— Ranchiuna lor împotriva doctorului Ryan este mai mult sau mai puțin o problemă „personală”. A acționa contra lui ar fi o dovadă de lipsă de profesionalism.

— Cu alte cuvinte, spuse pilotul, când îi spuneți lui Jack că nu are de ce să se îngrijoreze, pariați pe comportarea de profesionişti a teroriştilor.

— Este un fel de a pune problema, domnule comandor. Altul ar fi să spunem că avem o experiență îndelungată în privința acestui tip de persoane.

— Mda!

Robby îşi stinse trabucul.

— În matematică asta se numeşte gândire inductivă. Este o concluzie care se deduce şi nu una care se impune din datele problemei. În inginerie noi o numim PMB.

— PMB? se miră Shaw.

— Presupunerea unei Minți Bolnave.

Jackson se întoarse pentru a se uita în ochii agentului FBI.

— Ca în majoritatea rapoartelor informative, nu poți distinge informațiile bune de cele rele decât atunci când e al dracului de târziu. Scuzați-mă, domnule Shaw, dar tare mi-e teamă că noi, executanții, nu suntem întotdeauna impresionați de materialul informativ pe care îl obținem.

— Ştiam că e o greşeală să vin aici! remarcă Shaw. Vedeți, Dan mi-a spus la telefon că nu are nici o probă care să sugereze că s-ar putea întâmplă ceva neobişnuit. Am petrecut ultimele zile analizând ceea ce avem în această problemă, dar n-am găsit nimic palpabil. E vorba numai şi numai de instinct. Când eşti polițist, crezi şi în aşa ceva.

Cu asta Robby se arătă de acord. Şi piloții se încred în instinctele lor. De data aceasta, ale lui îi spuneau ceva.

— Aşa că, se lăsă Jack pe spate, ce-ar trebui să fac?

— Cea mai bună apărare contra teroriştilor – ceea ce, de exemplu, şcolile de securitate le predau celor din lumea afacerilor – este evitarea şabloanelor. Adoptați o altă rută spre serviciu. Într-un fel sau altul schimbați ora de plecare. Atunci când conduceți, țineți privirea ațintită pe oglinda retrovizoare. Dacă vedeți aceeaşi maşină timp de două-trei zile, luați-i numărul şi telefonați-mi. Voi fi fericit să-l introduc pe calculator – nu e nici o scofală! Nu există nici un motiv concret de îngrijorare, numai că trebuie să fiți puțin mai vigilent. Cu puțină baftă, peste câteva zile sau săptămâni, vă vom telefona şi vă vom spune să uitați întreaga poveste. Ceea ce fac eu acum este într-un fel să vă alarmez inutil, dar ştiți regula: mai bine să-ți fie rău decât să-ți pară rău, nu-i aşa?

— Şi dacă obțineți unele informații pe altă cale? întrebă Jack.

— În cinci minute vă dau telefon. FBI-ului nu-i place deloc ideea ca teroriştii să acționeze aici. Lucrăm al naibii de conştiincios pentru ca aşa ceva să nu se întâmple şi până acum am fost foarte eficienți.

— Şi de cât noroc ați avut nevoie pentru asta? întrebă Robby.

— De mai puțin decât credeți, replică Shaw. Ei bine, doctore Ryan, îmi pare deosebit de rău că v-am alertat pentru ceva ce probabil nici nu există. Vă las cartea mea de vizită. Dacă vă putem

ajuta cu ceva, nu şovăiţi să mă sunaţi!

— Mulţumesc, domnule Shaw!

Jack luă cartea de vizită şi îl urmări cu privirea în timp ce pleca. Timp de câteva minute nu mai zise nimic După aceea, îşi deschise agenda de telefoane şi formă un număr: 011-44-1-499-9000. Trecură câteva secunde până ce apelul internaţional ajunse la numărul chemat.

— Ambasada americană! răspunse telefonista după primul ţârâit.

— Cu reprezentantul FBI, vă rog! Mulţumesc, aştept.

Telefonista reveni după cincisprezece secunde.

— Nu răspunde! Domnul Murray a plecat acasă – ba nu, scuzaţi-mă! E plecat din oraş pentru tot restul săptămânii. Lăsaţi vreun mesaj?

Jack se încruntă o clipă.

— Nu, mulţumesc. Voi telefona săptămâna viitoare.

Robby îl urmări pe prietenul său cum pune receptorul în furcă. Jack bătea toba în telefon şi, din nou, îşi aduse aminte cum arăta faţa lui Sean Miller. „E la aproape cinci mii de kilometri depărtare, Jack!”, îşi spuse Ryan.

— Poate! zise cu glas tare.

— Poftim?

— Nu ţi-am spus niciodată despre cel pe care… l-am prins.

— Cel pe care l-au răpit? Cel pe care l-am văzut la televizor?

— Rob, ai văzut vreodată – cum să spun? Ai văzut pe cineva de care să-ţi fie teamă pe loc?

— Cred că ştiu ce vrei să spui, spuse Robby pentru a evita întrebarea.

Jackson nu ştia ce să răspundă la asta. Ca pilot, cunoscuse teama de multe ori, dar pregătirea şi experienţa rezolvau lucrurile de la sine. Nu exista nici un *om* pe lumea asta de care să-i fie frică.

— La proces m-am uitat la el şi am ştiut că…

— Că e terorist şi ucide oameni. Asta m-ar fi neliniştit şi pe mine.

Jackson se ridică în picioare şi se uită pe fereastră.

— Doamne, Dumnezeule şi mai spun despre ei că sunt profesionişti! Eu da, *sunt* profesionist. Am un cod de comportare, mă pregătesc, exersez, respect nişte reguli.

— Oricum, sunt cu adevărat buni în ceea ce fac, spuse Jack calm. Şi tocmai asta îi face periculoşi. În plus, ULA asta este imprevizibilă. Aşa mi-a spus Dan Murray.

Jackson a părăsit fereastra.
— Hai să vedem pe cineva!
— Pe cine?
— Hai cu mine, băiete!
Vocea lui Jackson avea un ton de comandă atunci când voia. Îşi puse cascheta albă de ofițer ca să sublinieze acest lucru.
Coborâră scările şi se îndreptară spre est, pe lângă capelă şi pe lângă zidurile masive, cu aspect de puşcărie, ale clădirii Bancroft Hall. Lui Ryan îi plăcea campusul Academiei, cu această singură excepție. Înțelegea că e necesar ca toți studenții să trăiască experiența vieții militare în colectiv, dar nu i-ar fi plăcut să ducă o astfel de viață ca student. Elevii îl salutau pe Robby, care le răspundea de fiecare dată, Jack căutând să-l imite. Ryan aproape că auzea gândurile care treceau prin capul aviatorului. Le luă cinci minute ca să ajungă la noua aripă Lejeune.
Clădirea masivă, din marmură şi sticlă, contrasta cu piatra cenuşie şi indiferentă a Bancroftului. Academia de Marină a SUA era un complex guvernamental şi, deci, exclusă din standardele normale ale bunului gust arhitectural. Intrară la parter, trecură pe lângă un cârd de studenți în costume de jogging şi Robby îl conduse pe scară în jos, spre subsol. Jack nu mai fusese acolo. Scara ducea într-un coridor slab luminat, terminat într-o fundătură. Lui Ryan i s-a părut că aude pocnetul unui pistol de împuşcat în zid şi bănuiala i se confirmă când Jackson deschise o uşă grea de oțel către noul poligon de trageri cu pistolul. Văzuse o singură persoană în centrul liniei de tragere, cu un pistol de 22 în mână.
Sergentul-major Noah Breckenridge era imaginea tipică a subofițerului de infanterie marină. Înalt de 1,80 în, în corpul său de optzeci şi opt de kilograme n-ai fi găsit, oricât ai fi căutat, altă grăsime decât aceea din crenvurştii pe care îi mâncase la bufetul din Dalgren Hall. Purta o cămaşă kaki cu mâneci scurte. Ryan îl ştia din vedere, dar nu vorbiseră niciodată. Reputația lui Breckenridge era bine cunoscută. În cei douăzeci şi opt de ani de carieră ca puşcaş marin, fusese pretutindeni unde putea merge un puşcaş marin şi făcuse tot ceea ce poate face un puşcaş marin. Decorațiile lui se întindeau pe cinci rânduri, cea mai importantă fiind Crucea Marinei, pe care o câştigase pe când era trăgător de elită în Vietnam, în Batalionul 1 de cercetare. Sub panglici se găseau medaliile de țintaş, cea mai mică fiind aceea de „maestru". Breckenridge era renumit pentru eficacitatea lui în mânuirea

armamentului. Participa anual la campionatul național de la Camp Peny, Ohio, iar în doi din ultimii când ani câştigase Cupa Preşedintelui pentru măiestria cu care trăgea cu Coltul de 45 mm. Pantofii îi erau atât de lustruiți, încât cu mare greutate puteai distinge că pielea de dedesubt era, de fapt, neagră. Gradele îi străluceau ca oțelul inoxidabil, iar părul era tuns aşa de scurt, încât dacă avea vreun fir alb, nu putea fi observat. Îşi începuse cariera ca puşcaş obişnuit, servise în corpul de gardă al unor ambasade şi pe mare. Predase la şcoala de trăgători de elită, fusese instructor cu pregătirea militară în insula Parris şi ofițer-instructor la Quantico.

Atunci când grupa de puşcaşi marini de la Academie fusese mărită, Breckenridge fusese sergent-major divizionar la Camp Lejeune şi se spunea că atunci când venise din Annapolis îşi terminase cel de-al treizecilea an ca sergent-major de marină, ocupând un birou alăturat celui al comandantului. Prezența lui la Annapolis nu era accidentală. În timp ce mergea prin campus, Breckenridge era el însuşi o provocare, elocventă, dar neexprimată, adresată oricărui student nehotărât în privința scopurilor carierei lui. „Nici măcar să nu te gândeşti să fii ofițer de marină dacă nu eşti în stare să te impui ca omul ăsta”. Era o provocare pe care mulți studenți nu o acceptaseră. Trupele de infanterie marină care sprijineau gărzile civile erau, din punct de vedere tehnic, sub comanda unui căpitan. De fapt, căpitanul avusese bunul simț să-l lase pe Breckenridge să conducă. Tradițiile Corpului de Infanterie Marină nu erau transmise mai departe de ofițeri, ci mai degrabă de subofițeri, care erau păstrătorii lor.

În timp ce Ryan şi Jackson îl urmăreau, sergentul-major scoase un pistol nou-nouț dintr-un dulap plin de cutii şi ataşă un încărcător. Trase două focuri, apoi examină ținta printr-o lunetă. Se încruntă, scoase o şurubelniță din buzunarul cămăşii şi reglă înălțătorul. Două noi cartuşe, controlat, altă reglare. Încă două cartuşe. De data aceasta pistolul era perfect reglat, aşa că îl aşeză din nou în cutia în care venise de la fabrică.

— Cum merge, Puşchi? întrebă Robby.

— Bună ziua, domnule comandor! răspunse Breckenridge cu un glas plăcut de bariton. Accentul lui sudic din Mississippi se împrăştie pe pardoseala de beton. Cum vă simțiți azi?

— Nu mă plâng. Sunt cu cineva cu care vreau să faci cunoştință. Acesta este Jack Ryan!

Îşi strânseră mâinile. Spre deosebire de Skip Tyler, Breckenridge

era un om care înțelegea să-şi disciplineze puterea.

— Vă salut! Dumneavoastră sunteți tipul din ziare?

Breckenridge îl examină aşa cum examinezi un recrut.

— Da, eu sunt.

— Încântat să vă cunosc, domnule! Îl ştiu pe cel care v-a alergat prin Quantico.

Ryan râse.

— Şi ce mai face Fiul lui Kong?

— Willie a ieşit la pensie. Are un magazin de articole sportive în Roanoke. Îşi aduce aminte de dumneavoastră. Spune că erați suficient de dezghețat pentru un băiat de colegiu şi îmi închipui că vă aduceți aminte aproape tot ce v-a învățat.

Breckenridge se holba la Jack cu o privire de satisfacție benignă, ca şi cum acțiunea lui Ryan din Londra ar fi fost o nouă dovadă că tot ceea ce spun şi fac cei din infanteria marină înseamnă ceva. Oricum n-ar fi crezut altcumva, dar incidente ca acela îi sporeau încrederea în imaginea Corpului de Infanterie Marină.

— Dacă ziarele n-au mințit, atunci, domnule locotenent, ați făcut bine.

— Nu aşa de bine, sergent-major!

— Puşchi, îl corectă Breckenridge. Toată lumea îmi spune Puşchi.

— După ce totul s-a terminat, continuă Ryan, am tremurat ca trestia.

Breckenridge se arătă amuzat de asta.

— La dracu', domnule, toți facem la fel! Ceea ce contează este să-ți faci datoria. Ce urmează după aia nu mai contează. Aşa că ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor? Vă tentează câteva reprize de tragere?

Jackson îi explică ce spusese agentul FBI. Fața sergentului-major se întunecă. După un moment, scutură din cap.

— Vă ia cu transpirație, nu-i aşa? Nu pot spune că vă condamn, domnule locotenent! Terorişti? pufni el. Un terorist este un punkist cu o mitralieră. Asta-i tot; un punkist bine înarmat. Nu-ți trebuie mult ca să împuşti pe cineva pe la spate sau să mitraliezi o sală de aşteptare dintr-un aeroport. Aşa că, domnule locotenent, vă gândiți să vă asigurați protecția, corect? Şi poate ceva şi acasă.

— Nu ştiu… dar presupun că dumneata eşti persoana cea mai indicată să mă ajute.

Ryan nu se gândise la asta, dar era clar că Robby o făcuse.

— Ce-ați făcut la Quantico?

— M-am specializat în pistolul de 45 şi în puşcă-mitralieră M-16. Nimic spectaculos, dar m-am specializat.

— Acum mai trageți, domnule? întrebă Breckenridge încruntat.

Specializarea nu era un semn încurajator pentru un trăgător de elită.

— De obicei, îmi fac norma de rațe şi gâşte, deşi în sezonul ăsta am sărit peste ea, recunoscu Jack.

— Vânătoare la munte?

— Am avut două după-amieze bune la porumbei în septembrie. Sunt un trăgător bunicel, Puşchi. Folosesc un Remington 1100, automat, calibru 12.

Breckenridge dădu din cap.

— Pentru început e bun. Asta e arma pentru acasă. Nimic nu bate o armă de vânătoare când tragi de aproape – în afară de un aruncător de flăcări, se înțelege.

Sergentul-major zâmbi.

— Aveți puşcă cu gloanțe pentru cerbi? Nu? Ei bine, o să primiți una. Țeava, are vreo cincizeci de centimetri, încărcătorul este sub țeavă şi are cătare şi înălțător ca la armele militare. Magazia era o capacitate de cinci cartuşe. În prezent, majoritatea oamenilor ar recomanda arma cu două țevi, dar eu sunt pentru cea cu patru. Mai multe alice şi nu reduc raza de bătaie. Ajunge la optzeci-nouăzeci de metri, ceea ce e ultrasuficient pentru cazul de față. Important este ca, odată lovit, cerbul să se prăbuşească – punct.

Făcu o pauză.

— De fapt, aş putea să vă dau nişte cartuşe *flechette.*

— Astea ce mai sunt? a întrebat Ryan.

— Un cartuş experimental care se încearcă la Quantico, va fi folosit de poliția militară şi poate la ambasade. În loc de alice de plumb, se trag şaizeci de proiectile de calibru trei, ca nişte săgeți. Ar trebui să vedeți ce fac chestiuțele astea. Dezgustător! Asta, în ce priveşte casa. Acum: vreți să purtați armă?

Ryan se gândi câteva clipe. Ar însemna să scoată un permis de portarmă. Îşi spuse că ar putea apela la poliția statului… sau la o anumită agenție federală. Trebuia să mediteze la *asta.*

— Poate, spuse el în cele din urmă.

— Okay. Haideți să facem un test.

Breckenridge se duse în biroul său. Revenise după un minut cu o cutie de carton.

— Domnule locotenent, iată un pistol de mare exactitate, un 45

cu țeava modificată pentru calibru 22.

Sergentul-major i-l întinse lui Jack. Ryan îl luă, scoase încărcătorul şi trase manşonul țevii, ca să se asigure că nu e încărcat. Breckenridge privea şi dădea din cap aprobator. Jack fusese învățat de tatăl său ce înseamnă securitatea în poligon, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. După aceea, strânse arma în mână, luă linia de ochire pentru a se obişnui. Fiecare armă este diferită. Acesta era un pistol de precizie, echilibrat şi cu o linie de ochire destul de bună.

— Merge, spuse Ryan, deşi e mai uşor decât un Colt.

— Asta îl va face mai greu.

Breckenridge îi dădu un încărcător.

— Are cinci cartuşe. Introduceți încărcătorul în pistol, dar nu băgați cartuş pe țeavă până nu vă spun eu.

Sergentul-major era obişnuit să dea ordine ofițerilor şi ştia să o facă politicos.

— Mergeți la standul patru. Relaxați-vă! E o zi frumoasă.

— Da. Aşa a început şi atunci! observă Ryan.

Puşchi se duse la panoul cu butoane şi stinse marea majoritate a luminilor.

— Bine, domnule locotenent! Țineți arma îndreptată în jos, vă rog! Introduceți primul cartuş!

Jack trase manşonul țevii cu mâna stângă şi i-a dat drumul jos. Nu se întoarse. Se hotărî să se relaxeze şi să ia jocul în serios. Auzi țăcănitul unei brichete. Robby şi-o fi aprins un trabuc.

— Am văzut fotografia fetiței dumneavoastră în ziare, domnule locotenent. E tare drăguță.

— Mulțumesc, Puşchi! Şi eu am văzut-o pe una din fetele dumitale în campus. Frumuşică, dar nu mai e chiar aşa de mică. Am auzit că e logodită cu un student de la Academie.

— Da, domnule. Aia este fetița mea, spuse Breckenridge mai mult ca un tată şi mai puțin ca un puşcaş marin. Cea mai mică din cele trei. O să se mărite…

Ryan tresări speriat în momentul în care ceva începu să pocnească la picioarele lui încercă să se întoarcă, dar Breckenridge strigă la el:

— *Acolo, acolo e ținta!*

Se aprinse o lumină şi zări. O țintă-siluetă aflată la vreo şaptesprezece metri de el. O parte din mintea lui Ryan ştia că e un test, dar nu-i păsa. Pistolul de 22 se ridică şi părând să ochească singur în ținta de hârtie. Dădu drumul la toate cele cinci cartuşe în

mai puțin de trei secunde. Zgomotul se mai auzea încă atunci când, cu mâini tremurânde, puse pistolul pe masă.

— Doamne, Dumnezeule, sergent-major! aproape că țipă Ryan.

Se aprinseră şi celelalte lumini. Camera mirosea a praf de puşcă, iar podeaua era plină de bucăți de hârtie de la pocnitori. Robby era în picioare la intrarea în biroul lui Puşchi, în timp ce Breckenridge stătea chiar în spatele lui, gata să-i prindă mâna cu pistolul în caz că Ryan ar fi făcut vreun gest nechibzuit.

— Seara lucrez ca instructor pentru poliția oraşului Annapolis. Vedeți, nu-i uşor să găseşti ceva care să simuleze stresul din condițiile de luptă. Şi atunci m-am gândit la chestia asta. Bun, acum hai să ne uităm la țintă!

Breckenridge apăsă pe un buton şi un motor electric ascuns puse în funcțiune scripetele standului de tragere numărul 4.

— La dracu'! bombăni Ryan, uitându-se la țintă.

— Nu-i chiar aşa de rău! comentă Breckenridge. Avem patru urme pe hârtie. Două în afara siluetei, două în ea, amândouă în piept. Ținta dumneavoastră e la pământ, domnule locotenent şi e rănită destul de grav.

— Două din cinci – trebuie să fie ultimele două, m-am concentrat mai bine.

— Am observat, aprobă Breckenridge. Primul cartuş a fost sus şi la stânga, a ratat ținta. Următoarele două au intrat aici şi aici. Ultimele două au fost suficient de bune. Nu e rău, domnule locotenent.

— La Londra am reuşit mult mai bine.

Ryan nu era prea convins. Cele două găuri din afara cercurilor îşi băteau joc de el, iar un cartuş nici măcar nu atinsese ținta…

— La Londra, din câte am înțeles de la televizor, ați avut o secundă sau două de gândire, spuse Puşchi.

— Cam aşa! recunoscu Ryan.

— Vedeți, domnule locotenent, asta este cu adevărat important. Acea secundă sau cele două secunde sunt totul, deoarece aveți timp să vă gândiți. Mulți polițişti sunt ucişi tocmai pentru că nu au răgazul acesta de gândire. Acea secundă îți dă posibilitatea să înțelegi ce se întâmplă, să-ți alegi ținta şi să hotărăşti ce să faci cu ea. Acum, pe dumneavoastră v-am făcut să treceți prin toate cele trei etape dintr-o dată.

Primul cartuş l-ați trimis în bălării. Al doilea şi al treilea au fost mai bune, iar ultimele două au fost suficient de bune ca să doborâți ținta la pământ. Nu-i deloc rău! E aproape la fel de bine

ca şi în cazul unui poliţist pregătit – doar că dumneavoastră trebuie să trageţi şi mai bine.

— Cum adică?

— Sarcina unui poliţist este să apere ordinea. Pentru dumneavoastră ceea ce contează este să rămâneţi în viaţă, iar asta este mai uşor. Asta-i vestea cea bună. Vestea proastă este că băieţii ăia răi n-or să vă dea două secunde de gândire decât dacă-i doborâţi, ori sunteţi foarte norocos.

Breckenridge le făcu semn să-l urmeze în birou. Acolo se trânti în scaunul lui de muşama. Ca şi Jackson, fuma trabuc.

Aprinse unul mai bun decât al lui Robby, dar tot împuţise încăperea.

— Trebuie să faceţi două lucruri. Unu: vreau să vă văd aici în fiecare zi pentru a trage o cutie de cartuşe de 22; asta înseamnă zilnic, timp de o lună, domnule locotenent. Trebuie să învăţaţi să trageţi mai bine. Exact ca la golf: dacă vrei să fii bun, trebuie să exersezi în fiecare zi. Va trebui să transpiraţi puţin şi aveţi nevoie de cineva care să vă îndrume. Asta nu-i o problemă, zâmbi Puşchi; de-aia sunt eu aici. Al doilea: trebuie să câştigaţi timp în cazul în care vin băieţii răi.

— FBI-ul i-a spus să conducă maşina ca băieţii de la ambasadă, adăugă Jackson.

— Mda, e un lucru bun pentru începători La fel ca în Vietnam – nu te cantonezi în modele. Dar ce se întâmplă dacă vor încerca să vă lovească acasă?

— E destul de izolat, Puşchi, spuse Robby.

— Aveţi sistem de alarmă? îl întrebă Breckenridge pe Ryan.

— Nu, dar aş putea să-mi pun unul, zise Ryan.

— E o idee bună. Nu ştiu cum arată locuinţa şi împrejurimile, dar dacă puteţi să câştigaţi cele câteva secunde necesare şi aveţi arma aia de vânătoare, domnule locotenent, îi puteţi face să dorească să nu fi venit – sau măcar să-i ţineţi la distanţă până apare poliţia. Aşa cum am spus, important e să rămâneţi în viaţă. Bun, acum cu familia cum stăm?

— Soţia este doctoriţă şi gravidă. Fetiţa – ei, pe ea ai văzut-o la televizor, presupun.

— Soţia ştie să tragă?

— Cred că n-a pus în viaţa ei mâna pe un pistol.

— Predau un curs de folosire a armelor de foc pentru femei în scopuri defensive – asta tot din treaba pe care o fac pentru poliţia locală.

Ryan se întrebă cum va reacționa Cathy, dar până la urmă alungă ideea din cap.

— Ce pistol crezi că ar trebui să-mi iau?

— Dacă veniți mâine, vom testa câteva. Aveți nevoie de ceva cu care să vă simțiți comod. Oricum, să nu vă duceți în oraş să cumpărați un Magnum 44, bine? Şi nu îmi plac pistoalele. Arcurile amortizează reculul, aşa că te acomodezi mai uşor cu ele. Trebuie cumpărat ceva cu care să-ți placă să tragi, nu să-ți facă răni la mână şi să-ți dea peste cap încheietura. Mie îmi place Coltul 45 şi trag cu micuțul ăsta de douăzeci de ani.

Breckenridge apucă mâna dreaptă a lui Ryan şi i-o îndoi.

— Cred că vom începe cu un Browning de 9 mm. Mâna dumneavoastră pare destul de mare ca să-l cuprindă bine.

Browning-ul are un încărcător pentru treisprezece cartuşe şi îți trebuie o mână suficient de mare ca să-l poți controla cum trebuie. Şi tocmai de aia e mai sigur. Dacă acasă aveți un copilaş, trebuie să vă gândiți la siguranță, domnule locotenent.

— Nu-i nici o problemă! spuse Ryan. Îl pot ține undeva unde nu poate ajunge – avem o debara aproape de tavan, la peste doi metri de la podea, îl pot ține acolo. Pot să exersez cu un pistol de calibru mare aici?

Sergentul-major râse.

— Aici folosim în principal pistoale de 22, dar santinelele mele exersează tot timpul cu arme de 45. Mi se pare că ştiți să trageți destul de bine... Dacă vă spun ceva aveți încredere, domnule, cu asta îmi câştig eu pâinea.

— Când vrei să vin, Puşchi?

— Să zicem în jur de ora patru, în fiecare după-amiază?

Ryan dădu afirmativ din cap.

— E-n regulă!

— În ce o priveşte pe soția dumneavoastră, ascultați-mă pe mine, aduceți-o aici într-o sâmbătă! O s-o aşez aici şi o să-i vorbesc despre arme. Multor femei le este pur şi simplu frică de zgomot – şi mai e şi rahatul ăla de la televiziune. Dacă nu reuşesc altceva, măcar se va obişnui cu împuşcăturile. Spuneți că e doctoriță? Atunci trebuie să fie foarte inteligentă. La naiba! Poate chiar o să-i placă. Ați rămâne surprins dacă v-aş spune câte din elevele mele se apucă de treaba asta.

Ryan clătină din cap. Cathy nu-i atinsese niciodată arma de vânătoare şi atunci când şi-o curăța, nu-i dădea drumul lui Sally să intre în cameră. Jack nu se gândise prea mult la acest lucru şi

fusese chiar bucuros că Sally nu-i stătea în cale. Copiii şi armele de foc nu fac casă bună. Îşi păstra Remington-ul demontat, iar muniția o ținea încuiată la subsol. Cum ar reacționa Cathy ştiind că aveau o armă încărcată în casă?

„Ce se va întâmplă dacă voi începe să port armă? Cum va reacționa? Ce se va întâmplă dacă băieții cei răi se iau şi după ele?...”

— Ştiu la ce vă gândiți, domnule locotenent! zise Breckenridge. Hei, domnul comandor a zis că băieții de la FBI nu cred că se va întâmplă nimic din toate astea nu?

— Mda!

— Ceea ce faceți dumneavoastră acum nu e nimic altceva decât că vă luați nişte măsuri de prevedere, nu-i aşa?

— Aşa a spus şi el! răspunse Ryan.

— Ascultați! Şi noi primim note informative De când au apărut rahații ăştia primim materiale de la poliție şi de la FBI şi... din alte locuri – chiar şi de la Garda de Coastă. O parte din oamenii lor vin aici pentru pregătire în domeniul armelor de foc, din cauza drogurilor trebuie s-o facă acum şi pe-asta. Îmi voi întinde şi eu antenele, îl asigură Breckenridge.

„Informații – totul se rezumă la o luptă pentru informații. Trebuie să ştii ce se întâmplă dacă vrei să poți lua măsuri”. Jack se întoarse ca să-l privească pe Jackson şi în clipa aceea luă o hotărâre pe care încercase să o evite de când se reîntorsese din Anglia. Încă avea numărul în birou.

— Şi dacă îți spun că rahații ăştia revin? întrebă Ryan zâmbind.

— Vor dori să nu fi venit, spuse serios sergentul-major. Aceasta este o rezervație a forțelor navale ale SUA păzită de Corpul de Infanterie Marină al SUA.

„Am mai auzit melodia asta undeva”, îşi zise Ryan.

— Atunci, mulțumesc, Puşchi! Acum, dispar.

Breckenridge îi conduse până la uşă.

— Orele patru, mâine, domnule locotenent! Cu dumneavoastră cum rămâne, domnule comandor?

— Mă opresc la rachete şi tunuri, Puşchi. E mai sigur aşa. Noapte bună!

— Noapte bună, domnule!

Robby îl conduse pe Jack la birou. Nu puteau sări peste ritualul zilnic de consumare a unui păhărel. Jackson avea de făcut unele cumpărături în drum spre casă. După ce prietenul său plecă, Jack se uită lung la telefon. Reuşise să se abțină timp de mai multe

săptămâni, în ciuda dorinței de a obține unele informații despre ULA Dar de acum nu mai era doar curiozitate. Ryan își deschise carnetul de telefoane la litera G. Avea posibilitatea să sune direct la Washington, dar degetele lui ezitau să apese pe clape.

— Aici domnișoara Cummings, răspunse o voce după primul țârâit.

Jack respiră adânc.

— Bună, Nancy! Sunt doctorul Ryan. Șeful este?

— Să verific! Puteți aștepta o clipă?

— Da.

Nu aveau telefoane din acelea muzicale, observă Ryan. Auzea doar un ciripit de zgomote electronice. „Fac bine ceea ce fac?” se întrebă. Recunoscu că nu știa.

— Jack? spuse o voce familiară.

— Bună, domnule amiral.

— Ce-ți mai face familia?

— Bine, mulțumesc!

— A trecut cu bine prin aventura aia?

— Da, domnule.

— Înțeleg să soția ta așteaptă un copil. Felicitări!

„Și de unde, mă rog, știți asta, domnule amiral?” Dar nu-l întrebă cu voce tare. Nu era cazul. Directorul adjunct pentru informații trebuia să știe tot, existau cel puțin un milion de căi pentru a afla.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Ei, cu ce te pot ajuta?

— Domnule amiral, eu… Jack ezită. Vreau să mă uit prin dosarul ULA.

— Mda, cred că ai putea. Am pe masă un raport al unității antiteroriste din FBI și am colaborat în ultima vreme și cu SIS. Aș vrea să te am aici înapoi, Jack. Poate chiar permanent. Te-ai mai gândit la oferta pe care ți-am făcut-o la ultima noastră discuție? îl întrebă Greer pe un ton nevinovat.

— Da, domnule, m-am gândit, dar… sunt prins până la sfârșitul anului școlar, temporiză lucrurile Jack. Nu voia să abordeze această problemă. Dacă l-ar fi forțat, ar fi spus nu și asta i-ar fi anulat șansa de a intra la Langley.

— Înțeleg. Nu te grăbi! Când vrei să vii?

„De ce oare e așa de cooperant?”

— Aș putea veni mâine dimineață? Primul curs îl am la orele paisprezece.

— Nu e nici o problemă! Să fii la poarta principală mâine dimineață la ora opt! O să fii aşteptat. La revedere!

— La revedere, domnule!

Jack puse receptorul în furcă.

„Ei bine, a fost uşor. Prea uşor! îşi zise Jack. Ce-o fi urmărind?” Ryan alungă gândul acesta. Voia să vadă ce avea CIA S-ar fi putut să dețină unele informații pe care FBI-ul nu le avea; la urma urmei, ar fi intrat în posesia unor date pe care oricum nu le avea – şi Jack voia să o facă.

Drumul spre casă fu plin de necazuri. Jack se uita în oglinda retrovizoare, dar îşi aduse aminte că plecase de la Academie pe acelaşi drum pe care îl parcurgea zilnic. Vedea maşini familiare. Aşa se întâmplă când faci naveta în fiecare zi la aceeaşi oră. Erau cel puțin douăzeci de maşini pe care învățase să le recunoască. O secretară conducea un Camaro Z-28. Nu putea să nu fie secretară. Era prea bine îmbrăcată. Apoi, tânărul avocat în BMW-ul său – maşina îl făcea avocat, îşi zise Ryan, amintindu-şi că întotdeauna îşi etichetase colegii de navetă. „Şi ce te faci dacă apare un tip nou? Se întrebă. O să poți spune care-i terorist?” Ar fi fost o baftă prea mare, ştia. Miller, cu tot aerul amenințător de pe chipul lui, ar arăta suficient de obişnuit cu jachetă şi cravată, ca un funcționar oarecare…

„Paranoia! Toată chestia asta e paranoia!” îşi spuse Ryan. În curând va verifica bancheta din spate înainte de a se urca în maşină, ca să vadă dacă nu e ascuns cineva cu un pistol sau un garou, aşa cum se întâmplă în filme. Se întreba dacă toată povestea nu era decât o pierdere stupidă de vreme. Dar dacă Murray are o idee fixă? Pur şi simplu trebuie să fie precaut. FBI-ul şi-a învățat oamenii să fie precauți în astfel de situații; era sigur de asta. S-o sperii şi pe Cathy? Şi dacă nu-i nimic?

„Şi dacă nu-i nimic?

De-aia mă duc mâine la Langley” îşi răspunse Ryan.

La opt şi jumătate o uimiseră pe Sally la culcare, îmbrăcată în pijamaua ei de flanel cu un iepuraş desenat pe piept. Era cam mare ca să poarte aşa ceva, se gândi Jack, dar nevastă-sa insista, pentru că fetița avea obiceiul de a se dezveli noaptea.

— Cum a fost la serviciu astăzi? îl întrebă Cathy.

— Puştii mi-au dat o medalie, îi spuse şi îi dădu explicațiile de rigoare timp de mai multe minute. În cele din urmă, scoase „Ordinul Țintei Purpurii” din servietă. Cathy găsi povestea

amuzantă. Zâmbetul îi dispăru însă când îi relată vizita domnului Shaw de la FBI. Jack se strădui să nu omită nimic din ce spusese agentul.

— Prin urmare nu crede că vor fi probleme? întrebă ea cu un glas în care se ghicea speranța.

— Nu putem totuşi să luăm lucrurile în derâdere!

Cathy se întoarse o clipă cu spatele. Nu ştia ce trebuie să înțeleagă. „Normal, se gândi soțul ei. Nici eu nu ştiu!”

— Aşa că ce-o să faci? întrebă ea în cele din urmă.

— În mod sigur vom comanda un sistem de alarmă. Apoi, mi-am montat arma de vânătoare şi am încărcat-o.

— Nu, Jack, nu în casa asta şi cu Sally prin preajmă! spuse Cathy indignată.

— E pe dulapul meu. E încărcată, dar nu are cartuş pe țeavă. Nu are cum să ajungă la ea, chiar dacă îşi ia scăunelul. Stă doar încărcată, Cathy! O să încep să exersez cu ea şi probabil că o să-mi iau şi un pistol. Şi... ezită, as vrea ca şi tu să începi să tragi.

— Nu! Eu sunt doctoriță, Jack. Eu nu folosesc arme!

— Dar nu muşcă! spuse Jack răbdător. Vreau să cunoşti un tip care învață femeile să tragă. Doar să stai de vorbă cu el...

— Nu!

Cathy era hotărâtă. Jack respiră adânc. I-ar fi luat o oră să o convingă, cam ăsta era timpul necesar ca bunul ei simț să învingă prejudecățile. Numai că nu voia să piardă o oră cu acest subiect, cel puțin nu acum.

— Deci mâine o să telefonezi să vină să ne instaleze un sistem de alarmă?

— Trebuie să mă duc undeva.

— Unde? Nu ai ore decât după-amiază!

Ryan inspiră adânc.

— Mă duc la Langley.

— Ce-i la Langley?

— CIA, răspunse simplu Jack.

— Ce?

— Îți aminteşti de vara trecută? Am obținut banii de contract de la compania „Mitre Corporation”.

— Mda!

— Toată treaba s-a făcut la sediul CIA.

— Dar în Anglia ai spus că niciodată...

— De acolo au provenit cecurile. Pentru ei am lucrat. Numai că treaba am făcut-o la CIA.

— Ai mințit? Cathy era înmărmurită. Ai mințit la tribunal?

— Nu. Am spus că niciodată nu am fost angajat de CIA şi nici n-am fost.

— Dar nu mi-ai spus niciodată! …

— Nu era necesar să ştii, replică Jack. „Ştiam eu că nu e o idee bună…”

— Sunt soția ta, la naiba! Ce-ai făcut acolo?

— Am lucrat într-o echipă de universitari. La câțiva ani aduc oameni din afară să se uite la nişte date, ca un fel de control al muncii salariaților permanenți. Nu sunt spion sau altceva. Am făcut toată treaba stând la un birou într-o cămăruță de la etajul trei. Am scris un raport şi asta a fost tot.

Nu avea sens să-i explice şi restul.

— Despre ce era raportul?

— Nu-ți pot spune.

— Jack!

Acum era supărată foc.

— Ascultă, iubito! Am semnat un angajament că nu voi discuta niciodată treaba asta cu cineva care nu a fost verificat – mi-am dat cuvântul, Cathy.

Asta o mai calmă puțin. Ştia că soțul ei îşi respecta întotdeauna cuvântul. Era de fapt unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult la el. O deranja că se folosea de asta ca de o armă de apărare, dar ştia că era un zid pe care nu putea să-l doboare. Încercă altă tactică.

— Aş putea să ştiu de ce te duci din nou?

— Vreau să-mi arunc ochii peste nişte informații pe care le au ei. Cred că-ți imaginezi ce fel de informații!

— Despre tipii ăştia din ULA?

— Păi, în momentul ăsta trebuie să-ți mărturisesc că nu prea mă interesează problema chinezilor.

— Eşti îngrijorat din cauza lor, nu-i aşa?

În cele din urmă, începuse şi ea să fie îngrijorată.

— Mda, cred că da!

— Dar de ce? ziceai că FBI-ul a spus că nu…

— Nu ştiu – la dracu’, ba ştiu! Nenorocitul ăla de Miller, ăla de la proces. Vrea să mă omoare.

Ryan se uită în podea. Era pentru prima oară când o spunea cu voce tare.

— De unde ştii asta?

— I-am văzut fața, Cathy. I-am văzut-o şi mi-e teamă – şi nu

numai pentru mine mi-e teamă.

— Dar eu şi Sally…

— Crezi că-i pasă de asta? spuse Ryan supărat. Ticăloşii ăştia omoară oameni pe care nici nu-i cunosc. Aproape că o fac ca să se distreze. Vor să schimbe lumea cu ceva ce le place lor şi nu le pasă de cine le stă în cale. „Pur şi simplu nu le pasă!”

— Şi de ce te duci la CIA? Te pot apăra – ne pot apăra, vreau să zic…

— Vreau să înțeleg mai bine ce-i în capul lor.

— Dar FBI-ul nu ştie asta?

— Vreau să văd eu însumi informațiile. Am făcut treabă frumoasă când am lucrat acolo. Chiar mi-au propus să… ei bine, mi-au propus un post permanent. I-am refuzat.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre asta! răbufni Cathy.

— Ai aflat acum.

Jack continuă să vorbească mai multe minute, explicând ceea ce îi spusese Shaw. Cathy ar trebui să fie atentă când se duce sau vine de la serviciu. În cele din urmă, a început şi ea să surâdă. Conducea un Porsche 911 cu şase cilindri. De ce nu fusese niciodată amendată pentru depăşirea vitezei era o sursă permanentă de mirare pentru soțul ei. Probabil că felul ei de a arăta nu şoca şi poate le arăta şi legitimația de la spitalul Hopkins, însoțită de vreo poveste că se îndrepta spre sala de operații. Oricum, gonea cu peste 200 km/oră, conducându-şi maşina ca pe un avion. Conducea maşini Porsche încă de la vârsta de şaisprezece ani şi recunoscu în sinea lui că ştia cum să facă maşinile sport să scrâşnească pe un drum de țară – suficient pentru ca el să se agațe cu nădejde de bord. Maşina, îşi spuse Ryan, era pentru ea o apărare mai bună decât un pistol.

— Crezi că o să-ți aduci aminte de tot ce ți-am spus?

— Va trebui.

— Îmi pare rău că v-am vârât în asta. Niciodată – niciodată n-am ştiut că se va întâmplă aşa ceva. Poate ar fi trebuit să stau în banca mea.

Cathy îşi plimbă mâna pe pieptul lui.

— Nu mai poți schimba nimic acum. Poate că se înşală ei. Aşa cum ai spus tu: probabil că e doar o reacție paranoidă.

— Mda!

12
Reîntoarcerea acasă

Ryan plecă de acasă cu mult înainte de ora şapte. Mai întâi merse pe Şoseaua 50 şi se îndreptă spre vest, către Districtul Columbia. Ca de obicei, drumul era aglomerat, cu mulți navetişti care se îndreptau spre agențiile federale, transformând zona într-un loc de trecere. Intră pe 1-495, şoseaua de centură, îndreptându-se spre nord printr-un trafic şi mai dens, ale cărui puncte aglomerate erau raportate de un elicopter postului de radio. Era drăguț să ştii că nu te puteai deplasa decât cu 70 km/oră pe un drum pe care ar fi trebuit să mergi cu peste 100 km/oră.

Se întrebă dacă şi Cathy făcea ceea ce trebuia să facă. Problema era că ea nu avea aşa multe variante ca să ajungă la Baltimore. Grădinița la care mergea Sally se afla pe autostrada Ritchie şi asta o împiedica să folosească singura rută alternativă. Pe de altă parte, autostrada Ritchie era întotdeauna un drum aglomerat, dar pe care se mergea repede, aşa că interceptarea pe acest drum n-ar fi fost uşoară. În oraşul Baltimore ar fi putut să-şi aleagă mai uşor rutele spre spitalul Hopkins şi ea promisese că le va schimba. Ryan se uită la maşinile din jur şi trase o înjurătură. În ciuda a tot ce-i spusese lui Cathy, nu-şi făcea griji prea mari pentru familia sa. El era cel care se interpusese în calea teroriştilor, iar dacă motivația era cu adevărat personală, atunci el era singura lor țintă. Poate. În cele din urmă trecu peste fluviul Potomac şi a luat-o pe George Washington Parkway. Cincisprezece minute mai târziu, intră pe varianta spre CIA.

Îşi opri Broscuța la postul de gardă. Un ofițer în uniformă ieşi şi îi ceru să-şi spună numele, deşi controlase deja numărul de înmatriculare al maşinii lui Ryan pe un computer. Ryan îi dădu permisul de conducere şi, înainte de a-l lăsa să treacă, ofițerul se uită atent la fotografie.

— Domnule, locul de parcare al vizitatorilor se află la stânga şi apoi la dreapta…

— Mulțumesc! Am mai fost pe aici.

— Foarte bine, domnule!

Ofițerul îi făcu semn să-şi continue drumul.

Copacii erau desfrunziți. Sediul central al CIA fusese construit în spatele primului şir de dealuri care dau spre valea Potomacului, spre ceea ce, odată, fusese o pădure luxuriantă. Marea majoritate a copacilor supraviețuiseră, ca să ascundă clădirea. Jack o luă pe prima la stânga şi apoi în sus pe deal, pe un drum cu serpentine. Locul de parcare pentru vizitatori era şi el păzit – de o femeie – care îi făcu lui Jack semn spre un loc vacant şi îl verifică din nou înainte de a-l îndrepta spre intrarea principală. În dreapta era „Bubble”, un amfiteatru în formă de iglu, legat de clădire printr-un tunel. Ținuse o prelegere acolo, despre strategia navală. În fața lui se ridica localul CIA o structură de şapte etaje, din piatră albă sau poate din beton. Nu controlase îndeaproape acest lucru. De îndată ce intră în clădire, căldura excesivă radiată de calorifere îl lovi ca un ciomag. Văzu opt ofițeri de securitate, de data asta toți în haine civile, cu jachetele descheiate, pentru a sugera că poartă arme. Dar în loc de arme aveau radiouri, iar Jack era sigur că băieții cu arme se găseau la numai câțiva metri mai încolo. Pe pereți erau camere de luat vederi care transmiteau imaginile spre încăperea centrală de control – Ryan nu ştia unde se află încăperea cu pricina; de fapt, singurele părți din clădire pe care le ştia erau culoarul, fostul său birou, toaleta şi bufetul. Fusese la etajul superior de mai multe ori, dar de fiecare dată fusese escortat, deoarece permisul său nu prevedea accesul la acel nivel.

— Doctore Ryan!

Un bărbat se apropie de el. I se părea vag familiar, dar nu putea să facă legătura între chip şi nume.

— Sunt Marty Cantor. Lucrez la etaj.

Îşi aduse aminte de nume în momentul în care îşi strânseră mâinile. Cantor era adjunctul amiralului Greer, fost student la Yale. Îi înmână lui Jack un permis de trecere.

— Mergem întâi în camera vizitatorilor? făcu Jack semn spre stânga.

— Am avut eu grijă. Mă puteți urma.

Cantor îl conduse la primul punct de control. Se aplecă puțin şi introduse într-o fantă cartela atârnată de un şnur în jurul gatului. O uşiță, cu dungi portocalii şi galbene, ca acelea folosite la parcările subterane, se deschise, după care, în momentul în care Ryan introduse cartela din nou în deschizătură, se închise. Un computer aflat la subsol verifică codul electronic de pe permis şi hotărî să-i permită lui Ryan accesul în clădire. Uşa se ridică din nou. Jack nu se simțea în apele lui aici. „Ca şi înainte, îşi zise, ca

şi cum ai fi la închisoare – ba nu, securitatea într-o închisoare nu-i nimic faţă de ce-i aici.” Acest loc avea ceva ce îl umplea de nervi.

Jack îşi spânzură permisul pe după gât. Îi aruncă o privire. Avea o fotografie color, făcută cu un an în urmă şi un număr, dar nici un nume. Nici unul din permisele CIA nu avea nume. Cantor mergea în pas vioi în faţă, la dreapta şi apoi la stânga, spre lifturi. Ryan observă cu coada ochiului chioşcul de unde se putea cumpăra o coca şi bufetul cu gustări. Erau deservite de orbi, unul din multele lucruri sinistre de la CIA. Orbii constituiau o garanţie de securitate, presupunea, dar se întreba cum puteau veni în fiecare zi la serviciu cu maşina. Clădirea era surprinzător de sărăcăcioasă, cu dalele care nu străluceau niciodată şi cu pereţii gălbejiţi; chiar picturile murale erau de mâna a doua. Multă lume era surprinsă că Agenţia cheltuia atât de puţin pentru aspectul ei exterior. Cu o vară înainte, Jack aflase că oamenii Agenţiei se mândreau cu sărăcia lor.

Oamenii umblau de colo-colo grăbiţi şi anonimi. Mergeau aşa de repede încât majoritatea colţurilor erau prevăzute cu oglinzi de formă convexă ca să te avertizeze asupra unei posibile coliziuni… sau să te alerteze că cineva ar putea sta la pândă după colţ.

„De ce ai venit aici?”

Jack îşi alungă gândul din minte când urcă în lift. Cantor apăsă pe buton pentru etajul şapte. Un minut mai târziu, uşa se deschise pentru a dezvălui un nou coridor monoton. Vag, Ryan îşi aduse aminte drumul. Cantor făcu la stânga, apoi la dreapta, în timp ce Ryan îi urmărea pe oamenii care mergeau încolo şi încoace cu o viteză care l-ar fi impresionat şi pe selecţionerul echipei de atletism pentru Jocurile Olimpice. Îi veni să zâmbească, dar. Îşi dădu seama că nimeni nu zâmbea. Un loc serios, această Agenţie Centrală de Informaţii!

Birourile executivului CIA aveau propriul lor coridor – de data asta mochetat – paralel cu cel principal şi cu uşi numai spre răsărit. Ca peste tot şi aici erau oameni care stăteau de pază. Îl controlară pe Ryan şi permisul lui, dar nu reacţionară, ceea ce era o veste bună pentru Jack. Cantor îl duse la uşa potrivită şi o deschise.

Amiralul James Greer era în haine civile, ce de obicei, aplecat pe spate în scaunul cu spătar înalt, citind inevitabil dintr-un dosar şi sorbind din inevitabila cafea. Ryan nu-l văzuse niciodată altcumva. Avea în jur de şaizeci şi cinci de ani şi era un bărbat înalt, cu o figură de patrician, a cărui voce putea fi curtenitoare sau dură,

după împrejurări. După accent ghiceai că s-a născut în Maine şi, cu tot rafinamentul său, Ryan ştia că era fiul unui fermier şi că îşi câştigase dreptul de a intra în Academia de Marină, după care petrecuse patruzeci de ani în uniformă, mai întâi ca ofițer de submarine, apoi ca specialist în culegerea de informații. Greer era unul dintre cei mai străluciți oameni pe care îi întâlnise vreodată. Şi unul din cei mai şireți. Jack ar fi putut jura că acest bătrânel cu părul alb citea gândurile oamenilor. În mod sigur asta tăcea parte din calitățile necesare pentru a ocupa funcția de Director Adjunct pentru Informații (DAI) al Agenției Centrale de Informații Toate datele culese de spioni, de sateliți şi numai Dumnezeu ştie de mai cine ajungeau în biroul său. Dacă Greer nu le ştia, însemna că nu merită să fie ştiute. Îşi ridică privirea.

— Bună ziua, doctore Ryan! exclamă amiralul ridicându-se şi venind spre el. Văd că ai ajuns la timp.

— Da, domnule. Mi-am adus aminte ce a însemnat naveta anul trecut.

Fără a mai întreba, Marty Cantor aduse cafea pentru amândoi în timp ce se aşezau pe scaunele din jurul unei măsuțe rotunde. Plăcut în ceea ce îl priveşte pe Greer era că întotdeauna avea cafea bună, îşi reaminti Jack.

— Ce-ți mai face brațul, fiule? îl întrebă amiralul.

— Aproape normal, domnule. Cu toate astea, pot să vă spun cu exactitate când o să plouă. Am primit asigurări că în cele din urmă va dispărea şi asta, dar durerea e asemănătoare artritei.

— Şi familia?

„Omul ăsta e uns cu toate alifiile”, se gândi Jack. Dar nici el nu era venit cu pluta.

— Puțin cam încordată acum. Aseară i-am spus vestea lui Cathy. Nu-i prea place şi nu-mi place nici mie. „Hai să trecem la subiect, domnule amiral!”

— Cu ce te putem ajuta?

Greer se schimbă din bătrânelul bonom în ofițerul de informații profesionist.

— Ştiu, domnule, că vă cer prea mult, dar aş vrea să văd ce are Agenția despre membrii ULA.

— O, nu prea multe! pufni Cantor. Indivizii ăştia se acoperă ca nişte adevărați profesionişti. Sunt subvenționați în stil mare – asta e o presupunere, desigur, dar trebuie să fie adevărată.

— De unde vă vin datele?

Cantor se uită la Greer şi acesta dădu aprobator din cap.

— Doctore, înainte de a continua trebuie să vorbim despre regimul acestor documente.

— Mda! Ce trebuie să semnez? întrebă Jack resemnat.

— Ne vom ocupa de acest lucru înainte să pleci. Îți vom arăta tot ceea ce avem. Ceea ce trebuie să ştii este că materialele sunt din categoria I.S.

— Păi, nu mă mir! oftă Ryan.

Codificarea Informații Speciale indica un nivel de catalogare cu mult peste strict secret. Pentru aceste date, oamenii trebuia să fie verificați în mod individual, iar identificarea lor se făcea printr-o parolă specială. Parola însăşi era un secret. Ryan văzuse numai de două ori date atât de secrete. „Dar acum o să mi le pună în față, se gândea în timp ce se uita la Cantor. Greer vrea cu tot dinadinsul să vin înapoi dacă îmi deschide o astfel de uşă."

— Aşadar, de unde provin?

— Unele de la britanici – de fapt de la PIRA prin britanici. Unele materiale mai noi de la italieni...

— Italieni?

Ryan fu surprins o clipă, dar apoi pricepu.

— A, da. Au o mulțime de oameni în ținuturile alea cu dune, nu?

— Unul din oamenii lor l-a identificat pe prietenul tău Sean Miller săptămână trecută. A coborât de pe un vas care, de Crăciun, era în Marea Mânecii, spuse Greer.

— Dar nu ştim unde este?

— El şi un număr necunoscut de tovarăşi de-ai lui s-au îndreptat spre sud, zâmbi Cantor. Desigur, la sud de Mediterană, aşa că nu ne este de prea mare ajutor.

— FBI-ul are tot ce avem şi noi şi la fel britanicii, completă Greer. Nu-i prea mult, dar noi avem o echipă care cerne.

— Vă mulțumesc, domnule amiral, că-mi permiteți să mă uit prin ele!

— N-o facem din caritate, doctore Ryan! sublinie amiralul. Sper să descoperi ceva util. Şi o să te şi coste. Dacă vrei să ni te alături, până la sfârşitul zilei vei fi angajatul Agenției. Putem să-ți aranjăm şi un permis federal de port-armă.

— De unde ştiți?

— Fiule, asta e datoria mea: să ştiu.

Bătrânelul îi zâmbi. Ryan nu considera situația deloc hazlie, dar îi acordă amiralului un punct.

— Când pot începe?

— Cum ai programul?

— Pot aranja, spuse precaut Jack. Pot veni aici marțea dimineață şi lucra toată ziua, plus două jumătăți în alte zile. Diminețile. Majoritatea orelor le am după-amiaza. Se apropie vacanța semestrială şi atunci o să am la dispoziție o săptămână întreagă.

— Foarte bine. Stabileşti detaliile cu Marty. Aveți grijă de hârțogărie! Mi-a făcut plăcere să te revăd, Jack!

Jack îi mai strânse o dată mâna.

— Vă mulțumesc, domnule!

Greer urmări uşa închizându-se înainte de a reveni la birou. Aşteptă câteva secunde ca Ryan şi Cantor să dispară de pe coridor, după care se duse la biroul din colț, care aparținea Directorului Agenției Centrale de Informații.

— Ei? întrebă judecătorul Arthur Moore.

— L-am prins! raportă Greer.

— Cum a ieşit la verificări?

— Curat. A fost puțin cam lipsit de scrupule când a făcut tranzacțiile acelea de acum câțiva ani, dar, la naiba, trebuia să fie!

— Nimic ilegal? întrebă judecătorul Moore. Agenția nu are nevoie de oameni care să fie anchetați de fisc!

Greer scutură din cap.

— Nu, foarte curat!

— Excelent! Dar nu vede decât materialele alea despre terorişti până se termină verificarea!

— Bine, Arthur!

— Şi directorii mei adjuncți nu se ocupă de recrutări! sublinie directorul mare.

— Prea le pui pe toate la inimă! Îți face o sticlă de whisky o gaură aşa de mare în buzunar?

Judecătorul râse. La o zi după ce Miller fusese răpit de sub paza britanicilor, Greer făcuse rămăşag. Lui Moore nu-i plăcea să piardă – fusese avocat pledant – dar îi plăcea să ştie că adjunctul lui de la Informații avea fler.

— L-am pus pe Cantor să-i obțină şi un permis de port-armă, adăugă Greer.

— Eşti sigur că e o idee bună?

— Cred că da.

— Deci, s-a hotărât? întrebă Miller calm.

O'Donnell se uită spre tânăr, ştiind de ce fusese întocmit planul.

Era un plan bun, recunoscu în sinea lui, un plan eficient. Avea elemente strălucite în îndrăzneala lui, dar Sean permisese ca sentimentele. Personale să-i influenţeze judecata. Iar asta nu mai era bine.

Se întoarse spre fereastră. Jos, la zece mii de metri sub avion, pământul francez era învăluit în întuneric. Toţi acei oameni paşnici dormeau în casele lor, în siguranţă. Avionul era aproape gol. Stewardesa dormita, câteva scaune mai în faţă şi nu era nimeni primprejur ca să audă ce vorbeau. Zumzetul motoarelor împiedica funcţionarea oricărui mijloc de ascultare, iar ei fuseseră foarte atenţi să-şi acopere urmele. Mai întâi zborul la Bucureşti, apoi la Praga, apoi la Paris şi, acum, zborul înapoi în Irlanda, având numai ştampila de intrare în Franţa pe paşapoarte. O'Donnell era un om prevăzător, până într-atât încât avea în agendă chiar şi notiţele luate în timpul întâlnirilor lui fictive de afaceri pe pământ francez. Aveau să treacă destul de uşor. O'Donnell era sigur. Era târziu şi oamenii de la controlul paşapoartelor urmau să plece acasă imediat după sosirea acestui zbor.

Sean avea un paşaport complet nou, cu toate ştampilele necesare, desigur. Ochii lui erau acum căprui închis, pentru că purta lentile de contact, culoarea părului şi pieptănătura erau schimbate, iar o barbă bine îngrijită îi schimba forma feţei. Sean detesta barba, pentru că îi dădea mâncărimi. O'Donnell zâmbi. Ei bine, va trebui să se obişnuiască şi cu asta.

Sean nu mai scoase o vorbă. Stătea pe spate şi se prefăcea că citeşte revista pe care o găsise în buzunarul de la scaun. Răbdarea prefăcută era pe placul şefului. Tânărul trecuse prin cursul de reciclare (O'Donnell se gândea în termeni militari la astfel de lucruri), scăpând de kilogramele în plus, reacomodându-se cu armamentul, discutând cu ofiţerii de informaţii ale altor state şi suportând criticile lor pe marginea operaţiunii nereuşite din Londra. Aceşti „prieteni” nu recunoscuseră factorul „baftă” şi subliniaseră că n-ar mai fi avut nevoie de o altă maşină cu oameni pentru a asigura succesul, în tot acest timp, Sean îşi păstrase calmul şi ascultase politicos. Iar acum aştepta nerăbdător hotărârea asupra operaţiunii propuse de el. Poate că tânărul învăţase ceva în închisoarea aceea englezească.

— Da!

Ryan semnă formularul, recunoscând primirea unui car de informaţii. Se găsea în aceeaşi încăpere pe care o avusese şi vara

trecută, o cameră fără ferestre, ceva mai mare ca un dulap, la etajul al treilea din clădirea principală a CIA. Biroul avea cea mai mică mărime posibilă şi fusese făcut într-un atelier dintr-o puşcărie, iar scaunul pivotant era ieftin. Şic a la CIA.

Curierul îngrămădi documentele pe colțul biroului şi luă căruciorul când părăsi încăperea. Jack se apucă de treabă. Dezlipi capacul de pe paharul din plastic cu cafea pe care îl cumpărase de la chioşcul de după colț, turnă întregul conținut de frişcă şi două pliculețe cu zahăr şi mestecă în ea cu un creion, aşa cum făcea deseori. Era un obicei pe care soția lui îl detesta.

Grămada era înaltă cam de 25 de cm. Documentele erau îndosariate, fiecare având un cod numeric imprimat pe copertă. Dosarele pe care le scoase din mapa de deasupra erau tivite cu bandă roşie, ca să le sublinieze importanța, să iasă în evidență. Astfel de dosare se încuiau în seif în fiecare noapte şi nu trebuia să fie lăsate pe birouri unde persoane neautorizate s-ar fi putut uita prin ele. Hârtiile dinăuntru erau fixate cu agrafe şi numerotate. Coperta primului dosar avea denumirea codificată clar tipărită pe o etichetă: fidelitate. Ryan ştia că fiecare nume codificat era ales la întâmplare de un computer şi se întreba câte astfel de dosare şi nume vor fi existând şi dacă dicționarul limbii engleze din memoria computerului nu se epuizase tot eliminând cuvinte pentru miile de dosare secrete care zăceau în seifuri în întreaga clădire. Şovăi o clipă înainte de a-l deschide, de parcă, făcând-o, s-ar fi obligat irevocabil să se angajeze în CIA, ca şi când n-ar fi făcut deja primul pas pe acest drum...

Ajunge, îşi zise şi deschise dosarul. Era primul raport oficial al CIA privind ULA, vechi de aproape un an.

„Armata de Eliberare a Ulsterului”, se intitula raportul. „Geneza unei anomalii”.

„Anomalie”. Acesta era cuvântul pe care îl folosise şi Murray, îşi aminti Ryan. Primul paragraf al raportului declara, cu o onestitate dezarmantă, că informațiile conținute în următoarele treizeci de pagini, dactilografiate la un rând, erau mai mult speculații decât fapte, bazate, în principal, pe declarațiile obținute de la membrii PIRA condamnați – mai precis pe dezmințirile lor. „Aceea nu a fost operațiunea noastră”, spuseseră unii dintre ei după ce fuseseră prinşi pentru alte fapte. Ryan se încruntă. Nu era proba cea mai concludentă. Totuşi, cei doi bărbați care întocmiseră raportul făcuseră o treabă superbă prin referințele încrucişate. Povestea cea mai improbabilă, relatată de patru surse separate, se transformase

în altceva.

PIRA era, tehnic vorbind, o unitate profesionistă. Jack ştia din propriile sale investigații făcute cu un an mai înainte că Aripa Provizorie a Armatei Republicane Irlandeze (PIRA) era superb organizată, pe bază de celule clasice. Era ca o agenție de culegere de informații: cu excepția unor oameni din vârf, amănuntele unei anumite operațiuni erau compartimentate, cunoscute numai de cei care trebuiau să le ştie.

„Trebuie să ştie” era fraza-cheie în orice serviciu de spionaj.

„De aceea, dacă amănuntele unei operațiuni sunt larg cunoscute, argumenta raportul, acest lucru se poate întâmplă numai pentru că nu e vorba de o operațiune PIRA Altfel, nu ar fi cunoscut sau discutat detaliile nici măcar între ei.” Era o logică răsucită, îşi zise Jack, dar destul de convingătoare. Teoria era valabilă în măsura în care principalul rival al PIRA organizația Armata Națională Irlandeză de Eliberare (INLA), bandă care îl omorâse pe lordul Louis Mountbatten, îşi identificase adeseori în acelaşi fel operațiunile. Rivalitatea dintre PIRA şi INLA devenise deseori vicioasă, deşi ultima, cu lipsa ei de unitate internă şi, în general, organizarea ei amatoristică, nu era la fel de eficientă.

Nu trecuse decât un an de când ULA apăruse din umbră pentru a lua formă. La început, britanicii crezuseră că era vorba de PIRA – Grupul Special de Acțiune – un pluton de acțiune al Aripii Provizorii, dar presupunerea a căzut în momentul în care un membru PIRA a negat, indignat, complicitatea în ceea s-a dovedit a fi un asasinat comis de ULA. Autorii raportului examinau după aceea operațiunile suspecte a fi fost comise de ULA indicând modelele de operațiuni folosite. Acestea, văzu Ryan, erau reale. Un lucru era clar: ele implicau, în medie, mai mulți oameni decât operațiunile PIRA.

„Interesant...” Ryan ieşi din cameră, îndreptându-se spre chioşc, de unde cumpără un pachet de țigări. În mai puțin de un minut reveni în birou, chinuindu-se cu încuietoarea cifrată de la uşă.

„Mai mulți oameni pentru o operațiune.” Ryan îşi aprinse țigara fără nicotină. Era o încălcare a regulilor de securitate. Cu cât mai mulți oameni sunt implicați într-o operațiune, cu atât mai mare e riscul de a răsufla ceva. Ce înseamnă asta? Ryan examină trei operațiuni separate, căutând propriul său model.

După zece minute de examinare era clar: ULA semăna mai mult cu o organizație militară decât PIRA în loc de grupări mici şi

independente, tipice teroriştilor urbani, ULA s-a organizat mai mult pe principii militare. PIRA depindea deseori de un singur „cowboy” asasin şi, mai ales, de grupurile speciale de acțiune. Existau multe cazuri pe care Ryan le cunoştea, în care „cel care trebuie să lovească” – în termenii CIA – avea propria-i armă specială şi aştepta ca un vânător de cerbi, ascuns uneori zile în şir, pentru a lichida o anumită țintă. Dar ULA era diferită. Dintr-un motiv sau altul, în general ei nu alergau după ținte individuale. Se pare că se bazau pe o grupă de recunoaştere şi una de atac, care lucrau în strânsă colaborare – în raport scria „se pare”, pentru că din nou era vorba de o deducție şi nu de probe. Atunci când făceau ceva, de obicei o ştergeau fără a lăsa urme. Planificare şi resurse.

„Linii militare clasice.” Aceasta implica o mare încredere a ULA în oamenii săi – şi în sistemul ei de securitate. Jack începu să ia notițe. Faptele din raport erau puține – numără şase – dar analiza era interesantă ULA dovedea un grad de profesionalism în planificarea şi executarea operațiunilor mult mai înalt decât PIRA care şi ea era destul de eficientă. În locul unui mic număr de agenți operativi cu adevărat penetranți, se părea că specializarea era generală în întreaga organizație. Uniformitatea specializării era interesantă.

„Pregătire militară? notă Ryan. Cât de bună? Unde se face? Sursa” Se uită la următorul raport. Era datat la câteva luni după „Geneză” şi dovedea un grad mai mare de interes instituțional. CIA începuse, cu şapte luni mai înainte, să analizeze mai atent ULA „Imediat după ce am plecat eu de aici, observă Jack. Ce coincidență!”

Raportul se concentra asupra lui O'Donnell Kevin, liderul presupus al ULA Primul lucru pe care îl văzu Ryan era o fotografie luată de o grupă britanică de culegere de informații. Tipul era destul de înalt, în rest era obişnuit. Fotografia era făcută cu mulți ani în urmă, dar următorul lucru pe care îl citi Jack a fost acela că, după toate probabilitățile, O'Donnell făcuse o operație estetică. Jack studie fotografia. Fusese făcută la o înmormântare a unui membru PIRA omorât de Regimentul de Apărare din Ulster. Fața era destul de gravă, cu o asprime reflectată în ochi. Se întreba câte lucruri putea să deducă din fotografia unui om aflat la înmormântarea unui camarad şi puse fotografia deoparte pentru a citi biografia lui Kevin.

Avea origine muncitorească. Tatăl lui fusese şofer de camion. Mamă-sa murise pe când avea nouă ani. Desigur, şcoli catolice.

Foaia matricolă (în copie) demonstra că nu era deloc prost. Absolvise universitatea cu brio, iar diploma şi-o luase în ştiinţe politice. Participase la toate cursurile de marxism şi cochetase cu grupurile pentru drepturile civile din anii ’60 şi începutul anilor ’70. Acest lucru atrăsese atenţia Poliţiei Regale din Ulster şi a serviciilor britanice de spionaj. Apoi, după absolvire, dispăruse un an de zile, reapărând în 1972, după fiasco-ul din „Duminica Sângeroasă”, când paraşutiştii britanici şi-au pierdut controlul şi au tras într-o mulţime de demonstranţi, omorând paisprezece oameni neînarmaţi.

„E o coincidenţă”, îşi spuse Ryan. Paraşutiştii tot mai susţineau că cineva din mulţime trăsese în ei şi că nu făcuseră decât să răspundă la foc pentru a se apăra. Un raport oficial întocmit de englezi susţinea acest punct de vedere – desigur, ce altceva ar fi putut spune? Ryan dădu din umeri. S-ar fi putut să fie adevărat. Cea mai mare greşeală pe care au făcut-o vreodată englezii a fost trimiterea de trupe în Irlanda de Nord. Mai degrabă aveau nevoie de poliţişti buni care să instaureze liniştea şi ordinea publică decât de o armată de ocupaţie. Dar poliţia din Ulster, pierzând controlul şi adăugându-i-se şi ucigaşi de tip special B, nu exista alternativă. Aşa că s-au trimis soldaţi, într-o situaţie pentru care nu erau pregătiţi corespunzător, fiind vulnerabili în faţa provocărilor.

Mintea lui Ryan intră în alertă.

„Specializat în ştiinţele politice, a urmat cursuri de marxism.” O’Donnell dispăruse, dar reapăru după un an, imediat după dezastrul din „Duminica Sângeroasă” şi, curând după aceea, fusese identificat de un informator ca sef al securităţii interne la PIRA. Nu obţinuse postul acesta pe baza mediilor din facultate. Pentru a-l merita trebuia să o dovedească. Terorismul, ca orice altă profesie, îşi are ucenicia lui. Într-un fel sau altul, Kevin Joseph O’Donnell îşi câştigase o reputaţie. „Cum a făcut? A fost unul dintre tipii care au regizat provocările? Şi, dacă e aşa, unde a învăţat să o facă? Anul în care a dispărut are vreo legătură cu asta? A fost instruit în tacticile de luptă urbană… în Crimeea poate…?”

„E prea mare coincidenţa”, îşi spuse Jack. Ideea că membrii de frunte ai PIRA şi INLA erau pregătiţi de sovietici era atât de răspândită încât îşi pierduse credibilitatea Şi-ar fi putut stabili ei înşişi tactica potrivită sau ar fi putut-o învăţa din cărţi. Existau o mulţime de cărţi pe tema gherilei urbane. Jack însuşi citise câteva.

Citi mai departe despre cea de-a doua dispariţie a lui O’Donnell.

Da data aceasta informațiile din surse britanice erau destul de complete. În calitate de şef al securității interne, O'Donnell fusese extrem de eficient. Aproape jumătate din oamenii pe care îi omorâse fuseseră cu adevărat informatori, într-un fel sau altul; nu era un procentaj sărac în acest soi de treabă. Mai găsi două pagini noi la sfârşitul raportului şi citi informația pe care o culesese David Ashley cu câteva luni mai înainte în Dublin... „Se cam lăsase luat de valuri...” O'Donnell îşi folosise, poziția pentru a-i elimina pe cei din Aripa Provizorie ale căror poziții nu prea erau de acord cu ale lui. Fusese descoperit şi dispăruse pentru a doua oară. Din nou, datele erau speculative, dar confirmau ceea ce îi spusese Murray la Londra. O'Donnell se ascunsese într-adevăr undeva.

În mod sigur, convinsese pe cineva să acorde organizației în formare bani, pregătire şi sprijin material. „Organizația în formare, se gândi Ryan. De unde venea?” Era un gol de doi ani între dispariția lui O'Donnell din Ulster şi prima operațiune identificată a ULA Doi ani întregi. Datele serviciului britanic de informații sugerau operația de chirurgie estetică. Unde? Cine a plătit-o? „Doar n-a făcut-o în vreo nenorocită de țară din lumea a treia”, îşi spuse Ryan. Se întreba dacă soția lui şi-ar putea întreba colegii de la Spitalul Hopkins despre existența unor chirurgi plasticieni. „Doi ani pentru a-şi schimba fața, a obține sprijin financiar, pentru a-şi recruta oamenii, a-şi înființa o bază operațională şi a începe să dea lovituri... Nu e rău deloc”, îşi zise Ryan cu admirație. Toate astea în numai doi ani!

„A mai trecut un an până ce a ieşit la suprafață numele organizației...”

Ryan se întoarse când auzi pe cineva acționând încuietoarea de la uşă. Era Marty Cantor.

— Credeam că nu mai fumezi, spuse arătând către țigară.

Ryan o stinse.

— Aşa crede şi nevastă-mea. Ai văzut toate materialele astea?

— Mda! dădu Cantor afirmativ din cap. M-a pus şeful să mă uit peste ele la sfârşitul săptămânii. Ce crezi?

— Cred că acest O'Donnell este un ticălos fără pereche. Şi-a creat organizația şi a pregătit-o ca pe o adevărată armată. Suficient de mică pentru a-l şti pe fiecare în parte. Trecutul lui ideologic îmi spune că e un recrutor foarte grijuliu. Are o deosebită încredere în oamenii săi. E un animal politic, dar ştie cum să gândească şi să planifice ca un militar. Cine l-a pregătit?

— Nimeni nu ştie, răspunse Cantor. Totuşi, cred că

supraevaluezi acest factor.

— Ştiu, fu de acord Ryan. Ceea ce caut e... să-l simt. Încerc să înțeleg cam cum gândeşte. Ar fi interesant de ştiut cine îl finanțează.

Ryan făcu o pauză, dar o nouă idee îi încolți în minte.

— Ce şanse sunt ca el să aibă proprii lui oameni în PIRA?

— Ce vrei să spui?

— Păi, fuge ca să-şi salveze viața atunci când află că membrii din conducerea PIRA îl vânează. Doi ani mai târziu, reapare în fruntea propriei sale organizații. De unde provin oamenii lui?

— Evident, din interiorul PIRA, spuse Cantor.

— Desigur, îl aprobă Ryan. Oamenii pe care era sigur că se poate baza. Dar noi mai ştim că se pricepe şi la contraspionaj, nu?

— Ce vrei să spui?

Cantor nu ştia nimic despre acest aspect.

— Care-i principala amenințare la adresa lui O'Donnell?

— Toată lumea îl urmăreşte...

— Cine vrea să-l lichideze? îşi reformulă Jack întrebarea. Britanicii nu au pedeapsa capitală – dar PIRA o are.

— Deci?

— Deci, dacă ai fi în locul lui O'Donnell şi ai recrutat oameni din PIRA şi ştii că PIRA este interesată să-ți aibă capul pe tavă, crezi că ți-ai lăsa propriii oameni să te lichideze?

— Are sens, spuse Cantor gânditor.

— Apoi, care e ținta politică a ULA?

— Asta n-o ştim.

— Hai, te rog, nu-mi veni cu prostii dintr-astea, Marty! răbufni Jack. Marea majoritate a documentelor provin din interiorul Aripii Provizorii, nu-i aşa? Cum dracu' ştiu oamenii ăştia ce pune la cale ULA? Cum ajung informațiile la ei?

— Împingi lucrurile prea departe, Jack! îl avertiză Cantor. Am văzut şi eu datele. Majoritatea neagă anumite supoziții. Cei din Aripa Provizorie care au oferit informații au lăsat să transpire că anumite operațiuni nu au fost ale lor. Concluzia că autorul lor a fost ULA este deductibilă. Eu nu cred că materialul ăsta e aşa de clar cum îl vezi tu.

— Nu, cei doi tipi care au întocmit raportul presupun corect atunci când văd amprentele ULA pe aceste operațiuni. ULA are propriul ei *stil,* Marty! Putem identifica asta, nu-i aşa?

— Ai construit un raționament în cerc! Sublinie Cantor. O'Donnell provine din Aripa Provizorie, de aceea trebuie să-şi fi

recrutat oameni de acolo, de aceea trebuie să aibă oamenii lui în organizație etc. Argumentele tale de bază sunt logice, dar te rog să-ți aminteşti că se bazează pe un fundament foarte slab. Şi dacă ULA este un grup special de acțiune al Aripii Provizorii? Nu este în interesul lor să aibă aşa ceva?

Cantor era un splendid avocat al diavolului, de aceea şi era adjunctul executiv al lui Greer.

— Okay! Există ceva adevăr în asta! recunoscu Ryan. Cu toate astea, tot ceea ce spun are sens, presupunând că ULA există într-adevăr.

— Cu condiția să fie logic, dar nu dovedit.

— Aşa că este primul lucru logic pe care îl avem în legătură cu aceşti tipi. Ce ne mai spune asta?

Cantor rânji.

— Să-mi spui şi mie când îți dai seama!

— Pot să vorbesc cu cineva despre asta?

— Cu cine? Vreau să ştiu înainte de a spune nu.

— Ataşatul FBI-ului din Londra – Dan Murray, spuse Ryan, trebuie să fi fost verificat, nu?

— Mda, a fost şi lucrează cu oamenii noştri. Bine, poți discuta cu el. Totul rămâne în familie.

— Mulțumesc!

Cinci minute după aceea, Cantor stătea în biroul amiralului Greer.

— Ştie să pună întrebări.

— Unde s-a poticnit? întrebă amiralul.

— În acelaşi loc cu Emil Jacobs şi echipa sa: ce urmăreşte O'Donnell? A penetrat PIRA? Şi dacă da, de ce?

— Şi Jack spune că…

— Ca şi Jacobs şi evaluarea FBI: prin pregătire, O'Donnell este un contraspion. Cei din Aripa Provizorie îi vor capul, or cea mai bună cale de a evita acest lucru este de a-şi infiltra oamenii ca să-l avertizeze în cazul în care se apropie prea mult de el.

Amiralul dădu afirmativ din cap, apoi se uită în altă parte. Era numai o parte din răspuns, îi spuneau instinctele. Trebuie să mai fie ceva.

— Altceva?

— Pregătirea. Încă nu a cernut tot materialul. Cred că trebuie să-i mai dau ceva timp. Dar ați avut dreptate, domnule. E destul de ascuțit la minte.

Murray ridică telefonul şi apăsă pe butonul din dreapta fără a acorda gestului prea multă atenție..

— Daa?

— Dan? Aici e Jack Ryan, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Cum merge, profesore?

— Nu prea rău. Am ceva de discutat cu tine.

— Dă-i drumul!

— Cred că ULA s-a infiltrat în PIRA.

— Ce?

Murray sări direct în picioare.

— Ascultă, omule, nu pot să...

Se uită la telefon. Linia pe care vorbeau era...

— Cum dracu' ai ajuns pe o linie ca asta?

— Să zicem că am revenit în serviciul guvernamental, replică Ryan timid.

— Nu mi-a spus nimeni.

— Deci, ce crezi?

— Cred că e posibil. Jimmy a spus acest lucru acum trei luni. Biroul consideră că are sens. Nu există nici o probă obiectivă în sprijinul teoriei, dar, toată lumea o găseşte logică – vreau să spun că ar fi foarte inteligent din partea prietenului nostru să facă aşa ceva dacă ar putea. Aminteşte-ți că PIRA are o securitate foarte bună, Jack!

— Mi-ai spus că aproape tot ce ştim despre. ULA vine din surse PIRA Cum obțin informațiile? întrebă rapid Ryan.

— Ce? Nu înțeleg.

— Cum află PIRA ce face ULA?

— A bun! Asta nu ştim!

Asta îi deranja şi pe Murray şi pe James Owen, dar polițiştii au de-a face tot timpul cu surse anonime de informații.

— De ce-ar face asta?

— Spunându-le celor din Aripa Provizorie ce au de gând să facă? Habar n-avem! Dacă ai vreo idee, sunt gata să o accept.

— Ce zici de recrutarea de noi membri pentru echipa sa? întrebă Ryan.

— Mai gândeşte-te, replică Murray imediat.

Ryan tocmai redescoperise că pământul e rotund.

Urmă un moment de tăcere.

— O, dar atunci şi el riscă să fie infiltrat de cei din Aripa

Provizorie.

— Foarte bine, asule! Dacă O'Donnell a reuşit să-i infiltreze ca măsură de protecție, de ce să-i mai invite pe membrii grupului care îi vrea capul la el în organizație? Dacă vrei să te sinucizi, există şi căi mai simple, Jack.

Lui Murray îi venea să râdă îl auzi pe Ryan cum se dezumflă.

— Bine, cred că am priceput. Mulțumesc!

— Îmi pare rău că n-a ieşit cum ai crezut, dar am îngropat ideea asta acum câteva luni.

— Dar, măcar la început, trebuie să-şi fi recrutat oamenii din Aripa Provizorie, spuse Ryan după câteva clipe.

Îşi făcea reproşuri că o luase pe un drum abandonat, dar îşi aminti că Murray lucrase ani de zile ca expert în problema asta.

— Mda, cu asta sunt de acord, dar numărul lor e foarte mic, spuse Murray. Cu cât organizația creşte, cu atât mai mare e riscul de a se infiltra în ea cei din Aripa Provizorie şi a-l distruge. Ascultă, Jack, să ştii că-i vor într-adevăr capul pe tavă.

Murray se opri la timp ca să nu dezvăluie târgul făcut de David Ashley cu PIRA. CIA încă nu ştia nimic despre asta.

— Ce-ți face familia? schimbă subiectul.

— Bine.

— Bill Shaw mi-a spus că a vorbit cu tine săptămâna trecută... spuse Murray.

— Mda! De aia şi sunt aici. M-ai făcut să trec la treabă, Dan. Mai ai alte indicații de transmis?

De data asta fu rândul lui Murray să se dezumfle.

— Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că mi-am făcut griji degeaba. Nici o probă, Jack! Numai instinctul, ştii, ca la femeile bătrâne. Îmi pare rău! Cred că am reacționat necugetat la ceva ce a spus Jimmy. Sper că nu te-am tulburat prea mult.

— Nu te mai munci atâta! replică Jack. Ei bine, trebuie să plec de aici. La revedere!

— Mda, la revedere, Jack!

Murray puse telefonul în furcă şi se apucă din nou de lucru.

Ryan făcu la fel. La prânz trebui să plece ca să-şi țină prima oră. Curierul cu cărucioru1 reveni şi ridică dosarele împreună cu notițele lui Jack, care, desigur, erau şi ele secrete. După câteva minute părăsi clădirea, rumegând în gând cele aflate.

Ceea ce nu ştia Jack era că în noua anexă a clădirii CIA era

sediul central al Biroului National de Recunoaştere (BNR). Aceasta era o agenție comună a CIA şi Forțelor Aeriene care prelua şi prelucra datele oferite de sateliți şi, într-o proporție mai mică, de avioanele de recunoaştere de mare altitudine.

Noua generație de sateliți folosea sistemul baleiajului în locul clasicelor filme. Ca urmare, ei furnizau aproape continuu, informații despre Uniunea Sovietică şi aliații ei. Datorită imensului flux de informații, BNR angajase sute de noi analişti – ceea ce şi explica anexa nou construită în spatele clădirii inițiale a CIA.

Unul dintre ei era însărcinat cu supravegherea taberelor bănuite a fi folosite pentru pregătirea teroriştilor. Din cauza rezultatelor nespectaculoase, nu era considerată o activitate de prim plan, deşi datele furnizate erau înaintate Forței de Şoc pentru Combaterea Terorismului (FSCT). Evident, FSCT folosea fotografiile din satelit. Personalul, instruit cu privire la noile instalații de cuplare care făceau posibil ca aparatele foto să ia imagini de înaltă calitate în ciuda tulburărilor atmosferice, se mira şi admira claritatea fotografiilor, dar observa că, în ciuda clarității, nu se poate citi numărul de pe o placă de înmatriculare. Prin urmare, le dădeau imediat uitării – la urma urmei, nu erau decât nişte fotografii ale taberelor unde s-ar putea pregăti teroriştii. Interpretarea fotorecunoaşterii fusese întotdeauna un domeniu al experților. Munca de analiză era prea tehnică.

Şi, aşa cum se întâmplă adesea, aici era baiul. Analistul era considerat mai degrabă un tehnician. Strângea şi colecționa date, dar, de fapt, nu le analiza. Aceasta era treaba altcuiva, atunci când proiectul ajungea la sfârşit. În acest caz, din date rezulta prezența unei energii infraroşii. Taberele pe care le examina zilnic – şi erau peste două sute – se aflau, în principal, în deşert. Era un noroc remarcabil. În timp ce toată lumea ştie că deserturile suferă de călduri ieşite din comun în cursul zilei, mai puțin se ştie că, pe timp de noapte, ele se răcesc până la îngheț – în multe cazuri temperatura coborând sub zero. Aşa că tehnicianul încerca să determine gradul de ocupare a taberelor după numărul de clădiri care erau încălzite în timpul nopților friguroase. Asta se vedea destul de bine în infraroşu: pete luminoase albe pe un fundal negru, rece.

Un computer înmagazina semnalele digitale de la satelit. Tehnicianul desemna taberele printr-un cod numeric, pe fiecare nota numărul de clădiri încălzite şi transfera datele într-o altă bază de date. Tabăra 11-5-18, aflată la 28° 32' 47 „latitudine nordică,

19° 07’ 52” longitudine estică, avea şase clădiri, din care una era garaj. Acesta avea cel puţin două vehicule în el; deşi clădirea era neîncălzită, amprentele termale a două motoare cu combustie internă indicau în mod clar căldura radiată de acoperişurile de tablă ondulată. Numai una dintre celelalte clădiri avea soba în funcţiune, observă tehnicianul. Săptămâna trecută – controlase – fuseseră trei. Cea care era acum caldă, spunea foaia cu date, era ocupată de un mic grup de pază şi întreţinere, grup ce se credea a fi format din cinci oameni. În mod clar, îşi avea propria bucătărie, întrucât o parte din clădire era puţin mai caldă decât restul. O altă clădire era sala de mese. Aceea şi dormitoarele erau în prezent goale. Tehnicianul făcu adnotările de rigoare, iar computerul le asocie unui grafic liniar simplu, care se ridica atunci când gradul de ocupare era ridicat şi scădea atunci când era redus. Tehnicianul nu avea timp să verifice datele de pe grafic, dar presupunea, în mod greşit, că o făcea altcineva.

— Relaxaţi-vă, domnule locotenent! spuse Breckenridge. Respiraţi adânc, daţi jumătate din aer afară şi apăsaţi lin!

Browning-ul de 9 milimetri avea un sistem de ochire excelent. Ryan luă în cătare ţinta circulară şi făcu ceea ce-i spusese Puşchi. A fost bine. Lumina şi sunetul împuşcăturii fură aproape o surpriză pentru el. Pistolul ejectă tubul şi era gata din nou de tragere, în timp ce Jack coborî pistolul, care se ridicase ca efect al reculului. Repetă procedeul de patru ori. Încărcătorul se golise şi Ryan îl puse jos. Apoi îşi scoase căştile antifonice de la urechi. Urechile îi erau transpirate.

— Două în nouă, trei în zece, două din ele chiar în centrul negru.

Breckenridge stătea mai departe, cu un binoclu.

— A fost mai bine ultima oară.

— Mi-a obosit mâna, explică Ryan.

Pistolul cântărea aproape un kilogram şi două sute de grame. N-ar fi fost cine ştie ce, dacă. Nu trebuia să ţii braţul întins şi nemişcat timp de aproape o oră.

— Aţi putea să faceţi nişte exerciţii cu greutăţi. Întăresc antebraţul şi muşchii încheieturii.

Breckenridge introduse cinci cartuşe în încărcătorul pistolului lui Ryan şi păşi spre linia de ochire, în faţa căreia apăruse o ţintă nouă.

Sergentul-major le trase pe toate cinci în nici trei secunde. Ryan

privi prin binoclu. Toate cinci erau în cercul negru, concentrate precum petalele unei fiori.

— Drace, aproape am uitat cât de amuzant poate fi un Browning, spuse în timp ce scotea încărcătorul şi-l reîncărca. Înălţătorul şi cătarea sunt aşa cum trebuie.

— Am observat, răspunse Jack.

— Nu are rost să vă simţiţi prost, domnule locotenent! zise Breckenridge. Eu fac treaba asta de când eraţi în scutece.

Încă cinci cartuşe şi centrul ţintei, fu, pur şi simplu, ciuruit.

— De ce ţinte rotunde? întrebă Jack.

— Vreau să vă obişnuiesc cu ideea plasării gloanţelor exact acolo unde vreţi să meargă, explică Puşchi. Mai târziu o să lucraţi şi cu altele. Acum urmărim formarea deprinderilor de bază. Astăzi aveţi figura cuiva care pierde, domnule locotenent.

— Mda! Păi, am discutat cu tipul de la FBI care a transmis avertismentul. Acum spune că s-ar fi putut să fi exagerat – şi poate că am făcut-o şi eu.

Breckenridge ridică din umeri.

— N-aţi fost niciodată în luptă, domnule locotenent, dar eu am fost. Să ştiţi un lucru: primul instinct este cel corect. Ţineţi minte asta!

Jack dădu afirmativ din cap, dar nu credea. Astăzi pricepuse multe. Datele despre ULA îi spuseseră multe despre organizaţie, dar nu-i confirmaseră bănuiala că ar acţiona în America. IRA Provizorie avea o mulţime de legături în America, dar nimeni nu credea că ULA are. Chiar dacă ar pune la cale ceva aici, îşi zise Ryan, ar avea nevoie de legături. Era posibil ca O'Donnell să apeleze la unul dintre foştii prieteni din PIRA, dar acest lucru părea puţin probabil. Era un om periculos, dar numai pe terenul său. Şi America nu era terenul său. Aşa spuneau şi datele. Jack ştia nu era o concluzie pe care să te poţi baza după numai o zi de muncă. Va continua să caute – investigaţia va dura probabil două sau trei săptămâni, după felul cum mergea. Dacă nu găsea nimic altceva, voia să cerceteze relaţiile dintre O'Donnell şi membrii Aripii Provizorii. Avea sentimentul că se întâmplă ceva ciudat, aşa cum simţea, fără îndoială şi Murray şi voia să cerceteze în întregime datele, în speranţa că va putea formula o teorie plauzibilă. CIA fusese amabilă cu el, iar el îi era dator pentru asta.

Furtuna era magnifică. Miller şi O'Donnell stăteau la fereastră şi priveau valurile Atlanticului cum se izbesc de stânca pe care se

afla casa Valurile produceau note de bas, în timp ce vântul urla şi şuiera ascuțit printre copaci, iar picăturile de ploaie răpăiau pe acoperiş şi pe geam.

— Nu-i o zi de mers pe mare, Sean! spuse O'Donnell luând o înghițitură de whisky.

— Când merg colegii noştri în America?

— Peste trei săptămâni. Nu mai e mult. Mai vrei să o faci?

Şeful ULA credea că sosise timpul pentru ceea ce plănuise Sean.

— Nu-i un prilej care trebuie ratat, Kevin! răspunse Miller.

— Mai ai şi alt motiv? întrebă O'Donnell. Mai bine ai spune deschis! îl îndemnă.

— Ia în considerare urmările! Aripa Provizorie se va declara nevinovată şi...

— Da, ştiu. E un prilej excelent. Foarte bine. Când vrei să pleci?

— Miercuri dimineață. Trebuie să ne mişcăm repede. Chiar şi cu legăturile noastre, nu va fi uşor.

13
Vizitatori

Cei doi bărbați erau aplecați deasupra unei hărți, flancată de mai multe fotografii 8/10.

— Asta o să fie partea cea mai grea, zise Alex. Dar aici nu te pot ajuta.

— Care-i problema?

Sean o vedea, dar punând întrebarea putea verifica aptitudinile noului său tovarăş. Nu mai lucrase cu un negru şi, deşi îi întâlnise pe Alex şi pe membrii grupării sale cu un an înainte, aceştia rămăseseră pentru el entități necunoscute, cel puțin în sens operativ.

— Întotdeauna iese pe Poarta 3, pe aici. Strada asta, după cum vezi, e înfundată. Trebuie să meargă direct spre vest sau să facă spre nord atunci când iese. A folosit ambele variante. Strada asta de aici e destul de lată pentru a face treaba din maşină, dar asta – prea strâmtă şi duce într-o direcție greşită. Asta înseamnă că singurul loc sigur este ăsta de aici, din colț. Semafoarele sunt aici şi aici, arătă Alex. Ambele străzi sunt înguste şi au întotdeauna maşini parcate pe ambele părți. Blocul ăsta e de locuințe. Astea sunt case particulare – scumpe. Nu trec mulți pietoni, destul de ciudat. Din când în când, câte unul, doi…

Clătină din cap.

— Şi este o zonă de albi. Un negru ar bate imediat la ochi. Omul tău trebuie să o facă singur, prietene şi trebuie să fie pe jos. Probabil că în spatele uşii ăsteia e cel mai bine, dar va trebui să fie hotărât, altfel ținta dispare.

— Cum poate fugi? întrebă Sean.

— Pot să parchez o maşină după colț, aici sau aici. Timpul nu e o problemă. Putem aştepta şi o zi întreagă. Avem mai multe căi de scăpare. Nici asta nu este o problemă. La orele de vârf străzile sunt pline. Asta e în favoarea noastră. Polițiştii vor interveni greu, iar noi putem folosi o maşină obişnuită, care să semene cu una de stat. Nu le poți opri pe toate. Fuga e uşoară. Problema este omul. Trebuie să stea exact aici!

— De ce să nu-l prindem în maşina lui în alt loc?

Alex scutură din cap.

— Prea greu! Drumurile sunt prea aglomerate pentru a fi siguri şi ar fi prea uşor să scape. N-ai văzut traficul, Sean şi nu merge la fel de două ori. Dacă doreşti părerea mea, atunci ar trebui să rupi operațiunea în două.

Miller era de neînduplecat.

— Nu! O vom face aşa cum vreau eu!

— Bine, omule, dar îți spun că acest om este expus.

Miller se gândi o clipă şi, în cele din urmă, zâmbi.

— Am tocmai omul care ne trebuie. Cealaltă parte?

Alex schimbă hărțile.

— Uşor. Obiectivul o poate lua pe orice itinerar, dar toate se întâlnesc în acest loc, aici, exact la ora patru patruzeci şi cinci. Am verificat timp de şase zile în ultimele două săptămâni şi niciodată n-au fost mai mult de cinci minute în plus sau în minus. Vom face treaba aici, în apropiere de pod. Oricine poate face asta. Chiar putem face o repetiție pentru tine.

— Când?

— Astăzi după-amiază e bine?

Alex zâmbi.

— Mda! Ruta de fugă?

— Ți-o vom arăta. Putem face o repetiție generală.

— Excelent!

Miller era încântat. Fusese destul de complicat să ajungă aici. Nu dificil, ci numai complicat – schimbase de cinci ori avionul. Şi totuşi nu fusese lipsit de haz. Sean Miller călătorea cu un paşaport britanic, iar funcționarul de la imigrări din Miami luase accentul său irlandez drept scoțian. Nu şi-ar fi închipuit că urechea unui american nu putea face o asemenea deosebire. „Dacă ăsta-i nivelul polițiştilor americani, îşi spuse Miller, atunci operațiunea trebuie să meargă destul de uşor."

Vom face repetiția chiar azi. Dacă iese bine, atunci va convoca echipa şi peste patru zile… vor acționa, se gândi. Armele erau la locul lor.

— Concluzii? întrebă Cantor.

Ryan ridică teancul de şaizeci de file.

— Poftim analiză mea ca să vezi cât valorează – nu prea mult, recunoscu Jack. Nu a apărut nimic nou. Rapoartele pe care le aveți sunt deja suficient de bune, dacă ne gândim la lipsa de probe. ULA e o grupare destul de încâlcită. Pe de o parte,

operațiunile lor par să nu aibă un scop real de care să ne dăm seama – dar nivelul de pregătire… Sunt prea profesionişti pentru a acționa fără nici un obiectiv, lua-i-ar dracu'!

— Adevărat! spuse Cantor.

Erau în biroul lui, de lângă biroul amiralului Greer. Acesta era plecat din oraş.

— Asta-i tot?

— Am trasat geografic şi în timp operațiunile lor. Nu există nici un model pe care să-l pot sesiza. Singurul model vizibil priveşte tipul de operațiune şi felul cum procedează, dar asta nu înseamnă nimic. Le plac țintele importante, dar – drace! – cărui terorist nu-i plac? Tocmai de-asta sunt terorişti, ca să umble după un vânat important, nu? În majoritatea cazurilor folosesc arme din blocul estic, dar cei mai mulți terorişti fac la fel. Presupunem că sunt bine finanțați. E logic, având în vedere activitatea lor, dar, din nou, nu există probe substanțiale pentru a confirma acest lucru. O'Donnell are un adevărat talent în a dispărea, atât ca persoană cât şi profesional. Trei ani nu sunt acoperiți, o dată înainte de a-şi face apariția de „Duminica Sângeroasă" şi doi ani după ce membrii Aripii Provizorii au încercat să-i plaseze un bilet pentru lumea cealaltă. Ambele perioade sunt complet albe, nici o informație. Am vorbit cu soția mea despre operația plastică…

Cantor reacționă nefavorabil la asta.

— Cee?

— Nu ştie de ce am vrut informația. Ai puțină răbdare, Marty! Sunt căsătorit cu un medic chirurg, îți aminteşti? Una din colegele ei este chirurg recuperator şi am pus-o pe Cathy să o întrebe unde se poate face un chip nou. Nu sunt multe locuri unde se pot face astfel de treburi – am fost surprins. Am o listă a celor ce fac acest lucru aici, la noi. Două sunt în spatele cortinei de fier. A reieşit că unele dintre operațiile de pionierat s-au făcut la Moscova înaintea celui de-al doilea război mondial. Medici de la spitalul Hopkins au fost la un institut – poartă numele unui tip, dar nu mi-l aduc aminte – şi au descoperit unele lucruri cam stranii.

— Ca de pildă? întrebă Cantor.

— Ca de pildă două etaje care nu se pot vizita. Annette Disalvi – colega lui Cathy – a fost acolo acum doi ani. La ultimele două etaje se poate ajunge numai cu lifturi speciale, iar scările au uşi cu gratii. Cam ciudat pentru un spital. Cred că-i o informație interesantă. Poate îi va folosi cuiva.

Cantor dădu afirmativ din cap. Ştia ceva de această clinică

deosebită, dar nu ştia de etajele închise. Era uimitor, îşi zise, cum se aduna câte o informaţie. Se întreba însă de ce echipei de la spitalul Hopkins i se permisese să intre acolo, îşi notă în minte să verifice.

— Cathy spune că „a face o faţă nouă” nu este ceea ce se crede că este. Majoritatea operaţiilor urmăresc să corecteze urmările unei traume – accidente de maşină şi lucruri dintr-astea. Problema nu e de a schimba, cât de a repara. Este mai mult o treabă de cosmetică – vreau să spun în afară de modificarea nasului sau ridicarea feţei – dar astea le poţi face tot aşa de bine şi cu o nouă pieptănătură sau o barbă. Pot schimba bărbii şi pomeţi ai obrajilor, dar dacă se lucrează prea mult lasă semne. Acest loc din Moscova este bun, spune Annette, tot aşa de bun ca şi Hopkins sau UCLA[31]. Cei mai buni medici specialişti în chirurgie estetică sunt în California, i-a explicat Jane. Oricum, noi nu discutăm acum despre o ridicare a feţei sau modificarea nasului. O operaţie facială la scară largă implică proceduri multiple şi durează mai multe luni. Dacă O'Donnell a fost plecat timp de doi ani, cea mai mare parte a timpului şi-a petrecut-o în „magazinul de trupuri”.

— Aha, prinse Cantor sensul. Atunci lucrează al naibii de iute.

Jack rânji.

— Tocmai asta am urmărit. A dispărut aproape doi ani. Cel puţin şase luni din doi ani trebuie să le fi petrecut în vreun spital sau altul. Aşa că în celelalte optsprezece luni şi-a recrutat oamenii şi-a înfiinţat o bază de operaţiuni, a început să culeagă informaţii şi a condus prima operaţiune.

— Nu e rău deloc! spuse Cantor gânditor.

— Mda! Aşa că trebuie să-şi fi recrutat oamenii din rândul membrilor Aripii Provizorii. Iar ei au adus probabil unele materiale cu ei. Pariez că primele operaţiuni erau din cele pe care PIRA şi le propusese şi pe care le lăsase deoparte. De aceea britanicii au crezut la început că e vorba de PIRA, Marty.

— Ai spus că n-ai găsit nimic important, spuse Cantor. Mi se pare o analiză foarte profundă.

— Poate. Nu am făcut decât să rearanjez materialele. Nu e nimic nou aici, iar eu n-am găsit un răspuns la întrebările mele. Nu prea am idee ce urmăresc.

Mâna lui Ryan răsfoi paginile manuscrisului. Vocea îi trăda frustrarea. Jack nu era obişnuit cu eşecurile.

---

[31] University of California Los Angeles (n.tr.).

— Încă nu ştim de unde vin ticăloşii ăştia. Urmăresc ei ceva, dar să mă ia dracu' dacă ştiu ce.

— Legături în America?

— Nici una – nici una cunoscută. Asta mă face să mă simt mai bine Nu avem nici cel mai mic fir care să ducă spre organizații americane şi există multe motive ca să nu existe. O'Donnell e prea şiret ca să se joace cu vechile lui contacte din PIRA.

— Dar recrutarea... obiectă Cantor.

— Aici vreau să ajung, îl întrerupse Jack. În calitatea lui de responsabil cu securitatea internă, ar putea şti totul despre indivizii din Belfast şi Londonderry. Dar legăturile din America trec toate prin Sinn Fein, aripa politică a Aripii Provizorii Ar trebui să fie nebun să se încreadă în ei. Aminteşte-ți, a făcut tot ce-a putut ca să dea un alt curs înclinațiilor politice ale organizației şi a eşuat.

— Okay, înțeleg ce vrei să spui. Posibile legături cu alte grupări?

Ryan clătină din cap.

— Nu există nici o probă. N-aş paria că nu are contacte cu unele grupări din Europa, poate chiar cu unele islamice, dar nu aici. O'Donnell e un tip inteligent! Să vină aici ar însemna prea multe complicații. Ascultă, eu nu le plac, înțeleg asta. Vestea bună este că FBI-ul are dreptate. Avem de-a face cu profesionişti. Eu nu sunt o țintă politică semnificativă Urmărirea mea nu are nici o valoare politică, dar astea sunt animale politice, remarcă Jack sigur de el. Mulțumesc lui Dumnezeu!

— Ştiai că PIRA – ei bine, Sinn Fein – va trimite o delegație poimâine, aici?

— De ce?

— Povestea din Londra le-a stricat imaginea la Boston şi New York. Au negat implicarea de sute de ori şi un grup de-al lor vine aici pentru două săptămâni ca să le spună asta direct comunităților irlandeze.

— Ah, drace! rosti Ryan cinic. De ce le dăm aprobare să intre în țară?

— Nu-i aşa uşor. Oamenii care vin nu sunt pe listele de suspecți. Au mai fost aici. Tehnic, sunt „curați". Trăim într-o democrație. Constituția a fost scrisă pentru oameni cu puncte de vedere fundamental diferite – sau ceva în sensul ăsta. Pe scurt, e vorba de „Libertatea Cuvântului".

Ryan trebui să zâmbească. În afara Agenției Centrale de Informații, opinia despre cei dinăuntru era că sunt nişte fascişti,

că amenință libertatea americană, că sunt complotişti corupți şi incompetenți, un amestec între Mafia şi frații lui Marx. De fapt, Ryan îi găsise moderați din punct de vedere politic – mai moderați decât el însuşi. Cu siguranță că, dacă adevărul ar ieşi la iveală, presa ar socoti că e o şmecherie sinistră. El o găsea chiar ciudată.

— Sper că o să stea cineva cu ochii pe ei! remarcă Jack.

— FBI-ul va avea oameni în fiecare bar, care o să bea cu nesaț din whisky-ul John Jameson, o să cânte „Oamenii din spatele sârmei” şi o să fie cu ochii în patru. FBI-ul este foarte bun în chestii de-astea. Aproape că au rezolvat problema comerțului cu arme. Lumea era foarte sensibilă la asta – cel puțin şase oameni au fost trimişi în puşcărie pentru că au expediat arme şi explozibil peste ocean.

— Perfect. Acum băieții folosesc Kalaşnikovuri sau puşti Armalite produse în Singapore.

— De asta nu răspundem noi! zise Cantor.

— Asta-i tot ce am putut deduce până acum, Marty. Dacă nu mai sunt şi alte date pe aici, asta-i tot ce-ți pot da, spuse Jack aruncându-i raportul în poală lui Marty.

— Am să-l citesc şi te sun. Te duci din nou să predai istoria?

— Da.

Ryan se ridică în picioare şi îşi luă haina de pe spătarul scaunului. Se opri.

— Dar dacă mai există ceva despre tipii ăştia în altă parte?

— Ăsta e singurul compartiment unde ai acces, Jack.

— Ştiu. Numai că aş vrea să aflu cum legați voi lucrurile din compartimente diferite.

— Pentru asta avem echipe de supraveghere şi computere, răspunse Cantor. „Nu că ar şi funcționa întotdeauna sistemul...”

— Dacă apare ceva nou...

— Se va comunica, zise Cantor. Atât aici cât şi la FBI. Dacă aflăm ceva despre tipii ăştia, vei fi avertizat chiar în ziua respectivă.

— Mi se pare corect.

Înainte de a ieşi pe coridor, Ryan se asigură că permisul îi atârna la vedere.

— Mulțumesc – şi te rog să-i transmiți amiralului mulțumirile mele. Nu erați obligați să faceți asta. Nu m-aş fi simțit bine dacă mi-ar fi spus altcineva ceea ce am văzut cu ochii mei. Îți rămân îndatorat.

— Vei mai auzi de noi! îi promise Cantor.

Ryan dădu din cap şi ieşi. Bine, o să mai audă de ei. Or să-i facă din nou oferta şi el o va respinge – cu cea mai mare hotărâre, desigur. Acum se prefăcuse umil şi politicos cu Cantor. Credea că raportul acela de şaizeci de pagini aducea un mare serviciu în organizarea datelor pe care le aveau despre ULA. Asta echilibra balanța. Nu considera că ar datora ceva cuiva.

Caroline Muller Ryan avea o viață foarte organizată. Îi plăcea aşa. În chirurgie, întotdeauna lucra cu aceeaşi echipă de doctori, asistente şi tehnicieni. Ei ştiau cum îi plăcea să lucreze, cum îi plăcea să fie aranjate instrumentele. Majoritatea chirurgilor îşi au ciudățeniile lor, iar oftalmologii sunt deosebit de plicticoşi. Echipa ei o tolera însă, deoarece era unul dintre cei mai buni chirurgi de vârsta ei şi în plus era o persoană plăcută. Rareori aveau probleme cu temperamentul ei, iar ea se înțelegea bine cu asistentele – lucru cam rar, deoarece doctorițele au adesea astfel de probleme. Problema ei actuală era graviditatea, care o forța să nu se expună prea mult la substanțele chimice din sala de operații. Abdomenul ei umflat începea să-i modifice poziția la masă – de obicei chirurgii de ochi stau jos, dar principiul e acelaşi. Cathy Ryan trebuia să stea mai departe şi tot timpul făcea glume pe tema asta.

Aceste trăsături se transmiteau şi vieții ei personale. Îşi conducea Porsche-ul cu o precizie mecanică, schimbând întotdeauna vitezele exact atunci când trebuia, luând curbele ca un şofer de formula unu. A face acelaşi lucru de fiecare dată nu era ceva plictisitor pentru Cathy Ryan, ba, dimpotrivă, însemna perfecțiune. Tot aşa cântă şi la pian. Sissy Jackson, care cânta şi preda pianul, remarcase odată că modul ei de a cânta era prea corect, lipsindu-i sufletul. Cathy a luat acest lucru ca un compliment. Chirurgii nu-şi pun semnătura pe munca lor; de fiecare dată o fac la fel.

De aceea şi era supărată pe viață acum. Era o supărare mică, pentru că nu trebuia decât să o ia pe un itinerar puțin modificat în drum spre serviciu – într-un fel era ca o provocare, întrucât nu-i afecta în nici im fel programul Mersul cu maşina la şi de la serviciu nu-i lua niciodată mai mult de cincizeci şi şapte de minute, dar nici mai puțin de patruzeci şi nouă (cu condiția să nu fie la sfârşit de săptămână, când se aplică alte reguli). Întotdeauna o lua pe Sally la ora cinci fără un sfert. Mersul pe alte rute, în principal în Baltimore, amenința cu schimbarea unei părți a vieții ei, dar nu erau multe probleme legate de trafic pe care un Porsche 911 să nu

le poată rezolva.

Drumul ei de astăzi trecea pe Şoseaua 3, apoi pe un drum secundar. Asta o scoase din Autostrada Ritchie, la nouă kilometri de grădinița de la Giant Steps. Prinse semaforul pe verde şi luă curba în viteza a doua, trecând apoi repede în a treia şi apoi în a patra. Torsul ca de felină al motorului cu şase cilindri de-abia răzbătea prin izolarea fonică. Cathy Ryan îşi iubea Porsche-ul. Nu condusese altă maşină până să se mărite – din păcate, un break era mai folositor la cumpărături şi pentru nevoile familiale – şi se întreba ce se va face când va sosi şi cel de-al doilea copil. Asta, se gândea, va fi o problemă. Dar hotărî că totul depindea de locul unde va fi o eventuală *baby-sitter.* Sau poate, în cele din urmă, îl va convinge pe Jack să ia o bonă? Soțul ei, din acest punct de vedere, aparținea clasei muncitoare. Se opusese ideii de a angaja, cu ziua, o fată în casă care să o ajute la gospodărie – şi asta era cu atât mai înnebunitor cu cât soțul ei era cam comod, fiindu-i lene să-şi pună şi hainele în cuier. Angajarea unei fete în casă mai schimbase puțin situația. Acum, în serile când urma să vină fata, Jack fugea de colo-colo prin casă adunând lucrurile, ca să nu se creadă că familia Ryan era o familie de leneşi. Jack era atât de amuzant! „Da, se gândea ea, vom lua o dădacă. La urma urmei, Jack e acum un nobil." Cathy zâmbi. N-ar fi fost chiar aşa de greu să-l aducă unde voia. Jack era foarte uşor de manipulat. Schimbă banda şi depăşi un autocamion de gunoi în viteza a treia Porsche-ul accelera foarte uşor.

Peste câteva clipe intră direct în parcarea Giant Steps. Maşina sport străbătu aleea plină de denivelări şi opri la locul obişnuit de parcare. Porsche-ul ei avea şase ani, dar era bine întreținut. Fusese cadoul pe care şi-l făcuse după ce luase examenul de internat la Hopkins. Nu avea nici o zgârietură; numai pe bara de protecție avea un număr adeziv indicând locul din parcarea spitalului Hopkins.

— Maami!

Sally o întâmpină la uşă. Cathy se aplecă să o ia în brațe. Era din ce în ce mai greu să se aplece şi era şi mai greu să stea în picioare, cu Sally agățată de gâtul ei. Spera că fiica lor nu se va simți amenințată de venirea bebeluşului. Ştia că unor copii le era teamă, dar ea îi explicase fetiței ce se întâmplă şi lui Sally părea să-i placă ideea de a avea un frate sau o soră.

— Şi ce-a făcut fata mea cea mare astăzi? o întrebă doctorița Ryan.

Lui Sally îi plăcea să i se spună „fata cea mare” şi acesta era subterfugiul la care apelase Cathy pentru a se asigura că rivalitățile dintre copii vor fi minime la naşterea „micuțului” sau „micuței”.

Sally se zvârcoli pentru a se da jos şi ridică un desen făcut de mână pe ceea ce părea a fi o coală de hârtie de computer. Era o lucrare abstractă în purpuriu şi portocaliu. Împreună, mamă şi fiică se duseră să ia canadiana şi ghiozdănaşul cu mâncare. Cathy s-a asigurat că Sally are fermoarul tras şi gluga pe cap – afară erau numai câteva grade deasupra lui zero şi nu voia să răcească din nou. Trecuseră numai cinci minute de când oprise maşina şi era din nou afară, înaintând spre ea.

Nebăgând de seamă rutina programului zilnic, Cathy descuie portiera, o puse pe Sally pe locul ei şi se asigură că centura de siguranță era bine fixată înainte de a închide şi bloca uşa, înconjurând maşina pe partea stângă.

Îşi ridică puțin privirea. Dincolo de Autostrada Ritchie se găsea un centru comercial, magazinul „7-Eleven”, o curățătorie, un magazin cu aparatură video şi unul de computere. În fața la „7-Eleven” era din nou parcată o furgonetă. O mai observase de două ori şi cu o săptămână înainte. „7-Eleven” era un magazin convenabil şi mulți se opreau aici în drum spre casă.

— Bună, lady Ryan! spuse în interiorul dubei Miller.

Cele două geamuri de la uşile din spate îi aduceau aminte lui Miller de dubița poliției râse în sinea lui – erau acoperite cu o folie care făcea ca nimeni din afară să nu poată vedea înăuntru. Alee era în magazin, să cumpere un bax cu şase cutii de coca, aşa cum făcuse, în mod regulat, în ultimele două săptămâni.

Miller se uită la ceas: sosise la 4.46 şi pleca la 4. S2. Lângă el, un bărbat făcea fotografii. Miller îşi ridică binoclul. Porsche-ul verde va fi uşor de localizat, avea şi numărul de înmatriculare individualizat, CR-SRGN. Alex îi explicase cum puteau fi cumpărate numerele de înmatriculare în Maryland, cu specificații individuale, iar Sean se întreba cine va folosi la anul codul acesta. În mod sigur mai era şi un alt chirurg cu inițialele CR.

Alex reveni şi porni motorul. Duba ieşi din parcare în momentul în care plecă şi Porsche-ul. Alex o luă spre nord pe Autostrada Ritchie, făcu un sens giratoriu şi începu să gonească spre sud, spre a nu pierde Porsche-ul din vedere. Miller trecu lângă el, pe locul din dreapta.

— O ia pe drumul ăsta spre sud, spre Şoseaua 50, peste podul de peste râul Severn, apoi Şoseaua 2. Vrem să o lovim înainte de a face asta. Mergem înainte, ieşim în acelaşi loc şi schimbăm maşinile acolo unde ți-am arătat. Păcat! zise Alex. Începuse să-mi placă dubița asta.

— Îți poți cumpăra alta cu banii pe care ți-i dăm.

Un rânjet îi trecu pe față.

— Mda, cred că da. Cealaltă o să aibă şi un interior mai bun.

Făcu la dreapta, apucând-o pe ieşirea spre Şoseaua 50. Era o autostradă cu mai multe benzi. Circulația era moderată spre intensă. Alex le spuse că acest lucru era normal.

— Nu e nici o problemă! îl asigură pe Miller.

— Excelent! aprobă Miller. Bună treabă, Alex! „Chiar dacă ai o gură mare."

Când o avea pe Sally în maşină, Cathy conducea mai calm. Fetița îşi înălța capul ca să poată vedea peste botul maşinii, mâna stângă jucându-se cu catarama centurii de siguranță, aşa cum făcea întotdeauna. Mama ei se relaxa acum. Tocmai acest timp îi trebuia ca să-şi revină după o zi grea de muncă – puține erau uşoare – la Institutul Oftalmologie Wilmer. Nu era vorba de stres. Avusese doar două operații în ziua aceea şi a doua zi mai avea două. Îşi iubea munca. Erau o mulțime de oameni care, acum, puteau vedea datorită îndemânării ei profesionale, iar această satisfacție nu se transmitea uşor, nici măcar lui Jack. Prețul erau zilele rareori uşoare. Precizia deosebită a unei operații oftalmologice îi interzicea să bea cafea – nu-şi putea permite să-i tremure mâna datorită cofeinei – şi îi impunea un mare grad de concentrare, aşa cum puține profesiuni făceau. Existau specialități medicale şi mai grele, dar nu multe. Acesta şi era principalul motiv pentru care conducea un Porsche, and împingea aerul sau lua o curbă cu patruzeci de kilometri la oră în viteza a doua, maşina parcă prelua excesul de energie din şofer şi îl împrăştia în mediul înconjurător. Aproape întotdeauna ajungea acasă bine dispusă. În seara aceasta avea să fie şi mai bine, deoarece era rândul lui Jack să pregătească masa. Dacă maşina ar fi fost dotată cu creier, ar fi observat presiunea redusă pe accelerație şi frâne în timp ce o apucase spre ieşirea de pe Şoseaua 2. Era răsfățată acum, ca un cal credincios care sărise toate obstacolele cu bine.

— E bine? întrebă Alex, ținând-o spre vest pe Şoseaua 50 către

Washington.

Bărbatul din spate îi întinse lui Miller carnețelul de bord cu noua notație a orelor. În total erau şapte notații, toate, cu excepția ultimei, completate şi cu fotografii. Sean se uită peste cifre. Ținta lor avea un program extrem de regulat.

— Bine, spuse după o clipă.

— Nu pot să vă indic un loc precis pentru lovitură – circulația poate face ca lucrurile să devină mai puțin amuzante. Aş spune să încercăm pe partea estică a podului.

— De acord!

Cincisprezece minute mai târziu, Cathy Ryan intra în casă. Desfăcu fermoarul hainei lui Sally şi o urmări pe micuță – „cea mare” – ieşind din haină, o deprindere pe care tocmai o învăța. Cathy îi luă haina şi, înainte de a se dezbrăca e însăşi, o atârnă în cuier. Apoi se îndreptară amândouă spre bucătărie, unde se auziră zgomotele inconfundabile făcute de un soț care încerca să aranjeze masa şi de televizor.

— Tati, ia uite ce-am făcut! spuse Sally.

— O, extraordinar!

Jack luă desenul şi îl cercetă cu atenție.

— Cred că o să-l atârnăm undeva.

Toate desenele fuseseră atârnate „undeva”. Galeria de artă era chiar uşa frigiderului. Cu ajutorul unui mic magnet, pictura îşi lua locul semipermanent pe congelator. Sally nu observase niciodată că în fiecare zi apărea un nou loc gol pentru a atârna un alt tablou. Şi nici nu ştia că fiecare tablou de genul acesta era păstrat într-o cutie în dulapul din hol.

Apoi Jack îşi sărută soția.

— Bună, iubito. Cum au mers treburile azi?

— Două transplanturi de cornee. La cel de-al doilea m-a asistat Bernie – era ca un urs. Mâine sunt programată cu o vitrectomie. Bernie îți transmite salutări.

— Ce-i mai face copilaşul? întrebă Jack.

— O banală operație de apendice. Săptămână viitoare se va putea da din nou pe tobogan, răspunse Cathy controlând bucătăria.

Adeseori se întreba dacă merita să-l lase pe Jack să pregătească masa şi să deranjeze în halul acela bucătăria. Se pare că pregătea friptură, dar nu era sigură. Nu că Jack ar fi fost un bucătar prost – în unele treburi era destul de bun – dar făcea treabă de mântuială.

Nu ținea vasele în ordine. Cathy își ținea cuțitele, furculițele și celelalte instrumente aranjate ca pe masa de operație. Jack le bramburea și își petrecea mai mult de jumătate din timp căutându-le.

Sally ieși din cameră și găsi un program care nu prezenta știri, ci desene animate.

— Vești bune, spuse Jack.

— Poftim?

— Am terminat la CIA astăzi.

— Și de ce râzi?

— Nimic nu mă face să cred că avem motive de îngrijorare.

Îi explică timp de câteva minute, căutând să respecte caracterul secret al informațiilor – mă rog, atât cât se putea.

— Niciodată nu au acționat aici. Nu au aici nici o legătură cunoscută. Adevărul e că noi nu suntem ținte bune pentru ei.

— De ce?

— Nu suntem oameni politici. Oamenii după care aleargă ei sunt soldații, polițiștii, judecătorii, primarii, mă rog, indivizi din categoria asta.

— Fără să-l mai menționăm pe prințul cel ciudat, observă Cathy.

— Mda! Ei bine, noi nu facem parte din categoria asta, nu?

— Ce vrei să spui?

— Sunt un grup înspăimântător. Tipul ăla, Miller – am mai discutat despre asta. Mă voi simți mult mai bine în momentul în care va fi din nou în cușcă. Dar tipii ăștia sunt profesioniști. N-or să organizeze o operațiune la cinci mii de kilometri depărtare numai ca să se răzbune.

Cathy îi luă mâna în mâna ei.

— Ești sigur?

— Atât de sigur cât pot fi. Lumea asta a informațiilor nu e ca matematica, dar îl simți pe celălalt, modul cum gândește. Un terorist ucide pentru a trage din asta un avantaj politic. Noi nu constituim Un obiectiv politic.

Cathy îi zâmbi soțului ei.

— Așa că acum mă pot liniști?

— Cred că da. Totuși, uită-te în oglindă!

— Să nu mai porți pistolul ăla! spuse ea plină de speranță.

— Scumpo, îmi place să trag. Am uitat cât de amuzant poate fi un pistol. O să continui să trag la Academie, dar de purtat, n-am să-l mai port.

— Şi arma de vânătoare?

— N-a rănit pe nimeni până acum.

— Nu-mi place, Jack. Măcar n-o ține încărcată, da?

Se duse în dormitor ca să se schimbe.

— Bine.

Nu asta era important. O să țină cutia de cartuşe lângă armă, deasupra dulapului. Sally nu va putea ajunge acolo. Chiar şi Cathy trebuia să se întindă. Va fi în siguranță acolo. Jack îşi reconsideră toate acțiunile din ultimele trei săptămâni şi jumătate şi găsi că fuseseră bune. Sistemul de alarmă al casei nu era o idee rea şi îi plăcea şi Browning-ul de 9 milimetri. Obținea rezultate din ce în ce mai bune.

Dacă se ținea de treaba asta timp de un an de zile, poate ar putea să-i dea o satisfacție lui Breckenridge.

Verifică cuptorul. Încă zece minute. Apoi dădu drumul la televizor. În cadrul programului de ştiri MacNeil-Lehrer era... „Drace!"

„La filiala noastră din Boston îl avem ca invitat pe Padraig – am pronunțat bine?

— O'Neil, purtător de cuvânt al Sinn Fein şi membru al Parlamentului britanic.

— Domnule O'Neil, de ce vizitați America acum?

— Eu şi mulți dintre colegii mei am vizitat America de mai multe ori pentru a informa poporul american cu privire la opresiunea la care este supus poporul irlandez de guvernul britanic, negarea sistematică a înlesnirilor economice şi încălcarea drepturilor omului, abrogarea totală a procesului juridic şi brutalitatea continuă a armatei britanice de ocupație contra poporului Irlandei, spuse O'Neil cu o voce egală şi hotărâtă. Nu era prima oară că o făcea.

— Domnul O'Neil, spuse cineva de la ambasada britanică din Washington, este conducătorul Aripii Provizorii a aşa-zisei Armate Irlandeze de Eliberare. Aceasta este o organizație teroristă ilegală atât în Irlanda de Nord cât şi în Republica Irlanda. Misiunea sa în Statele Unite este, aşa cum a fost întotdeauna, să strângă bani cu care organizația să poată cumpăra arme şi substanțe explozive. Această sursă de venit a IRA a fost afectată de atacul mişelesc contra familiei regale la Londra, de anul trecut, iar motivul pentru care se află aici este de a-i convinge pe irlandezii americani că IRA nu a luat parte la această operațiune.

— Domnule O'Neil, spuse MacNeil, cum puteți răspunde la

asta?

Irlandezul răspunse către camera de luat vederi tot atât de nevinovat ca şi căpitanul Kongaroo al lui Bob Keeshan.

— Domnul Bennett, ca de obicei, ocoleşte problemele politice legitime. Li se neagă catolicilor din Irlanda posibilităţile economice şi politice? Da, li se neagă. Au fost procesele legale din Irlanda de Nord sabotate din motive politice de către guvernul britanic? Da, au fost. Suntem mai aproape de rezolvarea politică a acestei dispute care dăinuie, în faza ei modernă, din 1969? Nu, regret să spun că nu suntem. Dacă eu sunt terorist, de ce mi s-a permis să intru în ţara dumneavoastră? De fapt, eu sunt membru al Parlamentului britanic, ales de oamenii din circumscripţia mea.

— Dar nu vă ocupaţi locul în Parlament, obiectă MacNeil.

— Să mă alătur guvernului care îmi omoară alegătorii.

— Doamne, ce brambureală! exclamă Jack şi opri televizorul.

— Ce om rezonabil! spuse Miller.

Casa lui Alex era situată în afara liniei de centură Districtului Columbia.

— Să le spui prietenilor tăi, Paddy, cât de rezonabil eşti. Şi, în seara asta, când ajungi la crâşmă, să le spui prietenilor tăi că niciodată n-ai rănit decât asupritori ai poporului irlandez.

Sean urmări întreaga emisiune, după care comandă o convorbire intercontinentală cu taxă inversă, Cerând legătura cu o cârciumă din afara Dublinului.

A doua zi de dimineaţă – şi cu numai cinci ore mai târziu în Irlanda – patru oameni se îmbarcară într-un avion spre Paris. Frumos îmbrăcaţi, arătau ca nişte tineri directori executivi care mergeau, cu. Bagajele lor uşoare, la nişte întâlniri de afaceri pe continent. Pe aeroportul internaţional Charles de Gaulle din Paris se urcară la bordul unui avion spre Caracas. De acolo aveau să ia „Eastern Air Unes” până la Atlanta şi un alt avion până la Aeroportul Naţional, puţin mai jos de fluviul Potomac şi monumentul lui Thomas Jefferson. Cei patru erau ameţiţi şi le era rău de atâta mers cu avionul. Luară o limuzină de la aeroport până la hotel pentru a se culca şi a-şi reveni după şocul călătoriei. A doua zi de dimineaţă, tinerii oameni de afaceri achitară şi părăsiră hotelul, fiind luaţi de o maşină.

14
Şanse secundare

„Ar trebui să existe o lege contra zilelor de luni”, îşi zise Ryan. Se uita la ceea ce era un mod catastrofal de a-ți începe ziua: un şiret de pantof rupt care îi atârna printre degetele mâinii stângi. Unde or fi cele de rezervă? se întrebă. Nu o putea întreba pe Cathy; ea şi Sally plecaseră de acasă cu zece minute mai devreme spre Giant Steps şi Hopkins. La naiba! Începu să răscolească prin sertarele cu rufe. Nimic. Ah, în bucătărie! Coborî la parter şi se duse direct la sertarul cu de toate. Ascunse pe sub carnete de însemnări şi foarfeci, găsi o altă pereche – ba nu, erau şireturi albe pentru pantofi de tenis. Simțea cum i se înfierbântă sângele. După mai multe minute de căutări găsi ceva asemănător. Luă unul şi îl lăsă pe celălalt. La urma urmei, şireturile nu se rup amândouă odată, ci numai câte unul.

Apoi trebui să aleagă o cravată. Niciodată nu era uşor, dar, cel puțin, nu o avea pe nevastă-sa prin preajmă să-i spună că a ales-o pe cea nepotrivită. Purta un costum gri şi alese o cravată bleu cu dungi roşii. Ryan încă mai purta cămăşi albe din bumbac. Vechile obiceiuri dispar greu. Haina de la costum îi venea bine. Era unul din costumele pe care i le cumpărase Cathy în Anglia. Nu-i făcea plăcere să recunoască faptul că în materie de îmbrăcăminte avea mai mult gust decât el. Nici croitorul acela din Londra nu era deloc rău. Zâmbi imaginii din oglindă – „măi, diavol chipeş!” – înainte de a coborî. Servieta-diplomat îl aştepta pe masa din foaier, burduşită cu testele pentru ziua aceea. Ryan îşi luă pardesiul din dulap, controlă să vadă dacă avea cheile în buzunar, îşi luă servieta şi ieşi pe uşă.

— Fir-ar să fie!

Descuie şi fixă sistemul de alarmă înainte de a ieşi din nou.

Sergentul-major Breckenridge trecea printre cele două rânduri de puşcaşi marini şi ochii lui îndelung experimentați nu pierdeau nici un amănunt. Un soldat avea o scamă pe bluza albastră, lângă gât. Pantofii altuia mai trebuiau lustruiți, iar alți doi soldați trebuiau să se tundă. Una peste alta, nu avea de ce să fie

nemulțumit. Oricare dintre ei ar fi ieşit bine la o inspecție normală, Dar acesta nu era un post normal şi, drept urmare, nu se aplicau reguli normale. Dojana sa era mai mult părintească. Totuşi, semăna cu o poruncă de la Dumnezeu. Mai mulți soldați mărşăluiră spre posturile lor de la porți. Alții se îmbarcară în camioane spre a fi duşi la posturi mai îndepărtate, la ora opt fix urmând să fie înlocuiți. Fiecare puşcaş marin purta costum albastru şi centură albă pentru pistol. Pistoalele erau păstrate la posturi, descărcate, în acord cu natura paşnică a serviciului, dar întotdeauna aveau la îndemână lance cu cartuşe de 45, în acord cu natura puşcaşilor marini.

„Oare chiar am aşteptat cu nerăbdare chestia asta?” Ryan a trebuit să apeleze la toată bruma de energie pe care o mai avea ca să se gândească. Dar nu mai avea scuze. La Londra rănile îl împiedicaseră să o facă. Acelaşi lucru fusese valabil şi în primele săptămâni după ce venise acasă. Apoi îşi petrecuse diminețile la CIA. Aceasta era ultima lui scuză. Nu mai avea încotro.

„Rickover Hall, îşi spuse, mă opresc când ajunse la Rickover Hall.” Dar trebui să se oprească mai devreme. Aerul rece dinspre fluviu îi pătrundea în plămâni ca un junghi. Nasul şi gura îi erau aspre precum glaspapirul, iar inima da să-i iasă din piept. Nu mai alergase de luni de zile şi acum plătea pentru lenevie.

Rickover Hall părea să se afle la o mie de kilometri, cu toate că până acolo mai erau doar câteva sute de metri. Nu mai departe de luna octombrie a anului anterior putea să alerge trei ture de stadion fără alte urmări decât o transpirație abundentă. Acum, era la jumătatea primului tur şi moartea i se părea aproape atrăgătoare. Picioarele parcă îi erau de plumb. De-abia mai păşea, semn sigur că îşi depăşise limitele fizice.

„Încă o sută de metri. Încă douăzeci de secunde”, îşi spunea. Tot timpul pe care îl petrecuse stând culcat, tot timpul cât stătuse jos şi toate țigările fumate la CIA se răzbunau acum. Alergările pe care trebuia să le facă la Quantico nu fuseseră nimic pe lângă aceasta. „Atunci erai mult mai tânăr”, găsi mintea lui Ryan o explicație.

Întoarse capul spre stânga şi văzu că era în linie cu zidul dinspre răsărit al clădirii. Ryan lăsă capul pe spate şi încetini până ajunse la pas, cu mâinile sprijinite pe şolduri şi pieptul zbătându-se în căutarea oxigenului de care avea nevoie.

— Vă simțiți rău?

Se oprise un student – bătând pasul pe loc – pentru a se uita la

Jack. Ryan vru să-l urască pentru tinerețea şi vigoarea lui, dar nu putu aduna suficientă energie.

— Nu, numai că mi-am pierdut antrenamentul, gâfâi el printre trei sau patru respirații.

— Ar trebui să o luați mai încet, domnule! sublinie tânărul de douăzeci de ani şi se îndepărtă în viteză, lăsându-şi dispreţuitor profesorul de istorie în praf.

Jack începu să râdă de sine însuşi, dar asta îi provocă un acces de tuse. Următorul care îl depăşi a fost o fată. Zâmbetul ei făcu ca lucrurile să fie şi mai rele.

„Nu te aşeza! Fă orice, dar nu sta jos!"

Se întoarse şi se îndreptă spre dig. Chiar şi mersul pe picioarele nesigure era o problemă. Luă prosopul de după gât ca să-şi şteargă transpirația de pe față înainte de a i se face frig. O nouă cantitate de oxigen făcu ca durerea din membre să-i dispară. Ştia că după asta i se va duce şi moliciunea. După zece minute se va simți chiar bine. Mâine va alerga mai departe – până la biblioteca Nimitz, îşi făcu el planul. Până în luna mai nu-l vor mai întrece studenții – sau cel puțin fetele. Ei nu chiar toate, dar, oricum, măcar unele dintre ele!

Cathy Ryan era în uniforma verde, frecându-şi mâinile în chiuveta specială de lângă sala de operații. Elasticul era sus, deasupra curbei abdomenului şi asta făcea ca pantalonii să fie cam scurți, ca bermudele care erau la modă pe vremea adolescenței ei. Pe cap avea o beretă verde şi se întreba de ce s-o fi deranjat în fiecare dimineață să-şi mai perie părul, dacă până la ora când termina arăta ca buclele încâlcite ale meduzei.

— E ora de joacă! îşi spuse calm.

Lovi mânerul uşii cu cotul, ținând mâinile ridicate, ca în filme. Beatrice, asistenta, o aştepta cu mănuşile pregătite, iar Cathy îşi băgă mâinile în ele până îi ajunseră la antebraț Din cauza mănuşilor rareori purta verigheta, cu toate că modelul ei simplu nu i-ar fi creat probleme.

— Mulțumesc!

— Ce face copilul? întrebă Beatrice.

Ea avea trei.

— Acum învață joggingul, surâse Cathy în spatele măştii de pe față. Sau poate ridică haltere.

— Ce lanț drăguț!

— Cadou de Crăciun de la Jack.

Doctorul Terri Mitchell, anestezistul, legă bolnava de diverse monitoare şi începu treaba în timp ce chirurgii îl urmăreau. Cathy se uită repede la instrumentar, ştiind însă că Lisa-Marie îl punea întotdeauna în ordine. Era una din cele mai bune asistente din spital şi se ataşa de doctorii cu care lucra.

— Totul e gata, doctore? îl întrebă Cathy pe doctorul internist. Bun, haideți să încercăm să salvăm vederea acestei doamne!

Se uită la ceas.

— Începem la ora 8.41.

Miller îşi montă arma încet. Avea timp suficient. O curățase şi o unsese cu grijă după ce o testase cu o seară înainte într-o carieră, la treizeci de kilometri de Washington. Asta va fi arma lui personală. Îi plăcea. Echilibrul era perfect, patul, când era desfăcut, se mula bine pe umăr. Sistemul de ochire era uşor de folosit şi nu era deloc nărăvaşă pe foc automat. Una peste alta, o îmbinare fericită de caracteristici pentru o armă atât de mică şi ucigaşă. Palmă manşonul şi apăsă pe trăgaci pentru a simți momentul când se rupe piedica. O evalua la două kilograme şi jumătate – tocmai bună, nici prea uşoară, nici prea grea. Miller lăsă manşonul să se închidă pe camera goală şi puse încărcătorul cu treizeci de cartuşe de nouă milimetri. Apoi plie patul şi încercă cârligul-agățătoare din haină. O modificare standard la „Uzi", care oferea posibilitatea de a o purta ascunsă. Probabil că nu va fi cazul, dar Miller era omul care plănuia neprevăzutul, învățase lecția asta pe propria-i piele.

— Ned?

— Da, Sean.

De când sosise în America, Eamon Clark, cunoscut sub numele de Ned, nu înceta să se uite peste hărțile şi fotografiile cu locul lui. Unul din asasinii cei mai experimentați din Irlanda, el se număra printre oamenii pe care ULA îi scosese din închisoarea Long Kesh cu un an înainte. Tânăr şi drăguț, Clark îşi petrecuse ziua dinainte inspectând terenurile Academiei de Marină, cu aparatul de fotografiat la gât, ca şi cum ar fi venit acolo special pentru statuia lui Tecumseh şi cercetase atent Poarta 3. Maşina lui Ryan urma să treacă pe deal în sus, lăsându-i doar cincisprezece secunde ca să acționeze. Era nevoie de vigilență, dar Ned avea răbdarea necesară. În plus, cunoşteau programul țintei. Ultimul curs îl termina la ora trei şi avea să ajungă la poartă într-un timp previzibil. Chiar acum, Alex parcă maşina de fugă pe strada King George. Clark avea

presimțiri rele, dar le păstra pentru el. Sean Miller pusese la cale fuga din închisoare, făcând din el un om liber. Era prima lui operațiune adevărată cu ULA Clark socotea că le datora loialitate. În plus, plimbarea la Academia de Marină şi sistemul de securitate de acolo nu-l impresionaseră. Ned Qark ştia că nu era cel mai inteligent din încăpere, dar aveau nevoie de un om care să lucreze independent, iar el ştia cum să facă asta Dovedise acest lucru de şapte ori până atunci.

În fața casei se găseau trei maşini, furgoneta şi două autoturisme. Dubița va fi folosită în partea a doua a operațiunii, în timp ce celelalte două maşini vor duce toată lumea la aeroport, atunci când operațiunea se va termina.

Miller stătea pe scaun şi îşi recapitula în minte întreaga operațiune. Ca întotdeauna, închise ochii şi vizualiză fiecare etapă, după care introduse variabile. Ce se va întâmplă dacă circulația era deosebit de intensă sau, dimpotrivă, deosebit de scăzută? Dar dacă unul din oamenii lui Alex intră pe uşa din față şi îi întinse lui Miller un Polaroid.

— La timp? întrebă Sean Miller.

— Ai ghicit!

Fotografia o arăta pe Cathy Ryan ducând-o de mână pe fiică-sa în – cum se numea locul? A, da, Giant Steps. Miller zâmbi. Astăzi, într-adevăr, va fi un pas uriaş. Miller se lăsă din nou pe spate, cu ochii închişi, pentru a fi sigur.

— Dar nu era nici o amenințare, obiectă un student.

— Corect. Dar, ca să spunem aşa, ştim asta *acum.* Dar lui Spruance cum îi apărea? Ştia că flota japoneză avea vase de suprafață. Ce se întâmplă dacă veneau dinspre *răsărit,* dar dacă ordinul de rechemare nu ar fi fost remis?

Jack a arătat către diagrama pe care o desenase pe tablă.

— Contactul ar fi avut loc la orele trei. Cine ar fi câştigat atunci?

— Dar şi-a anulat şansa unei bune lovituri aeriene a doua zi, insistă studentul.

— Cu ce? Hai să ne uităm la pierderile din grupul aero. Cu toate pierderile din flota de torpile, ce pierderi crezi că ar fi putut provoca? întrebă Jack.

— Dar…

— Îți aduci aminte de cântecul lui Kenny Rogers: „Trebuie să ştii când să pleci şi când să fugi” Panica şi graba sunt un lucru rău pentru un vânător. La un amiral care comandă o flotă ele pot fi

dezastruoase. Spruance s-a uitat la informațiile pe care le avea, la posibilitățile pe care le avea şi s-a hotărât să amâne. A doua considerație a fost – care?

— Să acopere acțiunea de la Midway? întrebă un alt student.

— Aşa el Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi continuat invazia? Se mai încercase asta o dată, la Newport şi invazia reuşise. Vă rog să observați că acesta este un raționament care depăşeşte realitatea. Misiunea lui principală era să producă stricăciuni flotei superioare japoneze. Misiunea lui secundară era să prevină ocuparea Midway-ului. Echilibrul pe care a reuşit să-l asigure este o capodoperă de pricepere operativă...

Ryan făcu o pauză. Ce-a spus? „Logica înfrânge realitatea.” Dar nu ajunsese oare pe căi logice la concluzia că ULA n-ar fi – nu, nu, era o situație cu totul şi cu totul diferită. Alungă gândul şi îşi continuă lecția despre bătălia de la Midway. Ora mergea înainte şi ideile trosneau prin clasă precum fulgerele.

— Perfect! spuse Cathy în timp ce-şi trăgea masca de pe față. Se ridică de pe scăunel şi îşi întinse mâinile deasupra capului.

— A fost o operație reuşită, băieți!

Bolnava fu scoasă pe cărucior şi dusă la reanimare, în timp ce Lisa-Marie făcu o verificare finală a instrumentarului. Cathy Ryan îşi scoase masca şi îşi şterse nasul. Apoi îşi coborî mâinile pe burtă. Micuțul lovea ca o furtună.

— Jucător de fotbal? întrebă Bernice.

— Sally nu a fost aşa de activă. Cred că ăsta e băiat, deduse Cathy.

Ştia bine că o asemenea corelație nu era adevărată. Era foarte bine că micuțul era activ. Acesta era întotdeauna un semn bun. Zâmbi, mai mult pentru sine, la miracolul şi magia maternității. Chiar acolo, în interiorul ei, purta o ființă umană complet nouă, ce aştepta să se nască şi, după felul cum se manifesta, era cam nerăbdătoare.

— Ei bine, am o familie cu care să vorbesc.

Ieşi din sala de operații, nederanjându-se să-şi schimbe costumul verde. Era mai de efect să-l țină pe ea. Camera de aşteptare se găsea la numai cincisprezece metri distanță. Familia Jeffers – tatăl şi una din fiice – aştepta pe inevitabila canapea, uitându-se la inevitabilele reviste, necitindu-le. În momentul în care ieşi pe uşa batantă, amândoi săriră în picioare. Le zâmbi cum putu mai bine – întotdeauna asta era calea cea mai rapidă de a

transmite mesajul.

— E bine? întrebă soţul, nerăbdarea lui fiind fizică.

— Totul a mers perfect, zise Cathy. Nu a fost nici o problemă. Va fi bine!

— Când va putea să...

— Peste o săptămână. Trebuie să avem răbdare. O veţi putea vedea peste o oră şi jumătate. Acum, duceţi-vă să mâncaţi ceva. E lipsit de sens ca pacientul să fie sănătos, iar familia lui epuizată.

— Doctor Ryan! se auzi o voce la difuzor. Doctor Caroline Ryan!

— Aşteptaţi o clipă!

Cathy se duse în camera asistentelor şi ridică telefonul.

— Aici doctor Ryan!

— Cathy? Aici Gene, de la camera de urgenţă. Am un traumatism de ochi foarte gravă. Un copil de zece ani a intrat cu bicicleta în vitrina unui magazin. Ochiul stâng este grav atins.

— Trimite-l la etajul şase!

Cathy puse telefonul în furcă şi reveni la familia Jeffers.

— Trebuie să fug. Ne vedem mâine. Cathy alergă în grabă spre blocul operator.

— Curaj! Avem un caz grav care ne vine de la urgenţă. O traumă serioasă la ochi, un băieţel de zece ani.

Lisa-Maria începuse deja să se mişte. Cathy se duse la telefonul ce atârna pe perete şi formă numărul de la sala chirurgilor.

— Aici Ryan. Unde-i Bernie?

— Îl chem eu.

După o clipă:

— Doctor Katz!

— Bernie, am un caz grav de ochi. Gene Wood de la camera de urgenţă spune că-i grav.

— Vin imediat!

Cathy se reîntoarse.

— Terri?

— Totul e gata, o asigură anestezistul.

— Mai daţi-mi două minute! ceru Lisa-Marie.

Cathy se duse în cămăruţa de alături ca să se spele din nou pe mâini. Încă nu începuse când sosi Bernie Katz. Era un bărbat chipeş cu o reputaţie nu prea bună, doar puţin mai înalt decât Cathy Ryan, cu părul lung şi mustaţă a la Bismarck Era unul din cei mai buni chirurgi de la Hopkins.

— Mai bine ai fi tu prima mână, îi spuse ea. N-am mai făcut un traumatism grav cam de mult.

— Nu-i nici o problemă. Cum îi merge copilului?

— Extraordinar!

Se auzi un nou zgomot: țipetele ascuțite ale unui copil în suferință. Doctorii intrară în sala de operații. Se uitau fără chef cum doi asistenți legau copilul. „De ce nu eşti la şcoală?” îl întrebă în gând Cathy. Partea stângă a feței copilului era terciuită. Chirurgii plasticieni vor trebui să se ocupe de asta mai târziu. Acum importanți erau ochii. Copilul încercase deja să fie curajos, dar durerea era prea mare. Terri îi administră primele medicamente, în timp ce doi asistenți îl țineau de mâini. Cathy şi Bernie se aplecară deasupra feței lui.

— Rău! observă Katz.

Se uită la asistentă.

— Aveam o operație programată la ora unu. Va trebui să o amân. Asta o să ne ia ceva timp.

— Pe partea asta, totul este gata! spuse una din asistente.

— Încă două minute! îi temperă anestezistul. La copii medicația trebuie administrată cu grijă.

— Mănuşile! spuse Cathy.

Peste o clipă veni Bernie cu ele.

— Cum s-a întâmplat?

— Mergea pe bicicletă, pe trotuar, îi spuse asistentul. S-a lovit de ceva şi a intrat în vitrina unui magazin de produse casnice.

— De ce nu era la şcoală? întrebă ea, uitându-se la ochiul stâng al copilului. Vedea înaintea ei ore de lucru şi un rezultat nesigur.

— Ziua Preşedintelui, doamnă doctor! răspunse asistentul.

— A, da, aşa e!

Se uită la Bernie Katz. Îi văzu grimasa de sub mască.

— Nu ştiu, Cathy.

Examina ochiul prin setul de lupe.

— Trebuie să fi fost un geam ieftin – o mulțime de cioburi. Am numărat cinci penetrări. Doamne, ia uită-te, ăsta s-a extins în cornee. Hai să-i dăm drumul!

Chevrolet-ul intră într-unul din garajele înalte ale spitalului Hopkins. De la nivelul de deasupra, şoferul avea o vedere perfectă asupra uşii care ducea de la spital la zona de parcare rezervată doctorilor. Garajul era păzit, desigur, dar erau multe maşini care intrau şi ieşeau şi nu era un lucru neobişnuit ca un membru al familiei să aştepte în maşină, în timp ce pacientul internat primea vizita celorlalți. Se lăsă pe spate şi îşi aprinse o țigară, ascultând

muzica transmisă la radio.

Ryan îşi aşeză friptura de vită pe chiflă şi alese un ceai cu gheață. Clubul Ofițerilor şi al Facultății avea un sistem neobişnuit de plată: îți puneai tava pe un cântar şi casiera te taxa după greutate. Jack plăti doi dolari şi zece cenți. Costul mesei de prânz nu era exorbitant, dar i se părea ciudat modul de a-l fixa. I se alătură lui Robby Jackson într-un colț al încăperii.

— Ah, zilele de luni! i se adresă prietenului său.

— Glumeşti? Azi mă pot relaxa. Sâmbătă şi duminică am zburat.

— Credeam că-ți place.

— Da, îmi place, îl asigură Robby. Dar în ambele zile m-am sculat înainte de ora şapte. De fapt, m-am dus târziu la culcare. Aş mai fi avut nevoie de încă vreo două ore. Ce-ți face familia?

— Bine, astăzi Cathy a avut o operație grea – a trebuit să se ducă devreme. Singurul lucru neplăcut atunci când eşti însurat cu o doctoriță chirurg e că întotdeauna începe devreme. Uneori e dură cu Sally.

— Mda! Cine se culcă devreme se scoală devreme, dar ar putea tot atât de bine şi muri, îl aprobă Robby. Cum e ăla mic?

— Superb! zâmbi Jack. E un şmecher foarte activ. Nu-mi închipui cum pot accepta femeile chestia asta – copilul să te lovească, să se răsucească...

— Vă deranjează dacă stau şi eu cu voi?

La masă se strecură Skip Tyler.

— Ce-ți fac gemenii? l-a întrebat Jack.

Răspunsul fu un geamăt uşor, iar cearcănele de la ochii lui Tyler sugerară restul.

— Totul e să-i faci pe amândoi să adoarmă. Nu-l linişteşti bine pe unul şi celălalt se trezeşte şi face un scandal de parcă ar fi o tulumbă de pompieri. Nu ştiu cum face Jean de reuşeşte să doarmă. Ba ştiu, rânji Tyler, se târăşte cu ei pe podea. La mine nu ține, pentru că o fac şoltâc-şoltâc!

Râseră toți trei. Tyler nu fusese niciodată prea sensibil în legătură cu pierderea piciorului.

— Cum rezistă Jean? întrebă Robby.

— Nu-i nici o problemă – doarme când dorm ei şi fac eu toată treaba în casă.

— Să-ți fie învățătură de minte, cocoşule! remarcă Jack. Nu poți să o mai laşi?

— Ce pot face dacă am sângele iute? întrebă Skip.

— Cu vârsta omul se mai potoleşte, replică Robby.

— Vârsta mea, spuse Tyler cu sprâncenele ridicate, este perfectă.

— E şi ăsta un mod de a privi lucrurile, fu de acord Jack.

— Am auzit că ai făcut jogging azi dimineață, schimbă subiectul Tyler.

— Şi eu, râse Robby.

— Hei, hei, încă mai sunt în viață, băieți!

— Unul dintre studenții mei a spus că mâine au de gând să te urmeze cu o salvare, ca la o adică... Skip chicoti.

— De ce-or fi toate zilele de luni fel? întrebă Jack.

Alex şi Sean Miller mai făcură încă o dată drumul pe Şoseaua 50. Erau atenți să. Nu depăşească viteza legală. Maşinile radar ale poliției erau toate pe teren astăzi, cine ştie din ce motive. Alex îl asigură pe colegul său că la orele patru şi jumătate lucrurile aveau să fie diferite. La orele de vârf erau prea multe maşini pe şosele. În spate se mai găseau doi bărbați, fiecare cu arma lui.

— Cred că aici, spuse Miller.

— Mda, e cel mai bun loc, aprobă Alex.

— Acum fuga.

Sean porni un cronometru.

— Bine.

Alex schimbă banda de mers şi continuă să se îndrepte spre vest.

— Aminteşte-ți, diseară va merge mai încet.

Miller dădu afirmativ din cap, simțind un nod în stomac, ca înaintea oricărei operațiuni. Trecu din nou în revistă planul, gândindu-se la posibilele aspecte neprevăzute, în timp ce stătea pe locul din dreapta, urmărind cum traficul se gâtuia la ieşirile de pe autostradă. Drumul era cu mult mai bun decât drumurile cu care era el obişnuit în Irlanda, iar oamenii conduceau pe cealaltă parte aici, îşi zise, deşi erau mai manierați decât în Europa. În special în comparație cu Franța şi Italia... îşi alungă gândul din minte şi se concentră asupra situației de acum.

Odată terminat atacul, vor ajunge la vehiculele de fugă în mai puțin de zece minute. Totul era cronometrat, Ned Clark îi va aştepta. Miller îşi termină trecerea în revistă, satisfăcut că planul său, deşi întocmit în grabă, era eficient.

— Ați venit devreme, îi zise Breckenridge.
— Da. Am doi studenți care vin azi după-amiază să le citesc lucrările de semestru. Vreo problemă?
Jack îşi scoase pistolul Browning din geanta diplomat.
Sergentul-major apucă o cutie de cartuşe de nouă milimetri.
— Nu. Zilele de luni sunt mai libere.
Ryan se duse la standul trei şi scoase pistolul din toc. Mai întâi, extrase încărcătorul şi apoi trase de manşon înapoi. Controlă țeava, să nu aibă vreun cartuş. Ştia că arma era, din punct de vedere mecanic, bună, dar în poligon Breckenridge avea reguli de siguranță inviolabile. Chiar comandantul Academiei trebuia să le urmeze.
— E-n regulă, Puşchi.
— Cred că astăzi o să încercăm foc rapid.
Sergentul-major fixă ținta pe panou şi scripetele o duse la cincisprezece metri depărtare. Ryan băgă cinci cartuşe în încărcător.
— Căştile, domnule locotenent!
Breckenridge i le aruncă. Ryan şi le puse. Introduse încărcătorul, eliberă piedica şi vârî un cartuş pe țeavă. Arma era acum „gata de tragere”. Ryan o îndreptă cu țeava spre podea şi aşteptă. După o clipă, deasupra țintei apăru o lumină. Jack ridică arma şi fixă cercul negru deasupra cătării. Regulile de tragere rapidă îi dădeau numai o secundă pentru fiecare cartuş. Era mai mult timp decât părea a fi. Primul cartuş plecă puțin mai târziu, dar asta li se întâmplă majorității trăgătorilor. Pistolul ejectase tubul şi Ryan era gata pentru al doilea foc, concentrându-se asupra țintei. Până să numere până la când, încărcătorul era gol. Jack îşi scoase căştile protectoare.
— Ați reuşit, domnule locotenent! zise Breckenridge pe când se uita prin binoclu. Toate în negru: un nouă şi patru de zece, dintre care unul chiar în centru. Din nou!
Ryan zâmbea în timp ce reîncărcă. Uitase cât de distractiv poate fi un pistol. Era o senzație pur fizică, o senzație bărbătească, ca atunci când ai realizat o lovitură bună la golf. Trebuia să controleze un aparat care expedia un glonț de nouă milimetri spre o destinație precisă. Pentru a face acest lucru era nevoie de coordonarea ochiului şi a mâinii. Nu era acelaşi lucru cu folosirea unei arme de vânătoare sau a unei puşti. Pistolul era mai greu, iar lovirea țintei îți producea o plăcere subintelectuală pe care cei care nu fac aşa ceva nu o pot înțelege. Următoarele cinci cartuşe au fost

toate în zece. Încercă poziția Weaver, cu două mâini şi plasă patru din cinci în cercul negru, de două ori mai mic decât cel de zece, folosit pentru departajare în competițiile de tir.

— Nu e rău deloc pentru un civil! spuse Breckenridge. Cafea?

— Mulțumesc, Puşchi!

Ryan duse ceaşca la gură.

— Vreau să vă concentrați puțin mai mult la al doilea cartuş. Îl lăsați să plece puțin spre dreapta Parcă vă aleargă cineva!

Diferența era de numai patru-cinci centimetri la cincisprezece metri, dar Breckenridge era un perfecționist. Îşi spuse cu uimire că sergentul-major şi Cathy semănau foarte mult: pentru ei ori făceai un lucru la perfecție, ori nu-l făceai deloc.

— Domnule doctor, e o ruşine că ați fost rănit. Ați fi ieşit un bun ofițer dacă ați fi avut lângă dumneavoastră un sergent adevărat – toată lumea are nevoie de asta.

— Ştii ceva, Puşchi? La Londra am întâlnit doi tipi care ți-ar plăcea.

Jack introduse din nou încărcătorul în lăcaş.

— Ryan e un tip destul de inteligent, nu-i aşa?

Owens îi înapoie documentul lui Murray.

— Nu-i nimic nou aici, a recunoscut Dan, dar materialul e mai bine organizat. Nu asta voiai?

— A prietenii noştri din Boston! Ce mai face Paddy O'Neil?

Owens era mai mult decât supărat din cauza asta. Padraig O'Neil era o insultă la adresa sistemului parlamentar britanic, un purtător de cuvânt ales pentru Aripa Provizorie a IRA Şi totuşi, după zece ani de încercări, nici Secția Antiteroristă a lui Owens, nici Poliția Regală din Ulster nu-l prinseseră cu ceva ilegal.

— Se umflă cu bere, vorbeşte cu o mulțime de oameni şi strânge mici sume de bani, ca întotdeauna.

Murray luă o gură din vinul de Porto.

— Avem agenți care îl urmăresc peste tot, iar el ştie. Dacă scuipă pe trotuar, îl punem în următoarea pasăre care zboară spre casă. Ştie şi asta. N-a încălcat nici o lege. Nici măcar şoferul lui n-a făcut-o – tipul e abstinent. Nu-mi place să o spun, Jimmy, dar milogul ăsta e curat – şi strânge puncte.

— A, da, Paddy e un tip încântător, spuse Owens în timp ce lua o pagină şi se uita peste ea. Să mai arunc o privire peste chestia asta pe care a făcut-o prietenul tău Ryan.

— Tipii de la Cinci ți-au furat exemplarul. Sper să ți-l dea mâine

înapoi.

Owens mormăia în timp ce dădea paginile căutând rezumatul de la sfârşitul documentului.

— Uite-l... Doamne, Dumnezeule!

— Ce? sări Murray din scaun.

— Legătura, legătura aia blestemată. Uite-o chiar aici!

— Despre ce vorbeşti, Jimmy? Am citit documentul ăsta de două ori.

— „Faptul că personalul ULA pare să fi provenit aproape complet din elemente «extremiste» din PIRA", citi cu glas tare, „trebuie să aibă o semnificaţie, dincolo de cea stabilită de probele existente. Datorită faptului că unii membri ULA au fost recrutaţi astfel, apare ca probabil faptul că unii «dezertori» să fi primit ordin să rămână în rândurile PIRA, servind drept surse de informaţii pentru actuala lor organizaţie. Rezultă că astfel de informaţii pot fi şi de natură operativă, pe lângă valoarea lor evidentă contrainformativă". „Operativă" zise Owens calm. Întotdeauna am presupus că O'Donnell încearcă, pur şi simplu, să se protejeze... dar s-ar putea să joace un joc complet diferit...

— Încă nu te înţeleg, Jimmy.

Murray îşi puse paharul jos şi se încruntă.

— A, Maureen Dwyer! Nu te-ai gândit nici o clipă la această informaţie, nu-i aşa?

Owens se gândea la alt caz, dar observaţia lui Murray îi explodă ca un bec în faţa ochilor. Detectivul se uită la colegul său american în timp ce prin minte îi alergau o mulţime de idei.

— Dar de ce? întrebă Murray. Ce câştigă?

— Pot provoca mari încurcături conducerii, pot zădărnici operaţiuni...

— Dar ce avantaj are ULA din toate astea? O'Donnell e profesionist, nu cred să strângă şurubul numai de dragul de a o face. INLA ar putea, dar ăştia sunt un grup de cowboy proşti ca noaptea. ULA e prea sofisticată pentru un asemenea rahat.

— Da. Tocmai am trecut peste un zid ca să descoperim altul în faţa noastră. Cu toate astea, mai avem unul în spate. Poate aflăm ceva dacă o anchetăm pe tânăra domnişoară Dwyer, nu?

— E o idee la care cred că trebuie să renunţăm. ULA s-a infiltrat în PIRA şi, uneori, lasă să transpire informaţii care urmăresc să-i facă pe cei din Aripa Provizorie să se simtă prost.

Murray dădu din cap. „Am spus că o organizaţie teroristă încearcă să pună o altă organizaţie într-o lumină proastă?"

— Ai suficiente probe ca să susții ideea asta?

— Pot să-ți dau trei cazuri de anul trecut, când pe baza unor informații anonime am pus mâna pe trei dintre membrii Armatei Provizorii aflați în capul listei noastre. În nici unul din cele trei cazuri n-am aflat care a fost sursa.

— Dar dacă membrii Aripii Provizorii bănuiesc – ba nu, şterge din minte ideea asta! Îl vor oricum pe O'Donnell, iar asta doar ca să se răzbune pentru toți oamenii pe care i-a suflat organizației. Okay, a-i pune în încurcătură pe cei din conducerea PIRA poate fi un obiectiv în sine – *dacă* O'Donnell a încercat să recruteze noi membri. Dar tu ai renunțat de mult la ideea asta.

Owens înjură în gând. În munca lui, spunea adeseori, era ca şi cum ai asambla un puzzle fără să ai toate bucățile şi fără să le ştii formele. Dar a spune acest lucru subordonaților nu era acelaşi lucru cu a o simți pe propria-ți piele. Ah, dacă nu l-ar fi pierdut pe Sean Miller! Poate că ar fi obținut ceva de la el până acum. Instinctele îi spuneau că un fapt micuț, dar crucial, ar arunca lumină asupra gunoiului din care căuta să culeagă ceva. Fără acel fapt, îi spunea rațiunea, tot ceea ce gândea nu era decât speculație. Dar un gând continua să i se învârtă prin minte.

— Dacă ai vrea, Dan, să pui în încurcătură conducerea Aripii Provizorii din punct de vedere politic, cum şi unde ai face-o?

— Alo? Aici doctorul Ryan!

— Aici Bernice Wilson de la Johns Hopkins. Soția dumneavoastră m-a rugat să vă spun că se află într-o operație de urgență şi că va întârzia cam o jumătate de oră astă seară.

— Bine, mulțumesc!

Jack puse telefonul la loc. „Zilele de luni!" îşi zise. Reveni ca să discute proiectele de lucrare de semestru cu cei doi studenți. Ceasul de pe biroul său arăta ora patru după amiază. Ei bine, nu se grăbea, nu?

Paza de la Poarta 3 se schimbă. Gardianul civil se numea Bob Riggs Era un fost armurier din marină, ieşit la pensie, cu o burtă umflată de bere, ceea ce îl făcea să nu-şi poată vedea pantofii. Era un individ friguros şi stătea cât mai mult posibil în gheretă. Nu observă că un bărbat în jur de treizeci de ani se apropie din colțul opus şi dispăru pe o uşă. Nu-l văzu nici sergentul Tom Cummings, din forțele de pază ale puşcaşilor marini, care controla nişte hârtii, după ce îşi luase în primire postul. Academia era o detaşare

plăcută pentru subofiţerii tineri. Existau mai multe cârciumi pe o rază destul de mică şi o mulţime de femei libere, dar serviciul la Annapolis era destul de plictisitor când intrai. Iar Cummings era suficient de tânăr ca să tânjească după acţiune. Era o zi obişnuită de luni. Fostul planton eliberase trei permise de parcare. Deja căsca.

Douăzeci şi cinci de metri mai încolo o doamnă în vârstă se apropie de intrarea în clădirea cu apartamente. Fu surprinsă să vadă un tânăr frumos şi îi căzu sacoşa cu cumpărături în timp ce-şi căuta cheia.

— Vă pot ajuta? o întrebă el politicos.

Accentul suna ciudat, dar destul de amabil, se gândi doamna. El ţinu sacoşa în timp ce ea descuia uşa.

— Mi-e teamă că am venit prea devreme – aştept să-mi întâlnesc prietena, ştiţi, explică el cu un zâmbet fermecător, îmi pare rău dacă v-am speriat, doamnă – încercam să mă adăpostesc de vântul ăsta tăios de afară.

— Vreţi să aşteptaţi înăuntru? îi invită ea.

— Sunteţi foarte drăguţă, dar nu. Aş putea să o pierd şi, vedeţi, e un fel de surpriză. Bună ziua!

Mâna eliberă briceagul din buzunarul hainei.

Sergentul Cummings termină de consultat hârtiile şi ieşi. Îl observă pe bărbatul din cadrul uşii. Părea să aştepte pe cineva, îşi spuse sergentul, încercând să se ferească de vântul rece din nord. Totul părea în regulă. Sergentul se uită la ceas. Era patru şi un sfert.

— Cred că asta-i tot! zise Bernie Katz.

— Am reuşit! fu de acord Cathy Ryan.

Peste tot în sala de operaţii erau numai zâmbete. Le luase mai bine de cinci ore, dar ochiul puştiului era refăcut. S-ar fi putut să mai fie nevoie de o operaţie şi, în mod sigur, pentru tot restul vieţii puştiul avea să poarte ochelari, dar era oricum mai bine decât să rămână cu un singur ochi.

— Pentru cineva care n-a mai făcut o astfel de operaţie de patru luni nu e rău deloc, Cathy. Acest copil va avea ambii ochi. Vrei să le spui tu celor din familie? Eu trebuie să mă duc la toaletă.

Mama băiatului aştepta exact unde stătuseră şi cei din familia Jeffers şi i se citea aceeaşi nerăbdare pe faţă. Lângă ea era cineva cu un aparat foto.

— Am salvat ochiul! spuse Cathy.

După ce se aşeză lângă femeie, fotograful – spuse că era de la „The Baltimore Sun” – a tras cu Nikon-ul său, timp de mai multe minute, poze peste poze. Chirurgul îi explică mamei în ce constase operaţia, încercând să o calmeze. Nu era uşor, dar Cathy avea practică îndelungată.

În cele din urmă sosi cineva de la Serviciile Sociale şi Cathy putu să se îndrepte spre vestiarul unde îşi avea dulapul îşi scoase costumul verde, aruncându-l la coş. Bernie Katz stătea pe bancă, masându-şi gâtul.

— Mi-ar face şi mie bine un masaj, spuse Cathy.

Stătea în picioare, în lenjeria ei „Gucci” şi se întindea.

Katz se întoarse ca să admire priveliştea.

— Te-ai cam umflat, Cathy! Cum te simţi cu spatele?

— Ţeapăn. Exact la fel a fost şi cu Sally. Întoarce-ţi privirea, doctore, eşti om însurat.

— Mă pot oare abţine dacă femeile gravide sunt sexy?

— Îmi pare bine dacă arăt fiindcă de simţit te asigur că nu mă simt.

Se lăsă să cadă pe bancă în faţa dulapului ei.

— N-am crezut că o să reuşim, Bernie.

— Am avut noroc, recunoscu Katz. Din fericire, bunul Dumnezeu are grijă de proşti, beţivi şi copii. Cel puţin, pentru un timp.

Cathy îşi deschise dulapul. În oglinda din interior văzu că părul ei arăta ca al Meduzei. Nu-i venea să creadă.

— Am nevoie de un concediu.

— Dar ai avut unul, observă Katz.

— Aşa e, pufni doctoriţa.

Îşi vârî picioarele în pantaloni şi apucă bluza.

— Şi când fătul se va hotărî să devină bebeluş, vei avea altul.

Îşi îmbrăcă jacheta.

— Bernie, dacă ai fi în vreun salon te-ar omorî bolnavii pentru o astfel de afirmaţie.

— Ce pierdere pentru medicină! gândi cu voce tare Katz.

Cathy râse.

— Am făcut treabă bună, Bern. Sărut-o pe Annie din partea mea!

— Desigur, iar tu ia-o mai uşor, sau îi spun lui Madge North să vină după tine!

— O văd vineri, Bernie. Zice că sarcina merge bine.

Cathy ieşi. Le făcu cu mâna asistentelor ei, felicitându-le din nou pentru treaba excelentă din sala de operații. Apoi luă liftul. Avea deja cheile de la maşină în mână.

Porsche-ul verde o aştepta. Cathy. Descuie portiera şi îşi aruncă geanta pe banchetă înainte de a se aşeza la volan. Motorul cu şase cilindri porni imediat. Indicatorul tahimetrului sări în sus, la poziția lui obişnuită. Lăsă motorul să se încălzească vreme de un minut, timp în care îşi fixă centura de siguranță şi eliberă frâna. Zumzetul motorului se izbea de zidurile de ciment ale garajului. Atunci când acul termometrului începu să se mişte, schimbă în marşarier. O clipă mai târziu, coborî schimbătorul de viteze în prima treaptă şi se îndreptă spre Broadway. Verifică ora pe ceasul de la bord şi tresări – rău, trebuie să se oprească şi la magazin în drum spre casă. Ei bine, pentru a câştiga timp, avea Porsche-ul ei 911.

— Ținta s-a pus în mişcare! spuse o voce într-un aparat de emisie. Mesajul fu transmis prin telefon la ascunzătoarea lui Alex şi de acolo, din nou, prin radio.

— Era şi timpul! mârâi câteva minute mai târziu Miller. De ce dracu' a întârziat?

Ultima oră îl înfuriase. Primele treizeci de minute de aşteptare, apoi alte treizeci de minute. Îşi spunea să-şi păstreze calmul Trebuia să treacă pe la grădinița cu program prelungit pentru a o lua pe Sally.

— E doctoriță. Se întâmplă, omule! zise Alex. Hai să ne punem în mişcare!

Maşina mergea în față, urmată de dubiță. Fordul avea să fie la „7-Eleven", vizavi de Giant Steps, peste exact treizeci de minute.

— Trebuie că aşteaptă o tipă foarte drăguță, spuse Riggs când reveni în gheretă.

— Tot mai e acolo?

Cummings era surprins. Acum trei săptămâni, Breckenridge instruise forțele de pază în legătură cu o posibilă amenințare la adresa vieții doctorului Ryan. Cummings ştia că profesorul de istorie ieşea întotdeauna pe această poartă – deşi astăzi întârzia. Sergentul putu să vadă că lumina din biroul lui era încă aprinsă. Deşi serviciul aici era plicticos, Cummings şi-l făcea cu seriozitate. Cele trei luni din Beirut îl învățaseră tot ceea ce avea nevoie să ştie despre asta. Ieşi şi se aşeză pe cealaltă parte a drumului.

Cummings urmărea maşinile care plecau. Marea majoritate erau conduse de civili, dar cele conduse de ofițeri primeau un salut marinăresc regulamentar. Vântul era acum şi mai rece. Pe sub bluză purta un pulover. Îi mai ținea ceva de cald, dar mănuşile albe, care se asortau cu uniforma albastră, nu erau bune de nimic. Bătea din mâini în timp ce, din când în când, se întorcea. Nu se uită niciodată la blocul de locuințe, nu se comportă nici o clipă ca şi cum ar fi ştiut că se afla cineva acolo. De acum se întuneca şi nu era deloc uşor să-l mai vadă. Dar acolo era cineva.

— Da' ştiu că a gonit! spuse omul din maşina care trebuia să preia urmărirea.

Se uită la ceas. Doctorița îşi bătuse propriul record cu cinci minute. „La dracu'! Tei zise, trebuie să fie grozav să conduci un Porsche dintre-ăsta!" Verifică numărul: CR-SRGN. Da, ăsta era. Luă radioul.

— Bună, mamă, sunt acasă! zise.

— Era şi timpul! răspunse o voce de bărbat.

Duba era la mai bine de o jumătate de kilometru depărtare, parcată pe Joyce Lane, la vest de Autostrada Ritchie.

După nici două minute o văzu pe doamnă ieşind din grădinița cu program prelungit. Se grăbea.

— Ne punem în mişcare!

— Bine! veni răspunsul.

— Hai, Sally, am întârziat. Pune-ți centura!

Lui Cathy Ryan nu-i plăcea să întârzie. Porni din nou motorul. Nu mai întârziase atât de mult de mai bine de o lună, dar putea ajunge înaintea lui Jack dacă se grăbea.

Ora de vârf nu trecuse, dar Porsche-ul era mic, rapid şi agil. La un minut după ce plecase din parcare, avea deja 100 km/oră, strecurându-se printre ceilalți participanți la trafic ca un automobil de curse în concursul de la Daytona.

Cu toate pregătirile lor, Alex aproape că o pierdu. Un autocamion cu optsprezece roți îşi făcea drum în sus pe deal, pe banda din dreapta, când lângă el apăru forma distinctă a Porsche-ului. Alex apăsă pe accelerație până la podea şi țâşni ca o săgeată pe drum, făcând ca maşinuța să frâneze şi să claxoneze în acelaşi timp. Alex nu se uită înapoi. Miller se ridică de pe locul din dreapta şi se duse la fereastra din spate, de la uşa glisantă.

— Oo, doamna este tare grăbită în seara asta!

— Poți s-o prinzi? întrebă Miller.

Alex zâmbi doar.

— Fii atent!

— Drace! Ia uită-te la Porsche-ul ăla!

Sam Waverly conducea J-30, o maşină a poliției care ieşea din serviciu după ce lucrase la radar pe Şoseaua 50. El şi Larry Fontana, acesta din urmă pe maşina J-19, se înapoiau la unitatea de poliție din Annapolis, de dincolo de bulevardul Rowe, după o lungă zi de muncă, în momentul în care observară maşina-sport de culoare verde că o ia pe ieşirea spre Autostrada Ritchie. Amândoi mergeau cu 100 km/oră, un privilegiu acordat numai polițiştilor. Maşinile lor nu erau marcate, pentru ca nici ele nici radarul să nu poată fi observate din timp. De obicei, lucrau în pereche şi făceau cu rândul, unul lucra la radar şi celălalt, o jumătate de kilometru mai încolo, pe drum, îi oprea pe cei care depăşiseră viteza să le dea tichetele de amenzi.

— Încă unul! spuse Fontana prin radio.

Pe banda din stânga a autostrăzii apăruse o dubă, forțând un Pontiac din față să apese pe frână.

— Hai să-i prindem!

Amândoi erau tineri şi, dacă era complet lipsit de adevăr zvonul că polițiştii primeau un procent din amenzi toată lumea ştia că o cale sigură spre promovare era să dai cât mai multe amenzi. Asta tăcea şoselele mai sigure şi, de fapt, era şi misiunea lor. Polițiştilor nu le făcea prea mare plăcere să completeze astfel de chitanțe, dar şi mai puțin le plăcea să raporteze accidente grave.

— Okay, am prins Porsche-ul!

— Începe distracția! observă Fontana.

Era mult mai greu decât îşi putea cineva imagina. În primul rând, trebuia să înregistreze viteza pentru a stabili cu cât a fost depăşită – cu cât era mai mare, cu atât mai mare era şi amenda, desigur – apoi trebuia să aprindă şi să stângă farurile pentru a face semn vehiculelor să oprească. Cele două maşini erau la vreo două sute de metri în fața maşinilor de poliție.

Cathy îşi verifică din nou ceasul. Reuşise să câştige zece minute. Apoi îşi controlă oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu era vreo maşină de poliție. Nu voia să primească o amendă. Nu era nimic care să semene a maşină de poliție, numai maşini şi

camioane obişnuite. Trebui să încetinească, deoarece circulația se aglomeră o dată cu apropierea de podul de peste Severn. Intră pe banda din stânga, dar se răzgândi. Uneori era greu să revii pe banda din dreapta ca să o apud pe ieşirea din Şoseaua 2. Lângă ea, Sally îşi întindea gâtul să vadă peste bord, ca de obicei şi se juca cu catarama centurii de siguranță Cathy nu zise nimic de data asta; se concentră asupra traficului şi ridică uşor piciorul de pe pedală.

Miller desfăcu încuietoarea şi trase uşa un centimetru. Un alt bărbat apucă marginea uşii, îngenunche şi împinse piedica de siguranță a armei.

Nu o putea prinde acum pentru depăşirea vitezei, observă mohorât Waverly. Încetinise înainte de a putea stabili viteza cu care mersese. Se afla la o sută de metri în urma ei. Totuşi, Fontana ar putea amenda duba pentru schimbarea incorectă a benzii, iar o amendă din două nu era deloc rău. Waverly se uită în oglinda retrovizoare. J-19 se apropia, gata-gata să ajungă în linie cu el. Era ceva ciudat la duba albastră... uşa laterală nu era chiar în regulă.

— Acum! strigă Alex.

Cathy Ryan observă că o dubă o depăşeşte pe stânga. Aruncă o privire într-acolo, tocmai la timp ca să vadă cum glisează uşa din spate. Un bărbat în genunchi ținea ceva în mână într-o clipă înțelese şi îi îngheță sângele în vine. Cu o fracțiune de secundă înainte de a vedea lumina albă, Cathy apăsă pe frână.

— Cee?

Waverly văzu o limbă de foc lungă de vreo treizeci de centimetri țâşnind din partea laterală a dubei. Parbrizul Porsche-ului se tăcu țăndări şi maşina devie lateral, izbindu-se de zidul de beton al podului cu o viteză de peste 80 km/oră. Instantaneu, toate maşinile, de pe ambele benzi, frânară. Duba îşi văzu de drum.

— Larry, s-a tras! S-a tras din dubă! A fost lovit Porsche-ul!

Waverly montă girofarul şi apăsă cu putere pe frână. Maşina poliției patină spre dreapta şi aproape că alunecă lateral în Porsche-ul avariat.

— Prinde duba! Prinde duba!

— Sunt după ea! răspunse Fontana.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că limba de foc pe care o văzuse nu putea fi decât de la o mitralieră. „Fir-ar a dracului să fie!” îşi zise.

Waverly îşi îndreptă din nou atenția către Porsche. Din compartimentul din spate al motorului ieşeau aburi.

— J-30, Annapolis, raportez împuşcături – pare a fi foc de armă automată – şi un accident rutier pe Şoseaua 50, la podul de peste râul Severa. Pare a fi grav. J-19 urmăreşte al doilea vehicul. Stați pe recepție!

— Stăm pe recepție! confirmă dispeceratul.

„Ce dracu’...” Waverly apucă extinctorul şi fugi până la maşina avariată. Cât putea cuprinde cu ochii erau numai cioburi şi bucăți de metal. Motorul, slavă Domnului, nu luase foc. Apoi controlă habitaclul.

— Oh, Doamne!

Fugi înapoi la maşină.

— J-30, Annapolis! Chemați pompierii! Solicită elicopter. Accident grav, două victime, o femeie adultă albă şi o fetiță albă. Repet: avem un accident grav pe Şoseaua 50, partea estică a podului de peste Severn. Solicit elicopter!

— J-19, Annapolis! chemă imediat după aceea Fontana. Urmăresc o dubă de culoare închisă, cu număr de înmatriculare pentru handicapați: H-6-7-7-2. Mă îndrept spre vest pe Şoseaua 50, la vest de podul peste Severn. S-a tras din acest vehicul. Cer ajutor, spuse el calm.

S-a hotărât să nu pună pentru moment girofarul. „Doamne, Dumnezeule” ...

— Ai nimerit-o? întrebă Alex.

Miller respira greu. Nu era sigur – nu era sigur de împuşcăturile sale. Porsche-ul frânase chiar în timp ce apăsase pe trăgaci, dar văzuse maşina lovind podul şi sărind în sus ca o jucărie. Nu se putea ieşi teafăr dintr-un astfel de accident, era sigur de asta.

— Da.

— Okay. Hai să dansăm!

Alex nu se lăsa dominat de emoții în timpul muncii. Iar munca lui însemna arme şi plata pentru ceea ce făcea. Păcat de femeie şi de copil, dar nu era vina lui că-şi făcuseră astfel de duşmani.

Dispeceratul din Annapolis era deja în legătură cu elicopterul

poliției, pe frecvența de unde ultrascurte. Trooper-1, un Bell Jetranger îi, decolă din Baltimore după oprirea de realimentare cu combustibil, de pe aeroportul internațional Baltimore-Washington.

— Înțeles! răspunse pilotul, virând spre sud şi pornind cu viteza maximă.

Medicul de pe locul din stânga se aplecă în față ca să schimbe semnalul radio de pe frecvența 1200 pe 5101 pentru a informa astfel controlorii de trafic aerian că elicopterul se află în misiune medicală de urgență.

— Trooper-1, J-30, suntem în drum spre tine! Timpul aproximativ de sosire: 4 minute.

Waverly nu confirmă recepționarea mesajului. El şi doi civili se chinuiau să scoată geamul lateral de pe partea şoferului cu un drug metalic. Şoferul şi pasagerul erau inconştienți iar în interior era numai sânge. Şoferița, îşi zise Waverly, trebuie să fi fost drăguță, dar capul îi era acoperit de sânge. Copilul zăcea ca o păpuşă stricată, jumătate pe scaun, jumătate pe podea. Stomacul i se făcu ghem, iar inima-i bătea să-i spargă pieptul. „Încă un copil mort, gândi el. Te rog, Doamne, să nu mai fie încă unul!”

— Trooper-2! Annapolis! se auzi următorul apel la dispecerat.

— Annapolis! Trooper-2, unde eşti?

— Suntem deasupra plajei Mayo, spre nord. Am înregistrat apelul de sprijin medical. Îi am la bord pe guvernator şi pe procurorul-şef. Putem să vă ajutăm cu ceva? Terminat!

Dispeceratul luă o hotărâre rapidă. Trooper-1 va fi la locul accidentului peste trei minute. J-19 avea nevoie de sprijin foarte repede. Era o adevărată baftă. Şase vehicule se îndreptau deja spre zonă, plus încă trei de la secția de poliție a comitatului Anna Arundel din Edgewater.

— Trooper-2, ia legătura cu J-19!

— Trooper-2! J-19, spune-mi unde te afli! cârâi radioul din maşina lui Fontana.

— Pe Şoseaua 50, mă îndrept spre vest şi tocmai am trecut de bulevardul Rowe. Urmăresc o dubă de culoare închisă, cu număr de înmatriculare de handicapați. J-30 şi cu mine am observat foc de armă automată din acest vehicul, repet: armă automată. Am nevoie de ajutor!

N-a fost greu de reperat Sergentul care pilota pe Trooper-2 a

văzut celălalt elicopter survolând locul unde avusese loc accidentul, spre est. Pe Şoseaua 50 nu era aproape nici o maşină la vest de accident, spre bulevardul Rowe. Maşina poliției şi duba erau ultimele dintr-un şir mai lung.

— Ce se întâmplă? întrebă guvernatorul de pe locul din spate.

Medicul de pe locul din față le relată întâmplarea în timp ce pilotul continua să caute din priviri... acolo! „Okay, găgăuță!" ...

— J-19, aici Trooper-2. Te-am identificat pe tine şi maşina obiectiv.

Pilotul coborî la şaizeci de metri.

— Trooper-2, Annapolis! I-am prins. O dubă neagră sau poate albastră, spre vest, pe 50, cu o maşină nemarcată care o urmăreşte.

Alex se întreba cine îi urmărea. Era o maşină nemarcată, dar era o maşină ieftină, de culoare închisă, monocoloră. „Aoleu!"

— Cel din urma noastră e polițist! strigă. Unul din oamenii lui Miller se uită pe fereastră. Maşinile nemarcate nu erau ceva nou.

— Scapă de el! izbucnit Alex.

Fontana se ținea la patruzeci de metri de furgonetă. Destul de departe, îşi zise, ca să fie în afara oricărui pericol. Polițistul asculta conversația continuă prin radio în timp ce maşinile suplimentare anunțau că erau pe frecvență. Distragerea atenției de către radio l-a făcut ca, timp de o secundă, să nu vadă cum se deschide uşa dubei. Fontana se albi şi apăsă pe frână.

Tot Miller s-a ocupat şi de asta. În momentul în care se deschise uşa, ochi şi trase zece cartuşe în maşina poliției. O văzu înclinându-se în față în momentul în care şoferul încerca să oprească, panicat, deviind într-o parte şi în alta pe drum, iar, după aceea, răsturnându-se. Era prea emoționat ca să mai zâmbească, deşi în sinea lui era în culmea fericirii. În momentul în care Alex schimbă banda de mers, uşa se închise la loc.

Fontana simți glonțul în piept înainte de a-şi da seama că parbrizul maşinii se făcuse praf. Brațul drept se trase în jos de volan, întorcând maşina prea repede spre dreapta. Roțile blocate făcură ca maşina să patineze lateral, un cauciuc făcu explozie şi se răsturnă. Fontana văzu fascinat cum lumea se învârte în jurul său în timp ce tavanul se turti. Ca toți polițiştii, niciodată nu-şi punea centura de siguranță, aşa încât căzu în cap. Greutatea maşinii îi

rupse gâtul. O maşină din spate îl izbi şi termină treaba începută de pistolul-mitralieră al lui Miller.

— Drace! exclamă pilotul elicopterului Trooper-2. Aici Trooper-2, Annapolis! J-19 este grav avariat pe 50, la vest de ieşirea din Şoseaua 2. Unde dracu' sunt celelalte maşini?

— Trooper-2! Spune ce-i cu J-19!

— E mort, omule! Urmăresc duba aia nenorocită! Unde dracu' sunt ajutoarele?

— Trooper-2! Vin unsprezece maşini. Avem un blocaj de circulaţie pe 50 la South Haven Road. Sunt trei maşini, spre vest, pe 50, la circa opt sute de metri în spatele tău şi încă două la est, apropiindu-se de ieşirea spre General's Highway.

— Am înţeles! Eu urmăresc duba! răspunse pilotul.

— Hai, Alex! strigă Miller.

— Aproape am ajuns, omule! spuse negrul, trecând pe banda din dreapta.

La circa doi kilometri în faţă văzu luminile bleu şi albe ale maşinilor de poliţie ce veneau dinspre est, dar nu era nici o ieşire spre est. „Noroc porcesc, animalelor!”? Nu prea era fericit că aranjaseră Porsche-ul, dar un poliţist mort îl făcea întotdeauna să se simtă bine.

— Îi dăm drumul!

— Annapolis, aici Trooper-2! chemă prin radio pilotul. Duba o ia spre nord, ieşind de pe Şoseaua 50.

Făcu o pauză ca să verifice.

— Ba nu!

Dădu un ordin scurt. Maşinile poliţiei care se îndreptau spre est încetiniră, apoi, ca o săgeată, au trecut peste fâşia de iarbă din mijlocul autostrăzii pe benzile ce duceau spre vest şi ele blocate de un accident grav, dar cea din mijloc era liberă. Una din maşini se împotmoli în iarbă şi noroi, în timp ce cealaltă alerga în direcţie greşită, spre ieşire.

Alex prinse tocmai la timp semaforul, traversând West Street şi îndreptându-se spre nord. Vederea periferică îi semnală o maşină a poliţiei districtuale prinsă în blocajul de pe West Street, la două sute de metri în dreapta, deşi îi funcţionau şi girofarul şi sirena. „Prea târziu, porcule!” Mai merse două sute de metri şi coti la

stânga.

Sergentul care pilota Trooper-2 începu să înjure, uitând de guvernator şi procuror. Duba intră în parcarea de un hectar care înconjura Centrul Comercial Annapolis. Vehiculul îşi continuă drumul către interiorul spaţiilor de parcare, în timp ce trei maşini ieşiră de pe West Street în urmărirea ei.

— Nenorocit împuţit!

Împinse în jos manşa şi porni în viraj spre parcare.

Alex trase maşina la locul de parcare rezervat pentru handicapaţi şi opri. Pasagerii săi erau gata şi deschiseră uşa de îndată ce vehiculul opri. Merseră încet şi normal către intrarea în magazin. Şoferul privi în sus surprins când auzi zgomotul elicopterului. Zbura în punct fix la circa treizeci de metri. Alex se asigură că avea pălăria pe cap şi făcu semn cu mâna în timp ce intra pe uşă.

Pilotul elicopterului se uită la medicul de pe locul din stânga, a cărui mână se încleştase de furie pe revolverul de 9 milimetri de sub braţ, în vreme ce el era nevoit să ţină ambele mâini pe butoanele de control.

— S-au dus! spuse doctorul calm prin sistemul de intercomunicaţie.

— Cum adică s-au dus? întrebă procurorul general.

Sub ei, o maşină de poliţie a comitatului şi una a statului scrâşniră, în fata intrării. Dincolo de uşile acelea se aflau în jur de trei mii de cumpărători şi poliţiştii nu ştiau cum arată suspecţii. Stăteau acolo, cu pistoalele în mână, neştiind ce să facă.

Alex şi oamenii săi erau înăuntru, într-o toaletă publică. Doi din membrii organizaţiei lui Alex îi aşteptau acolo, cu cumpărăturile făcute. Fiecare bărbat din dubă primi un costum nou. Se despărţiră în grupuri de doi şi ieşiră în mulţimea de cumpărători, îndreptându-se spre ieşirea dinspre vest. Nu se grăbeau. Nu aveau nici un motiv.

— Ne-a făcut semn cu mâna! spuse guvernatorul. Fă ceva!

— Ce? întrebă pilotul. Ce vreţi să facem? Pe cine să oprim? Au dispărut. De-acum ar putea fi în California.

Guvernatorul se prindea greu, deşi mai repede decât procurorul

general, care nu se dezmeticise încă. Ceea ce începuse ca o întrunire politică de rutină în Salisbury, pe țărmul estic al statului Maryland se transformase într-o urmărire palpitantă, dar o urmărire fără nici un rezultat. Văzuse cum unul din polițiştii statului fusese ucis chiar în fața ochilor săi, dar nici el nici oamenii săi nu puteau face nimic. În cele din urmă, guvernatorul înjură. Alegătorii ar fi fost şocați să-l audă.

Trooper-1 stătea pe podul de peste Severn. Medicul, Waverly şi un şofer, care se dovedi a fi pompier voluntar, aşezase cele două victime ale accidentului pe brancarde de tip Stokes pentru a fi transportate cu elicopterul. Celălalt şofer care sărise în ajutor era singur lângă maşina poliției, revenindu-şi după ce vomase. La locul accidentului sosi şi o maşină de pompieri, iar doi polițişti se pregăteau să dea drumul circulației, în momentul în care elicopterul avea să se ridice în aer. Autostrada era deja plină de maşini care se întindeau pe o distanță de şase-şapte kilometri. În timp ce se pregăteau să dirijeze traficul în radiourile lor se auzi tot ce se întâmplase cu J-19 şi şoferul ei. Polițiştii schimbară numai priviri rapide, dar nici un comentariu. Acestea aveau să vină mai târziu.

Fiind primul polițist ajuns la locul accidentului, Waverly luă poşeta şoferiței şi începu să caute un act de identitate. Avea o mulțime de hârtii de întocmit şi o mulțime de oameni de înştiințat. În poşetă a găsit un fel de pictură făcută cu degetul.' îşi ridică privirea în timp ce brancarda cu fetița era suită în elicopter şi pusă în compartimentul pentru pasageri, în spatele ei se urcă şi medicul şi, în mai puțin de treizeci de secunde, fața lui Waverly fu izbită de pietricele aruncate de rotorul elicopterului. Îl urmări cu privirea în timp ce se ridica în aer. Şopti o rugăciune pentru fetița care desenase ceva ce semăna cu o vacă albastră. „Înapoi la muncă!” îşi zise. Poşeta avea o agendă roşie cu adrese. Controlă permisul de conducere pentru a vedea numele, apoi se uită în agendă la litera respectivă. Cineva cu prenumele Jack, dar fără nume, avea un număr: „serviciu”. Probabil soțul ei. Cineva trebuia să-i telefoneze.

— Turnul din Baltimore! Aici Trooper-1, în misiune medicală înspre Baltimore!

— Trooper-1! Înțeles! Ai liber pentru apropiere directă. Vino stânga pe curs 3-4-7 şi menține altitudinea de acum! spuse controlorul aerian de la aeroportul internațional Washington din Baltimore.

— Urgența spitalului Hopkins! Aici Trooper-1, mă îndrept spre voi cu o fată albă. Victima unei accident.

— Trooper-1! Aici Hopkins. Mergi la „University”. Nu avem locuri!

— Înțeles! „University”! Aici Trooper-1! Mă auzi? Terminat!

— Trooper-1, aici „University”. Te auzim şi te aşteptăm!

— Înțeles! Timp aproximativ de sosire: cinci minute. Terminat!

— Puşchi? Aici Cummings de la Poarta 3! spuse sergentul la telefon.

— Ce e, sergent? îl întrebă Breckenridge.

— E un tip. Stă în colț, peste drum, de aproape patruzeci şi cinci de minute. Ciudat, nu? E-n afara zonei, dar nu e în regulă.

— Să chemăm polițiştii? întrebă sergentul-major.

— De ce? întrebă pe drept cuvânt Cummings. Nici n-a scuipat, din câte am putut eu observa.

— Okay. Vin să văd.

Breckenridge se ridică. Oricum, era plictisit. Sergentul-major îşi puse boneta pe cap şi ieşi din clădire, îndreptându-se spre nordul campusului. Îi trebuiră cinci minute ca să ajungă, timp în care salută şase ofițeri şi răspunse la salutul unui mare număr de studenți. Nu-i plăcea frigul. Nici atunci când era copil, la o fermă din Mississippi, niciodată nu-i plăcuse. Breckenridge avea liniile clasice ale lui John Wayne, cu umeri lați şi volum impunător. Cummings, era un puşti negru, un atlet care semăna cu Frank Shorter[32]. Puştiul putea alerga toată ziua, un lucru pe care Puşchi nu fusese niciodată în stare să-l facă. Dar pe lângă asta, lui Cummings îi plăcea viața. Înțelesese cu ce se ocupă corpul de puşcaşi marini. Breckenridge îl luase sub aripa lui protectoare, dându-i şi câteva lecții pe parcurs. Sergentul-major ştia că, peste puțin timp, apartenența sa la puşcaşii marini va fi de domeniul trecutului. Cummings era viitorul şi îşi spunea că viitorul arăta destul de bine.

— Bună, Puşchi! îl salută sergentul.

— Tipul din cadru uşii?

— Stă acolo de la ora patru şi ceva. Nu locuieşte aici. Mi se pare ciudat.

Cummings făcu o pauză. Era, la urma urmei, doar un sergent şi vorbea cu un om căruia şi generalii i se adresau respectuos.

---

[32] Atlet american, medaliat olimpic în proba de maraton (n. trad.).

— Păi, hai să-i mai dăm câteva minute! gândi Breckenridge cu glas tare.

— Doamne! Nu-mi place să corectez extemporale!

— Aşa că fii mai înțelegător cu fetele şi băieții! chicoti Robby.

— Aşa cum faci tu? întrebă Ryan.

— Eu predau o materie tehnică, grea. Trebuie să dau extemporale.

— Ingineri! Să vă fie ruşine că nu ştiți să scrieți şi să citiți tot aşa de bine precum înmulțiți!

— Cred că după-amiaza asta eşti prost dispus, Jack.

— Mda, păi...

Sună telefonul. Jack îl ridică.

— Doctorul Ryan la aparat. Da – cine?

Se schimbă la față, iar vocea îi tremura.

— Da, aşa e!

Robby îl văzu cum se încordă pe scaun.

— Sunteți sigur? Unde sunt acum? Bine – ah, bine, mulțumesc... Eu, of, mulțumesc!

Jack rămase cu privirea pironită în receptor câteva clipe, înainte de a-l pune în furcă.

— Ce s-a întâmplat Jack? îl întrebă Robby. Îi trebui câtva timp înainte de a-i răspunde.

— Poliția. A avut loc un accident.

— Unde sunt? vru imediat să ştie.

— Le-au dus cu elicopterul – le-au dus la Baltimore. Jack se ridică în picioare tremurând.

— Trebuie să ajung acolo.

Se uită la prietenul său.

— Doamne, Robby...!

Într-o clipă, Jackson era şi el în picioare.

— Hai, te duc eu.

— Nu, am să...

— Tacă-ți gura, Jack! O să conduc eu.

Robby îşi luă haina şi i-o aruncă şi lui Jack pe-a lui.

— Mişcă-te, băiete!

— Le-au dus cu elicopterul...

— Unde? Unde, Jack?

— La „University”.

— Adună-te, Jack!

Robby îl apucă de braț.

— Linişteşte-te!

Îşi conduse prietenul pe scări şi ieşi din clădire. Corvete-ul roşu al lui Robby era parcat la o sută de metri mai încolo.

— E tot acolo! spuse gardianul civil când reveni în gheretă.

— Bine! spuse Breckenridge ridicându-se.

S-a uitat la tocul pistolului ce atârna în colț, dar nu îl luă.

— Uite cum o să facem…

Lui Ned Clark nu-i plăcuse misiunea încă din prima clipă. Sean era prea nerăbdător de data asta. Dar nu spusese nimic. Sean pusese la cale evadarea lui din închisoare, evadare care îl făcuse din nou un om liber. Ned Clark era credincios Cauzei. Aici era expus şi nu-i plăcea treabă asta. La instructaj i se spusese că paza la Academie era slabă. Putea vedea şi el că erau neînarmați. În afara terenului Academiei nu aveau nici o autoritate.

Dar dura prea mult. Ținta întârziase o jumătate de oră. Nu fuma, nu făcea nimic care să-l facă să bată la ochi şi ştia că va fi greu de descoperit. Uşa clădirii cu apartamente nu avea lumină – unul din oamenii lui Alex avusese grijă de asta cu o seară înainte.

„De s-ar termina odată!” îşi spuse Clark. Dar nu voia să înşele aşteptările lui Sean. Văzu doi bărbați ieşind din Academie. Cizme, afurisiți de puşcaşi marini în haine de duminică. Arătau aşa de bine fără pistoale şi atât de vulnerabili.

— Şi căpitanul zice, spuse cu voce tare tipul solid, dă-l jos din elicopterul meu pe nenorocitul ăsta de japonez!

Cel care povestea era înalt şi solid. Celălalt începu să râdă.

— Hai că-mi place!

— Ce-ai zice de-o bere? A zis solidul.

Traversară strada, îndreptându-se spre el.

— În ceea ce mă priveşte sunt de acord, Puşchi. Faci tu cinste?

— Rândul meu, nu? Trebuie să iau mai întâi nişte bani.

Solidul băgă mâna în buzunar să scoată nişte chei şi se întoarse spre Clark.

— Scuzați-mă, domnule, vă pot ajuta cu ceva?

Când scoase mâna din buzunar nu avea nici o cheie.

Clark reacționă repede, dar nu suficient de repede. Mâna dreaptă pe care o ținea în interiorul hainei, începu să se mişte în sus, dar mâna dreaptă a lui Breckenridge i-o prinse ca o menghină.

— Am întrebat dacă vă pot ajuta, domnule! spuse sergentul-

major. Ce ai în mâna aceea?

Clark încercă să se mişte, dar bărbatul cel solid îl împinse în zidul de cărămidă.

— Ai grijă, Tom! îl avertiză Breckenridge.

Mâna lui Cummings îl percheziționă de sus în jos şi simți forma metalică a unui pistol.

— Armă! strigă el ascuțit.

— Mai bine nu s-ar declanşa! anunță Puşchi cu mâna stângă fixată în jurul gâtului lui Clark. Dă-i-l omului, fiule, dar foarte atent!

Clark era uimit de prostia pe care o făcuse lăsându-i să se apropie aşa de mult. Îşi întoarse capul să se uite pe stradă, dar omul care îl aştepta în maşină era după colț. Înainte de a putea să se gândească cum să acționeze, negrul îl dezarmase şi-l căuta în buzunare. Apoi Cummings îi luă briceagul.

— Vorbeşte! spuse Breckenridge.

Clark nu scoase o vorbă, iar antebrațul lui Breckenridge se strânse şi mai mult în jurul gâtului.

— Te rog, domnule, vorbeşte!

— I-ați mâinile astea împuțite de pe mine! Cine te crezi?

— De unde eşti, băiete?

Breckenridge nu avea nevoie de răspuns. Îi smuci lui Clark brațul din buzunar şi i-l răsuci la spate.

— Bine, fiule, o să intrăm pe poarta aia de acolo şi o să stai jos şi o să fii băiat bun, iar noi o să telefonăm la poliție. Dacă ne faci greutăți, o să-ți smulg brațul şi o să ți-l bag în fund. Hai să mergem, băiete!

Şoferul care îl aştepta pe Clark era peste drum. Se uită să vadă ce se întâmplă şi se sui în maşină. Două minute mai târziu, era la câteva străzi depărtare.

Cummings îi puse cătuşele şi îl legă de un scaun, în timp ce Breckenridge constată că bărbatul nu avea nici un act de identitate – în afară de pistol, care, prin el însuşi, era grăitor. Mai întâi îi telefonă căpitanului, apoi sună poliția oraşului Annapolis. Puşchi nu avea de unde să ştie că acesta era doar începutul a ceea ce avea să se întâmple.

15
Soc şi traumatisme

Dacă Jack se îndoise vreodată că Robby era cu adevărat pilot de vânătoare, acum avea ocazia să se convingă. Jucăria personală a lui Jackson era un Chevrolet Corvette vechi de doi ani, de culoare roşie pe care îl conducea cu sentimentul invincibilităţii. Pilotul ieşi în viteză pe poarta vestică a Academiei, făcu la stânga şi şi-a continuat drumul pe bulevardul Rowe. Problemele de circulaţie pe Şoseaua 50 vest apărură imediat şi schimbă benzile pentru a se îndrepta spre est. După un minut trecea peste podul de peste Severn. Jack era prea adâncit în gândurile lui ca să vadă ceva, dar Robby văzu ceea ce păreau a fi rămăşiţele unui Porsche, pe partea cealaltă a drumului. Lui Jackson îi îngheţă sângele în vene. Îşi alungă gândurile negre şi se concentră asupra drumului, conducând Corvete-ul cu peste 130 la oră. Erau prea mulţi poliţişti de cealaltă parte a străzii ca să-şi mai facă griji că va fi amendat. Ieşi din Autostrada Ritchie şi coti pe la nord spre Baltimore. Traficul orei de vârf era foarte intens, deşi majoritatea maşinilor se îndreptau în sens opus. Aceasta crea unele porţiuni mai libere, iar pilotul le exploată la maximum. Lucra aproape numai cu schimbătorul de viteze, de-abia dacă atingea frâna.

În dreapta lui, Jack privea în gol, neobservând nimic. Tresări numai atunci când Robby încetini în spatele a două trailere care mergeau unul lângă altul, apoi ţâşni, trecând la câţiva centimetri printre ele. Claxoanele furioase ale celor două motoare diesel rămaseră în urma Corvete-ului, iar Jack reveni în vidul gândurilor sale.

Breckenridge îi dădu voie căpitanului său, Mike Peters, să preia comanda. Era un ofiţer destul de bun, credea sergentul-major, care avea bunul simţ să-şi lase subofiţerii să se ocupe de tot. Căpitanul reuşi să ajungă cu aproape două minute înaintea poliţiei oraşului Annapolis, suficient pentru ca Breckenridge şi Cummings să-l informeze în amănunţime.

— Ce se întâmplă, domnilor? întrebă poliţistul.

Căpitanul Peters ţi-a făcut semn lui Breckenridge să vorbească.

— Domnule, sergentul Cummings, aici de față, l-a observat pe acest individ că stă la colțul de peste drum. Nu părea a fi locuitor din zonă, aşa că l-am supravegheat. În cele din urmă, Cummings şi cu mine ne-am dus la el şi l-am întrebat dacă îl putem ajuta cu ceva. A încercat să scoată asta la noi – Puşchi ridică cu grijă pistolul, ca să nu afecteze amprentele digitale – şi mai avea şi acest cuțit în buzunar. Purtarea unei arme ascunse constituie violarea legii locale, aşa că eu şi Cummings am efectuat o arestare şi v-am chemat pe dumneavoastră. Acest ins n-are nici un act asupra lui şi a refuzat să vorbească.

— Ce fel de armă este? întrebă polițistul.

— Este un pistol de 9 milimetri, răspunse Breckenridge. Asemănătoare cu un Browning High Power, dar altă marcă, cu un încărcător de treisprezece cartuşe. Arma era încărcată, cu glonț pe țeavă. Cocoşul era tras. Cuțitul este de doi bani. Cuțit de punkist.

Polițistul zâmbi. Îl ştia pe Breckenridge de la departamentul de pregătire în domeniul armelor de foc.

— Îmi dați numele, vă rog? îi zise polițistul lui Eamon Clark.

„Suspectul” se uita la el fără să spună nimic.

— Domnule, aveți o serie de drepturi constituționale pe care vi le voi citi, dar legea nu vă permite să nu vă spuneți numele. Trebuie să-mi spuneți numele dumneavoastră!

Polițistul îl mai privi pe Clark încă un minut în cele din urmă, ridică din umeri şi rupse o foaie din carnetul său.

— Domnule, aveți dreptul să nu vorbiți…

Citi întreaga litanie din carnet.

— Înțelegeți aceste drepturi?

Clark tot nu spunea nimic. Polițistul începu să se enerveze. S-a uitat la ceilalți trei bărbați din cameră.

— Domnilor, veți depune mărturie că i-am citit acestui individ drepturile?

— Da, domnule, sigur că o vom face, spuse căpitanul Peters.

— Domnule, dați-mi voie să fac o propunere! spuse Breckenridge. Ați putea să-l verificați pe băiatul ăsta şi la FBI!

— Cum asta?

— Vorbeşte ciudat, explică sergentul-major. Nu e de pe la noi.

— Minunat – doi nebuni în aceeaşi zi.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat Breckenridge.

— Acum câteva minute o maşină a fost mitraliată pe 50, pare a fi o lovitură dată de rețeaua drogurilor. Un polițist a fost omorât de acelaşi grup câteva minute mai târziu. Tipii au întins-o.

Polițistul se aplecă ca să-l privească pe Clark direct în față.

— Domnule, mai bine ai începe să vorbeşti! Polițiştii din oraşul ăsta sunt cam prost dispuşi astăzi. Ceea ce vreau să-ți spun este că nu mai vreau să ne confruntăm cu un ştiu ce rahat. Mă înțelegi?

Clark nu înțelegea. În Irlanda portul unei arme ascunse era o infracțiune foarte gravă. În America nu era aşa de gravă, de vreme ce atât de mulți cetățeni aveau arme Dacă ar fi spus că aştepta pe cineva şi avea armă pentru că îi era teamă de criminalii de pe stradă, s-ar fi putut să fie în stradă înainte ca procedura de identificare să se fi pornit. În loc de asta, intransigența sa nu îl făcea decât să-l enerveze pe polițist şi să-l determine să vegheze ca procedeele de identificare să fie îndeplinite în totalitate înainte de a-l trimite în fața tribunalului.

Căpitanul Peters şi sergentul-major Breckenridge schimbară o privire plină de înțeles.

— Domnule polițist, spuse căpitanul, vă recomand din adâncul inimii să verificați actele de identitate ale individului la FBI. Noi... ăăă... am fost avertizați acum câtva timp. Neoficial, despre activitatea teroristă a unui grup. Acum lucrurile intră în jurisdicția dumneavoastră, de vreme ce a fost arestat în oraş, dar...

— Vă înțeleg, domnule căpitan, spuse polițistul.

Se gândi câteva secunde şi conchise că era ceva mai mult decât părea la prima vedere.

— Dacă dumneavoastră, domnilor, veniți cu mine la secție, vom afla cine este în realitate acest domn.

Doe Ryan intră în grabă pe uşa Centrului de Şoc şi Traumatisme şi îşi declină identitatea la camera de gardă, de unde fu îndrumat spre sala de aşteptare, unde, i se spuse, va fi înştiințat de îndată ce vor apărea noutăți. Trecerea bruscă de la acțiune la inacțiune îl dezorientă complet pe Jack. Stătu o vreme la intrarea în sala de aşteptare, cu mintea goală, în timp ce se lupta să înțeleagă situația. În clipa în care Robby veni din parcare, îşi găsi prietenul aşezat pe o canapea de vinilin, răsfoind neatent o broşură a cărei hârtie rigidă devenise moale ca o piele de căprioară, din cauza nenumăratelor mâini de părinți, soții, soți şi prieteni de-ai bolnavilor care trecuseră prin această clădire.

Broşura explica în termeni birocratici că Institutul din Maryland pentru Servicii Medicale de Urgență era primul şi cel mai bun de acest fel, destinat exclusiv îngrijirii celor mai complicate urgențe în

traumatisme. Ryan ştia toate astea. „Johns Hopkins” crease unitatea de pediatrie şi le trimisese chirurgi pentru rănile oculare. Cathy îşi petrecuse câtva timp făcând acest lucru în timpul stagiului de specializare, două luni intense de care se bucurase că scapă. Jack se întreba dacă acum o fi tratată de vreun fost coleg. „Ar recunoaşte-o? Ar conta?”

Centrul de Soc şi Traumatisme – atât de binecunoscut tuturor, cu excepția departamentului de finanțe – începuse ca un vis al unui excelent chirurg cardio-vascular, agresiv şi arogant, care îşi croise drum printr-un labirint de instituții birocratice pentru a înființa această cameră de urgență demnă de secolul al XXI-lea.

Cu timpul se transformase într-un succes legendar şi strălucitor. Centrul de Şoc şi Traumatisme era centrul conducător în domeniul tehnologiei medicale. Elaborase multe tehnici de îngrijire medicală de urgență şi, făcând acest lucru, răsturnase multe precepte ale medicinei convenționale – ceea ce nu îl făcuse pe fondatorul lui prea îndrăgit de colegii de breaslă. În orice alt domeniu s-ar fi întâmplat la fel, dar întemeietorul Centrului nu ajutase procesul cu părerile lui deosebit de sincere. Cea mai mare, dar nerecunoscută crimă a lui era, desigur, că avea dreptate în toate detaliile. Şi, în timp ce acest profet continua să-şi exercite profesiunea lipsit de stima confiaților, mai tinerii lui colegi erau mai uşor de convertit. Centrul îi atrăsese pe cei mai buni tineri chirurgi din lume, dar fuseseră aleşi doar cei mai destoinici.

„Dar or fi suficient de buni?” se întrebă Ryan.

Pierdu orice noțiune a timpului, aşteptând, fiindu-i teamă să se uite la ceas, să facă speculații cu privire la felul cum fuge timpul. Singur, complet singur, în lumea lui, se gândea că Dumnezeu îi dăduse o soție pe care o iubea şi o fetiță la care ținea mai mult decât la viața lui; că prima sa datorie, ca soț şi tată, era să le protejeze de o lume adeseori ostilă; că nu reuşise; că, datorită acestui fapt, viețile lor se aflau în mâinile unor străini. Toate cunoştințele sale, toate aptitudinile sale erau acum inutile. Era mai rău decât impotența, iar o voce malefică din minte continua să repete, iar şi iar, gândurile care-l făceau să se plece umil în timp ce se retrăgea din ce în ce mai mult în amorțire. Ore în şir rămase cu ochii pironiți pe duşumea, apoi pe perete, neputând nici măcar să se roage, în timp ce mintea căuta în zadar o consolare.

Jackson stătea lângă prietenul său, liniştit, retras în propriul lui univers de gânduri. Aviator, îşi mai văzuse prietenii dispărând din cauza unei greşeli banale sau a unei defecțiuni mecanice – sau, în

mod aparent, din cauze neştiute. O simţise pe doamna cu coasa mângâindu-i gâtul cu mai puţin de un an înainte. Dar acesta nu era un pericol pentru un om matur care, în mod liber, îşi alesese o profesiune periculoasă. Acum era vorba de o soţie tânără şi de un copilaş nevinovat ale căror vieţi se aflau în pericol. Nu putea glumi cu privire la felul în care „Scaraoţchi sau alt drac” îi vor ajuta să treacă peste asta. Nu ştia ce-ar putea spune, nu-l putea încuraja cu nimic pe Jack, în afara faptului de a sta acolo. Deşi nu i-o arăta, Robby era sigur că prietenul său ştia că se afla lângă el.

După două ore, Jackson părăsi camera de aşteptare în linişte, pentru a-i telefona soţiei şi a verifica în mod discret la internări. Asistenta de la internări căută în fişierul cu nume, după care le identifică: femeie, blondă, în jur de treizeci de ani, cap; şi fată, blondă, în jur de patru ani, torace. Pilotul era tentat să o strângă de gât pe asistentă pentru răceala ei, dar spiritul său de disciplină îi şopti să plece fără să scoată o vorbă. Jackson i se alătură lui Ryan peste o clipă şi, împreună, continuară să fixeze peretele în timp ce vremea trecea. Începu să plouă, o ploaie rece care se potrivea perfect cu ceea ce simţeau amândoi.

Agentul special Shaw tocmai intra pe uşa casei sale când sună telefonul. Răspunse fiică-sa, care îi întinse receptorul. Nu era ceva neobişnuit.

— Aici Shaw!

— Domnule Shaw, aici Nick Căpitano de la biroul din Annapolis. Poliţia de aici a arestat un bărbat cu un pistol şi un cuţit, dar fără nici o identitate. Refuză să vorbească, dar mai devreme a vorbit cu doi puşcaşi marini şi are un anume accent.

— Interesant! Accent ziceţi? Ce fel de accent? întrebă Shaw morocănos.

— Poate irlandez, răspunse Căpitano. A fost prins în afara Porţii 3 de la Academia de Marină Avem aici un puşcaş marin care spune că un anume profesor Ryan, care lucrează aici, a primit un avertisment de la Biroul Antiterorism.

„La dracu’!”

— I-aţi verificat identitatea?

— Nu, domnule! Poliţia locală tocmai i-a luat amprentele digitale şi au trimis o copie a amprentelor şi o fotografie prin fax FBI-ului. Suspectul refuză să vorbească. Nu vrea să scoată o vorbă, domnule!

— Okay!

Shaw se gândi o clipă. „S-a dus naibii cina mea.”
— Mă găsiți la birou peste o jumătate de oră. Să-mi trimită şi mie o copie a fotografiei tipului şi amprentele lui digitale. Trimiteți pe cineva să-l găsească pe doctorul Ryan şi rămâneți cu el.
— Bine.
Shaw închise şi apoi telefonă la biroul său de la FBI.
— Dave? Aici Bill. Telefonează la Londra şi spune-i lui Dan Murray că vreau ca într-o jumătate de oră să fie la birou. S-ar putea să avem nevoie de el.
— Pa, tăticule! îi spuse fiică-sa.
Shaw nu avusese timp nici măcar să-şi dea jos haina.
După douăzeci şi şapte de minute era la birou. Mai întâi îl sună pe Nick Căpitano la Annapolis.
— Aveți ceva nou?
— Nu, domnule. Garda din Annapolis nu-l găseşte pe acest Ryan. Maşina o are parcată în incinta Academiei şi au trimis oameni să-l caute. Am cerut poliției comitatului Anne Arundel să trimită o maşină la el acasă, în cazul că l-a dus cineva cu maşina – i s-o fi stricat maşina sau ceva de genul ăsta. Aici lucrurile au luat-o razna. S-a întâmplat ceva ieşit din comun cam în acelaşi timp în care era prins acest John Doe. O maşină a fost ciuruită de o mitralieră în afara oraşului.
„Asta ce dracu’ mai e?”
— De caz se ocupă poliția statului. Noi nu am fost solicitați, continuă Căpitano.
— Trimiteți un om acolo! spuse imediat Shaw.
În birou intră o secretară, care îi aduse o mapă. În ea se găsea o copie în facsimil a fotografiei suspectului. Îl arăta din față şi din profil.
— Stai aşa!
O opri pe secretară înainte ca aceasta să iasă pe uşă.
— Vreau să trimiți asta prin fax la Londra, imediat.
— Da, domnule.
Apoi Shaw telefonă pe firul scurt ambasadei din Londra.
— Tocmai m-am culcat, răspunse vocea după prunul țârâit.
— Salut, Dan! Şi eu am sărit peste masa de prânz. E o meserie dură. Tocmai ți-am trimis prin fax o fotografie.
Shaw îl informă pe Murray despre tot ce se întâmplase.
— O, Doamne!
Murray luă o gură de cafea.
— Unde e Ryan?

— Nu ştiu. Probabil că se învârte pe undeva. Maşina o are încă în parcare la Annapolis – la Academie, vreau să zic. Dacă înțeleg eu bine, suspectul din Annapolis îl aştepta probabil pe el.

Fotografia lui Eamon Clark era deja în ambasadă. Unitatea de transmisiuni a FBI lucra pe aceeaşi rețea de sateliți folosită, de fapt, de serviciile de spionaj. Ofițerii de la transmisiuni din cadrul ambasadei erau angajați ai Agenției de Securitate Națională, care nu dormea niciodată. Facsimilul sosise cu antetul de prioritate FULGER şi un curier îl duse imediat în biroul ataşatului FBI, dar uşa era încuiată. Murray trebuia să lase jos receptorul ca să o deschidă.

— Am revenit! spuse Murray.

Deschise mapa. Fotografia suferise întrucâtva din cauză că fusese de două ori transmisă electronic, dar figura putea fi încă recunoscută.

— Tipul mi-e familiar. Nu pot spune cum îl cheamă, dar e un tip rău.

— Cât îți ia să-l identifici?

— Pot să-i telefonez lui Jimmy Owens. Rămâi în birou?

— Da, răspunse Shaw.

— Te sun.

Murray apăsă din nou pe butoanele telefonului. Nu ştia pe dinafară numărul de telefon de acasă al lui Owens şi trebuia să îl caute.

— Da?

— Bună, Jimmy. Eu sunt, Dan.

Vocea lui Murray era cam răguşită acum. „Am ceva trăsnet pentru tine”.

— Colegii noştri au în arest o persoană care s-ar putea să te intereseze.

— Pe cine? întrebă Owens.

— Am o fotografie, dar nu şi numele. A fost arestat la Annapolis, în apropierea Academiei de Marină.

— E-n legătură cu Ryan?

— Poate.

Murray era îngrijorat.

— Ne întâlnim la Scotland Yard, zise Owens.

— Am plecat!

Murray coborî, îndreptându-se spre maşină.

Era mai uşor pentru Owens. Locuința lui era întotdeauna supravegheată dintr-o maşină de doi detectivi înarmați. El nu

trebuia decât să iasă din casă şi să le facă semn, iar Land Rover-ul trăgea la uşă. Ajunse cu când minute înaintea lui Murray. Atunci când agentul FBI sosi, Owens băuse deja o ceaşcă cu ceai. Mai turnă două.

— Ți se pare cunoscut tipul ăsta?

Agentul FBI îi întinse fotografia. Ochii lui Owens erau să iasă din orbite.

— Ned Clark! şuieră el. În America, zici?

— Am ştiut că-l cunosc A fost prins în Annapolis.

— E unul din flăcăii care au evadat din Long Kesh, un tip foarte rău, cu mai multe crime la activ. Îți mulțumesc, domnule Murray!

— Mulțumeşte-le puşcaşilor marini!

Murray apucă o ceaşcă cu ceai. Avea nevoie de cofeină.

— Pot să dau un telefon?

În câteva minute era în legătură cu sediul central al FBI. Telefonul de pe biroul său era conectat la difuzor pentru ca Owens să asculte conversația.

— Bill, suspectul este Ned Clark, un ucigaş condamnat care a evadat din închisoare anul trecut Era unul din asasinii Aripii Provizorii.

— Am veşti proaste, Dan! răspunse Shaw. Se pare că a avut loc un atac asupra familiei acestui tip, Ryan. Poliția statului cercetează ceea ce pare a fi un atac cu pistol-mitralieră asupra unei maşini ce aparținea doctoriței Caroline Ryan. Suspecții erau într-o dubă şi au reuşit să scape după uciderea unui polițist.

— Unde e Jack Ryan?

— Nu ştim încă. A fost văzut părăsind incinta Academiei în maşina unui prieten. Polițiştii caută maşina.

— Ce ştiți de familia lui? întrebă Owens.

— Au fost duse cu elicopterul la Centrul de Şoc şi Traumatisme din Baltimore. A fost anunțată poliția locală, ca să supravegheze locul, care, oricum, era păzit. De îndată ce îl găsim o să-i dăm nişte băieți să-l protejeze. În ceea ce îl priveşte pe acest tip, Clark, îl voi ține în arestul federal până mâine dimineață. Cred că domnul Owens îl vrea înapoi, nu?

— Da.

Owens se lăsă pe speteaza scaunului. Acum era rândul lui să dea un telefon. Aşa cum deseori se întâmplă în activitatea de poliție, erau şi veşti bune după cele rele.

— Domnul Ryan?

Era doctorul. Probabil un doctor. Purta un halat de hârtie roz şi cizmulițe roz, ciudate, peste adidaşi. Halatul era plin de sânge. Nu putea fi trecut cu mult peste treizeci de ani, aprecie Ryan. Fața îi era obosită şi întunecată. Cartonaşul din piept spunea: dr. Barry Shapiro, adjunct al chirurgului-şef, Ryan încercă să se ridice în picioare, dar îşi dădu seama că nu-l ajutau genunchii. Doctorul îi făcu semn să stea jos. Se apropie încet şi se lăsă să cadă în scaunul de lângă canapea.

„Ce veşti îmi aduci?” îşi zise Ryan. Mintea lui striga după informații, dar îi era şi teamă să afle ce se întâmplase familiei sale.

— Sunt Barry Shapiro. Am operat-o pe fiica dumneavoastră.

Vorbea repede, cu un accent curios, pe care Ryan îl observă dar pe care nu-l luă în seamă, considerându-l irelevant.

— Ei bine, soția dumneavoastră este bine. Şi-a rupt brațul stâng şi are o tăietură urâtă la cap. Atunci când medicul de pe elicopter i-a văzut rana de la cap – capul sângerează abundent – a adus-o direct aici, ca o măsură de precauție. I-am făcut tot ceea ce trebuie la cap şi acum este bine. Un traumatism, dar nu aveți de ce să vă îngrijorați. Va fi bine!

— E gravidă…

— Am observat, spuse zâmbind Shapiro. Nu există nici o problemă în sensul acesta. Sarcina nu a fost compromisă.

— E medic chirurg. Va rămâne cu vreo urmare?

— Da? N-am ştiut. Nu ne preocupă prea mult verificarea bolnavilor, explică Shapiro. Nu, nu trebuie să fie nici o problemă. Afecțiunea de la braț este mare, dar nu ceva neobişnuit. Se va vindeca total.

Ryan dădu afirmativ din cap, fiindu-i teamă să pună următoarea problemă. Doctorul făcu o pauză înainte de a continua. „Vine vestea cea rea…?”

— Fiica dumneavoastră este într-o stare foarte gravă.

Jack aproape că se sufocă când trase aer în piept. Gheara de oțel care îi prinsese stomacul se mai destinse un milimetru. „Cel puțin e în viață! Sally trăieşte!”

— Se pare că nu avea centura de siguranță. Când maşina s-a izbit, a fost puternic azvârlită în față.

Jack dădu din cap. Lui Sally îi plăcea să se joace cu catarama de la centura de siguranță – „noi consideram asta ca ceva nostim”, îşi aminti cu amărăciune Ryan.

— Tibia şi peroneul de la ambele picioare sunt rupte, ca şi femurul de la piciorul stâng. Toate coastele din partea stângă sunt

rupte şi şase de pe partea dreaptă – un piept ciopârțit. Nu poate respira singură şi este conectată la plămânul artificial; este sub control. A sosit cu vătămări interne şi hemoragie, ficatul, splina şi intestinul gros sunt grav afectate. Inima, imediat după sosire, a încetat să mai bată, probabil – nu, mai mult ca sigur – datorită pierderii unei cantități mari de sânge. Am pornit-o din nou şi imediat am început să-i facem perfuzii pentru a recupera pierderea de sânge.

Shapiro continuă repede.

— Şi această problemă a trecut. Doctorul Kinter şi cu mine am operat-o timp de mai bine de cinci ore. A trebuit să-i scoatem splina – nu-i nici o problemă, se poate trăi fără splină.

Shapiro nu-i spuse că splina este o parte importantă a sistemului de apărare al organismului contra infecțiilor.

— Ficatul a suferit o uşoară fractură stelară şi a fost operată artera principală care pompează sânge în acest organ. A trebuit să îndepărtăm cam un sfert de ficat – nici aici nu sunt probleme – şi eu *cred* că am fixat afecțiunea arterială şi mai *cred* că va fi bine. Ficatul este important. El are o mare importanță în formarea sângelui şi în echilibrul biochimic al organismului. Nu se poate trăi fără el. Dacă se menține funcția ficatului... va scăpa. Afecțiunea intestinului a fost uşor de remediat. Am scos cam treizeci de centimetri. Picioarele sunt imobilizate. Ne vom ocupa de ele mai târziu. Coastele – ei bine, sunt dureroase, însă nu pun viața în primejdie. Rănile de la cap sunt minore. Presupun că impactul principal l-a primit în torace. Are o contuzie la cap, dar nu există nici un semn de sângerare intracraniană.

Shapiro îşi trecu mâinile peste fața încadrată de o barbă deasă.

— Totul se învârte în jurul funcționării ficatului. Dacă ficatul continuă să funcționeze, probabil se va înzdrăveni complet. O ținem sub o supraveghere foarte strictă şi vom şti ceva mai mult peste opt sau nouă ore.

— Nimic până atunci?

Fața lui Ryan se schimonosi de suferință. Strânse din nou pumnii. „Încă ar putea muri...?”

— Domnule Ryan, spuse rar Shapiro. Ştiu prin ce treceți. Dacă nu ar fi fost să o aducă aici cu elicopterul, ei bine, acum v-aş fi spus că e moartă. Încă cinci minute de întârziere – poate nici atât – şi nu ar mai fi trăit până acum. Cam aşa de aproape a fost de moarte. Dar *este* în viață şi vă promit că facem tot ceea ce este omeneşte posibil ca să o ținem aşa. Şi dacă vă spun „omeneşte

posibil”, atunci să ştiţi că aşa este. Echipa mea de doctori şi asistente este cea mai bună din lume. Punct. Nimeni nu e ca noi. Dacă există o cale, o vom găsi.

„Şi dacă nu există, dar asta nu mai spuse, nu o vom găsi”.

— Pot să le văd?

Shapiro clătină din cap.

— Nu. Acum sunt în sala de reanimare. Acolo păstrăm curăţenie ca şi în sala de operaţii. Cea mai mică infecţie poate fi fatală pentru un bolnav traumatizat. Îmi pare rău, dar ar fi periculos pentru ele. Oamenii mei le urmăresc tot timpul. O asistentă – o asistentă cu experienţă în traumatisme – stă lângă ele tot timpul, cu o echipă de doctori şi asistente gata pentru intervenţie, la zece metri mai încolo.

— Bine!

Ryan abia şopti cuvântul. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. „Încă opt ore? Dar n-ai altă soluţie. Trebuie să aştepţi. Trebuie să faci ce-ţi spun ei”.

— Bine!

Shapiro plecă, însoţit de Jackson, care îl prinse la lift.

— Domnule doctor, chiar nu poate să-şi vadă fetiţa? Ea…

— Sub nici o formă!

Shapiro se rezemă sfârşit de zid şi inspiră adânc.

— Ascultă, chiar acum fetiţa… Cum o cheamă, de fapt?

— Sally.

— Bine. Chiar acum e într-un pat, complet dezbrăcată, cu tuburi intravenoase în ambele braţe şi într-un picior. Parţial are capul ras. Este legată la şase monitoare şi la un plămân artificial „Egstrom” care respiră în locul ei. Picioarele le are bandajate – nu se poate vedea nimic altceva în afară de o vânătaie enormă de la coapse până la cap.

Shapiro îl privi pe pilot. Era prea obosit ca să mai poată arăta vreo emoţie.

— S-ar putea să moară. Eu nu cred, dar nu putem fi siguri. Cu traumatismul de la ficat, nu ne putem pronunţa până ce nu ne vin analizele sângelui. Dacă moare, vrei ca prietenul dumitale să o vadă în halul în care este? Vrei să şi-o aducă aminte aşa cum este acum tot restul vieţii lui?

— Cred că nu, spuse calm Jackson, surprins de cât de mult îşi dorea ca fetiţa asta să supravieţuiască.

Soţia lui nu putea avea copii şi, într-un fel, Sally era aproape şi copilul lor.

— Ce şanse are?

— Nu sunt ghicitor şi nu pot prezice. În cazuri ca acestea nu te aventurezi să dai un pronostic. Îmi pare rău, dar ori reuşeşte să sară pârleazul, ori nu. Să ştii că tot ceea ce i-am spus lui – Ryan, ai zis? – nu au fost vorbe în vânt. Nu se putea să ajungă într-un loc mai bun.

Ochii lui Shapiro se opriră pe pieptul lui Jackson. Îşi împlântă un deget în aripile aurii.

— Eşti pilot?

— Da. Pe avioane de vânătoare.

— „Phantom”?

— Nu, F-14. Tomcat.

Shapiro zâmbi.

— Zbor şi eu. Am fost chirurg în forțele aeriene. Anul trecut mi-am luat un hidroavion. Sus, în aer, e linişte şi frumos. Atunci când mă pot rupe de casa asta de nebuni, zbor. Nici tu telefoane, nici tu discuții! Numai eu şi norii.

Doctorul nu i se adresa lui Jackson, cât îşi vorbea sieşi.

Robby puse o mână pe brațul chirurgului.

— Domnule doctor, să-ți spun ceva – salvează fetița asta şi eu îți voi obține un permis să zbori cu orice pasăre vrei dumneata. Ai fost vreodată într-un T-38?

— Asta ce mai e?

Shapiro era prea obosit ca să-şi aducă aminte că îl mai văzuse.

— Un avion de antrenament supersonic. Două locuri, dublă comandă şi se manevrează foarte uşor. Te pot deghiza într-unul de-ai noştri şi te poți ridica în aer. Nici o problemă. Ai depăşit vreodată viteza de 1 Mach?

— Nu. Poți face cu el acrobație aeriană?

Shapiro zâmbi ca un băiețel obosit.

— Desigur, doctore!

Jackson râse, ştiind că putea face manevre care să îngălbenească de invidie şi o prepeliță.

— Te cred. Noi ne ocupăm la fel de fiecare bolnav, dar, oricum, te cred. Ai grijă de prietenul tău. E cam afectat şi e normal să fie aşa. Astfel de lucruri se repercutează mai mult asupra familiei decât asupra victimelor. Dacă nu-şi revine, spune-i asistentei de la internări. Avem un psihiatru specializat în lucrul cu *celelalte* victime, cum le numim noi.

O altă idee nouă la Centrul de Soc şi Traumatisme era şi aceea a unui specialist care să ajute oamenii să facă față şocului după

internarea membrilor de familie şi prietenilor.

— Braţul lui Cathy? Ea e chirurg oftalmolog, a făcut multă treabă bună, ştiţi? Sunteţi sigur că nu-i nici o problemă?

Shapiro dădu din cap.

— Nu-i grav. A fost o fractură a humerusului. Trebuie să fi fost un glonţ. A intrat şi a ieşit. Foarte norocoasă.

Mâna lui Robby prinse braţul doctorului în momentul în care sosi liftul.

— *Glonţ*?

— Nu v-am spus asta? Doamne, trebuie să fiu mai obosit decât am crezut. Da, este o rană de glonţ, dar foarte curată. Drace! As vrea ca toate să fie aşa de curate. Unul de nouă milimetri, cam de mărimea asta. Trebuie să mă întorc la treabă.

Doctorul se urcă în lift.

— Fir-ar a dracului! spuse Jackson către perete.

Se întoarse când auzi un bărbat cu accent englezesc – se dovedi a fi doi – pe care recepţionera îi îndrumă spre sala de aşteptare. Îi urmă şi Robby.

Cel mai înalt se apropie de Ryan şi zise:

— Sir John?

Ryan ridică privirea. „Sir John?” se întrebă Robby. Englezul luă poziţia de drepţi şi continuă repede:

— Mă numesc Geoffrey Bennett. Sunt însărcinat cu afaceri ad-interim în cadrul ambasadei britanice.

Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse lui Ryan.

— Maiestatea Sa mi-a poruncit să vă înmânez personal acest plic şi să aştept răspuns.

Jack clipi de mai multe ori, apoi rupse plicul şi scoase un mesaj. Telegrama era scurtă, amabilă şi la obiect. „Ce oră o fi dincolo? se întrebă Ryan. Două dimineaţa? Trei? Cam aşa ceva!” Asta înseamnă că fusese, probabil, sculată din somn ca să i se spună vestea şi îi păsa suficient de mult ca să-i trimită un mesaj personal. Şi aşteptase un răspuns.

„Ce mai zici de asta?”

Ryan deschise ochii şi îşi spuse că era timpul să revină cu picioarele pe pământ. Fiind prea stors de lacrimi ca să mai verse vreuna, înghiţi de câteva ori şi, înainte de a se ridica în picioare, îşi trecu mâinile peste faţă.

— Vă rog să-i spuneţi Maiestăţii Sale că îi sunt profund recunoscător pentru interesul manifestat. Se aşteaptă ca soţia să-şi revină complet, dar fiica mea se află într-o stare critică şi nu

vom primi răspuns în ceea ce o priveşte încă opt sau nouă ore. Vă rog să-i comunicați Maiestății Sale că... sunt profund mişcat pentru interesul arătat şi că noi toți îi apreciem foarte mult prietenia.

Bennett făcu unele adnotări.

— Vă mulțumim, *Sir* John! Voi transmite răspunsul dumneavoastră imediat. Dacă nu aveți nici o obiecție, voi lăsa un membru al ambasadei să stea cu dumneavoastră.

Jack dădu încurcat din cap, în timp ce Bennett ieşi.

Robby privi toate astea cu nedumerire şi o mulțime de întrebări rămaseră nepuse. „Cine era tipul ăsta”? Făcu cunoştință cu el. Era Edward Wayson. Ocupă un loc în colțul dinspre uşă. Se uita la Jackson. Ochii li se întâlniră şi se cântăriră reciproc Wayson avea o privire rece şi detaşată şi un zâmbet uşor în colțul gurii. Robby se uită mai atent la el. Sub brațul stâng era o uşoară umflătură. Wayson se făcea că citeşte un roman uşor, pe care îl ținea în mâna stângă, dar ochii lui continuau să urmărească uşa, iar mâna dreaptă îi stătea liberă în poală. Prinse privirea lui Jackson şi dădu din cap. Deci, concluzionă Robby, un detectiv sau, cel puțin, un ofițer de securitate. „Deci, asta-i toată treaba!” înțelegerea situației veni ca un suflu de aer rece. Pilotul strânse pumnii în momentul în care se gândi la tipul de om care ar încerca în mod deliberat, să ucidă o femeie şi un copil.

După cinci minute îşi făcură apariția şi trei polițişti din poliția statului. Vorbi cu Ryan timp de zece minute. Jackson urmări totul cu interes şi văzu că fața prietenului său se înroşi de furie în timp ce murmura nişte răspunsuri la nenumăratele întrebări. Wayson nu se uită, dar auzi totul.

— Ai avut dreptate, Jimmy! zise Murray.

Stătea la fereastră, urmărind traficul de dimineață la intersecția bulevardelor Broadway şi Victoria.

— În Boston Paddy O'Neil spune ce tipi grozavi sunt cei de la Sinn Fein, spuse Owens meditativ. Şi prietenul nostru O'Donnell se hotărăşte să-i pună în încurcătură. Nu aveam de unde să ştim, Dan. O simplă presupunere nu este o probă şi tu ştii asta. De fapt, nu exista nici o bază pentru a le atrage atenția mai serios decât ai făcut-o. Şi nu uita că i-ai *avertizat*, Dan.

— E o fetiță drăguță. M-a îmbrățişat şi m-a sărutat înainte să ia avionul înapoi spre casă.

Murray se uită din nou la ceas şi scăzu cinci ore.

— Jimmy, sunt uneori momente în viață... Acum cincisprezece ani, am arestat un – o persoană care omora copii, băiețași. L-am anchetat eu. A ciripit ca un canar, nu exista om mai fericit ca el. I s-au pus în cârcă şase cazuri şi mi-a relatat toate detaliile cu un rânjet. Era chiar după ce Curtea Supremă abolise pedeapsa cu moartea, aşa că ştia că va trăi până la adânci bătrâneți. Ştii cât de aproape am fost să...

Se opri o clipă, apoi continuă:

— Uneori suntem exagerat de civilizați!

— Alternativa, Dan, este de a deveni ca ei.

— Ştiu că aşa e, Jimmy, dar nu-mi place.

Când Shapiro îşi verifică ceasul era ora cinci dimineața. „Nu-i de mirare că mă simt aşa de obosit! îşi zise. Douăzeci de ore de serviciu. Sunt prea bătrân pentru aşa ceva!" Făcea parte din cadrele în vârstă. Se presupunea că ştie mai multe.

Primul semn era că sta de serviciu prea mult, asumându-şi prea multă răspundere personală, depunând prea mult interes în tratarea unor bolnavi care, la urma urmei, nu aveau decât nişte porțiuni din corp învinețite sau rupte. Unii dintre ei mureau. Indiferent de dibăcia sa, de cât de rafinată era tehnica sa, de cât de hotărâte erau eforturile echipei sale, întotdeauna unii vor muri. Şi în momentul în care eşti aşa de obosii ca acum, nu poți dormi. Rănile lor – şi mai rău, fețele lor – sunt prea proaspete în minte, te urmăresc prea mult ca să dispară. Doctorii ar trebui să doarmă mai mult decât toți ceilalți oameni.. Insomniile persistente constituiau ultimul şi cel mai periculos semnal de alarmă. Asta însemna că trebuie să te retragi – altfel rişti un surmenaj, aşa cum se întâmplase deseori cu cei ce lucrau la Centrul de Şoc şi Traumatisme.

Era gluma cea mai tristă din cadrul instituției lor: bolnavii soseau cu trupurile sfârtecate şi în majoritatea lor plecau întregi acasă – iar doctorii şi asistentele, care veneau cu cea mai mare energie şi cele mai înalte idealuri personale, plecau adeseori cu sufletele distruse. Ironia supremă a profesiei lui era că succesul punea în pericol speranța unui succes şi mai mare; că eşecul în această ramură, cea mai solicitantă dintre toate celelalte ramuri, poate să-şi pună tot aşa de puternic amprenta pe doctor ca şi pe bolnav. Shapiro era suficient de cinic ca să poată vedea umorul situației.

Chirurgul reciti rezultatul pe care i-l dăduse cu câteva clipe în

urmă aparatul de analiză a sângelui şi îl înapoie asistentei aflate în practică. Aceasta îl prinse de foaia de observație a copilului, apoi se aşeză din nou, mângâindu-i părul murdar ce ieşea de sub masca de oxigen.

— Tatăl ei e jos! Adu pe cineva în locul dumitale şi du-te jos şi spune-i rezultatul! Mă duc sus să fumez.

Shapiro a ieşit din reanimare şi îşi luă pardesiul, căutându-şi țigările prin buzunare.

Se duse în hol, înspre scara de incendiu, apoi urcă cele şase etaje până pe terasă. „Doamne, îşi zise. Doamne Dumnezeule! Sunt obosit!” Terasa era plată, acoperită cu smoală şi pietriş, ici-colo erau antenele pentru ultrascurte ale rețelei de comunicații SYSCOM a cerului şi câțiva condensatori pentru sistemul de aer condiționat. Shapiro îşi aprinse o țigară la adăpostul construcției cu care se termina casa scării, înjurându-se pentru neputința de a renunța la obiceiul acesta vicios. Se gândea că, spre deosebire de majoritatea colegilor săi, nu vedea efectele degenerative ale fumatului. Majoritatea bolnavilor săi erau prea tineri pentru a avea boli cronice. Rănile lor erau rezultatul miracolelor unei societăți tehnice: automobile, motociclete, arme şi maşini industriale.

Shapiro se duse până la marginea terasei şi puse piciorul pe parapet, ca pe o bară de fier, suflând fumul în aerul rece al dimineții. Acesta era purtat prin aer de o briză uşoară pe lângă luminile de pe acoperiş. Doctorul îşi întinse brațele şi gâtul obosite. Ploaia din cursul nopții curățase cerul de poluarea obişnuită, iar acum putea vedea stele în întunericul de dinaintea zorilor.

Accentul ciudat al lui Shapiro rezulta din trecutul său. Îşi petrecuse primii ani ai copilăriei în cartierul Williamsburg din New York, fiind fiul unui rabin care venise în Carolina de Sud. Barry urmase o şcoală particulară acolo, dar ieşise cu un amestec între vorbirea tărăgănată din sud şi cea rapidă şi încâlcită din New York. Lucrurile se înrăutățiseră şi mai mult din cauza vorbitului pe nas din preerie, vorbire pe care o învățase în timpul anilor de studenție la Universitatea Baylor din Texas. Tatăl său era un distins om de litere, conferențiar la Universitatea Carolina de Sud din Columbia.

Specialitatea rabinului Shapiro, expert în literatura americană a secolului al XIX-lea, era opera lui Edgar Allan Poe. Barry Shapiro îl detesta pe Poe. Un scriitor al perversiunii şi al morții, cum îl numea chirurgul ori de câte ori se ridica acest subiect. Fusese surprins să afle că Poe murise de mult în Baltimore, după ce

adormise, beat, într-un şanţ; şi că locuinţa lui Poe se găsea la numai câteva cvartale de complexul spitalului „University”, un semialtar pentru literaţii locali.

Chirurgului i se părea că tot ce era legat de Poe era întunecat şi deformat, amintind întotdeauna inevitabilitatea morţii, moartea violentă, prematură, duşmanul personal al lui Shapiro. Ajunsese să vadă în Poe o întruchipare a acestui duşman, uneori învins, alteori nu. Nu discutase despre asta cu psihiatrul spitalului, care trebuia să stea cu ochii şi pe personal, dar, acum, singur fiind, se uita spre locuinţa lui Poe.

— Ticălosule! îşi şopti sieşi, îi şopti lui Poe. *Ticălos nenorocit!* Nu de data asta – nu, de data asta n-o s-o iei! Asta merge acasă!

Aruncă ţigara şi urmări lumina portocalie a chiştocului, căzând pe strada pustie. Se întoarse spre scară. Era timpul să tragă un pui de somn.

16
Obiective şi patrioţi

Ca mai toți ofițerii profesionişti, locotenent-comandorul Robby Jackson nu avea mare stimă pentru presă. Ironia era că Jack încercase de mai multe ori să-i spună că punctul său de vedere era greşit, întrucât presa era o parte importantă a păstrării democrației americane, aşa cum era şi Marina. Acum privea reporterii care îi bombardau prietenul cu întrebări, de la întrebări total lipsite de sens până la întrebări referitoare la viața personală. De ce toată lumea trebuie să ştie cum se simte Jack? Ce-ar simți orice persoană normală ştiindu-şi copilul zbătându-se în ghearele morții – au nevoie asemenea sentimente să fie explicate? De unde era Jack să ştie cine a tras – dacă nici poliția nu ştia, atunci cum putea şti el?

— Şi pe dumneavoastră cum vă cheamă? îl întrebă în cele din urmă o reporteră pe Robby.

Îi spuse femeii numele şi gradul, dar nu şi numărul matricol.

— Ce căutați aici? întrebă ea.

— Suntem prieteni. Eu l-am adus aici cu maşina. „Tâmpito!”

— Şi ce părere aveți despre toate astea?

— Dumneata ce crezi? Dacă ar fi fetița prietenei dumitale, dumneata ce dracu' ai crede? îi replică el.

— Ştiți cine a făcut asta?

— Eu îmi câştig existența zburând. Nu sunt polițist. Întrebați-i pe ei!

— Ei nu vorbesc.

Robby zâmbi.

— În acest caz, e 1-0 pentru băieții buni. Doamnă, de ce nu laşi omul în pace? Dacă dumneata ai trece prin ce trece el, crezi că ai vrea să vezi şase-şapte oameni complet străini punând astfel de întrebări? Ăla de acolo e un om, nu? Şi e prietenul meu şi nu-mi place ce-i faceți.

— Ascultă, domnule comandor, ştim că soția şi fiica lui au fost atacate de terorişti…

— Cine spune asta? întrebă Jackson.

— Cine altcineva ar fi putut-o face? Ne crezi tâmpiți?

Robby nu răspunse la întrebare.

— E o ştire foarte importantă. Ar fi primul atac comis de un grup terorist pe pământ american, dacă înțelegem noi bine. Oamenii au dreptul să ştie ce se întâmplă şi de ce, spuse reportera.

„Are dreptate, recunoscu fără tragere de inimă Robby. Nu-i plăcea, dar avea dreptate. La dracu'!"

— Te-ar linişti dacă ți-aş spune că am şi eu un copil de aceeaşi vârstă? Al meu este băiat, a zis ea.

Reportera i se părea acum chiar simpatică.

Jackson căuta ceva care să-l facă să nu o placă.

— Răspunde-mi la următoarea întrebare: dacă ai avea şansa să le iei un interviu celor care au făcut treaba asta, ai face-o?

— Asta-i meseria mea. E necesar să ştiu de unde vin.

— În locul de unde vin, doamnă, ei ucid oameni numai pentru a se distra. Omorul face parte din jocul lor.

Robby îşi aduse aminte de notele informative pe care le văzuse în timp ce se găsea în Mediterana de Răsărit.

— Acum doi ani – n-ai auzit asta de la mine, bine?

— Nu înregistrez! spuse ea solemn.

— Eram pe un portavion în largul mării, lângă Beirut. Aveam note informative – şi fotografii – ale unor oameni din Europa care erau aduşi cu avionul ca să ucidă în majoritate erau copii, trebuie să fi fost din familii bune – vreau să zic, după modul cum erau îmbrăcați. Am văzut pozele alea nenorocite. Se înhăitau cu nişte nebuni, aveau arme şi începeau să tragă, la întâmplare, numai aşa, de dragul de a o face. Trăgeau din hotelurile acelea înalte şi clădirile unde se găseau birouri, în stradă. Cu o puşcă poți lovi de la o mie de metri. Dacă ceva mişca – buum! Îi lichidau cu un foc de armă automată. Apoi se întorceau acasă. Omorau oameni aşa, ca să se distreze. Poate că unii dintre ei vor deveni adevărați terorişti, nu ştiu. Să ți se facă rău, aşa ceva nu uiți niciodată. Aşa sunt şi oamenii de aici despre care discutăm. Nu dau nici doi bani, doamnă, pe părerile lor! Pe când eram copil în Alabama aveam probleme cu oameni ca aceştia, nenorociții din Klan. Nici de părerile lor nu-mi păsa! Singurul lucru pe care-l pot spune despre cei din Klan este că sunt idioți. Teroriştii care se învârt în jurul nostru acum sunt mult mai eficienți. Poate acest lucru îi face să fie mai legitimi în ochii dumneavoastră, dar nu în ai mei.

— Episodul acela din Beirut nu a ajuns niciodată în ziare! remarcă reportera.

— Ştiu eu un reporter care, în mod sigur, l-a văzut. Probabil că a presupus că nimeni nu va crede. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără poze! Dar le-am văzut. Aveți cuvântul meu, doamnă!

— Ce fel de poze?

— Asta nu pot spune – dar erau destul de bune ca să se vadă fețele tinere, strălucitoare.

Fotografiile fuseseră făcute din avioanele de cercetare ale SUA şi Israelului.

— Şi ce-ați făcut?

— Dacă dumneata ai putea aranja să-i avem pe toți nenorociții ăia la un loc, cred că eu şi puşcaşii marini am pune ceva la cale, răspunse Robby, exprimând o dorință comună a militarilor de profesie din întreaga lume. Poate v-am invita şi pe voi, ziariştii. Cine dracu' mai sunt şi ăştia?

Intraseră doi bărbați.

Jack era prea obosit pentru a mai fi coerent. Vestea că Sally, pe moment, era în afara pericolului fusese ca o greutate enormă care i se luase de pe umeri şi acum aştepta ocazia să-şi vadă soția, care, curând, avea să fie transferată într-un salon obişnuit de spital. Mai încolo, Wayson, ofițerul britanic de securitate, urmărea scena cu un dispreț ascuns, refuzând să-şi spună numele reporterilor care îl întrebau. Ofițerii din poliția statului nu puteau ține presa în frâu, deşi personalul spitalului refuzase să lase vreun echipament TV să pătrundă pe uşa principală. Întrebarea care se repeta mereu era: cine a făcut acest lucru? Jack spuse că nu ştie, deşi se credea că ştie. Erau, probabil, oamenii în legătură cu care hotărâse că nu trebuie să-şi facă griji.

„Ar fi putut fi şi mai rău!" îşi spunea. Acum, cel puțin, era aproape sigur că Sally va trăi până la sfârşitul săptămânii. Fiica sa nu era moartă din cauza judecății sale greşite. Asta era un fel de consolare.

— Domnul Ryan? întrebă unul din vizitatorii nou sosiți.

— Da?

Jack era prea obosit ca să-şi ridice privirea. Era treaz numai datorită adrenalinei. Nervii îi erau mult prea zdruncinați ca să-i permită să doarmă, deşi simțea nevoia.

— Sunt agentul special Ed Donoho, biroul din Boston al FBI. Am venit cu cineva care vrea să vă spună câteva cuvinte.

„Cine a spus că Paddy O'Neil e prost", îi zise Donoho. De îndată ce accidentul făcuse subiectul ştirilor de la ora unsprezece, omul din Sinn Fein îşi întrebase escorta de la FBI dacă putea lua avionul

până la Baltimore. Donoho nu putea să nu-i dea aprobarea şi fusese însărcinat să-l însoţească.

— Domnule Ryan, spuse O'Neil cu o voce din care se deducea compătimirea, înţeleg că situaţia copilului dumneavoastră s-a îmbunătăţit. Sper ca rugăciunile mele să fi contribuit şi ele şi...

Lui Ryan îi trebuiră zece minute ca să recunoască faţa pe care o văzuse cu câteva zile mai înainte la TV. Încet, gura i s-a deschis în timp ce ochii i se măriră. Dintr-un motiv sau altul, nu auzi ce spunea omul acela. Cuvintele îi intrau pe ureche, dar, ca şi cum ar fi fost într-o limbă necunoscută, mintea nu le lega într-un mesaj. Tot ceea ce vedea era numai gâtul omului, la un metru şi jumătate de el. „Numai un metru şi jumătate de el!" era tot ceea ce îi spunea mintea.

— Hopa! spuse Robby, în partea cealaltă a camerei.

Se ridică în picioare în timp ce prietenul său se făcea roşu ca sfecla. Două clipe mai târziu, faţa lui Ryan era tot aşa de albă ca şi gulerul de la cămaşa lui de bumbac. Piciorul lui Jack lunecă uşor în timp ca se apleca în faţă pe canapea.

Robby îşi făcu loc pe lângă agentul FBI, în timp ce Ryan se năpusti de pe canapea, cu mâinile întinse, la gâtul lui O'Neil. Umărul lui Jackson prinse pieptul prietenului său şi pilotul îl îmbrăţişă ca un urs, încercând să-l împingă înapoi, în timp ce trei reporteri fotografiau scena. Jack nu scoase un sunet, dar Robby ştia exact ce voia să facă. Jackson îl împinse pe Jack înapoi, aruncându-l pe canapea. Apoi se răsuci în loc.

— Scoateţi-l pe rahatul ăsta de aici, înainte de a-l omorî *eu!*

Jackson era cu aproape zece centimetri mai scund decât irlandezul, dar furia sa era tot aşa de mare ca şi a lui Ryan.

— Daţi-l afară din cameră pe nenorocitul ăsta de terorist!

— Poliţist!

Agentul special Donoho îi făcu semn unui poliţist al statului, care îl apucă pe O'Neil şi îl târî afară din cameră într-o clipă. Din diverse motive, reporterii îl urmară, în timp ce O'Neil protesta cu voce tare că-i nevinovat.

— Ţi-ai pierdut minţile? strigă Jackson la agentul FBI.

— Calmaţi-vă, domnule comandor! Sunt de partea dumneavoastră! Hai, calmaţi-vă!

Jackson se aşeză lângă Ryan care, cu ochii în podea, respira ca un cal la capătul unei curse. Donoho se aşeză şi el la celălalt capăt.

— Domnule Ryan, nu l-am putut determina să nu vină. Îmi pare

rău, dar nu puteam face asta. A vrut să vă spună – rahat! Tot timpul în avion mi-a spus că organizația lui nu are nimic de-a face cu treaba asta; că asta ar fi un dezastru pentru ei. Presupun că intenționa să vă transmită compasiunea lui.

Agentului nu-i făcea plăcere să spună toate astea, deşi era adevărul adevărat Nu-i mai făcea plăcere şi pentru că începuse să-l placă pe Paddy O'Neil. Purtătorul de cuvânt al Sinn Fein era o persoană cu un şarm deosebit, un om cu darul de a-şi prezenta rezonabil punctul de vedere. Ed Donoho se întreba de ce i s-o fi dat tocmai lui misiunea asta. „De ce nu au numit un italian?" Desigur că ştia răspunsul la această întrebare, dar tocmai pentru că exista un motiv nu însemna că trebuia să-i placă.

— O să iau toate măsurile ca să nu vă mai plictisească!

— Aşa să faci! spuse Robby.

Donoho se întoarse în hol, unde îl găsi pe O'Neil oferind reporterilor versiunea sa.

— „Domnul Ryan era profund afectat, spunea el, ca orice cap de familie într-o astfel de împrejurare".

Prima lui reacție față de acest om, cu o săptămână înainte fusese un sentiment de dezgust. Apoi, începuse să-i admire priceperea şi farmecul. Acum, reacția lui Donoho la cuvintele lui era una de ură. Îl străfulgeră o idee. Se întreba dacă FBI-ul ar aproba, dar hotărî că merită să rişte. Mai întâi, agentul apucă un ofițer de poliție de braț şi se asigură că omul lui nu se va mai apropia de Ryan. Apoi, puse mâna pe un fotograf şi discută scurt cu el. Împreună găsiră un doctor.

— Nu, categoric nu! răspunse chirurgul la început.

— Ascultă, domnule doctor, spuse fotoreporterul. Soția mea este gravidă cu primul copil. Dacă îl ajută pe tipul ăsta, eu sunt pentru Acest caz nu va ajunge în presă. Aveți cuvântul meu, domnule doctor!

— Cred că ajută, spuse agentul FBI. Într-adevăr, cred asta.

Zece minute după aceea, Donoho şi fotoreporterul îşi dădură jos hainele de oameni de serviciu. Agentul FBI luă caseta cu filmul şi o puse în buzunar. Înainte de a-l duce pe O'Neil înapoi la aeroport, dădu un telefon la sediul central din Washington şi doi agenți se deplasară până acasă la Ryan, în Peregrine Cliff. Nu avură nici o problemă cu sistemul de alarmă.

Jack nu dormise de mai bine de douăzeci şi patru de ore. Dacă ar fi putut să se gândească la asta, s-ar fi minunat că era treaz şi

„funcționa”, deşi această ultimă informație ar fi fost pusă sub semnul întrebării de oricine l-ar fi văzut mergând. Acum era singur. Robby era plecat, participând la ceva de care nu-şi aducea aminte.

Oricum, tot singur ar fi fost. Cu douăzeci de minute mai înainte, Cathy fusese mutată în complexul spitalicesc „University” şi Jack trebuia să meargă să o vadă. Mergea ca un om care urma să fie supus execuției, pe un coridor monoton pardosit cu gresie. Dădu colțul şi văzu numărul camerei în care trebuia să ajungă. Erau acolo doi polițişti. Îi văzu apropiindu-se, iar Jack le urmărea privirile, încercând să vadă dacă îl considerau vinovat, dacă ştiau că soția şi fiica lui erau să moară deoarece el decisese că nu existau motive să fie îngrijorat. Jack nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea experiență, dar gustul amar al acesteia îl făcea să creadă că întreaga lume l-ar disprețui aşa cum se disprețuia el însuşi în acele momente. „Eşti al dracului de deştept!...”

Simțurile păreau să-i spună că nu el se apropiase de uşă – că ea se apropiase de el, crescând între canaturi. În spatele acelei uşi se găsea femeia pe care o iubea. Femeia care era să moară datorită încrederii lui. Ce-i va spune? Îndrăznea el oare să afle? Jack stătu o clipă în dreptul uşii. Cei doi polițişti încercară să nu se uite la el. Poate îl compătimeau, îşi zise Jack, ştiind că nu merita. Clanța era un metal acuzator şi rece pe care îl ținea în mână în momentul în care a intrat în încăpere.

Cathy era întinsă pe pat. Brațul îl avea în ghips. Partea dreaptă a feței îi era acoperită de o vânătaie enormă, iar jumătate de frunte îi era bandajată. Avea ochii deschişi, dar lipsiți de viață, îndreptați spre un televizor care nu funcționa. Jack se îndreptă spre ea ca un somnambul. O asistentă pusese un scaun lângă pat. Se aşeză pe el şi luă mâna soției sale în mâna lui, în timp ce încerca să se gândească la ce i-ar putea spune femeii pe care o dezamăgise. Fața ei se întoarse către el. Ochii îi erau trişti şi înotau în lacrimi.

— Îmi pare rău, Jack! şopti.

— Poftim?

— Ştiu că se juca cu centura de siguranță, dar n-am făcut nimic pentru că mă grăbeam – şi apoi a venit camionul ăla şi n-am mai avut timp – dacă m-aş fi asigurat că era bine prinsă, Sally ar fi bine... dar eram grăbită, termină ea şi se uită în altă parte. Jack, îmi pare rău!

„Doamne, Dumnezeule, crede că e vina ei! Ce să zic eu acum?”

— Sally o să fie bine, iubito, reuşi Ryan să spună, năucit de

ceea ce auzise.

Ținea mâna lui Cathy pe fața lui şi i-o săruta.

— Şi o să te faci bine şi tu! Asta-i singurul lucru care contează acum!

— Dar...

Ea se uita la zidul din față.

— Nici nu „dar”.

Cathy întoarse din nou fața spre ei. Încercase să zâmbească, dar din ochi i se revărsau lacrimile.

— Am discutat cu doctorul Ellingstone de la Hopkins – a venit şi a examinat-o pe Sally. Zice – zice că se va face bine. Spune că Shapiro i-a salvat viața.

— Ştiu.

— N-am văzut-o – mi-amintesc că am văzut podul şi apoi mi-am revenit acum două ore şi – *oh, Jack!*

Mâna ei se încleştase pe a lui ca un cleşte. El se aplecă să o sărute, dar, înainte ca buzele să li se atingă, amândoi începură să plângă.

— Hai, Cathy, totul e bine! zise Jack şi începu să creadă că într-adevăr aşa e sau, cel puțin, că aşa va fi.

Lumea lui nu se terminase, sau cel puțin nu se terminase încă.

„Dar a altcuiva se va termina!” îşi zise în sinea sa. Gândul îi era liniştit, îndepărtat, rostit într-un colț al minții, care deja privea viitorul, în timp ce prezentul îi acoperea privirea. Văzându-şi soția plângând, din cauza altcuiva, se născu în el o furie oarbă, care nu avea să-i treacă decât atunci când avea să moară acel altcineva.

Vremea întristării se terminase, o dată cu propriile-i lacrimi. Deşi acest lucru nu se întâmplase încă, creierul lui Ryan începea deja să se gândească la momentul când emoțiile sale se vor stinge – majoritatea lor. Una va rămâne. O va controla, dar şi ea la rândul ei îl va controla. Nu se va simți din nou om întreg decât în momentul în care se va debarasa de ea.

Nimeni nu poate plânge la infinit; este ca şi cum fiecare lacrimă ar duce cu ea o cantitate finită de emoții. Prima se opri Cathy. Îşi folosi mâna pentru a şterge fața soțului ei. Chiar reuşi un surâs. Jack nu se bărbierise. Parcă ar fi şters un glaspapir.

— Cât e ceasul?

— Zece şi jumătate.

Jack nu trebuia să se uite la ceas.

— Trebuie să te culci, Jack, zise ea. Nu trebuie să te îmbolnăveşti!

— Da.

Jack se şterse la ochi.

— Bună, Cathy! spuse Robby când intră pe uşă. Am venit să ți-l iau de pe cap.

— Bine.

— Noi ne-am luat camere la „Holiday Inn” pe strada Lombard.

— Noi? Robby, nu cumva...

— Taci, Jack! zise Robby. Ce faci, Cathy?

— Am o durere de cap de nu-ți vine să crezi!

— Mă bucur că te văd zâmbind! spuse Robby. Sissy va veni după masa de prânz. Ce-ți poate aduce?

— Acum, nimic. Mulțumesc, Rob!

— Hai, doctore!

Robby îl apucă de braț pe Jack şi îl ridică în picioare.

— Ți-l aduc mai târziu!

Douăzeci de minute mai târziu, Robby îl ducea pe Jack în camera lor de motel.

— Mi-a spus doctorul că trebuie să iei una din astea.

— Nu iau pilule!

— Iei una din astea, sportivule! E o gălbioară frumoasă! Nu e o cerere, Jack, e un ordin! Ai nevoie de somn. Poftim!

Robby îi întinse flaconul şi îl urmări pe Jack cum înghite una. Ryan a adormit în zece minute. Jackson se asigură ca uşa să fie bine închisă înainte de a se culca şi el în celălalt pat. Pilotul visă că-i vede pe oamenii care făcuseră toate astea. Erau într-un avion. El trase patru rachete în pasărea lor şi le-a urmărit cadavrele care ieşeau prin gaura pe care o făcuse străduindu-se să le distrugă cu tunul înainte de a cădea în mare.

„Patriots Club” era un bar, peste drum de gara Broadway, într-una din enclavele irlandeze din sudul Bostonului. Numele barului nu se referea la revoluționarii din 1770, ci mai degrabă la însăşi imaginea proprietarului. John Donoho îşi făcuse armata în Divizia 1 de puşcaşi marini în timpul retragerii din Chosin Reservoir. Fusese rănit de două ori, dar nu îşi părăsise niciodată plutonul în lungul şi frigurosul marş către portul Hungnam. Încă mai mergea şchiopătând din cauza celor patru degete degerate care îi fuseseră tăiate. Era mai mândru de treaba asta decât de toate decorațiile înşirate pe o beretă a Corpului de Infanterie Marină. Oricine intra în bar în uniformă de puşcaş marin primea primul rând de băutură pe gratis, cu o istorioară sau două despre vechiul corp, în

care îşi făcuse armata caporalul John Donoho (în retragere), la vârsta fragedă de optsprezece ani.

Era şi un irlandez înnăscut. Anual, lua o cursă a companiei „Air Lingus" de pe aeroportul internațional „Logan" din Boston până la locul de baştină, pentru a-şi împrospăta rădăcinile şi accentul şi a degusta cele mai bune varietăți de whisky care, dintr-un motiv sau altul, nu erau exportate în mari cantități în America. Donoho încerca să se țină la curent cu întâmplările din nord, din „cele şase comitate" cum le zicea el, să mențină legătura spirituală cu rebelii care se zbăteau curajos să-şi elibereze poporul de sub jugul britanic. Se strânseseră mulți dolari în barul său pentru a-i ajuta pe cei din nord, se închinaseră multe pahare în sănătatea lor şi a Cauzei.

— Bună, Johnny! strigă Paddy O'Neil din uşă.

— Şi ție, bună seara, Paddy!

Donoho tocmai scotea o bere în momentul în care îl văzu pe nepotul său venind în spatele lui O'Neil. Eddie era singurul fiu al fratelui său mort, un băiat bun, educat la Notre Dame, unde fusese vioara a doua în echipa de fotbal, înainte de a intra în FBI. Nu era însă tot aşa de bine ca la puşcaşii marini. Aflase că Eddie îl urma pe O'Neil oriunde, dar, vag, era trist să vadă că era şi adevărat. Poate că o făcea pentru a-l proteja pe Paddy de vreun ucigaş britanic, se gândi proprietarul barului.

John şi Paddy serviră o bere împreună, înainte ca ultimul să se alăture unui grupuleț care îl aştepta în camera din spate. Nepotul rămase singur la capătul barului, unde servea o ceaşcă de cafea şi urmărea ce se întâmplă. După zece minute, O'Neil se reîntoarse ca să discute. Donoho se duse să-şi salute nepotul.

— Bună, unchiule John! îl întâmpină Eddie.

— Ai fixat deja data? întrebă John, adoptând un accent irlandez, aşa cum făcea de obicei când era O'Neil prin preajmă.

— Poate în septembrie viitor! spuse tânărul.

— Şi ce-ar zice taică-tău că trăieşti cu fata de mai bine de un an? Şi bunii părinți de la Notre Dame?

— Probabil acelaşi lucru pe care l-ar zice despre tine atunci când strângi bani pentru terorişti, răspunse tânărul.

Lui Eddie îi era silă şi era sătul să i se tot spună cum să-şi ducă viața.

— Nu mai vreau să aud chestii de-astea în barul meu!

Mai auzise astfel de lucruri.

— Asta face O'Neil, unchiule John.

— Ei sunt luptători pentru libertate. Ştiu că uneori încalcă legile noastre, dar legile engleze pe care le încalcă nu mă interesează pe mine sau pe tine, a spus hotărât John Donoho.

— Te uiți la televizor?

Agentul nu avea nevoie de răspuns. Un televizor cu ecran lat din colțul celălalt mergea numai pentru meciurile de baseball şi fotbal. Numele barului îi atrăgea şi pe jucătorii echipei de fotbal „New England Patriots”. Interesul unchiului John pentru televizor se limita la echipele „Patriots”, „Red Sox”, „Celtics” şi „Bruins”. Interesul său pentru politică era practic nu îl votase pe Teddy Kennedy din şase în şase ani şi se considera un susținător fervent al apărării naționale.

— Vreau să-ți arăt nişte fotografii.

O puse pe prima pe tejghea.

— Aceasta este o fetiță, pe nume Sally Ryan Locuieşte în Annapolis.

Unchiul o ridică şi zâmbi.

— Îmi amintesc că şi Kathleen a mea arăta la fel.

— Tatăl ei este profesor la Academia de Marină şi înainte a fost locotenent în cadrul Corpului de Infanterie Marină. A urmat colegiul din Boston. Tatăl lui a fost polițist.

— Pare un bun irlandez. Un prieten de-al tău?

— Nu prea! spuse Eddie. Paddy şi cu mine l-am întâlnit mai devreme. Uită-te cum arată acum fiică-sa.

Îi arătă cea de-a doua fotografie.

— Iisuse Hristoase, Fecioară Maria şi Sfinte Iosif!

Nu era greu de distins că sub echipamentul medical se găsea un copil. Din bandaje îi ieşeau picioarele. În gură avea un tub gros de doi centimetri, iar părțile din corp vizibile formau o masă diformă groaznică pe care fotograful o înregistrase cu o îndemânare remarcabilă.

— E norocoasă, unchiule John! Era şi mama ei acolo. Mai scoase două fotografii.

— Ce s-a întâmplat? Accident de maşină? întrebă John Donoho.

Chiar nu ştia despre ce e vorba.

— Ea e doctor chirurg – e gravidă, dar în fotografii nu se vede. Maşina i-a fost mitraliată ieri, chiar în afara Annapolisului, Maryland. A fost ucis un polițist din poliția statului.

Scoase o altă fotografie.

— Ce? Cine a făcut asta? întrebă bărbatul mai în vârstă.

— Uite-l aici pe tată. Jack Ryan.

Era aceeaşi fotografie pe care o folosiseră ziarele londoneze, fotografia de la absolvirea Academiei din Quantico. Eddie ştia că unchiul său privea întotdeauna cu mândrie uniforma bleu a puşcaşilor marini.

— L-am mai văzut undeva…

— Da. A oprit un atac terorist în Londra, acum câteva luni Se pare că i-a jignit pe terorişti destul de rău ca să-l urmărească, pe el şi familia lui. FBI-ul lucrează acum la cazul lui.

— Cine a făcut asta?

Apăru ultima fotografie. Ea prezenta mâinile lui Ryan la mai puțin de treizeci de centimetri de Paddy O'Neil şi un negru care îl oprea.

— Cine-i tipul ăsta? întrebă John.

Nepotul aproape că îşi ieşi din țâțâni.

— La dracu', unchiule John! *Tipul* este pilot pe avioane de vânătoare în cadrul flotei militare.

— Aa!

Pentru o clipă, John fu pus în încurcătură. Nu prea-i avea la inimă pe negri, deşi unul, care purta uniformă de puşcaş marin, căpăta de la el primul rând de băutură pe gratis. Cu cei în uniformă era altceva, îşi spunea. Oricine se afla în timpul serviciului militar, aşa cum fusese şi el, avea undă verde din partea lui, spunea John Donoho întotdeauna. „Unii din cei mai buni prieteni de-ai mei în corpul de puşcaşi marini"…

Îşi aducea aminte cum aviația marinei militare sprijinise unitatea sa în drumul ei spre mare, oprindu-i pe chinezi cu rachete şi napalm. Ei bine, poate că ăsta era altfel. S-a uitat din nou la fotografie timp de câteva secunde.

— Şi spui că Paddy are vreo legătură cu toate astea?

— Ți-am spus de ani de zile pe cine acoperă ticălosul ăsta. Dacă nu mă crezi, poate vrei să-l întrebi pe domnul Ryan. E destul de grav că O'Neil scuipă pe întreaga noastră țară de fiecare dată când vine aici. Prietenii lui aproape că au lichidat toată familia asta. L-am prins pe unul. Două santinele de puşcaşi marini de la Academia de Marină l-au prins, în timp ce aştepta ca să-l împuşte pe Ryan. Numele lui e Eamon Clark şi ştiu că lucra pentru Aripa Provizorie a IRA – *ştiu* acest lucru, unchiule John, pentru că e un ucigaş condamnat. L-au prins având un pistol încărcat în buzunar, încă îi mai crezi băieți buni? La dracu'! Acum îi urmăresc pe americani! Dacă nu mă crezi, asta trebuie să o crezi!

Eddie Donoho aranjă din nou fotografiile pe suprafața de lemn.

— Această fetiță şi mama ei şi un copilaş încă nenăscut aproape că au murit ieri. Acest ofițer a murit. A lăsat în urma lui o soție şi un copil. Acest prieten al tău, din camera din spate, strânge bani ca să cumpere arme şi are legături cu oamenii care au făcut toate astea.

— Dar de ce?

— Aşa cum am spus, tatăl acestei fetițe s-a pus în calea unui asasinat la Londra. Presupun că oamenii pe care i-a oprit au vrut să se răzbune pe el – şi nu numai pe el. I-au urmărit întreaga familie, explică rar agentul.

— Fetița nu a…

— La dracu'! izbucni din nou Eddie. De aia se numesc terorişti!

Reuşise. Pricepu că, în cele din urmă, reuşise să-i transmită mesajul unchiului său.

— Eşti sigur că Paddy e implicat în toate astea? îl întrebă unchiul său.

— N-a ridicat niciodată un pistol măcar fără ca noi să nu ştim. El este purtătorul lor de cuvânt, vine aici şi strânge bani pentru ca ei să facă astfel de lucruri acasă A, şi încă ceva: el nu-şi pătează niciodată mâinile cu sânge. E prea deştept pentru a face asta. Şi acum îşi face jocul aici.

Agentul Donoho ştia că strângerea de bani era o acțiune secundară față de motivele psihologice pentru care Paddy venise aici, dar acum nu era vremea să se piardă în detalii. Îşi urmărea unchiul cum se uită la fotografiile micuței. Fața lui exprima o încurcătură care, întotdeauna, însoțea un gând complet nou.

— Eşti sigur? Cu adevărat sigur?

— Unchiu' John, avem, acum, peste treizeci de agenți care lucrează la caz, plus poliția locală. Cred şi eu că e sigur! Chiar directorul se ocupă de treaba asta! Îi urmărim! Indiferent cât costă, o să-i prindem pe ticăloşii ăştia! spuse hotărât Edward Michael Donoho, junior.

John Donoho se uită la nepotul său şi, pentru prima dată în viața lui, văzu în el un bărbat. Postul din FBI al lui Eddie era un motiv de mândrie familială, dar, în cele din urmă, înțelese şi de ce. Nu mai era un puştan. Era un bărbat cu un serviciu în care era deosebit de serios. Nu fotografiile l-au determinat să ia o hotărâre, ci mai mult aceste lucruri John trebuia să creadă ceea ce i se spusese.

Proprietarul barului „Patriots Club" se ridică în picioare şi se duse la uşa dublă, o deschise şi se îndreptă spre camera din spate,

nepotu-său urmându-l îndeaproape.

— Dar oamenii noştri vor riposta! le spunea O'Neil celor cincisprezece oameni din cameră. În fiecare zi vor... Johnny, ni te alături?

— Afară! spuse calm Donoho.

— Poftim? Nu înțeleg, John! spuse O'Neil, cu adevărat încurcat.

— Trebuie să mă crezi tare prost! Probabil că am şi fost. Pleacă!

De data asta, vocea era mult mai hotărâtă, iar accentul simulat dispăruse.

— Ieşi din clubul meu şi să nu mai calci vreodată pe aici!

— Dar, Johnny – ce spui?

Donoho îl apucă de guler şi îl ridică de pe scaun. O'Neil continuă să protesteze în timp ce era împins spre uşa din față. Eddie Donoho îi făcu semn unchiului său în timp ce îşi urmă obiectivul în stradă.

— Ce-a fost asta? întrebă unul din oamenii din camera din spate. Altul, reporter la „Boston Globe”, începu să-şi facă însemnări, în timp ce proprietarul barului se simțea stânjenit de ceea ce auzise.

Până atunci, nici o agenție de poliție nu indicase, pe nume, vreo grupare teroristă şi, de fapt, acelaşi lucru îl făcuse şi agentul special Donoho. Instrucțiunile sale de la Washington în acest sens fuseseră transmise şi urmate cu grijă. Dar în transmiterea lor prin unchiul John şi un reporter, faptele au ajuns puțin denaturate – ceea ce nu surprindea pe nimeni – şi, în decurs de câteva ore, istoria era relatată într-o telegramă a agenției Associated Press, care spunea că atacul asupra lui Jack Ryan şi a familiei sale fusese organizat de Aripa Provizorie a IRA. Misiunea lui Sean Miller în America fusese complet îndeplinită de o agenție a guvernului SUA.

Miller şi grupul său erau deja acasă. Aşa cum mai făcuseră mulți din oamenii din acest domeniu de activitate, Sean se gândea la avantajele călătoriei rapide cu avionul. În cazul acesta zburase de pe aeroportul internațional „Dulles” din Washington, până în Mexic, iar de aici în Antilele olandeze, de unde, cu un KLM, zburase până pe aeroportul din Amsterdam, iar de acolo, înapoi în Irlanda. Pentru a face acest lucru, avea nevoie de documente de călătorie şi de bani. Documentele de călătorie folosite erau deja distruse, iar banii erau bani gheață, ceea ce îi făcea greu de detectat. Stătea la biroul lui Kevin O'Donnell, bând apă pentru a

compensa deshidratarea normală în timpul unui zbor.

— Ce ştii de Eamon?

Una din regulile ULA consta în aceea că, la el acasă, nu trebuia să telefoneze nimeni de dincolo de ocean.

— Omul lui Alex spune că a fost arestat.

Miller ridică din umeri.

— Era un risc pe care mi l-am asumat. L-am ales pe Ned fiindcă ştie foarte puţine despre noi.

Ştia că O'Donnell trebuie să fie de acord cu asta. Clark era unul dintre oamenii noi din cadrul organizaţiei, ajuns aici mai mult din întâmplare decât ca element recrutat. Venise însoţindu-şi un prieten din blocurile H. O'Donnell se gândise la o posibilă folosire a sa, deoarece avea experienţa unui ucigaş care lucrează de unul singur. Clark era prost. Motivaţia venea din emoţie mai degrabă decât din ideologie. De fapt, era un ucigaş tipic al PIRA tot aşa de folositor ca un câine dresat, îşi spunea Kevin. Nu ştia decât câteva figuri şi nume din Organizaţie. Lucrul cel mai neplăcut era că nu reuşise. Una din trăsăturile de preţ ale lui Clark era loialitatea lui ca de câine. Nu trădase în închisoarea Long Kesh şi, probabil, nu va ciripi nici acum. Îi lipsea imaginaţia.

— Foarte bine! spuse O'Donnell după un moment de gândire. Clark va fi amintit ca un martir, câştigând mai mult respect decât dacă ar fi reuşit. Restul?

— Perfect! I-am văzut soţia şi copilul murind, iar oamenii lui Alex ne-au scos fără probleme.

Miller zâmbi şi îşi turnă nişte whisky după litrul de apă cu gheaţă.

— Nu-s moarte, Sean! zise O'Donnell.

— Poftim?

La mai puţin de trei ore după împuşcături, Miller era în avion şi de atunci nu văzuse şi nu auzise vreo ştire. Ascultă explicaţiile şefului în linişte, nevenindu-i să creadă.

— Dar nu contează! conchise O'Donnell.

Îi explică şi acest lucru. Versiunea AP care apăruse în „The Boston Globe" fusese preluată de „The Irish Times" din Dublin.

— La urma urmei, a fost un plan bun, Sean. În ciuda tuturor greşelilor, misiunea este îndeplinită.

Sean nu îşi permise să reacţioneze. Două operaţiuni, una după alta, nu-i reuşiseră. Înaintea fiascoului din Londra, nu mai ratase nici una. O pusese pe seama ghinionului – şi nimic mai mult. Acum nu se mai gândea la asta. Două la rând, ăsta nu mai era

ghinion! Ştia că O'Donnell n-ar mai tolera şi un al treilea eşec. Tânărul ofițer pentru operațiuni respiră adânc şi îşi spuse să fie obiectiv. Îşi permisese să se gândească la Ryan ca la o țintă personală şi nu ca la una politică. Aceasta era prima lui greşeală. Deşi Kevin nu-i spusese asta, pierderea lui Ned era o greşeală gravă. Miller îşi revizui planul, regândind fiecare aspect al operațiunii. Urmărirea soției şi a copilului ar fi fost un simplu act de banditism şi nu ar fi aprobat niciodată treaba asta; nu era profesionalism. Dar urmărirea lui Ryan nu ar fi produs acelaşi impact, care dădea tot sensul operațiunii. Restul familiei era – fusese necesar. Aşa că obiectivele sale fuseseră suficient de logice, dar…

— Trebuia să fi acordat mai mult timp acestei operațiuni! spuse în cele din urmă. Am încercat să fiu prea spectaculos. Poate trebuia să mai fi aşteptat.

— Da, fu de acord şeful, mulțumit că Sean îşi văzu greşelile.

— Dacă vrei ajutor, ți-l pot da, spuse Owens. Doar ştii asta, Dan.

— Da. Ei bine, treaba asta a atras atenția unor persoane sus-puse.

Murray ținea o telegramă de la directorul Emil Jacobs în persoană.

— Era numai o problemă de timp. Tot trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. „Şi dacă nu-i înfundăm pe nenorociții ăştia, îşi zise, atunci se va mai întâmplă. ULA tocmai a dovedit că teroriştii pot acționa în SUA".

Evenimentele îl luaseră prin surprindere pe Murray. Ca profesionist în domeniu, ştia că, dacă nu se întâmplase până acum, era numai datorită norocului. Grupurile teroriste interne, neputincioase, puseseră câteva bombe şi omorâseră câțiva oameni, dar FBI-ul reuşise să le distrugă. Nici unul dintre ele nu primise sprijin din străinătate. Dar se schimbase şi asta. Pilotul elicopterului îl identificase pe unul dintre teroriştii fugari drept negru – şi nu erau prea mulți în Irlanda.

Era un nou joc şi, cu toată experiența sa în FBI, Murray era îngrijorat de cât de bine va putea Biroul să se ocupe de el. Directorul Jacobs avea dreptate într-o privință: era o misiune de prioritate deosebită. Bill Shaw va conduce personal cazul şi Murray ştia că avea una din cele mai luminate minți din profesiunea lor.

Cei treizeci de agenți numiți inițial să se ocupe de caz se vor tripla în următoarele câteva zile, apoi se vor tripla din nou. Singura cale de a face să nu se mai întâmple aşa ceva era să demonstreze că America era un loc prea periculos pentru terorişti. În sufletul lui, Murray ştia că acest lucru era imposibil. Nici un loc nu era prea periculos, nici o țară democratică.

Dar FBI-ul avea, într-adevăr, resurse formidabile şi nu va fi singura agenție implicată.

17
Învinuiri şi hotărâri

Pe Ryan îl trezi mirosul cafelei pe care Robby i-o plimba pe la nas. Jack reuşise să doarmă fără vise, iar somnul făcuse minuni.

— Sissy a trecut mai devreme pe la spital. Spune că soția ta arată bine. S-a aranjat totul, aşa că te poți duce să o vezi pe Sally. Va dormi, dar o poți vedea.

— Unde e acum?

— Sissy? După cumpărături.

— Trebuie să mă bărbieresc.

— Şi eu. Ne aduce ea tot ce avem nevoie. Mai întâi, trebuie să-ți dau ceva să mănânci, spuse Robby.

— M-ai îndatorat, amice! zise Ryan când se ridică în picioare.

— Hai, termină, Jack! De-aia ne-a făcut Dumnezeu pe lume, aşa cum spunea taică-meu. Acum, ia şi mănâncă! îi ordonă Robby.

Jack îşi dădu seama că nu mâncase de mult şi, deodată, stomacul îi aduse aminte de acest lucru; plângea după hrană, în decurs de cinci minute terminase două ouă, şuncă, chifteluțe, patru felii de pâine prăjită şi două ceşti de cafea.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Răspunse pilotul. În încăpere apăru Sissy, cu o sacoşă de cumpărături într-o mână şi geanta-diplomat a lui Jack în cealaltă.

— Mai bine te-ai înviora puțin, Jack! zise ea. Cathy arată mai bine ca tine!

— Nu-i nimic neobişnuit în asta! replică Jack – pe un ton vesel. Îşi dădu seama că Sissy fusese cea care îl atrăsese în cursă.

Jack intră în baie şi dădu drumul la duş. Când ieşi, Robby se bărbierise, lăsând maşina şi spuma de bărbierit pe chiuvetă. Jack îşi dădu barba jos şi îşi cârpi tăieturile cu hârtie igienică. Găsi acolo şi o periuță nouă de dinți, aşa că ieşi din cameră arătând şi simțindu-se ca o ființă umană.

— Vă mulțumesc, scumpilor!

— Astă seară te ducem acasă! spuse Robby. Mâine am ore. Tu nu ai. Am aranjat la planificare.

— Bine.

Sissy se duse. Acasă, iar Jack şi Robby la spital. Orele de vizită

tocmai începuseră, aşa că merseră direct la salonul lui Cathy.

— Ei bine, iată-l şi pe eroul nostru!

Joe Muller era tatăl lui Cathy. Era un bărbat scund, oacheş – părul şi tenul lui Cathy era ale mamei sale, care murise. Era funcționar superior la „Merrill Lynch” şi îşi începuse cariera *ca* broker, ca şi Ryan, dar cu mai mult succes. Scurta sa viață militară constase din doi ani de serviciu obligatoriu în forțele terestre, care trecuseră de mult. Făcuse planuri mari pentru Jack şi nu-l iertase niciodată pentru că ieşise din afaceri. Muller era un bărbat pătimaş, conştient de importanța sa în comunitatea finanțelor. El şi Jack nu schimbaseră un cuvânt de mai bine de trei ani. Iar lui Jack nici nu i se părea că vor mai schimba.

— Tată, nu avem nevoie de asta acum, îi zise Cathy.

— Bună, Joe!

Ryan îi întinse mâna. O ținu întinsă timp de cinci secunde, dar degeaba. Robby îşi ceru scuze şi ieşi, iar Jack se duse să-şi sărute soția.

— Arăți mai bine, fetițo!

— Despre tine ce spui? îl întrebă Muller.

— Tipul care a vrut să mă omoare a fost arestat ieri. L-a luat FBI-ul, spuse Jack alegându-şi cu grijă cuvintele.

Se miră şi el cum de putea să spună toate astea aşa de calm. Oricum, părea o problemă măruntă în comparație cu soția şi fiica sa.

— E numai şi numai greşeala ta, ştii bine.

Muller repetase acest lucru ore în şir.

— Ştiu, acceptă Jack.

Se întrebă cât va mai îndura.

— Tată… încercă Cathy să intervină.

— Tu nu te băga! îi spuse Muller fiică-sii, puțin cam dur după părerea lui Jack.

— Mie îmi poți spune ce vrei, dar nu zbiera la ea! îl avertiză el.

— A, da, vrei să o aperi? Dar ieri unde dracu’ ai fost?

— Eram la birou, aşa cum erai şi tu.

— Nu trebuia să-ți vârî nasul unde nu era treaba ta, nu crezi? Ai vrut să faci pe eroul – şi era cât pe ce să-ți omori familia, continuă Muller.

— Ascultă, domnule Muller!

Jack îşi mai spusese toate aceste lucruri. Putea accepta să se autopedepsească, dar nu să fie pedepsit de socrul său.

— Dacă nu ştii vreo companie care să facă o maşină a timpului,

nu mai putem schimba nimic, nu-i aşa? Tot ceea ce putem face acum este să ajutăm autoritățile să-i găsească pe cei care au făcut asta.

— De ce dracu' nu te-ai gândit la asta mai înainte?

— Tată, ajunge! Intră din nou în discuție Cathy.

— Taci din gură – asta este între mine şi el!

— Dacă mai țipi o dată la ea, o să regreți!

Jack avea nevoie de o descărcare. Cu o zi în urmă nu-şi protejase familia, dar acum putea.

— Acum eşti mare, nu?

„Dă-i înainte, Joe şi o să afli pe pielea ta!" Jack se uită a soția lui şi inspiră adânc.

— Ascultă! Dacă ai venit să țipi la mine, ei bine, o putem face numai între noi doi, da? Dar mai e şi fiica ta pe aici şi poate că mai are nevoie de tine.

Se întoarse către Cathy.

— Sunt afară dacă ai nevoie de mine.

Ryan părăsi salonul. La uşă erau doi polițişti foarte serioşi şi un altul la camera asistentelor, pe hol. Jack îşi reaminti că un polițist fusese ucis, iar Cathy era singura martoră. La urma urmei, era în siguranță. Robby îi făcu semn prietenului său.

— Calmează-te, băiete! îi propuse pilotul.

— Are un talent deosebit de a mă scoate din sărite! spuse Jack după ce inspiră din nou adânc.

— Ştiu că e un găinar, dar aproape că şi-a pierdut copilul. Încearcă să ții minte asta! Dacă te iei cu el, nu ajută la nimic.

— S-ar putea, spuse Jack cu lin zâmbet, gândindu-se la asta. Ce eşti, filosof?

— Sunt un CP, Jack! Copil de Predicator. Nu-ți poți imagina ce puteam auzi din salon când veneau oamenii să discute cu bătrânul meu. Nu e atât de supărat pe tine pe cât e de speriat de ce era să se întâmple, zise Robby.

— Şi eu sunt, amice.

Ryan se uita pe hol.

— Dar tu ai mai avut timp să te obişnuieşti cu ideea asta.

— Da.

Jack nu mai scoase o vorbă câteva clipe.

— Totuşi, nu-mi place ticălosul ăsta bătrân!

— Măi, omule, dar ți-a dat-o pe Cathy! Şi asta e ceva!

— Crezi că ți-ai găsit vocația? Cum se face că nu eşti predicator?

— Eu sunt vocea raţiunii într-o lume haotică. Nu realizezi prea multe lucruri când îţi ieşi din fire. De aceea pregătim noi oamenii să fie buni profesionişti. Dacă vrei ca o treabă să fie bine făcută, atunci emoţiile nu au ce căuta! Eşti chit cu el, nu?

— Mda! Dacă ar fi fost după cum a vrut el, aş locui în comitatul Westchester, venind cu trenul zilnic şi, la dracu'!

Jack dădu din cap.

— Mă scoate din sărite.

Tocmai atunci ieşi din cameră Muller. Se uită de jur împrejur, îl descoperi pe Jack şi veni spre el.

— Stai lângă mine! îi spuse Ryan prietenului său.

— Era cât pe ce să-mi omori fetiţa!

Dispoziţia lui Joe nu se îmbunătăţise.

Jack nu răspunse. Îşi spusese el însuşi asta de sute de ori şi tocmai începea să se gândească la posibilitatea că şi el era o victimă.

— Nu gândiţi corect, domnule Muller! zise Robby.

— Tu cine dracu' eşti?

— Un prieten, replică Robby.

El şi Joe aveau aproape aceeaşi înălţime, dar pilotul era mai mic cu douăzeci de ani. Privirea pe care i-o aruncă agentului de schimb i se transmise foarte clar ce avea de transmis. „Vocea raţiunii" nu-i făcea plăcere să se ţipe la ea. Joe Muller avea talentul de a irita oamenii. În Wall Street i se trecea cu vederea, dar considera că putea face acelaşi lucru oriunde voia. Era un om care nu-şi cunoştea limitele puterii.

— Nu mai putem schimba ceea ce s-a întâmplat! zise Jack. Să conlucrăm ca să nu se mai întâmple!

— Dacă ai fi făcut ce-am vrut eu nu s-ar fi întâmplat aşa ceva!

— Dacă aş fi făcut ce-ai vrut *tu,* aş lucra cu tine în fiecare *zi,* mutând banii din coloana A în coloana B, prefăcându-mă că e important, ca toţi tâmpiţii din Wall Street şi urând ceea ce am făcut şi devenind un alt ticălos nenorocit în lumea financiară. Am dovedit că pot face treaba asta tot aşa de bine ca şi tine, dar eu mi-am strâns cât am avut nevoie şi acum fac ceea ce îmi place. Cel puţin, noi încercăm să facem din lume un loc mai bun, chiar dacă încercăm să o ridicăm cu nişte lucruri mai ieftine. Nu e vina mea că nu înţelegi. Cathy şi cu mine facem ceea ce ne place.

— Ceva ce *vă place*! izbucni Muller, respingând ideea că a face bani nu era ceva de care să te bucuri în sine. Să faci din lume un loc mai bun, nu?

— Mda, întrucât eu însumi am de gând să ajut la prinderea ticăloşilor care au făcut asta!

— Şi cum o să facă un profesor de istorie punkist acest lucru?

Ryan îi zâmbi socrului său cât putu mai frumos.

— E un lucru pe care nu ți-l pot spune, Joe!

Agentul de schimb înjură şi plecă mândru. „Asta e tot ce am făcut pentru reconciliere”, îşi spuse Jack. Îşi dorea să fi ieşit altcumva. Înstrăinarea sa de Joe se răsfrângea destul de neplăcut asupra lui Cathy.

— Te întorci la Agenție? îl întrebă Robby.

— Da.

Ryan stătu douăzeci de minute cu Cathy, suficient ca să afle ce spusese ea poliției şi să se convingă de faptul că, într-adevăr, se simțea mai bine. Când părăsi salonul, ea ațipise. După aceasta traversă strada, ducându-se la Centrul de Şoc şi Traumatisme.

Punându-şi halatul îşi aminti de singura dată când mai făcuse acest lucru – în noaptea în care se născuse Sally. O asistentă îl duse în secția de reanimare şi o văzu pe fetița lui după treizeci şi şase de ore, o zi şi jumătate, care i se păruseră o eternitate. Era o experiență îngrozitoare. Dacă nu i s-ar fi spus că şansele de supraviețuire erau bune, s-ar fi putut să facă pe loc un atac de cord. Forma învinețită din fața lui era inconştientă atât din cauza medicamentelor, cât şi a rănilor. Urmări şi ascultă plămânul artificial care respira pentru ea. Era hrănită din sticle şi tuburi care intrau în venele ei. Un doctor îi explica de zor că fetița arăta mult mai rău decât era de fapt. Ficatul lui Sally funcționa bine în împrejurările de față. Peste două-trei zile i se vor aranja şi picioarele.

— Va rămâne infirmă? întrebă Jack calm.

— Nu, nu avem nici un motiv să ne facem griji. Oasele copiilor se vindecă mult mai repede. Arată mai rău decât este în realitate. O dată ce copiii au trecut de criza inițială, o dată ce noi am pus sistemul în funcțiune, se vindecă foarte repede. Peste o lună o puteți lua acasă. Peste două luni va alerga ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Oricât ar suna de trăsnită ideea, e adevărată. Nimeni nu se vindecă aşa cum se vindecă un copil. Chiar dacă acum este foarte bolnavă, o să se facă bine. Ascultați-mă pe mine! Eram aici când a fost adusă.

— Cum vă cheamă?

— Rich Kinter. Barry Shapiro şi cu mine am operat-o. Era cât pe-aci – Doamne, a fost atât de aproape de moarte! Dar am

câştigat noi! Înțelegeți? Am câştigat noi. O veți lua acasă.

— Mulțumesc! Asta nu înseamnă că trebuia să se întâmple, domnule doctor!

Jack mai bâigui câteva cuvinte, neştiind ce să le spună oamenilor care îi salvaseră fiica.

Kinter dădu din cap.

— Aduceți-o peste câtva timp şi vom fi chit. Dăm o petrecere pentru foştii noştri bolnavi, la câteva luni. Domnule Ryan, nu puteți face nimic care să se asemene cu ceea ce simțim noi atunci când micuții noştri bolnavi revin. De aceea suntem aici, ca să fim siguri că revin pentru o bucățică de tort şi un suc. Atunci când este mai bine, lăsați-ne pe noi să o dăm huța pe picioare.

— E-n regulă!

Ryan se întreba câți oameni erau încă în viață datorită acestor medici. Era sigur că acest chirurg ar putea fi bogat dacă ar lucra în particular. Jack îl înțelegea, înțelegea de ce se afla aici – şi mai ştia că socrul său nu ar fi înțeles. Stătu câteva minute lângă patul lui Sally, ascultând plămânul artificial cum respira pentru ea prin tubul acela de plastic. Asistenta care o supraveghea îi zâmbi. Jack sărută fruntea învinețită a lui Sally, apoi plecă. Mai rămânea de rezolvat o problemă: oamenii care făcuseră acest lucru fetiței lui.

— Aveau număr de handicapați, spuse vânzătoarea de la „7Eleven”, dar individul care conducea nu părea deloc infirm!

— Îți aminteşti cum arăta?

Martora era interogată de agentul special Nick Căpitano şi de un maior de la poliția statului Maryland.

— Mda! Era cam la fel de negru ca şi mine. Un tip înalt. Avea ochelari de soare, cu oglindă. Avea şi barbă. Mai era un individ cu el în furgonetă, dar nu l-am văzut – era negru, asta-i tot ce pot spune.

— Cu ce era îmbrăcat?

— Blugi şi o jachetă maro din piele, cred. Ca un muncitor din domeniul construcțiilor.

— Pantofi sau ghete? întrebă maiorul.

— N-am văzut asta! spuse după o clipă vânzătoarea.

— Avea ceva bijuterii? Un tricou cu model? Ceva deosebit?

— Nimic de care să-mi aduc aminte.

— Ce-a făcut aici?

— Întotdeauna cumpăra un pachet cu şase cutii de coca. O dată sau de două ori a luat şi altceva, dar de obicei lua coca.

— Când vorbea, cum suna? Ceva deosebit?

Vânzătoarea clătină din cap.

— Crezi că l-ai recunoaşte? întrebă Căpitano.

— Poate. Pe aici trec o mulțime de oameni, mulți obişnuiți, mulți străini.

— Vrei să te uiți la nişte fotografii? continuă agentul.

— Trebuie să pun treaba la punct cu şeful. Vedeți, eu am nevoie de serviciu, dar dumneavoastră spuneți că nenorocitul ăsta a încercat să omoare o fetiță. Da, sigur, vă voi ajuta.

— O să aranjăm noi cu şeful tău, îl asigură maiorul. N-o să-ți pierzi slujba!

— Mănuşi! spuse uitându-se în sus. Am uitat să vă spun asta. Purta mănuşi! De piele, cred.

Mănuşi, scriseră amândoi bărbații în carnețelele lor.

— Vă mulțumesc! O să vă telefonăm astă seară. O să vă ia o maşină mâine de dimineață ca să vă uitați la nişte fotografii, spuse agentul FBI.

— Să mă ia?

— Cred şi eu!

Forțele umane nu lipseau în acest caz. Agentul care o va lua, în timpul mersului cu maşina o va stoarce de informații. Cei doi anchetatori plecară. Maiorul plecă cu maşina nemarcată a poliției statului.

Căpitano îşi verifică notițele. Nu era la primul interogatoriu. El, maiorul şi alți cincisprezece oameni îşi petrecuseră ziua interogând oamenii din magazine pe o distanță de opt kilometri de-a lungul Autostrăzii Ritchie. Patru oameni îşi amintiseră că văzuseră duba, dar acesta era primul care îi văzuse pe ocupanții dubei, destul de aproape pentru a-i descrie. Nu era mult, dar era un început. Îl identificaseră deja pe trăgător. Cathy Ryan recunoscuse fața lui Sean Miller – credea că a recunoscut-o, se corectă agentul. Dacă ar fi fost Miller. Acum ar avea barbă, brună spre negru, bine îngrijită. Un artist încerca să-i refacă portretul.

Alți douăzeci de agenți şi detectivi îşi petrecuseră ziua pe trei aeroporturi locale, arătând fotografii tuturor agenților de bilete şi portarilor. Veniseră cu mâna goală, dar atunci nu aveau o descriere a lui Miller. Mâine vor încerca din nou. Se făcu o verificare pe computer a tuturor zborurilor internaționale care se legau de zboruri spre Irlanda şi a zborurilor interne care se legau cu cele internaționale. Căpitano era bucuros că nu trebuia să facă el singur toate astea. I-ar fi trebuit săptămâni în şir şi, cu cât se

scurgeau orele, cu atât se reduceau şansele de a obține identificarea din partea vreunui lucrător aeroportuar.

Duba fusese identificată de mai bine de o zi, cu ajutorul computerului FBI-ului. Fusese furată cu o lună înainte din New York, revopsită de profesionişti, după cum arăta şi i se puseseră plăcuțe de înmatriculare noi, mai multe plăcuțe, deoarece plăcuțele de handicapați găsite în ea fuseseră forate cu două zile înainte de la furgoneta unui cămin de handicapați din Hagerstown, Maryland, la circa o sută şaizeci de kilometri. Totul indica o treabă făcută de profesionişti, de la început până la sfârşit. Schimbarea maşinilor la centrul comercial fusese finalul strălucitor al unei operațiuni perfect plănuite şi executate. Căpitano şi maiorul de-abia puteau să-şi înfrâneze admirația, dar trebuiau să facă o evaluare a oamenilor pe care îi urmăreau. Aceştia nu erau nişte ucigaşi obişnuiți. Erau profesionişti în adevăratul sens al cuvântului.

— Crezi că au luat ei înşişi duba? îl întrebă Căpitano pe maior.

Anchetatorul din poliția statului mormăi:

— Există o organizație în Pennsylvania care le fură din nord-est, apoi le vopseşte, le aranjează din nou interioarele şi le vinde. Ştiu că voi îi urmăreați...

— Am auzit ceva de investigația asta, dar nu-i domeniul meu de activitate. Se cercetează. Eu personal consider că au făcut-o chiar ei. De ce să rişte să mai aibă legături şi cu altcineva?

— Mda! fu de acord maiorul.

Duba fusese deja controlată de experții din poliția locală şi federală. Nu se găsise nici o amprentă digitală. Fusese complet curățată, până şi mânerele de la ferestre. Tehnicienii nu găsiseră nimic care să-i conducă la criminali. Acum, murdăria şi fibrele aspirate de pe covorul furgonetei erau analizate la Washington, dar astfel de lucruri erau suficiente numai în filmele de la televizor. Dacă tipii fuseseră aşa de deştepți încât să curețe duba, atunci fuseseră suficient de deştepți să ardă şi îmbrăcămintea pe care o purtaseră. Oricum, se verifica totul, pentru că şi oamenii cei mai deştepți fac greşeli.

— Ai primit vreo veste de la laboratorul de balistică? întrebă maiorul, cotind pe bulevardul Rowe.

— Probabil că ne aşteaptă!

Găsiseră aproape douăzeci de tuburi de nouă milimetri care se potriveau cu două gloanțe folosite, recuperate din Porsche şi cel care intrase şi ieşise prin pieptul polițistului Fontana şi se

înfipsese în scaunul maşinii sale avariate. Le duseseră direct la laboratorul FBI din Washington, pentru analiză. Probele le vor spune că arma era o puşcă-mitralieră, lucru pe care îl ştiau, dar le-ar putea dezvălui marca, pe care nu o ştiau încă. Tuburile erau de producție belgiană, de la fabrica națională din Liege. Ar putea să identifice seria lotului, dar fabrica națională producea zilnic milioane de astfel de cartuşe, pe care le expedia şi reexpedia în întreaga lume, încât firul acesta era foarte subțire. De multe ori, astfel de transporturi dispăreau fără nici o urmă, în principal datorită unei contabilități neglijente – sau creatoare.

— Câte grupări de negri sunt cunoscute a avea legături cu aceşti tipi de la ULA?

— Nici una! răspunse Căpitano. Asta urmează să stabilim.

— Excelent!

Ryan găsi parcate pe alee, în fața casei, o maşină nemarcată şi o maşină galbenă a poliției statului Interogatoriul cu oamenii de la FBI nu dură mult. Nu le-a luat mult ca să-şi dea seama că nu ştia aproape nimic despre atentatul la viața sa şi a familiei sale.

— Aveți idee unde se pot afla? întrebă el în final.

— Controlăm aeroporturile, spuse agentul. Dacă tipii ăştia sunt aşa de deştepți cum par, au plecat de mult din țară.

— Sunt deştepți, remarcă acru Ryan. Ce e cu cel pe care l-ați prins?

— Imită al dracului de bine ursul. Desigur, acum are un avocat, iar avocatul îl sfătuieşte să nu deschidă gura. Depinzi de avocați.

— De unde vine avocatul?

— De la baroul de avocați. E o regulă, aminteşte-ți! Indiferent cât timp e reținut un suspect, trebuie să aibă un avocat. Nu cred să conteze. Probabil că nu vorbeşte nici cu avocatul. L-am reținut pentru violarea legilor statului cu privire la portul de arme şi a legii imigrației. Se va întoarce în Marea Britanie de îndată ce i se vor face hârtiile. Poate în două săptămâni, dacă procurorul nu va face contestație.

Agentul îşi închise agenda.

— Niciodată nu se ştie; poate într-una din zile va începe să vorbească, dar să nu ne bazăm pe asta. Englezii ne-au comunicat că, oricum, nu e prea deştept. E versiunea irlandeză a huliganului de stradă, foarte bun la arme, dar foarte scurt la minte.

— Dar dacă e tâmpit, cum se face că…?

— Cum se face că e bun în ceea ce face? Cât trebuie să fii de

deştept ca să omori pe cineva? Ned e un sociopat. Nu are sentimente. Unii sunt şi aşa. Nu se raportează la oamenii din jurul lor ca la oameni reali. Li se par obiecte şi, deoarece sunt numai obiecte, nu contează ce li se întâmplă. Odată, am întâlnit un ucigaş care a omorât patru oameni – cel puțin atâția ştiam noi – şi nu a clipit, dar plângea ca un copil atunci când i-am spus că i-a murit pisica. Oameni ca ăştia nici măcar nu înțeleg de ce sunt băgați în puşcărie; pur şi simplu nu înțeleg, conchise agentul. Sunt de groază!

— Nu, zise Ryan. Cei de groază sunt cei care au minte, cei care cred în ceva.

— N-am întâlnit încă unul de-ăsta, recunoscu agentul.

— Eu, da.

Jack îl conduse până la uşă şi îl văzu plecând. Casa era un loc gol, liniştit, fără Sally, care să alerge peste tot, fără ca televizorul să funcționeze, fără Cathy care să-i vorbească despre prietenii ei de la Hopkins. Timp de câteva minute, Jack se plimbă prin casă fără nici un scop, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească pe cineva. Nu voia să se aşeze, pentru că asta ar fi însemnat să-şi recunoască. Singurătatea. Se duse în bucătărie şi începu să-şi pregătească ceva de băut, dar înainte de a termina aruncă totul în chiuvetă. Nu voia să se îmbete. Era bine să-şi mențină mintea limpede. În cele din urmă, ridică receptorul şi formă un număr.

— Da, răspunse o voce.

— Domnule amiral, sunt Jack Ryan.

— Înțeleg că fiica ta se va face bine, spuse James Greer. Îmi pare bine să aud asta, fiule!

— Vă mulțumesc, domnule! Agenția este implicată în treaba asta?

— Nu este o linie securizată, Jack, replică amiralul.

— Vreau să intru în agenție! zise Ryan.

— Să fii aici mâine dimineață.

Ryan puse receptorul în furcă şi se duse să-şi caute servieta diplomat. O deschise şi scoase pistolul Browning. După ce îl puse pe masa din bucătărie, îşi scoase arma de vânătoare şi trusa de curățat. Următoarea oră şi-o petrecu curățind şi ungând mai întâi pistolul şi apoi arma. Când fii mulțumit, le încărcă pe amândouă.

A doua zi, la ora cinci, plecă spre Langley. Ryan reuşise să mai prindă patru ore de somn înainte de a se scula şi a se supune ritualurilor de dimineață: spălat, mic dejun, cafea. Plecarea cu

noaptea în cap îl ajută să evite orele de vârf, deşi pe George Washington Parkway funcționarii guvernamentali circulau cam tot timpul înspre şi dinspre instituțiile lor, care lucrau neîncetat. După ce intră în clădirea CIA se gândi că întotdeauna când venise aici îl găsise pe amiralul Greer prezent. „Ei bine, îşi zise, ăsta e unul din puținele lucruri de pe lume pe care mă pot baza”. Un ofițer de securitate îl escortă până la etajul şapte.

— Bună dimineața, domnule! zise Jack intrând în încăpere.

— Arăți mai bine decât mă aşteptam! remarcă amiralul.

— Cred că e mai mult o iluzie, dar nu pot rezolva problemele ascunzându-mă într-un colț, nu-i aşa? Putem discuta despre ceea ce se întâmplă?

— Prietenii tăi, irlandezii, au atras asupra lor atenția tuturor. Preşedintele însuşi vrea să se ia măsuri. Până acum teroriştii internaționali nu au acționat pe teritoriul nostru – sau cel puțin nu au făcut lucruri care să atragă atenția presei, spuse misterios Greer. Acesta este un caz de cea mai înaltă prioritate. Va primi o mulțime de resurse!

— Vreau să fiu şi eu una din ele! spuse Ryan simplu.

— Dacă socoteşti că poți face față...

— Pot, domnule amiral!

Greer zâmbi colegului său mai tânăr.

— Îmi pare bine să aud asta, fiule. Ştiam eu că eşti inteligent. Ce vrei să faci pentru noi?

— Amândoi ştim că băieții cei răi fac parte dintr-o rețea. Informațiile pe care m-ați lăsat să le văd sunt destul de limitate. Evident, vor trebui puse cap la cap toate informațiile despre celelalte grupări, căutând fire care să ducă la ULA. Poate vă sunt de ajutor.

— Dar ce faci cu învățământul?

— Pot veni aici atunci când nu am ore şi, deocamdată, nu mă prea țin multe acasă, domnule!

— Nu e bine să foloseşti într-o anchetă oameni care sunt implicați personal, sublinie Greer.

— Dar ăsta nu este FBI-ul, domnule. Nu ies pe teren; chiar dumneavoastră mi-ați spus asta. Ştiu că doriți să revin în Agenție definitiv, domnule amiral. Dacă mă vreți cu adevărat, dați-mi voie să încep cu ceva important pentru amândoi.

Jack făcu o pauză, căutând încă un argument.

— Dacă sunt bun, e cazul să aflăm acum.

— Unora n-o să le placă!

— Şi mie mi se întâmplă lucruri care nu-mi plac, domnule şi totuşi trebuie să mă împac cu ele. Dacă nu pot să lupt într-un fel sau altul, mai bine stau acasă Dumneavoastră sunteți singura mea şansă de a face ceva ca să-mi protejez familia.

Greer se întoarse ca să-şi umple ceaşca din cafetiera aflată în spatele său. Îi plăcuse de Jack din primul moment când îl văzuse. Era un tânăr obişnuit să obțină ceea ce dorea, fără să fie arogant. Asta era în favoarea lui. Ryan ştia ce vrea, dar nu făcea presiuni prea mari. Nu era o persoană mânată de ambiție, ceea ce era un alt punct în favoarea lui. Şi, nu în ultimul rând, avea un talent înnăscut, putea fi format, pregătit şi îndrumat. Greer căuta întotdeauna talente.

Amiralul se întoarse spre Jack.

— Okay! Eşti în echipă! Marty coordonează informațiile. Vei lucra direct cu el. Sper, fiule, că nu vorbeşti în somn, deoarece o să vezi nişte materiale la care nici în vis nu puteai avea acces.

— Domnule, nu există decât un singur lucru pe care o să-l visez...

Pentru Dennis Cooley fusese o lună foarte plină. Moartea unui conte din East Anglia îi obligase pe moştenitori să vândă o masivă colecție de cărți pentru a face față cheltuielilor inerente, iar Cooley îşi folosise aproape toți banii pentru a achiziționa nu mai mult de douăzeci şi unu de articole pentru magazinul său. Dar merita: printre ele se afla şi un exemplar din prima ediție a pieselor lui Marlowe. Iar răposatul conte fusese foarte grijuliu în păstrarea bogățiilor sale. Pentru a distruge insectele care rodeau aceste neprețuite relicve ale trecutului, cărțile fuseseră congelate de mai multe ori. Exemplarul Marlowe arăta remarcabil, în duda copertei pătate care îi descuraja pe unii cumpărători mai puțin pricepuți. Cooley stătea la biroul său, citind primul act din *Evreul din Malta,* când sună clopoțelul de la uşă.

— E adevărat ce am auzit? întrebă vizitatorul.

— Da!

Cooley zâmbi, mai mult pentru a-şi masca surpriza. Nu-l mai văzuse pe acest vizitator cam de multişor şi, într-un fel, era mirat să-l vadă.

— Tipărită în anul 1633, la patruzeci de ani după moartea lui Marlowe. Unele părți din text sunt suspecte, dar acesta este unul din puținele exemplare care au supraviețuit din prima ediție tipărită.

— Este chiar autentică?

— Desigur! răspunse Cooley, puțin cam descumpănit de întrebare. Iar umilei mele expertize i se adaugă autentificarea venită de la Sir Edmund Grey, de la British Museum.

— Nimeni nu poate pune la îndoială o asemenea persoană! Fu de acord clientul.

— Mi-e teamă că încă nu m-am hotărât asupra unui preț! „De ce te afli aici?”

— Prețul nu constituie o problemă. Înțeleg că vreți să vă bucurați dumneavoastră înşivă de ea, dar trebuie să o am.

Asta îi desluşi lui Cooley motivul prezenței vizitatorului, care se aplecă să se uite la carte peste umărul lui Cooley.

— Splendid! exclamă, plasând un pliculeț în buzunarul negustorului de cărți.

— Poate reuşim să rezolvăm ceva! spuse Cooley. Poate în câteva săptămâni.

Aruncă o privire pe fereastră. Un bărbat se uita la vitrina de la magazinul de bijuterii de vizavi. După un moment, se îndreptă de spate şi plecă.

— Mai curând, dacă se poate, vă rog! insistă bărbatul.

Cooley oftă.

— Veniți să mă vedeți săptămâna viitoare şi vom mai discuta. Ştiți că mai am şi alți clienți.

— Sper că nu e nici unul mai important!

Cooley clipi de două ori din ochi.

— Foarte bine!

Geoffrey Watkins mai scotoci o vreme prin rafturi. Alese un exemplar din Keats, provenit şi el de la răposatul conte şi plăti şase sute de lire înainte de a pleca. La ieşirea din magazin nu o observă pe tânăra de la chioşcul de ziare de sub coloane şi nici nu avea de unde să ştie că o alta aştepta în celălalt capăt al pasajului. Cea care îl urmă era îmbrăcată în aşa fel încât nu se putea să nu atragă atenția – avea până şi părul blond, care într-o zi cu soare ar fi fost fosforescent. Îl urmă spre vest preț de două străzi şi continuă să meargă în aceeaşi direcție când el traversă strada. Un alt polițist mergea pe Green Park.

Seara, notele de filaj din timpul zilei ajunseră la Scotland Yard, unde, ca de obicei, fufă introduse pe calculator. Era o operațiune comună a Poliției Metropolitane şi a Serviciului de Securitate, cunoscut odată sub numele de MI-5. Spre deosebire de FBI,

oamenii de la „Cinci”, nu aveau dreptul să aresteze suspecţii şi trebuiau să lucreze prin poliţie pentru a instrumenta un caz. „Căsătoria” nu era prea fericită. Însemna că James Owens trebuie să conlucreze îndeaproape cu David Ashley. Owens era perfect de acord cu caracterizarea tăcută tânărului de colegul său de la FBI: „un mucos”.

— Fel de fel! spuse Ashley, sorbindu-şi ceaiul în timp ce se uita pe listă.

Identificaseră un număr de treizeci şi nouă de oameni care avuseseră sau ar fi putut avea informaţii în legătură cu traseul urmat pe Mall de prinţul de Wales şi transportul lui Miller pe insula Wight. Unul dintre ei lăsase să se scurgă informaţia. Toţi se aflau sub supraveghere. Până acum descoperiseră un homosexual ascuns, doi bărbaţi şi o femeie care aveau legături extraconjugale şi un bărbat căruia îi plăcea foarte mult să se ducă la cinematografele porno din Soho. Datele financiare obţinute de la Serviciul de Venituri Interne nu dezvăluiau nimic interesant, după cum nu se putea ghici nimic nici din pasiunile lor. Doar hobby-urile obişnuite, pasiunea pentru teatru şi programele TV. Unii dintre ei aveau o mulţime de prieteni. Câţiva nu aveau deloc. Investigatorii le erau recunoscători acestor oameni trişti şi singuratici – mulţi dintre prietenii primilor trebuiau să fie verificaţi, iar asta cerea timp şi oameni. Owens privea întreaga operaţiune ca pe ceva necesar, dar cam dezagreabil. Totul semăna cu privitul pe gaura cheii. Benzile magnetice ale convorbirilor telefonice – în special cele dintre iubiţi – îl făceau uneori să se simtă jenat. Owens considera că fiecare om are dreptul la o viaţă privată. În fiecare viaţă descopereai câte ceva la o asemenea cercetare. Dar îşi spuse imediat că într-o *anumită* viaţă chiar vor descoperi ceva – şi acesta şi era obiectivul operaţiunii.

— Văd că domnul Watkins a vizitat un magazin de cărţi rare azi după-amiază, remarcă Owens citind nota.

— Da. E colecţionar, ca şi mine, spuse Ashley. Am fost şi eu în magazinul ăla o dată sau de două ori. Recent a avut loc vânzarea unor bunuri la o moşie. Cooley o fi cumpărat ceva ce-şi doreşte Geoffrey.

Ofiţerul de securitate îşi notă mintal să treacă şi el pe la magazin.

— A stat în magazin timp de zece minute şi a vorbit cu Dennis.

Owens îşi ridică privirea.

— Îl cunoşti?

— E unul din cei mai buni oameni în branşă! spuse Ashley, zâmbind când îşi dădu seama că folosise cuvântul „branşă”. Şi eu i-am cumpărat soţiei un exemplar din surorile Bronte, acum doi ani de Crăciun, cred. E un homosexual gras, dar e un bun cunoscător. Aşa că Geoffrey a vorbit cu el timp de zece minute. A cumpărat ceva şi a plecat. Mă întreb ce-o fi cumpărat.

Ashley se frecă la ochi. Fusese supus unui regim de muncă de paisprezece ore pe zi de nu mai ştia când.

— E prima persoană nouă pe care a vizitat-o Watkins de mai multe săptămâni, remarcă Owens.

Se gândi o clipă la treaba asta. Existau şi alte fire mai bune decât ăsta, iar forţele sale erau reduse.

— Deci putem să abordăm problema imigraţiei? întrebă apărătorul public.

— Nici gând! spuse Bill Shaw de peste masă. „Crezi că o să-i acordăm azil politic?”

— Nu ne oferiţi mai nimic! remarcă avocatul. Pariez că pot să-l scot de sub acuzaţia de port ilegal de arme, iar dumneavoastră nu îl puteţi băga la complot.

— Bine, domnule avocat. Dacă asta vă face fericit îl putem elibera şi îi putem da chiar şi un bilet de avion şi o escortă până acasă.

— Spre o închisoare bine păzită!

Apărătorul. Închise dosarul cazului Eamon Clark.

— Nu-mi oferiţi nimic pentru a purta tratative!

— Dacă recunoaşte acuzaţia adusă cu privire la portul de armă şi complot şi dacă ne ajută, o să ia câţiva ani pe care o să-i petreacă într-o închisoare mult mai drăguţă. Dar dacă dumneavoastră, domnule, credeţi că noi o să lăsăm un ucigaş condamnat să plece liber, vă înşelaţi. Ce credeţi că putem să tratăm?

— Aţi putea fi surprins! spuse avocatul misterios.

— *A, da?* Sunt gata să pariez că nici dumneavoastră nu v-a spus prea multe! îl provocă agentul pe tânărul avocat şi îi urmări îndeaproape reacţia.

Şi Bill Shaw trecuse pe la bară, dar se dedicase meseriei sale legate de asigurarea societăţii mai degrabă decât de eliberarea infractorilor.

— Discuţiile dintre avocat şi client sunt confidenţiale.

Avocatul îşi practica meseria de exact doi ani şi jumătate şi o

înțelegea ca fiind limitată în mare parte la ținerea la distanță a poliției de clienții săi. La început fusese mulțumit că poliția şi FBI-ul nu aflaseră nimic de la Clark, dar fu surprins când constată că nu vorbea nici cu el. La urma urmei, ar putea ajunge la o înțelegere, în ciuda celor spuse de acest tip de la FBI. Dar nu avea ce trata, aşa cum tocmai spusese Shaw. Aşteptă câteva clipe pentru a vedea reacția agentului, dar nu văzu decât o privire goală. Apărătorul se recunoscu înfrânt. Ei bine, nu prea avea şanse în acest caz.

— Exact ce mi-am închipuit. Spune-i clientului dumitale că dacă nu vorbeşte până poimâine, se va întoarce acasă pentru a-şi executa condamnarea pe viață. Te rog să-i comunici asta! Dacă va dori să vorbească după ce se va întoarce acasă, vom trimite nişte oameni la el. Se spune că berea e foarte bună acolo şi n-o să-mi strice să merg personal să mă conving.

Singurul lucru pe care FBI-ul îl putea folosi împotriva lui Clark era frica. Misiunea din care făcuse el parte jignise Aripa Provizorie, iar tânărului şi tâmpițelului Ned s-ar putea să nu-i placă primirea care i se va face. Ar fi mai sigur într-un penitenciar din SUA decât într-unul din Marea Britanie, dar Shaw se îndoia că arestatul înțelegea acest lucru sau că va „ciripi”. Poate, după ce se va întoarce acasă, s-ar putea aranja ceva…

Cazul nu mergea bine; nici nu se aşteptase la altceva în astfel de situații fie se „ciripeşte” imediat, fie e nevoie de luni de zile – sau chiar ani. Cei pe care îi urmăreau erau prea deştepți ca să lase o fisură pe care el să o exploateze. Lui şi oamenilor lui nu le rămânea altceva decât măcinarea de zi cu zi. Dar asta şi era definiția din manual a muncii de investigație a poliției. Shaw ştia acest lucru suficient de bine; el însuşi scrisese una din lecțiile de bază.

18
Lumini

Ashley intră în anticariat la orele şaisprezece. Ca un adevărat bibliofil, se opri în uşă şi savură aroma.

— Domnul Cooley este? o întrebă pe vânzătoare.

— Nu, domnule, răspunse Beatrix. Este plecat în străinătate pentru afaceri. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da. Înțeleg că ați făcut noi achiziții.

— A, da. Ați auzit de Marlowe în ediție princeps?

Beatrix semăna extraordinar cu un şoarece. Părul ei avea culoarea gri a acestuia şi era la fel de prost întreținut. Fața îi era buhăită, fie de prea multă mâncare, fie de prea multă băutură. Ashley nu putea să se pronunțe. Ochii îi avea ascunşi după ochelari cu lentile groase. Era îmbrăcată într-un fel care se potrivea cu magazinul – tot ce avea pe ea era vechi şi demodat. Ashley îşi aduse aminte că de aici îi cumpărase soției sale surorile Bronte şi se întreba dacă cele două surori triste şi singure arătaseră tot ca această fată. Într-adevăr, era groaznică. Cu puțin efort ar fi putut, de fapt, să fie atrăgătoare.

— Un Marlowe? întrebă bărbatul de la „Cinci”. Ediție princeps, ați zis?

— Da, domnule, din colecția răposatului conte de Crundale. După cum ştiți, piesele lui Marlowe nu au fost tipărite decât la patruzeci de ani după moartea lui.

Şi îi dădu înainte, sporovăind cu o elocință pe care aspectul ei exterior n-ar fi sugerat-o. Ashley o ascultă cu respect. Şoarecele îşi cunoştea meseria la fel de bine ca un profesor de la Oxford.

— Cum găsiți astfel de lucruri? întrebă Ashley atunci când ea îşi termină prelegerea.

Ea zâmbi.

— Domnul Dennis le miroase. Călătoreşte mult, se întâlneşte cu anticari, jurişti şi alții de felul acesta. De exemplu, astăzi este în Irlanda. E uimitor câte cărți reuşeşte să obțină de acolo. Oamenii aceia oribili au cele mai extraordinare colecții.

Lui Beatrix nu-i plăceau irlandezii.

— Nu mai spuneți! observă David Ashley.

Nu reacționă în nici un fel la această informație. Cel puțin fizic, dar, în cap, imediat i se aprinse un beculeț.

— Ei bine, este una din contribuțiile aduse de prietenii noştri de dincolo de mare. Câțiva scriitori buni şi, bineînțeles, whisky-ul.

— Şi bombele, adăugă Beatrix. N-aş vrea să călătoresc prea mult pe acolo.

— Ei bine, eu îmi petrec des concediile acolo. Peştele este minunat.

— Tot aşa credea şi lordul Louis Mountbatten, observă vânzătoarea.

— Cât de des se duce Dennis acolo?

— Cel puțin o dată pe lună.

— Ei bine, în legătură cu acest Marlowe pe care îl aveți... Pot să-l văd? întrebă Ashley cu un entuziasm care era numai parțial prefăcut.

— Bineînțeles!

Fata luă volumul de pe raft şi îl deschise cu foarte mare grijă.

— După cum vedeți, deşi coperta este cam deteriorată, paginile sunt într-o stare remarcabilă.

Ashley consultă cartea, ochii oprindu-se la pagina deschisă.

— Într-adevăr, sunt în bună stare. Cât costă acest exemplar?

— Domnul Dennis nu a fixat încă un preț. Totuşi, cred că mai este un client foarte interesat de această carte.

— Ştiți cumva cine?

— Nu, domnule, nu ştiu şi nici nu aş putea să vă dezvălui numele. Noi respectăm confidențialitatea, spuse Beatrix afectată.

— Foarte bine. Aşa e şi normal, fu de acord Ashley. Când revine domnul Cooley? Vreau să vorbesc cu dânsul despre asta.

— Va reveni mâine după-amiază.

— Veți fi şi dumneavoastră aici? întrebă Ashley cu un zâmbet încântător.

— Nu, voi fi la cealaltă slujbă.

— Îmi pare rău. Ei bine, vă mulțumesc foarte mult pentru că mi-ați arătat cartea.

— A fost plăcerea mea, domnule.

Ofițerul de securitate ieşi din pasaj şi făcu la dreapta. Aşteptă să treacă un cârd de maşini şi traversă strada. Se hotărî să meargă pe jos la Scotland Yard în loc să ia un taxi, aşa că o luă în jos pe strada St. James, făcând la stânga pentru a ocoli palatul pe la est, apoi pe Marlborough Road către The Mall.

„Chiar aici s-a întâmplat, îşi zise. Maşina cu care au fugit a

întors aici şi a dispărut. Ambuscada era la nici o sută de metri de locul unde stau eu". Rămase locului şi, timp de câteva secunde, se uită de jur împrejur, amintindu-şi.

Personalitatea unui ofițer de securitate este cam aceeaşi în întreaga lume. Oameni ca ei nu cred în coincidențe, dar cred în accidente. Nu au nici un simt al umorului atunci când este vorba de probleme de muncă. Aceasta, deoarece ştiu că numai oamenii cei mai de încredere au capacitatea de a fi trădători; înainte de a-şi trăda propriile țări, mai întâi trebuie să-i trădeze pe cei care au încredere în ei. Dincolo de farmecul său, Ashley era un om care îi ura pe trădători mai mult ca orice pe lume, care suspecta pe toată lumea şi nu avea încredere în nimeni.

Zece minute mai târziu, Ashley trecea pe la punctul de control de la Scotland Yard şi lua liftul către biroul lui James Owens.

— Tipul acela, Cooley, zise.

— Cooley?

Owens fu o clipă pus în încurcătură.

— A, da, negustorul de cărți pe care l-a vizitat ieri Watkins. Acolo ai fost?

— Un magazin foarte frumos! Proprietarul este în Irlanda astăzi, spuse Ashley cu o față imobilă.

Comandantul Owens dădu din cap gânditor. Ceea ce fusese lipsit de importanță se schimbase datorită unui singur cuvânt. Ashley relată ceea ce aflase. Nu era încă un fir, dar era ceva care putea fi examinat. Nici unul din cei doi bărbați nu spuse ceva despre cât de semnificativ ar putea fi – mai fuseseră descoperite multe lucruri asemănătoare, dar toate se opriseră într-un zid. Multe ziduri fuseseră verificate până la cel mai mic detaliu. Investigațiile nu încetaseră. Oamenii se aflau afară, în stradă, strângând informații – nici una din ele nefiind de vreun ajutor în acest caz. Aceasta era ceva nou şi trebuia verificată, atâta tot, dar pentru moment era suficient.

La Langley era ora unsprezece dimineața. Lui Ryan nu i se dădea voia să participe la întâlnirile celor din CIA şi FBI care coordonau informațiile în acel caz. Marty Cantor îi explicase că FBI-ul ar putea fi incomodat de prezența lui. Lui Jack nu-i păsa. Avea să obțină sintezele după prânz şi, pentru moment, îi era suficient. Cantor avea să vină atât cu informațiile de la FBI, cât şi cu gândurile şi ideile investigatorilor şefi. Pe Ryan asta nu-l interesa. Prefera să se uite peste datele brute. Perspectiva ochiului

proaspăt şi imparțial se dovedise fructuoasă şi ar fi putut funcționa din nou, îşi zise, plin de speranță, Jack.

„Lumea minunată a terorismului internațional”, îi spusese Murray la Old Bailey. Nu era chiar minunată, se gândi Jack, dar era o lume aproape completă, incluzând tot ceea ce grecii şi romanii considerau a fi lumea civilizată. Acum se uita peste datele recunoaşterii prin satelit. Raportul în scoarțe tari pe care îl consulta conținea nu mai puțin de şaisprezece hărți. În plus față de oraşele şi căile de comunicații care apăreau acolo, mai erau nişte triunghiuri mici, roşii care desemnau taberele de pregătire ale teroriştilor din patru țări. Erau fotografiate aproape zilnic de către sateliții de foto-recunoaştere (lui Jack nu i s-a permis să le cunoască numărul) care se învârt în jurul globului. Jack se concentră pe cele din Libia. Aveau raportul unui agent italian care îl văzuse pe Sean Miller părăsind un cargobot în portul Benghazi. Cargobotul era înregistrat sub pavilion cipriot, proprietate a unei rețele complicate de corporații care îl închiriaseră altei rețele la fel de încâlcite. Un distrugător american fotografiase vasul în timpul unei întâlniri „întâmplătoare” în strâmtoarea Siciliei. Vasul era vechi, dar, în mod surprinzător, bine întreținut, cu radar şi aparatură radio modernă. Făcea curse aproape regulate din porturile Europei Răsăritene spre Libia şi Siria şi se ştia că transportă arme şi echipament militar din țările blocului de răsărit către statele-client din Mediterana. Aceste date fuseseră deja puse deoparte, pentru a fi folosite mai târziu.

Ryan descoperi că CIA şi Biroul Național de Recunoaşteri supravegheau un anumit număr de tabere din deşertul nord-african. Un grafic simplu însoțea fotografiile datate ale fiecăreia, iar Ryan căuta o tabără în a cărei activitate să se fi produs schimbări în ziua în care vasul lui Miller ancorase la Benghazi. Fu dezamăgit să descopere că nu în una, ci în patru tabere se întâmplase aşa ceva. Despre una se ştia că este folosită de Aripa Provizorie a IRA – informația fusese obținută în timpul interogatoriului unui terorist Despre celelalte trei nu se ştia nimic Oamenii de acolo – în afara personalului de întreținere, asigurat de forțele armate ale Libiei – puteau fi identificați, după pielea albă, drept europeni – dar asta era tot. Jack era dezamăgit să afle că nu se putea recunoaşte o figură din acele fotografii – numai culoarea pielii, iar dacă soarele era bun, a părului. Se mai putea determina marca maşinii sau camionului, dar nu şi numărul de înmatriculare. În mod ciudat, claritatea fotografiilor era mai bună pe timp de noapte. Aerul

răcoros al nopții era mai curat şi nu se interfera cu imaginea, aşa cum se întâmplă în timpul arşiței dogoritoare din timpul zilei.

Fotografiile care îi atrăseseră atenția erau cele din taberele 11-5-04,11-5-18 şi 11-5-20. Jack nu ştia cum se ajunsese la combinațiile acestea de numere şi, de fapt, nici nu-i păsa. Taberele erau, în mare, la fel; singurul lucru care le deosebea era spațiul dintre baracamente.

Jack petrecu aproape o oră privind la fotografii şi trase concluzia că acest miracol al tehnologiei moderne îi oferea tot felul de informații tehnice, dar nici una dintre ele nu era potrivită scopului său. Cei care conduceau taberele ştiau că trebuie să-şi țină oamenii ascunşi atunci când pe deasupra trecea un satelit de recunoaştere – cu excepția unuia, despre care nu se ştia că avea posibilități de fotografiere. Chiar şi atunci, numărul oamenilor care apăreau în fotografii nu era niciodată acelaşi, iar gradul de ocupare a taberelor nu putea fi apreciat cu certitudine. Treaba asta nu prea era îmbucurătoare.

Ryan se lăsă pe spate şi îşi aprinse o altă țigară fără gudron, cumpărată de la un chioşc aflat cu un etaj mai jos. Mergea bine cu cafeaua pe care o servea pentru a-l menține treaz. Din nou se lovi de un zid alb. Asta îl făcu să se gândească la jocurile de calculator cu care se mai distra şi el din când în când atunci când se sătura de scris – „Zork” şi „Ultima”. Analiza informațiilor semăna mult cu „jocurile de gândire” pentru computer. Trebuia să anticipezi, dar niciodată nu ştiai dacă ai anticipat corect. Modelele ce trebuiau deduse puteau fi foarte diferite de cele cu care avuseseşi vreodată de-a face, iar diferența putea să fie semnificativă sau pur şi simplu să țină de şansă.

Două din taberele presupuse a aparține ULA se aflau cam la şaizeci şi cinci de kilometri de avanpostul cunoscut al IRA. „La mai puțin de o oră de mers cu maşina, se gândi Jack. Numai de-ar şti şi ei”. I-ar fi plăcut ca Aripa Provizorie să curețe ULA, evident, dacă dorea într-adevăr să o facă. Erau semnale că şi britanicii gândeau la fel. Jack se întrebă ce-o fi crezut domnul Owens despre asta şi conchise că acesta nu ştia nimic. Era un gând surprinzător că acum deținea informații pe care unii dintre jucătorii experimentați nu le aveau. Reveni la fotografii.

Una, luată la o săptămână după ce Miller fusese văzut la Benghazi, prezenta o maşină – arăta ca o Toyota Land Cruiser – la circa un kilometru şi jumătate de 11-5-18 şi venind dintr-acolo. Ryan se întreba unde s-o fi dus Notă data şi ora de pe marginea de

jos a fotografiei şi verifică tabelul cu referințe din fața sa. Zece minute mai târziu găsi aceeaşi maşină, a doua zi, la tabăra 11-5-09, o tabără a Aripii Provizorii a IRA la vreo şaizeci de kilometri de 11-5-18.

Jack îşi spuse că nu trebuie să fie prea entuziasmat: 115-18 putea aparține Armatei Roşii din Germania de Vest, Brigăzilor Roşii din Italia sau oricărei alte organizații cu care PIRA se înfrățea. Îşi notă şi asta. Era o informație măruntă, dar merita să fie verificată.

Apoi verifică graficul de ocupare a taberei. Acesta indica numărul de clădiri ale taberei ocupate pe timpul nopții într-o perioadă de doi ani. Compară datele cu o listă de operațiuni a ULA şi descoperi... nimic, la început. Cazurile în care numărul de clădiri ocupate radiau nu se corela cu activitățile cunoscute ale organizației... dar văzu că exista un fel de model.

„Ce fel de model?” se întrebă Jack. Cam la trei luni gradul de ocupare creştea cu un factor. Indiferent de numărul oamenilor prezenți în tabără, numărul barăcilor folosite creştea cu una timp de trei zile. Ryan înjură când văzu că modelul nu prea ținea. De două ori în doi ani numărul nu se schimbase. „Şi ce înseamnă asta?”

„Te afli în mijlocul unui labirint cu ulițe întortocheate, toate asemănătoare”, murmură Jack în sinea lui. Parcă era unul din jocurile sale pe computer. Recunoaşterea modelului nu era unul din punctele sale tari. Jack ieşi din cameră ca să-şi ia o cutie de coca, dar mai mult pentru a-şi limpezi gândurile. Reveni după cinci minute.

Scoase graficele de ocupare a celor trei tabere „necunoscute”, pentru a le compara nivelurile de activitate Ceea ce ar fi trebuit să facă era să capete nişte copii ale graficelor, dar CIA avea reguli stricte cu privire la utilizarea maşinilor de copiat. Până să obțină aprobarea ar fi trecut o vreme, iar el nu avea timp de pierdut. Celelalte două tabere nu prezentau nici un model, în timp ce tabăra 18 părea să încline în direcția pe care o sesizase. Îi luă o oră, dar la capătul ei memorase toate cele trei grafice. Acum trebuia să uite de ele. Ryan le vârî de unde le luase şi reîncepu să cerceteze fotografiile.

În tabăra 11-5-20 văzu o fată într-o fotografie. În orice caz, cineva care purta un costum de baie din două piese. Jack se uită atent la imagine timp de câteva secunde, după care întoarse capul dezgustat. Parcă era maniac, încerca să distingă figura cuiva care,

probabil, era terorist. La taberele 04 şi 18 nu erau astfel de atracţii şi se întreba ce semnificaţie avea acest fapt, când îşi aminti că numai unul dintre sateliţi făcea fotografii cu oameni în ele pe timp de zi. Ryan îşi propuse să consulte la Biblioteca Academiei o carte de mecanică orbitală. Trebuia să afle de câte ori pe zi trecea un satelit pe deasupra unui anumit loc.

— N-o să ajungi nicăieri, îşi spuse cu voce tare.

— Nimeni n-o să ajungă, afirmă Marty Cantor.

Ryan se răsuci spre el.

— Cum ai intrat aici? întrebă Jack.

— Să-ţi spun ceva, Jack, tu când te concentrezi, apoi ştiu că te concentrezi. Ei bine, stau aici de cinci minute, zâmbi Cantor. Îmi place zelul tău, dar, dacă vrei părerea mea, atunci află că te ambalezi prea tare, prietene.

— Voi supravieţui.

— Aşa crezi tu, îi spuse Cantor cu îndoială în glas. Ce părere ai despre albumul nostru de fotografii?

— Oamenii care se ocupă tot timpul cu asta trebuie să înnebunească.

— Unii chiar înnebunesc, fu de acord Cantor.

— S-ar putea să am ceva ce merită să fie verificat, spuse Jack, expunându-şi suspiciunile în legătură cu tabăra 18.

— Nu-i rău deloc. Apropo, numărul 20 poate fi tabăra grupului francez „Action Directe”, care a fost dezmembrat recent. DGSE – Serviciul de Informaţii Externe al Franţei – afirmă că are date suficiente despre el.

— Aha! Asta poate explica una dintre fotografii.

Ryan deschise la pagina respectivă.

— Mulţumim lui Dumnezeu că Ivan nu ştie ce face păsărică aia, afirmă Cantor. Hmm. Poate o identificăm după asta.

— Cum? întrebă Jack. Nu i se vede faţa.

— Dar i se vede lungimea părului. Şi i se mai vede mărimea ţâţelor.

Cantor se hlizi cu gura până la urechi.

— Ce?

— Tipii de la fotointerpretare sunt... ei bine, sunt foarte tehnici. După decolteul care apare în aceste fotografii, trebuie să aibă sâni pentru mărimea 3 – cel puţin aşa mi-au spus odată. Nu glumesc, Jack. Cineva a făcut toate calculele astea, pentru că oamenii pot fi identificaţi după o combinaţie de factori cum ar fi: culoarea părului, lungimea şi mărimea bustului „Action Directe” are o

mulțime de femei printre membrii ei. Colegii noştri francezi ar putea găsi asta interesant „Dacă doresc într-adevăr să afle”, dar asta n-o mai spuse.

— Ce ai de zis despre 18?

— Nu ştiu. Niciodată nu am încercat cu adevărat să o identificăm. Deşi chestia cu maşina ar putea să complice lucrurile.

— Aminteşte-ți că amicii noştri din ULA au infiltrat Aripa Provizorie, spuse Jack.

— Tot te mai frământă asta? Okay, e un lucru care trebuie luat în considerare, încuviință Cantor. Ce-i cu modelul ăsta despre care vorbeai?

— Încă nu-ți pot arăta nimic, recunoscu Jack.

— Hai să vedem graficul!

Jack îl scoase din mapă.

— La fiecare trei luni rata de ocupare se ridici.

Cantor stătu câteva clipe încruntat Apoi se uită peste fotografii. Numai pentru una din date aveau o fotografie făcută la lumina zilei care prezenta ceva. Fiecare tabără avea ceva ce semăna cu un poligon de trageri. În fotografia pe care o alesese Cantor erau trei bărbați care stăteau în el.

— S-ar putea să fi descoperit ceva, Jack!

— Ce?

Ryan se uitase la fotografie, dar nu observase nimic.

— Care este trăsătura distinctivă a ULA?

— Profesionalismul, răspunse Ryan.

— În ultima ta lucrare despre ei ai spus că erau mai bine organizați din punct de vedere militar decât alții, îți aminteşti? Fiecare, după câte ştim, este un maestru în mânuirea armamentului.

— Aşa că...?

— Gândeşte-te! spuse Cantor.

Ryan se uita la el inexpresiv.

— Cumva cursuri periodice de perfecționare în mânuirea armamentului?

— Ah, nu mi-a trecut prin cap! Cum se face că nimeni nu s-a...

— Ştii câte fotografii din satelit vin aici? Nu-ți pot spune exact, dar cu siguranță un număr extrem de mare, mii pe lună. Închipuieşte-ți că fiecare îți ia cinci minute ca să o cercetezi. În principal suntem interesați de ruşi – instalații de lansare subterană a rachetelor, fabrici, deplasări de trupe, parcuri de tancuri şi nu mai ştiu ce Iată unde se concentrează talentele

analitice – şi nu pot ține pasul cu ceea ce vine. Tipii pe care îi avem aici sunt tehnicieni, nu analişti.

Cantor făcu o pauză.

— Tabăra 18 pare destul de interesantă pentru a găsi o cale să o verificăm, să vedem cine locuieşte de fapt acolo. Nu e rău deloc!

— A încălcat regulile de securitate, spuse Kevin O'Donnell în loc de salut, suficient de încet pentru ca nimeni din cârciuma zgomotoasă să nu-l fi auzit.

— Probabil că a meritat, răspunse Cooley. Infracțiuni, ceva?

— Când te întorci?

— Mâine dimineață, cu primul avion.

O'Donnell dădu din cap, terminându-şi băutura. Ieşi din cârciumă şi se duse direct la maşină. După douăzeci de minute era acasă. După alte zece minute, adjuncții însărcinați cu operațiunile şi cu informațiile erau în biroul său.

— Sean, cum ai colaborat cu organizația lui Alex?

— Sunt la fel ca noi, puțini, dar profesionişti. Alex e un tehnician desăvârşit, dar cam arogant. Nu prea a făcut cursuri susținute de pregătire. E inteligent, foarte inteligent. Şi înfometat, cum se spune pe acolo. Vrea să-şi pună amprenta pe tot.

— Ei bine, s-ar putea să aibă această şansă vara viitoare.

O'Donnell făcu o pauză, fluturând scrisoarea pe care o primise la de Cooley.

— S-ar părea că Alteța Sa regală va vizita America vara viitoare. Exponatele Trezoreriei au avut un succes aşa de mare încât se va organiza o altă expoziție. Aproape nouăzeci la sută din tablourile lui Leonardo Da Vinci aparțin familiei regale şi vor fi trimise acolo pentru a strânge bani în scopuri de caritate. Expoziția se deschide la Washington, pe întâi august, iar prințul de Wales va participa la vernisaj. Nu se va anunța nimic până în luna iulie, dar avem itinerarul, inclusiv măsurile de securitate propuse. Nu s-a hotărât încă dacă Alteța Sa va fi sau nu însoțit de consoartă, dar vom porni de la presupunerea că îl va însoți.

— Copilul? întrebă Miller.

— Presupun că nu, dar ne vom pregăti şi pentru această posibilitate.

Îi înmână scrisoarea lui Michael McKenney. Responsabilul cu informațiile al ULA se uită prin date.

— Securitatea la manifestările oficiale va fi foarte strictă. Americanii au avut unele incidente şi au învățat câte ceva din

fiecare, zise McKenney.

Ca toți cei care muncesc în informații, nu-şi subestima oponenții.

— Dar dacă nu renunță la chestia asta s-ar putea…

— Exact, spuse O'Donnell. Vreau ca voi doi să lucrați împreună şi să pregătiți totul. Avem timp suficient şi-l vom folosi în întregime.

Luă din nou scrisoarea şi o reciti înainte de a i-o înapoia lui Miller. După ce plecară, el scrise instrucțiunile pentru agentul din Londra.

A doua zi dimineață, pe aeroport, Cooley îşi văzu omul de legătură şi intră într-o cafenea. Era devreme pentru un pasager versat ca el, aşa încât comandă o cafea în timp ce aştepta să fie anunțat zborul său. Când o termină, ieşi. Omul lui tocmai intra. Cei doi se ciocniră şi mesajul fu plasat, aşa cum se predă în orice şcoală de spioni din lume.

— Călătoreşte foarte mult, observă Ashley.

Detectivilor lui Owens le trebuise mai puțin de o oră ca să-l găsească pe agentul de voiaj al lui Cooley şi să obțină o listă a călătoriilor lui din ultimii trei ani. O altă echipă îi întocmea dosarul biografic. Era o muncă de rutină. Owens şi oamenii lui ştiau că nu e cazul să se aprindă. Entuziasmul nu face casă bună cu obiectivitatea. Maşina – parcată la aeroportul Gatwick – avea un kilometraj impresionant dacă te gândeai că nu era chiar atât de veche, dar nu era de mirare, pentru că proprietarul ei o folosea oriunde mergea să cumpere cărți. Asta era cam tot ce aflaseră în decurs de optsprezece ore. Acum aşteptau cu răbdare să adune mai multe date.

— Cât de des merge în Irlanda?

— Destul de frecvent, dar face afaceri cu cărți în limba engleză, iar noi suntem singurele două țări din Europa care vorbim englezeşte, nu-i aşa?

Ashley se putea controla.

— America? întrebă Owens.

— Se pare că o dată pe an. Cred că la o expoziție anuală. Pot să verific.

— Şi ei vorbesc englezeşte.

Ashley zâmbi.

— Shakespeare n-a trăit şi n-a publicat acolo. Nu sunt multe

exemple de edituri americane suficient de vechi pentru a-i stârni interesul. Ceea ce ar putea face Cooley ar fi să cumpere cărți englezeşti care au ajuns dincolo de ocean, dar, mai mult decât probabil, caută cumpărători. Nu, Irlanda se potriveşte cel mai bine cu acoperirea lui – scuză-mă, dacă există aşa ceva. Librarul meu, „Samuel Pickett şi Fiii”, călătoreşte şi el acolo… dar nu aşa de des, dacă stau să mă gândesc, adăugă el.

— Probabil biografia lui o să ne spună ceva, observă Owens.

— Să sperăm.

Ashley căuta la capătul acestui tunel o lumină, dar nu vedea decât întunericul tunelului.

— E bine, Jack, spuse Cathy.

El aprobă. Ryan ştia că soția lui avea dreptate. Asistenta pediatră iradia de bucurie când le comunicase vestea. Sally se înzdrăvenea, ca orice copil sănătos. Procesul de însănătoşire începuse deja.

Cu toate acestea, era o diferență între ştiința minții şi ştiința inimii. De data aceasta, Sally fusese trează. Desigur, nu putea vorbi cu masca de oxigen pe gură, dar murmurul pe care îl scoase nu putea însemna decât un singur lucru: „Doare”. Rănile de pe corpul copilului nu păreau mai puțin groaznice, chiar dacă ştia că vor trece. Mai rău era că, din când în când, îşi pierdea cunoştința. În cele din urmă, durerea avea să dispară – numai că pe fetița lui o durea acum. Cathy ar fi în stare să-i spună că numai ceea ce e viu poate simți durerea, că asta era un semn bun, cu tot disconfortul pe care îl crea. Rămaseră până când Sally ațipi din nou. Jack îşi conduse soția afară.

— Cum te simți? o întrebă.

— Mai bine. Mâine seară mă poți lua acasă.

Jack dădu afirmativ din cap. Nu se gândise la asta „Tâmpitule!”, îşi zise. Într-un fel, presupusese că va rămâne aici, alături de Sally.

— Casa e cam goală fără tine, iubito! adăugă el după o clipă.

— Va fi goală fără *ea*! îi spuse nevastă-sa şi începu din nou să plângă, îngropându-şi fața în umărul lui. E aşa de micuță…

— Da.

Jack se gândi la fața lui Sally, la cei doi ochişori albaştri înconjurați de o mulțime de vânătăi, la durerea de ici, la durerea de dincolo.

— O să se facă bine, iubito şi nu vreau să mai aud prostia aia că

„e numai vina mea”.

— Dar aşa este!

— Nu, nu este! Ştii cât de norocos sunt că vă am pe amândouă în viață? Ana văzut informațiile de la FBI astăzi. Dacă nu ai fi apăsat pe frână, amândouă ați fi fost moarte acum.

Se presupunea că asta îndepărtase ținta lui Miller cu câțiva centimetri. Cel puțin două gloanțe trecuseră, ca prin minune, la numai câțiva centimetri de capul lui Cathy, susțineau experții. Jack putea închide ochii şi reproduce informația cuvânt cu cuvânt.

— I-ai salvat viața şi ți-ai salvat-o şi tu – şi asta fiindcă ai fost isteață.

Lui Cathy îi trebui o clipă pentru a reacționa.

— Cum de ai aflat toate astea?

— CIA Agenția cooperează cu poliția. Am cerut să fac parte din echipă şi mi-au aprobat.

— Dar…

— La acest caz lucrează o mulțime de oameni, fata mea. Sunt şi eu unul din ei, zise calm Jack. Singurul lucru care contează acum este să-i descoperim.

— Crezi? …

— Da, cred. „Mai devreme sau mai târziu”.

Bill Shaw nu avea astfel de speranțe deocamdată Cel mai bun fir pe care îl avea era identitatea negrului care condusese duba. Numai că asta nu trebuia să ajungă la urechile presei. Pentru televiziune şi ziare, toți suspecții erau albi. FBI-ul nu mințise presa aşa de mult încât să o facă să tragă o concluzie falsă din datele parțiale care-i fuseseră dezvăluite – aşa cum se întâmplă destul de frecvent. Important era să nu se bată toba despre suspect. Singura persoană care îl văzuse de aproape era vânzătoarea de la „7-Eleven”.

Ea îşi petrecuse mai multe ore privind fotografiile negrilor bănuiți a fi membri ai grupurilor revoluționare şi indicase trei posibili suspecți. Doi erau în puşcărie, unul pentru jefuirea unei bănci, celălalt pentru transport de explozibili între state Al treilea dispăruse cu vreo şapte ani înainte. Pentru FBI nu mai era decât o fotografie. Numele pe care îl aveau se ştia că era fals şi nu existau nici amprente digitale. Se despărțise de foştii lui tovarăşi – o mişcare inteligentă, întrucât în marea lor majoritate fuseseră arestați şi condamnați pentru diverse acte criminale – şi, pur şi simplu, dispăruse. S-ar fi putut foarte bine, îşi spuse Shaw, ca

acum să se fi integrat în societate, ducând undeva o viață normală, activitățile din trecut rămânând simple amintiri.

Agentul se mai uită o dată prin dosar. „Constantine Duppens” era numele sub care fusese cunoscut. În puținele ocazii în care deschidea gura vorbea bine, spusese informatorul despre el. Şcolit, probabil. Legat de grupul pe care Biroul îl supraveghea, dar nefiind niciodată cu adevărat membru al acestuia, continua dosarul. Nu luase parte la nici un act ilegal, iar atunci când liderii micuței bande îşi propuseseră să se întrețină singuri prin jefuirea de bănci şi trafic de droguri, se rupsese de ei. O fi fost un diletant, se gândi Shaw, un student cu înclinații radicale care s-a alăturat unei grupări, dar şi-a dat repede seama ce sunt – ce credea Shaw că sunt: nişte prostănaci ineficienți, scandalagii ai străzii, cu o spoială de gunoi marxist sau pseudohitlerist.

Din când în când, câte un grup reuşea să declanşeze o bombă undeva, dar aceste situații erau aşa de rare, aşa de mărunte, încât americanii nici nu ştiau ce se întâmplase. Atunci când o grupare jefuia o bancă sau o maşină blindată pentru a se întreține, oamenii îşi spuneau că nu trebuie să ai motive politice pentru a jefui o bancă; era suficientă lăcomia. De la cincizeci şi unu de incidente teroriste în 1982, numărul se redusese la şapte în 1985. FBI-ul reuşise să distrugă multe din aceste grupări de amatori, prevenind mai mult de douăzeci de incidente cu un an înainte, mulțumită unei bune munci de informații, urmată de acțiuni rapide.

Dar, în principal, micile celule de nebuni fuseseră duse la pierzanie de propriul lor amatorism.

În America nu existase nici o grupare teroristă motivată din punct de vedere politic, cel puțin în sens european. Existaseră grupurile armene, al căror principal obiectiv era asasinarea diplomaților turci şi albii suprematişti din nord-vest, dar în ambele cazuri singura ideologie era ura – față de turci, negri, evrei sau oricine altcineva. Erau răi, dar nu periculoşi pentru societate, întrucât le lipsea o viziune susținută de obiective politice. Pentru a fi eficienți, membrii unei astfel de grupări trebuiau să creadă în ceva mai mult decât negativismul urii. Cei mai periculoşi terorişti erau idealiştii, desigur, dar America era un loc unde nu prea puteau fi întrezărite beneficiile marxismului sau nazismului. Când până şi familiile asistate aveau televizoare color, câtă atracție ar putea exercita colectivismul? Când țara nu avea un sistem de deosebiri de clasă, ce grup ar fi putut fi urât cu convingere? Şi, în felul acesta, majoritatea grupărilor descopereau că nu erau nimic

altceva decât un peştişor de gherilă care înota nu într-o mare de fermieri, ci, mai degrabă, într-o mare de apatie. Nici o grupare nu fusese în stare să depăşească acest stadiu înainte de a fi penetrată şi distrusă de FBI – ca apoi să afle că nu i s-au acordat decât câteva rânduri în pagina a unsprezecea, iar despre manifestul lor provocator nu se sufla o vorbă. Redactorii pur şi simplu nu găsiseră de cuviință că meritau atenție. În mai multe rânduri, aceasta şi fusese concluzia în procesele teroriştilor.

În sensul acesta, FBI-ul era o victimă a propriului său succes. Treaba fusese aşa de bine făcută încât posibilitatea activității teroriste în America nu era o problemă de interes public general. Chiar şi cazul Ryan, cum se numea acum, nu era privit decât ca o crimă scârboasă şi nu ca prevestitor de rele în America. Ca politică instituțională, FBI-ul privea terorismul ca pe o infracțiune fără nici un fel de dimensiune politică, lipsindu-i astfel pe făptuitori de o respectabilitate perversă. Importanța acestei distincții nu era numai semantică. Întrucât, prin natura lor, teroriştii loveau în bazele societății civilizate, a le acorda fie şi cea mai mică fărâmă de respectabilitate echivala cu o încercare de sinucidere pentru societatea pe care o vizau. Totuşi, FBI-ul recunoştea că nu erau nişte simpli criminali care alergau după bani. Obiectivul lor era mult mai periculos. Din acest motiv, infracțiunile care, altfel, cădeau în responsabilitatea departamentelor locale de poliție, erau imediat preluate de guvernul federal.

Shaw reveni la fotografia lui „Constantine Duppens”. Cerea prea mult dorind ca o vânzătoare să-şi aducă aminte de o figură din sutele pe care le vedea zilnic sau, în fine, să-şi aducă destul de bine aminte pentru a alege o fotografie veche de câțiva ani. Ea încercase să le fie de ajutor şi fusese de acord să nu spună nimănui nimic din ceea ce făcuse. Aveau o descriere a hainelor suspectului – în mod sigur, acum arse – şi a dubei, pe care oricum o aveau. Fusese demontată, bucată cu bucată, nu departe de biroul lui Shaw. Experții criminalişti identificaseră tipul de armă folosit. Pentru moment, asta era tot ce aveau. Tot ceea ce ar fi putut face inspectorul Bill Shaw era să aştepte ca agenții săi să vină de pe teren cu ceva nou. Un informator plătit ar putea să prindă ceva, s-ar putea să mai apară vreun martor sau s-ar putea ca echipa de criminalişti să descopere ceva neaşteptat în dubă. Shaw îşi propuse să aibă răbdare. În ciuda celor douăzeci şi doi de ani de când lucra în FBI, răbdarea era un lucru pe care încă trebuia să şi-l impună.

— De-abia începusem să mă obişnuiesc cu tine cu barbă, spuse un coleg.

— Dă-o dracului! Mă mânca prea tare.

Alexander Constantine Dobbens revenise la muncă.

— Jumătate din timp mi l-am pierdut scărpinându-mă.

— Îhâm! La fel făceam şi eu când eram la metrou, fu de acord colegul lui de birou. E altceva când eşti tânăr.

— Vorbeşte pentru tine, boşorogule! râse Dobbens. Gâscan bătrân şi însurat! Dacă tu eşti în jug, asta nu înseamnă că trebuie să fiu şi eu.

— Ar trebui să te potoleşti, Alex!

— Lumea e plină de lucruri interesante de făcut şi eu încă nu le-am făcut pe toate. „Sau aproape”.

Era inginer de teren la „Compania de Gaz şi Electricitate” din Baltimore şi, de obicei, lucra noaptea. Serviciul îl obliga să-şi petreacă o mare parte din timp pe drumuri, controlând şi supraveghind echipele de intervenție. Alex era un tip fără ifose, căruia nu-i păsa dacă se murdărea pe mâini. De fapt, îi plăcea munca fizică, pe care mulți alți ingineri cu nasul pe sus o evitau. Era un om din popor cum el însuşi obişnuia să se considere. Înclinația sa prosindicalistă era o sursă de iritare pentru administrație, dar era un bun inginer, iar faptul că era negru nu deranja pe nimeni. Un bun inginer, popular cu oamenii *şi* negru, pe deasupra, era beton. În plus, făcuse multe recrutări de personal din rândul minorităților, aducând doisprezece muncitori buni în companie. Câțiva dintre ei aveau un trecut dubios, dar Alex îi adusese.

Uneori mai erau şi nopți liniştite la serviciu şi, de obicei, Alee lua atunci prima ediție a ziarului „Baltimore Sun”. Cazul nu mai era pe pagina întâi, ci fusese retrogradat la rubrica de ştiri locale. FBI-ul şi poliția statului, citi, continuau să cerceteze cazul. Era încă uimit că femeia şi copilul supraviețuiseră – dovadă, îi spuse pregătirea sa, a eficienței centurilor de siguranță, fără să mai menționăm treaba inginerilor de la „Porsche”. „La urma urmei, îşi spuse, poate că e mai bine aşa”. Uciderea unei puştoaice şi a unei femei gravide nu erau lucruri cu care să te lauzi. Văduviseră statul de un polițist şi asta li era de ajuns. Căderea băiatului aceluia, Clark, în mâinile polițiştilor continua totuşi să îl irite. „I-am spus nenorocitului ăluia că omul era prea expus acolo, dar el, nu şi nu; voia să distrugă întreaga familie dintr-o dată”. Alex ştia de ce, dar

socotea că e un caz de exces de zel care învinsese realismul. „Ai dracului specialişti în ştiinţele politice! Ei cred că e suficient să doreşti suficient de tare ceva ca să se şi întâmple”. Inginerii ştiau altfel.

Dobbens se mai linişti aflând că toţi suspecţii cunoscuţi erau albi. Greşeala lui fusese că făcuse cu mâna elicopterului. Bravada nu are ce căuta în activitatea revoluţionară. Era o lecţie pe care trebuia să o înveţe şi el, dar la urma urmei nu rănise pe nimeni. Mănuşile şi pălăria îi împiedicaseră pe porcii ăia să-l descrie. Lucrul într-adevăr hazliu era că în ciuda tuturor greşelilor, operaţiunea fusese un succes. Punkistul ăla al IRA, O-nu-mai-ştiu-cum, fusese scos în şuturi din Boston, cu coada lui albă între picioare. Cel puţin din punct de vedere politic, operaţiunea fusese inteligentă. Şi asta, îşi spunea, era adevărata măsură a succesului.

Din acest punct de vedere, succesul însemna imbold. El şi oamenii săi asiguraseră asistenţă profesionistă unei grupări revoluţionare. Acum putea să-şi îndrepte privirea către prietenii săi din Africa pentru finanţare. Nu erau cu adevărat africani după felul de a gândi, dar le plăcea să-şi spună aşa. Existau diverse. Modalităţi de a lovi în America, de a atrage atenţia într-un fel în care nici un revoluţionar nu o făcuse. De exemplu, ce-ar fi dacă ar opri lumina în cincisprezece state deodată? Alex Dobbens ştia cum. Un revoluţionar trebuie să cunoască mijloacele de a lovi oamenii între care trăieşte – şi există oare mijloc mai bun, îşi spuse, decât să-i lipseşti de ceva ce cred că le este garantat? Dacă ar demonstra că guvernul corupt nu le poate asigura nici măcar lumina, ce îndoieli ar putea sădi în capetele oamenilor? America e o societate a lucrurilor, gândi el. Ce-ar fi dacă acestea ar înceta să mai funcţioneze? Ce-ar crede oamenii atunci? Nu ştia răspunsul la toate astea, dar ştia că ceva se va schimba – şi tocmai asta urmărea şi el.

19
Teste şi note de trecere

— E un tip ciudat, observă Owens.

Dosarul era rezultatul a trei săptămâni de muncă. Desigur că ar fi putut merge mai repede, dar dacă vrei ca informațiile obținute în cursul unei anchete să nu ajungă la urechile celui vizat de ea, trebuie să fii mai circumspect.

Dennis Cooley era din Belfast, născut într-o familie catolică, burgheză, deşi nici unul din părinții săi, acum decedați, nu mergea la biserică – extrem de ciudat într-o regiune în care religia defineşte atât viața, cât şi moartea. Dennis mersese la biserică – o necesitate pentru cineva care fusese educat într-o şcoală parohială – până la intrarea la facultate, apoi încetase brusc să se mai ducă şi nu o mai făcuse niciodată. Nu avea cazier. De nici un fel, nici măcar nu i se pomenea numele în vreunul din dosare. În vremea studenției cochetase cu câteva grupuri de activişti, dar nu li se alăturase, preferind, în mod clar, studiile sale de literatură. Absolvise cu cele mai înalte medii. Câteva cursuri de marxism, ceva mai multe de economie, întotdeauna cu un profesor ale cărui opțiuni erau mai degrabă de centru-stânga, după câte văzu Owens. Comandantul râse zgomotos. Erau destui tipi dintr-ăştia la facultatea londoneză de ştiințe economice, nu-i aşa?

Verificaseră şi registrele fiscale pe doi ani. Lucrase în librăria tatălui său, dar nu apărea nimic, nicăieri – cel puțin din cât putuse afla poliția. Aceasta era problema în munca de poliție – erau consemnați numai infractorii. Unele anchete, foarte discrete, făcute în Belfast, nu scoseseră nici ele nimic la iveală. Magazinul fusese vizitat de tot felul de oameni, chiar şi de soldați din armata britanică, care sosiseră acolo cam în timpul în care Cooley absolvise facultatea. Vitrina magazinului fusese o dată sau de două ori spartă de nişte bande de jefuitori protestanți – motiv pentru care fusese chemată, în primul rând, armata – dar atâta tot. Tânărul Dennis nu frecventase cârciumile destul de des pentru a fi observat de cineva, nu aparținuse nici unei organizații bisericeşti, vreunui club politic sau vreunei asociații sportive, „întotdeauna era cu o carte în mână”, îi spusese cineva unui

detectiv. „O revelație a naibii de interesantă, își spuse Owens. Un librar care citește...”

Apoi, părinții lui muriseră într-un accident de mașină.

Owens fu mirat de faptul că muriseră complet normal. Frânele unui camion cedaseră și acesta le făcuse zob automobilul, într-o sâmbătă după-amiază. Aproape uitase că în Ulster unii mai mureau, de fapt și „normal”, nu numai în urma exploziilor sau împușcați de teroriștii care umblau noaptea pe străzi în căutarea prăzii. Dennis Cooley încasase asigurarea și, după ceremonia funebră liniștită de la biserica locală, preluase conducerea magazinului, care funcționa ca mai înainte. Câțiva ani mai târziu, vânduse și venise la Londra, deschizând mai întâi un magazin în Knightbridge și, curând după aceea, preluând un altul în pasajul unde continua și astăzi să facă afaceri.

Registrele de impozite arătau că trăia confortabil. Un control al apartamentului arătase că nu se lungea mai mult decât îi era plapuma. Era bine privit de ceilalți negustori. Angajatei lui, Beatrix, îi plăcea să lucreze la el o jumătate de normă. Cooley nu avea prieteni, nu frecventa cârciumile – de fapt, rareori bea – locuia singur, nu avea preferințe sexuale și călătorea foarte mult în interes de afaceri.

— E un nimeni, un zero!

— Da, răspunse Ashley. Dar măcar am aflat cum l-a întâlnit Geoff – era locotenent în unul din primele regimente care s-au dus acolo și, probabil, a intrat, o dată sau de două ori, în magazin. Știi cât de vorbăreț e Geoff Watkins.

Probabil că au început să discute despre cărți – nici nu se putea altfel. Mă îndoiesc să existe vreun interes al lui Cooley dincolo de asta.

— Da, e un personaj șters. Sau cel puțin imaginea asta o cultivă. Ce știi despre părinții lui?

Ashley zâmbi.

— Sunt cunoscuți ca niște comuniști locali. Nimic serios, dar, în mod clar, bolșevici până la revolta din Ungaria din 1956. Asta se pare că i-a dezumflat. Au rămas de stânga, dar activitățile lor au încetat, în fapt, atunci. Oamenii își aduc aminte de ei ca de niște oameni plăcuți, însă cam ciudați. I-au încurajat pe copiii locali să citească – aveau un bun simț al afacerilor, dacă nu de altceva. Și-au plătit facturile la timp. În afară de asta, nimic.

— Fata asta, Beatrix?

— A urmat învățământul de stat. N-a intrat la universitate, dar

a studiat singură literatura şi istoria tipăriturilor. Locuieşte împreună cu bătrânul ei tată – fost sergent în Forțele Aeriene Britanice. Nu are nici un fel de viață socială. Probabil că îşi petrece serile uitându-se la televizor şi bând un Dubonnet. Îi displac irlandezii, dar nu-i pasă că lucrează cu „domnul Dennis”, deoarece acesta este un profesionist în domeniu. Cam asta-i tot.

— Prin urmare, avem un negustor de cărți rare, cu o familie marxistă, dar fără nici o legătură cunoscută cu vreun grup terorist, rezumă Owens. A fost la universitate cam în acelaşi timp cu prietenul nostru O'Donnell, nu-i aşa?

— Dar nimeni nu-şi aduce aminte dacă s-au întâlnit vreodată. De fapt, au locuit la câteva străzi unul de altul, dar, din nou, nimeni nu-şi aminteşte dacă O'Donnell frecventa librăria.

Ashley ridică din umeri.

— Asta era cu mult timp în urmă, înainte ca O'Donnell să fi atras atenția, aminteşte-ți. Chiar dacă a existat vreo legătură între ei, nu avem nici o informație în sensul ăsta. Au avut acelaşi profesor de economie. Ăsta ar fi putut fi un fir folositor, dar tipul a murit acum doi ani – moarte naturală. Colegii lor din vremea studenției s-au împrăştiat în cele patru zări şi noi trebuie să găsim unul care să-i fi cunoscut pe amândoi.

Owens se îndreptă spre colțul biroului pentru a-şi turna o ceaşcă de ceai. „Un tip cu un trecut marxist care a frecventat aceeaşi şcoală şi în acelaşi timp cu O'Donnell!” în ciuda lipsei oricărei legături cu vreun grup terorist, era suficient pentru a urmări acest fir. Dacă ar găsi ceva care să sugereze că O'Donnell şi Cooley se cunoşteau, atunci Cooley ar fi, probabil, puntea dintre Watkins şi ULA. Aceasta nu însemna că exista vreo dovadă care să sugereze că legătura ar fi fost reală, dar timp de câteva luni nu descoperiseră nimic altceva.

— Foarte bine, David. *Ce* propui să facem?

— Vom instala microfoane în magazin şi acasă la el şi vom intercepta toate convorbirile telefonice, desigur. Când va călători, va avea un tovarăş de drum.

Owens consimți. Era mai mult decât ar fi putut face Poliția Metropolitană în mod legal, dar Serviciul de Securitate nu funcționa după acelaşi regulament.

— Ce-ai zice de supravegherea magazinului?

— Nu-i uşor, dacă te gândeşti la locul unde se află. Totuşi, am putea încerca să angajăm vreun om de-al nostru într-unul din magazinele învecinate.

— Cel de vizavi e un magazin de bijuterii, nu-i aşa?

— „Nicholas Reemer and Sons”, aprobă Ashley. Proprietarul şi doi angajați.

Owens se gândi la asta.

— Aş putea găsi un detectiv cu experiență în spargeri, cineva recunoscut în domeniu…

— ’Neața, Jack! spuse Cantor.

— Salut, Marty!

Ryan renunțase de câteva săptămâni la fotografiile din satelit. Acum încerca să găsească modele în cadrul rețelei teroriste. Care grupare avea legături cu care? Cine îi ajuta în pregătire? Cine furniza banii? Ce documente de călătorie foloseau? Ce țări foloseau pentru tranzitări sigure?

Problema cu aceste întrebări nu era lipsa de informații, ci abundența lor. Mii de ofițeri CIA şi agenții lor, plus cei ai altor servicii occidentale de informații alergau prin întreaga lume după astfel de informații. Mulți dintre agenți – străini recrutați şi plătiți de CIA – întocmeau rapoarte privitoare la cele mai mărunte acțiuni, în speranța că, livrând *Informația* care ar fi deschis drumul spre Abu Nidal, Jihadul Islamic sau vreun alt grup de primă mână, vor primi o recompensă substanțială. Rezultatul erau miile de pagini îndosariate, majoritatea pline de banalități, în care cu greu ai fi putut deosebi una sau două informații reale. Jack nu realizase dimensiunile problemei. Oamenii care lucrau în acest domeniu erau talentați, dar erau copleşiți de un noian de date şi informații primare care ar fi trebuit sortate, comparate şi puse în legătură unele cu altele înainte de a începe analiza. Dificultatea găsirii unei singure organizații era invers proporțională cu mărimea ei, iar unele din aceste grupări erau formate, pur şi simplu, dintr-o mână de oameni – în cazuri extreme, chiar din membrii unei singure familii.

— Marty, zise Jack, ridicându-şi privirea de pe hârtiile care-i acopereau biroul, ăsta-i lucrul care se apropie cel mai mult de imposibil din câte am văzut vreodată.

— Poate, dar am venit pentru a-ți livra unul bine făcut, răspunse Cantor.

— Ce?

— Îți aduci aminte de fotografia aceea din satelit a fetei în bikini? Francezii cred că au identificat-o: Francoise Theroux. Păr lung, închis la culoare, o figură şocantă, bănuită a fi plecată din

țară în momentul în care s-a făcut fotografia. Aceasta confirmă teza că tabăra aparține grupării „Action Directe”.

— Cine-i de fapt fata?

— O ucigaşă, răspunse Marty, întinzându-i lui Jack o fotografie. O ucigaşă profesionistă. Bănuită de trei omoruri, doi politicieni şi un industriaş, toți trei uciși cu pistolul de la mică distanță. Imaginează-ți cum procedează: eşti un bărbat între două vârste care mergi pe stradă; vezi o fată frumoasă; ea îți zâmbeşte, poate te întreabă cum poate ajunge într-un loc sau altceva; te opreşti şi ultimul lucru pe care îl mai afli este că are un pistol în mână. Adio, Charlie!

Jack se uită la fotografie. Nu părea periculoasă – arăta întocmai ca în visele oricărui bărbat.

— Aşa cum obişnuiam să spunem în colegiu: tipul de fată pe care să n-o laşi să vadă decât tavanul. Iisuse Hristoase! În ce lume trăim, Marty?

— Ştii mai bine decât mine. Oricum, ni s-a cerut să urmărim tabăra. Dacă o descoperim din nou acolo, francezii vor să le expediem fotografia imediat, la orice oră din zi sau din noapte.

— Au de gând să se ducă să o captureze?

— N-au spus, dar aminteşte-ți că francezii au trupe în Ciad, la circa şase sute de kilometri. Unități aeropurtate, cu elicoptere.

Jack îi înapoie fotografia.

— Ce pierdere!

— De acord cu tine.

Cantor puse fotografia în buzunar.

— Cum stai cu informațiile?

— Până acum am un morman de fleacuri. Oamenii care fac asta…

— Da, o vreme au lucrat contra cronometru. A trebuit să-i mai potolim, altfel luau foc. Computerizarea nu era de mare ajutor. Odată, şeful unei grupări a apărut, într-o singură zi, pe şase aeroporturi şi ştiam că informațiile erau de rahat, dar toate fuseseră obținute „la fața locului”. În martie trecut l-am pierdut, în afara Beirutului. Am ajuns acolo cu o întârziere de o jumătate de oră. O jumătate de oră, îți dai seama? zise Cantor. Te obişnuieşti şi cu asta!

„Treizeci de minute, se gândi Jack. Dacă aş fi plecat cu treizeci de minute mai devreme, aş fi fost mort. Cum să mă obişnuiesc cu asta?”

— Ce i-ați fi făcut?

— Nu i-am fi citit drepturile constituționale, răspunse Cantor. Aşaa! Ai descoperit vreo legătură?

Ryan negă.

— Această ULA este aşa de mică! Am aici şaisprezece posibile legături între IRA şi alte grupări. Unii s-ar putea să fie băieții noştri, dar cum pot şti asta? Rapoartele nu au fotografii, descrierile ar putea corespunde oricui. Chiar şi atunci când se raportează un contact al IRA cu un grup cu care se presupune că nu avea de-a face – şi s-ar putea, de fapt, să fie vorba despre ULA – atunci: A informația s-ar putea să fie falsă şi B, ar putea fi pentru prima dacă când au discutat cu IRA! Marty, cum dracu' să mai înțelegi ceva din toată brambureala asta?

— Ei bine, data viitoare când auzi pe cineva întrebând ce face CIA în legătură cu terorismul – nu-i vei putea spune, zâmbi Cantor. Oamenii ăştia pe care-i căutăm nu sunt proşti deloc Ştiu ce li se va întâmplă dacă vor fi prinşi. Chiar dacă nu o vom face noi – ceea ce s-ar putea să nici nu vrem – le-am putea vinde pontul israelienilor. Teroriştii sunt duri, nişte ticăloşi, dar nu pot rezista unor trupe regulate – şi ei ştiu asta. Cumnatul meu este maior în armată, face parte din Forțele Delta de la Fort Bragg. I-am văzut acționând. În mai puțin de două minute ar putea năvăli în tabăra aia la care te uitai, i-ar putea omorî pe toți de acolo şi ar dispărea înainte de a se împrăştia fumul exploziilor. Sunt extraordinar de eficienți, dar fără informații corecte nu ştiu *unde* să fie extraordinar de eficienți. Acelaşi lucru este valabil şi în munca de poliție. Crezi că Mafia ar fi supraviețuit sau ar putea supraviețui dacă poliția ar şti exact unde şi când acționează? Câte din jafurile bancare ar reuşi dacă poliția i-ar aştepta înăuntru, după uşă? Dar trebuie să ştii unde se duc tâlharii. Toată problema o constituie informațiile, iar informațiile vin de la un grup de birocrați anonimi care cern totul. Oamenii care culeg informațiile ni le dau nouă, iar noi le prelucrăm şi le dăm mai departe echipelor operative. Lupta se dă şi aici, Jack. Chiar în această clădire, de un număr de oameni din GS-9 şi 10, care merg acasă, la familiile lor în fiecare seară.

„Dar bătălia a fost pierdută, îşi spuse Jack. Mai mult ca sigur nu a fost câştigată."

— FBI-ul ce face? întrebă el.

— Nimic nou. Negrul ăla s-ar putea nici să nu existe, după câte spun unii. Au o fotografie frumoasă de acum nu ştiu câți ani, un nume fals, dar nu şi numele real sau amprente şi o descriere de

zece rânduri care, în principal, spune că tipul este suficient de deştept ca să-şi ţină gura. FBI-ul verifică oamenii care obişnuiau să frecventeze grupurile radicale – frumos e că majoritatea s-au liniştit şi sunt acum oameni aşezaţi – dar fără succes până în prezent.

— Ce s-a întâmplat cu grupul care a zburat acolo acum doi ani?

Nu cu mult timp în urmă, membrii mai multor grupări americane zburaseră în Libia pentru a se întâlni cu „elemente progresiste” ale lumii a treia. Ecourile acelui eveniment încă nu se stinseseră în rândul comunităţii antiteroriste.

— Ai observat că nu avem nici o fotografie din Benghazi, nu-i aşa? Agentul nostru a fost prins – unul din acele accidente groaznice. Noi am rămas fără fotografii, iar el şi-a frânt gâtul. Din fericire, nu au aflat că lucra pentru noi. Cunoaştem o parte din numele oamenilor care erau acolo, dar nu pe toate.

— Înregistrarea paşapoartelor?

Cantor se rezemă de cadrul uşii.

— Să zicem că domnul X a zburat spre Europa, un american în concediu – e vorba de zeci de mii de oameni pe lună. El ia legătura cu cineva din cealaltă parte, iar băieţii îl duc restul drumului fără să mai treacă prin controlul de rigoare. Este uşor – drace, CIA face asta tot timpul! Dacă am avea un nume, am putea vedea dacă a fost plecat din ţară în perioada respectivă. Ar fi un punct de plecare – dar nu avem un nume ca să verificăm.

— N-avem nimic! izbucni Ryan.

— Ba avem. Avem toate astea... spuse arătând către documentele de pe biroul lui Ryan – şi mult mai multe acolo de unde provin. Pe undeva pe aici e şi răspunsul.

— Chiar crezi asta?

— De fiecare dată când dezlegăm câte unul din lucrurile astea constatăm că informaţia stătea sub nasul nostru de luni de zile. Comitetele de supraveghere din Congres ne freacă tot timpul ridichea pe chestia asta. E mai mult decât o certitudine statistică. Controlarea vrafului ăstuia de hârtii, Jack, este crucială. Dar probabil că, din cele două sau trei sute de rapoarte pe care le ai în faţă, numai unul contează.

— Nu mă aşteptam la miracole, dar credeam că o să progresez în vreun fel, spuse Jack liniştit, cantitatea informaţiei nemaisperiindu-l.

— Ai făcut-o deja. Ai văzut un lucru pe care nimeni nu l-a văzut. Poate că ai găsit-o pe Francoise Theroux. Şi acum, dacă vreun

agent francez ar vedea ceva care ne-ar putea fi de folos, probabil că ne va comunica. Nu ştiai asta, dar în domeniul informaţiilor se practică trocul. Le dăm noi şi după aceea ne dau ei, sau nu le vom mai da nici noi nimic. Dacă treaba iese bine, atunci ne sunt datori. Ştii, chiar o voiau pe fata asta. Unul dintre cei pe care i-a ucis făcea parte din anturajul preşedintelui lor şi acesta a luat-o ca pe o chestie personală. Oricum, vei obţine ceva bine făcut de la Amiral şi de la DSGE. Apropo, şeful spune că ar trebui să o iei mai încet.

— O să o iau mai uşor atunci când îi voi descoperi pe nemernici, replică Ryan.

— Uneori trebuie să mai iei şi o pauză. Arăţi ca dracu'. Eşti obosit. Oboseala duce la greşeli. Nouă nu ne plac greşelile. Nu mai ai voie să stai până la ore târzii, Jack. Şi asta tot de la Greer vine. Vei pleca de aici înainte de ora şase.

Cantor ieşi, nedându-i lui Jack posibilitatea să protesteze.

Ryan se întoarse la biroul său, dar, timp de mai multe minute, se holbă la perete. Cantor avea dreptate. Lucra aşa de târziu încât nu putea merge cu maşina la Baltimore să vadă cum se mai simte fiică-sa. Jack se gândea că soţia sa era oricum în fiecare zi acolo, adeseori petrecându-şi noaptea la Hopkins pentru a fi aproape de fiica lor. „Cathy are serviciul ei, iar eu îl am pe al meu."

„Aşa că, îi spuse el peretelui, cel puţin am reuşit să fac un lucru bun". Îşi aminti că fusese o întâmplare, că Marty fusese cel care făcuse legătura, dar nu era mai puţin adevărat că el făcuse ceea ce un analist trebuia să facă: să găsească ceva ciudat şi să semnaleze acel lucru cuiva. Asta îl făcea să se simtă bine. Descoperise, poate, un terorist, dar, în mod sigur, nu pe cel care-l interesa.

„E un punct de plecare". Conştiinţa sa se întreba ce-ar face francezii dacă ar găsi-o pe fata aceea frumoasă şi cum s-ar simţi el dacă ar afla. Ar fi mai bine, hotărî el, dacă teroriştii ar fi urâţi, dar, frumoşi sau nu, victimele lor erau moarte. Îşi promise că nu se va lăsa până nu va descoperi dacă a prins-o cineva Jack se avântă din nou în mormanul de hârtii, căutând acea mică informaţie-bombă.

— Oamenii pe care îi căuta erau pe undeva prin acel teanc de hârtii. Trebuia să-i găsească.

— Bună, Alex! zise Miller în timp ce se urca în maşină.

— Cum a fost călătoria?

Încă nu se bărbierise, observă Dobbens, dar la urma urmei, nimeni nu se uita la el. De data aceasta zburase spre Mexic,

trecuse granița cu maşina şi apoi luase un avion, o cursă internă, până la Washington, unde îl întâmpinase Alex.

— Grănicerii voştri sunt de tot rahatul!

— Ai fi mai fericit dacă s-ar schimba? întrebă Alex. Hai să vorbim despre afaceri.

Bruschețea tonului îl surprinse pe Miller.

„Nu prea ai de ce să faci pe nebunul, cu o singură operațiune la activ” îşi zise Miller.

— Avem o treabă pentru tine.

— Încă nu m-ați plătit pentru aia dinainte, băiete.

Miller îi întinse un carnet de cecuri.

— La purtător, bancă din Bahamas. Cred că suma e rezonabilă.

Alex puse carnetul de cecuri în buzunar.

— Aşa mai merge. E-n regulă! Deci o altă treabă? Sper că nu mai vreți s-o facem în pripă.

— Avem câteva luni să punem totul la punct.

— Ascult!

Alex ascultă timp de zece minute informațiile care i se ofereau.

— Ți-ai ieşit din minți? îl întrebă Dobbens când termină.

— Cât de greu îți va fi să strângi informațiile de care avem nevoie?

— Asta nu-i o problemă, Sean! Problema e cum să aducem şi să scoatem oamenii. Nu pot aranja aşa ceva.

— Asta mă interesează pe mine.

— Pe dracu'! Dacă sunt implicați oamenii mei mă interesează şi pe mine. Dacă idiotul ăla de Clark le spunea ceva polițiştilor, s-ar fi dus dracului o casă de întruniri – şi eu împreună cu ea!

— Dar n-a vorbit, nu-i aşa? Tocmai de aceea l-am şi ales pe el!

— Ascultă! Ce faci tu cu oamenii tăi nu mă interesează nici cât negrul sub unghie. Dar ceea ce se întâmplă cu oamenii mei mă interesează. Ultima partidă pe care am jucat-o pentru voi a fost fotbal de maidan, Sean.

Miller presupuse ce înseamnă „fotbal de maidan” din context.

— Din punct de vedere politic, operațiunea şi-a atins scopul – şi tu ştii asta. Poate ai uitat că obiectivul este întotdeauna politic. Din punct de vedere politic, operațiunea a fost un succes deplin.

— Nu este cazul să-mi spui asta! replică Alex pe un ton de intimidare.

Miller era o javră şi mândru pe deasupra, dar Alex îşi închipuia că l-ar putea dezumfla doar cu un bobârnac.

— Ai pierdut un om fiindcă ai luat totul prea personal şi nu ca

un profesionist – iar eu ştiu ce gândeşti. A fost primul nostru joc mare, de acord. Dar cred că am dovedit că o putem scoate la capăt împreună, nu-i aşa? Şi eu te-am avertizat de la început că omul tău e prea expus. Dacă m-ai fi ascultat, nu ai avea acum un om după gratii. Ştiu că trecutul tău e impresionant, dar ăsta este terenul meu şi eu îl cunosc.

Miller ştia că trebuia să accepte asta. Fața îi rămase netulburată.

— Alex, dacă eram cât de cât nemulțumiți n-am fi venit la tine. Da, am făcut treabă bună împreună! „Fir-ai al dracului de cioroi!", continuă el în gând. Ei bine, poți să ne obții informațiile de care avem nevoie?

— Sigur, dacă plătiți cât trebuie. Vrei să participăm la operație?

— Nu ştiu încă! răspunse cinstit Miller. „Desigur, singura problemă aici o constituie banii. Ai dracului de americani!"

— Dacă ne vreți, particip şi eu la organizare. Unu: vreau să ştiu cum intrați şi ieşiți. S-ar putea să trebuiască să merg cu voi. Şi dacă şi de data asta nu vă pasă de sfatul meu, mă retrag şi îmi iau şi oamenii.

— E puțin cam devreme ca să fim siguri, dar ceea ce sperăm să aranjăm e într-adevăr simplu…

— Crezi că puteți aranja chestia asta?

Pentru prima dată de când sosise, Sean îl văzu pe Alex dând aprobator din cap.

— Deşteaptă chestie, trebuie să recunosc! Deşteaptă! Acum să discutăm despre preț.

Sean scrise o cifră pe o bucată de hârtie şi i-o întinse lui Alex.

— E bine?

Oamenii interesați de bani erau uşor de impresionat.

— Mi-ar place un cont la banca *ta,* frate.

— Dacă operațiunea reuşeşte, îți promit că vei avea.

— Chiar?

Miller dădu din cap.

— Acces direct Facilități de pregătire, documente de călătorie, plus o grămadă de bani. Ajutorul pe care ni l-ai dat ultima oară a atras atenția. Prietenilor noştri le place ideea unei celule revoluționare active în America. „Dacă vor să facă afaceri cu voi, e treaba lor". Cât de repede poți obține informația?

— Sfârşitul săptămânii e bine?

— Poți să o faci aşa de repede fără a atrage atenția?

— Asta-i treaba mea! răspunse Alex zâmbind.

— Ceva nou? întrebă Owens.

— Nu prea, recunoscu Murray. Avem o mulțime de probe, dar numai un martor care s-a uitat la una din fețe, dar nu o poate identifica.

— Ajutorul local?

— Pe ăştia aproape că i-am identificat. Nimic încă. Probabil au învățat de la ULA. Nici un manifest, nici un anunț care să revendice acțiunea. Oamenii pe care îi avem infiltrați în alte grupuri radicale – atâtea câte mai sunt – s-au pus pe treabă. Încă mai lucrăm la asta; am cheltuit o mulțime cu informatorii, dar deocamdată nu avem nimic.

Murray făcu o pauză şi continuă:

— Dar n-o să mai dureze mult. Bill Shaw e un geniu, una din mințile cele mai bune pe care le avem. L-au transferat de la contrainformații la terorism acum câțiva ani şi a făcut o treabă într-adevăr grozavă. Tu ce ai nou?

— Încă nu pot să-ți spun nimic precis, răspunse Owens. Dar s-ar putea să existe o mică breşă. Încercăm să vedem dacă este adevărat sau nu. Asta ar fi vestea cea bună. Cea rea este că Alteța Sa va merge în vara asta în America. Un număr de persoane au fost informate cu privire la itinerar, inclusiv şase oameni de pe lista noastră de suspecți.

— Cum dracu' ați lăsat să se întâmple asta, Jimmy?

— Nimeni nu m-a întrebat, Dan, răspunse acru Owens, în mai multe cazuri, dacă oamenii nu au fost informați, li s-a spus că se întâmplă ceva straniu – nu poți să nu mai ai încredere în oameni, nu-i aşa? În rest, nu e decât un talmeş-balmeş. Vreun secretar a transmis planul celor de pe listele obişnuite, fără a se consulta cu ofițerii de securitate.

Nu era ceva nou pentru nici unul din cei doi. Întotdeauna exista cineva care nu era informat.

— Grozav, ce să spun! Anulați-o! Atunci când soseşte timpul, spuneți că a răcit sau ceva de genul ăsta, sugeră Murray.

— Alteța Sa nu va fi de acord. A devenit foarte inflexibil în privința asta. Nu va permite ca o amenințare teroristă să îi afecteze în vreun fel viața.

Murray mormăi:

— Trebuie să admir curajul băiatului, dar...

— Chiar aşa, fu de acord Owens Nu ne face sarcina cu nimic mai uşoară.

Nu şi-ar fi permis să se refere la viitorul rege numindu-l „băiatul”, dar se obişnuise de mult cu felul americanilor de a se exprima.

— Cât de ferme sunt planurile de călătorie? întrebă Murray trecând din nou la afaceri.

— Mai multe din punctele itinerarului sunt numai propuneri, dar altele sunt fixate. Ofițerii noştri de securitate se vor întâlni cu ai voştri la Washington. Vor pleca săptămână viitoare cu avionul.

— Ei bine, ştiți că veți avea toată colaborarea pe care o doriți: Serviciul Secret, FBI-ul, poliția locală, totul. Noi vom avea grijă de el, îl asigură Murray. La noi, el şi soția sa se bucură de multă popularitate. Vor lua cu ei şi copilul?

— Nu. Am reuşit să ne impunem punctul de vedere în acest sens.

— E bine. Telefonez la Washington mâine şi pun lucrurile în mişcare. Ce se va întâmplă cu prietenul nostru Ned Clark?

— Nimic, deocamdată. Colegii lui îi creează clipe cam grele, dar e prea prost ca să vorbească.

Murray aprobă dând din cap. Cunoştea genul.

„Ei bine, au vrut să plec devreme”, îşi zise Ryan. Se hotărî să accepte o invitație la o prelegere la Universitatea Georgetown. Din păcate, a fost o dezamăgire. Profesorul David Hunter era „copilul teribil” al Columbiei, autoritatea cea mai înaltă din America pe problemele politice ale Europei Răsăritene. Cartea lui publicată cu un an înainte, *Revoluția amânată,* fusese un studiu pertinent al problemelor politice şi economice ale instabilului imperiu sovietic, iar Ryan, ca şi alții, fusese nerăbdător să audă noile sale informații pe această temă. Prelegerea se dovedi a nu fi decât o trecere în revistă a cărții, cu propunerea, cam neaşteptată, de la sfârşit ca țările NATO să fie mai agresive în încercarea lor de a separa Uniunea Sovietică de țările-satelit. Ryan o considera o nebunie, chiar dacă la recepție avea să stârnească discuții aprinse.

La sfârşitul discuției, Ryan se duse repede la recepție. Sărise peste masă pentru a ajunge la timp aici. Era o masă mare, plină cu aperitive şi Jack îşi umplu farfuria cu răbdare înainte de a se retrage într-un colț liniştit, lângă lifturi. Îi lăsă pe ceilalți să discute cu profesorul Hunter. Una peste alta, era plăcut să fii din nou la Georgetown, chiar şi pentru câteva ore. „Galleria” din Centrul Intercultural era aproape opusul clădirii CIA. Atriumul de patru etaje al clădirii rezervate limbilor străine era mărginit de ferestrele

de sticlă ale birourilor, iar doi copaci plantați în nişte ghivece imense ajungeau până la acoperişul din sticlă. Piața de afară era pavată cu cărămidă şi fusese poreclită de studenți „Piața Roşie”. Spre vest, era vechea curte părăsită, iar cimitirul, în care se odihneau preoții care predaseră aici timp de două sute de ani, era un cadru complet civilizat, excepție făcând bubuitul discordant al avioanelor cu reacție care plecau de pe Aeroportul Național, aflat la câțiva kilometri mai jos pe fluviu. Pe când îşi termina sandvişurile, cineva îl îmbrânci.

— Scuzați-mă, domnule doctor.

Ryan se întoarse şi văzu un bărbat mai scund decât el. Avea o față îmbujorată şi era îmbrăcat într-un costum ieftin, în ochii albaştri păreau să-i strălucească o luminiță de amuzament. Vocea avea un pronunțat accent.

— V-a plăcut conferința?

— A fost interesantă, răspunse Ryan timid.

— Aha! Văd că şi capitaliştii pot minți ca şi noi, sărmanii de socialişti.

Omul avea un râs de învingător, dar Jack îşi dădu seama că ochii îi scânteiau de altceva şi nu de amuzament Erau ochi care evaluau, jucând o altă variantă a jocului din care făcuse parte în Anglia. Lui Ryan îi displăcu pe loc.

— Ne-am întâlnit?

— Serghei Platonov.

Îşi strânseră mâinile, după ce Ryan puse farfuria pe masă.

— Sunt secretar III la ambasada Uniunii Sovietice. Poate că fotografia mea de la Langley nu mă avantajează.

„Un rus – Ryan încercă să nu pară prea surprins – care ştie că lucrez la CIA”. Secretar III însemna fără doar şi poate că era de la KGB, poate un specialist în informații diplomatice sau poate membru al secției externe din PEUS – dacă o fi fost vreo diferență. Un ofițer de informații „legal”, cu acoperire diplomatică. „Ce fac acum?” Un lucru era sigur: ştia că a doua zi va trebui să scrie un raport al întâlnirii pentru CIA, explicând cum se întâlniseră şi ce discutaseră; poate fi o muncă de o oră. Se strădui să rămână politicos.

— Probabil că m-ați confundat, domnule Platonov. Eu sunt profesor de istorie. Lucrez la Academia de Marină din Annapolis. Am fost invitat aici pentru că aici mi-am obținut licența.

— Nu, nu, dădu rusul din cap. V-am recunoscut după fotografia de pe coperta cărții. Anul trecut am cumpărat zece exemplare.

— Într-adevăr?

Jack fu din nou uimit şi nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Editorul meu şi cu mine nu putem decât să vă mulțumim, domnule!

— Ataşatului nostru naval i-a plăcut foarte mult, domnule Ryan. A considerat că trebuie supusă atenției Academiei „Frunze” şi, cred şi Academiei de Marină „Greciko” din Leningrad.

Platonov încerca să fie cât mai şarmant. Ryan şi-a dat seama şi de ce o făcea, dar...

— Ca să fiu cinstit, eu doar am răsfoit cartea. Pare bine organizată, iar ataşatul nostru a afirmat că analiza modului în care se iau hotărârile în timpul luptei este extrem de exactă.

— Zău?

Jack încerca să nu se simtă extrem de flatat, dar era foarte greu. „Frunze” era academia sovietică pentru stat-majorişti, şcoala care finisa tinerii ofițeri de infanterie destinați să atingă treptele cele mai înalte. Academia „Gredko” nu era nici ea mai prejos.

— Serghei Nicolaici, tună o voce familiară, nu este *kulturnîi* să te repezi asupra vanității tinerilor autori neajutorați.

Li se alătură pastorul Timothy Riley. Iezuit, scund şi grăsuț, Riley condusese catedra de istorie de la universitatea Georgetown pe vremea când Ryan îşi dădea doctoratul. Era o inteligență sclipitoare, cu o serie de cărți publicate, inclusiv două lucrări pertinente despre istoria marxismului – nici una din ele, Ryan era sigur, nu îşi avea locul în biblioteca din Frunze.

— Ce-ți face familia, Jack?

— Cathy a revenit la treabă, părinte. Pe Sally au mutat-o la Hopkins. Cu puțin noroc, săptămâna viitoare va veni acasă.

— Se va reface complet micuța? întrebă Platonov. Am citit în ziare de atacul asupra familiei dumitale.

— Credem că da. Dar şi-a pierdut splina. În rest, se pare că nu va rămâne cu urmări. Doctorii spun că merge bine şi, având-o la Hopkins, Cathy o poate vedea zilnic.

Ryan prezentase lucrurile într-o lumină mai optimistă decât le vedea el însuşi. Sally era un copil deosebit. Picioarele erau deja vindecate, dar fetița lui zvăpăiată era tristă acum. Învățase o lecție de care Ryan voia să o mai ferească cel puțin zece ani de acum încolo – că lumea este un loc periculos chiar şi atunci când ai o mamă şi un tată care să te apere. O lecție dură pentru un copil, dar şi mai dură pentru un părinte. „Dar aşa e în viață, îşi spuse Jack, nedându-şi seama de expresia propriei sale fețe. Timpul şi

dragostea refac orice, cu excepția morții”. Doctorii şi asistentele de la Hopkins aveau grijă de ea ca de propriul lor copil. Acesta e avantajul de a avea un doctor în familie.

— Un lucru groaznic! Clătină Platonov din cap ca şi cum ar fi fost cu adevărat dezgustat. Un lucru groaznic să ataci oameni nevinovați fără nici un motiv.

— Într-adevăr, Serghei, zise Riley pe tonul ironic pe care Ryan îl cunoscuse aşa de bine.

Atunci când voia, „Părintele Tim” avea o limbă care putea reteza o pădure.

— Mi se pare că îmi aduc aminte că V.I. Lenin spuse că scopul terorismului este de a teroriza, iar mila la un revoluționar este tot atât de condamnabilă precum este laşitatea pe câmpul de luptă.

— Acelea erau timpuri grele, bunule pastor! spuse Platonov. Țara mea nu are de-a face cu nebunii de la IRA Ăştia nu sunt revoluționari, oricât s-ar preface ei că sunt. Nu au nici o etică revoluționară. Tot ce fac ei e nebunie curată. Muncitorii trebuie să se alieze, luptând împreună contra duşmanului comun care îi exploatează, în loc de a se omorî unii pe alții. Ambele părți aflate în conflict sunt victimizate de patronii care le incită una împotriva alteia, dar, în loc de a recunoaşte asta, ele se omoară între ele ca nişte câini turbați, fără sens. Sunt nişte bandiți, nu revoluționari, conchise făcând o distincție pe care cei doi nu o pricepeau.

— Poate aşa este, dar dacă pun vreodată mâna pe ei, le voi administra o lecție de justiție revoluționară.

Se simțea bine să-şi lase ura să izbucnească.

— Nu aveți nici o milă fată de ei, nici unul dintre voi? îi momi Platonov. La urma urmei, amândoi sunteți legați de victimele imperialismului britanic. Nu au fugit ambele voastre familii în America pentru a scăpa?

Ryan fu prins pe picior greşit de această remarcă. I se părea incredibil să audă aşa ceva, dar văzu că rusul îi urmărea reacția.

— Sau poate victimă directă a imperialismului sovietic, răspunse Jack. Cei doi tipi din Londra aveau automate Kalaşnikov. Tot aşa şi cei care au atacat-o pe soția mea, minți el. Nu cumperi o astfel de armă dintr-un magazin de ustensile casnice. Fie că vreți să recunoaşteți sau nu, majoritatea teroriştilor de acolo susțin că sunt marxişti. Aceasta îi face să pe aliații dumneavoastră, nu ai mei şi mi se pare mai mult decât o coincidentă că folosesc arme sovietice.

— Ştiți câte țări produc arme după modelul sovietic? Este destul

de trist că o parte vor cădea şi pe mâinile cui nu trebuie.

— În orice caz, simpatia mea pentru scopul lor este, să zicem, limitată datorită tehnicii alese. Nu poţi construi o ţară civilizată călcând pe cadavre, conchise Ryan. Au mai încercat şi alţii.

— Ar fi bine dacă lumea ar acţiona pe căi mai paşnice, replică Platonov ignorând comentariul implicit la adresa Uniunii Sovietice. Dar este un fapt istoric că statele se nasc în sânge, chiar şi al dumneavoastră. O dată ce ţările cresc, ele se maturizează şi depăşesc această conduită. Nu este uşor, dar cred că putem vedea valoarea coexistenţei paşnice. În ceea ce mă priveşte, doctore Ryan, vă împărtăşesc sentimentele. Am doi fii grozavi. Am avut şi o fiică, Nadia. A murit cu mult timp în urmă, la vârsta de şapte ani, de leucemie. Ştiu că e greu să-ţi vezi propriul copil în suferinţă, dar dumneata eşti mult mai norocos decât mine. Fiica dumitale va trăi.

Vocea i se îmblânzi.

— Nu suntem noi de acord în multe privinţe, dar nici un om nu poate să nu-şi iubească copiii.

Platonov schimbă încet subiectul.

— Ce credeţi de scurta cuvântare a profesorului Hunter? Va căuta America să aţâţe o contrarevoluţie în ţările socialiste din Europa?

— De ce nu întrebaţi Departamentul de Stat? Asta nu face parte din preocupările mele, vă amintiţi? Predau istoria marinei. Dar dacă vreţi să-mi spun părerea mea personală, nu văd cum putem încuraja poporul să se răscoale dacă nu avem nici şansa de a-l ajuta direct atunci când ţara dumitale va reacţiona.

— Ei, e bine. Înţelegeţi aşadar, că trebuie să acţionăm ca să-i apărăm pe fraţii noştri socialişti de agresiune.

Omul, constată Ryan, era bun, dar avea o lungă practică în acest sens.

— N-aş numi încurajarea poporului de a-şi dobândi propria libertate o formă de agresiune, domnule Platonov. Înainte de a-mi lua licenţa în istorie, am fost agent de schimb şi asta nu mă ajută să simpatizez cu părerile dumitale politice. Vreau să spun că ţara dumitale a folosit forţa militară pentru a înăbuşi sentimentele democrate din Cehoslovacia şi Ungaria. A încuraja oamenii să se sinucidă este şi imoral şi contraproductiv.

— A, dar guvernul dumitale ce crede? întrebă rusul cu un râs jovial.

— Eu sunt istoric şi nu prooroc. În acest oraş toţi lucrează la

ziarul „Post”. Întreabă-i pe ei.

— În orice caz, continuă rusul, ataşatul nostru naval este cel mai interesat să vă întâlnească şi să discutați despre carte. Dăm o recepție la ambasadă pe data de doisprezece luna viitoare. Bunul pastor ia şi dânsul parte; ar putea veghea asupra sufletelor noastre. Ai putea veni şi dumneata cu soția?

— Mi-am pus în gând ca următoarele săptămâni să fiu în sânul familiei. Fiica mea are nevoie de mine un timp.

Diplomatul nu putea fi dus cu vorba.

— Da, vă înțeleg. Poate altădată?

— Desigur, sunați-mă în cursul verii. „Glumeşti?”

— Excelent! Acum, dacă mă scuzați, aş vrea să vorbesc cu profesorul Hunter.

Diplomatul îi strânse mâna şi se îndreptă spre grupul de istorici care se agăța de fiecare cuvânt al lui Hunter.

Ryan se întoarse spre pastorul Riley, care urmărise schimbul de cuvinte în linişte în timp ce sorbea din şampanie.

— Un tip interesant acest Serghei, zise Riley. Îi place să lovească în oameni pentru a le vedea reacțiile. Mă tot întreb dacă într-adevăr crede în sistemul său sau dacă se joacă…

Ryan avea o întrebare mai directă.

— Părinte, ce dracu' a fost asta?

Riley chicoti.

— Eşti verificat, Jack.

— De ce?

— Doar nu vrei să-ți răspund. Lucrezi la CIA. Dacă mă gândesc bine, amiralul Greer te vrea în rândul personalului său de stat-major. Marty Cantor îşi ia în primire postul la Universitatea din Texas anul viitor, iar tu eşti unul din candidații la actuala lui funcție. Nu ştiu dacă Serghei îşi dă seama de asta, dar tu, probabil, pari cea mai bună țintă dintre cele din încăpere şi a vrut să te simtă. Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Funcția lui Cantor? Dar nimeni nu mi-a zis nimic despre asta!

— Lumea-i plină de surprize. Probabil că încă nu au terminat toate verificările şi nu vor veni cu oferta înainte de a o face. Presupun că informațiile la care te uiți sunt încă destul de limitate…

— Nu pot discuta despre asta, părinte!

Pastorul zâmbi.

— M-am gândit eu că aşa e. Treaba pe care ai făcut-o acolo a

impresionat pe cine trebuie. Dacă ce ştiu eu e adevărat, au de gând să te ridice din categorie în categorie, ca la box.

Riley mai luă un pahar de şampanie.

— După câte îl ştiu eu pe James Greer, îţi va uşura intrarea. Iar motivul e capcana aia pentru canari. Asta i-a impresionat pe unii.

— De unde ştii dumneata toate astea? întrebă Ryan, şocat de ceea ce auzise.

— Jack, cum crezi tu că ai ajuns în primul rând? Cine crezi că ţi-a obţinut bursa Centrului de Studii Strategice şi Internaţionale? Şi oamenilor de acolo le-a plăcut munca ta. Punând cap la cap ceea ce am spus eu şi ceea ce au spus ei, Marty a considerat, anul trecut, că merită să fii studiat şi a ieşit mai bine decât se aştepta oricine. În oraşul ăsta unii oameni îmi respectă părerile.

— O, Doamne!

Ryan trebui să zâmbească. Uitase lucrul fundamental despre iezuiţi: ei cunosc pe toată lumea, pot afla totul. Rectorul Universităţii aparţinea atât clubului „Cosmos” cât şi celui al Universităţii, lucru care îi dădea acces la cele mai importante urechi şi guri din Washington. Aşa trebuie să fi început totul. Din când în când, un om avea nevoie de un sfat în legătură cu o problemă şi, neputându-se consulta cu colegii lui de muncă, putea încerca să o discute cu un preot. Nimeni nu era mai bine calificat decât un iezuit, meticulos, educat, priceput la cele lumeşti, dar necorupt – în majoritatea cazurilor. Şi, ca orice preot, un bun ascultător. Iezuiţii erau atât de eficienţi în culegerea de informaţii, încât spărgătorilor de cifruri din Departamentul de Stat li se dăduse sarcina să spargă sistemele proprii de cifrare ale iezuiţilor; însărcinarea aceasta declanşase o mică revoltă în „Camera Neagră”... până în momentul când şi-au dat seama ce informaţii ajungeau la ei.

Atunci când Sfântul Ignatius Loyola şi-a înfiinţat ordinul, foştii soldaţi l-au pus să facă numai două lucruri: să trimită misionari în afară şi să construiască şcoli. Ambele au fost extraordinar de bine făcute. Influenţa imprimată prin şcolarizare nu se ştergea la foştii elevi. Nu era machiavelic, nici pe departe. Colegiile şi universităţile îşi copleşeau-studenţii cu filosofie, etică şi teologie – toate, cursuri obligatorii – ca să înăbuşe tendinţele mal josnice şi să. Le ascută minţile. Timp de secole, iezuiţii formaseră oameni pentru alţii şi exercitaseră un fel de putere temporală invizibilă, îndreptată în special spre bine. Scrisorile de acreditare intelectuală ale părintelui Riley erau bine cunoscute, iar părerile sale căutate, aşa cum erau

cele ale oricărui profesor universitar, cărora li se adăuga autoritatea sa morală în calitate de absolvent al teologiei.

— Noi suntem nişte riscuri de securitate minime, Jack, spuse Riley blând. Poţi să ţi-l imaginezi pe vreunul din noi ca agent comunist? Deci, eşti sau nu interesat de funcţie?

— Nu ştiu, răspunse Ryan privindu-şi imaginea reflectată în fereastră. Asta ar însemna să fiu plecat mai mult timp din sânul familiei. În vara asta mai aşteptăm unul mic.

— Felicitări! Asta este o veste bună. Ştiu că eşti un om de casă, Jack. Serviciul ar presupune unele sacrificii, dar eşti omul potrivit.

— Crezi? „Doar n-am făcut nimic deosebit."

— Aş prefera să te văd pe tine acolo decât pe alţii pe care îi ştiu. Jack, eşti suficient de deştept. Ştii să iei hotărâri, dar cel mai important e că eşti un băiat bun. Ştiu că eşti ambiţios, dar ai etică, valoare. Sunt unul dintre cei care consideră că asta încă mai contează, mai ales că lucrurile sunt tot mai murdare.

— Foarte murdare, părinte, spuse Ryan după o clipă.

— Cât de aproape te afli ca să-i găseşti?

— Nu prea aproape.

Jack se opri prea târziu.

— Ai aranjat lucrurile foarte bine.

— N-am vrut să iasă aşa, spuse pastorul cu sinceritate. Ar fi o lume mult mai bună dacă lucrurile astea ar dispărea. Trebuie să fie ceva greşit în felul lor de a gândi. E greu de înţeles cum cineva poate răni în mod deliberat un copil.

— Părinte, nici nu trebuie să-i înţelegi. Trebuie doar să ştii unde să-i găseşti!

— Asta este treaba poliţiei şi a tribunalelor. De aceea avem legi, Jack, spuse blând Riley.

Ryan se întoarse din nou către fereastră. Îşi examină propria imagine, întrebându-se dacă ceea ce vedea era, cu-adevărat, el.

— Părinte, eşti un om bun, dar nu ai avut niciodată copii. Pot ierta pe cineva care se ia de mine, dar nu pe cineva care încearcă să-i facă rău fetiţei mele. Dacă îl voi găsi – drace, n-o voi face! Dar, în mod sigur, mi-ar plăcea, îi spuse Jack propriei sale imagini. „Da," fu ea de acord.

— Ura nu-i un lucru bun. Te-ar putea împinge la lucruri pe care le vei regreta, lucruri care te pot schimba din ceea ce eşti acum.

Ryan se întoarse din nou, gândindu-se la persoana pe care tocmai o privise.

— Poate că a şi făcut-o.

20
Date

Era o bandă magnetică plictisitoare. Owens era obişnuit să citească rapoartele poliţiei, transcrierile anchetelor şi, cel mai rău dintre toate, documentele cu informaţii primare, dar banda era mai plictisitoare decât toate. Microfonul pe care Serviciul de Securitate îl ascunsese în magazinul lui Cooley intra în funcţiune când se auzeau voci şi era suficient de sensibil ca să culeagă orice zgomot. Obiceiul lui Cooley de a fredona aproape tot timpul îl făcea pe Owens să regrete această ultimă caracteristică. Detectivul a cărui treabă era să asculte banda brută indusese mai multe minute din zgomotul acela groaznic, fără ritm şi melodie, pentru ca şeful lui să afle cât avusese de pătimit. Într-un târziu, clopoţelul de la intrare sună.

Owens auzi clinchetul de declanşare a sistemului de înregistrare, deschiderea şi închiderea uşii, apoi zgomotul scaunului cu şurub al lui Cooley frecându-se pe podea. Trebuie să fi avut o rotiţă stricată, observă Owens.

„— Bună dimineaţa, domnule.”

Era vocea lui Cooley.

„— Bună să vă fie! răspunse a doua voce. Ei bine, aţi terminat cu Marlowe?

— Da.

— Care este deci preţul?”

Cooley nu îl spuse cu voce tare, dar Ashley îi povestise lui Owens că proprietarul magazinului nu rostea niciodată preţul. Îl comunica scris pe o fişă. Asta, se gândea Owens, era o cale de a-i împiedica să se târguiască.

„— Este cam piperat, remarcă Watkins.

— Aş putea obţine mai mult, dar dumneavoastră sunteţi unul din cei mai buni clienţi ai noştri”, replică Cooley.

Pe bandă se auzi un oftat.

„— Foarte bine. Merită.”

Tranzacţia se terminase. Se auzi foşnetul bancnotelor în timp ce erau numărate.

„— În curând s-ar putea să avem ceva nou dintr-o colecţie din

Kerry, spuse Cooley.

— O, da?”

În exclamaţie se simţea interesul.

„— Da, o primă ediţie autografă a *Marilor Speranţe.* Am văzut-o în timpul ultimei mele călătorii acolo. Aţi fi interesat?

— Autografă, ziceţi?

— Da, domnule. Îmi dau seama că perioada victoriană este mult mai recentă decât majoritatea achiziţiilor dumneavoastră, dar semnătura autorului...

— Într-adevăr. Aş vrea să o văd.

— Se poate aranja.”

— În acest punct, îi spuse Owens lui Ashley, Watkins a plecat şi omul nostru din magazinul de bijuterii l-a pierdut din vedere.

— Aşa că ar fi putut să-i dea un mesaj.

— Tot ce-i posibil!

Owens opri magnetofonul. Restul conversaţiei nu mai prezenta nici un interes.

— Ultima dată când a fost în Irlanda, Cooley nu s-a dus în comitatul Kerry. Tot timpul a fost în Cork. A vizitat trei negustori de cărţi rare şi-a petrecut noaptea la hotel şi a băut câteva halbe într-o cârciumă locală, raportă Ashley.

— Cârciumă?

— Da, în Irlanda bea, dar la Londra nu.

— S-a întâlnit cu cineva acolo?

— Greu de spus. Omul nostru nu a fost suficient de aproape. Ordinele erau să fie discret şi a făcut tot ce-a putut ca să nu fie reperat.

Ashley tăcu o clipă, în timp ce căuta ceva pe bandă.

— Mi s-a părut că a plătit cartea cu bani peşin.

— Da şi e cam ciudat. Ca mai toată lumea, foloseşte cecuri şi cărţi de credit pentru majoritatea tranzacţiilor, dar nu şi pentru asta. În contul lui bancar nu apare nici un cec eliberat către acest magazin deşi, periodic, retrage mari sume de bani în numerar. Se poate să se potrivească sau să nu se potrivească cu achiziţiile de acolo.

— Ciudat! gândi Ashley cu voce tare. Toată lumea – mai bine zis cineva trebuie să ştie că se duce pe acolo.

— Cecurile au data pe ele, sugeră Owens.

— Poate.

Ashley nu era convins, dar făcuse suficiente investigaţii de felul acesta ca să ştie că nu întotdeauna obţii toate răspunsurile.

Întotdeauna, unele detalii rămân în suspensie.

— Azi-noapte m-am mai uitat o dată pe fişa serviciului militar al lui Geoff. Ştiţi că atunci când era în Irlanda patru oameni din plutonul lui au fost omorâţi?

— Poftim? Asta îl face un candidat excelent pentru investigaţiile noastre!

Owens nu credea că e o veste bună.

— Aşa am crezut şi eu, aprobă Ashley. L-am pus pe unul din colegii noştri din Germania – fostul lui regiment este acum transferat acolo – să stea de vorbă cu unul din colegii lui Watkins. A comandat un pluton în aceeaşi companie, acum e locotenent-colonel. A povestit că Geoff a pus lucrurile la inimă, că a vociferat că n-ar fi trebuit să se afle acolo, că făceau un lucru greşit şi că din cauza asta se pierdeau vieţi omeneşti. Asta aruncă o altă lumină asupra lucrurilor, nu-i aşa?

— Locotenentul care are soluţia problemei, strâmbă din nas Owens.

— Întocmai – să plecăm şi să-i lăsăm pe afurisiţii ăştia de irlandezi să-şi rezolve problemele. Nu-i un sentiment rar în armată, ştii asta.

Nu era un sentiment rar nici măcar în întreaga Anglie, ştia inspectorul Owens.

— Chiar şi aşa, tot nu e un motiv.

— Dar tot e mai bine decât nimic.

Poliţistul mârâi în semn de încuviinţare.

— Ce altceva i-a mai spus colonelul omului tău?

— În mod clar, Geoff a avut de furcă în zona Belfastului. El şi oamenii lui au văzut multe. Erau acolo atunci când armata a fost întâmpinată de catolici şi acolo erau când s-a inversat situaţia. Erau vremuri grele pentru toată lumea, adăugă inutil Ashley.

— Încă nu e mare lucru. Avem un fost ofiţer căruia nu-i plăcea că e în Irlanda de Nord; se întâmplă să cumpere cărţi rare de la un tip care a crescut acolo şi are o afacere complet legală în centrul Londrei. Ştii ce-ar spune orice procuror: pură coincidenţă. Nu avem nici cel mai mic lucru care ar putea fi numit „probă”. Trecutul fiecăruia dintre ei este suficient de curat pentru a le da dreptul să fie sanctificaţi.

— Ăştia sunt oamenii pe care îi căutăm, insistă Ashley.

— Ştiu asta.

Owens fu el însuşi surprins când o spuse. Profesionalismul îi spunea că e o greşeală, dar instinctele îi şopteau altceva. Nu era

un sentiment nou pentru şeful serviciului C-13, dar întotdeauna îl făcea să nu se simtă în apele sale. Dacă instinctele lui greşeau, atunci se uita unde nu trebuie, la oameni nepotriviți. Dar instinctele sale aproape niciodată nu greşeau.

— Cunoşti regulile jocului – şi conform acestor reguli nu am suficiente probe pentru a mă duce la Comisar. M-ar da în şuturi afară din birou şi ar avea dreptate să o facă. Nu avem decât nişte presupuneri neîntemeiate.

Timp de câteva secunde, cei doi bărbați se priviră în tăcere.

— Niciodată n-am vrut să fiu polițist.

Ashley zâmbi şi dădu din cap.

— Nici eu nu mi-am îndeplinit dorința. Când aveam şase ani voiam să mă fac mecanic de locomotivă dar tata a spus că erau suficienți lucrători la căile ferate în familie. Aşa că am devenit sticlete.

Râseră amândoi. Altceva nici nu aveau de făcut.

— Voi intensifica supravegherea călătoriilor în străinătate ale lui Cooley. Din punctul tău de vedere, cred că nu se mai poate face nimic, spuse în cele din urmă Ashley.

— Trebuie să aşteptăm să facă o greşeală. Ştii bine că mai curând sau mai târziu tot or să o facă.

— Dar cât de curând?

Aceasta era întrebarea.

— Poftim! zise Alex.

— Cum ai făcut rost de toate astea? întrebă Miller uimit.

— Rutină, omule. Companiile de electricitate puternice fac tot timpul fotografii aeriene ale teritoriilor lor. Ne ajută să planificăm lucrările de întreținere. Iar aici – bagă mâna în geantă – este o hartă topografică. Uite şi ținta ta, băiatule!

Alex îi întinse o lupă împrumutată de la companie. Era o fotografie color, luată într-o zi însorită. Puteai distinge şi mărcile maşinilor. Trebuie să fi fost făcută vara trecută, pentru că iarba tocmai fusese cosită.

— Cât de înaltă e stânca?

— Suficient de înaltă ca să nu vrei să cazi de pe ea. Şi înşelătoare. Am uitat din ce e făcută, gresie sau ceva sfărâmicios, trebuie să fii atent. Vezi îngrăditura asta aici? Nu trebuie să te apropii de ea. Noi avem aceeaşi problemă la centrala nucleară de la Calvert Cliff. Are aceeaşi structură geologică şi a trebuit să muncim mult ca să consolidăm fundația.

— Numai un drum de intrare? observă Miller.

— Şi înfundat. Asta *este* problema. Aici şi aici avem trei şanţuri. Observă că liniile de curent intră lateral, de pe drumul ăsta de aici. Arată ca un vechi drum de fermă care se lega cu ăsta, dar l-au lăsat în paragină. Asta o să ne fie de ajutor.

— Cum? Nimeni nu-l poate folosi.

— Îți voi spune mai târziu. Vineri, eu şi cu tine mergem la pescuit.

— Ce? se uită Miller surprins.

— Vrei să te uiți la stâncă, nu-i aşa? În spatele ei e o apă, iar mie îmi place să pescuiesc.

Breckenridge înălță țintele-siluetă. Drumurile lui Jack la poligon erau mai rare acum şi le făcea în special dimineața, înainte de ore. Incidentul de la poarta de intrare le spusese puşcaşilor marini şi gărzilor civile că serviciul lor era important. Doi soldați şi un civil trăgeau şi ei cu armele de serviciu. Acum nu mai trăgeau doar pentru calificativ. Acum trăgeau pentru puncte. Jack apăsă pe buton pentru a aduce ținta spre el. Toate gloanțele erau concentrate în centru. Sergentul-major stătea în spatele lui.

— Destul de bine, doctore. Dacă vrei, poți merge la o competiție. Cred că acum te poți califica pentru o medalie.

Ryan dădu din cap. După joggingul de dimineață trebuia să-şi facă un duş.

— N-o fac pentru puncte, Puşchi.

— Când îți vine fetița acasă?

— Sper că miercurea viitoare.

— Asta-i bine, domnule. Cine o să aibă grijă de ea?

— Cathy îşi va lua câteva săptămâni libere.

— Nevastă-mea m-a întrebat dacă ați avea nevoie de ajutor, spuse Breckenridge.

Jack se întoarse surprins.

— Sissy – soția comandorului Jackson – va fi la noi mai tot timpul. Te rog să-i mulțumeşti soției din partea noastră, Puşchi; este deosebit de amabilă.

— Nu e nici o scofală. Vreo şansă să-i descoperiți pe nenorociți?

Vizitele lui Ryan la CIA nu mai erau un secret.

— Încă nu.

— Bună dimineața, Alex! spuse supraveghetorul de teren. Ai rămas cam târziu. Cu ce te pot ajuta?

Bert Griffin venea întotdeauna mai devreme, dar rareori îi vedea pe Dobbens, care ar fi trebuit să plece acasă la ora şapte dimineața.

— M-am uitat peste specificațiile tehnice ale noului transformator „Westinghouse”.

— Te cam plictiseşti în tura de noapte, nu-i aşa? întrebă Griffin cu un zâmbet.

Pentru serviciul de întreținere aceasta era cea mai uşoară perioadă din an. Vara, cu toate instalațiile de aer condiționat în funcțiune, lucrurile stăteau altcumva. Primăvara era însă anotimpul noilor idei.

— Cred că putem să-l testăm.

— Au remediat defecțiunile?

— Suficient ca să ne încumetăm la o testare pe teren, cred.

Griffin se aşeză pe scaun.

— Povesteşte-mi.

— De fapt, domnule, sunt mai îngrijorat de cele vechi. Problemele or să apară atunci când o să începem să retragem vechile aparate. Luna trecută am avut o dispersare chimică…

— Mda! dădu Griffin ochii peste cap.

Majoritatea aparatelor în funcțiune conțineau bifenil polibrominat, ca element de răcire. Această substanță era periculoasă pentru liniori, care trebuiau să poarte costume de protecție atunci când lucrau, dar, în ciuda regulilor companiei, adesea nu le păsa. Bifenilul polibrominat era foarte periculos pentru sănătatea oamenilor. Mai rău încă, compania trebuia să se dispenseze periodic de lichidul toxic. Era o operațiune costisitoare şi exista riscul de dispersare, hârtiile ce trebuiau întocmite devenind tot atât de mari consumatoare de timp ca şi cele asociate centralei nucleare a companiei. Westinghouse experimenta un transformator care folosea o substanță chimică inertă în locul bifenilului.

Deşi mai scumpă, promitea mari economii pe termen lung – şi i-ar fi luat de pe cap şi pe ecologişti, ceea ce era mai atrăgător chiar decât economia de bani.

— Alex, dacă poți să instalezi puişorii ăştia, eu, personal, îți voi obține de la companie o nouă maşină.

— Ei bine, o să încerc. Westinghouse o să ne trimită unul gratuit.

— Sună bine, spuse Griffin. Dar au remediat într-adevăr defecțiunile?

— Aşa spun, cu excepția unor fluctuații de tensiune Nu sunt siguri ce le provoacă şi vor să facă nişte teste în teren.

— Cât de rele sunt fluctuațiile?

Alex scoase un carnețel şi începu să citească cifrele.

— Marginale. Se pare că este o problemă de mediu. Pare să se întâmple numai atunci când temperatura se modifică brusc. Dacă, într-adevăr, asta e cauza, nu ar fi prea greu de remediat.

Griffin se gândi câteva clipe la asta.

— E-n regulă. Unde vrei să-l montăm?

— Am ales un loc în comitatul Anne Arundel, la sud de Annapolis.

— Dar e foarte departe! De ce tocmai acolo?

— E capăt de linie. Dacă transformatorul funcționează prost, nu vor fi afectați mulți consumatori. Pe de altă parte, una din echipele mele se află la numai treizeci de kilometri de acolo şi am pregătit-o pentru noul aparat. Vom fixa instrumentele de control şi acestea o vor ține sub supraveghere timp de câteva luni. Dacă funcționează bine, putem comanda la toamnă, iar primăvara viitoare putem începe să le instalăm.

— Bine. Unde se găseşte exact acest loc?

Dobbens întinse harta pe masa lui Griffin.

— Chiar aici!

— E o zonă rezidențială de oameni bogați, spuse supraveghetorul de teren cam nesigur.

— Ei, hai, şefu'! pufni Alex. Ce-ar zice ziarele dacă am face toate experiențele pe oameni săraci? În plus, zâmbi el, toți neisprăviții ăia de la ecologişti sunt bogați, nu-i aşa?

Dobbens îşi alesese cu grijă remarca. Unul din caii de bătaie ai lui Griffin era „Park Avenue Environmentalist". Supraveghetorul de teren cumpărase o mică fermă şi nu-i plăcea ca vreun orăşean diletant să-i vorbească despre natură.

— Bine, poți să-l pui acolo. Cât de repede îl poți instala?

— Westinghouse ne poate trimite aparatul până la sfârşitul săptămânii viitoare. Îl pot instala şi pune în funcțiune la trei zile după aceea. De fapt, vreau ca echipa mea să controleze linia. Mă voi duce chiar eu să-l instalez, dacă nu te deranjează.

Griffin dădu aprobator din cap.

— Tu eşti tipul de inginer care-mi place, fiule. Majorității absolvenților pe care îi angajăm acum le e teamă să nu se murdărească pe mâini. Mă ții la curent?

— Da, domnule.

— Continuă tot aşa, Alex! Am vorbit cu direcţia despre tine.

— Vă sunt îndatorat, domnule Griffin.

Dobbens părăsi clădirea şi se îndreptă spre casă în Plymouth-ul, vechi de doi ani, al companiei. Aglomeraţia era spre oraş, dar el mergea în sens opus. Ajunse acasă în mai puţin de o oră. Sean Miller de-abia se sculase, îşi bea ceaiul şi se uita la televizor. Alex se întreba cum îşi putea cineva începe ziua bând ceai. Pentru el îşi pregăti un ness.

— Ei bine? întrebă Miller.

— Nici o problemă.

Alex zâmbi, dar se opri brusc. Îi trecu prin minte că va regreta slujba pe care o avea. După toate discuţiile din colegiu despre necesitatea de a da Putere[33] Poporului când a început să lucreze la BG&E şi-a dat seama cu surprindere că un inginer de întreţinere tocmai asta făcea. Într-un fel mai aparte, el servea oamenii obişnuiţi, chiar dacă într-un fel nespectaculos Dobbens hotărâse că era o bună lecţie pentru ambiţiile sale viitoare. Va ţine minte că şi cei care au slujbe neînsemnate sunt utili. O învăţătură importantă pentru viitor.

— Hai, o să vorbim despre asta în barcă.

Miercuri era o zi specială. Jack nu se duse la nici una din slujbe, transportând ursul, în timp ce Cathy o scotea din spital cu un scaun cu rotile pe fiica lor. Ursul era un cadou de la studenţii lui, un monstru de aproximativ treizeci de kilograme şi înalt de aproape un metru, pe cap având o pălărie „Smokey Bear” – de fapt, aceea a unui instructor de puşcaşi marini, obţinută prin curtoazia lui Breckenridge şi a grupei de pază. Un poliţist deschise uşa ca să treacă procesiunea. Era o zi de martie, cu vânt, dar maşina era parcată chiar în faţă. Jack o ridică în braţe pe fiică-sa, în timp ce Cathy le mulţumea surorilor. E asigură că se afla în siguranţă pe locul ei şi îi prinse centura chiar el. Ursul trebui să treacă în spate.

— Mergem acasă, Sally?

— Da.

Vocea îi era apatică. Asistentele le spuseseră că încă mai ţipa în somn. În cele din urmă, picioarele i se vindecaseră. Putea merge din nou, cam stângace, dar putea. Cu excepţia pierderii splinei, era, din nou, întreagă. Părul îl avea tuns scurt, pentru că fusese rasă în cap, dar avea să-i crească destul de curând. Chiar şi

---

[33] Joc de cuvinte: *power* înseamnă în limba engleză atât „putere” cât şi „electricitate” *(n. tr.)*.

cicatricele, spuseseră chirurgii, vor dispărea, iar medicii pediatri îl asiguraseră că peste câteva luni vor dispărea şi coşmarurile. Jack se întoarse pentru a o mângâia pe faţă şi, pentru efortul său, primi un zâmbet. Nu era zâmbetul pe care era obişnuit să-l primească. În spatele propriului său zâmbet, mintea lui Ryan fierbea, din nou, de mânie, dar îşi spuse că nu era vremea pentru asta. Sally avea nevoie de un tată acum, nu de un răzbunător.

— Te aşteaptă o surpriză, zise el.

— Ce? întrebă Sally.

— Dacă ţi-aş spune, n-ar mai fi surpriză, sublinie Jack.

— Tati!

Pentru o clipă fetiţa lui redevenise ea însăşi.

— Aşteaptă şi ai să vezi!

— Despre ce e vorba? întrebă Cathy urcându-se în maşină.

— Surpriză.

— Ce surpriză?

— O să vezi, îi spuse Jack fiicei sale. Nici mami nu ştie.

— Jack, ce se întâmplă?

— Doctorul Schenk şi cu mine am stat puţin de vorbă săptămână trecută, spuse Ryan. Deblocă frâna de mână şi o luă pe Broadway.

— Vreau ursul! spuse Sally.

— E prea mare „scumpo, ca să stea acolo, îi răspunse Cathy.

— Dar poţi să-ţi pui pălăria „Smokey”.

Jack o luă din spate şi i-o întinse. Era însă prea mare pentru ea.

— Le-ai mulţumit pentru urs? întrebă Cathy.

Ryan zâmbi.

— Da. Nimeni nu cade trimestrul ăsta. Dar să nu mai spui nimănui.

Jack avea renumele de profesor care dă note mici. Dar acest renume se putea să nu mai dăinuie şi semestrul ăsta. „Dă-le dracului de principii!” îşi zise. Studenţii lui îi trimiseseră tot timpul lui Sally flori, jucării, cuvinte încrucişate şi cărţi care o amuzaseră pe fetiţa sa, apoi făcuseră turul pavilionului, luminând zilele altor cincizeci de copii. „Smokey Bear” era încununarea cadourilor. Surorile îi spuseseră lui Cathy că, de când apăruse ursul, se produsese o schimbare. Adeseori, monstrul stătea sus, pe patul lui Sally, fetiţa nedezlipindu-se de el. Greul abia de-acum venea, dar Jack se gândise deja cum va face. Ultimele aranjamente le făcea Skip Tyler.

Jack nu se grăbea, conducând de parcă ar fi transportat ouă. Obiceiurile căpătate la CIA îl făceau să tânjească după o țigară, dar ştia că acum, având-o pe Cathy acasă tot timpul, trebuia să se lase. Evită să o ia pe drumul pe care o luase Cathy în ziua când... Mâinile i se încleştară pe volan, aşa cum făcuseră şi cu câteva săptămâni înainte. Ştia că trebuie să înceteze să se mai gândească la asta. Devenise o obsesie şi nu ajuta la nimic.

Peisajul se schimbase de la... accident. Ceea ce atunci fuseseră nişte copaci goi, acum aveau muguri şi frunze verzi, o dată cu începutul primăverii. Pe câmpii ieşiseră caii şi vacile. Se vedeau viței şi mânji şi Sally îşi lipi năsucul de geamul maşinii pentru a se uita la ei. Aşa cum se întâmplă în fiecare an, totul revenea la viață, îşi spuse Ryan. Familia sa se reîntregise, iar el va avea grijă să rămână aşa Veni şi ultima curbă spre Falcon's Nest Road. Jack observă că tot mai erau camioane de la întreținere prin preajmă şi, în timp ce făcea la stânga pe alee, se întrebă ce-or mai fi făcând pe acolo.

— Skip e aici? îl întrebă Cathy.

— Se pare că da, răspunse Jack cu un zâmbet.

— Au sosit acasă, spuse Alex.

— Da, observă Louis.

Amândoi erau cocoțați pe stâlpul de întreținere, chipurile întinzând noi linii de curent pentru a monta transformatorul experimental.

— Ştii că la o zi după treaba aia, spuse liniorul, fotografia doamnei a apărut în ziare? Un copil a intrat într-o vitrină şi şi-a tăiat toată fața. Era un frățior de-al nostru, Alex. Doamna i-a salvat ochii.

— Îmi aduc aminte, Louis.

Alex ridică aparatul de fotografiat şi făcu câteva poze.

— Şi mie nu-mi place să am de-a face cu copii, spuse Louis. Cu un sticlete e altceva, adăugă imediat.

Nu trebuia să mai spună că şi cu tatăl unui copil era tot „altceva”. Asta era chiar o datorie. Ca şi Alex, mai păstra unele scrupule, iar rănirea copiilor nu era un lucru pe care să-l poată face fără remuşcări.

— Poate că am fost norocoşi cu toții.

Gândind la rece, Alex ştia că aceasta era o atitudine stupidă din partea unui revoluționar. Sentimentalismul nu avea ce căuta în misiunea sa, l-ar fi împiedicat să facă ceea ce avea de făcut,

lungind lucrurile şi provocând mai mulți morți. Dar mai ştia şi că tabuurile contra rănirii copiilor făceau parte din programul genetic al oricărei ființe umane Omenirea progresase în domeniul cunoaşterii de la Marx şi Lenin încoace. Aşa că, ori de câte ori va fi posibil, va evita să rănească un copil. Socotea că în felul aceasta îşi va atrage simpatia comunității pe care căuta să o elibereze.

— Da.

— Ce-ai văzut?

— Are o fată în casă – negresă, desigur. O femeie a-ntâia. Conduce un Chevrolet. Mai e cineva acolo, un fante alb, un malac cu mers ciudat.

— Bine.

Alex îşi notă prima parte, dar renunță la partea a doua. Bărbatul era, probabil, un prieten de familie.

— Polițiştii – poliția statului – trec pe aici din două în două ore cel puțin. Țin locul sub supraveghere. Există şi un fir telefonic mai ciudat – trebuie să fie conectat la vreun sistem de alarmă. Aşa că au montat un sistem de alarmă în casă, iar poliția e tot timpul prin preajmă.

— Bine. Cască ochii, dar fără să te faci remarcat!

— Bineînțeles.

— Acasă! şopti Ryan.

Opri maşina şi coborî, înconjurând-o ca să ajungă la portiera lui Sally. Văzu că fetița nu avea curaj să-şi desfacă centura de siguranță. Avu el însuşi grijă de asta, după care o ridică pe fiică-sa în brațe şi o scoase din maşină. Ea îl prinse cu brațele în jurul gâtului şi, pentru o clipă, viața părea din nou normală. O duse pe Sally la uşa din față, strângând-o la piept.

— Bine ai venit înapoi acasă!

Skip deschisese deja uşa.

— Unde-i surpriza mea? întrebă Sally.

— Surpriza?

Tyler fusese luat pe nepregătite.

— Nu ştiu de nici o surpriză.

— Tati! îl străfulgeră Sally cu o privire acuzatoare.

— Pofteşte înăuntru! spuse Tyler.

Doamna Hackett era şi ea acolo. Pregătise masa de prânz pentru toată lumea. Era o femeie singură, care creştea doi copii muncind din greu. Ryan o lăsă pe fiică-sa jos, iar aceasta porni spre bucătărie. Skip Tyler şi taică-său îi priveau picioarele țepene

acoperind distanța.

— Doamne, e uimitor cum se vindecă copiii! observă Tyler.

— Poftim?

Jack era surprins.

— Odată, în timp ce jucam fotbal, mi-am rupt un picior – şi să fiu al naibii dacă m-am refăcut aşa de repede. Hai, vino! îi făcu Tyler semn lui Jack, îndreptându-se spre uşă.

Mai întâi scoase animalul împăiat din maşină.

— Am auzit că e un fel de urs. Ăsta trebuie să fi jucat la Chicago[34].

Apoi intrară în păduricea din spatele casei lui Ryan. Aici descoperiră surpriza legată de un copac. Jack desfăcu lanțul.

— Mulțumesc că l-ai adus.

— N-a fost mare scofală. Bine că o văd pe Sally acasă, amice.

Cei doi intrară din nou în casă. Jack privi iscoditor de după colț şi văzu că Sally termina deja un sandviş.

— Sally… zise el.

Soția lui îl privea cu gura căscată. Fetița ajunse lângă ei exact în clipa când dădea drumul cățeluşului.

Era un Labrador negru, suficient de mare ca să fi putut fi rupt de mama şi de frații lui. Cățeluşului îi trebui doar o privire ca să-şi dea seama cine îi va fi stăpân. Alerga de colo-colo, dând din coadă. Sally îl luă în brațe. O clipă mai târziu, câinele o lingea pe față.

— E prea mică pentru a primi un cățeluş, spuse Cathy.

— Bine! Poți să-l duci înapoi astăzi după-amiază, zise calm Jack.

Remarca fu primită cu o privire furioasă. Fiică-sa trase un chiot în momentul în care cățeluşul începu să-i roadă tocul unui pantof.

— Nu e la fel de mare ca un poney, dar cred că asta e exact ceea ce trebuie.

— Tu să-l dresezi!

— N-o să fie greu. Provine dintr-o familie bună. Ştii, tatăl lui e campionul Victor Hugo Black din Chesapeake! Labradori au botul moale şi iubesc copiii, continuă Jack. L-am programat deja pentru ore.

— Ce fel de ore?

Cathy era acum complet amețită.

— Rasa se numeşte Labrador de aport, remarcă Jack.

— Cât creşte de mare?

---

[34] Aluzie la echipa de fotbal american *Chicago Bears (n. tr.).*

— O, s-ar putea să ajungă la treizeci şi cinci de kilograme.

— Va fi mai mare decât ea!

— Da şi le place să înoate. Ar putea avea grijă de ea în piscină.

— Dar noi nu avem piscină!

— În trei săptămâni vom avea.

Jack zâmbi din nou.

— Doctorul Schenk a spus că înotul este un bun tratament.

— Da' ştiu c-ai fost ocupat! observă Cathy.

Acum cea care zâmbea era ea.

— Eram gata-gata să iau un Newfoundland, dar sunt prea mari – un metru.

Jack nu îi mai spuse că primul lui gând fusese să ia un câine suficient de mare ca să sfâşie pe oricine se va apropia de fiică-sa şi că numai bunul lui simț îl împiedicase în cele din urmă să o facă.

— Ei bine, iată şi prima ta sarcină, spuse Cathy arătând cu degetul spre o mică băltoacă.

Jack luă un şervețel ca să şteargă gresia. Când se aplecă, fiică-sa aproape că îl strânse de gât cu îmbrățişarea ei. Făcu tot ce putu pentru a se controla. Sally nu ar fi înțeles de ce plânge tatăl ei. Lumea se afla din nou pe făgaşul ei normal. „Numai de am putea-o ține aşa”.

— O să am fotografiile mâine. Am vrut să le fac înainte să înfrunzească pomii, fiindcă atunci n-o să se mai poată vedea casa de pe drum, spuse Alex, după care făcu un rezumat al rezultatelor cercetării sale.

— Ce ştii despre alarmă?

Alex citi informațiile din carnețel.

— De unde dracu' le-ai obținut?

Dobbens râse în timp ce desfăcea o cutie de bere.

— E simplu: dacă vrei informații despre un sistem de alarmă, telefonezi companiei care l-a instalat şi spui că eşti de la o companie de asigurări. Le dai un număr de poliță de asigurare – fals, desigur – şi ei îți comunică toate informațiile de care ai nevoie. Ryan are un sistem exterior şi un sistem de siguranță „cu chei”, ceea ce înseamnă că la compania care a instalat alarma se găsesc cheile de la casă. Pe undeva pe-afară au şi raze infraroşii. Probabil în copacii de pe alee. Tipul nu e prost, Sean.

— Nu contează!

— Bine; dar vreau să ştii. Încă ceva.

— Ce?

— De data asta copilul să nu fie atins. Şi nici soţia, dacă putem.

— Nu fac parte din plan, îl asigură Miller. „Al dracului de pămpălău! Ce fel de revoluţionar crezi că eşti?”

— Asta-i condiţia pusă de oamenii mei, continuă Alex, rostind numai o parte din adevăr. Trebuie să înţelegi, Sean, că rănirea copiilor este prost privită aici. Nu e genul de imagine de care să avem nevoie, pricepi?

— Şi vrei să vii cu noi.

Dobbens aprobă dând din cap.

— S-ar putea să fie necesar.

— Cred că ar trebui să evităm asta. Ar însemna lichidarea tuturor celor care v-au văzut la faţă.

„Eşti cam tâmpit”, se gândi Dobbens, deşi Miller avea perfectă dreptate: morţii nu vorbesc.

— Foarte bine. Tot ceea ce trebuie să facem acum e să găsim o cale pentru a slăbi o vreme vigilenţa celor care le asigură securitatea, spuse irlandezul. Aş prefera să evităm forţa brută.

— M-am gândit şi eu la asta.

Alex făcu o scurtă pauză înainte de a continua.

— Cum reuşesc armatele?

— Ce vrei să spui? întrebă Miller.

— Vreau să spun, marile planuri, cele care într-adevăr merg… ei bine, merg pentru că-i arăţi celuilalt ceva ce se aşteaptă să vadă, corect? Îl faci să meargă pe o pistă falsă, dar trebuie să fie un fals bine făcut. Trebuie să-i facem să caute ceva ce nu există, într-un loc greşit şi să împrăştie şi vorba.

— Şi cum facem asta?

După două minute exclamă:

— Aha!

Alex se retrase în dormitorul său, lăsându-l pe Miller în faţa televizorului pentru a citi materialul. Una peste alta, călătoria fusese foarte folositoare. Planul începuse să se contureze. Le vor trebui o mulţime de oameni, dar asta nu era o surpriză.

În mod curios, respectul său pentru Alex se redusese. Omul era competent, desigur, chiar genial în planul lui de diversiune – dar sentimentalismul ăsta absurd îl scotea din sărite. Nu că pe Miller l-ar fi bucurat ideea de a răni un copil, dar dacă aşa cerea revoluţia, atunci era un preţ obligatoriu ce trebuia plătit. În plus, atrăgea atenţia oamenilor: le spunea că el şi organizaţia sa erau serioşi. Atâta timp cât Alex nu va trece peste asta, nu va reuşi. Dar aceasta nu era problema lui Miller. Partea întâi a operaţiunii era

deja clară în mintea sa. Partea fusese întocmită mai demult şi chiar pusă în aplicare, dar zădărnicită. „Nu însă şi de data asta”, îşi promise Miller.

A doua zi, Alex îi aduse fotografiile şi îl conduse cu maşina până la o stație periferică a metroului. Miller luă metroul până la Aeroportul Național, pentru a prinde prima din cele patru curse care aveau să-l ducă acasă.

Jack intră în dormitorul lui Sally cu puțin timp înainte de ora unsprezece. Câinele – fiica sa îl botezase Ernie – stătea ghemuit într-un colț. Era unul din lucrurile cele mai înțelepte pe care le făcuse vreodată. Lui Sally îi plăcea prea mult de Ernie ca să mai bage în seamă propriile-i răni şi se ținea tot timpul după el, atât cât îi permiteau picioarele ei slăbite Iar asta era suficient pentru ca Jack să treacă cu vederea unele inconveniente – faptul că murdărea casa şi că ronțăia pantofii. În câteva săptămâni, fata se va reface complet. Înainte de a pleca, Jack aranjă puțin păturile. Cathy era deja în pat atunci când ajunse în dormitorul lui.

— E bine?

— Doarme ca un înger, răspunse Jack în timp ce se băga în pat lângă ea.

— Şi Ernie?

— E pe undeva pe acolo. L-am auzit cum dă din coadă şi izbeşte peretele.

O cuprinse cu brațele. Era greu să se apropie de ea acum. Puse o mână pe abdomenul ei, mângâind forma copilului încă nenăscut.

— Cu ăsta mic cum stăm?

— În sfârşit, e liniştit. Doamne, dar e foarte activ. Nu-l trezi!

Îl miră ideea absurdă că bebeluşii pot fi treziți înainte de a se naşte, dar nu te puteai certa cu o doctoriță.

— E un el?

— Aşa spune Madge.

— Dar ce spune despre tine?

Îi simți coastele. Erau prea ieşite. Soția lui fusese întotdeauna cam slabă, dar acum era prea de tot.

— Mă îngraş din nou, răspunse Cathy. Nu fi îngrijorat! Totul e bine.

— Bine.

O sărută.

— Asta-i tot? auzi el în întuneric.

— Crezi că poți face față la mai mult?

— Jack, mâine nu trebuie să mă duc la serviciu, sublinie ea.

— Dar unii trebuie s-o facă! protestă el, descoperind curând că inima lui era de altă părere.

21
Planuri

— E un tip minuțios, observă O'Donnell.

Miller revenise cu copii după fotografiile aeriene de care făcuse rost Dobbens, cu hărțile topografice şi fotografii ale casei lui Ryan şi de pe pământ şi dinspre apă. Alăturat, erau nişte note dactilografiate cu observațiile făcute de oamenii săi şi alte informații considerate a fi de interes.

— Din păcate, amestecă simțămintele personale în ceea ce face, observă rece Miller.

— Tu nu faci asta, Sean, nu-i aşa? glumise O'Donnell.

— Nu se va mai întâmplă, promise responsabilul cu operațiunile.

— Bine. Important este să învățăm din greşeli. Acum hai să vedem operațiunea propusă de tine.

Sean scoase încă două hărți şi timp de douăzeci de minute îşi expuse ideile. Încheiase cu propunerea lui Dobbens: organizarea unei diversiuni.

— Îmi place.

Se întoarse către responsabilul său cu informațiile.

— Michael, ce zici?

— Rezistența va fi formidabilă, desigur, dar planul a prevăzut şi asta. Singurul lucru care mă frământă e faptul că va fi nevoie de aproape toți oamenii.

— Nimic altceva nu pare fezabil, replică Miller. Problema nu e cum să ajungem cât mai aproape, ci cum să plecăm din zonă după îndeplinirea misiunii. Timpul este de importanță vitală.

— Şi atunci când timpul este de importanță vitală, simplitatea este o necesitate, se arătă de acord O'Donnell. Ce-ar mai putea încerca adversarul?

— Cred că nimic, spuse McKenney. Dar trebuie să punem răul înainte.

— Elicoptere, a spus Miller. Era să ne-o facă ultima oară. Nu e însă nici o problemă, dacă suntem pregătiți pentru asta.

— Foarte bine, spuse O'Donnell. Şi partea a doua a operațiunii?

— Trebuie să ştim în mod clar unde se vor afla toate țintele,

spuse McKenney. Când vrei să-mi trezesc oamenii?

Respectând ordinul, agenți infiltrați stătuseră liniştiţi timp de câteva săptămâni.

— Nu încă, răspunse comandantul gânditor. Din nou o problemă de timp, Sean?

— Cred că trebuie să aşteptăm până se vor stabili toate detaliile şi abia după aia să acţionăm.

— Da. Ultima oară s-a dovedit a fi o idee bună, fu de acord comandantul. De câți oameni ai nevoie pentru operațiune?

— Nu mai puțin de cincisprezece. Cred că putem conta pe trei oameni pregătiți ai lui Alex, inclusiv el însuşi. Mai mult de atât – nu, trebuie să-i limităm participarea la maximum.

— De acord, spuse McKenney.

— Şi pregătirea? întrebă O'Donnell.

— Cea mai mare parte am făcut-o deja.

— Şi totuşi, când începe?

— Cu o lună înainte, răspunse Miller. Mai devreme ar însemna o irosire de resurse. Şi oricum am o mulțime de treburi de făcut.

— Aşa că astea-s planurile, zise Murray. Le puteți ține la ambasada voastră sau le depunem noi la Blair House, chiar peste drum de Preşedinte.

— Cu tot respectul pentru băieții voştri din Serviciul Secret...

Şeful Grupului de Protecție a Diplomaților (GPD) nu trebui să mai continue. Siguranța Maiestăților cădea în răspunderea lui şi nu le-ar fi încredințat-o unor străini decât dacă ar fi fost nevoit să o facă.

— Da, înțeleg. Vom primi ajutor din partea unei grupe complete de securitate de la Serviciul Secret, plus oameni de legătură din partea FBI-ului şi obişnuitul sprijin al poliției locale. În sfârşit, vom avea. Două grupe în stare de alertă tot timpul cât vor sta acolo, una în Washington şi una de rezervă la Quantico.

— Câți oameni ştiu? întrebă Ashley:

— Serviciul Secret şi oamenii de la FBI au fost deja informați. Atunci când echipa voastră antemergătoare va ajunge acolo, majoritatea locurilor vor 6 fost deja inspectate. Polițiştii locali nu vor fi informați decât la momentul potrivit.

— Ai spus că majoritatea locurilor au fost cercetate – asta înseamnă că nu toate? întrebă Owens.

— Vrei să controlăm şi punctele neanunțate tot acum?

— Nu-i cam devreme?

— Nu, nu vreau, a scuturat din cap omul de la GPD. E şi aşa destul de rău că îi expunem anunțând programul oficial din vreme. Nu este încă oficial că vor merge acolo, doar ştii asta. Elementul surpriză este apărarea noastră cea mai bună.

Owens se uită la colegul său, dar nu reacționă. Şeful GPD se afla pe lista de suspecți, iar ordinele erau să nu permită nimănui să cunoască detaliile referitoare la anchetă. Owens îl considera „curat”, dar detectivii săi descoperiseră câteva nereguli în viața personală a individului care scăpaseră tuturor verificărilor anterioare de securitate. Până în clipa în care vor fi siguri că nu exista riscul de a fi şantajat, nu i se va permite să ştie că unii suspecți văzuseră deja itinerarul. Comandantul serviciului C-13 îi aruncă lui Murray o privire ironică.

— Domnilor, cred că exagerați, dar asta e treaba voastră, afirmă omul de la FBI în timp ce se ridica în picioare. Oamenii voştri zboară acolo mâine?

— Da.

— Bine. Chuck Avery de la Serviciul Secret îi va aştepta la aeroportul Dulles. Spune-le să nu fie sfioşi şi să ceară ce au nevoie. Veți avea cooperarea noastră completă.

Îi urmări în timp ce plecau. După cinci minute, Owens a revenit.

— Ce mai e, Jimmy?

Murray nu era surprins.

— Ce progrese ați mai făcut în privința tipilor care l-au atacat pe Ryan?

— Nimic în ultimele două săptămâni, recunoscu Murray. Tu?

— Noi s-ar putea să avem un fir – ca să fiu mai exact: apreciem că ar putea fi un fir.

Omul FBI-ului rânji.

— Mda! Am priceput. Cine e?

— Geoffrey Watkins.

Tresări.

— Tipul de la externe? La naiba! Mai e pe listă cineva pe care să-l ştiu?

— Tipul cu care tocmai ai vorbit. Oamenii lui Ashley au descoperit că nu-i prea este fidel soției.

— Băieți sau fete?

Întrebarea lui Murray fusese inspirată din felul cum Owens spusese asta.

— Vrei să spui că nu ştie, Jimmy?

— Nu ştie că itinerarul a transpirat, ajungând poate la

cunoştinţa unor oameni răi. Watkins e unul dintre ei şi tot aşa prietenul nostru de la GPD.

— A, aşa mai merge! Planurile se poate să fi transpirat, dar nu-i poţi spune asta şefului echipei de securitate, întrucât el însuşi s-ar putea să fie unul din…

— E puţin probabil, dar trebuie să fim precauţi.

— Anulează călătoria, Jimmy. Dacă vreţi să-l daţi în gât, atunci anuleaz-o, dă-o dracului.

— Nu putem. Nu o vom face. Am vorbit cu Alteţa Sa alaltăieri şi i-am expus problema. Refuză a viaţa să-i fie condusă astfel.

— De ce-mi spui asta?

Murray dădu ochii peste cap.

— Trebuie să spun şi eu cuiva, Dan. Dacă nu le pot spune colegilor mei, atunci…

Owens dădu din mână.

— Tu vrei să anulăm călătoria în locul vostru, nu-i aşa? întrebă Murray.

Ştia că Owens nu putea răspunde la o astfel de întrebare.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume. Vrei ca oamenii noştri să vă avertizeze că există posibilitatea unui atac şi că unul din băieţii voştri buni s-ar putea să fie rău.

— Corect!

— Ai noştri or să se bucure grozav, ce să zic…

— Crezi că eu sar într-un picior? veni replica lui Owens.

— Ei bine, asta îi mai dă lui Bill Shaw o temă de gândire.

Un alt gând îi trecu prin minte.

— Jimmy, ai atârnat pe cârlig o momeală, numai că e vie şi al dracului de scumpă!

— Ştie şi el asta. E treaba noastră să ţinem rechinii departe, nu-i aşa?

Murray dădu din cap. Soluţia ideală ar fi să se găsească o cale pentru a anula călătoria, în felul acesta aruncând problema înapoi la Owens şi Ashley. Dar asta însemna implicarea Departamentului de Stat. Băieţii vor respinge ideea, Murray ştia bine. Nu puteai anula invitaţia adresată unui şef de stat numai fiindcă FBI-ul şi Serviciul Secret nu se simţeau în stare să-i asigure securitatea America ar fi expusă ridicolului, vor afirma ei.

— Ce ai despre Watkins? întrebă după o clipă.

Owens evidenţie „probele”.

— Asta-i tot?

— Facem săpături, dar până acum nu avem nimic substanţial.

De acord, totul ar putea fi o coincidență.

— Nu. Mi se pare că ai dreptate!

Nici Murray nu credea în coincidențe.

— Dar la mine n-ai putea veni cu aşa ceva în fața juraților. Te-ai gândit să mai schimbi puțin jocul?

— Vrei să spui să operăm o schimbare în program? Da, am făcut-o. Dar după aceea? Am putea face asta, să vedem dacă Watkins se duce la magazin şi să-i arestăm pe amândoi acolo – dacă putem dovedi că ceea ce se întâmplă este ceea ce credem noi că este. Din păcate, asta ar însemna să renunțăm la singurul fir pe care l-am avut-o vreodată spre ULA, Dan. Acum îl supraveghem pe Cooley îndeaproape. El îşi vede de călătoriile lui. Dacă-i găsim pe cei cu care ia legătura, atunci putem descoperi totul. Ceea ce propui este o opțiune, dar nu cea mai bună. Timp avem, ştii bine. Mai sunt câteva luni până va trebui să facem ceva drastic.

Murray dădu din cap, dar nu pentru a-şi da acordul, cât a înțelegere. Posibilitatea găsirii şi distrugerii grupului lui O'Donnell trebuie să o fost chinuitoare pentru Scotland Yard. Închiderea lui Cooley ar distruge totul. Nu era ceva care să fi fost pregătit în grabă. Ştia că FBI-ul ar gândi la fel.

— Jack, vreau să mergi cu mine, spuse Marty Cantor. Fără întrebări!

— Poftim? întrebă Ryan alegându-se cu o privire acuzatoare. Bine, e-n regulă.

Luă dosarele la care lucra şi le închise în fişet, după care îşi puse jacheta. Cantor îl conduse către lift. După ce ajunse la etajul întâi, se îndreptă repede spre vest, în clădirea anexă aflată în spatele clădirii centrale. Odată ajunşi în interiorul clădirii celei noi, trecură prin cinci puncte de control de securitate. Era un record pentru Ryan şi se întreba dacă nu cumva Cantor trebuise să reprogrameze computerul de control al trecerilor pentru a i se permite să ajungă în clădire. După zece minute erau la etajul patru, într-o cameră identificată numai după numărul ei.

— Jack, ți-l prezint pe Jean-Claude. Este un coleg de-al nostru din Franța.

Ryan dădu mâna cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el, a cărui față era întruchiparea ironiei civilizate.

— Marty, ce înseamnă asta?

— Domnule profesor Ryan, zise Jean-Claude, sunt informat că dumneavoastră sunteți omul căruia trebuie să-i mulțumim...

— De ce? îl opri Ryan. Ah!

Francezul îl conduse la un monitor TV.

— Jack, nu ai văzut treaba asta niciodată, îi spuse Cantor în timp ce pe ecran se forma o imagine. Trebuie să fi fost luată din satelit, pentru că unghiul se schimba încet.

— Când? întrebă el.

— Azi-noapte, după ora noastră, circa ora trei noaptea, ora locală.

— Corect! aprobă Jean-Claude, cu ochii fixați pe ecran.

Era tabăra 20, își zise Ryan. Cea care aparținea mișcării „Action Directe". Spațiul dintre barăci îi era familiar. Fotografia în infraroșu arăta că în trei din barăci funcționau încălzitoarele. Luminozitatea semnalelor de căldură îi spunea că temperatura la sol trebuie să fi fost apropiată de aceea a înghețului. În sudul taberei, în spatele unei dune, erau parcate două vehicule. Cadrul se apropie și câteva siluete estompate începură să se miște în cadrul înghețat. După felul cum se mișcau erau soldați. Numără opt inși, împărțiți în două grupuri egale. Lângă una din barăci era o lumină vie. Părea să fie un bărbat în picioare acolo. „Ora trei dimineața, când funcțiile biologice sunt cele mai scăzute". Unul din soldații din paza taberei fuma în timpul serviciului, încercând, fără îndoială, să nu adoarmă. Era o greșeală, își spuse Ryan. Flacăra chibritului distrugea vederea pe timp de noapte. „Ah, dar"...

— Acum! zise Jean-Claude.

O flacără scurtă porni dinspre unul dintre cei opt intruși. Era ciudat să vezi, dar să nu auzi nimic. Ryan nu putea spune dacă santinela a fost clintită din loc, dar țigara i-a zburat vreo doi metri prin aer, după care ambele imagini au rămas nemișcate. Asta e un omor, își spuse. „Doamne Dumnezeule, la ce mă uit?" Cele opt umbre palide se apropiară de tabără. Mai întâi intrară în ghereta santinelei – întotdeauna aceeași, pretutindeni. O clipă mai târziu, ieșeau din nou.

Apoi se reîmpărțiră în două grupuri de câte patru, fiecare grup îndreptându-se spre una din barăcile „luminate".

— Cine sunt soldații? întrebă Jack.

— Parașutiști, răspunse simplu Jean-Claude.

Câțiva reapărură după treizeci de secunde. După un minut, apărură și ceilalți – mai mulți decât intraseră, văzu Ryan. Doi păreau că transportă ceva. Apoi pe ecran apăru un obiect, o lumină strălucitoare care punea în umbră alte părți ale imaginii – era un elicopter, motoarele acestuia sclipind intens în filmul în

infraroşu. Calitatea imaginii se deteriora şi camera de luat vederi se dădu înapoi. În zonă mai erau încă două elicoptere. Unul ateriză lângă vehicule şi jeepurile fură urcate în el. După ce acest elicopter se ridică, celălalt zbură la joasă înălțime, urmând urmele vehiculelor pe câțiva kilometri şi ştergându-le cu ajutorul curentului format de elice. Când locul acțiunii ieşi din raza vizuală a satelitului, toată lumea era plecată. Întreaga operațiune durase mai puțin de zece minute.

— Repede şi curat! remarcă Marty.

— Ați prins-o? se simți dator să întrebe Jack.

— Da, răspunse Jean-Claude. Împreună cu alți cinci, din care patru vii. I-am luat pe toți, dar santinelele taberei, regret că spun asta, nu au supraviețuit evenimentului.

Regretele francezului fuseseră introduse de formă. Fața lui arăta ceea ce simțea cu adevărat.

— Vreunul din oamenii voştri a fost rănit? întrebă Cantor.

Francezul dădu amuzat din cap.

— Nu. Toți dormeau, ați văzut. Unul dormea cu pistolul lângă hamac şi a făcut greşeala să ajungă la el.

— L-ați luat pe toți? Chiar şi santinelele?

— Desigur. Acum sunt toți în Ciad. Cei în viață sunt anchetați.

— Cum ați aranjat sincronizarea cu satelitul? întrebă Jack.

— O coincidență fericită, veni răspunsul, însoțit de o uşoară ridicare din umeri.

„Corect, îşi zise Jack. Coincidență! Tocmai am urmărit filmul morții a trei sau patru oameni. Terorişti, se corectă Cu excepția santinelelor, care doar îi ajutau pe terorişti. Sincronismul nu putea să fie un accident. Francezii voiau ca noi să ştim că sunt implicați cu adevărat în acțiuni antiteroriste”.

— De ce mă aflu aici?

— Dar dumneavoastră ați făcut posibilă o astfel de acțiune! Afirmă Jean-Claude. Am plăcerea de a vă transmite mulțumirile țării mele.

— Ce se va întâmpla cu oamenii pe care i-ați prins? vru să ştie jack.

— Ştiți câți oameni au omorât? Pentru crimele acelea vor răspunde. Se va face dreptate, asta se va întâmpla.

— Ai vrut să vezi un succes, Jack, zise Cantor. Ei bine, tocmai l-ai văzut.

Ryan analiză acest lucru îndepărtarea cadavrelor santinelelor îi spuse cum se va termina operațiunea. Nimeni nu trebuia să ştie ce

se întâmplase. Desigur, în urmă rămăseseră nişte găuri de gloanțe şi câteva pete de sânge, dar nici un cadavru. Cei care făcuseră raidul îşi acoperiseră în întregime urmele. Întreaga operațiune putea fi negată. Nu rămăsese în urmă nimic acuzator la adresa francezilor. În acest sens, fusese o operațiune perfect acoperită. Şi dacă se consumase atâta energie pentru a o face astfel, nu existau motive serioase pentru a bănui că oamenii din „Action Directe" vor apărea în fața unui tribunal. „Doar nu v-ați străduit atâta ca să riscați apoi publicitatea unui proces, îşi spuse Ryan. La revedere, Francoise Theroux..."

„I-am condamnat pe aceşti oameni la moarte", îşi dădu, în cele din urmă, seama Numai unul şi era suficient pentru a-i tulbura conştiința. Îşi aduse aminte de fotografia de la poliție în care îi văzuse fața şi de imaginea vagă luată din satelit a unei fete în bikini.

— A omorât cel puțin trei oameni, spuse Cantor, citind pe fața lui Jack.

— Profesore Ryan, aia nu are pic de inimă Nici un sentiment. Nu trebuie să te laşi indus în eroare de fața ei, îl sfătui Jean-Claude. Nu toți arată ca Hitler.

Ryan ştia însă că era numai o parte din adevăr. Înfățişarea ei îi amintea pur şi simplu că era vorba de o ființă omenească a cărei viață fusese scurtată cu brutalitate. „Aşa cum şi ea le-a scurtat-o altora", îşi spuse Jack. Recunoscu că nu ar fi avut nici o strângere de inimă dacă numele ei ar fi fost Sean Miller.

— Iertați-mă, spuse el, dar trebuie să fie de vină firea mea romantică.

— Da, probabil, spuse generos francezul E un incident regretabil, într-adevăr, dar oamenii aceia l-au ales, profesore şi nu dumneata. Ai ajutat la răzbunarea vieților multor oameni nevinovați şi le-ai salvat pe cele ale unor oameni pe care nu o să-i cunoaştem niciodată. Se va trimite o notă oficială de mulțumiri – secretă, desigur – pentru sprijinul acordat.

— Ne-a făcut plăcere să vă ajutăm, domnule colonel, spuse Cantor.

Îşi strânseră mâinile şi Marty îl conduse pe Jack înapoi, în clădirea principală.

— Nu ştiu dacă o să pot să mai văd vreodată ceva asemănător, îi spuse Ryan pe coridor. Vreau să spun că ar fi mai bine să nu le ştiu fețele. Vreau să spun... La dracu'! Nu ştiu ce vreau. Poate – este... altcumva atunci când priveşti lucrurile din afară, ştii? Prea

semăna cu urmărirea la televizor a unui meci de fotbal, dar nu era un meci de fotbal. Oricum, cine era tipul?

— Jean-Claude este şeful rezidenţei DGSE din Washington şi omul de legătură. Am primit o nouă fotografie acum o zi şi jumătate. Aveau operaţiunea gata pregătită şi au pus lucrurile în acţiune în decurs de numai şase ore. O performanţă impresionantă.

— Îmi închipui că au vrut să ne impresioneze. Nu-i mai duc în Franţa, nu-i aşa?

— Nu. Mă îndoiesc că oamenii aceia se vor întoarce în Franţa pentru a fi judecaţi. Îţi aminteşti ce probleme au avut ultima oară când au judecat public câţiva membri ai mişcării „Action Directe”? Juraţii au început să primească telefoane la miezul nopţii şi procesul s-a stins. Probabil că nu mai vor aşa ceva.

Cantor se încruntă.

— Ei bine, noi nu trebuie să ne băgăm. Sistemul lor este diferit de al nostru. Noi nu am făcut decât să furnizăm informaţii unui aliat.

— Un tribunal american ar putea califica asta drept complicitate la asasinat.

— Poate, recunoscu Cantor. Eu, personal, prefer să-i spun aşa cum i-a spus Jean-Claude.

— Atunci de ce te retragi în august? îl întrebă Ryan. Cantor răspunse fără a se uita la el:

— Poate că într-o zi o să afli, Jack.

Din nou singur în birou, Ryan nu putea să-şi ia gândurile de la ceea ce văzuse. La opt-nouă mii de kilometri depărtare, agenţii direcţiei „acţiune” din DGSE o anchetau acum pe fata aceea. Dacă s-ar fi Scut un film, tehnicile ar fi fost brutale. Ceea ce foloseau ei în viaţa adevărată, Ryan nu voia să ştie. Îşi spuse că membrii mişcării „Action Directe” şi-o făcuseră cu mâna lor. În primul rând, aleseseră în mod conştient să fie ceea ce erau. În al doilea rând, violând, anul trecut, sistemul legal francez, le dăduseră duşmanilor lor o scuză pentru a ocoli garanţiile constituţionale. Dar era aceasta într-adevăr o scuză?

— Ce-ar spune oare tata despre toate astea? Murmură. Apoi veni, orbitoare, întrebarea următoare. Ryan ridică receptorul şi formă numărul.

— Cantor!

— De ce, Marty?

— Cum de ce, Jack?

— De ce m-ai lăsat să văd ceea ce am văzut?

— Jean-Claude a vrut să te cunoască şi a mai vrut să vezi la ce au dus informaţiile tale.

— Asta-i o gogoriță, Marty! Mi-ai dat voie să urmăresc o transmisie prin satelit – de acord, înregistrată, dar cam tot aia e. Nu sunt mulți oamenii verificați care au acces la aşa ceva. Nu trebuia să ştiu eu cât de performant e satelitul. Ai fi putut să-i spui că nu sunt verificat şi cu asta, basta!

— Bine, bine! Ai avut timp să te mai gândeşti la asta. Spune-mi, ce crezi?

— Nu-mi place.

— De ce? îl întrebă Cantor.

— Au încălcat legea.

— Nu pe-a noastră. Aşa cum ți-am spus acum douăzeci de minute, tot ceea ce am făcut noi a fost să oferim informații unei țări prietene.

— Dar le-au folosit pentru a omorî oameni.

— Dar, Jack, pentru ce sunt informațiile? Ce-ar fi trebuit să facă? Nu, mai întâi răspunde la asta: şi dacă erau străini care uciseseră francezi în... în Liechtenstein, să zicem şi apoi se întorseseră repede la baza lor?

— Nu-i acelaşi lucru. Asta-i mai mult... mai mult un act de război – ce-au făcut cu santinelele din tabără. Oamenii după care s-au dus erau concetățeni de-ai lor care au comis crime în propria țară şi sunt supuşi legilor franceze.

— Şi dacă era o altă tabără? Ce-ar fi fost dacă paraşutiştii ne-ar fi făcut nouă un serviciu, sau englezilor şi i-ar fi luat pe prietenii noştri din ULA?

— Asta-i altceva! îi replică Ryan. „Dar de ce?” se întrebă o clipă mai târziu. La mijloc e ceva personal. Doar nu vrei să simt la fel în legătură cu asta.

— De ce nu?

Cantor închise.

Ryan se uită la telefon câteva clipe înainte de a-l pune în furcă. Ce încerca Marty să-i spună? Jack trecu în revistă evenimentele, încercând să ajungă la o concluzie care să aibă un sens.

Avea ceva sens? Avea sens ca disidenții politici să se exprime prin bombe şi mitraliere? Avea sens ca statele mici să folosească terorismul ca un fel de armă pentru a schimba politica statelor mai mari? mormăi Ryan. Asta depinde de care parte a barierei te afli – sau cel puțin erau oameni care gândeau în felul acesta. Era asta

ceva complet nou?

Era şi nu era. Terorismul sponsorizat de stat, sub forma pirateriei berbere, fusese primul test al Americii ca stat. Atunci, singura motivație a duşmanului fusese lăcomia. Statele berbere cereau un tribut pentru a permite trecerea navelor comerciale sub steag american, dar, în cele din urma, s-a hotărât că întrecuseră măsura. Preble a dus marina embrionară a SUA în Marea Mediterană pentru a pune capăt acestei practici – banii, pentru a pune capăt victimizării Americii, se corectă Jack.

„Doamne! Şi se întâmplă în acelaşi loc! gândi Ryan. Către malurile oraşului Tripoli”, spunea imnul marinei, locotenentul Presley O'Bannon, din Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite, atacase fortul de la Derna. Jack se întreba dacă locul o mai fi existând. Problema da, cu siguranță.

Violența nu se modificase. Ceea ce se schimbase erau regulile după care acționau statele mari şi obiectivele duşmanilor lor. Cu două sute de ani în urmă, atunci când un stat mic se revolta contra unui stat mai mare, vapoarele şi trupele rezolvau problemele. Acum, nu mai era la fel de simplu Acum țările mici aveau arsenale de arme moderne, care ar putea face astfel de expediții represive prea costisitoare pentru țările care au învățat să cruțe viețile tineretului lor. Un regiment nu ar mai putea rezolva problemele, iar deplasarea unei întregi armate nu ar mai fi aşa de simplă. Ştiind acest lucru, țările mici puteau produce ele însele rău sau, mai sigur, să-i sponsorizeze pe alții ca să o facă – „în mod nedetectabil” – pentru a-şi îndrepta oponentul mai mare în direcția dorită. Nu era nici o grabă, un astfel de conflict mocnit putea dura ani în şir, aşa de mici erau cheltuielile de resurse şi aşa de scăzut numărul vieților umane luate sau pierdute.

Ceea ce era nou nu era violența, ci siguranța statului care fie că o realiza, fie o sponsoriza. Până nu se schimba asta, omorurile nu aveau să se oprească.

Aşa că, la nivel internațional, terorismul era o formă de război care nici măcar nu trebuia să întrerupă relațiile diplomatice normale. America însăşi avea ambasade în câteva țări şi are şi astăzi. Totuşi, acasă era tratat ca o crimă. La Old Bailey îl înfruntase pe Miller, îşi reaminti Ryan şi nu o curte marțială. *Pot să folosească până şi asta contra noastră îşi dădu seama cu surprindere. Îşi pot desfăşura propriul război, dar noi nu-l putem recunoaşte ca atare fără a renunța la unele din nevoile societății noastre. Dacă U tratăm pe terorişti ca activişti motivați din punct de*

vedere politic, îi onorăm nemeritat Dacă îi tratăm ca soldați şi îi ucidem ca atare, le dăm legitimitate şi încălcăm propriile noastre legi. Cu puțină imaginație, crima organizată ar putea fi considerată o formă de terorism, ştia asta. Singura slăbiciune a teroriştilor era negativismul. Ei constituiau o mişcare politică fără altă convingere decât aceea că societatea în care trăiesc este nedreaptă. Atâta timp cât oamenii din societate simțeau altcumva, teroriştii erau cei care se înstrăinau de ea şi nu populația în întregime.

Sistemul democratic de care beneficiau teroriştii era şi cel mai mare duşman politic al lor. Obiectivul lor cel mai important trebuia să fie eliminarea sistemului democratic, transformând justiția în injustiție, trezind astfel simpatia societății pentru terorişti.

Eleganța pură a conceptului era năucitoare. Teroriştii puteau duce un război simțindu-se protejați tocmai de sistemul democratic al duşmanului lor. Dacă acest sistem ar fi îndepărtat, teroriştii ar putea câştiga sprijin politic, dar atâta timp cât el nu era îndepărtat, era extrem de greu pentru ei să piardă. Ei ar putea întoarce o societate împotriva ei însăşi şi a celor mai importante precepte ale ei, obligând-o să se schimbe. Se puteau mişca după cum voiau, profitând de libertatea care defineşte un stat democratic şi să primească întregul sprijin de care aveau nevoie de la un stat cu care societatea în care trăiau nu voia sau nu putea să trateze.

Singura soluție era cooperarea internațională. Teroriştilor trebuie să li se taie sprijinul. Bazându-se numai pe resursele lor, teroriştii ar deveni o simplă rețea a crimei organizate. Dar țările democratice găseau că le este mai uşor să se ocupe singure de problemele lor interne decât să se unească şi să dea o lovitură hotărâtoare celor care le-au ațâțat, în ciuda tuturor afirmațiilor că lucrurile stau exact invers. Oare tocmai se schimbase situația asta? CIA furnizase date despre terorişti altcuiva şi pe baza acestor date se acționase. Ceea ce văzuse mai devreme era de aceea un pas înainte în direcția cea bună, chiar dacă nu era, în mod necesar, pasul corect. Ryan îşi spuse că tocmai asistase la una din multele imperfecțiuni din lume, dar cel puțin una îndreptată spre direcția potrivită. Ceea ce îl deranjase era o consecință a civilizației sale. Faptul că acum îşi oferea o explicație rațională era un rezultat al… al ce?

Cantor intră în biroul amiralului Greer.

— Ei bine? întrebă directorul adjunct cu informațiile.

— Îi dau calificativul B plus, poate minus A. Depinde ce va învăţa din asta.

— Remuşcări?

— Mda!

— A sosit vremea să afle cum stau într-adevăr lucrurile. Toată lumea trebuie să afle asta. Va rămâne, spuse Greer.

— Probabil.

Furgoneta încercă să intre pe aleea care trecea pe sub clădirea Hoover, dar o santinelă îi făcu semn că accesul e interzis. Şoferul se înfurie, dar nu prea tare, încercând să găsească o altă cale. Circulaţia intensă îl cam încurca. Ocoli totuşi clădirea şi în cele din urmă ajunse într-un parking cu plată. Paznicul strâmbă din nas când văzu vehiculul plebeian – era obişnuit mai mult cu Buick-uri şi Cadillac-uri – şi îşi arătă fără menajamente dispreţul în timp ce le indica un loc liber. Şoferul şi fiul lui nu se sinchisiră însă. Coborâră şi traversară strada, mergând pe jos pe aleea pe care autovehiculului i se interzisese accesul în final, ajunseră la o uşă şi intrară.

Agentul de serviciu îi observă pe cei doi oameni, cam prost îmbrăcaţi, cel mai în vârstă ducând ceva sub jacheta de piele. Deveni vigilent. Le făcu semn cu mâna stângă, dreapta strecurându-i-se în altă parte.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Salut! Am ceva pentru dumneata.

Omul desfăcu jacheta şi scoase de sub braţ un pistol-mitralieră. Dar, curând, află că nu aceasta era calea cea mai bună pentru a aborda FBI-ul.

Agentul îi smulse arma şi o trânti pe masă, scoţându-şi propriul revolver. Apăsase deja pe butonul de alarmă de sub tăblia mesei, aşa că în încăpere îşi mai făcură apariţia doi agenţi. Abia acum cel de la masă cercetă arma, asigurându-se că nu prezenta nici un pericol.

— L-am găsit! anunţă puştiul mândru.

— Poftim? spuse unul din agenţii care veniseră val-vârtej.

— Şi m-am gândit să-l aduc aici, spuse tatăl flăcăului.

— Ce dracu’? izbucni agentul de la masă.

— Să-l vedem!

Mai apăruse un agent, venit dintr-o cameră alăturată, plină de monitoare TV care supravegheau intrarea. Omul din spatele mesei controlă din nou arma, pentru a se asigura că era în regulă, după

care i-o înmână.

Era un Uzi, pistolul-mitralieră israelian de nouă milimetri folosit în întreaga lume pentru calitatea, echilibrul şi precizia lui. Metalul cu aspect de tinichea (Uzi este orice, numai o tinichea, nu, cu toate că aşa arată) era acoperit de rugină, iar din magazie curgea apă. Agentul trase de manşon şi se uită pe țeavă. Se trăsese cu ea şi de atunci nu mai fusese curățată. Era imposibil de spus când se întâmplase acest lucru, dar nu existau multe cazuri nerezolvate ale FBI în care să se fi folosit o astfel de armă.

— Unde ați găsit-o, domnule?

— Într-o carieră de piatră, cam la patruzeci şi cinci de kilometri de aici, spuse omul.

— *Eu* am găsit-o, sublinie băiatul.

— Aşa e, el a găsit-o! aprobă tatăl. Mi-am închipuit că aici trebuie să o aduc.

— V-ați gândit bine, domnule! Vreți să veniți, vă rog, cu mine?

Agentul de la masă le dădu două permise de „vizitatori”. El şi ceilalți doi agenți de serviciu la intrare se întoarseră la treburile lor, întrebându-se ce dracu’ fusese asta.

La ultimul etaj al clădirii, cei câțiva oameni aflați pe coridor fură surprinşi să vadă un bărbat cu un pistol-mitralieră în mână, dar ar fi însemnat să trădeze stilul casei dacă i-ar fi acordat prea multă atenție – la urma urmei, omul avea un permis FBI şi ducea arma cum trebuie. Când intrară într-un birou, totuşi, prima secretară care îi văzu tresări.

— Bill e înăuntru? întrebă agentul.

— Da, îl voi…

Ochii nu i se mai desprindeau de pe armă.

Bărbatul îşi invită oaspeții să-l urmeze şi se îndreptă spre biroul lui Shaw. Uşa era deschisă. Shaw discuta cu unui din oamenii lui. Agentul special Richard Alden se duse direct la masa lui Shaw şi a pus arma pe sugativă.

— Iisuse Hristoase, Richie!

Shaw se uită în sus la agent, apoi înapoi la armă.

— Ce-i asta?

— Bill, aceşti doi oameni au intrat pur şi simplu în clădire şi ne-au dat-o. M-am gândit că s-ar putea să fie interesant.

Shaw se uită la cei doi vizitatori şi îi invită să ia loc pe canapeaua de lângă perete. Chemă imediat doi agenți, plus cineva de la laboratorul de balistică. În timp ce se aranjau lucrurile, secretara aduse o ceaşcă de cafea pentru tată şi un suc pentru fiu.

— Pot să ştiu cum vă numiţi, vă rog?

— Mă numesc Robert Newton şi ăsta este fiul meu, Leon.

Îşi spuse adresa şi numărul de telefon fără să mai fie întrebat.

— Şi unde aţi găsit arma? întrebă Shaw în timp ce subordonaţii lui luau notiţe.

— La cariera Jones. V-o pot arăta pe hartă.

— Ce căutai acolo?

— Pescuiam. Eu am găsit-o, le reaminti Leon.

— Eu adunam nişte lemne de foc, spuse bătrânul.

— Acum, vara?

— Cine-i prevăzător îşi face vara sanie, remarcă domnul Newton cât se poate de rezonabil. Eu sunt muncitor constructor, fierar-betonist, dar acum nu prea e de lucru, aşa că m-am dus după nişte lemne. Băiatul e liber de la şcoală şi l-am luat cu mine. În timpul cât tai lemne, lui Leon îi place să pescuiască, în carieră e peşte mare, adăugă făcând cu ochiul.

— Bun, e-n regulă, mormăi Shaw. Leon, ai prins vreunul?

— Nu, dar vara trecută era cât pe ce, răspunse puştiul.

— Şi după aceea?

Domnul Newton îi făcu semn lui fiu-său să povestească.

— Cârligul s-a prins în ceva greu, ştiţi şi am tras şi am tras şi iar am tras. S-a derulat tot firul şi am încercat tare, da’ n-am putut să bobinez. Aşa că l-am strigat pe tata.

— Am bobinat, explică domnul Newton. Când am văzut că-i o armă, aproape că am făcut pe mine. Acul era prins de trăgător. Ce fel de armă-i asta?

— Uzi. Este făcută în Israel, spuse expertul în balistică, ridicându-şi privirea de pe armă. A stat în apă cel puţin o lună.

Când auziră asta, Shaw şi unul dintre agenţi se uitară unul la altul.

— Mi-e teamă c-am umblat prea mult cu ea, se scuză Newton. Sper să nu fi stricat vreo amprentă.

— Nu după ce-a fost în apă, domnule Newton, replică Shaw. Şi aţi adus-o aici direct?

— Da, am scos-o – s-a uitat la ceas – acum o oră şi jumătate. În afară că am pus mâna pe ea nu i-am făcut nimic. N-avea încărcător.

— Te pricepi la arme? întrebă expertul în balistică.

— Am stat un an în Vietnam. Am fost în 173 aeropurtat. Cunosc destul de bine M-16, zâmbi Newton. Şi obişnuiesc să şi vânez, mai mult păsări şi iepuri.

— Povesteşte-ne despre cariera de piatră, spuse Shaw.

— E pe un drum lateral, la vreun kilometru de la şoseaua principală. Sunt o mulțime de copaci acolo. De acolo îmi iau eu lemne de foc. Nu ştiu al cui o fi locul. O mulțime de maşini merg acolo. Ştiți, e un loc de parcare pentru copii în nopțile de sâmbătă; cam ăsta-i locul.

— Ai auzit vreodată împuşcături pe acolo?

— Nu, doar în sezonul de vânătoare. Se găsesc şi veverițe acolo, sunt o mulțime. Aşa că ce-i cu arma? Vă spune ceva?

— S-ar putea. Tipul ăsta de armă a fost folosit în uciderea unui polițist şi...

— A, da! Doamna aia şi copilul ei din Annapolis, nu? Al dracului lucru!

Shaw s-a uitat la băiat. Avea vreo nouă ani, se gândi agentul şi nişte ochi inteligenți care priveau cu interes lucrurile pe care Shaw le avea pe pereți – o trecere în revistă a cazurilor rezolvate şi a funcțiilor pe care le ocupase.

— Domnule Newton, ne-ați făcut un mare serviciu.

— Da? răspunse Leon. Ce-o să faceți cu arma?

— În primul rând, o s-o curățăm. După aceea, o să tragem cu ea, răspunse expertul în balistică.

Se uită la Shaw.

— Poți să-ți iei gândul de la alte expertize. Apa din carieră trebuie să fie activă chimic. Coroziunea este adâncă.

Apoi se uită la Leon.

— Băiete, dacă prinzi un peşte acolo să nu-l mănânci până ce tatăl tău nu-ți spune că e bun de mâncat.

— Bine, îl asigură băiatul.

— Apropo, arma provine din Singapore. E suficient de nouă. Israelul le-a dat licența acum un an şi jumătate. Aceeaşi procedură prin care M-16 se produce sub licență Colt.

Citi numărul. Avea să fie trimis prin telex ataşatului FBI din Singapore în câteva minute.

— Vreau să mă apuc de treabă chiar acum.

— Pot să mă uit? întrebă Leon. N-o să vă încurc.

— Hai să-ți spun ceva, zise Shaw. Vreau să vorbesc cu tatăl tău ceva mai mult. Ce-ai zice dacă unul din agenți te-ar conduce să vizitezi muzeul nostru? O să poți vedea cum i-am prins pe toți tipii răi din trecut. Dacă aştepți afară, va veni să te ia cineva şi să te conducă.

— Bine.

— Nu trebuie să povestim nimănui, nu-i aşa? întrebă domnul Newton după ce fiul său plecă.

— Corect, domnule. Şi asta din două motive. În primul rând, nu vrem ca făptaşii să afle că am prins un fir în caz – şi ăsta ar putea fi un fir important, domnule Newton. Ați făcut o treabă bună Celălalt motiv ține de protecția dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră. Oamenii ăştia sunt foarte periculoşi. Gândiți-vă că au încercat să omoare o femeie gravidă şi o fetiță de patru ani.

Lui Robert Newton, care avea cinci copii, dintre care trei fete, nu-i plăcu să audă asta.

— Bun, acum spuneți-mi dacă ați văzut oameni în jurul carierei, îl întrebă Shaw.

— Ce vreți să spuneți?

— Oricine…

— Poate doi-trei oameni care taie lemne acolo. Le ştiu numele – vreau să spun numele mic. Şi cum v-am spus, copiilor le place să meargă să parcheze acolo.

Râse.

— Odată a trebuit să-l ajut pe unul să iasă afară de acolo. Drumul nu e prea grozav şi puştiul se împotmolise în noroi şi vocea lui Newton devenise gravă. Expresia feței i se schimbă.

— Odată, era într-o marți… N-am putut lucra în ziua aia pen'că era stricată macaraua şi nici acasă nu-mi venea să stau, ştiți cum e… Aşa c-am ieşit să tai nişte lemne. Pe drum venea o dubă. Avea de furcă cu noroiul. A trebuit să aştept vreo zece minute pen'că blocase drumul, aluneca şi patina şi tot aşa.

— Ce dubă?

— Închisă la culoare. Tipul ăla cu uşă glisantă… şi avea ceva negru pe parbriz, ştiți?

„Hopa!”, îşi zise Shaw.

— L-ai văzut pe şofer sau pe altcineva din interior?

Newton se gândi o clipă.

— Îhî! Era un tip negru… Era… da, îmi amintesc, înjura. Cred că era nervos că se împotmolise. Vreau să zic, nu l-am auzit, dar puteai ghici că înjura, ştiți? Avea barbă şi o jachetă din piele ca aia pe care o port eu la muncă.

— Altceva despre dubă?

— Cred că făcea zgomot, parcă ar fi avut opt cilindri în V. Da, cred că fusese modificată şi avea asta.

Shaw se uită la oamenii lui, prea emoționați pentru a zâmbi în timp ce îşi notau.

— Ziarele au zis că toți ăia erau albi, spuse Newton.

— Ziarele nu le nimeresc întotdeauna, observă Shaw.

— Vreți să spuneți că nenorocitul care l-a omorât pe polițist era negru?

Lui Newton nu îi plăcu ideea. Negru era şi el.

— Şi tot el a vrut să lichideze şi familia aia... Fir-ar a dracului!

— Domnule Newton, asta este secret. Mă înțelegeți? Nu puteți spune nimănui acest lucru, nici chiar fiului dumneavoastră. Era şi el atunci acolo?

— Nu. Era la şcoală.

— Bine. Nu poți spune nimănui. Asta pentru a vă proteja atât pe dumneavoastră cât şi familia dumneavoastră. E vorba de oameni foarte periculoşi.

— Bine, domnule, bine.

Newton se uită o clipă la masă.

— Vreți să spuneți că avem oameni care umblă de colo-colo cu automate, omoară oameni – aici? Nu în Liban sau în alte locuri dintr-astea, ci aici?

— Cam aşa ceva.

— Hei, omule, n-am pierdut un an din viață în Vietnam ca să văd aşa ceva în țara în care trăiesc.

Câteva etaje mai jos, doi experți în arme demontaseră pistolul-mitralieră Uzi, piesă cu piesă. În speranța că ar putea exista vreo scamă care să se potrivească cu cele luate din dubă, aspirară cu grijă totul. Apoi se analiză fiecare piesă în parte. Stricăciunile produse de şederea în apă făcuseră mult rău stanțărilor, toate din otel moale. Otelul mai tare, anticoroziv şi rezistent balistic, al țevii şi cuiului percutor erau într-o formă mai bună. Şeful laboratorului montă el însuşi arma, pentru a le arăta tehnicienilor că încă mai ştia să facă acest lucru. Nu se grăbi, ungând fiecare piesă în parte, ca, în cele din urmă, să-l încerce, în gol, pentru a vedea dacă funcționează.

— E-n regulă! îşi spuse. Puse arma pe masă, cu piedica lăsată şi un încărcător gol. Apoi, scoase un încărcător Uzi dintr-un dulap şi introduse douăzeci de cartuşe. Pe acesta, îl puse în buzunar.

Asta îi mira întotdeauna pe vizitatori. De obicei, tehnicienii purtau halate albe de laborator, ca şi doctorii, atunci când trăgeau cu armele. Îşi puse căştile la ureche, introduse un cartuş pe țeavă şi trase un singur foc, pentru a vedea dacă arma funcționa. Funcționa. Apoi, ținând țeava în jos, a golit încărcătorul în câteva

secunde. Scoase încărcătorul, se asigură că arma avea piedica pusă şi i-o întinse ajutorului său.

— Mă duc să mă spăl pe mâini. Haideți să verificăm gloanțele alea.

Şeful laboratorului de balistică era cam pisălog.

Îmbrăcămintea metalică a gloanțelor prezenta semne caracteristice produse de ghinturile țevii. Semnele erau, în mare, aceleaşi pe fiecare glonț, dar uşor diferite, deoarece țeava armei se lungea atunci când se încălzea.

Luă o cutiuță din trusa de probe. Era un glonț care intrase prin corpul polițistului. Părea un lucru prea neînsemnat ca să fi retezat o viață, îşi zise, nici măcar o unde de plumb şi oțel şi de-abia dacă se deformase în timpul trecerii sale mortale prin trup. Nu era greu să zăbovească asupra unor astfel de gânduri. Îl puse pe o lamelă a microscopului pentru comparații şi luă altul din cele pe care tocmai le trăsese. Apoi îşi scoase ochelarii şi îşi lipi ochii de vizorul microscopului. Gloanțele erau... aproape la fel. În mod cert, fuseseră trase din aceeaşi armă. Schimbă eşantionul. Era şi mai apropiat. Cel de-al treilea glonț şi mai şi. Roti eşantionul, comparându-l cu glonțul păstrat în trusa de probe şi acesta...

— Se potriveşte.

Se retrase de lângă microscop şi un alt tehnician se aplecă pentru a verifica.

— Da, aşa e, sută la sută, fu de acord acesta.

Şeful le ordonă oamenilor să verifice şi alte gloanțe şi se duse la telefon.

— Shaw.

— E aceeaşi armă. Sută la sută. Am unul care se potriveşte cu glonțul care l-a ucis pe polițist. Acum băieții le verifică pe cele din Porsche.

— Bună treabă, Paul!

— Cred şi eu. Revin cu un telefon peste câteva minute.

Shaw puse telefonul în furcă şi se uită la oamenii săi.

— Domnilor, avem un fir în cazul Ryan.

22
Procedee

Robert Newton i-a dus pe agenți la carieră în aceeaşi noapte. În zorii zilei următoare, o echipă completă de experți judiciari cerceta fiecare gunoi de la fața locului. Doi scafandri au intrat în apa mocirloasă, iar zece agenți au fost plasați în pădure pentru a avea grijă ca echipa să nu aibă companie. O altă echipă i-a localizat şi anchetat pe colegii, tăietori de lemne, ai lui Newton. Câțiva agenți au vorbit cu proprietarii fermelor de pe drumul care ducea în pădure. S-au ridicat eşantioane pentru a fi comparate cu cele aspirate din dubă. Au fost fotografiate urmele pentru a fi analizate mai târziu.

Oamenii de la laboratorul de balistică făcuseră între timp şi alte teste cu automatul Uzi. Tuburile cartuşelor erau comparate cu cele găsite în dubă şi la locul crimei. Semnele extractorului şi loviturile cuiului percutor se potriveau perfect. Legătura armei cu omorul şi cu dubița era acum mai mult decât dovedită. Seria armei fusese confirmată de fabrica din Singapore şi se verificau documentele pentru a descoperi locul în care fusese expediată. În computerul FBI-ului se găseau toate numele negustorilor de arme.

Scopul expertizei instrumentate de FBI era să găsească o cât de mică informație care să se poată transforma, apoi, într-un dosar penal. Ceea ce nu putea fi evitat era să fie văzuți. Alex Dobbens, care trecea în fiecare zi pe lângă carieră în drumul său spre slujbă, a văzut două maşini ieşind pe autostradă de pe drumul murdar şi acoperit cu pietriş. Cu toate că nici maşina, nici dubita laboratorului FBI nu erau marcate, aveau numere de înmatriculare federale iar lui asta i-a fost de ajuns.

Dobbens nu era genul de om care să se piardă repede cu firea. Pregătirea profesională îi permitea să privească lumea ca o colecție de probleme mărunte, disparate, fiecare din ele având o soluție; şi, dacă rezolvai suficiente probleme mărunte, atunci şi cele mari aveau să fie rezolvate, fiecare la rândul ei. Era o persoană meticuloasă. Tot ceea ce făcea el se integra într-un plan mai vast, fiecare acțiune pregătind pasul următor. Era ceva ce oamenii săi înțeleseseră mai greu, pentru că nici nu era uşor de explicat, dar

tot ceea ce făcea Dobbens reuşea. Acest lucru îi atrăsese respectul şi supunerea oamenilor care, odată, fuseseră şi ei pasionați de ceea ce Alex considera a fi misiunea lor în viață.

Era un lucru neobişnuit, îşi zise Dobbens, ca, în acelaşi timp, să iasă de pe drum două maşini. Era în afara domeniului obişnuit al probabilității ca amândouă să aibă numere guvernamentale de înmatriculare. De aceea, trebui să presupună că într-un fel sau altul agenții federali aflaseră că folosise cariera pentru pregătirile de trageri. Cum aflaseră? Se întrebă. De la vreun vânător, de la vreunul din țăranii care se duceau acolo după veverițe şi păsări? Sau de la vreunul din oamenii care taie copaci? Sau de la vreun puşti de la una din fermele din apropiere? Cât de serioasă era problema?

Îşi dusese oamenii să tragă acolo numai de patru ori, ultima oară atunci când venise irlandezul. „Hmm, ce-mi spune treaba asta? întrebă el drumul ce se aşternea în fata maşinii. Asta a avut loc cu multe săptămâni în urmă.” De fiecare dată, trăseseră la ore când traficul era aglomerat, de obicei dimineața. Chiar şi la această distanță de Washington treceau o mulțime de maşini şi de camioane pe drum ca să acopere zgomotul. Aşa că era puțin probabil să-i fi auzit cineva. „Okay.”

De fiecare dată când trăseseră, Alex fusese foarte atent să strângă totul şi era sigur că nu lăsaseră nimic în urmă, nici măcar un muc de țigară care să le dovedească trecerea pe acolo. Nu puteau să nu lase urme de cauciucuri, dar unul din motivele pentru care alesese locul era că la sfârşit de săptămână veneau acolo o mulțime de puşti care-şi parcau maşinile – existau prin urmare o mulțime de astfel de urme.

Aruncaseră arma acolo, îşi aminti el, dar cine ar fi putut-o descoperi? Apa în carieră avea peste douăzeci şi cinci de metri adâncime – o controlase chiar el – şi arăta tot atât de respingătoare ca şi un ogor de orez, cenuşie din cauza mizeriei adunate şi cu un fel de spumă la suprafață. Nu era un loc care să te invite să înoți. Aruncaseră acolo arma cu care se trăsese şi, deşi părea puțin probabil, trebuia să presupună că o găsiseră. Cum se întâmplase asta nu mai conta pe moment. „Ei bine, acum trebuie să ne dispensăm şi de celelalte, îşi spuse Alex. Întotdeauna se poate face rost de arme noi.”

„Ce pot afla polițiştii?” se întrebă. Era versat în procedeele poliției. Trebuia să-şi cunoască duşmanul, aşa că Alex cumpărase un număr de cărți privitoare la tehnicile de investigație, manuale

folosite pentru pregătirea poliţiştilor în diferite academii de poliţie, cum ar fi *Investigarea omuciderilor* a lui Snyder sau *Biblia organelor de aplicare a legii.* El şi oamenii săi le studiaseră tot atât de serios ca şi viitorii poliţişti.

Nu mai puteau găsi amprente digitale. După ce stătuse atâta în apă, grăsimea care se imprima pe metal trebuie să fi dispărut. Alex umblase cu ea şi o curăţase, dar nu-şi făcuse griji din cauza asta.

Maşina se dusese. Cu ea începuseră: o furaseră, unul din oamenii lui o transformase şi folosiseră patru rânduri de plăci de înmatriculare. Acestea dispăruseră de mult, sub un stâlp de curent din comitatul Anne Arundel. Dacă ar fi rezultat ceva din asta ar fi aflat de mult, se gândi Alex. Duba fusese curăţată, totul fusese şters cu grijă, murdăria de pe drumul spre carieră… asta era un lucru la care trebuia să se mai gândească, dar duba nu ducea nicăieri. Nu lăsaseră nimic în ea care să permită să se facă vreo legătură cu grupul lui.

Să fi vorbit vreunul din oamenii săi, ros de remuşcări din cauza copilului care aproape murise? Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, azi dimineaţă s-ar fi trezit cu o uniformă şi cu un poliţist în faţa uşii. Era exclus. Probabil… Vorbise cu oamenii lui despre asta, le reamintise că nu trebuie să vorbească nimănui despre ceea ce au făcut.

Să fi fost văzut la faţă? Alex îşi reproşă din nou că făcuse semn elicopterului. Dar purtase pălărie, ochelari şi barbă. Toate se duseseră, împreună cu jacheta, blugii şi cizmele de atunci. Mai avusese mănuşile cu care lucra, dar ele erau un articol atât de obişnuit încât le puteai cumpăra de la orice magazin. „Aşa că aruncă-le, tâmpitule şi cumpără-ţi altă pereche! îşi spuse. Asigură-te să aibă aceeaşi culoare şi păstrează bonul cu care le-ai cumpărat.”

Mintea lui analiză din nou datele. S-ar putea să-şi facă probleme degeaba, îşi spuse. Agenţii federali puteau investiga un lucru complet diferit, dar era o prostie să rişte inutil. Se vor debarasa de tot ceea ce folosiseră la carieră. Va întocmi o listă completă a posibilelor legături şi o va elimina pe fiecare în parte. Nu se vor mai întoarce acolo. Poliţiştii îşi aveau propriile lor reguli şi procedee şi, fără ezitare, adoptase principiul de a nu le da adversarilor nici o şansă. Îşi fixase el însuşi regulile după ce văzuse ce catastrofe se produseseră pe când nu avea nici una. Grupurile radicale pe care le frecventase în colegiu dispăruseră din cauza aroganţei şi prostiei lor, pentru că subapreciaseră

capacitatea duşmanilor. De fapt, muriseră pentru că nu meritau succesul. „Victoria e numai a celor pregătiți, a celor care o doresc într-adevăr şi ştiu să şi-o asigure”, se gândi Alex. Nu era cazul să se autofelicite pentru că îi descoperise pe agenții federali. Era vorba de prudență, nu de geniu. Ruta fusese aleasă tocmai cu intenția de a observa astfel de lucruri. Avea deja un alt loc potrivit pentru exerciții de tragere.

— Erik Martens, murmură Ryan. Iar ne-am întâlnit.

Toate datele FBI-ului fuseseră înaintate grupului de lucru al CIA la doar câteva ore de la primire. Automatul Uzi recuperat – Ryan nu înceta să se minuneze că se întâmplase aşa ceva – fusese fabricat în Singapore, la o uzină care fabrica şi o versiune a puştii M-16 de care se folosise şi el în Corpul de Infanterie Marină şi un număr de alte arme militare, atât modele din Est cât şi din Vest, de vânzare pentru țările lumii a treia... şi pentru alte părți interesate. Din activitatea sa din vara anterioară, Ryan ştia că erau numai câteva fabrici de felul acesta şi câteva guverne pentru care singurul lucru care conta era puterea de cumpărare a clientului. Chiar şi cei care recunoşteau de formă finețuri precum „certificatul de proveniență” închideau adeseori ochii la reputația negustorului, care nu putuse fi practic dovedit că se află de partea incorectă a liniei obscure care se presupune că face demarcația între cinste şi necinste. Întrucât, în general, această distincție trebuia să fie făcută de guvernul negustorului, se mai adăuga o variabilă unei ecuații deja inexacte.

Aşa era şi cazul domnului Martens. Un om foarte competent în domeniul său de afaceri, un om cu legături remarcabile, Martens lucrase cu rebelii UNITA din Angola, sprijiniți de CIA până în momentul în care se stabilise un canal mai regulat. Totuşi, principalul său atu era abilitatea de a procura diverse articole guvernului sud-african. Ultima sa lovitură în stil mare fusese obținerea de scule şi matrițe pentru racheta antitanc „Milan”, o armă care nu putea fi, în mod legal, furnizată guvernului sud-african, datorită embargoului occidental. După trei luni de eforturi creatoare din partea sa, uzinele de armament ale guvernului afrikaaner le fabricau ele însele. Onorariul său fusese, fără îndoială, important, deşi CIA nu putuse stabili cât de important. Omul avea propriul său avion cu reacție, un „Grumman G-3” intercontinental. Pentru a fi sigur că putea zbura cu el oriunde dorea, Martens obținuse arme pentru un număr de state africane

şi chiar şi rachete pentru Argentina. În orice colţ al lumii s-ar fi dus, găsea un guvern care să-i fie îndatorat Omul ar fi făcut senzaţie pe Wall Street sau pe orice altă piaţă, zâmbi Ryan. Putea trata cu oricine, putea vinde arme aşa cum oamenii din Chicago făceau comerţ cu viitoarele recolte de grâu.

Automatele Uzi din Singapore ajunseseră la el. Tuturor le plăcea automatul Uzi. Chiar şi cehii încercaseră să-l copieze, dar fără prea mare succes comercial. Israelienii îl vindeau cu miile forţelor armate şi de securitate, întotdeauna – sau măcar în majoritatea cazurilor – urmând regulile pe care Statele Unite puneau mare accent. Câteva îşi găsiseră drum şi în Africa de Sud, citi Ryan, până în momentul în care embargoul a făcut acest lucru mai greu. „Acesta să fie oare motivul pentru care, în cele din urmă, automatul a început să fie produs sub licenţă?”, se întrebă Jack. „Să lăsăm pe altcineva să deschidă noi pieţe, iar noi să păstrăm profiturile...”

O comandă de cinci mii de bucăţi... în jur de două milioane de dolari vânzare en gros. Nu prea mult, dar suficient pentru a echipa poliţia unui oraş sau un regiment de paraşutişti, în funcţie de orientarea guvernului care le primea. Suficient de mult pentru a-i asigura domnului Martens un profit, dar suficient de puţin pentru a nu atrage în mod deosebit atenţia Un camion, se întrebă Ryan, sau două? Paleţii cu cutii or fi fost stivuite în vreun colţ de depozit, supravegheat, din punct de vedere tehnic, de guvern, sau, mult mai plauzibil, pe vreun domeniu privat al lui Martens...

„Asta mi-a spus la dineu *sir* Basil Charleston, îşi reaminti Ryan. Nu l-aţi prea băgat în seamă pe tipul din Africa de Sud...” Prin urmare englezii cred că tratează cu teroriştii... direct? Nu, guvernul său nu ar admite aşa ceva. „Probabil că nu”, se corectă Ryan. Armele ar putea ajunge la Congresul Naţional African, ceea ce n-ar fi deloc o veste bună pentru guvernul pe care acesta urmărea să-l distrugă. Aşa că acum Ryan trebuia să găsească un intermediar. Îi trebuiră treizeci de minute ca să obţină dosarul acela, după ce îi dădu un telefon lui Marty Cantor.

Dosarul era descurajator. Martens avea opt agenţi intermediari cunoscuţi şi cincisprezece suspectaţi a fi... câte unul sau doi în fiecare ţară în care făcea vânzări – desigur! Ryan formă din nou numărul lui Cantor.

— Presupun că nu s-au făcut niciodată afaceri cu Martens, începu Ryan.

— Nu în ultimii câţiva ani. A dus nişte arme în Angola, dar nu

ne-a plăcut modul cum a făcut-o.

— Cum aşa?

— Tipul e un escroc, răspunse Cantor. Nu e ceva ieşit din comun în afacerile cu arme, dar noi încercăm să evităm acest gen de oameni. După ce Congresul a ridicat restricțiile asupra unor astfel de operațiuni, ne-am înființat propriul nostru canal.

— Am douăzeci şi trei de nume aici, spuse Ryan.

— Da. Cunosc dosarul. Am crezut că a livrat arme unui grup sprijinit de iranieni în noiembrie trecut, dar s-a dovedit că nu era adevărat. Pentru a clarifica problema ne-au trebuit vreo două luni. Ar fi fost mult mai simplu dacă am fi putut discuta cu el.

— Dar englezii?

— S-au izbit de un zid, răspunse Marty. De fiecare dată când încearcă să discute cu el, se opune câte un bătrân soldat afrikaaner. Nu-i poți condamna. Dacă Occidentul îi tratează ca pe nişte paria, se poartă ca atare. Un alt lucru de care trebuie să ne aducem aminte: paria la paria trage.

— Aşa că nu ştim ce trebuie să ştim despre acest tip şi nici n-o să aflăm.

— Nu am spus asta.

— Atunci putem trimite câțiva oameni pentru verificare? întrebă Ryan.

— N-am spus nici asta.

— La dracu', Marty!

— Ryan, nu ai dreptul să cunoşti totul în legătură cu operațiunile din teren. În cazul în care nu ai observat, nici unul din dosarele pe care le-ai văzut nu spune cum au ajuns informațiile aici.

Ryan observase acest lucru. Numele informatorilor nu erau specificate, nu se menționau locurile de întâlnire, iar metodele folosite pentru transmiterea informațiilor erau şi ele învăluite în mister.

— Bine. Pot presupune că, prin anumite mijloace neştiute, vom obține mai multe date despre acest domn?

— Poți cu siguranță presupune că analizăm această posibilitate.

— S-ar putea să fie cel mai bun fir pe care să îl avem sublime Jack.

— Ştiu.

— S-ar putea să fie un material zdrobitor, Marty, zise Ryan.

— Nu mai spune, chicoti Cantor. Aşteaptă până vei fi implicat în ceva într-adevăr important – îmi pare rău, dar ştii ce vreau să

spun. Ca, de exemplu, ce cred tipii de la Kremlin despre ceva, sau cât de puternice şi exacte sunt rachetele lor sau dacă au pe cineva infiltrat în această clădire.

— Fiecare lucru la timpul lui.

— Mda. Ar fi frumos să apară fiecare lucru la timpul lui.

— Când mă pot aştepta la un material în legătură cu Martens? întrebă Ryan.

— And va veni îl vei avea, promise Cantor. Salut!

— Minunat!

Jack petrecu restul zilei şi o parte din următoarea uitându-se pe listele cu oameni cu care Martens tratase. Era o uşurare să revină la cursuri în următoarele două zile, dar găsi o posibilă legătură. Motoarele „Mercury" de pe şalupa „Zodiac" folosită de ULA trecuseră probabil – contabilitatea decăzuse de tot în Europa – pe la un negustor din Malta cu care Martens făcuse câteva afaceri mărunte.

Vestea cea bună a primăverii era că Ernie învăța repede, câinele se obişnuise, încă din primele două săptămâni, să se uşureze afară, punând capăt mesajelor disperate ale fiicei sale („Taaati! Avem o problemă!..."), invariabil urmate de o întrebare a nevestesii: „Te amuză, Jack?" De fapt, chiar şi nevastă-sa recunoştea că animalul evolua frumos. Ernie nu se desprindea de fiică-sa decât dacă trăgeai cu nădejde de lesă. Acum dormea în patul ei, cu excepția intervalelor regulate când patrula prin casă. La început era cam descurajant să vezi dinele – mai degrabă o masă mai neagră decât noaptea, care-ți apărea în față – raportând că totul e în ordine înainte de a se îndrepta spre camera lui Sally pentru a mai dormi încă două ore. Era încă un cățeluş, cu nişte picioare incredibil de lungi şi încă îi mai plăcea să roadă lucrurile din casă. Atunci când a ros şi piciorul unei păpuşi Bărbie de-a lui Sally şi-a atras o serioasă muştruluială din partea stăpânei, întreruptă în momentul în care Ernie a început să-i lingă fața în semn de pocăință.

Sally revenise, în cele din urmă, la normal. Aşa cum promiseseră doctorii, picioarele îi erau pe deplin vindecate, iar acum alerga de colo-colo ca mai înainte. Talentul ei de a doborî obiectele de sticlă de pe mese când trecea ca o vijelie pe lângă ele a fost semnul că lucrurile reintraseră în normal, iar părinții erau prea bucuroşi ca să o mai certe pentru comportarea aceasta prea puțin potrivită cu ceea ce ar fi trebuit să fie o domnişoară. În ce o

priveşte, Sally îndura un număr anormal de îmbrățişări pe care nu le prea înțelegea. Fusese bolnavă şi acum era mai bine. Habar nu avea că fusese victima unui atentat. În puținele ocazii când se referea la accident, întotdeauna vorbea despre „momentul în care se stricase maşina". Încă mai trebuia să meargă la doctor pentru a fi consultată. Analizele o înspăimântau, dar copiii se adaptează la o realitate în schimbare mult mai repede decât părinții lor.

Una din aceste modificări o privea pe propria ei mamă. Fătul creştea. Corpul firav al lui Cathy nu prea se potrivea cu un astfel de exces. După duşul de dimineață, se privea, goală, în oglinda atârnată pe dosul uşii de la şifonier, cu o expresie de mândrie dar şi plângăreață, în timp ce mâinile urmăreau modificările ce apăreau zilnic.

— O să fie şi mai rău, îi spuse soțul ei în timp ce ieşea de sub duş.

— Mulțumesc, Jack, chiar aveam nevoie să aud asta.

— Poți să-ți vezi picioarele? o întrebă el cu un zâmbet.

— Nu, dar le simt.

Erau umflate până la glezne.

— Draga mea, mie îmi placi aşa cum eşti.

Jack stătea în spatele ei, cuprinzându-i abdomenul cu mâinile, cu capul rezemat de creştetul ei.

— Te iubesc!

— Ție îți e uşor să spui aşa!

Încă se mai privea în oglindă. Jack îi văzu fața reflectată, cu un uşor zâmbet pe buze. O invitație? Îşi mută mâinile mai sus pentru a afla.

— Au! Mă doare!

— Îmi pare rău!

A eliberat-o din strânsoare pentru a o sprijini.

— Hmm! Ceva s-a schimbat aici?

— Ți-a trebuit atât de mult ca să bagi de seamă? îi spuse ea zâmbind de-a binelea. E o ruşine că trebuie să trec prin tot ce trec ca să-ți dai seama.

— M-ai auzit plângându-mă vreodată? Totul în ceea ce te priveşte a fost de zece plus. Cred că graviditatea te-a adus la minus nouă. Dar numai la o materie, adăugă el.

— Ai predat prea mult, domnule profesor!

Zâmbetul era acum larg, lăsând să i se vadă dinții Cathy se aplecă puțin, frecându-şi obrazul de pieptul păros al lui Ryan. Îi plăcea să facă asta.

— Eşti frumoasă, zise el. Radiezi!

— Ei bine, trebuie să-mi luminez drumul spre serviciu.

Jack nu-şi lua mâinile de pe abdomenul ei.

— Trebuie să mă îmbrac, Jack.

— Ah, cât te iubesc! Hai să numărăm felurile… îi murmură în părul ei umed. Unu… doi… trei…

— Nu *acum,* depravatule!

— De ce?

Mâinile i se mişcau foarte tandru.

— Deoarece peste trei ore trebuie să operez, iar tu trebuie să mergi să spionezi oraşul.

Şi totuşi nu se mişca. Momentele când erau singuri nu erau prea dese.

— Azi nu mă duc acolo. Am un seminar la Academie. Mi-e teamă că cei din catedră sunt puțin supărați pe mine.

Continua să se uite în oglindă. Acum, ea avea ochii închişi. S-o ia dracu' de catedră!

— O, Doamne, cât te iubesc!

— Diseară, Jack!

— Promiți?

— M-ai convins. Acum, eu…

Se întinse să-i prindă mâinile, i le trase în jos şi le apăsă pe pielea întinsă a burții.

El – pruncul era, în mod sigur, un el, atât de mult se obişnuiseră cu ideea aceasta, încât nici nu-i spuneau altcumva – era treaz, se rostogolea şi dădea din picioare, împingând în învelişul întunecat care delimita lumea lui.

— Oho! observă tatăl lui.

Mâinile lui Cathy erau peste mâinile lui, mişcându-le, din când în când, pentru a urmări mişcările pruncului.

— Ce simți când face aşa?

Capul ei se lăsă puțin pe spate.

— Simt ceva grozav – exceptând cazurile când vreau să dorm sau când îmi dă câte un şut în timp ce operez.

— Sally era tot aşa de… de puternică?

— Nu cred.

Nu îi spuse că nu asta îşi aminteşte, ci mai degrabă sentimentul inconfundabil că fătul este viu şi sănătos, lucru pe care nici un bărbat nu l-ar putea înțelege. Nici măcar Jack. Cathy Ryan era o femeie mândră. Ştia că e unul din cei mai buni chirurgi de ochi din împrejurimi. Ştia că e atrăgătoare şi se străduia să se mențină aşa;

chiar şi acum, pocită de sarcină, ştia că nu arată rău. Putea spune acest lucru după reacția biologică a soțului ei. Dar mai mult decât atât, ştia că e femeie, făcând ceva ce Jack nu putea nici face, nici înțelege pe deplin. „Ei bine, îşi spuse, dar şi Jack face nişte lucruri pe care eu nu le înțeleg."

— Trebuie să mă îmbrac.

— Bine.

Jack o sărută pe gât. N-avea încotro. Trebuia să mai aştepte până diseară.

— Am ajuns până la unsprezece, spuse el după ce se retrase.

Ea se întoarse spre el:

— Unsprezece ce?

— Unsprezece modalități de a te iubi, râse Jack.

Ea aruncă sutienul în el.

— Înfumuratule! *Numai* unsprezece?

— E prea dimineață. Mintea nu-mi funcționează în totalitate.

— Ce pot să-ți spun e că nu primeşte destul sânge.

Lucrul amuzant era, se gândi ea, că Jack nu se considera un bărbat bine. Îi plăceau fălcile lui puternice, cu excepția situațiilor când uita să se radă şi ochii lui blânzi, iubitori. Se uită la cicatricele de pe umărul lui şi îşi aminti ce spaimă trăsese când îşi văzuse soțul rănit, apoi cât de mândră se simțise pentru tot ce făcuse el. Cathy ştia că Sally era gata-gata să moară tocmai din această cauză, dar Jack nu putea să prevadă aşa ceva. Ştia că era şi greşeala ei, aşa că îşi promise că Sally nu se va mai juca niciodată cu centura de siguranță Fiecare din ei plătise pentru turnura pe care o luase viața lor. Sally îşi revenise aproape. Complet şi acum era din nou ea însăşi. Cathy ştia că acest lucru nu era valabil şi pentru soțul ei, care fusese treaz tot timpul cât ea dormise.

„Când s-a întâmplat, cel puțin eu am avut norocul să-mi pierd cunoştința. Jack a trebuit să treacă lucid prin întâmplare. Şi încă mai plăteşte pentru asta, se gândi. Lucrează în două locuri, fața fiindu-i tot timpul concentrată, făcându-şi griji din cauza unui lucru despre care nu poate vorbi." Nu ştia ce face, dar ştia, în mod sigur, că încă nu rezolvase problemele care îl rodeau.

Profesiunea de doctor îi dăduse, deşi pare ciudat, credința în soartă. Oamenii, pur şi simplu, îşi au sorocul lor. Dacă încă nu a venit sorocul, şansa sau un chirurg bun vor salva viața în discuție, dar dacă ți-a venit vremea, nimeni de pe lumea asta nu te mai poate ajuta. Caroline Ryan, doctor în mediană, ştia că era un mod

de a gândi ciudat pentru un chirurg, dar contrabalansa această credinţă cu siguranţa pe care i-o dădea profesiunea, anume că era un instrument care putea zădărnici forţa care guvernează lumea – numai că ea alesese un domeniu în care viaţa şi moartea nu erau decât rareori singura alternativă. Şi numai ea ştia asta. O prietenă apropiată optase pentru oncologia pediatrică, tratarea copiilor loviţi de cancer. Era un domeniu care avea nevoie de cei mai buni medici şi o ispitise şi pe ea la un moment dat, dar ştia că efectul asupra psihicului ei ar fi fost intolerabil. Cum ar fi putut purta în ea un copil în timp ce privea cum alţi copii mureau? Cum ar fi putut să dea viaţă dacă nu putea să împiedice pierderea acesteia? Credinţa ei în soartă nu i-ar fi fost de nici un ajutor, iar teama că sufletul i-ar fi ieşit mutilat o îndreptase către alt domeniu, care o solicita într-un cu totul alt mod. Una era să aduci viaţa pe linia de plutire şi alta să pariezi pe viaţă sau pe moarte. Jack, ştia ea, avusese curajul să o facă Şi asta avea urmări. Suferinţa pe care, din când în când, o vedea la el putea constitui un astfel de preţ. Era sigură că munca pe care o desfăşura la CIA era îndreptată spre aflarea şi omorârea oamenilor care o atacaseră. Găsea că e normal şi necesar şi nu ar fi vărsat nici o lacrimă pentru cei care aproape că-i omorâseră fetiţa, dar era ceva ce ea n-ar fi putut să facă. Era clar că nici pentru bărbatul ei nu era uşor. Acum câteva zile tocmai se întâmplase ceva. Se lupta cu lucrul acela, în tăcere, încercând să-şi menţină lumea nealterată, încercând să-şi iubească familia în timp ce muncea... pentru a-i aduce pe ceilalţi la moarte? Probabil că nu-i era uşor. Soţul ei era din fire un om bun, în atât de multe privinţe bărbatul ideal – „cel puţin pentru mine”, se gândi. Se îndrăgostise de ea de la prima întâlnire şi-şi putea reaminti fiecare pas al curţii pe care i-o făcuse. Îşi reaminti de propunerea lui stângace de căsătorie, de teroarea din privirea lui în timp ce ea ezita asupra răspunsului, ca şi cum ar fi fost nedemn de ea, idiotul. Mai mult decât orice, îşi reaminti felul cum arăta faţa lui atunci când se născuse Sally. Omul care întorsese spatele junglei bursei – lumea care, de la moartea mamei sale, îl făcuse pe tatăl ei un om nefericit – omul care revenise la minţile nesăţioase ale tinerilor era acum prins în ceva ce nu-i plăcea. Dar ştia că el încerca tot ce este posibil – şi mai ştia câte poate el face. Văzuse cu ochii ei. Cathy ar fi dorit să împartă cu el greutatea aceea, aşa cum şi el împărţise cu ea starea depresivă care urma unei operaţii nereuşite. Aşa cum ea avusese nevoie de el acum câteva săptămâni, tot aşa avea el nevoie de ea acum. Iar ea nu

putea să-l ajute – sau putea?

— Ce te frământă? Te pot ajuta?

— Nu pot discuta despre asta, spuse Jack înnodându-şi cravata. Nu e ceva de care să-mi fie ruşine, dar nu te-ar face în nici un caz să te simţi mai bine.

— Oamenii care...

— Nu, nu ei. Dacă erau ei...

Se întoarse cu faţa spre nevastă-sa.

— Dacă ar fi ei, aş zâmbi din adâncul inimii. A apărut un fir FBI-ul – n-ar trebui să îţi spun asta, dar sunt sigur că nu va ieşi dincolo de zidurile acestei camere – a găsit arma. Ar putea fi important, dar nu suntem încă siguri. Celălalt lucru... ei bine, despre el nu pot vorbi. Îmi pare rău. Aş vrea să pot.

— Nu ai făcut nimic rău?

Faţa lui se schimbă la această întrebare.

— Nu. M-am gândit mult la asta în ultimele zile. Îţi aminteşti când a trebuit şă scoţi ochiul unei paciente? Era o intervenţie necesară şi cu toate astea tu te-ai simţit îngrozitor. La fel e şi cu mine.

Se uită în oglindă. „Ceva asemănător."

— Jack, te iubesc şi am încredere în tine. Ştiu că vei face ceea ce trebuie.

— Sunt bucuros, fata mea, deoarece uneori nu sunt chiar atât de sigur.

El desfăcu braţele şi ea veni la el. Undeva, într-o tabără franceză din Ciad, o altă tânără trăia altceva decât o îmbrăţişare drăgăstoasă, se gândi Ryan. „A cui e vina? Un lucru e sigur: ea nu este ca nevastă-sa. Ea nu-i ca fătuca asta a mea."

O simţi lângă el, simţi pruncul mişcând din nou şi, în cele din urmă, fu sigur. Aşa cum soţia lui trebuia apărată, tot aşa trebuiau să fie apărate şi celelalte soţii şi toţi ceilalţi copii şi toţi oamenii care erau consideraţi simple abstracţiuni de indivizii ăia care se antrenau în tabere. Pentru că ei nu erau nişte abstracţiuni, erau reali. Teroriştii erau cei care se excluseseră din comunitatea civilizată şi trebuiau să fie doborâţi, într-un fel sau altul. „Dacă o putem face într-un mod civilizat, e bine, dar dacă nu, atunci trebuie să facem tot ceea ce putem şi să ne bazăm doar pe conştiinţa noastră ca să nu depăşim anumite limite." Socotea că se putea încrede în conştiinţa sa.

O ţinea în braţe. Jack îşi sărută tandru soţia pe obraz.

— Mulţumesc. E al doisprezecelea mod!

Seminarul prefață ultimele două săptămâni de cursuri, care, la rândul lor, prefațară examenele finale şi Săptămâna Avansărilor; încă o promoție avea să se alăture marinei militare Corpului de Infanterie Marină. Plebeii nu mai erau plebei şi, în sfârşit, puteau zâmbi în public o dată sau de două ori pe zi. În campus coborî liniştea, sau aproape liniştea, întrucât bobocii plecaseră într-o scurtă vacanță înaintea croazierei pe mare, pregătindu-se pentru Vara Plebeilor, inițierea dură dinaintea anului doi. Ryan era prins de o săptămână cu adevărata sa muncă, punând la punct un teanc de hârtii. Nici catedra de istorie a Academiei şi nici CIA nu se prea bucurau de prezența lui. Încercarea de a servi doi stăpâni nu fusese prea reuşită. Îşi dădea seama că ambele slujbe suferiseră într-un fel şi ştia că trebuia să aleagă. Era o hotărâre pe care încerca să o evite, dar dovezile necesității ei se îngrămădeau în jurul lui.

— Salut, Jack!

Robby purta un costum alb.

— Ia loc, comandor! Cum merge cu zborul?

— Nu mă plâng. Puştiul e din nou în şa, spuse Jackson, aşezându-se. Trebuia să fi fost cu mine în „Tomcat" săptămână trecută! Ah, omule, sunt din nou pe meserie. M-am ciondănit cu un tip într-un A-4 care făcea pe agresorul şi i-am cam stricat ziua. A fost grozav!

Zâmbea ca un leu care contemplă o turmă de antilope şchioape.

— Sunt gata!

— Când pleci?

— Mă prezint la raport pe cinci august. Cred că o să plec de aici pe întâi.

— Nu înainte de a veni cu Sissy la noi la masă.

Jack îşi controla calendarul.

— Treizeci cade într-o vineri. Ora şapte e bine?

— 'Țeles, domnule!

— Şi Sissy ce-o să facă acolo?

— Ei bine, există o mică orchestră simfonică la Norfolk. O să fie numărul doi ca solistă la pian, plus ore la şcoală.

— Ştii că acolo există un centru in-vitro? Poate o să aveți şi voi un copil!

— Da, Cathy i-a vorbit despre asta. Ne mai gândim, dar – ei bine, Sissy a avut o mulțime de dezamăgiri, ştii?

— Vrei să mai stea Cathy de vorbă cu ea?

Robby se gândi câteva clipe.

— Da, ştie cum să o ia. Cum o mai duce cu sarcina?

— Îşi face griji pentru cum arată, chicoti Jack. Cum de nu pricep cât sunt de frumoase atunci când sunt gravide?

Robby se arătă de acord, zâmbind, întrebându-se dacă lui Sissy i se va părea la fel. Jack se simţea vinovat că abordase un subiect sensibil şi schimbă vorba.

— Apropo, ce-i cu toate navele alea? Am văzut un grup de „păsări de curte" aproape de ţărm azi-dimineaţă.

— Se spune „ancorate", găgăuţă! îşi corectă Robby prietenul. Schimbă grămada de fiare vechi de la şantierul naval de peste râu. Se presupune că le va lua două luni. Ceva nu a mers bine cu cele vechi – substanţele de protecţie nu au fost bune sau ceva în sensul ăsta. Furnizorul principal a cam înşelat guvernul. Nu-i mare scofală! Treaba trebuie să fie gata până la viitorul an şcolar – da' mie nici că-mi pasă. Pe vremea aia, băiete, îmi voi petrece dimineţile la şase-şapte mii de metri înălţime, acolo unde îmi este locul. Ce-ai de gând să fad?

— Ce insinuezi?

— Ei bine, o să fii sau aici sau la Langley, corect?

Ryan se uită pe fereastră.

— Să fiu al naibii dacă ştiu! Rob, al doilea copil e pe drum şi mai sunt o mulţime de alte lucruri la care ar trebui se ne gândim.

— Nu i-ai descoperit încă?

Jack scutură din cap.

— Am crezut că am dat de un fir, dar nu era aşa. Tipii sunt profesionişti, Robby.

Jackson reacţionă cu o vehemenţă surprinzătoare.

— Pe dracu', omule! Profesioniştii nu ucid copii. Ascultă-mă pe mine! Dacă vor să împuşte un soldat sau un poliţist, e-n regulă, asta mai înţeleg – nu e drept, dar o înţeleg – soldaţii şi poliţiştii au arme cu care să le răspundă şi sunt şi pregătiţi s-o facă. Aşa că şansele sunt egale, surpriza pe de o parte şi metoda pe de altă parte. Asta face jocul corect. Dar dacă se dau la necombatanţi, atunci nu sunt decât nişte derbedei, Jack. Or fi ei deştepţi, dar profesionişti nu sunt! Profesioniştii au curaj. Profesioniştii merg după tipic.

Jack dădu din cap. Robby greşea, dar nu ştia cum să-şi convingă prietenul de contrar. Codul lui era acela al unui luptător care se conduce după reguli civilizate. Regula numărul unu era: nu-l lovi în mod deliberat pe cel neajutorat. Era rău când aşa ceva

se întâmplă în mod accidental. Dar a face acest lucru cu bună ştiinţă era o dovadă de laşitate, ceva care nu merita nici măcar dispreţul; cei care făceau asta nu meritau altceva decât moartea. Era dincolo de orice limită.

— Jack, ei joacă un joc ticălos! continuă pilotul. Au şi un cântec despre asta. L-am auzit la „Riordan's" de ziua Sfântului Patrick: „I-am învăţat pe toţi eroii/Şi-am vrut să fiu ca ei, /Să-mi dovedesc curajul/În jocul patriotic". Ceva de genul ăsta.

Jackson dădu dezgustat din cap.

— Războiul nu e un joc, e o profesie. Ei se joacă, îşi spun patrioţi, ies afară şi omoară copilaşi. Nişte nemernici, Jack! În Marină, atunci când îmi pilotez „Tomcat"-ul, ne *jucăm* de-a războiul cu ruşii. Dar nimeni nu moare, fiindcă ambele tabere sunt de profesionişti. Mie nu-mi plac prea mult ruşii, dar băieţii care fac pe „Urşii" îşi cunosc meseria. Noi, la rândul nostru, ne cunoaştem meseria şi ambele tabere se respectă una pe cealaltă. Există reguli şi ambele părţi joacă după ele. Aşa trebuie să fie.

— Lumea nu-i aşa de simplă, Robby, spuse liniştit Jack.

— Păi, la dracu', ar trebui să fie!

Jack era uimit de înflăcărarea prietenului său.

— Să le spui tipilor ălora de la CIA: găsiţi-i pentru noi, cineva să dea ordinul şi eu o să-i duc pe băieţi până la faţa locului ca să-i strivim.

— În ultimele două acţiuni de felul ăsta am pierdut oameni, sublinie Ryan.

— Ăsta-i riscul! De aia suntem plătiţi, Jack.

— Da, dar înainte de a da din nou cu zarul, te vrem la noi la masă.

Jackson zâmbi timid.

— Îţi promit că-mi voi aduce cu mine tribuna improvizată. Ţinută de gală?

— Robby, mă ştii pe mine în ţinută de gală?

— Le-am spus fără ţinută de gală, spuse după aceea Jack.

— Bine, fu de acord nevastă-sa.

— Ştiam eu c-o să spui aşa.

Se uită în sus spre nevastă-sa, a cărei piele era iluminată de lună.

— Tu eşti chiar frumoasă!

— Mai spune…

— Nu te mişca! Stai acolo unde eşti!

Începu s-o mângâie pe spate.

— De ce?

— Ai spus că, pentru un timp, asta este ultima oară. Nu vreau să se termine.

— Data viitoare o să fii tu deasupra, promise ea.

— Atunci merită să aştept, dar nu vei mai fi tot aşa de frumoasă ca acum.

— Acum nu mă simt frumoasă.

— Cathy, nu uita că vorbeşti cu un expert, se pronunță soțul ei. Sunt singurul din casa aceasta care poate să facă o apreciere imparțială asupra frumuseții unei ființe de sex feminin şi *eu* spun că eşti frumoasă. Terminat discuția.

Cathy Ryan îşi făcu propriile ei evaluări. Burta ei era desfigurată de striațiuni care arătau urât, sânii îi erau umflați şi o dureau, labele picioarelor şi gleznele îi erau umflate, iar picioarele, în poziție normală, aveau nodozități.

— Jack, eşti un zăpăcit!

— Niciodată nu ascultă! spuse el către plafon.

— E din cauza feromonilor, explică ea. Femeile gravide miros diferit şi probabil că acest miros îți stimulează imaginația într-un fel sau altul.

— Atunci, cum se face că eşti frumoasă şi când nasul îmi e înfundat? Răspunde-mi!

Ea se aplecă şi îşi înfipse degetele în părul de pe pieptul lui. Jack începu să se foiască. Îl gâdila.

— Dragostea e oarbă.

— Când te sărut, eu țin ochii deschişi.

— N-am ştiut asta!

— Eu însă ştiu.

Jack râse liniştit.

— Ochii tăi sunt întotdeauna închişi. Poate dragostea ta e oarbă, dar a mea nu e.

Îşi plimbă degetele pe deasupra abdomenului ei. Era unsuros, din cauza uleiului pe care îl folosea ca să umezească pielea. Jack găsea acest lucru cam excitant. Vârful degetelor trasa pe suprafața netedă a abdomenului ei mici cercuri.

— Eşti un tip desuet! Parcă ai fi un personaj din filmele anilor '30!

Ea începu să-i răsucească părul de pe piept.

— Încetează!

— Errol Flynn nu a făcut niciodată asta în filmele lui, observă

Jack, fără a se opri.

— Pe atunci erau cenzori.

— Persoane care stricau plăcerea altora. Unii oameni nu au haz deloc.

Mâinile lui îşi extinseră zona de mângâiere. Următoarea zonă a fost cea a gâtului. Trebui să se întindă mult, dar mentă efortul. O apucase tremuratul.

— Acum… Eu… pe de altă parte…

— Mmmm!

— Aşa cred şi eu.

— Aah-aah! S-a sculat.

Jack îl simți cam în acelaşi moment când îl simți şi nevastă-sa. El – ea, el… îşi schimba poziția. Jack se întreba cum poate face un făt asta, fără a avea de ce să se prindă, dar probele erau clare, mâinile lui Jack simțind poziția încovrigată a fătului. Umflătura era capul copilului – sau cealaltă parte. În mişcare. Viu. Aşteptând să se nască. Se uită în sus ca să-şi vadă nevasta, care zâmbea spre el, ştiind ce simțea.

— Eşti frumoasă şi te iubesc foarte mult, fie că îți place sau nu.

Fu surprins să constate că ochii i se umpluseră de lacrimi, dar şi mai surprins de ceea ce urmă.

— Şi eu te iubesc, Jack! Din nou?

— Poate n-a fost chiar ultima dată, la urma urmei…

23
Mişcarea

— Am primit astea azi-noapte.

La CIA priorităţile se modificaseră puţin, constată Ryan. Omul care examina fotografiile împreună cu el începuse să albească, purta ochelari fără rame şi papion. Jartierele de la mâneci nu păreau deplasate. Marty stătea în picioare într-un colt şi-şi ţinea gura.

— Considerăm că este una din aceste trei tabere, corect?

— Da. Celelalte sunt identificate, aprobă Ryan.

Remarca lui provocă un râs zgomotos.

— Aşa spui tu, fiule!

— Bine. Astea două sunt active, asta a fost până săptămână trecută şi astea în ultimele două zile.

— Ce-i cu 20, tabăra mişcării „Action Directe”? întrebă Cantor.

— Închisă din momentul în care franţujii au pătruns în ea. Am văzut înregistrarea.

Omul zâmbi cu admiraţie.

— Oricum, iată!

Era una din rarele fotografii făcute la lumina zilei, chiar color. Pe poligonul de trageri din vecinătatea taberei erau şase bărbaţi aşezaţi în linie. Unghiul îi împiedica să vadă dacă aveau sau nu arme.

— Trageri? întrebă precaut Ryan.

— Fie asta, fie s-au dus să urineze în formaţie.

Asta se voise o glumă.

— Stai puţin! Ai spus că astea au sosit azi-noapte.

— Uită-te la unghiul soarelui, spuse în batjocură omul.

— Da. Dimineaţa devreme.

— În jur de douăsprezece noaptea după ora noastră. Foarte bine, observă omul. „Amatori, se gândi el. Toată lumea crede că poate descifra o fotografie de recunoaştere.” Nu se pot vedea arme, dar vedeţi aceste puncte de lumină aici? Astea s-ar putea să fie reflectarea tuburilor extrase. Bun, Deci avem şase oameni. Probabil nord-europeni, deoarece sunt blonzi – îl vedeţi pe ăsta, are o arsură, braţul arată cam roşu, nu-i aşa? Pare să fie bărbat,

după părul scurt şi stilul de a se îmbrăca. Bun. Acum se ridică întrebarea: Cine dracu' sunt?

— Nu sunt din „Action Directe”, spuse Marty.

— De unde ştii? întrebă Ryan.

— Cei surprinşi în fotografie nu mai sunt printre noi. Au fost judecați de tribunale militare şi executați acum două săptămâni.

— Iisuse!

Ryan se întoarse.

— Nu vreau să ştiu asta, Marty.

— Cei care şi-au exprimat dorința au fost spovediți. Consider că a fost o dovadă de decență din partea colegilor noştri.

Se opri o clipă şi apoi continuă:

— Se pare că dreptul francez permite astfel de procese în împrejurări foarte speciale. Aşa că, în ciuda a ceea ce am crezut noi tot timpul, totul s-a făcut conform legii. Te simți mai bine?

— Într-un fel, recunoscu Ryan după ce se gândi.

Pentru terorişti trebuie să fi fost tot aia, dar, cel puțin, se respectase legea şi aceasta însemna „civilizație”.

— Bun. Înainte de asta doi dintre ei au cântat ca nişte cănăraşi. DGSE-ul a putut să mai înşface doi tipi în afara Parisului – încă nu a apărut nimic în ziare – plus un depozit burduşit cu arme şi explozibil. Poate că nu au dispărut complet, dar oricum, au fost grav loviți.

— E-n regulă! confirmă bărbatul cu papion. Ăsta-i tipul care a dat peste ei?

— Totul se datorează faptului că îi place să vadă țâțe de la o depărtare de cinci sute de kilometri, răspunse Cantor.

— Şi cum se face că nimeni n-a văzut asta înainte?

Lui Ryan i-ar fi convenit să o fi făcut altcineva.

— În secția mea nu sunt suficienți oameni. Am primit aprobare să mai angajez încă zece. I-am selecționat deja. Sunt oameni care vin din aviație. Profesionişti.

— Bine. Dar cealaltă tabără?

— Aici!

Apăru o nouă fotografie.

— Aproape acelaşi lucru. Sunt vizibili doi bărbați...

— Una este fată! spuse imediat Ryan.

— Unul se pare că are părul lung până la umăr, aprobă expertul în fotografii. Dar asta nu înseamnă că e fată.

Jack se gândi la asta, în timp ce studia postura personajului.

— Dacă presupunem că e fată, ce ne spune asta? îl întrebă pe

Marty.

— Spune-mi tu!

— Nu avem nici o indicație că în ULA sunt femei, dar ştim că în PIRA sunt. Aceasta este tabăra… Vă aduceți aminte de jeep-ul care s-a deplasat de la o tabără la alta, iar, mai târziu, a fost văzut parcat la această tabără?

Ryan se opri înainte de a continua. „Ah, ce dracu'…!” Apucă fotografia cu cele şase siluete din poligonul de trageri.

— Asta e o ea!

— Şi pe ce dracu' te bazezi? întrebă specialistul în fotografii.

— Spune-i intuiție, replică Ryan.

— Excelent! Data viitoare când mă duc în urmărire, o să te iau şi pe tine să-mi duci caii. Ascultă, în fotografiile astea ceea ce vezi e şi ceea ce obții. Dacă te uiți prea mult la ele termini prin a face greşeli. Mari de tot! Ceea ce avem aici sunt şase oameni stând în linie, *probabil* trăgând. Asta-i tot.

— Altceva? întrebă Cantor.

— În jurul orei zece seara, ora locală, satelitul va trece din nou pe deasupra – la noi e după-amiază Vă aduc pozele de îndată ce vin.

— Foarte bine! Mulțumesc! spuse Cantor.

Bărbatul părăsi încăperea pentru a reveni la dragul lui echipament foto.

— Cred că o astfel de persoană s-ar putea numi un empirist, observă Ryan după o clipă.

Cantor chicoti.

— Cam aşa. Lucrează la noi de când U-2-urile zburau pe deasupra Rusiei. E un expert adevărat. Important în ceea ce-l priveşte este că nu spune că e sigur de ceva până când nu e *într-adevăr* sigur. Ceea ce a spus e adevărat: dacă te uiți prea mult la lucrurile astea, rişti să nu mai înțelegi nimic.

— Excelent, dar eşti de acord cu mine.

— Da.

Cantor se aşeză pe birou lângă Ryan şi examină fotografia cu o lupă.

Cei şase bărbați în linie nu prea erau clari. Aerul fierbinte radiat de deşert chiar şi dimineața devreme era suficient de prăfos pentru a distruge claritatea imaginii. Era ca şi cum ai privi prin mirajul fierbinte al unei autostrăzi plate. Aparatul de fotografiat din satelit avea viteza obturatorului foarte mare – de fapt, fotoreceptorii erau în întregime electronici – ceea ce anula majoritatea distorsiunilor,

dar imaginea era slab focalizată şi unghiul foarte ascuţit. Se putea stabili ce poartă oamenii – cămăşi cu mâneci scurte şi pantaloni lungi – şi, cu siguranţă, culoarea părului. Licărirea reflectată de mâna unui bărbat părea să indice o brăţară sau un ceas. Fata unui bărbat era mai închisă decât ar fi trebuit să fie – antebraţul lui neacoperit era însă alb – şi asta, probabil, din cauză că purta barbă. „Miller are barbă acum”, îşi reaminti Ryan.

— La dracu’! Dacă ar fi fost doar cu puţin mai bună…

— Îhâm! aprobă Marty. Dar ceea ce vezi aici e rezultatul a treizeci de ani de muncă şi numai Dumnezeu ştie câţi bani. În zonele reci ies puţin mai bine, dar niciodată nu se poate recunoaşte faţa.

— Asta-i, Marty. Asta e. Trebuie să avem ceva care să confirme acest lucru, sau, cel puţin, să confirme ceva.

— Mi-e teamă că nu. Colegii noştri din Franţa i-au întrebat pe cei pe care i-au capturat. Răspunsul pe care l-au primit a fost că taberele sunt total izolate una de alta. Atunci când se întâlnesc, grupurile acestea o fac pe un teren neutru. Nici nu ştiau sigur că aici era o tabără.

— *Asta* ne spune ceva.

— Treaba cu maşina? S-ar fi putut să fie de la armată, doar ştii asta. Tipul care supraveghează santinelele, poate. Nu trebuia să fie neapărat din ULA ca să meargă cu maşina de la tabăra asta la aia a Aripii Provizorii. De fapt, există suficiente motive ca să credem că nu era. Compartimentarea este o măsură logică de securitate. Aceşti oameni cunosc importanţa securităţii şi, chiar dacă nu o ştiau dinainte, acţiunea francezilor constituie un memento.

Ryan nu se gândise la asta. Raidul asupra taberei mişcării „Action Directe” trebuie să fi avut efect şi asupra celorlalţi, nu-i aşa?

— Vrei să spui că ne-am tras singuri în picioare?

— Nu, noi am trimis un mesaj care merita să fie trimis. Până acum nimeni nu ştie ce s-a întâmplat acolo. Avem motive să credem că este suspectată acţiunea unei organizaţii rivale, care şi-a făcut dreptate – nu toate grupările se plac între ele. Şi chiar dacă nu ne alegem cu altceva măcar am semănat suspiciunea printre grupări şi chiar faţă de gazdele lor. Asta ne-ar putea aduce unele informaţii, dar va fi nevoie de timp pentru a le avea.

— Oricum, acum că ştim că tabăra asta e aceea pe care o dorim, ce-o să facem?

— Lucrăm la asta. Nu pot spune mai mult.

— Bine, făcu Ryan semn spre biroul său. Vrei nişte cafea, Marty?

Cantor se strâmbă.

— Nu, m-am lăsat de cafea pentru o vreme.

Ceea ce nu-i spuse Cantor era că se punea la cale o operațiune importantă. Foarte puțini ştiau, de fapt, ce se întâmplă. Peste câteva zile, un grup de luptă de pe portavionul „USS Saratoga” urma să plece din vestul Mării Mediterane şi să treacă pe la nord de Golful Sidra. Aşa cum se obişnuia, formațiunea va fi urmărită de o navă sovietică – un trauler de pescuit care culege informații electronice în loc de scrumbii – care le va transmite libienilor. Când portavionul va fi la nord de Tripoli, la miezul nopții, un agent care lucrează pentru francezi va întrerupe curentul electric al unor instalații radar, iar portavionul va începe să desfăşoare operațiuni de zbor pe timp de noapte. Acest lucru îi va face pe unii să se enerveze, deşi comandantul grupului de pe portavion nu va şti nimic altceva decât că e vorba de zboruri de rutină. Se spera ca acelaşi grup de comando francez care făcuse o descindere în tabăra 20, să se poată strecura în tabăra 18. Marty nu-i putea spune lui Ryan nimic din toate astea, dar era o dovadă că „Action Directe” fusese distrusă şi că distrugerea ei fusese atât de apreciată, încât francezii se ofereau să coopereze cu americanii. CIA ajutase la răzbunarea uciderii unui prieten al preşedintelui Franței. Dincolo de neînțelegerile dintre cele două țări, datoriile de onoare trebuiau achitate. Se potrivea de minune cu firea lui Cantor, dar era o acțiune cunoscută numai de vreo douăzeci de oameni de la CIA Operațiunea era programată să aibă loc patru zile mai târziu. Un ofițer superior din cadrul Direcției de Operațiuni lucra chiar acum cu paraşutiştii francezi, care, raportase el, erau gata să-şi demonstreze încă o dată bărbăția. Cu puțin noroc, grupul terorist care avusese curajul să comită acțiuni criminale în SUA şi Marea Britanie ar fi fost lovit de trupele altei țări. Dacă reuşea, precedentul ar fi anunțat o nouă şi valoroasă evoluție în lupta contra terorismului.

Dennis Cooley lucra la registrul contabil. Era devreme. Magazinul încă nu era deschis pentru public, iar el putea să-şi pună la punct socotelile. Nu era foarte greu, pentru că magazinul nu avea atât de multe tranzacții Fredona în surdină, neştiind cât de mult îl plictisea acest obicei al său pe omul care asculta sunetele captate de microfonul montat în spatele unuia din

rafturile de cărți. Brusc se opri din fredonat şi înălță capul. Ce nu era în ordine…?

Sări din scaun când simți fumul acela înțepător. Cercetă camera timp de mai multe secunde înainte de a privi în sus. Fumul venea din locul unde era fixată, în tavan, lampa. Se năpusti asupra întrerupătorului din perete şi apăsă cu mâna pe buton. Din perete izbucni o flacără albastră care îi provocă un puternic şoc electric, amorțindu-i brațul până la cot. Se uită surprins la braț, închizând şi deschizând degetele, apoi la fumul care părea să se domolească. Nu aşteptă să dispară cu totul. În camera din spate avea un extinctor. Îl înşfăcă şi reveni cu el, trase acul de siguranță şi îndreptă jetul asupra comutatorului. Nu mai era fum. Apoi se ridică pe scaun pentru a se apropia de plafon, dar fumul aproape că dispăruse. Mirosul însă rămăsese. Cooley stătu în picioare pe scaun mai bine de un minut, genunchii tremurându-i atunci când scaunul se mişcă puțin sub el, ținând strâns extinctorul şi încercând să se decidă ce să facă. Să cheme pompierii? Dar nu era nici un foc – sau era? Toate cărțile sale de valoare… învățase să facă multe lucruri, dar lupta contra focului nu era unul dintre acestea. Respira greu şi aproape că intrase în panică, dar hotărî că nu avea motive să o facă. Se răsuci şi văzu trei oameni care se uitau la el prin vitrină, cu expresii curioase.

Coborî extinctorul cu un zâmbet ruşinat şi le făcu cu mâna spectatorilor. Lumina era stinsă. Comutatorul era oprit. Focul, dacă fusese, dispăruse. Va chema electricianul clădirii. Cooley deschise uşa pentru a le explica vecinilor săi, proprietari de magazine, ce se întâmplase. Unul dintre ei observă că firele erau incredibil de vechi. La asta Cooley nu se gândise până acum. Electricitatea era electricitate. Apăsai pe comutator, se aprindea lumina şi cu asta basta îl deranja ideea că ceva ce credea că e de nădejde, de fapt nu era. Un minut mai târziu îl sună pe administratorul clădirii, care îi promise că, într-o jumătate de oră, va veni un electrician.

Omul veni după patruzeci de minute, cerându-şi scuze că întârziase – din cauza traficului. Câteva clipe rămase admirând rafturile cu cărți.

— Miroase a sârmă pârlită! emise el părerea. Sunteți norocos, domnule! Adeseori asta provoacă un incendiu.

— Cât este de dificil să o reparați?

— Cred că va trebui să înlocuiesc sârmele. Trebuiau înlocuite de ani de zile. Acest loc vechi – ei bine, instalația electrică este mai în

vârstă decât mine.

Zâmbi.

Cooley îi arătă cutia cu siguranțe din spatele încăperii şi omul începu să lucreze. Dennis nu voia să folosească lampa de masă şi rămase în semiîntuneric în timp ce meseriaşul se apucase de lucru.

Electricianul deconectă întrerupătorul central şi verifică tabloul cu siguranțe. Acesta mai purta încă eticheta originară şi, când şterse praful, putu citi data: 1919. Omul dădu uimit din cap. Aproape şaptezeci de ani! Trebui să scoată masca pentru a ajunge la perete şi fu surprins să constate urme recente de tencuială. Putea începe de aici. N-avea rost să strice peretele mai mult decât trebuie Cu ciocanul şi dalta, îndepărtă tencuiala recentă şi dădu peste sârmă…

Dar nu era cea pe care o căuta el. Cămaşa izolatoare era din plastic şi nu din gutapercă, ca pe timpul bunicului său. Şi nici nu avea ce căuta aici. Ciudat, se gândi. Trase de sârmă. Ieşea uşor.

— Domnule Cooley! strigă.

Proprietarul veni după o clipă.

— Ştiți ce-i asta?

— La dracu'! izbucni detectivul în camera de sus. Fir-ar al dracului de drac!

Se întoarse către colegul său, cu un aer pierdut.

— Sună-l pe comandantul Owens!

— N-am mai văzut în viața mea o chestie ca asta!

Tăie un capăt şi i-l întinse. Electricianul nu pricepea de ce proprietarul era aşa de palid.

Nici Cooley nu mai văzuse, dar ştia ce este. Capătul sârmei nu prezenta nimic, doar locul unde se oprea izolația din polivinil, fără miezul de cupru pe care te-ai fi aşteptat să-l vezi într-un circuit electric. Ascuns la capătul acesteia se găsea un microfon ultrasensibil. Proprietarul magazinului îşi reveni după o clipă, deşi vocea îi era puțin nervoasă.

— N-am nici o idee. Vedeți-vă de treabă!

— Da, domnule.

Electricianul reîncepu să caute instalația electrică.

Cooley ridicase deja receptorul şi forma un număr.

— Alo?

— Beatrix?

— Bună dimineața, domnule Dennis. Cum vă simțiți astăzi?

— Poți veni la magazin în dimineața asta? A intervenit ceva neprevăzut.

— Desigur.

Beatrix locuia la numai o stradă depărtare de stația de metrou Halloway Road. Linia Piccadilly mergea aproape direct până la magazin.

— Ajung într-un sfert de oră.

— Îți mulțumesc, Beatrix. Eşti o scumpă! adăugă el înainte de a pune receptorul în furcă.

Între timp, mintea lui Cooley lucra cu viteza sunetului. Nici în magazin, nici acasă nu se găsea nimic care să-l incrimineze. Ridică din nou receptorul, dar ezită. În astfel de situații, instrucțiunile spuneau să telefoneze la un număr pe care îl memorase – dar dacă în birou sau în telefon exista vreun microfon... şi în telefonul său de acasă... Pe Cooley îl treceau transpirațiile, deşi temperatura era scăzută. Îşi impuse să se relaxeze. Nu spusese nimic compromițător la nici unul din telefoane – sau spusese? Cu toate cunoştințele şi disciplina sa, Cooley nu înfruntase niciodată pericolul, aşa că începea să intre în panică. Trebui să se concentreze la maximum asupra procedeelor pe care le învățase şi urmase ani la rând. Cooley îşi spuse că niciodată nu se abătuse de la ele. Nici măcar o dată. Era sigur de asta. Când se opri din tremurat, suna clopoțelul de la uşă.

Era Beatrix. Cooley şi-a luat haina.

— Veniți târziu?

— Nu ştiu sigur. O să-ți telefonez.

Ieşi glonț, lăsându-şi salariata cu gura căscată.

Le trebuiră zece minute ca să dea de James Owens, care se afla în maşină la sud de Londra. Comandantul dădu imediat ordin ca Dennis Cooley să fie filat şi arestat pe loc dacă dădea semne că încearcă să părăsească țara. Doi oameni îi supravegheau deja maşina şi erau gata să-l urmărească. Încă doi fură trimişi la arcadă, dar detectivii sosiră tocmai în momentul în care Cooley ieşea, iar ei se aflau pe cealaltă parte a străzii. Unul dintre ei sări din maşină şi se luă după el, aşteptându-se să o ia pe strada Berkeley spre agentul său turistic. În loc de asta, Cooley intră în stația de metrou. Detectivul fu luat pe neaşteptate şi alergă spre stație traversând strada. Îngrămădeala de dimineață făcea descoperirea obiectivului său scund aproape imposibilă. După un

minut, ofițerul era sigur că persoana urmărită luase un tren la care el nu putuse ajunge. Cooley scăpase.

Detectivul fugi înapoi în stradă şi alarmă prin stația radio poliția de pe aeroportul Heathrow, locul unde avea capătul această linie de metrou – Cooley călătorea întotdeauna cu avionul, atunci când nu şofa – şi maşinile, cerându-le să se plaseze în toate stațiile de metrou de pe linia Piccadilly. Pur şi simplu nu mai era timp.

Cooley coborî la stația următoare, aşa cum fusese învățat şi luă un taxi până la stația Waterloo. De acolo, dădu un telefon.

— Cinci-cinci-doi-nouă, răspunse vocea.

— O, vă rog să mă scuzați! Încercam să telefonez la şase-şase-trei-zero. Îmi pare rău.

Urmară două secunde de ezitare de la celălalt capăt.

— O… dar e în regulă! îl asigură vocea, pe un ton care însemna orice, numai în regulă nu.

Cooley puse receptorul în furcă şi se îndreptă spre tren. Asta era tot ce putea să facă fără să se uite peste umăr.

— Geoffrey Watkins la telefon! răspunse ridicând receptorul.

— Ah, vă rog să mă scuzați! spuse vocea. Voiam să vorbesc cu domnul Titus. Sunteți sase-doi-nouă-unu?

„Toate legăturile sunt întrerupte până la noi ordine, aceasta fusese semnificația numărului. Nu se ştie dacă eşti în pericol. Te vom ține la curent dacă va fi posibil”.

— Nu, aici este şase-doi-unu-nouă, răspunse. „Înțeles!” Watkins închise şi se uită pe fereastră. Se simțea de parcă în stomac ar fi avut plumb fierbinte. Înghiți de două ori, după care îşi bău ceaiul. În tot restul dimineții îi fu greu să se concentreze asupra hârtiilor albe cu antetul Ministerului de Externe pe care le citea. Avea. Nevoie de două înghițituri de băutură tare pentru a se linişti.

Până la prânz, Cooley ajunse în Dover, la bordul unui feribot ce traversa Marea Mânecii. Era cu toate simțurile în alertă, aşezat într-un colț, pe puntea superioară, aruncând pe deasupra ziarului priviri rapide pentru a vedea dacă e urmărit. Vruse să se îmbarce pe vasul cu pernă de aer spre Calais, dar în ultima clipă se răzgândi. Îi ajungeau banii ca să meargă cu feribotul Doverdunkerque, dar nu şi cu vasul pe pernă de aer, care era mai scump, iar el nu voia să lase în urmă vreo hârtie. În orice caz, era numai două şi un sfert. Odată ajuns în Franța, ar putea prinde un tren până la Paris, după care să ia avionul. Începu, pentru prima dată după atâtea ore, să se simtă sigur, dar îşi înăbuşi acest

sentiment. Cooley nu cunoscuse niciodată acest soi de frică şi asta îi lăsa un gust neplăcut. Ura liniştită care ani de zile îl chinuise acum îl rodea ca un acid. Îl puseseră pe fugă! Îl spionaseră! Datorită întregii sale pregătiri, a tuturor precauțiunilor pe care le urmase cu asiduitate şi a trucurilor profesionale de care se folosise, Cooley nu luase niciodată în considerare posibilitatea că va fi descoperit. Se credea prea dibaci pentru asta. Era furios pentru că dăduse greş şi, pentru prima dată în viață, voia să se dojenească fără milă. Pierduse magazinul şi, o dată cu el, toate cărțile pe care le iubea – şi asta numai din cauza nenorociților ăstora de britanici! Împături cu grijă ziarul şi îl puse în poală în timp ce feribotul intra în Marea Mânecii, cu soarele de vară arzând deasupra. Fața lui blândă se uita la apă cu o privire tot atât de calmă ca aceea a unui om ce-şi admiră grădina. Dar lui îi treceau prin cap imagini de sânge şi moarte.

Owens era mai furios ca oricând. Supravegherea lui Cooley fusese atât de uşoară, obişnuită – tocmai de aceea nu aveau nici o scuză, le spuse oamenilor săi. Umflatul ăla mic cu un aer nevinovat, cum îl caracterizase Ashley, scăpase de urmăritorii săi cu atâta abilitate, de parcă ar fi pregătit direct la Moscova. Pe fiecare aeroport din Marea Britanie se găsea fotografia lui Cooley, iar dacă ar fi folosit cartea de credit pentru a cumpăra orice fel de bilet, computerele ar fi anunțat imediat Scotland Yard-ul, dar Owens presimțea că omul era deja plecat din țară. Şeful serviciului C-13 îşi dădu oamenii afară.

Şi Ashley era în încăpere, dar şi oamenii săi fuseseră prinşi cu garda coborâtă. El şi Owens îşi aruncară o privire furioasă amestecată cu disperare.

Un detectiv îi lăsase înregistrarea unei convorbiri telefonice a lui Geoffrey Watkins. Avusese loc la mai puțin de o oră după ce dispăruse Cooley. Ashley o ascultă. Totul dura douăzeci de secunde Şi nu era vocea lui Cooley. Dacă ar fi fost, l-ar fi arestat pe Watkins pe loc. Cu tot efortul lor, nu aveau nici cea mai mică probă pe care să o folosească contra lui Geoffrey Watkins.

— În clădire este un oarecare domn Titus. Vocea i-a indicat şi numărul corect. Se poate să fi fost într-adevăr o greşeală.

— Dar, desigur, nu a fost.

— Ştii cum fac, au mesaje fixate dinainte, făcute să sune complet nevinovate. Indiferent cine i-a pregătit pe tipii ăştia, a făcut-o ca la carte. Ce ştii de magazin?

— Fata aia, Beatrix, nu ştie nimic. Nişte oameni de-ai noştri fac percheziţie în magazin, dar până acum n-au găsit nimic în afară de nişte afurisite de cărţi vechi. La fel şi în locuinţa lui.

Owens se ridică în picioare şi continuă cu o voce plină de o mirare perversă:

— Un electrician... Luni de muncă s-au dus pe apa sâmbetei pentru că a smuls o sârmă care nu trebuia smulsă!

— Apare el! Nu putea să aibă asupra lui o sumă mare de bani lichizi. Trebuie să folosească odată şi odată cărţile de credit.

— E plecat deja din ţară. Să nu-mi spui că nu este! Dacă a fost destul de deştept să facă tot ce a făcut...

— Da, aprobă în silă Ashley. James, nu poţi câştiga întotdeauna!

— Ce plăcere îmi face să aud asta! răspunse Owens. Nenorociţii ne-au bănuit fiecare mişcare. Comisarul o să mă întrebe cum de nu am putut face ceva la timp şi n-o să pot să dau un răspuns la această întrebare.

— Atunci care-i următoarea mişcare?

— Cel puţin ştim cum arată. Noi... Le spunem şi americanilor ceea ce ştim... totul. Am programată o întâlnire cu Murray în seara asta. M-a lăsat să înţeleg că au în plină desfăşurare o acţiune despre care nu poate vorbi, fără îndoială o operaţiune a CIA.

— De acord. Aici sau acolo?

— Acolo.

Owens tăcu.

— Mi-e silă de locul ăsta.

— Domnule comandant, ar trebui să-ţi pui în balanţă eşecurile şi succesele, spuse Ashley. Eşti cel mai bun om pe care l-am avut de câţiva ani încoace.

Owens mormăi ceva la această remarcă. Ştia că e adevărat Sub conducerea sa, C-13 dăduse lovituri mari Aripii Provizorii Dar, în această slujbă, ca de altfel în multe altele, întrebarea pe care o puneau întotdeauna superiorii era: „Ce-ai realizat azi?” Ieri ţinea de istoria antică.

— Legătura suspectă a lui Watkins şi-a luat zborul, anunţă el trei ore mai târziu.

— Ce s-a întâmplat?

Până la jumătatea explicaţiei, Murray închise ochii şi dădu trist din cap.

— Şi nouă ni s-a întâmplat ceva asemănător, spuse el după ce

Owens termină. Un ofițer CIA suspectat de a fi spion. Îi supravegheam locuința şi lucrurile au decurs într-o rutină confortabilă şi deodată – vââj! A dus de nas întreaga echipă de filaj. După o săptămână şi-a făcut apariția la Moscova. Se întâmplă, Jimmy.

— Dar nu mie, mârâi Owens. Adică nu până acum.

— Cum arată?

Owens îi puse un teanc de fotografii pe birou. Murray se uită în fugă peste ele.

— Un nenorocit de şoricel, nu-i aşa? Aproape chel.

FBI-istul se gândi puțin, apoi ridică telefonul şi formă pe patru cifre.

— Fred? Aici Dan. Vrei să vii o clipă jos, în birou la mine?

Omul sosi după o clipă. Murray nu i-l prezentă ca fiind de la CIA, iar Owens nu întrebă. Nici nu trebuia. Îi dădu două exemplare din fiecare fotografie.

Fred – unul din oamenii „de jos din hol" – luă fotografiile şi se uită la ele.

— Cine bănuiți că este?

Owens explică pe scurt şi termină spunând:

— Probabil că a părăsit deja țara.

— Ei bine, dacă îşi face apariția în cuibul nostru, vă vom informa, promise Fred şi ieşi.

— Ştii ce pun la cale? îl întrebă Owens pe Murray.

— Nu. Ştiu doar că se întâmplă ceva. Biroul şi Agenția au constituit o forță comună de intervenție, dar este compartimentată şi nu trebuie să ştiu, nu încă, totul despre ea.

— Colegii tăi au luat parte la raidul împotriva organizației „Action Directe"?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse cucernic Murray. „Cum dracu' ai aflat, Jimmy, de asta?"

— Eu am crezut că da! răspunse Owens. „A dracului de securitate!" Dan, suntem interesați de securitatea personală a…

Murray ridică mâinile în sus ca un om la ananghie.

— Ştiu, ştiu. Şi ai dreptate. Trebuie să-i ajutăm pe oamenii tăi. Eu însumi îi voi da directorului telefon.

Sună telefonul. Era pentru Owens.

— Da?

Şeful serviciului C-13 ascultă timp de un minut, înainte de a pune telefonul în furcă.

— Mulțumesc.

Oftă.

— Dan, e în mod cert în Europa. A folosit o carte de credit ca să cumpere un bilet de tren Dunkerque-Paris, acum trei ore.

— L-au preluat francezii?

— Prea târziu. Trenul a ajuns acum douăzeci de minute Acum a dispărut complet. În plus, nu avem nimic ca să-l arestăm, nu-i aşa?

— Iar Watkins a fost avertizat.

— Dacă acela nu a fost un apel cu adevărat greşit, lucru de care mă îndoiesc, dar încearcă să dovedeşti *asta* într-un tribunal!

— Da. Judecătorii nu au alt instinct decât instinctul lor propriu.

Owens se uită la covor, apoi din nou în sus.

— Te rog să mă scuzi!

— Aha! dădu Murray din mână. Ai mai avut astfel de zile proaste. Ca şi mine, de altfel. Fac parte din meseria în care lucrăm. În asemenea clipe şi tu şi eu avem nevoie de o bere. Hai jos şi îţi fac cinste cu un hamburger.

— Când îi telefonezi directorului?

— Acum este ora prânzului acolo. Întotdeauna, la prânz, are o întâlnire. Trebuie să aşteptăm câteva ore.

Ryan luă masa împreună cu Cantor la restaurantul cu autoservire al CIA Putea fi locul de masă din oricare altă clădire guvernamentală. Mâncarea era tot aşa de neinteresantă. Ryan se hotărî să încerce tăiţei cu brânză, dar Marty îşi luă salată de fructe şi prăjituri. Părea un regim ciudat până în momentul în care îl văzu înghiţind o tabletă înainte de a începe să mănânce. Luă o gură de lapte după ea.

— Ulcer, Marty?

— Ce te face să crezi asta?

— Uiţi că sunt însurat cu o doctoriţă? Tocmai ai luat Tagamet. Asta este pentru ulcer.

— Locul ăsta îşi pune amprenta asupra ta după un timp, spuse Cantor. Stomacul a început să-mi facă figuri anul trecut şi nu vrea să-şi mai revină. Toţi din familia mea ajung aici, mai devreme sau mai târziu. Gene proaste, presupun. Medicaţia mă ajută, dar doctorul spune că am nevoie de un mediu mai puţin stresant.

— Lucrezi până noaptea târziu, remarcă Ryan.

— Oricum, soţiei mele i s-a dat un post în învăţământ la Universitatea din Texas – este matematiciană. Şi pentru a îndulci situaţia, mie mi s-a oferit un loc la catedra de ştiinţe politice. Şi am

şi un salariu mai bun ca aici. Sunt aici de doisprezece ani, spuse liniştit. E mult.

— Şi-atunci de ce-ți pare rău? Învățământul e grozav. Mie îmi place şi o să vezi că o să-ți placă şi ție. O să ai şi o echipă de fotbal bună la care să te uiți.

— Da. Păi, soția mea e deja acolo, iar eu o să plec peste câteva săptămâni. O să duc dorul acestui loc.

— O să treci peste asta. Imaginează-ți că poți să intri într-o clădire fără a obține permisiunea de la un computer! Ascultă şi eu am renunțat la prima mea slujbă!

— Dar asta este mai importantă.

Cantor îşi bău laptele şi se uită peste masă spre Ryan.

— Ce-o să faci?

— Întreabă-mă după ce se naşte băiatul.

Ryan nu voia să mai vorbească despre asta.

— Agenția are nevoie de oameni ca tine, Jack. Ai fler. Nu gândeşti şi nu acționezi ca un birocrat. Tu spui ceea ce crezi. Nu toată lumea din această clădire face asta şi tocmai de-aia te place Amiralul.

— La dracu'! N-am vorbit cu el de când...

— Ştie ce faci, zâmbi Cantor.

— A!

Ryan înțelese.

— Deci asta e!

— Da! Bătrânul are într-adevăr nevoie de tine, Jack. Încă nu-ți dai seama cât de importantă a fost acea fotografie pe care ai analizat-o, nu-i aşa?

— Tot ceea ce am făcut a fost să ți-o arăt ție, Marty! protestă Ryan. Tu eşti cel care a făcut legătura!

— Tu ai Scut exact ceea ce trebuia, exact ceea ce trebuie să facă un analist. E nevoie de mai multă inteligență decât crezi tu. Ai har pentru munca asta. Dacă tu nu poți vedea asta, eu pot.

Cantor examină tăiței cu brânză şi suc de roşii şi se strâmbă. Cum poate cineva să mănânce otrava aia grasă?

— În doi ani o să fii bun pentru postul meu.

— Fiecare lucru la timpul lui, Marty.

Abandonară subiectul.

După o oră, Ryan reveni la birou. Intră şi Cantor.

— O altă discuție părintească?

Jack zâmbi.

— Avem fotografia unui suspect din ULA şi nu are mai mult de o

săptămână de când este făcută. Am primit-o de la Londra acum două ore.

— Dennis Cooley!

Ryan cercetă fotografia şi râse. Arăta ca un tâmpit.

— Care-i treaba?

Cantor îi explică.

— Ce ghinion pentru englezi, dar poate că e un noroc pentru noi. Uită-te din nou la fotografie şi spune-mi ceva important.

— Vrei să spui... că şi-a pierdut tot părul. Aha! Putem să-l identificăm pe tip dacă apare în vreuna din tabere. Nimeni nu mai e chel.

— Ai înțeles. Iar şeful ți-a dat undă verde pentru ceva. S-a organizat o operațiune asupra taberei 18.

— Ce fel de operațiune?

— Ca aceea pe care ai văzut-o înainte. Încă te mai deranjează?

— Nu. „Ceea ce mă deranjează este că nu mă mai deranjează”, se gândi Ryan. „Poate ar trebui...” Nu în ce-i priveşte pe aceşti tipi. Când?

— Nu-ți pot spune, dar curând.

— Aşa că de ce m-ai informat? Drăguț, Marty. Deşi nu prea subtil. Amiralul vrea chiar aşa de mult să rămân?

— Trage tu însuți concluziile.

După o oră, expertul în fotografii reveni. Un alt satelit trecuse pe deasupra taberei, la ora zece şi opt minute seara, ora locală. Imaginea în infraroşu arăta opt oameni aşezați în linie, în poligonul de trageri. Limbi strălucitoare de flăcări marcau două dintre forme. Trăgeau cu armele pe timp de noapte şi acum erau cel puțin opt inşi acolo.

— Ce s-a întâmplat? întrebă O'Donnell.

Se întâlnise cu Cooley pe aeroport. Un om de legătură îi trimisese ştirea că Danny Cooley era pe fugă, dar pentru a afla motivul trebuise să aştepte până acum.

— În magazinul meu a fost o „ploşniță”.

— Eşti sigur? întrebă O'Donnell.

Cooley i-o dădu. Sârma stătea în buzunarul lui de treizeci de ore. O'Donnell trase Toyota Land Cruiser-ul pe dreapta pentru a examina „ploşnița”.

— Mda, „Marconi” produce astfel de lucruri folosite în munca de spionaj. Destul de sensibile. De cât timp putea fi acolo?

Cooley nu-şi aducea aminte de cineva care să fi intrat în camera

din spate nesupravegheat.

— N-am nici cea mai vagă idee.

O'Donnell băgă vehiculul din nou în viteză, îndreptându-se spre deşert. Medită asupra întrebării pe distanța a mai bine de un kilometru. Ceva nu mersese ca lumea, dar ce…?

— Te-ai gândit vreodată că ai fost urmărit?

— Niciodată.

— Ai verificat, Dennis?

Cooley ezită, iar O'Donnell luă asta drept răspuns.

— Dennis, ai încălcat vreodată regulile? *O singură dată?*

— Nu, Kevin, sigur că nu! Nici n-ar fi fost posibil – pentru numele lui Dumnezeu, Kevin, sunt săptămâni de când nu l-am mai contactat pe Watkins.

— De la ultima călătorie în Cork.

O'Donnell îşi miji ochii din cauza soarelui puternic.

— Da, aşa e. Aveai un om care mă supraveghea atunci mă urmărea cineva?

— Ca s-o fi făcut trebuie să fi fost al dracului de deştept şi, în orice caz, nu de aproape…

Cealaltă posibilitate pe care O'Donnell o analiza era că Dennis Cooley trădase. „Dar atunci nu ar mai fi venit aici, nu-i aşa? se gândi şeful ULA Mă ştie, ştie unde locuiesc, îi ştie pe McKenney, pe Sean Miller, ştie despre vasele de pescuit de la Dundalk." O'Donnell îşi dădu seama că Dennis Cooley ştia o mulțime de lucruri. Nu, dacă ar fi luat-o razna n-ar fi aici. Cooley tremura, în ciuda aerului condiționat din maşină. Era clar că n-ar fi avut curajul să-şi rişte viața în felul acesta.

— Aşa că, Dennis, ce să facem noi cu tine?

Inima lui Cooley începu să bată nebuneşte, dar vorbi cu hotărâre:

— Vreau să particip la următoarea operațiune.

— Poftim?

O'Donnell se întoarse spre el, foarte surprins.

— Ai naibii de britanici – Kevin, m-au urmărit!

— Doar ştii că asta face parte din riscurile profesiei.

— Nu glumesc! insistă Cooley.

„Nu e nimic rău să mai avem un om în plus…"

— Eşti în formă pentru asta?

— Voi fi.

Şeful luă hotărârea:

— Atunci poți începe de azi după-amiază.

— Despre ce e vorba?

O'Donnell îi explică.

— S-ar părea că bănuiala dumneavoastră este corectă, doctore Ryan, spuse omul cu ochelari a doua zi după-amiază. S-ar putea să le fi dat de urmă.

În fața unei barăci, capul unui omuleț lucea din cauza luminii reflectate de vârful creştetului său fără păr. Era tabăra 18.

— Excelent! observă Cantor. Prietenii noştri, englezii, au marcat un punct. Mulțumesc, îi spuse expertului în fotografii.

— Când are loc operațiunea? întrebă Ryan după ce acesta plecă.

— Poimâine în zori. Opt seara, ora noastră… cred.

— Pot s-o urmăresc pe viu?

— Poate.

— Ăsta e un secret greu de păstrat, zise Ryan.

— Da, ştiu.

Jack îşi luă haina şi încuie dosarele.

— Transmite-i Amiralului că îi sunt recunoscător.

În drum spre casă, Ryan se gândi ce-ar putea să se întâmple. Îşi dădu seama că anticipase într-un mod nu foarte diferit de cel de la… Crăciun? Nu, nu aşa trebuia să se gândească la asta. Se întreba cum s-o fi simțit taică-său înaintea unei arestări importante, în urma unei investigații îndelungate. Era ceva ce nu-l întrebase niciodată. Făcuse ceea ce trebuia să facă: îşi propuse să uite, aşa cum, de altfel, trebuia să uite tot ceea ce văzuse la Langley.

And ajunse în fața casei, văzu o maşină străină parcată chiar lângă piscina în construcție – de fapt, aproape terminată. Numerele de înmatriculare erau ale corpului diplomatic. Intră în casă şi găsi trei bărbați care discutau cu soția sa. Îl recunoscu pe unul din ei, dar nu-şi amintea de unde îl cunoştea.

— Bună, doctore Ryan! Sunt Geoffrey Bennett de la ambasada britanică. Ne-am întâlnit la…

— A, da! Acum îmi aduc aminte. Cu ce vă pot fi de folos?

— Alteța sa regală va vizita Statele Unite peste câteva săptămâni. Am înțeles că, atunci când v-ați întâlnit, la Londra, i-ați adresat o invitație şi ar vrea să ştie dacă a rămas valabilă.

— Glumiți?

— Nu, nu glumesc, Jack, iar eu mi-am dat deja acordul, îl informă Cathy.

Anticipând cele ce aveau să vină, chiar şi Ernie dădea din

coadă.

— Desigur! Vă rog să le spuneți că am fi onorați să-i primim. Vor rămâne peste noapte?

— Probabil că nu. Vor veni pe seară.

— Pentru masă? Excelent! Când?

— Vineri, 30 iulie.

— De acord.

— Excelent! Sper că nu vă deranjează dacă băieții noştri, plus oamenii dumneavoastră de la Serviciul Secret vor face un control de securitate săptămână viitoare.

— Trebuie să fiu şi eu acasă?

— O să fiu eu, Jack. Nu mă mai duc la serviciu, ai uitat?

— A, da, sigur, spuse Bennett. Când aşteptați bebeluşul?

— Prima săptămână din august – asta ar putea fi o problemă, îşi dădu seama cu întârziere Cathy.

— Dacă se întâmplă ceva neaşteptat, puteți fi sigură că Alteţele Lor regale vor înțelege. Încă ceva: aceasta este o vizită particulară, nu face parte din programul oficial al călătoriei Trebuie să vă rugăm să păstrați confidențialitatea.

— Desigur, înțeleg, spuse Ryan.

— Dacă vor rămâne la masă, au vreo preferință? întrebă Cathy.

— Ce vreți să spuneți? se miră Bennett.

— Păi, unii sunt alergici la peşte, de exemplu.

— A da, înțeleg. Nu, nu ştiu nimic în sensul acesta.

— Okay, atunci masa de bază a familiei Ryan, spuse Jack. Eu… ăăă…

— Ce mai este? întrebă Bennett.

— În seara aceea o să mai fie cineva la noi la masă.

— A da, a aprobat Cathy. Robby cu Sissy…

— Nu puteți să contramandați?

— Vedeți, este o masă de despărțire. Robby – este pilot în cadrul marinei militare, amândoi predăm la Academie – se transferă înapoi la escadrilă. Nu credeți că s-ar supăra?

— Doctore Ryan, Alteța Sa…

— Înălțimea sa e băiat de treabă. Şi aşa este şi Robby. Era şi el acolo, când ne-am întâlnit… Nu pot să contramandez, domnule Bennett. Mi-e prieten. Alteța Sa o să-l placă. Nu uitați că a zburat pe avioane de vânătoare!

— Da, dar…

— Vă amintiți de noaptea în care ne-am întâlnit? Fără Robby poate că n-aş fi reuşit să trec peste hopul ăla. Vedeți, băiatul ăsta

e locotenent-comandor în marina militară a SUA şi, din întâmplare, pilotează un avion de vânătoare de patruzeci de milioane de dolari. Nu cred să constituie un risc de securitate. Soția sa cântă al dracului de bine la pian.

Ryan văzu că încă nu îndepărtase toate îndoielile.

— Domnule Bennett, verificați-l pe Robby prin ataşatul dumneavoastră şi întrebați-o pe Alteța Sa dacă totul este în regulă.

— Şi dacă are obiecțiuni?

— Nu va avea. E un băiat mai bun decât îl credeți dumneavoastră, observă Jack. „Nu va avea obiecții, cap sec! Căcăcioşii ăştia din serviciul de securitate vor fi cei care vor pune bețe în roate.”

— Bine.

Acordul îl luă pe neaşteptate.

— Domnule doctor, nu pot pune la îndoială simțul dumneavoastră de fidelitate. Voi transmite la cabinetul Alteței Sale. Dar mă văd nevoit să insist asupra faptului că nu trebuie să-i spuneți nimic comandantului Jackson.

— Aveți cuvântul meu de onoare.

Lui Jack îi venea să râdă. Abia aştepta să vadă fața lui Robby. Îşi va lua, în sfârşit, revanşa pentru meciul acela de kendo.

— Intensitatea maximă a contracțiilor, spuse Jack în acea noapte.

Făceau exerciții de respirație în vederea naşterii. Soția sa începu să respire sacadat. Jack ştia că era o treabă serioasă, chiar dacă părea ridicolă. Se uită la ceas.

— Sfârşitul contracțiilor. Respirație adâncă, purificatoare. Mă gândesc la o friptură la grătar, cartofi prăjiți şi porumb fiert, cu o salată bună.

— E prea simplu, protestă Cathy.

— Oriunde vor merge pe aici, oamenii îi vor trata cu mâncăruri franțuzeşti. Cineva trebuie să le dea şi o masă decentă americană. Ştii că mă pricep ia friptură la grătar, iar salata ta de spanac este renumită de aici până peste drum.

— Okay!

Cathy pufni în râs. Nu prea îi mai era însă la îndemână să o facă.

— Dacă stau aplecată deasupra maşinii de gătit mai mult de câteva minute, mi se face greață.

— Trebuie să fie greu să fii gravidă!

— Nu vrei să încerci şi tu? îi propuse ea..

Ryan i-o întoarse:

— Este *singurul* lucru într-adevăr greu pe care trebuie să-l facă femeile.

— *Ceee?*

Ochii lui Cathy aproape că ieşiră din orbite.

— Consultă istoria! Cine trebuia să plece şi să omoare bizonii? Bărbatul. Cine trebuia să-i care înapoi? Bărbatul Cine trebuia să alunge ursul? Bărbatul. Noi, bărbații, facem toate muncile mai grele. Şi eu, în fiecare seară trebuie să duc gunoiul! Şi mă plâng din cauza asta?

Ea pufni din nou în râs. Îi citise bine starea sufletească. Nu avea nevoie de compătimire. Era prea mândră pentru asta.

— Ți-aş sparge capul, dar n-are nici un rost să rup un ciomag bun pe ceva care nu face nici două parale.

— Şi, în plus, ultima oară am fost acolo şi nu părea aşa de greu.

— Dacă m-aş putea mişca, Jack, ți-aş suci gâtul!

Jack se trase lângă ea.

— Nu, nu te cred. Vreau să-ți închipuieşti ceva.

— Ce?

— Mutra lui Robby când va veni aici la masă O să cronometrez.

— Pun pariu că Sissy se descurcă mai bine decât el.

— Cât?

— Douăzeci!

— S-a făcut!

Se uită la ceas.

— Începe contracția. Respiră adânc!

După un minut, Jack fu uimit sa vadă că respira şi el ca nevastă-sa. Acest lucru îi făcu pe amândoi să pufnească în râs.

24
Legături pierdute şi refăcute

În ziua raidului asupra taberei 18 nu s-au făcut fotografii. Se declanşase o furtună de nisip, iar camerele de luat vederi ale satelitului nu au putut să o străpungă, deşi un satelit meteorologic geostaţionar arăta că furtuna trecuse. Ryan fu informat după masa de prânz că raidul era în plină desfăşurare şi îşi petrecu după-amiaza într-o stare de aşteptare şi de nelinişte. Analiza atentă a fotografiilor arăta că în tabără se găseau între doisprezece şi optsprezece oameni, cu mult peste forța de gardă. Dacă estimarea era corectă şi dacă evaluarea mărimii ULA era şi ea corectă, asta însemna mai mult de jumătate din numărul membrilor organizației. Ryan era puțin îngrijorat din această cauză. Dacă francezii trimit numai opt paraşutişti... dar îşi aminti de propria sa experiență din Corpul de Infanterie Marină. Vor lovi obiectivul la ora trei dimineața. Elementul surpriză va fi un atu. Echipa de atac va avea armele încărcate şi asigurate şi le va îndrepta asupra unor oameni care dorm. Elementul surpriză, în mâna comandourilor de elită, era echivalentul militar al unei tornade din Kansas. Nimic nu-i putea rezista.

„Acum sunt în elicoptere, îşi spuse Ryan. Îşi aduse aminte de propria sa experiență legată de aparatele acelea fragile şi greoaie. Stai acolo, echipat, înarmat, pregătit şi, totuşi, eşti tot atât de vulnerabil ca şi un făt în pântecele mamei." Se întreba ce fel de oameni erau şi îşi dădu seama că nu erau prea diferiți de puşcaşii marini la care îşi făcuse şi el serviciul militar: toți erau voluntari, ba încă de două ori voluntari, deoarece trebuia să fie voluntari şi pentru salturile cu paraşuta. Şi mai optaseră şi a treia oară, pentru a face parte din echipele antiteroriste. Parțial, o făceau pentru salariul în plus pe care îl primeau şi, parțial, pentru mândria de a face parte dintr-o forță mică, dar foarte specială – ca Forțele de Recunoaştere din Corpul de Infanterie Marină – dar, în mare, se aflau acolo pentru că ştiau că era o misiune pe care o puteau îndeplini mai bine decât alții. Soldații de profesie îi dispreţuiau pe terorişti şi visau să-i prindă într-o luptă deschisă – ideea Câmpului de Onoare nu dispăruse niciodată pentru

adevărații profesionişti. Era locul unde, pe baza curajului şi abilității, se lua hotărârea supremă – şi tocmai aceasta făcea din soldatul de profesie un romantic, o persoană care credea cu adevărat în reguli.

Aşteptând în elicopter, probabil că sunt nervoşi. Unii o arată şi le e ruşine. Alții se prefac că nu le pasă, ascuțindu-şi cuțitele. Alții vor fi glumind liniştiți. Ofițerii şi sergenții stau liniştiți, pentru că trebuie să fie un exemplu şi revăd planurile. Toți se vor fi uitat la elicopter şi, în linişte, vor fi detestat ideea de a fi prinşi în el ca într-o capcană. Pentru o clipă, Jack fii împreună cu ei.

— Noroc, băieți! şopti el către zid. *Bonne chance!*

Timpul de-abia se scurgea. Lui Ryan i se părea că cifrele de pe ceasul său digital nu doreau să se schimbe şi îi era imposibil să se concentreze asupra treburilor. Analiză din nou fotografiile taberei, numărând imaginile oamenilor, examinând terenul pentru a prezice care va fi modul final de acțiune. Se întrebă dacă aveau ordin să-i prindă vii pe terorişti. Nu se putea hotărî asupra acestei probleme. Din punct de vedere legal, nu considera că ar conta prea mult. Dacă terorismul este manifestarea modernă a pirateriei – analogia era în mare măsură valabilă – atunci distrugerea ULA însemna *fair play* pentru forțele armate ale oricărei țări. Pe de altă parte, dacă ar fi prinşi vii, teroriştii ar putea fi aduşi în fața tribunalului şi demascați. Impactul psihologic asupra altor asemenea grupuri ar putea fi extraordinar. Dacă nu le-ar insufla frica de Dumnezeu, măcar le-ar atrage atenția. Le-ar demonstra că nu sunt în siguranță nici în cel mai sigur şi îndepărtat refugiu. Unii membri se vor risipi şi poate, unul sau doi dintre ei vor vorbi. Ryan văzuse asta. Tot ceea ce trebuia să ştii era unde se găsesc. Ştiind asta, puteai trimite forțele unui stat modern împotriva lor. Şi, în ciuda aroganței şi brutalității lor, nu vor rezista.

În birou intră Marty:

— Eşti gata?

— Drace! Da!

— Ai mâncat de prânz?

— Nu, poate mai târziu.

— Mda.

Merseră împreună într-o altă aripă a clădirii. Acum coridoarele erau aproape goale. La CIA se lucra ca în oricare parte La ora cinci, majoritatea lucrătorilor plecau acasă, să cineze în familie şi să se uite la televizor.

— Jack, e o transmisie în direct. Aminteşte-ți că nu ai voie să

comentezi nimic din ceea ce vei vedea.

Cantor arăta cam obosit, îşi zise Jack.

— Marty, dacă această operațiune reuşeşte îi voi spune soției că ULA a fost anihilată. Are dreptul să ştie măcar asta.

— Înțeleg. Numai că nu trebuie să ştie cum s-a întâmplat.

— Nici nu o va interesa, îl asigură Jack în timp ce intrau în camera cu monitorul TV. Jean-Claude era şi el acolo.

— Bună seara, domnule Cantor, bună seara, domnule profesor Ryan, îi salută ofițerul de la DGSE.

— Cum merge?

— Nu au voie să folosească radiotransmițătoarele, explică ofițerul francez.

— Ceea ce nu înțeleg este cum pot să facă acelaşi lucru, în acelaşi fel, a doua oară, continuă Ryan.

— Există un risc. S-a folosit o mică diversiune, spuse misterios Jean-Claude. În plus, portavionul dumneavoastră este cel care îi preocupă acum.

— „Saratoga” are o dotare deosebită, explică Marty Două escadroane de avioane de vânătoare şi trei de atac, plus instalații antibruiaj şi antiradar. Chiar acum patrulează în fața acelei „Linii a Morții”. Conform datelor oferite de oamenii noştri de la interceptarea electronică, libienii s-au lăsat traşi pe sfoară. Ei, bine…

— Peste douăzeci şi patru de minute soseşte satelitul, raportă tehnicianul-şef. Vremea la sol pare să fie bună. Ar trebui să tragem nişte fotografii reuşite.

Ryan şi-ar fi dorit o țigară. Țigările făceau aşteptarea mai uşoară, dar, de fiecare dată, Cathy simțea că a fumat şt urma un scandal monstru. Acum, forțele de atac trebuie că se târăsc pe ultimele sute de metri. Ryan însuşi făcuse acest exercițiu. În urma târâşului aveai mâinile şi genunchii însângerați, iar rănile erau pline de nisip. Era un lucru deosebit de obositor şi mai era îngreunat şi de prezența soldaților din obiectiv. Trebuie să-ți coordonezi mişcările cu momentul în care soldații se uită în altă parte şi să păstrezi liniştea. Transportau echipamentul minim, armamentul personal, poate nişte grenade, câteva radiouri, târându-se pe pământ ca un tigru, observând şi ascultând.

Acum, toată lumea privea monitorul, fiecare subjugat de propria-i imaginație.

— Okay, spuse tehnicianul, camerele în funcțiune, altitudinea şi sistemul de control al urmăririi pe automat, telemetria primită.

Primele imagini de la obiectiv în nouăzeci de secunde.

Ecranul se lumină. Dar, din păcate, din nou era în infraroşu. Ryan se aşteptase să fie altcumva. Unghiul jos arăta foarte puțin din tabără. Nu puteau discerne nici o mişcare. Tehnicianul se încruntă şi mări câmpul de vedere. Nimic, nici măcar elicopterele.

Unghiul se schimba încet – era greu de crezut că satelitul de cercetare alerga cu aproape treizeci de mii de kilometri pe oră. În cele din urmă, putură vedea barăcile. Ryan clipi. Numai una era luminată în infraroşu. „Fir-ar dă fie! Numai o baracă – cea a santinelelor – avea soba în funcțiune. *Au plecat – nimeni nu e acasă... iar forțele de asalt nu au ajuns acolo.”*

Ryan spuse ceea ce ceilalți nu ar fi vrut să spună:

— Ceva nu e în regulă!

— Când ne pot spune ce s-a întâmplat? întrebă Cantor.

— Nu vor putea rupe tăcerea timp de câteva ore.

Mai trecură două ore. Le petrecură în biroul lui Marty. Li se trimise mâncare. Jean-Claude nu scoase un cuvânt, dar, în mod evident, era dezamăgit Cantor nu se atinse de mâncare. Sună telefonul. Francezul preluă convorbirea şi vorbi franțuzeşte. Discuția dură patru minute. Jean-Claude puse telefonul în furcă şi se întoarse spre ei.

— Forța de asalt a dat peste o unitate a armatei regulate la o sută de kilometri de tabără, după cât s-ar părea, o unitate mecanizată aflată într-un exercițiu de luptă. La asta nu se aşteptau. Au deschis focul asupra elicopterelor. S-a pierdut elementul surpriză şi, atunci, a trebuit să se întoarcă.

Jean-Claude nu trebui să explice că, în cel mai bun caz, operațiunile de acest fel reuşeau una din două.

— De asta mi-a fost teamă.

Jack privi în jos, la duşumea. Nu era cazul să i se explice că misiunea nu putea fi repetată. Riscaseră şi aşa foarte mult, încercând să o facă de două ori la fel Nu va mai fi o a treia încercare.

— Oamenii sunt în siguranță?

— Da. Un elicopter a fost avariat, dar a reuşit să se întoarcă la bază. Nu sunt pierderi.

— Te rog să le mulțumeşti oamenilor pentru că au încercat, domnule colonel.

Cantor se scuză şi se duse în baia sa privată. Ulcerul îi sângera din nou. Marty încerca să rămână în picioare, dar simți că leşină. Se lovi tare cu capul de uşă.

Jack auzi zgomotul şi se duse să vadă despre ce e vorba, îi fu greu să deschidă uşa, dar, în cele din urmă, îl văzu pe Marty întins pe jos. Primul impuls al lui Ryan fu să-i spună lui Jean-Claude să cheme un doctor, dar Jack însuşi nu ştia cum să facă acest lucru aici. Îl ajută pe Marty să se ridice în picioare şi îl conduse în birou, aşezându-l pe un scaun.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai a vărsat sânge – cum i se spune…?

Ryan dădu totul dracului şi îi telefonă Amiralului.

— Marty a leşinat… Avem nevoie de un doctor.

— Am eu grijă! O să fie acolo peste două minute, răspunse Amiralul.

Jack se duse în baie şi aduse un pahar de apă şi nişte hârtie igienică. O folosi ca să-i şteargă gura lui Cantor, apoi îi dădu paharul cu apă:

— Clăteşte-ți gura!

— Mă simt bine! protestă Cantor.

— Pe dracu'! răspunse Ryan. Ai lucrat până noaptea târziu, încercând să termini totul înainte de a pleca, nu-i aşa?

— Trebuia… trebuie să o fac.

— Ceea ce trebuia să faci, Marty, era să pled dracului de aici înainte de a intra în mormânt.

Cantor avu din nou un atac.

„N-ai glumit deloc, Marty! îşi zise în sinea sa Jack. Războiul se duce şi aici, iar tu eşti una dintre victime. Şi tu voiai ca misiunea asta să reuşească la fel de mult cum voiam şi eu."

— Ce dracu'?

Greer intră în cameră. Arăta puțin răvăşit.

— Şi-a dat drumul ulcerul! i-a explicat Jack. A vomat sânge.

— Of, Doamne, Marty! spuse Amiralul.

Ryan nu ştiuse că la Langley exista un dispensar. Imediat după aceea, sosi un asistent îl consultă în grabă pe Cantor şi, apoi, el şi gardianul îl aşezară într-un scaun cu rotile. Îl scoaseră din încăpere, iar cei trei bărbați rămaşi în cameră priviră lung unul la celălalt.

— Se poate muri de ulcer? îşi întrebă Ryan soția înainte de miezul nopții.

— Câți ani are? îl întrebă.

Jack îi spuse. Cathy se gândi o clipă.

— Se poate întâmplă, dar cazurile sunt extrem de rare. Cineva

de la serviciu?

— Da, supraveghetorul meu de la Langley. Era pe Tagamet, dar aseară a vomat sânge.

— Poate a încetat să mai ia Tagamet. Asta ar fi una din probleme. La dai oamenilor medicamente şi, de îndată ce se simt mai bine, nu le mai iau. Chiar şi oamenii deştepți, accentuă Cathy. E chiar aşa de *stresant* acolo?

— Presupun că pentru el a fost.

— Excelent!

Era genul de remarcă urmată de obicei de reproşuri, dar Cathy nu era capabilă de aşa ceva.

— Probabil se va simți bine. Trebuie să ai necazuri mari ca să mai faci ulcer în zilele noastre! Eşti sigur că vrei să lucrezi acolo?

— Nu. Ei au nevoie de mine, dar eu nu mă voi hotărî până ce tu nu vei da jos câteva kilograme!

— Să nu mergi acolo până ce nu încep durerile facerii!

— Când vei avea nevoie de mine, voi fi lângă tine.

— Era cât pe-aci să-i prindem, raportă Murray.

— Aceiaşi care au atacat „Action Directe”, nu-i aşa? Da, am auzit că aceea a fost o misiune bine dirijată. Ce s-a întâmplat? întrebă Owens.

— Grupul de asalt a fost interceptat la circa o sută de kilometri şi a trebuit să se întoarcă. La reexaminarea fotografiilor, s-a văzut că prietenii noştri s-ar putea să fi plecat, oricum!

— Minunat! Văd că norocul e de partea noastră. Unde crezi că s-au dus?

Murray mormăi:

— Trebuie să fac aceeaşi presupunere ca tine, Jimmy.

— Aproape!

Se uită pe fereastră. Curând avea să răsară soarele.

— Ei bine, l-am verificat pe omul nostru de la Serviciul pentru Protecția Diplomaților şi i-am spus întreaga poveste.

— Cum a luat-o?

— Imediat şi-a dat demisia, dar Comisarul şi cu mine am reuşit să-l facem să şi-o retragă. Avem cu toții micile noastre defecte, spuse Owens generos. El, prin tot ceea ce face, e un tip foarte bun. Vei fi bucuros să afli că reacția a fost exact ca a ta. A spus că va aranja ca Alteța Sa să cadă de pe unul din poneii săi de polo şi să-şi rupă piciorul. Te-aş ruga să nu ne citezi pe nici unul dintre noi!

— Nu-i aşa că este al dracului de uşor să-i protejezi pe laşi? Cei

curajoşi sunt cei care ne complică viața. Ştii ceva? Într-o bună zi va fi un rege bun. Dacă va trăi suficient de mult, adăugă Murray.

Era aproape imposibil să nu-ți placă „puştiul”, îşi spuse. Iar soția lui era dinamită.

— Ei bine, dacă asta te face să te simți mai bine, măsurile de securitate în jurul lor vor fi *foarte severe.* Ca şi cele pe care le asigurăm preşedintelui. Aceiaşi oameni vor fi implicați.

„Asta ar trebui să mă facă să mă simt fericit?” se întrebă în sinea sa Owens, aducându-şi aminte cât de aproape de moarte fuseseră mai mulți preşedinți americani, fără a-l mai menționa pe John F. Kennedy. Desigur, se putea ca ULA să se reîntoarcă acasă, dar toate instinctele îi spuneau altceva. Murray era un prieten apropiat, îi ştia şi respecta pe agenții Serviciului Secret care vor alcătui grupa de securitate. Dar securitatea Altețelor Lor cădea în sarcina Scotland Yard-ului. Owens fusese jignit din punct de vedere profesional atunci când preşedintele american fusese ultima oară în Marea Britanie şi Serviciul Secret îi dăduse la o parte pe polițiştii britanici – mă rog, pe cât au putut Acum îi înțelegea puțin mai bine.

— Cât face chiria? întrebă Dobbens.

— Patruzeci şi cinci pe lună, răspunse agentul imobiliar Mobilat.

— Mda.

Mobila nu era impresionantă, observă Alex. Nici nu trebuia să fie.

— Când se poate muta vărul meu?

— Nu e pentru dumneavoastră?

— Nu, e pentru vărul meu. Are aceeaşi meserie ca şi mine, explică Alex. E nou în zonă. Eu voi achita chiria, desigur. Ați spus plata pe trei luni înainte?

— Okay.

Agentul spusese două luni.

— Bani peşin e bine?

— Sigur că da! Hai să ne întoarcem în birou să facem hârtiile.

— Mi-e teamă că am cam întârziat. Nu aveți contractul la dumneavoastră?

Agentul dădu afirmativ din cap.

— Ba da. Îl putem face chiar aici.

Se duse până la maşină şi reveni cu un carton şi un formular de contract de închiriere. Nu ştia că se condamna la moarte doar

pentru că nimeni altcineva din biroul său nu văzuse fața acestui om.

— Corespondența mea merge la o cutie poştală O ridic în drum spre slujbă.

Asta însemna că nu mai trebuia să indice adresa.

— Ce slujbă ați spus?

— Lucrez în Laboratorul de Fizică Aplicată, inginer electric. Mi-e teamă că nu pot să dau mai multe detalii. Ştiți, facem o mulțime de chestii pentru guvern.

Lui Alex îi părea oarecum rău de om. Era destul de amabil şi nu-l plimbase, aşa cum fac majoritatea agenților imobiliari. Era destul de neplăcut. „Ce să-i faci, aşa-i viața!”

— Întotdeauna plătiți cu bani peşin?

— În felul ăsta e mai sigur că îți poți permite să faci o cheltuială, chicoti Alex.

— Puteți semna aici, vă rog?

— Sigur.

Alex semnă cu propriul său stilou, cu mâna stângă, aşa cum exersase.

— Aveți aici o sută treizeci şi cinci de dolari.

Numără bancnotele.

— A fost uşor, spuse agentul în timp ce-i dădea cheile şi chitanța.

— Într-adevăr. Mulțumesc, domnule!

Alex îi strânse mâna.

— Probabil că se va muta săptămâna viitoare, dar şi mai sigur peste două săptămâni.

Ieşiră amândoi afară, îndreptându-se spre maşinile lor. Alex notă numărul de înmatriculare al agentului: venise cu maşina lui personală, nu cu a firmei. Oricum, îşi notă şi cum arată, pentru a fi sigur că oamenii săi nu vor ucide pe altcineva. Era bucuros că nu a dat peste o femeie. Alex ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să depăşească şi această prejudecată, dar acum era o problemă pe care era fericit că o putea evita. Îl urmări preț de câteva străzi, apoi întoarse maşina şi reveni la casă.

Nu era chiar locul ideal, dar era suficient de aproape. Trei dormitoare mici. Totuşi, bucătăria unde va mânca era bună, ca de altfel şi livingul Şi, lucrul cel mai important, avea garaj şi se întindea pe o suprafață de aproape un pogon. Era înconjurată de un gard viu şi se găsea într-o zonă semirurală în care casele erau la circa cincisprezece-douăzeci de metri una de alta. Era foarte

bună pentru o ascunzătoare.

După ce termină, a mers cu maşina la Aeroportul Național Washington, de unde luă avionul spre Miami. Aşteptă trei ore pe aeroportul din Miami, după care luă un alt avion până în Mexico City. Miller îl aştepta la hotel.

— Bună, Sean!

— Bună, Alex! Ceva de băut?

— Ceai?

— Păi, am luat o sticlă de whisky sau, dacă vrei, poți bea ceva de prin partea locului. Berea nu e rea, dar eu nu mai beau nimic care are un vierme în sticlă.

Alex alese bere. Nu avea nevoie de pahar.

— Deci?

Dobbens supse toată berea dintr-o înghițitură. Era bine să te poți relaxa – să te relaxezi cu adevărat A juca tot timpul teatru era stresant.

— Am închiriat casa-ascunzătoare. Am făcut treaba asta azi dimineață. Se potriveşte de minune pentru ce vrem noi. Ce ştii de oameni?

— Sunt pe drum. Vor ajunge aşa cum am plănuit.

Alex îl aprobă din cap şi mai luă o bere.

— Okay. Hai să vedem cum se va desfăşura operațiunea.

— Dacă e să fim corecți, tu ai fost, Alex, inspiratorul ei.

Miller îşi deschise geanta diplomat şi scoase hărțile şi schițele. Se duse la măsuța pentru servit cafeaua. Alex nu zâmbi. Miller încerca să-l laude, dar lui nu-i plăcea să fie lăudat Ascultă timp de douăzeci de minute.

— Nu e rău. E destul de bine, dar va trebui să modifici unele lucruri.

— Ce? întrebă Miller.

Deja se enervase din cauza tonului lui Dobbens.

— Ascultă, omule! Aici or să fie cel puțin cincisprezece agenți de pază.

Alex lovi uşor cu degetele harta.

— Şi tu ai de gând să-i termini repede, nu-i aşa? Şi fii atent că nu e vorba de sticleții de pe stradă. Tipii ăştia sunt pregătiți şi bine dotați. Şi nu-s nici proşti. Dacă vrei să meargă, prima lovitură trebuie să fie mai puternică. Şi timpul nu este bine planificat. Trebuie să-l mai reducem, Sean!

— Dar vor fi într-altă parte! obiectă Miller cât putu de calm.

— Şi crezi că or să meargă de colo-colo liberi? Nicidecum, băiete!

Mai bine te-ai gândi ca în primele zece secunde să-i scoţi din luptă. Şi gândeşte-te la ei ca la nişte soldaţi! Nu-i o treabă simplă, de genul înşfacă-şi-şterge-o! Aici vorbim de luptă!

— Dar în cazul că măsurile de securitate vor fi aşa de stricte, cum zici tu…

— Mă descurc eu, omule. Nu eşti atent la ce fac? Îţi pot pune trăgătorii unde vrei şi exact când vrei.

— Şi cum dracu' o să faci asta?

Miller nu-şi mai putu păstra calmul. Alex avea ceva care îl scotea din fire.

Dobbens zâmbi. Îi făcea plăcere să-i arate înfumuratului ăstuia cum se fac lucrurile.

— E uşor, omule! Tot ce trebuie să faci…

— Şi tu chiar crezi că poţi trece pe lângă ei aşa, pur şi simplu? întrebă Miller pocnind din degete.

— Uşor. Nu uita că eu îmi pot scrie singur delegaţiile de lucru!

Miller se luptă din nou cu sine însuşi şi de data asta câştigă. Îşi impuse să privească ideile lui Alex cu calm. Nu-i plăcea să recunoască faptul că planurile erau bune. Acest negru amator îi spunea cum să desfăşoare o operaţiune, iar faptul că avea dreptate îl scotea din fire.

— Ascultă, omule! Nu numai că e mai bine, dar şi mai uşor!

Alex bătu puţin în retragere. Chiar şi albii aroganţi aveau nevoie de puţintică mândrie. Băiatul ăsta era obişnuit să-şi impună propriul lui punct de vedere. Era destul de deştept, recunoscu Dobbens în sinea sa, dar mult prea inflexibil. Atunci când pornea pe o idee, nu voia să modifice nimic. Alex ştia că din el nu ar fi ieşit niciodată un bun inginer.

— Îţi aminteşti de ultimă operaţiune pe care am organizat-o pentru tine? Ai încredere în mine, omule! Atunci am avut dreptate, nu-i aşa?

Cu toate cunoştinţele sale tehnice, Alex nu avea calităţile necesare pentru a lucra cu oamenii. Această ultimă remarcă îl făcu pe Miller să se aprindă din nou. Respiră adânc în timp ce continua să se uite la hartă. „Acum înţeleg de ce yankeii îşi iubesc aşa de mult negroteii."

— Să mă gândesc.

— Sigur. Să-ţi spun ceva! Mă duc să mă culc puţin. Poţi să spui orice rugăciune deasupra hărţii.

— Cine mai este, în afară de oamenii de pază şi obiective?

Alex se întinse.

— Poate că se îngrijesc ei de tot. Drace! Nu ştiu. Poate femeia de serviciu. Vreau să spun că dacă ai asemenea oaspeți nu poți să nu apelezi la o servitoare, corect? Este o supraveghetoare, o femeie frumoasă. Nici ea să nu fie rănită! Şi aminteşte-ți ce-am spus despre nevastă-sa şi despre copil. Dacă e absolut necesar, mai înțeleg, dar dacă oamenii îi lovesc fără motiv, Sean, vei răspunde în fața mea. Hai să încercăm să ne păstrăm la un nivel profesionist. Ai trei ținte politice legitime. E suficient. Restul sunt nişte nimicuri pe care le putem folosi pentru a ne demonstra bunăvoința. Pentru tine s-ar putea să nu fie important, băiete, dar pentru mine este al naibii de important. Înțelegi?

— Foarte bine, Alex.

Sean hotărî că Alex nu va apuca să vadă sfârşitul acestei operațiuni. Nu va fi foarte greu. Cu acest sentimentalism absurd al lui nu era potrivit să fie revoluționar. „Vei muri ca un erou. Vom face un martir din tine.” După două ore, Miller recunoscu în sinea lui că era păcat. Omul avea fler pentru operațiuni.

Oamenii însărcinați cu paza întârziară suficient ca Ryan să intre pe alee chiar după ei. Erau trei inşi, conduşi de Chuck Avery, de la Serviciul Secret.

— Ne pare rău, dar ne-am blocat în circulație, spuse Avery în timp ce îi strângea mâna lui Ryan. Acesta este Bert Longley, iar acesta Mike Keaton, doi din colegii noştri englezi.

— Bună, domnule Longley, strigă Cathy de la uşă.

Longley făcu ochii mari când o văzu în ce stare e.

— Doamne! Poate ar trebui să aducem un doctor! Nu ştiam că mai aveți atât de puțin.

— Ei bine, s-ar putea spune că bebeluşul are în el şi ceva de englez, explică Jack. Haideți înăuntru!

— Domnul Longley s-a ocupat de escorta noastră în timp ce tu erai în spital, îi spuse Cathy soțului ei îmi face plăcere să vă revăd.

— Cum vă simțiți? întrebă Longley.

— Puțin obosită, dar bine, îşi permise să spună Cathy.

— Ați clarificat problema cu Robby? întrebă Jack.

— Da. Vă rog să-l scuzați pe domnul Bennett Mi-e teamă că a interpretat instrucțiunile *ad litteram.* Nu sunt probleme cu un ofițer de marină. Aşa că putem să ne uităm prin casă?

— E-n regulă în ceea ce vă priveşte. Vreau să vedeți stânca aceea, zise Avery.

— Urmați-mă, domnilor!

Jack îi conduse pe cei trei prin uşile glisante spre terasa care dădea spre Chesapeake Bay.

— Magnific! observă Longley.

— Singurul lucru rău este că sufrageria şi camera de zi nu sunt separate, dar aşa era planul şi nu ne-a venit nici o idee grozavă ca să-l modificăm. Dar toate ferestrele astea se deschid spre o panoramă frumoasă, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr! Şi le asigură oamenilor noştri o bună vizibilitate, remarcă Keaton, inspectând zona.

„Fără a mai menționa câmpurile de tragere destul de bune”, îşi zise în sine Ryan.

— Câți oameni veți aduce? întrebă Jack.

— Mi-e teamă că acest subiect nu-l putem discuta, replică Longley.

— Mai mult de douăzeci? insistă Jack. Am de gând să le pregătesc sandvişuri şi cafea. Nu vă faceți griji; nu i-am zis nimic lui Robby.

— Va fi suficient şi chiar prea mult pentru douăzeci de oameni, zise Avery după o clipă. Va fi de ajuns numai cafea. O să bea suficientă cafea, îşi zise în sinea lui omul de la Serviciul Secret.

— Okay. Haideți să vedem stânca!

Jack coborî treptele spre pajiştea cu iarbă.

— Trebuie să fiți foarte atenți aici, domnilor!

— Cât este de nesigur? întrebă Avery.

— Sally a fost de două ori dincolo de gard. De fiecare dată a căzut. Eroziunea e de vină. Stânca este din ceva foarte fărâmicios – gresie, cred. Am încercat să o stabilizez. Cei de la conservarea terenurilor mi-au spus să plantez prostia asta de kudzu şi... Opriți-vă aici!

Keaton păşise peste gărduleț.

— Acum doi ani am văzut o bucată mare de aproape şase metri pătrați cum s-a desprins. De aia am plantat aceste plante agățătoare. Doar nu credeți să se va cățăra cineva pe ele?

— Există această posibilitate, răspunse Longley.

— N-ați mai crede aşa dacă v-ați uita la ea dintr-o barcă. Stânca nu va suporta greutatea. O veveriță ar reuşi, dar un om, nu.

— Ce înălțime are? întrebă Avery.

— Acolo are cam cincisprezece metri, iar aici vreo şaptesprezece. Planta asta kudzu înrăutățeşte şi mai mult situația. Tâmpenia asta de plantă este aproape imposibil de distrus, dar dacă te prinzi de o coardă, vei avea o mare surpriză. Aşa cum v-am spus, dacă vreți

să o inspectați, să o faceți dintr-o barcă, spuse Ryan.

— Aşa o să facem, fu de acord Avery.

— Aleea trebuie să aibă vreo trei sute de metri, spuse Keaton.

— Chiar peste patru sute, având în vedere curbele.

— Ce veți face cu oamenii care construiesc piscina?

De data aceasta era Longley.

— Piscina va fi gata până miercurea viitoare.

Avery şi Keaton înconjurară casa pe la nord. La circa douăzeci de metri se găseau copaci şi o mulțime de mărăcini care parcă nu se mai terminau. Pentru a delimita locul, Ryan plantase un gard viu. Sally încă nu intrase acolo.

— Asta arată suficient de sigur, afirmă Avery. Între drum şi copaci sunt în jur de două sute de metri de spațiu deschis, apoi iarăşi un loc deschis între piscină şi casă.

— Aşa el chicoti Ryan. Vă puteți instala mitralierele pe linia copacilor, iar mortierele dincolo de bazin.

— Doctore Ryan, noi nu glumim cu treaba asta! Sublime Longley.

— Sunt sigur. Dar este o călătorie neanunțată, nu-i aşa? Ei nu pot…

Jack se opri. Nu-i plăcea aerul de pe fețele lor.

— Noi întotdeauna presupunem că cealaltă parte ştie ce facem.

— A, da? „Asta e tot sau mai e şi altceva?”

Ştia că n-avea nici un sens să întrebe.

— Ei bine, ca fost puşcaş marin, n-aş da o lovitură în acest loc. Mai ştiu şi eu câte ceva despre felul cum sunteți pregătiți. N-aş vrea să am de-a face cu voi.

— Facem şi noi ce putem, îl asigură Avery, încă uitându-se de jur-împrejur.

După felul în care şerpuia aleea printre copaci, îşi spuse că putea să folosească microbuzul pentru comunicații pentru a bloca accesul dinspre şosea. Îşi aduse aminte că aveau să fie zece oameni din agenția sa, şase britanici, un ofițer de legătură din cadrul FBI-ului şi probabil doi sau trei ofițeri de circulație din poliția statului, pentru controlul şoselei. Fiecare va avea un revolver şi un pistol-mitralieră. Făceau exerciții de tragere cel puțin o dată pe săptămână.

Avery nu era încă mulțumit, atâta timp cât exista un grup terorist înarmat în libertate. Dar toate aeroporturile erau supravegheate, toate forțele polițieneşti locale alertate. Nu era decât un drum de acces. Chiar şi unui pluton de soldați i-ar fi fost

greu să pătrundă fără a face zgomot şi oricât de agresivi erau teroriştii, niciodată nu vor duce o luptă într-un asemenea cadru. Aici nu era Londra, iar potențialele ținte nu conduceau neatente maşina, cu un singur gardian înarmat lângă ele.

— Mulțumesc, doctore Ryan. Vom verifica stânca dinspre apă. Dacă o să vedeți un cuter al Gărzii de Coastă, ăla va fi al nostru.

— Ştiți cum să ajungeți la Thomas Point? Faceți pe Forest Drive, la est către Arundel-on-the-Bay şi țineți drept. Nu se poate să vă rătăciți.

— Mulțumim. Aşa vom face.

Agentul imobiliar ieşi din birou puțin înainte de ora zece seara. Era rândul lui să închidă biroul. În geantă avea un plic cu nişte cecuri pe care trebuia să le depună la bancă şi nişte contracte pe care avea să le citească a doua zi de dimineață înainte de a reveni la treabă. Îşi puse geanta pe bancheta de lângă el şi porni motorul. O maşină cu farurile aprinse opri chiar în spatele lui.

— Pot să stau de vorbă cu dumneavoastră? spuse o voce din întuneric.

Agentul imobiliar se întoarse şi văzu o siluetă care venea către el.

— Regret, dar am închis. Biroul se deschide la…

Aproape de ochii lui era țeava unei arme.

— Banii, omule, banii! Fii cuminte şi totul va fi bine, spuse omul înarmat.

Nu avea sens să-l înspăimânte. Ar putea face vreo prostie şi mai ştii?

— Dar nu am nici un…

— Geanta şi portmoneul. Încet şi fără grabă şi peste o jumătate de oră vei fi acasă.

Omul îşi scoase întâi portmoneul. Trebui să încerce de trei ori să-şi desfacă nasturele buzunarului de la spate, iar mâinile îi tremurau atunci când i-l întinse. Apoi veni rândul genții.

— Sunt numai cecuri, nu sunt bani gheață.

— Aşa spun toți. Stai pe loc şi numără până la o sută. Să nu ridici capul până nu termini şi totul va fi bine. Hai, dă-i drumul! Tare, să te aud.

„Să văd! Inima este cam pe aici." Strecură mâna în care avea arma prin geamul deschis. Agentul imobiliar ajunse cu număratul la şapte. Când arma se declanşă, zgomotul pistolului cu amortizor fu înăbuşit de caroserie. Trupul se mişcă spasmodic de câteva ori,

dar nu suficient de mult ca să mai necesite şi al doilea glonţ. Pistolarul deschise portiera şi ridică geamul, după care, înainte de a se întoarce la maşina sa, opri motorul şi luminile. Intră din nou pe drum şi avu grijă să nu depăşească viteza legală. După zece minute, aruncă portmoneul şi geanta goală într-o ladă mare de gunoi a unui centru comercial. Reveni pe autostradă şi merse în direcţie opusă. Era periculos să păstreze pistolul, dar de acesta trebuia să se dispenseze cu mai multă atenţie. Duse maşina înapoi familiei căreia îi aparţinea – proprietarii erau în concediu – şi merse pe jos ca să şi-o ia pe-a lui. „Alex a avut ca întotdeauna dreptate, se gândi. Dacă planifici totul şi pui totul la cale şi, ceea ce este şi mai important, nu laşi urme, poţi lichida toţi oamenii de care vrei să te debarasezi. A, da, îşi aminti şi mai e ceva: să nu vorbeşti despre asta!”

— Bună, Ernie! spuse calm Jack.

Câinele îi apăru ca o pată întunecată pe covorul de culoare deschisă din living-room. Era ora patru dimineaţa. Ernie auzise un zgomot şi ieşise din camera lui Sally ca să vadă despre ce e vorba. Câinii nu dorm niciodată cum dorm oamenii. Ernie se uită câteva clipe la el, dând din coadă, după care se îndepărtă, întorcându-se în camera lui Sally. Era uimitor, se gândi Jack. Câinele înlocuise complet ursul. Nu-i venea să creadă că era cu putinţă.

— „Se întorc, nu-i aşa?” întrebă el noaptea. Jack se ridică de pe canapeaua din piele şi se duse la fereastră. Era o noapte clară. Afară, pe Chesapeake Bay, văzu luminile vaselor care navigau dinspre şi spre portul Baltimore şi pâlpâirea pestriţă a remorcherelor şi a barjelor, care se mişcau mult mai încet.

Nu pricepea cum de putuse fi atât de greu de cap. Poate şi pentru că activitatea din tabăra 18 se calchiase după modelul pe care se chinuise atâta să-l descopere. Era timpul ca ei să-şi facă apariţia pentru cursuri de reciclare. Dar la fel de adevărat era că s-ar fi putut să pună ceva la cale pe scară largă. „Cum ar fi aici…”

„Iisuse! Ai fost prea implicat în problemă, Jack!” şopti. Era deja de domeniu public – de fapt, se ştia de vreo două săptămâni – că vor veni şi ULA îşi arătase deja abilitatea de a opera în America, îşi aminti. „Şi noi aducem asemenea ţinte în propria noastră casă! Foarte inteligent, Jack!” Privind retrospectiv, nu putea să nu se mire. Acceptaseră invitaţia (la urma urmei, o autoinvitaţie) fără să stea pe gânduri… şi, chiar şi atunci când, cu o zi în urmă, veniseră cei de la serviciul de pază, el glumise. „Tâmpit mai eşti!”

Se gândi la problemele de securitate, reflectând ca pe vremea când se afla în Corpul de Infanterie Marină. Ca o problemă abstractă de luptă, casa sa era un obiectiv solid. Nu se putea face nimic dinspre est – stânca era un obstacol mai periculos decât un câmp minat. La nord şi la sud pădurea era aşa de deasă şi de întunecată, încât nici măcar comandourile cele mai bine pregătite n-ar putea să mişte un deget fără să stârnească o zarvă cumplită – şi, mai mult ca sigur, pregătirea nu le-ar folosi pe un teren gol-goluț, fără nici un copac. Aşa că vor trebui să vină dinspre vest. „Câți oameni a spus Avery – ei bine, n-a spus, dar am rămas cu impresia că vor fi vreo douăzeci.” Douăzeci de oameni de pază, înarmați şi pregătiți. Îşi reaminti de zilele de la cursul de bază pentru ofițeri de la Quantico şi de nopțile acelea. Avea douăzeci şi doi de ani, era invincibil şi nemuritor şi bea bere în barurile locale. Fusese într-o noapte într-un loc care se numea „Command Post”, unde, pe perete, atârna o fotografie a generalului Patton şi când a stat de vorbă cu doi instructori de la Academia FBI-ului, care era la sud de baza Marinei. Erau la fel de mândri ca şi colegii lui, puşcaşii marini. „Niciodată nu se deranjau să spună «noi suntem cei mai buni». Pur şi simplu presupuneau că toată lumea ştie asta. Ca şi noi” A doua zi, acceptase invitația să tragă în poligonul lor şi pusese un pariu, ca între oameni binecrescuți. Îl costase zece dolari să afle că unul din ei era instructorul de trageri cu armamentul. „Doamne! Mă întreb dacă Breckenridge l-ar putea bate!” Serviciul Secret nu putea fi altcumva, având în vedere misiunea lor. „Ai vrea să-i zgândări? Drace, nu!”

„Dacă presupun că cei de la ULA sunt atât de deştepți pe cât par… şi este o vizită neanunțată, particulară… Nu vor şti să vină aici şi chiar dacă ar afla, dacă sunt atât de isteți ca să ia asta în considerare… el şi familia lui erau în siguranță, nu-i aşa?”

Dar acesta era un cuvânt al cărui înțeles se schimbase pentru totdeauna. Siguranță! Era ceva ce nu mai era real.

Jack ocoli căminul din dormitor. Sally dormea, cu Ernie încovrigat la piciorul patului. Când Jack intră în cameră, Ernie îşi înălță capul ca şi cum ar fi spus: ce e?

Fetița lui stătea întinsă acolo, liniştită, visându-şi visele ei de copil în timp ce tatăl ei se gândea la coşmarul ce plana asupra familiei sale, coşmar pe care îşi permisese să-l dea uitării timp de câteva ore. Înveli fata şi bătu uşor câinele pe cap înainte de a ieşi din cameră.

Jack se întreba cum se pot împăca personalitățile publice cu

asta. Ele trăiesc tot timpul un coşmar. Îşi reaminti că îl felicitase pe Prinț pentru că nu lăsase ca viața să-i fie dominată de o astfel de amenințare! „Bine făcut, bătrâne! Asta le va arăta ceva! Fii o țintă neînfricată!” Dar era altceva când tu însuți erai o țintă, recunoscu în noapte Ryan, altceva când familia ta era o țintă. Îți luai figura de om curajos şi urmai instrucțiunile, întrebându-te dacă în orice maşină care trece pe stradă nu se află cumva un individ cu un automat îndreptat spre tine pentru a transforma moartea *ta* într-o declarație politică. În cursul zilei, când aveai treabă, nu prea te gândeai la asta, dar noaptea, atunci când mintea începe să hoinărească şi încep visele...

Dualismul era incredibil. Nu puteai să te gândeşti la asta tot timpul, dar nici nu-ți puteai permite să uiți. Nu puteai să laşi ca viața să-ți fie dominată de teamă, dar nici nu puteai să te laşi cuprins de un sentiment de siguranță. O doză de fatalism ar fi ajutat, dar Ryan era un om care se considera stăpân pe destinul lui. N-ar fi admis că ar putea fi altfel. El voia să se lupte, dacă nu cu *ei,* atunci cu destinul, dar şi ei şi destinul erau prea departe pentru ari înfrunta, asemenea vapoarelor care treceau la câțiva kilometri de ferestrele sale. Securitatea familiei lui fusese aproape garantată...

„Am ajuns aşa de aproape!” strigă el mut în noapte.

Aproape că reuşiseră. Aproape câştigaseră bătălia şi îi ajutaseră şi pe alții pentru a câştiga alta. *Ar putea* să lupte cu ei şi ştia că ar putea-o face mai bine dacă ar lucra la masa din Langley, intrând în echipă cu program complet. Nu va fi stăpânul destinului, dar, cel puțin, ar avea un cuvânt de spus. Avusese un cuvânt de spus şi încă unul destul de important – numai de n-o fi fost un accident – în ceea ce o privea pe Francoise Theroux, ființa aceea drăguță, moartă şi ea acum. Aşa se luase hotărârea. Oamenii înarmați îşi vor juca şi ei rolul lor, iar omul din spatele biroului şi-l va juca pe-al lui. Jack va duce dorul Academiei şi al tinerilor însetați de viață, dar acesta va fi prețul pe care va trebui să-l plătească pentru a reintra în joc. Înainte de a se duce din nou la culcare, Jack luă o înghițitură de apă.

„Vara Bobocilor” începu conform graficului. Jack urmărea cu simpatie cum absolvenților de liceu li se prezentau rigorile vieții militare. În mod deliberat, procesul avea drept obiectiv îndepărtarea, cât mai curând posibil, a celor slabi şi era lăsat în seama celor din anii mai mari, care trecuseră prin toate astea

destul de recent. Noii veniți se găseau cu totul şi cu totul la discreția celor mai în vârstă, alergând, cu părul lor tuns scurt, în cadența studenților mai mari decât ei cu doi ani.

— 'Neața, Jack!

Robby se apropie de el ca să urmărească împreună spectacolul din parcare.

— Ştii, Rob, Colegiul Boston nu a fost niciodată aşa.

— Dacă tu crezi că asta e Vara Bobocilor, pufni Jackson, trebuia să fi văzut cum era când am fost eu aici!

— Pun pariu că aşa se spune de o sută de ani! sugeră Jack.

— Probabil că da.

„Bobocii" îmbrăcați în alb trecură ca o turmă de bivoli, toți inspirând adânc aerul fierbinte şi umed al dimineții.

— Noi păstram mai bine formația, totuşi.

— În prima zi?

— În primele zile totul era complet confuz, recunoscu Jackson.

— Ai împachetat?

Jackson dădu afirmativ din cap.

— Am pus totul în cutii. Trebuie să-l aştept pe cel care mă înlocuieşte ca să ia în primire.

— Şi eu.

— Pleci şi tu? întrebă Robby surprins.

— I-am spus amiralului Greer că vreau să intru în CIA.

— Amiralul – a, da, tipul de la CIA! Ai de gând să o faci, nu-i aşa? Cum a primit catedra treaba asta?

— Cred că poți spune că au reuşit să nu plângă. Şeful nu e oricum prea încântat de mine, fiindcă am cam chiulit anul ăsta. Deci, se pare că amândoi o să avem o masă de adio.

— Dumnezeule! Vinerea asta, nu-i aşa?

— Mda. Poți să vii la opt şi un sfert?

— Bine. Ai spus fără ținută obligatorie, aşa-i?

— Da.

Jack zâmbi. „Ți-am făcut-o!"

Avionul VC-10 al Forțelor Aeriene Regale atinse pista Bazei Aeriene Andrews la ora opt seara şi rulă către acelaşi terminal folosit de avionul prezidențial. Reporterii observară că măsurile de securitate erau foarte stricte, asigurate de ceea ce părea a fi o întreagă companie de poliție a aeroporturilor, la vedere, plus agenții în civil ai Serviciului Secret. Îşi spuseră însă că securitatea în această parte a bazei era întotdeauna strictă. Avionul se opri,

exact la locul potrivit şi se aduse scara la uşa din faţă, care, după o clipă, se deschise.

La baza scării aşteptau ambasadorul şi oficialităţi ale Departamentului de Stat. În aeronavă, personalul de securitate făcu o ultimă verificare aruncând priviri rapide pe ferestre, în cele din urmă, Alteţa Sa îşi făcu apariţia în uşă, urmat de tânăra sa soţie, făcându-le semn cu mâna puţinilor spectatori şi coborând sprinţar scările, în ciuda faptului că picioarele îi erau amorţite din cauza zborului. Jos, un număr de oficialităţi din cele două ţări îl salutară, iar funcţionarul de la protocolul Departamentului de Stat se înclină. Aceasta avea să-i atragă a doua zi o dojană din partea arbitrului manierelor elegante de la „Washington Post" – ediţia de dimineaţă. Nepoata în vârstă de şase ani a comandantului bazei îi făcu cadou Alteţei Sale Prinţesa un buchet de trandafiri galbeni. Bliţurile fulgerară şi Alteţele Lor regale zâmbiră îndatoritoare către aparatele de fotografiat în timp ce se opreau şi spuneau câte ceva plăcut fiecărei persoane venite să le întâmpine. Prinţul râse de o glumă împreună cu un ofiţer de marină, care îi fusese cândva comandant, iar prinţesa spuse ceva despre vremea înăbuşitoare din seara aceea. Soţia ambasadorului sublinie că aici clima era aşa cum era şi că Washington D.C. Fusese odată considerat un loc primejdios pentru îndeplinirea serviciului. Ţânţarii anofeli dispăruseră de mult, dar clima nu se schimbase deloc. Din fericire, toată lumea avea aer condiţionat. Reporterii observară coloratura, stilul şi tăietura hainelor prinţesei, în special noua pălărie „îndrăzneaţă". Prinţesa se mişca cu dezinvoltura unei prezentatoare profesioniste de modă, iar soţul ei arăta tot aşa de degajat ca şi un cowboy texan, chiar dacă putea părea deplasat, cu o mână în buzunar şi un zâmbet relaxat pe faţă. Americanii, care nu întâlniseră mai înainte perechea regală, îi găseau extraordinar de degajaţi şi, desigur, toţi bărbaţii se îndrăgostiseră de mult de prinţesă, o dată cu tot Occidentul.

Oamenii de pază nu văzură nimic din toate astea. Toţi stăteau cu spatele spre aceste scene, cu ochii cercetând mulţimea, cu feţele marcate de aceeaşi expresie gravă, în timp ce fiecare din ei se ruga: „Te rog, Doamne, nu în timp ce sunt eu de serviciu!" Purtau cu toţii căşti care le asigurau constant informaţiile pe care creierul le verifica în timp ce ochii scrutau mulţimea şi împrejurimile.

În cele din urmă, se îndreptară către Rolls-Royce-ul ambasadei şi se formă coloana oficială de maşini. Andrews avea mai multe porţi, iar cea pe care o luară ei fusese aleasă cu numai o oră

înainte. Cortegiul era însoțit de o mulțimea de maşini marcate şi nemarcate. Două Rolls Royce-uri suplimentare, de exact acelaşi model şi aceeaşi culoare, erau dispersate în procesiune, fiecare cu un antemergător şi o maşină de urmărire, iar un elicopter însoțea prin aer coloana. Dacă cineva ar fi avut curiozitatea să numere armele de foc de la fața locului, ar fi ajuns la peste o sută. Sosirea fusese astfel planificată încât să permită trecerea rapidă prin Washington. Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, coloana ajungea la ambasada britanică. La câteva minute după aceea, Altețele Lor erau în siguranță în clădire şi, pentru o vreme, în grija altcuiva. Majoritatea oamenilor din securitatea locală se dispersară, îndreptându-se spre casele lor sau spre secțiile de poliție, dar zece bărbați şi femei rămaseră în jurul clădirii, ascunşi în maşini şi dubițe, în timp ce câțiva indivizi în uniformă se plimbau în perimetru.

— America! spuse O'Donnell. „Pământul tuturor posibilităților"!

Televiziunea prezentă o înregistrare a sosirii la ştirile de la ora unsprezece.

— Ce crezi că fac acum? întrebă Miller.

— Presupun că îşi revin după drumul cu avionul, observă şeful. Dormind duşi. Ei, totul e gata?

— Da. Casa conspirativă este pregătită pentru mâine. Alex şi oamenii lui sunt gata, iar eu am analizat schimbările din plan.

— Şi sunt şi cele de la Alex?

— Da, dar dacă mai aud vreo recomandare de la nenorocitul ăla…

— E unul din frații noştri revoluționari, observă O'Donnell cu un zâmbet. Dar ştiu ce vrei să spui.

— Unde-i Mike?

— Belfast. El va asigură faza a doua.

— Totul e fixat?

— Da. Ambii comandanți de brigadă şi întregul Consiliu al Armatei. Vom putea să-i prindem pe toți…

În cele din urmă, O'Donnell îi dezvăluise planul în întregime. Agenții de infiltrare al lui McKenney fie că lucrau în strânsă legătură cu toți superiorii PIRA fie că îi cunoşteau pe cei care o făceau. La comanda lui O'Donnell îi vor asasina pe toți, înlăturând complet conducerea militară a Aripii Provizorii. Nu va mai rămâne nimeni care să conducă Organizația… cu excepția unui singur om, a cărui misiune de maestru îl va catapulta înapoi la

respectabilitatea membrilor simpli din Aripa Provizorie. Mulțumită ostaticilor săi, va obține eliberarea tuturor oamenilor „din spatele gratiilor”, chiar dacă pentru asta ar fi necesar să-l trimită prin poştă pe prințul de Wales la palatul Buckingham, bucățică cu bucățică. O’Donnell era hotărât în privința asta. În ciuda discuțiilor pioase de la Whitehall, trecuseră secole de când un rege englez nu se mai confruntase cu moartea, iar ideea de martiriu li se potrivea mai bine revoluționarilor decât celor de la putere. Presiunea opiniei publice va avea grijă de asta. *Vor trebui* să negocieze pentru a salva viața moştenitorului coroanei. Ca urmare a acestei operațiuni, Mişcarea va renaşte, iar Kevin Joseph O’Donnell va conduce o revoluție declanşată prin sânge şi îndrăzneală...

— Schimbarea gărzii, Jack? observă Marty.

Şi el îşi împachetase lucrurile. Un lucrător de la securitate îi va controla fişetul înainte de a pleca.

— Cum te simți?

— Mai bine, dar să ştii că poți obosi uitându-te la televizor toată ziua.

— Ți-ai luat toate pastilele? întrebă Ryan.

— Niciodată nu o să mai uit, mami! Veni răspunsul.

— Văd că nu mai e nimic nou despre prietenii noştri.

— Mda. S-au băgat din nou în văgăuna aia a lor unde trăiesc. FBI-ul este îngrijorat din cauza asta, desigur, dar n-au mai dat nici un semn de viață. Dar ori de câte ori te simți mai în siguranță, tocmai atunci nenorociții ăştia te muşcă de fund. Cu toate astea, singura instituție care nu se află în alertă este „Delta Force”. Li s-au pregătit tot felul de surprize. Dacă sunt aici şi îşi scot coarnele, toată lumea se va năpusti asupra lor.. Apelați la întreaga lume”. Aşa obişnuiam să spunem în Vietnam, zâmbi Cantor. Voi fi la birou şi luni şi marți, aşa că nu trebuie să-mi spui la revedere – nu încă. Un sfârşit bun de săptămână!

— Şi ştie!

Ryan ieşi, cu un nou permis de securitate atârnându-i de gât şi jacheta aruncată pe umăr. Afară era cald, iar Broscuța lui nu avea aer condiționat. Drumul spre casă pe Autostrada 50 era complicat din cauza tuturor oamenilor care se îndreptau spre Ocean City pentru weekend, făcând orice pentru a scăpa de canicula care de două săptămâni invadase zona ca o vrajă rea. Nu bănuiau ce-i aşteaptă, se gândea Jack. Un front de aer rece se apropia.

— Poliția Comitatului Howard! spuse sergentul de la dispecerat. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunteți 911, nu-i aşa?

Era o voce de bărbat.

— Da, domnule. Care este problema?

— Ascultați… ăăă… nevastă-mea a zis să nu mă bag, ştiți, dar…

— Dați-mi, vă rog, numele şi numărul dumneavoastră de telefon!

— Nu pot s-o fac… ascultați, casa asta… ăăă… din josul străzii. Sunt oameni cu arme, ştiți? Automate.

— Mai spuneți o dată!

Ochii sergentului se micşorară.

— Automate… La dracu'! Am văzut un automat M-60, dintr-alea de armată… ştiți, calibru 30, dintr-alea care se strâng şi se alimentează de la centură, ce mai, o puşcă adevărată. Am mai văzut şi altele…

— Unde?

Vocea vorbi foarte repede:

— Green Cottage Lane 1116. S-ar părea că… vreau să spun că am văzut patru, un negru şi trei albi. Descărcau armele dintr-o dubită. Era ora trei dimineața. A trebuit să mă scol să fac un pipi şi m-am uitat pe fereastra de la baie, ştiți? Uşa garajului era deschisă, lumina era aprinsă şi când au traversat armele era la lumină şi am putut vedea un M-60. Am avut şi eu una în armată, ştiți? Oricum, trebuie să faceți ceva, doar asta e treaba voastră!

Apoi se întrerupse brusc. Sergentul îl chemă imediat pe căpitan.

— Ce s-a întâmplat?

Sergentul îi întinse notițele.

— Automat? M-60?

— A spus că era – a spus că era de calibru 30, alimentat de la centură. Ăsta-i M-60! Nota aceea pe care am primit-o de la FBI, domnule…

— Mda!

Comandantul se şi vedea avansat, dar îşi vedea şi oamenii prinşi în lupta cu infractorii care aveau arme mai bune.

— Trimite o maşină acolo! Spune-le să nu se lase văzuți şi să nu întreprindă nimic. O să cer o grupă antitero şi o să iau legătura cu poliția federală.

La mai puțin de un minut, o maşină a poliției se îndrepta spre zona indicată. Polițistul de la volan era de şase ani în poliția

comitatului şi dorea din toată inima să apuce pensia. Îi trebuiră aproape zece minute ca să ajungă acolo. Îşi parcă maşina la un cvartal depărtare, în spatele unui arbust mare şi putu să supravegheze casa fără să se expună. Pistolul care, de obicei, atârna sub bordul maşinii, îi tremura acum în mâinile transpirate. La patru minute în urma lui mai venea o maşină. Când ajunse şi aceasta, i se alăturară alți doi polițişti. Apoi, parcă toată lumea începu să dea năvală. Mai întâi, un sergent de la patrulare, apoi un locotenent, după aceea doi căpitani şi, în cele din urmă, doi agenți de la biroul FBI din FBI din Baltimore. Polițistul care ajunsese primul era acum unul din ultimii mohicani, cu mulți şefi deasupra lui.

Agentul special al FBI-ului luă legătura prin radio cu sediul central din Washington, dar lăsă operațiunea în seama poliției locale. Poliția comitatului avea propria grupă antitero, aşa cum aveau toate forțele locale, iar aceasta intră repede în acțiune. Primul ordin a fost să fie evacuați toți locatarii din zonă. Oamenii scoşi din casele lor au fost imediat interogați. Da, văzuseră mişcare în casa aceea. Da, majoritatea erau albi, dar era cel puțin o persoană de culoare. Nu, nu văzuseră nici o armă – de fapt, de-abia dacă văzuseră oamenii. O doamnă credea că aveau o dubită, dar dacă era aşa, de obicei era ținută în garaj. Interogatoriile continuată în timp ce echipa antitero intră în acțiune. Casele învecinate erau construite după acelaşi proiect, iar băieții făcură o incursiune rapidă prin una dintre ele, pentru a vedea cum arată în interior. Un alt membru al echipei se instala, cu o puşcă cu lunetă, chiar în casa de peste drum, folosind luneta pentru a cerceta ferestrele casei-țintă.

Echipa antitero ar fi putut aştepta, dar cu cât trecea timpul, cu atât mai mare ar fi fost riscul să atragă atenția celor dinăuntru. Se puseră în mişcare, încet şi atenți, folosind cu dibace terenul, până ce se aflară la treizeci de metri de casa-țintă. Ochii scrutau ferestrele, pentru a detecta orice mişcări înăuntru. „Ar putea dormi cu toții?” Şeful grupei intră primul, alergând prin curte şi oprindu-se sub fereastră. Ridică un microfon pe care îl lipi de colțul geamului, ascultând cu atenție. Locțiitorul lui îi urmări capul aplecându-se, aproape hazliu, într-o parte, apoi vorbi prin radio pentru a-l putea auzi toți membrii grupei: „Televizorul este deschis! Nici o discuție… nimic altceva, nu disting nimic.” Le făcu semn oamenilor săi să se apropie câte unul, în timp ce el se ghemui sub fereastră, cu arma gata de tragere. Trei minute mai târziu echipa

era gata.

— Comandantul grupei! pârâi radioul. Sunt locotenentul Haber. Avem aici un tânăr care spune că la ora cinci fără un sfert, ora la care a venit apelul prin radio al poliției, o dubiță a ieşit val-vârtej din garaj.

Comandantul grupei confirmă primirea, dar tratā mesajul ca pe un lucru absolut lipsit de importanță. Două lovituri simultane de pat de armă forțară uşile fără geamuri. Uşile nici nu atinsese canatul când comandantul pătrunse prin deschizătură, îndreptându-şi arma spre bucătărie. Nimic! Inspectară casa, cu mişcări rapide. Întregul exercițiu se termina într-un minut şi ceva. Apoi transmiseră mesajul prin radio: „Întreaga clădire este curată”.

Comandantul grupei îşi făcu apariția în balconul din față, cu arma îndreptată în jos şi îşi scoase masca neagră înainte de a le face celorlalți semn să intre. Mâinile i se mişcau încolo şi încoace peste piept, în semnalul universal de terminare. Locotenentul şi agentul FBI traversă strada în fugă, în timp ce el îşi ştergea fața de transpirație.

— Ei?

— O să-ți placă, spuse comandantul grupei. Haide!

Living-ul avea un televizor color deschis, aşezat pe masă.

Podeaua era acoperită cu ambalaje McDonald’s, iar în chiuveta din bucătărie erau înghesuite în jur de cincizeci de pahare de carton. Dormitorul principal – cu câțiva metri pătrați mai mare decât celelalte două – era depozitul de arme. Erau acolo două sute cincizeci de cartuşe, împreună cu arme de atac AK-47, trei din ele demontate pentru a fi curățate şi o armă cu lunetă. Pe masa de toaletă era un radio-scanner. Luminile lui indicatoare clipeau. Spre deosebire de FBI, poliția locală nu folosea circuite protejate. Agentul FBI se duse la maşină şi îl chemă prin radio pe Bill Shaw.

— Deci au interceptat apelul poliției şi au şters-o! spuse Shaw după câteva clipe.

— Aşa se pare. Vecinii au făcut o descriere a dubiței. Au şters-o aşa de repede, încât au fost nevoiți să lase în urmă câteva arme. Tu ai ceva nou?

— Nu!

Shaw făcea parte din centrul de comandă al FBI în caz de urgență, camera 5005 din clădirea „J. Edgar Hoover”. Ştia de încercarea francezilor de a lovi tabăra lor de pregătire. „Au scăpat de două ori numai datorită baftei”

— Bine. O să iau legătura cu forțele polițieneşti ale statului.

Oamenii de la judiciar sunt în drum spre voi. Stai acolo şi cooperează cu localnicii!

— 'Ţeles! Terminat!

Personalul de pază se instala deja. Văzu maşinile înaintând discret spre piscină, care fusese umplută cu apă cu două zile înainte. Mai era şi o dubiţă care, în mod evident, avea aparatură specială de comunicaţii. Jack numără opt oameni la vedere, doi dintre ei cu Uzi. Când trase în faţa casei, îl aştepta Avery.

— Am vesti bune – ei şi bune şi rele!

— Cum vine asta? întrebă Ryan.

— Cineva a telefonat la poliţie şi a spus că a văzut nişte oameni cu arme. Băieţii s-au deplasat rapid la faţa locului, dar suspecţii au şters-o – controlau frecvenţa poliţiei – iar noi am capturat un adevărat arsenal. Se pare că amicii noştri aveau o casă-ascunzătoare. Din păcate pentru ei, nu prea le-a fost de folos. S-ar putea să-i fi pus pe fugă. Ştim însă ce maşină folosesc. Poliţia locală a închis zona complet, iar noi vom „mătura" întregul stat. Guvernatorul ne-a autorizat să folosim chiar elicopterul Gărzii Naţionale pentru a ne ajuta la cercetare.

— Unde erau?

— Comitatul Howard, o comunitate mică în sudul Columbiei. I-am pierdui la mustaţă, dar i-am obligat să se mişte şi sunt la loc deschis. E doar o problemă de timp!

— Sper că poliţiştii sunt atenţi, spuse Ryan.

— Da, domnule!

— Aici sunt probleme?

— Nu, totul decurge bine. Musafirii dumneavoastră vor fi aici la ora opt fără un sfert. Ce-aveţi la masă? întrebă Avery.

— Păi, am cules nişte porumb în drum spre casă – locul pe unde aţi trecut când aţi venit încoace. Friptură la grătar, cartofi prăjiţi şi salata de spanac a lui Cathy. Mâncare americană.

Ryan deschise portiera maşinii şi scoase o sacoşă cu porumb proaspăt cules. Avery zâmbi.

— Mă faci să-mi fie foame.

— La ora şase o să vină o maşină. Cotlete şi chifle. Doar n-o să vă las să lucraţi tot timpul nemâncaţi, nu? insistă Ryan. Nu poţi fi vigilent dacă-ţi e foame.

— Vom vedea. Mulţumesc.

— Tata a fost poliţist.

— Apropo, am încercat luminile din jurul piscinei, dar nu

funcționează.

— Ştiu. De două zile lumina face fițe. Societatea de electricitate spune că se instalează un nou transformator şi trebuie să facă probe – în fine, ceva de genul ăsta.

Ryan ridică din umeri.

— Mai mult ca sigur s-a ars siguranța de la bazin, dar, până acum, în casă nu s-a întâmplat nimic. Oricum, nu-ți puseseşi în gând să înoți, nu-i aşa?

— Nu. Am vrut să folosesc o priză de aici, dar şi aia e stricată.

— Îmi pare rău. Păi, eu aş mai avea nişte treburi de făcut.

Avery îl urmări cu privirea până intră în casă, apoi se duse să mai verifice o dată planurile de amplasare a oamenilor. Două maşini ale poliției statului erau la câteva sute de metri mai în jos, pe drum, pentru a opri şi controla pe oricine venea spre casă. Majoritatea oamenilor lui vor veghea de o parte şi de alta a drumului. Doi vor sta în cele două capete ale luminişului – pădurea părea prea neospitalieră pentru a te folosi de ea, dar, oricum, n-o vor scăpa din ochi. Aceasta era Echipa Unu. Cea de-a doua echipă consta din şase oameni. Trei vor fi în casă, unul, cel cu comunicațiile, în dubiță, iar ultimii doi în copacii de lângă bazin.

Capcana era bine cunoscută localnicilor. În fiecare weekend o maşină sau două era prinsă pe această porțiune a Autostrăzii 70. Se spusese ceva despre asta şi în presa locală. Dar, desigur, cei din afara statului nu citiseră ziarele cu pricina. Polițistul îşi ascundea maşina în spatele unei mici creste, iar automobilele care se îndreptau în sus spre Pennsylvania zburau cu inconştiență prin dreptul radarului.

Locul era aşa de bine ales, încât polițistul nici nu se mai deranja să-i urmărească pe cei care aveau sub o sută de kilometri, iar noaptea înhăța cel puțin doi bezmetici care alergau cu peste o sută treizeci la oră. „Fii atent la o dubiță neagră! Marca şi anul necunoscute!” primise un mesaj cu câteva minute înainte. Polițistul estima că în statul Maryland erau cel puțin cinci mii de dubițe şi toate se vor afla pe şosele vineri noaptea. Altcineva ar trebui să-şi facă griji. „Apropiați-vă cu mare grijă.”

Maşina i se legănă ca o barcă pe valuri atunci când un vehicul trecu ca o vijelie prin față. Radarul arăta o sută cincizeci de kilometri la oră. La treabă! Polițistul băgă maşina în viteză şi

începu să ruleze după vehicul înainte de a vedea că este o dubiță neagră. „Apropiați-vă cu mare grijă!... Nu au număr de înmatriculare...”

— Hagerstown! Aici 11. Urmăresc o dubiță de culoare neagră pe care am înregistrat-o cu o sută cincizeci de kilometri. Mă îndrept spre vest pe Autostrada 70, la circa cinci kilometri est de ieşirea 35.

— 11! I-ai numărul, dar să nu – repet, *să nu* – încerci să o prinzi. I-ai numărul, stai în spate şi păstrează contactul vizual. Îți vom trimite întăriri.

— Înțeles! Mă pun în mişcare acum. „Drace!”

Apăsă pe accelerație până la podea şi urmări cum vitezometrul se ridică la 160. Dubița încetini puțin. Acum se afla la vreo două sute de metri în spatele ei. Putea vedea placa, dar nu şi numărul. Mai reduse din distanță. La cincizeci de metri putu vedea un număr – era unul pentru handicapați. Polițistul ridică microfonul pentru a transmite numărul, când uşa din spate a dubiței se deschise uşor.

Totul îi trecu într-o clipită prin minte. „Aşa a fost lovit şi Lariy Fontana!” Apăsă pe frână şi încercă să tragă de volan, dar cablul microfonului i se prinse de braț. Polițistul se făcu covrig şi se lăsă în jos, în spatele bordului, în timp ce maşina îşi încetinea mersul. Apoi văzu lumina, o flacără ca o limbă albă care se îndrepta spre el. Nici nu înțelese bine ce era, când auzi impactul gloanțelor. Unul din cauciucuri făcu explozie, iar radiatorul explodă trimițând în aer un şuvoi de aburi şi apă. Mai multe gloanțe loviră capota maşinii şi polițistul se vârî sub volan, în timp ce maşina se balansa în sus şi în jos pe cauciucul dezumflat. Apoi zgomotul încetă. Polițistul îşi înălță capul şi văzu că dubița se afla la o sută de metri în față, accelerând în sus pe coastă. Vru să stabilească legătura radio, dar radioul nu funcționa Descoperi că două gloanțe pătrunseseră în baterie, din care, acum, acidul se scurgea pe pământ. Stătu nemişcat timp de câteva minute, întrebându-se cum de mai era în viață, apoi sosi o nouă maşină de poliție.

Polițistul tremura atât de tare încât trebui să țină microfonul cu ambele mâini.

— Hagerstown! Nenorociții mi-au mitraliat maşina! Este o dubiță „Ford”, pare să fie un model ’84, număr pentru handicapați: H-2290 şi se îndreaptă spre vest pe Autostrada 70, la est de ieşirea 35.

— Ai fost atins?

— Nu, dar maşina-i un morman de fiare! Au folosit o mitralieră!

Asta puse iar lucrurile în mişcare. A fost din nou anunțat FBI-ul şi toate elicopterele poliției statului se îndreptară spre zona Hagerstown. Pentru prima dată, elicopterele aveau la bord oameni cu arme automate. În Annapolis, guvernatorul se întreba dacă trebuia să folosească unitățile Gărzii Naționale. Se dădu alarma la o companie de infanterie – aflată deja în manevre – dar, pentru moment, guvernatorul limită implicarea activă a Gărzii numai la sprijinul cu elicoptere acordat poliției statului. Vânătoarea se desfăşura în comitatul deluros din centrul Marylandului. Prin stațiile de radio şi televiziune se transmiteau avertismente pentru ca oamenii să fie în alertă. Preşedintele îşi petrecea weekend-ul la țară şi aceasta constituia o altă complicație. Puşcaşii marini de la Camp David şi alte câteva instalații de apărare ultrasecrete, îngrămădite printre dealurile Marylandului, îşi agățaseră în cui uniformele obişnuite, albastre şi centurile pistoalelor. Le înlocuiseră cu pistoale-mitralieră M-16 şi costumele verzi de camuflaj.

25
Întâlnirea

Ajunseră la timp, cu nedezminţita punctualitate englezească. Două maşini ale poliţiei statului rămaseră pe drum, iar altele trei, pline cu oameni de pază, însoţiră Rolls-ul pe alee până la casa lui Ryan. Şoferul, din forţele de securitate, trase maşina drept în faţa uşii şi sări ca să deschidă portiera. Primul ieşi Alteţa Sa, care îşi ajută soţia. Oamenii de securitate mişunau deja peste tot. Şeful echipei britanice conferea cu Avery, iar echipa se dispersă spre punctele dinainte stabilite. În timp ce cobora treptele pentru a-şi saluta oaspeţii, Jack avu sentimentul că locuinţa lui fusese supusă unei invazii armate.

— Bine aţi venit la Peregrine Cliff!

— Salut, Jack!

Prinţul îi strânse mâna.

— Arăţi splendid!

— Şi dumneavoastră.

Se întoarse spre prinţesă, pe care, de fapt, nu o întâlnise.

— Alteţa Voastră, este o mare plăcere să vă avem oaspete!

— Şi pentru noi, doctore Ryan!

Îi conduse în casă.

— Cum vă simţiţi pe îndepărtatele noastre meleaguri?

— E groaznic de cald, răspunse prinţul. Întotdeauna este aşa vara?

— Am avut două săptămâni cam proaste, răspunse Jack.

Temperatura atinsese, cu câteva ore înainte, 40-42°C.

— Dar se pare că până mâine se va schimba. S-a anunţat că vremea se va schimba mâine, iar temperatura nu va trece de 35-36°C în următoarele zile.

Oaspeţii nu păreau entuziasmaţi.

Cathy aştepta înăuntru împreună cu Sally. Vremea îşi punea amprenta serios asupra ei, acum, că i se apropia sorocul. Ea întinse mâna, dar Sally îşi aminti de plecăciunile de curtoazie pe care ie făcuse în Anglia şi reuşi – una foarte frumoasă, însoţită de un chicot.

— Vă simţiţi bine întrebă pe Cathy Alteţa Sa..

— Excelent, dacă fac abstracție de căldură! Mulțumesc lui Dumnezeu pentru instalația de aer condiționat!

— Putem să vă arătăm casa?

Jack conduse grupul în camera de zi – sufragerie.

— Priveliştea este ieşită din comun! observă prințul.

— Okay. Mai întâi, la mine în casă nimeni nu poartă haină, se pronunță Ryan. Cred că în Anglia dumneavoastră numiți treaba asta „Planter's Rig".

— Ideea este excelentă! spuse prințul.

Jack îi luă haina şi o atârnă în dulapul din foaier, lângă vechea sa canadiană cu glugă de la marină, apoi se debarasă de a sa. Între timp, Cathy îi invitase să ia loc. Sally se ghemuise lângă mamă-sa, picioarele neatingându-i podeaua în timp ce încerca să-şi acopere genunchii. Cathy găsea că era aproape imposibil să stea confortabil.

— Cât mai ai? o întrebă prințesa.

— Opt zile. Desigur, la al doilea asta poate însemna oricând.

— Aşa o să fiu şi eu cam peste şapte luni.

— Daa? Felicitări!

Ambele femei iradiau.

— Nu vă lăsați, domnule! observă Ryan.

— Mulțumesc, Jack! Ce-ai mai făcut?

— Presupun că ştiți ce muncă fac acum…

— Da. Am auzit azi-noapte de la unul din oamenii noştri din corpul de pază. Mi s-a spus că ai localizat şi identificat o tabără cu terorişti care a fost… neutralizată, spuse calm prințul.

Ryan clătină discret din cap.

— Mi-e teamă că nu pot discuta despre acest lucru.

— Am înțeles! Şi cum se simte fiica ta după…

— Sally?

Jack se întoarse spre ea.

— Ce face fetița mea?

— Sunt o *fată* nu o fetiță! replică ea hotărâtă.

— Ce credeți?

— Cred că ai fost al naibii de norocos.

— Acum m-am mai liniştit. Presupun că ați auzit?

— Da.

Făcu o pauză.

— Sper că oamenii dumneavoastră vă poartă de grijă.

Jack îşi exprima acordul, dar când auzi o maşină trăgând în fața casei se ridică. Deschise uşa şi îi văzu pe Robby şi Sissy

Jackson coborând din Corvette-ul lor. Dubița de comunicații a Serviciului Secret se puse în mişcare pentru a bloca, în spatele lor, aleea. Robby urcă treptele ca o furtună.

— Ce-i? Cine-i aici? Preşedintele?

Cathy trebuie că-i anunțase, îşi spuse Jack. Sissy era îmbrăcată într-o rochie bleu, simplă dar drăguță, iar Robby avea cravată. Păcat!

— Intrați şi alăturați-vă petrecerii! spuse Jack cu un zâmbet.

Robby se uită la cei doi bărbați de lângă piscină, cu jachetele deschise şi îi aruncă lui Jack o privire nedumerită, dar îl urmă. În timp ce ocoleau căminul, ochii pilotului erau să iasă din orbite.

— Comandantul Jackson, presupun?

Alteța Sa se ridică.

— Jack, o să te omor! şopti Robby, dar cu glas tare rosti politicos: Ce mai faceți, domnule? Soția mea, Cecilia.

Aşa cum se întâmplă de obicei, se despărțiră imediat în două grupuri: bărbații într-o parte, femeile într-alta.

— Înțeleg că sunteți pilot în marină, nu-i aşa?

— Da, domnule. Acum mă reîntorc la o escadrilă în cadrul flotei. Zbor pe un F-14.

Robby se străduia să-şi controleze vocea. În mare parte, reuşea.

— Da, „Tomcat”. Eu am zburat pe „Phantom”. Ați zburat pe „Phantom”?

— Am o sută douăzeci de ore pe ele, domnule. Escadrila mea, după ce am intrat în marină, a trecut la F-14. Tocmai mă acomodasem cu „Phahtom”, când am trecut pe F-14. Eu... ăăă... nu sunteți şi dumneavoastră ofițer de marină?

— Ba da, domnule-comandant. Am gradul de căpitan, răspunse Alteța Sa.

— Mulțumesc. Acum ştiu cum să vă spun, domnule căpitan, răspunse Robby uşurat. E-n regulă, nu-i aşa?

— Desigur. E destul de obositor când oamenii se simt stingheriți în preajma ta. Prietenul ăsta al dumitale, aici de față, m-a studiat cu câteva luni în urmă.

În sfârşit, Robby zâmbi.

— Îi ştiți, domnule, pe puşcaşii marini. Gură-spartă şi săraci cu duhul.

Jack îşi dădu seama că avea să fie o seară specială.

— Pot să aduc ceva de băut?

Robby se uită la ceas.

— Mâine zbor. Sunt sub regula de douăsprezece ore.

— O iei în serios? întrebă prințul.

— Desigur, domnule căpitan, atunci când pasărea costă treizeci sau patruzeci de milioane. Dacă distrugi una, măcar să nu fie băutura de vină. Am trecut o dată prin asta.

— Daa? Ce s-a întâmplat?

— A explodat un motor din cauza injecției. Am încercat să revin, dar am pierdut presiunea hidraulică la opt kilometri de portavion şi a trebuit să sar. Era pentru a doua oară când am făcut-o şi, pentru numele lui Dumnezeu, îmi ajunge.

— Chiar aşa?

Această întrebare îl făcu pe Robby să povestească despre felul cum se terminaseră testele sale de pilot la Pax River. „Mă aflam la 18.000…" Jack se duse în bucătărie să aducă pentru toată lumea nişte ceai cu gheață. Acolo găsi doi tipi de la forțele de pază: unul american şi altul britanic.

— Totul este în regulă? întrebă Ryan.

— Da. Se pare că prietenii noştri au fost localizați lângă Hagerstown. Au aruncat în aer o maşină a poliției şi au întins-o. Polițistul e bine, nu l-au nimerit. Oricum, ultima oară au fost văzuți îndreptându-se spre vest.

Agentul Serviciului Secret părea foarte încântat de asta. Jack se uită afară şi văzu un altul stând în fața uşii.

— Eşti sigur că sunt ei?

— Era o dubiță şi avea număr pentru handicapați. De obicei, urmează acelaşi model, explică agentul. Mai devreme sau mai târziu punem laba pe ei. Zona e înconjurată.

— Bine.

Jack ridică o tavă cu pahare. În timp ce revenea în sufragerie, Robby dezbătea unele aspecte ale zborului cu prințul. Putea spune acest lucru după modul cum îşi mişca brațele.

— Aşa că dacă tragi cu „Phoenix"-ul în cadrul acestei raze, nu mai poate scăpa. Racheta poate dezvolta o viteză mai mare decât orice avion, conchise Jackson.

— A, da, la fel se întâmplă şi cu „Sparrow", nu-i aşa?

— Da, domnule căpitan, dar raza este mai mică.

Ochii lui Robby se aprinseră.

— Ați fost vreodată într-un „Tomcat"?

— Nu, dar aş vrea.

— Şi ce vă împiedică? Drace, dar noi luăm *civili* în avion tot timpul – vreau să spun că trebuie să fie verificați şi toate celelalte, dar am luat cu noi sus până şi actori de la Hollywood. În cazul

dumneavoastră cred că s-ar rezolva rapid. Vreau să spun că nu prezentați un risc de securitate.

Robby râse şi apucă un pahar cu ceai.

— Mulțumesc, Jack. Domnule căpitan, dacă dumneavoastră aveți timp, eu am pasărea.

— Mi-ar face plăcere să fiu acolo sus. Am avea puțin timp...

— Atunci, haideți să o facem! spuse Jackson.

— Văd că vă înțelegeți bine.

— Într-adevăr, replică prințul. Îmi doream de mult timp să întâlnesc un pilot de F-14. Spuneți că aparatele de fotografiat telescopice sunt cu adevărat eficiente?

— Da, domnule! Nu e mare scofală. Sunt nişte lentile de puterea zece, pe o cameră de luat vederi. Poți să identifici o țintă la optzeci de kilometri şi intră în acțiune „Phoenix"-ul. Dacă o faci bine, atunci îl poți distinge pe individ înainte să ştie că eşti în acelaşi comitat cu el – şi tocmai asta şi vrem, nu-i aşa?

— Deci încerci să eviți lupta?

— MLA, vrei să spui – manevrele în lupta aeriană, Jack – îi explică Robby martorului ignorant Lucrurile se vor schimba atunci când vom primi noile motoare, domnule căpitan, dar, nu-i aşa, cu cât îl ținem mai departe, eu atât mai bine. Misiunea noastră e să-l angajăm pe adversar în luptă cât mai departe de portavion. De aceea o şi numim LAI (lupta aeriană îndepărtată).

— Ar fi fost destul de utilă în războiul din Falkland, remarcă Alteța Sa.

— Aşa e. Dacă angajezi inamicul în luptă chiar deasupra punții tale, a câştigat cea mai mare parte a luptei. Noi dorim să începem să lovim la circa patru sute cincizeci-cinci sute de kilometri şi să dăm lovitură după lovitură. Dacă flota dumneavoastră ar fi avut un portavion mare, războiul acela inutil nici nu ar mai fi avut loc. Scuzați-mă, domnule, nu a fost vina dumneavoastră.

— Pot să vă arăt casa, domnule? întrebă Jack.

Întotdeauna se întâmplă aşa. Te străduieşti să faci cunoştință unui oaspete cu altcineva şi te trezeşti exclus din conversație.

— Câți ani are casa, Jack?

— Ne-am mutat cu câteva luni înainte de a se naşte Sally.

— Lucrătura în lemn este minunată. Acolo e biblioteca?

— Da, domnule.

Din camera de zi te puteai uita în bibliotecă. Dormitorul principal se afla deasupra. Existase o gaură rectangulară în zid, ca să poți privi de acolo în camera de zi, dar Ryan o acoperise cu o

gravură, montată pe şină, aşa că se putea trage într-o parte, observă Jackson. Scopul era suficient de clar. Apoi, Jack îi conduse în bibliotecă. Le plăcu mult că singura fereastră se găsea deasupra biroului şi dădea spre golf.

— Nu aveți servitori, Jack?

— Nu, domnule. Cathy vorbeşte despre angajarea unei doici, dar încă nu m-am obişnuit cu ideea. Sunteți gata de masă?

Răspunsul fu entuziast. Cartofii erau deja în cuptor şi Cathy era gata să înceapă cu porumbul. Jack scoase fripturile din frigider şi conduse bărbații afară.

— O să vă placă, domnule căpitan. Jack face nişte fripturi grozave.

— Secretul constă în cărbunele din lemn, explică Ryan.

Avea şase fripturi de vită, care arătau splendid şi un hamburger pentru Sally.

— Te mai ajută şi carnea, dacă este bună.

— Ştiu că e târziu să te întreb, Jack, dar de unde le iei?

— Unul din foştii mei clienții are o afacere, se ocupă cu aprovizionarea restaurantelor. Astea sunt din Kansas City.

Jack le puse pe grătar cu o furculiță cu mâner lung. Le ajunse la urechi un sfârâit plăcut. Peste carne puse nişte sos.

— Priveliştea este spectaculoasă! remarcă Alteța Sa.

— E plăcut să poți urmări vapoarele care trec fu de acord Jack. Traficul e totuşi cam slab acum.

— Trebuie să fi ascultat la radio, remarcă Robby. Pentru astă seară s-a comunicat apropierea unei furtuni foarte mari.

— N-am auzit.

— E marginea acelui front rece. Se dezvoltă foarte repede deasupra oraşului Pittsburgh. Mâine mă ridic în aer, aşa cum am spus şi am telefonat la institutul meteo din Pax înainte de a pleca. Mi-au spus că furtuna arată destul de violentă pe radar. Ploi torențiale şi vijelii. Se presupune că va ajunge aici în jurul orei zece.

— Sunt multe asemenea fenomene aici? întrebă Alteța Sa.

— Desigur, căpitane. Noi nu avem tornade ca în Midwest, dar furtunile de aici îți fac părul măciucă. Acum un an, nu, acum doi ani, aduceam o „pasăre” înapoi şi parcă eram pe picioroange. Nu ai nici un control asupra aparatului. Vârtejurile alea sunt groaznice. La Pax, bagă toate „păsările” în hangare, iar pe cele care nu încap le fixează la sol.

— N-ar fi rău să se mai răcorească, spuse Jack în timp ce

întorcea fripturile.

— De acord. Asta-i o furtuniță, acolo, căpitane. Cele mari vin de două-trei ori pe an. Asta va doborî câțiva copaci, dar atâta timp cât nu eşti în avion sau într-o ambarcațiune nu-i nimic. Dacă ar fi în Alabama, acest tip de furtună s-ar transforma în tornadă. E ceva înspăimântător.

— Ați văzut vreodată o tornadă?

— Mai multe, căpitane! Acasă la mine au loc primăvara. Pe când aveam zece ani, sau cam aşa ceva, am văzut una venind pe drum, ridicând o casă şi, ca şi cum ar fi fost vorba de o jucărie, azvârlind-o la cinci sute de metri mai încolo. Un spectacol grandios, dar e de preferat să-l priveşti de la o distanță sigură.

— Atunci, turbulența este principalul risc de zbor?

— Da. Dar celălalt factor îl constituie apa. Cunosc cazuri în care turbopropulsoarele au luat atâta apă prin instalația de admisie încât motoarele s-au oprit. Dintr-o dată – Robby pocni din degete – pilotezi un planor. Nu e nici o distracție atunci când poți, trebuie să te fereşti din calea lor.

— Şi când nu poți?

— Odată, căpitane, trebuia să aterizez pe un portavion pe timp de noapte. Era cât pe ce să fac pe mine…

Pe Robby îl trecu chiar un fior.

— Alteța Voastră, trebuie să vă mulțumesc pentru că ați reuşit să scoateți toate astea de la Robby. Îl cunosc de peste un an şi niciodată nu a recunoscut că i-a fost frică acolo sus, zâmbi Jack.

— N-am vrut să stric imaginea, explică Jackson. Ca să-l urci pe Jack în avion trebuie să-i pui un pistol în ceafă şi n-am vrut să-l sperii şi mai tare.

Robby marcase un punct.

Acum pe terasă era plăcut şi bătea şi o uşoară briză dinspre nord. În golf erau câteva ambarcațiuni, dar toate păreau că se îndreaptă spre port. Lui Jack era să-i iasă inima din piept când auzi un avion de vânătoare trecând în viteză pe deasupra stâncii. Se întoarse tocmai la timp pentru a vedea avionul vopsit în alb îndreptându-se spre nord.

— Robby, ce dracu' înseamnă asta? De două săptămâni fac aşa.

Jackson văzu coada dublă a avionului dispărând în ceața uşoară.

— Se testează un nou motor pe F-18. Ce te deranjează?

— Zgomotul!

Ryan lovi uşor în fripturi. Robby râse.

— Hai, Jack! Ăsta nu e zgomot! Ăsta-i sunetul libertății.

— Nu e rău, comandorule! opină Alteța Sa.

Robby întinse platoul, iar Ryan puse fripturile pe el Salatele erau deja pe masă. Cathy făcuse o salată superbă de spanac, cu sosuri preparate în casă. Jack o văzu pe Sissy aducând porumbul şi cartofii, încinsă cu un şorț ca să-şi protejeze rochia. El împărți fripturile şi într-o chiflă puse hamburgerul lui Sally. După aceea, o puse pe fiică-sa pe un scaun mai înalt. Singurul lucru neplăcut era că nimeni nu bea. Cumpărase patru sticle de vin roşu de California, care să meargă la fripturi, dar se pare că toți erau abstinenți.

— Jack, curentul electric ne face din nou figura, îi spuse Cathy. Credeam că n-o să mai termin porumbul.

Agentul Serviciului Secret stătea în mijlocul drumului, forțând dubița să oprească.

— Da, domnule? spuse şoferul.

— Ce cauți aici?

Haina agentului era descheiată. Nu se vedea nici o armă, dar şoferul ştia că nu se poate să nu aibă. Numără încă şase oameni pe o rază de şase metri în jurul dubiței şi alți patru la vedere.

— I-am mai spus povestea polițistului de colo, arătă cu degetul înapoi, spre cele două maşini de poliție aflate la vreo două sute de metri în urmă.

— Puteți să-mi spuneți şi mie?

— Avem o problemă la transformatorul de la capătul străzii. La naiba, doar vedeți ce scrie pe dubiță: BG&E, nu-i aşa?

— Aşteptați aici, vă rog.

— Din partea mea…

Şoferul schimbă o privire cu bărbatul de pe locul din dreapta. Agentul reveni însoțit de altul, care avea în mână un walkie-talkie.

— Care-i problema?

Şoferul oftă.

— A treia oară! Avem o problemă la transformatorul electric de la capătul străzii. Oamenii de aici nu s-au plâns de curent?

— Mda! mormăi cel de-al doilea, care era Avery. Am observat şi eu. Ce-i de făcut?

Omul de pe locul din dreapta interveni:

— Sunt Alex Dobbens, inginer de teren. Pe această linie avem un tip nou de transformator, pe care îl testăm. Am primit de la el nişte semnale cam ciudate, ca şi cum ar cădea.

Am venit să verificăm.

— Ne prezentaţi un act de identitate, vă rog?

— Desigur.

Alex coborî din maşină şi înconjură dubiţa. Îi înmână legitimaţia de la BG&E.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

— Nu vă pot spune.

Avery cercetă permisul şi i-l înapoie.

— Aveţi ordin de serviciu?

Dobbens îi dădu ordinul.

— Dacă vreţi să verificaţi, puteţi telefona la numărul de pe antet. E de la biroul de operaţiuni pe teren de la sediul central al companiei din Baltimore. Întrebaţi de domnul Griffin.

Avery vorbi în walkie-talkie-ul său, ordonându-le oamenilor să facă acest lucru.

— Vă deranjează dacă ne uităm în dubiţă?

— Vă rog! răspunse Dobbens.

Îi conduse pe cei doi agenţi. Mai observă că patru oameni nu-i scăpau din ochi, că între ei erau spaţii mari şi că nu aveau nimic în mână. Alţii erau împrăştiaţi prin curte Deschise cu o smucitură uşa glisantă şi le arătă celor doi agenţi interiorul.

Agenţii văzură o grămadă de scule, cabluri şi utilaje de testare. Avery îşi lăsă oamenii să facă percheziţia.

— Şi chiar trebuie să mergeţi acolo?

— Omule! Transformatorul ar putea să cadă. Din partea mea n-are decât, dar oamenii de pe-aici s-ar putea să se supere dacă li se sting luminile. Ştiţi cum sunt oamenii… Vă deranjează dacă vă întreb cine sunteţi?

— Serviciul Secret.

Avery îşi prezentă legitimaţia. Dobbens se arătă surprins.

— Doamne! Vreţi să spuneţi că Preşedintele e aici?

— Nu pot spune, replică Avery. Care-i baiul cu transformatorul – aţi spus că e nou?

— Mda, e un model experimental. Foloseşte un agent de răcire inert şi are încorporat un întrerupător automat. Probabil că aici e buba. Se pare că, dintr-un motiv sau altul, aparatul este sensibil la temperatură. L-am reglat de mai multe ori, dar probabil că nu am reuşit să-l fixăm bine. Lucrez la proiect de două luni. De obicei, îmi las oamenii să facă astfel de lucruri, dar, de data asta, şeful a zis să mă uit eu personal. E proiectul meu.

Celălalt agent coborî din maşină şi scutură din cap. Avery

înțelese. Apoi agentul-şef chemă prin radio dubița pentru comunicații, ai cărei ocupanți telefonaseră la compania „Baltimore Gas & Electric”, obținând confirmarea a ceea ce le spusese Alex.

— Vreți să trimiteți un om de-al dumneavoastră să ne supravegheze? întrebă Dobbens.

— Nu, nu e cazul. Cât timp vă ia? vru Avery să ştie.

— Habar n-am, domnule. Probabil că e ceva extrem de banal, dar încă nu i-am dat de cap. Lucrurile simple sunt cele care îți dau cele mai mari bătăi de cap.

— Se apropie furtuna. N-aş vrea să mă aflu pe un stâlp de tensiune pe o asemenea vreme, remarcă agentul.

— Mda. Păi, dacă mai stăm mult aici, chiar că se stârneşte o furtună. Totul e în regulă?

— Da, dați-i bătaie!

— Nu puteți să-mi spuneți cine-i pe aici de vă agitați atâta?

Avery Zâmbi.

— Regret.

— Oricum, eu tot nu l-am votat! râse Dobbens.

— Stați aşa! strigă cel de-al doilea agent.

— Ce s-a întâmplat?

— Cauciucul din față-stânga! Arătă agentul cu degetul.

— La dracu’, Louis! îl bombăni Dobbens pe şofer.

Striațiile cauciucului erau şterse aproape de tot.

— Hai, şefu’, dar nu e vina mea! Trebuia să-l schimbe azi de dimineață. L-am trecut în registru încă de miercuri, protestă şoferul. Am copia după comandă la mine.

— Bine, bine, nu te enerva!

Dobbens se uită spre agent:

— Mulțumesc.

— Nu-l puteți schimba?

— Nu avem cric. Cineva l-a furat Aşa se întâmplă cu maşinile întreprinderii: întotdeauna lipseşte câte ceva. Totul va fi bine. Ei bine, ne aşteaptă transformatorul. La revedere!

Alex se urcă din nou în maşină şi făcu cu mâna în timp ce se îndepărtau.

— Bună găselnița, Louis!

Şoferul zâmbi.

— Îhâm! Chestia cu cauciucul a fost de milioane. Am numărat paisprezece.

— Aşa e. Trei în copaci. Presupun că patru sau chiar mai mulți sunt în casă. Nu ei sunt problema.

Făcu o pauză, uitându-se la norii care se înălţau la orizont.

— Cred că Ed şi Willy s-au descurcat bine.

— Nu se poate să nu se fi descurcat. Tot ce aveau de făcut era să distrugă maşina unui porc şi să schimbe maşinile. Porcii de aici erau mai relaxaţi decât ne-am aşteptat observă Louis.

— De ce nu? Doar cred că suntem în altă parte.

Alex deschise cutia cu scule şi îşi scoase radioreceptorul. Agentul îl văzuse, dar nu întrebase nimic. N-ar fi putut spune că frecvenţa fusese modificată. Ce-i drept, în dubiţă nu se afla nici o armă, dar radiourile erau şi mai periculoase. Transmise prin radio ceea ce aflase şi primi confirmarea. Apoi zâmbi. Agenţii nu-i întrebaseră nici despre cele două scări extensibile din dubiţă. Se uită la ceas. Întâlnirea era programată peste o oră şi jumătate...

— Problema este că porumbul nu se poate mânca civilizat de pe cocean, spuse Cathy. Fără să mai punem la socoteală ungerea lui cu unt.

— Totuşi a fost excelent, remarcă prinţul. De la o fermă locală, Jack?

— I-am cules astăzi după-amiază, confirmă Ryan. Ăsta-i tot secretul dacă vrei să fie gustos.

Sally încă se mai lupta cu mâncarea ei, dar nimeni nu părea nerăbdător să se ridice de la masă.

— Jack, Cathy, a fost o masă minunată! se pronunţă Alteţa Sa.

Soţia lui a fost şi ea de acord.

— Şi nici nu trebuie să toastăm!

— Presupun că toate farafastâcurile alea oficiale devin obositoare, observă Robby încercând să pună o întrebare pe care nu putea să o spună cu voce tare: „Cum e să fii prinţ?"

— N-ar fi chiar aşa de rău dacă toasturile ar fi originale, dar am ascultat acelaşi fel de cuvântări ani în şir! spuse el cu o strâmbătură. Scuză-mă! N-ar trebui să spun astfel de lucruri, nici măcar între prieteni.

— Nu e prea diferit de o întâlnire de la catedra de istorie, spuse Jack.

La Quantico, Virginia, sună telefonul. Grupa de Salvare a Ostaticilor din cadrul FBI îşi avea propria ei clădire, aflată la capătul liniei lungi a poligoanelor de trageri care serveau Biroului drept centru de pregătire. În spatele clădirii se găsea un DE-4 fără motoare, folosit pentru exerciţiile de atac asupra unui avion

deturnat. La piciorul dealului se găseau „Casa Ostaticilor” şi alte facilităţi folosite zilnic de membrii grupei pentru a-şi perfecţiona deprinderile. Agentul special Gus Werner ridică telefonul.

— Bună, Gus, spuse Bill Shaw.

— L-au găsit? întrebă Werner.

Era un bărbat de treizeci şi cinci de ani, scund, subţire, cu păr roşcovan şi o mustaţă stufoasă care nu ar fi fost acceptată pe vremea când Hoover conducea instituţia.

— Nu, dar vreau să strângi o echipă şi s-o trimiţi aici cu avionul. Dacă izbucneşte, ceva, să-i punem rapid pe băieţi în acţiune.

— Corect. Unde să mergem exact?

— Hagerstown, cazarma poliţiei statului. O să fiţi aşteptaţi acolo.

— Okay, voi lua şase oameni O să pornim în treizeci sau patruzeci de minute, de îndată ce vine elicopterul. Sună-mă dacă apare ceva!

— S-a făcut. La revedere!

Werner formă numărul de telefon şi alertă echipajul elicopterului. Apoi se duse către partea îndepărtată a clădirii. Cei cinci oameni din grupa sa de intervenţie stăteau în hol, majoritatea citind. Erau în stare de alarmă de mai multe zile. Într-un fel era bine, pentru că trebuiau să se pregătească mai intens, dar se instalase şi o stare de plictiseală ca urmare a aşteptării unui lucru care, probabil, nu avea să se întâmple. Serile şi nopţile erau dedicate cititului sau televizorului. „Red Sox” juca contra „Yankees”, iar meciul era transmis la televizor. Oamenii purtau costume largi, cu multe buzunare. Pe lângă faptul că erau agenţi de teren cu experienţă, aproape toţi erau veterani şi trăgători de elită, care goleau mai multe cutii de cartuşe pe săptămână.

— Okay, băieţi, ascultaţi aici! spuse Werner. E nevoie de o echipă avansată în Hagerstown. Elicopterul va sosi într-o jumătate de oră.

— S-a anunţat o furtună puternică, obiectă cu jumătate de gură unul dintre ei.

— Ia pastilele contra răului de avion, îl sfătui Werner.

— Nu i-au găsit încă? întrebă altul.

— Nu, dar oamenii sunt puţin cam nervoşi.

— Corect.

Cel care pusese întrebarea era un puşcaş înalt. Arma lui era deja împachetată într-o învelitoare impermeabilă. Echipamentul

grupei se afla în doisprezece saci. Oamenii îşi încheiară nasturii la cămăşi. Unii se îndreptară spre baie pentru a se uşura înainte de zbor. Nici unul nu era nervos. Misiunea lor implica mai multă aşteptare decât acţiune. Grupa de Salvare a Ostaticilor fusese înfiinţată cu mai mulţi ani în urmă, dar nu trebuise să salveze nici un ostatic până acum. În schimb, membrii ei fuseseră folosiţi, în principal, ca grupă specială antitero şi îşi câştigaseră o faimă care inspira teamă pretutindeni, cu excepţia comunităţii agenţiilor de aplicare a legii.

— Oho, spuse Robby. Uite că vine! O să fie o frumuseţe!

În numai zece minute, briză uşoară se transformase într-un vânt în rafale care făcea ca reşedinţa cu tavan înalt să intre în rezonanţă.

— Era o noapte întunecoasă, bântuită de furtună, chicoti Jack.

Intră în bucătărie Trei agenţi făceau sandvişuri pentru a le duce colegilor lor de pe stradă.

— Sper că aveţi haine de ploaie.

— Suntem obişnuiţi cu aşa ceva, îl asigură unul.

— Cel puţin va fi o ploaie caldă, zise colegul său britanic. Vă mulţumim foarte mult pentru mâncare şi cafea.

Se auziră primele tunete.

— Să nu staţi sub copaci, le sugeră Jack. Un fulger vă poate strica întreaga zi.

Reveni în sufragerie. În jurul mesei încă se mai discuta. Robby începu să vorbească din nou despre zborurile sale. Subiectul de acum al conversaţiei erau catapultele.

— Niciodată nu te obişnuieşti cu acest fior, spunea el. În decurs de câteva secunde treci dintr-o stare de repaus la o sută cincizeci de noduri.

— Şi dacă ceva nu merge bine? întrebă prinţesa.

— Începi să înoţi! răspunse Robby.

— Domnule Avery! hârâi walkie-talkie-ul.

— Da, răspunse Avery..

— Vă caută Washington-ul la telefon.

— Okay. Vin într-o clipă.

Avery merse pe alee spre dubiţa de comunicaţii. Longley, şeful grupei de englezi, era singur. Amândoi îşi lăsaseră acolo hainele de ploaie, dar peste câteva minute aveau să aibă nevoie de ele. La câţiva kilometri se vedeau fulgerele, iar dârele de lumină se

apropiau repede.

— Ce zici devreme? spuse Longley.

— Speram că ne va ocoli.

Vântul îi izbea din nou, aducând cu el o perdea de praf ridicat de pe câmpul arat care se întindea de cealaltă parte a străzii Falcon's Nest. Trecură pe lângă cei doi oameni care veneau cu tava cu sandvişuri. Un căţel negru li se încurca printre picioare în speranţa că le va cădea vreunul.

— Ryan ăsta e un tip de treabă, nu-i aşa?

— Are un copil cu adevărat frumos. Poţi spune foarte multe lucruri despre un om dacă te uiţi la copiii lui, se gândi Avery cu voce tare.

Ajunseră la dubă exact în clipa când începură să cadă primele picături. Agentul Serviciului Secret se duse direct la radiofon.

— Avery.

— Chuck, sunt Bill Shaw. Tocmai am primit un telefon de la oamenii noştri care cercetează casa aceea din comitatul Howard.

— Da. Şi?

La celălalt capăt al firului, Shaw se uita încruntat pe o hartă.

— N-au găsit nici o amprentă, Chuck. Arme, muniţie, unele arme au fost curăţate, dar nici o amprentă! Nici măcar pe învelişul de la hamburgeri. Ceva e putred!

— Ce-i cu maşina în care s-a tras în Maryland?

— Nimic. Parcă au sărit într-o groapă şi au tras şi maşina după ei.

Asta era tot ce avusese de spus Shaw. Chuck Avery intrase în Serviciul Secret încă din tinereţe şi, în mod normal, era în grupa de pază a Preşedintelui. Nu gândea decât în termeni de ameninţare. Aceasta era o consecinţă inevitabilă a serviciului. El păzea oamenii pe care alţii voiau să-i omoare. Asta îi dădea o perspectivă limitată şi oarecum paranoică asupra vieţii. Mintea lui Avery trecea în revistă instructajul pentru misiunea de faţă. „Inamicul este extrem de inteligent...”

— Mulţumesc pentru informaţie, Bill! Vom fi cu ochii-n patru.

Avery îşi puse haina şi îşi luă radioul.

— Grupa întâi! Aici Avery. Adunarea la intrare! S-ar putea să existe un pericol. „Întreaga explicaţie trebuie să mai aştepte.”

— Ce se întâmplă? întrebă Longley.

— În casă nu există nici o probă; cei de la laborator n-au găsit nici o urmă.

— N-ar fi avut timp să şteargă totul înainte de a pleca!

Nici lui Longley nu-i trebui prea mult pentru a pricepe despre ce e vorba.

— S-ar putea ca totul să fi fost pus la cale ca să...

— Exact. Hai afară să le spunem oamenilor. În primul rând, o să mai plasăm în perimetru nişte oameni. După aceea o să mai chem nişte ajutoare de la poliţie.

Ploaia răpăia de-acum pe dubiţă.

— O să ne udăm până la piele.

— Mai am nevoie de doi oameni în casă, spuse Longley.

— De acord, dar mai înainte, hai să instruim oamenii!

Deschiseră uşa glisantă şi se întoarseră pe alee.

Agenţii de serviciu din perimetru veniră împreună la locul unde aleea se întâlnea cu drumul. Erau încordaţi, dar nu prea se vedea, din cauza ploii care li se scurgea pe faţă şi a prafului înţepător care era adus de vânt dinspre câmpul de pe cealaltă parte a drumului. Câţiva încercau să-şi termine sandvişurile. Un agent făcu numărătoarea celor prezenţi, dar lipsea unul. Trimise un coleg să aducă omul, al cărui radio era, mai mult ca sigur, oprit. Ernie merse şi el cu agentul care îi dăduse jumătate din sandvişul lui.

— Vreţi să vă retrageţi în salon?

Cathy îi invită pe fotoliile aflate la câţiva metri mai încolo.

— Aş vrea să strâng masa.

— O strâng eu, Cathy, spuse Sissy Jackson Tu du-te şi aşază-te.

Sissy merse în bucătărie să-şi ia şorţul Ryan era sigur că soţia lui avertizase familia Jackson – pe Sissy cel puţin, care purta o rochie scumpă. Toată lumea se ridică în picioare, iar Robby se duse la baie.

— Haideţi! zise Alex.

De data asta el era la volan.

— Sunteţi gata cu toţii?

— Dă-i drumu', spuse O'Donnell.

Ca şi Alex, voia să fie alături de luptătorii săi.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru vremea asta!

— Aşa e! aprobă Alex.

Aprinse faza mare. Văzu două grupe de agenţi care stăteau la câţiva metri mai încolo.

Forţele de securitate văzură luminile care se apropiau şi, fiind

oameni pregătiți, nu le scăpară din ochi, în ciuda faptului că ştiau cine e şi ce face. La nici treizeci de metri de ei se văzu o lumină şi se auzi o pocnitură. Instinctiv, câțiva duseră mâna la arme, dar se opriră când îşi dădură seama că anvelopa din stânga față explodase şi dubița mergea în zig-zag, în timp ce şoferul se străduia s-o controleze. Se opri chiar în fața aleii. Înainte, nimeni nu făcuse nici un comentariu în legătură cu scărițele. Şi nici acum nimeni nu le observă lipsa. Şoferul coborî din maşină şi se uită la cauciuc.

— Ah! Fir-ar a dracului!

La o sută de metri mai încolo, Avery văzu un camion care aştepta pe şosea şi instinctele declanşară alarma. Începu să alerge.

Portiera dubitei alunecă uşor, scoțând la iveală patru bărbați cu arme automate.

Agenții, aflați la câțiva metri, reacționară într-o clipă, dar era prea târziu. Nici nu se deschisese bine uşa când prima armă şi trase. La gura armei era ataşat un amortizor cilindric, care atenuă zgomotul, dar nu şi flacăra albă care izbucni în întuneric. Într-o secundă, din dubiță coborâră cinci bărbați, iar primul grup de agenți fu secerat fără să fi tras măcar un foc de răspuns. Teroriştii săriră pe uşa laterală şi pe cea din spate şi se angajă în luptă cu cel de-al doilea grup. Un agent al Serviciului Secret îşi scoase automatul Uzi şi trase o salvă scurtă care îl omorî pe primul om din spatele dubiței, dar cel din spatele lui îl omorî pe agent. Încă doi agenți erau morți de-acum, iar ultimii patru din grup se aruncară la pământ, încercând să răspundă focului declanşat de terorişti.

— Ce dracului mai e şi asta? zise Ryan.

Zgomotul era greu de distins prin răpăitul ploii şi bubuitul tunetelor. Toate capetele din încăpere se întoarseră spre el. În bucătărie era un ofițer de pază britanic şi în afara încăperii, doi agenți din Serviciul Secret. Îşi întoarseră capetele spre locul de unde veneau împuşcăturile, iar unul din ei puse mâna pe walkie-talkie.

Avery îşi scoase revolverul. În calitatea sa de şef de grupă nu avea decât un Magnum „Smith & Wesson". Cealaltă mână era oricum ocupată cu walkie-talkie.

— Cheamă Washington-ul! Suntem atacați! Avem nevoie de sprijin chiar acum! Terorişti necunoscuți pe perimetrul vestic.

Oamenii mei sunt la pământ; au nevoie de ajutor.

Alex se urcă din nou în camion şi scoase un aruncător de grenade. De-abia putea distinge cele două maşini ale poliției statului, la o sută de metri mai încolo, pe şosea. Nu-i putea vedea pe polițişti, dar ştia că sunt acolo. Înălță arma, ochi prin cătarea de oțel şi apăsă pe trăgaci, mai adăugând un tunet la cele de pe cerul brăzdat de fulgere. Salva rată ținta cu puțin, dar câteva schije fierbinți loviră un rezervor de benzină care făcu explozie, învăluind ambele maşini într-o perdea de combustibil incandescent.

— V-a luat dracu'!

În spatele lui, trăgătorii se împrăştiaseră şi îi împresuraseră pe ofițerii Serviciului Secret. Numai unul mai răspundea acum cu foc. Alex văzu doi trăgători din ULA doborâți, dar ceilalți se apropiară pe la spate de singurul agent care mai trăgea şi îl terminară cu o salvă prelungită.

— O, Doamne! exclamă Avery, care asistase şi el la scenă.

Se uită la Longley şi citi în privirea acestuia propria-i hotărâre: „Nu vor ajunge lă ei! Nu, atâta timp cât mai sunt în viață!”

Difuzorul pârâi în perete. Shaw intră pe recepție.

— Shaw!

— Suntem atacați! Avem câțiva ofițeri morți. Un număr necunoscut de... Acolo afară e ca la război! Avem nevoie de ajutor – dar urgent!

— Okay, mai rezistați puțin. Se face!

Shaw începu imediat să dea ordine. Telefonă mai întâi la cele mai apropiate secții de poliție ale statului şi comitatului. Apoi veni rândul Echipei de Salvare a Ostaticilor, care fusese deja alertată. Maşina grupei era deja pregătită în garaj. Se uită la ceasul de perete şi telefonă pe linia directă la Quantico.

— Elicopterul aterizează chiar acum! îi spuse Gus Werner.

— Ştii unde-i locuința familiei Ryan? întrebă Shaw.

— Da, e trecută pe hartă. Acolo se află acum oaspeții?

— Este atacată. Cât de repede puteți ajunge?

— Care-i situația?

Werner se uită pe fereastră la oamenii lui, cum îşi încărcau echipamentul în elicopter.

— Necunoscută – tocmai am trimis o echipă acolo, dar s-ar putea ca voi să ajungeți înaintea lor. Băiatul de la comunicații ne-a

sunat şi a spus doar că sunt atacați; polițişti morți.

— Dacă mai afli ceva, spune-ne şi nouă. Decolăm în două minute.

Werner alergă la oamenii săi. Trebui să strige pentru a se face auzit peste huruitul rotorului, apoi fugi înapoi în clădire, unde le ordonă ofițerilor de serviciu să convoace şi restul echipei la sediul central al Echipei de Salvare a Ostaticilor. Atunci când reveni la elicopter, oamenii săi îşi pregătiseră deja armele. Apoi, elicopterul se înălță în furtuna care se apropia.

Ryan observă agitația de afară în timp ce ofițerul britanic ieşi din bucătărie şi se consultă rapid cu agenții Serviciului Secret. Tocmai se întorcea când terasa fu străfulgerată de câteva explozii. Unul din agenți se întoarse şi mai apucă să-şi scoată arma – după care se prăbuşi ca un sac. Geamul din spatele lui se făcu țăndări. Ceilalți doi se aruncară pe burtă, pe podeaua terasei. Unul se ridică cu intenția să tragă, dar fu doborât imediat. Ultimul veni înăuntru şi strigă ca toată lumea să se întindă pe jos. Jack de-abia avu timp să se cutremure, când o altă fereastră se făcu țăndări şi căzu şi ultimul ofițer de securitate. În spațiul gol apărură patru oameni înarmați. Erau îmbrăcați în negru şi murdari de noroi. Unul din ei îşi scoase masca. Era Sean Miller.

Avery şi Longley erau singuri, întinşi în mijlocul curții. Englezul îi urmărea pe oamenii înarmați care controlau cadavrele agenților doborâți. Apoi, teroriştii se împărțiră în două grupe şi se îndreptară spre casă.

— Suntem al dracului de expuşi aici, spuse Longley. Dacă vrem să facem ceva, atunci trebuie să ne întoarcem printre copaci.

— Tu întâi!

Avery ținea revolverul cu ambele mâini şi la lumina unui fulger ochi o siluetă îmbrăcată în negru. Era însă la o distanță prea mare pentru o armă de mână. Următorul fulger îi mai dezvălui o țintă, iar Avery trase, ratând şi de data aceasta şi atrăgând asupra sa o salvă de foc. Nu îl atinse nici un glonț, dar bufniturile în pământul ud erau prea aproape. Apoi direcția focului se schimbă. Probabil că îl văzuseră pe Longley fugind spre copaci. Avery ochi atent, trase şi îşi văzu ținta prăvălindu-se, rănită la picior. De data aceasta, focul de răspuns fu mult mai precis. Agentul Serviciului Secret îşi încărcă arma. Tocmai îşi spunea că ar mai putea lovi vreunul, când totul se opri.

Longley reuşi să ajungă la copaci şi privi înapoi. Avery, întins cu fața la pământ, nu mai mişca, în ciuda faptului că teroriştii se aflau la cincizeci de metri Ie el. Ofițerul britanic, trase o înjurătură şi adună oamenii care mai rămăseseră. Agentul de legătură al FBI-ului avea doar un revolver, cei trei ofițeri britanici aveau pistoale automate, iar agentul din Serviciul Secret avea un Uzi cu două încărcătoare. Chiar dacă nu ar fi avut oameni de protejat, de fugit nu mai puteau fugi.

— Deci ne întâlnim din nou? zise Miller.

Avea în mână un automat Uzi, dar se aplecă să mai adune unul de la un paznic doborât. În urma lui mai veniră încă cinci oameni. Se împrăştiară în semicerc pentru a-i înconjura pe Ryan şi pe musafirii săi.

— Ridicați-vă şi țineți mâinile la vedere!

Jack se ridică în picioare, cu prințul alături. Apoi Cathy, ținând-o pe Sally în brațe şi, în cele din urmă, prințesa. Trei dintre atacatori se răsuciră brusc atunci când se deschise uşa de la bucătărie. Era Sissy Jackson, care încerca să țină în echilibru nişte farfurii, în timp ce un terorist o apuca de braț. Două farfurii căzură şi se sparseră cu zgomot atunci când teroristul îi smuci brațul în sus.

„Au o fată în casă, îşi aminti Miller, văzând rochia şi şorțul de culoare închisă. O negresă frumoasă.” Acum îşi putea permite să zâmbească. Gustul amar al misiunilor ratate rămăsese mult în urmă. Acum avea toate țintele în fața sa, iar în mână instrumentul cu care le putea lichida.

— Vino lângă ceilalți! îi ordonă.

— Ce dracu’...

— Mişcă-te, cioară!

Unul dintre terorişti, cel mai scund din grup, o împinse cu brutalitate. Ochii lui Jack îl fixară timp de o clipă – unde mai văzuse fața asta?

— Gunoiule!

Ochii lui Sissy scăpărară de furie. Uitând momentan de teamă, se pregătea să răspundă la insultă.

— Ar trebui să fii mai atentă pentru cine lucrezi, zise Miller.

Îi făcu semn cu arma.

— Mişcă-te!

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Ryan.

— De ce vrei să strici surpriza?

Zece metri mai încolo, Robby se găsea în cea mai nepotrivită încăpere pentru a auzi ceva. Tocmai se spăla pe mâini, neluând în seamă tunetele, când porniseră împuşcăturile pe terasa casei. Jackson se strecurase afară din baie şi cercetase cu privirea coridorul dinspre salon, dar nu văzuse nimic. Ceea ce auzea era însă de ajuns. Se întorsese şi urcase scările spre dormitorul principal. Primul impuls fu să sune la poliţie, dar telefonul era mort. Mintea lui căuta febril altceva. Situaţia nu semăna deloc cu pilotarea unui avion de vânătoare.

„Jack are arme… dar unde dracu' le ţine…?" în dormitor era întuneric şi el nu îndrăznea să aprindă lumina.

Afară, teroriştii avansau în linie spre pădure. Longley îşi plasă oamenii pentru a-i întâmpina. Făcuse serviciul militar cu mult timp în urmă, iar ca ofiţer în serviciul de pază nu fusese pregătit pentru astfel de acţiuni, dar făcu tot ce putu. Copacii ofereau o bună acoperire, unii dintre ei fiind suficient de groşi pentru a opri un glonţ. Ordonă singurului om cu pistol-mitralieră pe care îl aveau să stea la stânga.

— FBI, aici Patuxent River Approach. Terminat!

La bordul elicopterului, pilotul răsuci rotiţele transponderului până ce apăru numărul corect de cod. Apoi, citi coordonatele destinaţiei sale. Ştia cum arăta din fotografiile aeriene, dar acestea fuseseră făcute pe timp de zi. Lucrurile ar putea arăta cu totul diferit pe timp de noapte şi mai era şi problema controlului aeronavei. Zbura pe un vânt de patruzeci de noduri[35], iar condiţiile atmosferice se deteriorau cu fiecare kilometru. În spate, membrii Echipei de Salvare a Ostaticilor încercau să-şi pună hainele de camuflaj pe timp de noapte.

— Patru-zero-unu-nouă, ia stânga spre cap zero-doi-patru. Menţine altitudinea de acum. Atenţie! Se pare că se apropie un front puternic de tunete, spuse controlorul traficului aerian. Vă recomand să nu depăşiţi patru sute de metri! Voi căuta să vă dirijez.

— Înţeles!

Pilotul se strâmbă. Era limpede că în faţă vremea era mai rea

---

[35] Nod – numărul de mile marine (o milă marină = 1852 m) parcurs într-o oră (n. tr.).

decât bănuise. Îşi coborî scaunul la maximum, îşi strânse şi mai mult centura de siguranță şi aprinse luminile de furtună. Singurul lucru care-i mai rămânea de făcut era să transpire, dar pentru asta nu trebuia să se străduiască în mod deosebit – venea de la sine.

— Hei, voi din spate, strângeți-vă centurile de siguranță cât mai tare!

O'Donnell strigă la oamenii săi să se oprească. Linia copacilor se afla la cincizeci de metri în față şi ştia că acolo erau arme. Un grup se deplasă spre stânga, iar celălalt spre dreapta. Aveau să atace pe rând, sprijinindu-se reciproc cu o perdea de foc. Toți oamenii săi erau îmbrăcați în negru şi aveau automate, cu excepția unuia, care mergea la câțiva metri în spatele celorlalți. Îşi dorea să fi adus armament mai greu. Mai erau multe de făcut, inclusiv îndepărtarea cadavrelor oamenilor săi. Unul era mort iar alții doi, răniți. Dar, mai întâi, ridică radioul pentru a ordona uneia dintre grupe să intre în acțiune.

La dreapta lui O'Donnell, singurul agent al Serviciului Secret rămas în viață se sprijini cu partea stângă de un stejar şi îşi duse automatul Uzi la umăr. Pentru el şi pentru camarazii săi din copaci nu exista nici o cale de retragere. Cătările metalice erau de nefolosit pe întuneric, iar țintele aproape invizibile. Fulgeră şi lumina de o clipă ilumină pajiştea, dezvăluind iarba şi oamenii îmbrăcați în negru. Îşi alese o țintă şi a tras un glonț, dar nu nimeri. Ambele grupuri de atacatori răspunseră cu foc, iar agentul se ascunse în timp ce o duzină de gloanțe loveau copacul. Împrejurimile părea vii din cauza focului de la gura țevilor. Agentul Serviciului Secret ieşi din nou de după pom şi trase. Grupul care până atunci se apropia drept spre el fugea acum spre stânga, în tufele de rugi. Urma să fie atacat din flanc – dar, brusc, reapărură, trăgând din tufişuri, de unde se răspunse cu foc. Toată lumea fu surprinsă şi, dintr-o dată, situația scăpă de sub control. O'Donnell plănuise ca grupele să înainteze pe ambele părți ale luminişului, dar, pe neaşteptate, se dezlănțui foc dinspre liziera pădurii spre sud, iar oamenii lui erau expuşi şi atacați din două direcții. Evaluă într-o clipă noua situație tactică şi începu să dea ordine.

Ryan urmări totul cu o furie mută. Teroriştii ştiau exact ce aveau de făcut şi asta îi reducea numărul opțiunilor la zero. El şi invitații săi aveau şase arme şi nici o şansă să facă ceva. La

dreapta lui, Cathy o ținea strâns în brațe pe fiica lor, care nu scotea nici un sunet. Nici Miller şi oamenii lui nu făceau vreun zgomot inutil.

— Sean! Aici Kevin! pârâi radioreceptorul lui Miller. Întâmpinăm rezistență la liziera pădurii. Îi mai ai?

— Da, Kevin! Situația e sub control.

— Am nevoie de ajutor aici.

— Venim.

Miller băgă radioul în buzunar. Le făcu semn camarazilor săi.

— Voi trei, pregătiți-i. Dacă se opun, omorâți-i pe toți! Voi doi veniți cu mine!

Îi conduse prin geamurile sparte şi dispărură.

— Haideți!

Cei trei terorişti îşi scoaseră măştile. Doi erau înalți, cam de înălțimea lui Ryan, unul avea părul blond, celălalt era negru. Ultimul era scund şi cu un început de chelie. „Te ştiu de undeva, dar de unde?" De el îi era cel mai teamă Fața îi era contorsionată de emoții la care Jack nu voia să se gândească. Blondul îi aruncă o funie. Câteva clipe mai târziu, tăiată în bucăți mai mici, aceasta era pregătită pentru a-i lega.

„Robby, unde dracu' eşti?" Jack se uită spre Sissy, care se gândea la acelaşi lucru. Dădu din cap imperceptibil şi ochii îi exprimau speranță. Scundul observă.

— Nu vă faceți griji, o să vă plătim!

Îşi aşeză arma pe masa din sufragerie şi înaintă, în timp ce blondul şi tuciuriul se dădură înapoi pentru a-l acoperi. Dennis Cooley se duse cu sfoara mai întâi la prinț, îndoindu-i mâinile la spate.

„Acolo!" Robby privi în sus. Jack îşi pusese arma de vânătoare deasupra raftului din dulap, împreună cu o cutie de cartuşe. Trebuia să ajungă până acolo şi atunci când s-a întins, un pistol, vârât în toc, căzu pe duşumea. Jackson tresări la zgomotul produs, dar îl scoase din toc şi îl băgă la brâu. Apoi controlă arma de vânătoare a lui Ryan, trăgând înapoi de manşon – avea cartuş pe țeavă, dar era asigurată. „Okay." îşi umplu buzunarele cu cartuşe şi se reîntoarse în dormitor.

„Şi acum ce să fac?" Situația nu semăna deloc cu pilotarea unui F-14, care are radar pentru descoperirea țintelor pe o rază de o sută cincizeci de kilometri şi un om în spate pentru a alunga duşmanii care vin din urmă.

„Tapiseria”... Trebui să îngenuncheze pe pat pentru a vedea afară. „De ce naiba şi-a aranjat Jack mobila aşa?” Robby era furios. Puse jos arma de vânătoare şi îşi folosi ambele mâini pentru a împinge la o parte tapiseria. O mişcă numai câțiva centimetri, atât cât să vadă. „Câți... unu, doi... trei. Or mai fi şi alții...? Şi dacă rămâne vreunul în viață?”

În timp ce se uita, venise rândul lui Jack să fie legat. Prințul – „căpitanul”, se gândi Robby – era deja legat şi stătea cu spatele la pilot. Scundul îl termină de legat pe Jack şi îl împinse înapoi pe canapea. Apoi, Jackson îl văzu pe omul acela punând mâna pe nevastă-sa.

— Ce-aveți de gând să faceți cu noi? întrebă Sissy.

— Taci, cioară! replică scundul.

Robby ştia că nu era cazul să se înfurie din cauza apelativului atât de trivial; problema era mult prea gravă ca să bage în seamă observațiile rasiste ale unui imbecil alb, dar i se urcă sângele la cap atunci când o văzu pe femeia pe care o iubea atinsă de un... „de un rahat mic şi alb!”

„Pune-ți capul la contribuție, băiete! îi spunea cineva din spatele creierului. Nu te grăbi! Trebuie să reuşeşti de la prima încercare! Calmează-te!”

Longley începea să spere. Printre copaci, spre stânga sa, erau prieteni. Probabil veniseră din casă, se gândi. Cel puțin unul din ei avea un pistol-mitralieră şi numără trei terorişti morți – sau, în fine, care nu mai mişcau în iarbă. Trăsese cinci cartuşe şi ratase ținta de fiecare dată – distanța era prea mare pentru un pistol pe timp de noapte – dar îi opriseră pe terorişti. Şi ajutoarele erau pe drum. Nu se putea să nu vină. Dubița radio era goală, dar agentul FBI din dreapta sa fusese acolo. Tot ceea ce trebuia să facă era să aştepte, să mai reziste cu toții câteva minute...

— Văd nişte sclipiri pe pământ, în față, spuse pilotul. Eu...

Fulgerul dezvăluise casa timp de câteva zecimi de secundă. Nu văzuse şi oameni, dar în mod sigur aceea era casa, iar străfulgerările trebuie să fi fost focuri de armă – în față, la mai puțin de un kilometru. Asta era tot ce putuse vedea pilotul în timp ce elicopterul se lupta cu vântul şi ploaia. Instrumentele de bord erau toate aprinse, iar fulgerul le ornase cu o colecție năucitoare de pete albastre şi verzi.

— Dumnezeule! spuse Gus Wemer prin interfon, în ce ne-

nvârtim?

— În Vietnam, spuse calm pilotul, îi spuneam zonă de aterizare fierbinte. „Şi eram şi atunci speriat”

— Prinde Washington-ul!

Copilotul schimbă frecvenţele radio şi îi făcu semn agentului din spate.

— Aici Werner!

— Gus, aici e Bill Shaw! Unde sunteţi?

— Deasupra casei, dar jos se dă o luptă a dracului de grea. Ai legătura cu oamenii noştri?

— Nu. Au dispărut în eter. Grupa din Washington e la o jumătate de oră depărtare. Oamenii de la poliţia statului şi comitatului sunt pe aproape, dar n-au ajuns încă. Furtuna a doborât copacii peste tot, iar circulaţia este foarte anevoioasă. Tu eşti primul, Gus şi trebuie să intervii.

Misiunea Echipei de Salvare a Ostaticilor consta în a pune stăpânire pe o situaţie existentă, a o stabiliza şi a salva ostaticii – pe cale paşnică dacă se putea şi prin forţă dacă nu se putea. Ei nu erau trupe de atac; ei erau agenţi speciali ai FBI. Dar acolo jos se aflau fraţi de-ai lor, agenţi ca şi ei.

— Intrăm chiar acum. Spune poliţiei locale că la locul faptei se găsesc agenţi federali. Vom încerca să te ţinem la curent.

— Bine. Ai grijă, Gus!

— Coboară-ne! îi spuse Werner pilotului.

— Okay. Vom înconjura mai întâi casa, după aceea vom ateriza cu vântul în spate. Nu vă pot lăsa lângă casă. Vântul e prea tare şi s-ar putea să pierd controlul.

— Dă-i drumul!

Werner se întoarse. Oamenii lui aveau tot echipamentul Fiecare avea un pistol-mitralieră. Patru aveau mitraliere MP-5, aşa cum avea şi el. Lunetistul şi trăgătorul de elită vor fi primii oameni care vor ieşi pe uşă.

— Intrăm! Unul din oameni ridică degetul gros în sus, iar gestul îi mai înveseli.

Elicopterul se lăsă la pământ când o rafală neaşteptată îl lovi puternic. Pilotul îl ridică şi îl coborî din nou la mai puţin de treizeci de metri de copaci. Casa era la numai câteva sute de metri depărtare. Trecură razant de marginea sudică a luminişului, ceea ce permise fiecăruia să-şi dea seama de situaţie.

— Hei! Se pare că locul dintre casă şi stâncă e destul de mare la urma urmei, spuse pilotul.

Mări puterea, în timp ce elicopterul pornea împotriva vântului.

— Elicopter! strigă cineva în dreapta lui O'Donnell.

Şeful se uită în sus şi îl văzu, o formă fantomatică şi un zgomot vibrant. Prevăzuse şi un asemenea pericol.

În spate, lângă drum, unul din oamenii săi scoase husa unui lansator de rachete „Redeye”, cumpărat o dată cu toate celelalte arme.

— Trebuie să folosesc luminile de aterizare – pe timp de noapte nu văd prea bine, spuse pilotul prin intercom.

Întoarse aeronava circa opt-nouă sute de metri la vest de casa lui Ryan. Plănui să se îndrepte direct spre casă, apoi să coboare, să se întoarcă uşor şi să alunece spre ce spera să fie un adăpost contra vântului. „Doamne! Se gândi, acum e la fel ca în Vietnam!” După luminile de pe pământ, se părea că reşedința familiei Ryan se afla în mâna prietenilor. Pilotul începu coborârea şi aprinse luminile de aterizare. Era un risc, dar trebuia să-l accepte.

„Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că pot vedea din nou!” îşi spuse. Pământul era vizibil printr-o perdea densă de ploaie. Îşi dădu seama că furtuna se înrăutățea. Trebuia să se apropie cu vântul în spate. Zburând cu ploaia în față i s-ar reduce vizibilitatea la câțiva metri. În felul acesta ar putea vedea până la cincizeci-şaizeci de metri sau cam aşa ceva. „Ce dracu' mai e şi asta?”

Văzu un bărbat în picioare în mijlocul drumului, ochind ceva. Pilotul trase de manşă în jos chiar în momentul în care o dâră de lumină roşie se îndreptă spre elicopter – nu putea fi decât o rachetă sol-aer. Cele două secunde cât îi trebuiră rachetei până să treacă printre palele rotorului şi să dispară în noapte i se părură o veşnicie. Trase imediat de manşă, dar nu mai avu timp pentru manevră. Elicopterul căzu cu zgomot în mijlocul unui câmp, la două sute de metri de casa Ryan. Acolo avea să rămână până ce un camion avea să vină să ridice rămăşițele. Din fericire, numai doi oameni fură răniți. Werner era unul dintre ei. Se simțea ca şi cum ar fi fost împuşcat în spate. Lunetistul trase de uşă, o deschise şi o rupse la fugă, cu trăgătorul de elită pe urmele lui. Apoi ieşiră pe rând şi ceilalți, unul dintre ei ajutându-l pe Werner, în timp ce altul şchiopăta din cauza unei glezne luxate.

Urmă prințesa. Era mai înaltă decât Cooley şi reuşi să-i arunce o privire care însemna mult mai mult decât dispreț. Scundul o

întoarse brutal ca să-i lege mâinile.

— Avem planuri mari cu tine, îi promise în momentul în care termină.

— Gunoiule! Pitic împuțit! Pariez că nici nu ştii cum se face! zise Sissy.

Asta îi atrase o palmă zdravănă.

Robby urmări, aşteptând ca tipul cu păr blond să iasă la lumină. În cele din urmă ieşi, mişcându-se înapoi către ceilalți…

26
Sunetul libertăţii

Alicele trase dintr-o armă de vânătoare se împrăştie cu o rată de 2,45 cm per 0,91 în de mers liniar. Pe fereastră apăru o străfulgerare şi Ryan se miră când auzi imediat după aceea tunetul – apoi îşi dădu seama că urmase prea repede ca să fie tunet.

Împuşcătura îi trecuse la zece centimetri de cap şi, înainte de a înțelege ce trecu pe lângă el, capul Blondului căzu pe spate, explodând într-un nor roşu, în timp ce trupul căzu înapoi, lovindu-se de piciorul mesei. Tuciuriul privea pe fereastra din colț şi se întoarse ca să-şi vadă camaradul căzând la podea, fără să ştie cum sau de ce. Timp de câteva clipe, ochii lui căutară frenetic, după care, în piept, îi apăru un cerc roşu de mărimea unei disc de patruzeci şi cinci de turații şi fu proiectat în perete. Scurtul îi lega mâinile lui Cathy şi era prea concentrat ca să recunoască prima împuşcătură. O recunoscu pe cea de-a doua – dar era prea târziu.

Prințul sări la el, doborându-l la podea cu o lovitură de umăr, înainte de a cădea el însuşi. Jack sări peste măsuța de cafea şi îl lovi puternic în cap pe Scund, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Timp de o clipă, Scundul fu buimăcit, apoi îşi reveni şi se îndreptă spre masă, unde se afla arma sa. Ryan se ridică împleticit şi se aruncă la picioarele teroristului. Acum era rândul prințului să se ridice. Scundul îi trase un pumn zdravăn şi tocmai încerca să-l lovească pe Ryan ca să nu-i mai stea printre picioare, când se trezi cu țeava unei arme de vânătoare proptită de nas.

— Las-o mai moale, băiatu', că altfel îți zbor creierii!

Cathy îşi dezlegase deja mâinile şi îl desfăcu imediat şi pe Jack. Acesta se duse la Blond. Trupul încă i se mai zbătea. Din ceea ce cu treizeci de secunde în urmă fusese o față umană şiroia sângele. Jack îi smulse din mâini automatul Uzi şi un încărcător. Acelaşi lucru îl făcu şi prințul cu Tuciuriul al cărui trup era inert.

— Robby! spuse Jack în timp ce examina piedica de siguranță a armei. Hai să ieşim dracului de aici.

— Susțin propunerea; Jack, dar încotro?

Jackson apăsă capul Scundului de podea. Ochii teroristului se holbară, destul de caraghios, la țeava armei de vânătoare

„Remington”.

— Piticul ăsta ne-ar putea destăinui ceva folositor. Cum plănuiați să o ștergeți, băiete?

— Nu.

A fost tot ce putu spune Cooley. Îşi dădu seama că, la urma urmei, era nepotrivit pentru astfel de treburi.

— De-ăştia-mi eşti, băiete? spuse Jackson cu voce joasă, supărată. Ascultă-mă bine! Doamna aceea de acolo, cea căreia i-ai spus *cioară* – aceea este soția mea Te-am văzut lovind-o. Aşa că am un motiv serios să te omor, înțelegi?

Robby zâmbi răutăcios şi trasă cu arma de vânătoare o linie spre picioarele Scundului.

— Da' n-o să te omor. O să fee ceva de mii de ori mai rău – o să te fac fată, nenorocitule!

Robby împinse țeava armei în fermoarul de la pantalon.

— Gândeşte-te iute, băiete!

Jack îl ascultă pe prietenul său, uimit de-a binelea. Robby nu vorbise niciodată aşa. Dar era convingător. Jack îl credea în stare de ce promisese. Şi tot aşa şi Cooley.

— Bărci... bărci la baza stâncii.

— Nici măcar nu-i prea inteligent Spune-le pa tuturor, băiete!

Unghiul armei de vânătoare se schimbă puțin.

— Bărci! Două bărci la baza stâncii! Sunt două scări.

— Câți le păzesc? vru să afle Jack.

— Unul, asta-i tot.

Robby îşi ridică privirea spre Jack.

— Jack?

— Oameni buni, vă propun să mergem la furat de bărci. Lupta de afară se apropie.

Jack fugi către şifonier şi luă haine pentru toată lumea. Pentru Robby luă vechea lui jachetă de puşcaş marin, pe care Cathy o ura atât de mult.

— Pune-ți asta pe tine. Cămaşa aia albă e prea vizibilă.

— Poftim!

Robby îi întinse pistolul lui Jack.

— Am luat o cutie de cartuşe pentru arma de vânătoare.

Începu să le mute din buzunarele pantalonilor în buzunarele jachetei, apoi îşi aruncă ultimul Uzi pe umăr.

— Lăsăm prieteni în urmă, Jack, adăugă liniştit.

Nici lui Ryan nu îi plăcu.

— Ştiu, dar dacă pun mâna pe el, înseamnă să câştige ei – şi

ăsta nu-i un loc pentru femei şi copii, omule.

— Okay, tu eşti puşcaşul marin! aprobă Robby.

Asta aşa era.

— Hai, afară de aici! Ştiu locul. Mă duc să arunc o privire. Rob, ia-l pe Scundul cu tine! Prinţe, dumneata iei femeile!

Jack se apleacă şi îl apucă pe Dennis Cooley de gât.

— Dacă ţipi, te-am lichidat. Fără figuri! Robby, în caz că... termină-l!

— Abia aştept!

Jackson se dădu înapoi de lângă terorist.

— Ridică-te încet!

Jack îi conduse prin ferestrele sparte. Cei doi agenţi morţi zăceau pe terasa de lemn. Jack îşi spuse că ar fi trebuit să facă ceva, dar ceva mai presus de el, insuflat şi programat cu zece ani în urmă de corpul puşcaşilor marini, îl mâna înainte. Era o situaţie de luptă şi îi reveniseră în minte toate prelegerile şi exerciţiile aplicative. Ploaia torenţială îl udă într-o clipă până la piele. Coborî grăbit treptele şi se uită în jur.

Longley şi oamenii săi erau prea ocupaţi cu ameninţarea care venea din faţă ca să mai observe şi ce se întâmplă în spatele lor. Ofiţerul de securitate britanic trase patru cartuşe într-o siluetă neagră care înainta spre el şi avu satisfacţia de a vedea că cel puţin una din lovituri lovise ţinta, moment în care o izbitură zdravănă îl trânti de pom. Sări înapoi şi se întoarse pe jumătate: altă siluetă îmbrăcată în negru era la mai puţin de trei metri de el. Arma sclipi din nou. Peste câteva secunde liziera pădurii era liniştită.

— Doamne! murmură puşcaşul.

Alergând în zigzag, trecu pe lângă cadavrele a cinci agenţi, dar nu avea timp pentru asta. El şi trăgătorul de elită se aruncară la pământ lângă un tufiş. Puşcaşul îşi activă aparatul de vedere pe timp de noapte şi urmări liziera pădurii pe o distanţă de câteva sute de metri în faţă. Imaginea verde pe care o obţinu prezenta oameni îmbrăcaţi în negru care se îndreptau spre lizieră.

— Am numărat unsprezece, spuse trăgătorul.

— Mda, l-a aprobat puşcaşul. Puşca sa cu lunetă avea cartuşe de calibrul 308. Putea lovi o ţintă în mişcare de numai trei degete de prima dată, de fiecare dată, de la o sută de metri depărtare, dar pentru moment misiunea sa era recunoaşterea, strângerea de

informații şi transmiterea lor comandantului grupei. Înainte să intre în acțiune trebuia să ştie ce dracu' se întâmplă, iar acum nu vedea nimic altceva decât un haos.

— Werner, aici Paulson. Am numărat unsprezece tipi răi, care se mişcă printre copacii dintre noi şi casă. Par să fie înarmați cu automate uşoare. Se pare că şase dintre ei sunt doborâți în curte. O mulțime de băieți buni doborâți – Dumnezeule, sper că ambulanțele se îndreaptă încoace!

— Vezi vreun prieten prin jur?

— Nu. Recomandabil să intrați pe cealaltă parte. Puteți să mă sprijiniți aici?

— Trimit imediat un om. Când ajunge acolo, intrați cu grijă. Nu vă grăbiți, Paulson!

— Înțeles.

Spre sud, Werner şi alți doi oameni înaintau de-a lungul şirului de porni. Îmbrăcămintea lor de camuflaj pe timp de noapte era de un verde pal, desenată de computer şi chiar şi la lumina fulgerelor erau aproape invizibili.

Se întâmplase ceva. Jack văzu un foc scurt şi intens, după care nu mai văzu nimic. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Robby, nu-i plăcea să fugă. Dar nu avea de ales. Prin împrejurimi era un număr nedeterminat de terorişti. El avea numai trei oameni înarmați pentru a proteja trei femei şi un copil, cu spatele la o stâncă. Ryan înjură şi se întoarse către ceilalți.

— Okay, Scundule, arată-mi drumul! spuse Ryan, apăsând țeava automatului Uzi în pieptul lui.

— Chiar acolo.

Omul arătă şi Ryan înjură din nou. De când locuiau aici, singura lui grijă în ceea ce privea această stâncă fusese să nu se apropie de ea, de teamă să nu se prăbuşească. Priveliştea din casă era măreață, dar stânca acoperea cu înălțimea ei o zonă moartă, nevăzută din casă, de circa o mie de metri, pe care teroriştii o folosiseră ca să se apropie. Şi folosiseră scări ca să se urce – „desigur, doar pentru asta sunt făcute scările!" Drumul spre ele era marcat aşa cum se spune în orice manual din lume, cu jaloane de lemn, învelite în fâşii albe, pentru a fi vizibile în întuneric.

— Gata, fraților! începu Ryan, uitându-se de jur împrejur. Scundul şi cu mine mergem primii. Alteța Voastră veniți împreună cu femeile. Robby, rămâi zece metri în urmă şi acoperi spatele.

— Eu sunt obişnuit cu arme uşoare, zise prințul.

Jack scutură din cap.

— Nu, dacă pun mâna pe dumneavoastră, câştigă. Dacă ceva nu merge, mă bazez pe dumneavoastră să aveţi grijă de soţia mea şi de copil, domnule. Dacă se întâmplă ceva, mergeţi spre sud. La circa opt sute de metri veţi găsi o cărare. Luaţi-o pe acolo şi nu vă opriţi până ce nu daţi de teren tare. Dar o să fie bine. Robby, dacă se apropie cineva, trage!

— Dar dacă...

— Dacă la dracu'! Tot ceea ce se mişcă este duşman.

Jack mai aruncă o ultimă privire în jur. „Daţi-mi cinci oameni pregătiţi, pe Breckenridge şi alţi patru şi aş putea organiza o ambuscadă... iar dacă porcii ar avea aripi...”

— Okay, Scundule, tu coborî primul. Dacă îţi vine vreo idee ştii ce se întâmplă? Te fac bucăţele. Mă crezi?

— Da.

— Atunci, mişcă-te?

Cooley se duse spre scară şi începu să coboare cu spatele înapoi, cu Ryan la câţiva centimetri deasupra lui. Treptele din aluminiu erau alunecoase din cauza ploii, dar cel puţin vântul era oprit de stâncă. Scara extensibilă – „cum dracu' au adus-o aici?” – se clătina sub el. Ryan încercă să-l urmărească pe Scund şi alunecă. Deasupra lui îşi începea coborârea cel de-al doilea grup. Prinţesa o luase în grija ei pe Sally şi cobora cu fiica lui Ryan între corpul ei şi scară, ca să o ferească să nu cadă. O putea auzi pe fiică-sa scâncind. Dar Jack nu trebuia să o ia în seamă. În conştiinţa lui nu exista loc pentru furie sau milă acum. Trebuia să facă totul bine de prima dată. O a doua încercare nu ar mai fi existat. Un fulger le-a dezvăluit două bărci, la o sută de metri spre nord. Ryan nu putea spune dacă era sau nu cineva în ele. În cele din urmă, ajunseră jos. Cooley se dădu puţin la o parte, iar Ryan sări ultimele trepte, cu arma gata de tragere.

— Să stăm câteva clipe liniştiţi!

Apoi sosi prinţul, după aceea femeile. La urmă, începu să coboare Robby, jacheta puşcaşilor marini făcându-l invizibil pe cerul întunecat. Coborî repede, sărind şi el peste ultimele trepte.

— Au ajuns la casă chiar în momentul în care am început să cobor. Poate că asta o să-i facă să mai piardă ceva timp, spuse arătându-i jaloanele înfăşurate în alb Le va fi mai greu să găsească scările.

— Bună treabă, Rob!

Jack se întoarse. Bărcile erau acolo, în larg, invizibile din nou

din cauza ploii şi întunericului. Scundul spusese că le păzeşte un singur om. „Dar dacă minte, ce se întâmplă? Se întrebă Ryan. Doreşte, oare, tipul ăsta într-adevăr să moară pentru cauza lui? Se va sacrifica oare pentru a avertiza omul de bază şi a fi noi omorâți? Dar avem altă soluție? Nu.”

— Ieşi, Scundule! îi făcu Ryan semn cu arma. Dar adu-ți aminte cine moare primul!

Era reflux şi apa ajungea până la câțiva centimetri de piciorul stâncii. Nisipul era ud şi tare sub picioarele lui Ryan, care înainta la un metru în spatele Scundului. „La ce depărtare se aflau – o sută de metri? Dar cât de departe or fi aceşti o sută de metri?” se întrebă Ryan. Oamenii din spatele lui se țineau aproape de stânca acoperită de planta cățărătoare. Asta îi făcea să fie foarte greu vizibili, deşi, dacă era cineva în barcă, ar şti că veneau oameni spre el.

Poc!

Li se opriră inimile. Un fulger trăsnise un copac de pe marginea stâncii, la un mai mult de două sute de metri în spatele lor. Pentru o clipă, văzură din nou bărcile – şi în fiecare se afla câte un om.

— Numai unul, ziceai? murmură Jack.

Scundul ezită, apoi porni mai departe, cu mâinile pe lângă trup. După revenirea întunericului, iar nu mai vedea bărcile, dar Jack se gândi că vederea oricui era deformată din cauza fulgerelor. În minte i-a revenit imaginea pe care tocmai o văzuse. Omul din barca apropiată stătea în mijlocul ambarcațiunii şi părea să țină o armă – una care necesita ambele mâini. Ryan era furios că Scundul îl mințise. Era absurd cum emoția îi apărea şi dispărea în conştiință.

— Care-i parola?

— Nu există nici una, răspunse Dennis Cooley cu vocea nesigură, în timp ce reflecta la situație dintr-o altă perspectivă. Se găsea între armele încărcate ale celor două părți fiecare din ele putând trage. Mintea lui Cooley căuta febril ceva care să întoarcă situația în favoarea sa.

„Spunea oare adevărul?” se întrebă Ryan, dar nu avea timp să dezlege enigma aceasta.

— Continuă să mergi!

Ambarcațiunea reapăru. La început era doar ceva puțin diferit față de întuneric şi plajă. Peste câțiva metri era o formă. Turna cu găleata şi ploaia distorsiona tot ceea ce vedea, dar în față era o formă albă şi aproape rectangulară Ryan presupuse că distanța

era de cincizeci de metri Se ruga să nu mai fulgere acum. Dacă ar fi luminați, oamenii din ambarcațiuni ar putea recunoaşte o față şi dacă l-ar vedea pe Scund în frunte...

„Cum rezolv asta?

Poți fi ori polițist, „ori soldat, dar nu şi una şi alta”, îi reveni în minte cuvintele tui John Evans şi ştiu ce avea de făcut.

Mai aveau de mers încă patruzeci de metri. Pe plajă erau şi pietre şi Jack se concentra să nu calce pe vreuna. Întinse mâna înainte şi deşurubă amortizorul voluminos, pe care îl vârî la brâu. Nu îi plăcu, pentru că dezechilibrase arma.

Încă treizeci de metri. Deblocă piedica de siguranță de la Uzi. Desfăcu patul, proptindu-l în subsuoară, confortabil. „Numai câteva secunde.”

Douăzeci şi cinci de metri. Acum putea vedea clar ambarcațiunea, de şase sau şapte metri, cu o proră bombată şi o altă ambarcațiune identică, la douăzeci de metri mai încolo, în fiecare ambarcațiune, în mod clar, era câte un om, stând în mijlocul ei, cu fața spre mal, scrutând formele care se apropiau. Degetul mare de la mâna dreaptă a lui Jack împinse selectorul de foc până la capăt, pe foc automat şi îşi strânse mâna şi mai mult pe pat. Nu mai trăsese cu un Uzi de când era la Quantico. Era mic, dar bine echilibrat Cătarea de metal negru era aproape inutilă pe întuneric, dar ceea ce trebuie să facă el...

Douăzeci de metri. „Prima salvă, Jack, trebuie să fie direct, dar direct la țintă...”

Ryan făcu o jumătate de pas la dreapta şi se lăsă pe un genunchi. Ridică arma, plasând cătarea în josul şi la stânga țintei, înainte de a apăsa pe trăgaci pentru o salvă de patru cartuşe. Arma sări în sus şi spre dreapta când cartuşele o părăsiră, trasând o diagonală peste conturul țintei. Omul căzu imediat şi Ryan fu din nou orbit de flacăra de la gura propriei sale țevi. Scundul se aruncase la pământ la pârâitul automatului.

— Haideți! răcni Ryan ridicându-l cu o smucitură pe Cooley şi îl aruncă înainte, dar se împiedică în nisip şi când îşi reveni îl văzu pe terorist fugind spre ambarcațiune – „unde era o armă pe care o putea îndrepta împotriva tuturor!” Scundul strigă ceva ce Ryan nu înțelegea.

Jack se năpusti spre el, dar Scundul ajunse primul şi...

Şi muri. Omul din cealaltă ambarcațiune trase o salvă lungă în direcția lor tocmai în momentul în care Cooley sărea în barcă. Ryan îi văzu capul explodând şi Scundul căzu în ambarcațiune ca

un sac de cartofi. Jack îngenunche şi răspunse cu o salvă, doborându-l pe celălalt om. Lovit sau nu, Ryan nu putea şti. Era la fel ca în exercițiile de la Quantico, îşi zise, haos total, iar partea care face cele mai puține greşeli câştigă.

— Îmbarcați-vă!

Stătea în picioare, cu arma îndreptată spre cealaltă ambarcațiune. Nu întoarse capul, dar îi simțea pe ceilalți urcând. Fulgeră şi Ryan îl văzu pe omul pe care îl împuşcase: avea trei mici pete roşii în piept, ochii holbați şi gura căscată de surpriză. Scundul era lângă el, cu partea laterală a capului zdrobită. Între ei, o baltă de sânge pe puntea din fibre de sticlă. Sosi în sfârşit şi Robby, care sări la bord. În cealaltă ambarcațiune apăru un cap şi Ryan trase din nou, apoi se cățără la bordul şalupei.

— Robby, scoate-ne dracu' de aici!

Jack se târî pe coate şi genunchi, asigurându-se că nimeni nu stătea cu capul la vedere.

Jackson căută aprinderea. Era ca la maşină, iar cheile se aflau în contact. Le răsuci şi motorul tuşi intrând în funcțiune tocmai în momentul în care, din cealaltă ambarcațiune, porni o salvă. Ryan auzi zgomotul gloanțelor lovind fibrele de sticlă. Robby lăsă capul jos în timp ce mâna lui găsea pe întuneric schimbătorul de viteze Jack ridică din nou arma şi trase.

— Oameni pe stâncă! strigă prințul.

O'Donnell îşi strânse repede oamenii şi dădu noi ordine. Toți ofițerii din pază erau morți, era sigur de asta, dar elicopterul aterizase la vest. Nu credea că racheta îl lovise, deşi nu putea să fie sigur.

— Mulțumesc pentru ajutor, Sean! Au fost mai buni decât m-am aşteptat. Îi ai în casă?

— L-am lăsat pe Dennis, cu încă doi oameni. Cred că trebuie să plecăm.

— Ai făcut bine! spuse Alex arătând spre vest. Cred că avem oaspeți.

— Foarte bine! Sean, ia-i şi adu-i la stâncă!

Miller îşi luă cei doi oameni şi fugi înapoi în casă. Aloc şi omul său îi urmă. Uşa din față era deschisă şi toți când dădură buzna înăuntru, se întoarseră spre şemineu şi încremeniră.

Paulson, ochitorul lui şi un alt agent alergau şi ei. Îi conduse pe lângă liziera pădurii spre locul unde aleea făcea o curbă şi se

aruncă din nou la pământ, frecându-şi arma pe suport. În depărtare se auzeau sirene şi se întrebă de ce le trebuise aşa de mult. În timp ce se uita prin vizorul cu raze infraroşii în căutare de ținte, văzu câțiva bărbați alergând pe lângă aripa nordică a casei.

— Se pare că ceva nu e în regulă, spuse trăgătorul de elită.

— Mda, îi răspunse ochitorul. Mai mult ca sigur că nu şi-au pus în gând să plece pe şosea – dar ce naiba e acolo?

— Mai bine să aflăm, gândi Paul son cu voce tare şi puse mâna pe walkie-talkie.

Werner înainta pe partea sudică a curții, străduindu-se să nu bage în seamă durerile din spinare în timp ce îşi conducea grupa înainte.

Radioul hârâi din nou, ordonând celeilalte grupe să înainteze cu maximă atenție.

— Unde sunt, omule? întrebă Alex.

Miller s-a uitat de jur-împrejur cu uimire. Doi din oamenii săi erau morți pe duşumea, armele dispăruseră...

— *Unde dracu' sunt*? repetă Alex întrebarea.

— Percheziționați casa! strigă Miller.

El şi Alex rămaseră în cameră. Negrul se uita la el cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Am trecut prin toate astea ca să strici din nou totul?

Cei trei oameni reveniră după câteva clipe şi raportară că nu găsiseră pe nimeni. Miller constatase deja că armele dispăruseră. Ceva nu era în regulă. Îşi scoase oamenii afară.

Din noul lui loc, Paulson îşi putu vedea iarăşi țintele. Numără douăsprezece, după care, din casă, mai veniră câțiva oameni care li se alătură. Păreau a fi în încurcătură, gesticulând unii la alții. Unii vorbeau, în timp ce alții se învârteau, aşteptând ordine. Mai mulți păreau a fi răniți, dar nu putea fi sigur de asta.

— Au plecat! spuse Aloc, nedându-i lui Miller nici o şansă.

Lui O'Donnell nu-i venea să creadă. Sean se explică cu glas repede şi ezitant, în timp ce Dobbens privea în față.

— Băieții tăi au făcut-o de oaie! zise Dobbens.

Era prea mult! Miller îşi împinse automatul Uzi la spate şi îl scoase pe cel pe care îl luase de la agentul Serviciului Secret. Îl ridică uşor şi trase în pieptul lui Alex de la distanța de un metru. Louis se uită o clipă la şeful lui căzut, apoi încercă să ducă mâna

spre armă, dar Miller îl seceră şi pe el.

— Ce dracu’! exclamă ochitorul.

Paulson ridică siguranța armei şi îl prinse în cătare pe omul care tocmai trăsese, omorând doi oameni – dar pe cine omorâse? El putea trage numai ca să salveze viața prietenilor, iar morții erau, aproape sigur, dintre oamenii răi. Nu existau ostatici pentru a fi salvați, după câte se putea vedea... „Unde dracu’ sunt?” Unul din oamenii de lângă marginea stâncii părea că strigă ceva şi ceilalți se duseră în fugă să i se alăture. Trăgătorul de elită avea de unde să-şi aleagă țintele, dar fără o identificare ca lumea nu îndrăznea să tragă nici un singur cartuş.

— Hai, băiatu’! îndemnă Jackson motorul.

Motorul era încă rece şi bătea neregulat când schimba în marşarier. Barca dădu încet înapoi, îndepărtându-se de plajă. Ryan avea automatul îndreptai asupra celeilalte ambarcațiuni Omul de acolo apăru din nou şi Ryan trase, dar după numai trei gloanțe automatul amuți. Înjură şi schimbă încărcătoarele, slobozind din nou câteva rafale scurte, ca să-l țină cu capul la cutie.

— Oameni pe stâncă! repetă prințul.

Luă arma de vânătoare şi ochi, dar nu trase. Nu ştia cine e acolo sus, iar distanța era oricum prea mare. Apoi, apărură flăcări. Oricine ar fi fost, trăgea asupra bărcii Ryan se întoarse când auzi gloanțele lovind apa, două dintre ele pătrunzând chiar în vas. Sissy Jackson țipă şi se aruncă jos pe punte, în timp ce prințul trase trei cartuşe drept răspuns.

Robby reuşise să îndepărteze barca la treizeci de metri de plajă şi, învârtind nebuneşte volanul, o îndreptă cu vârful spre larg. Când a împins maneta înainte, motorul tuşi din nou de câteva ori, dar după aceea merse şnur şi ambarcațiunea țâşni înainte.

— Okay! strigă aviatorul. Jack unde mergem? Ce zici de Annapolis?

— De acord! zise Ryan.

Se uită înapoi, spre mal. Pe scară coborau oameni. Unii încă mai trăgeau în ei, dar nu-i nimereau. Apoi văzu că Sissy se ține de picior.

— Cathy, vezi poate găseşti o trusă de prim ajutor! zise Alteța Sa.

El controlase deja rana, dar acum era la pupa, privind în spate,

cu arma de vânătoare pregătită de tragere Jack zări o cutie albă de plastic sub scaunul conducătorului ambarcaţiunii şi o împinse către soţia sa.

— Rob, Sissy a primit un glonţ în picior, zise Jack.

— Sunt bine, Rob, spuse repede nevastă-sa.

Dar nu prea părea.

— Cum e, Sissy? întrebă Cathy, ducându-se să se uite.

— Doare, dar nu-i mare scofală! spuse ea printre dinţi, încercând să zâmbească.

— Eşti sigură că te simţi bine, scumpo? întrebă Robby.

— Tu ai grijă de cârmă, Robby! spuse ea gâfâind.

Jack se duse la pupa şi se uită. Glonţul pătrunsese pe partea de sus a labei piciorului şi pantoful ei de culoare deschisă era scăldat în sânge. Se uită roată să vadă dacă mai era cineva rănit, dar făcând abstracţie de groaza de pe chipuri, toată lumea părea teafără.

— Comandante! Vrei să preiau eu timona? întrebă prinţul.

— Bine, căpitane! Veniţi în faţă! spuse Robby dându-se la o parte în timp ce Alteţa Sa prelua controlul. Cursul este zero-trei-şase. Atenţie! Apa o să fie agitată când ieşim de la adăpostul stâncii şi, în plus, în larg traficul e intens. Am văzut o buturugă lungă de aproape un metru şi jumătate la circa o sută de metri în faţă, împinsă de rafalele de vânt.

— Bine. De unde ştiu când am ajuns la Annapolis?

Prinţul se aşezase la timonă şi începu să controleze comenzile.

— Când vedeţi luminile de pe Bay Bridges, strigaţi-mă! Cunosc portul şi voi prelua eu comanda.

Prinţul dădu din cap în semn că înţelesese. Reduse acceleraţia la jumătate când se apropiară de buturugă şi continuă să-şi plimbe privirea de la busolă la apă. Jackson s-a dus să vadă ce face soţia lui.

Sissy îi făcu semn să plece.

— Să-ţi faci griji pentru *ei*!

Peste câteva clipe se izbeau de valuri înalte de un metru, un metru şi jumătate. Ambarcaţiunea era un vas cu o carenă de şase metri, căutată de pescarii localnici pentru viteza pe care o dezvolta în apele liniştite şi pentru costul redus.

Vârful ei bont nu tăia valurile foarte bine. Luau apă pe deasupra prorei, dar prelata din faţă era la locul ei şi parbrizul arunca marea majoritate a apei într-o parte. Apa care intra prin spate se golea printr-o gaură de lângă motor. Ryan nu mai fusese niciodată într-o

ambarcațiune ca aceasta, dar ştia despre ce e vorba. Motorul de o sută cincizeci de cai putere acționa o elice mobilă care făcea inutilă existența unei cârme. Fundul şi părțile laterale ale ambarcațiunii era umplute cu un materia! Spongios pentru a asigura flotația. Puteai să o umpli cu apă, tot nu se scufunda – dar, mai la obiect, fibrele de sticlă şi spuma opreau probabil gloanțele unui automat. Jack mai aruncă o privire spre colegii săi de călătorie. Cathy o îngrijea pe Sissy. Prințesa avea grijă de fiică-sa. Cu excepția lui, a lui Robby şi a prințului, care era la timonă, capetele tuturor erau sub linia carenei. Începu să se relaxeze. Fugiseră şi soarta se afla din nou în mâinile lor. Jack îşi promise că niciodată nu va mai fi altfel.

— Vin după noi! exclamă Robby în timp ce introducea două cartuşe în arma da vânătoare Cam la trei sute de metri în spate. I-am văzut la lumina fulgerului, dar, dacă suntem norocoşi, ne pierd pe ploaia asta.

— Cam cât crezi că e vizibilitatea?

— Dacă nu ar fi fulgerele, dădu din umeri Robby, cam o sută de metri. Dar pe apă nu lăsăm urme şi nici nu ştiu unde ne ducem. Doamne! exclamă după o clipă de tăcere, ce n-aş da să avem un radio! Am putea anunța Garda de Coastă sau pe altcineva şi le-ar întinde o capcană.

Jack stătu tot restul drumului jos, în fața prietenului său, despărțiți de cutia motorului, privind în urmă. Văzu că fiică-sa adormise în brațele prințesei. „Ce bine e să fii copil”, reflectă el.

— Am făcut-o, Comandante!

— Să ştii că da! Nici că se putea alege un timp mai bun ca ăsta ca să o ştergem.

Ryan mormăi ceva drept aprobare.

— N-am ştiut că te pricepi să umbli cu o armă de vânătoare.

— Cu mulți ani în urmă, când eram copil, Klanul avea un hobby. Se îmbătau în fiecare marți noapte şi dădeau foc unei biserici de-a negrilor – ca să ne țină în priză, ştii? Ei bine, într-o noapte nenorociții ăia s-au hotărât să dea foc bisericii tatălui meu. Am fost anunțați – ne-a dat telefon proprietarul unui magazin de băuturi, nu erau toți căcănari. Tata şi cu mine i-am aşteptat. N-am omorât pe nimeni, dar trebuie să-i fi speriat al dracului. Am distrus radiatorul unei maşini.

Robby chicoti.

— N-au mai revenit niciodată. Polițiştii n-au arestat pe nimeni, dar atunci a fost ultima dată când cineva a încercat să dea foc unei

biserici în oraşul nostru, aşa că, presupun, a fost o lecție bună.

Tăcu din nou. Când continuă vocea îi era şi mai sobră.

— Acum a fost prima dată când am omorât un om, Jack. Ciudat, dar nu simt nimic, chiar nimic.

— O să simți mâine!

Robby se uită la prietenul său.

— Mda.

Ryan privi înapoi, cu mâinile încleştate pe Uzi. Nu vedea nimic. Cerul şi apa se împreunau într-o masă amorfă cenuşie, iar ploaia îi biciuia fața. Barca se ridica şi cobora pe valurile furioase şi, o clipă, Jack se întrebă cum de nu avea rău de mare. Fulgeră din nou şi nici de data asta nu văzu nimic, ca şi cum s-ar fi aflat sub o cupolă cenuşie, pe o podea neregulată, scânteietoare.

Plecaseră. După ce grupa de trăgători de elită raportă că toți teroriştii dispăruseră în spatele stâncii, oamenii lui Werner percheziționară casa, dar nu găsiră nimic altceva decât oameni morți. A doua grupă era şi ea la fața locului, plus douăzeci de polițişti şi o mulțime de pompieri şi medici. Trei din agenții Serviciului Secret mai erau încă în viață, plus teroristul care fusese părăsit de ai săi. Toți fură transportați la spital. Numărul oamenilor de securitate morți se ridica la şaptesprezece, iar cel al teroriştilor la patru, dintre care doi omorâți de propriii lor tovarăşi.

— S-au înghesuit cu toții pe o ambarcațiune şi au luat-o în partea aceea, spuse Paulson. Aş fi putut să elimin câțiva, dar, pur şi simplu, nu ştiam cine sunt.

Procedase foarte bine. Trăgătorul de elită ştia asta, după cum ştia şi Werner. Nu tragi fără să ştii în cine tragi.

— Aşa că acum ce dracu' facem?

Întrebarea venise de la un căpitan din. Poliția statului. Era o întrebare retorică, întrucât nu exista un răspuns imediat.

— Credeți că au întins-o şi băieții buni? întrebă Paulson. Nu am văzut pe nimeni care să arate a prieten, iar după felul cum acționau băieții răi... ceva nu era în regulă, zise el. Ceva nu a fost în regulă pentru toată lumea!

„Ceva a mers rău, de acord! îşi zise Werner. S-a dat o adevărată luptă aici. Douăzeci şi ceva de morți şi nu mai e nimeni în viață."

— Să presupunem că, într-un fel sau altul, prietenii noştri au scăpat – ba nu, să presupunem pur şi simplu că oamenii răi s-au urcat într-o ambarcațiune. Okay. Unde s-ar duce? întrebă Werner.

— Ştiți câte debarcadere sunt primprejur? întrebă căpitanul din

poliția statului. Doamne, Dumnezeule! Câte case cu debarcadere private? Sute – nu le putem controla pe toate!

— Şi totuşi trebuie să facem ceva! replică Werner, furia fiindu-i amplificată de durerea din coloană. Se apropie un câine negru. Arăta la fel de încurcat ca toată lumea.

— Cred că ne-au pierdut!

— S-ar putea! răspunse Jackson.

Ultimul fulger nu arătase nimic.

— Golful este suficient de mare, iar vizibilitatea nu face două parale – dar după cum bate ploaia, ei ne pot vedea mai bine decât îi putem vedea noi. Douăzeci de metri, poate, dar suficient ca să conteze.

— Ce-ai zice să mergem spre est? întrebă Jack.

— Pe canalul principal de navigație? E vineri noaptea. Vor veni o mulțime de vase dinspre Baltimore, cu o viteză de zece-douăsprezece noduri, la fel de oarbe ca şi noi. Nu! scutură Robby din cap. N-am ajuns până aici ca să dea peste noi vreo ruginitură de-aia grecească.

— Lumini în față! îi informă prințul.

— Am ajuns acasă, Jack!

Robby se duse în față. Luminile celor două poduri Chesapeake Bay clipeau în depărtare. Jack preluă timona, iar prințul îi luă locul la pupa. Erau cu toții uzi până la piele şi, din cauza vântului, tremurau Jackson viră ambarcațiunea spre vest. Acum vântul era la prora, venind direct din valea fluviului Severa, aşa cum se întâmplă de obicei aici. Valurile se mai micşorară după ce cârmiră pe lângă portul oraşului Annapolis. Ploaia continua să cadă în rafale şi Robby îşi conducea ambarcațiunea mai mult din memorie.

Luminile de pe Sims Drive, ce ducea la Academia de Marină, străluceau liniştite în ploaie, iar Robby cârmi spre ele, evitând în ultima clipă o geamandură. Puțin după aceea putu vedea şirul de şalupe de patrulare ale şcolii, ancorate acum la dig, pentru că debarcaderele unde stăteau de obicei erau în renovare. Robby se ridicase în picioare pentru a vedea mai bine şi conducea ambarcațiunea printre două şiruri de bărci de lemn, folosite în pregătirea studenților. De fapt ar fi vrut să intre în bazinul pentru iahturile Academiei, dar acesta era prea plin. În cele din urmă îşi croi drum spre dig, urmând zidul de ciment.

— Opriți! Nu puteți să o legați aici!

Cel care rostise interdicția era un puşcaş marin. Peste bereta

albă avea o folie de plastic şi purta pelerină de ploaie.

— Sunt locotenent-comandorul Jackson, fiule! răspunse Robby. Lucrez aici. Aşteaptă. Jack, ia parâma!

Jack se aplecă sub parbriz şi scoase prelata de la prora. La locul potrivit, încolăcită, se găsea o frânghie albă de nailon. Ryan se ridică în picioare, în timp ce Robby folosi forța motorului pentru a aduce şalupa lângă dig. Jack sări şi o legă cu frânghia. Prințul făcu şi el acelaşi lucru la pupa. Robby opri motorul şi se duse să-l vadă pe puşcaşul marin.

— Mă recunoşti, fiule?

Marinarul îl salută.

— Scuzați-mă, domnule comandor, dar...

Îndreptă lanterna spre vas.

— Doamne sfinte!

Singurul lucru bun care putea fi spus despre şalupă era că ploaia spălase grosul sângelui, care se scursese prin gaura de pe punte. Când văzu două cadavre, trei femei, dintre care una împuşcată în picior şi un copil care dormea, puşcaşul a rămas cu gura căscată. Apoi, văzu o mitralieră după gâtul lui Ryan. Noaptea umedă şi plictisitoare de gardă se terminase.

— Ai un radio, puşcaşule? îl întrebă Robby.

Puşcaşul îl ridică şi Jackson i-l smulse. Era un Motorola-CE, din cele folosite de poliție.

— Camera de gardă! Camera de gardă! Sunt comandorul Jackson.

— Comandorul? Aici sergent-major Breckenridge. Nu ştiam că sunteți de serviciu, domnule! Cu ce vă pot fi de folos?

Jackson inspiră adânc.

— Mă bucur că eşti dumneata, Puşchi. Ascultă-mă atent: alarmează-l pe ofițerul care-i la comandament! Apoi, am nevoie de nişte puşcaşi înarmați pe digul de vest al bazinului pentru iahturi! Dar *imediat*! Avem mari necazuri aici, Puşchi. Trebuie să întărim paza!

— 'Țeles, domnule!

Radioul pârâi. Primise ordine. Întrebările puteau să mai aştepte.

— Cum te cheamă, fiule? îl întrebă Robby pe puşcaş.

— Sunt caporalul Green, domnule!

— Bine, Green. Ajută-mă să cobor câteva femei din barcă!

Robby le întinse mâna.

— Haideți, doamnelor!

Green sări pe punte şi o ajută mai întâi pe Sissy, apoi pe Cathy,

apoi pe prințesă, care încă o mai ținea pe Sally în brațe. Robby le duse pe toate în spatele carenei de lemn a unei bărci.

— Cu astea ce facem, domnule? Green arătă spre cadavre.

— Lasă-le acolo! Vino înapoi aici, caporale.

Green se mai uită pentru ultima dată la cadavre.

— Înțeles, domnule! Mormăi.

Îşi descheiase mantaua de ploaie şi poala acesteia atârna peste tocul pistolului.

— Ce se întâmplă aici? întrebă un glas de femeie. O, dumneavoastră sunteți, domnule comandor?

— Ce faci aici, şefa? întrebă Robby.

— Răspund de supravegherea ambarcațiunilor, domnule. Vântul le-ar putea izbi de digul de ciment şi le-ar face bucăți dacă nu...

Şefa de echipaj Mary Znamirowski se holba la lumea de pe doc.

— Domnule, ce dracu'...

— Şefa, îți propun să-ți strângi toți oamenii la un loc şi să-i adăposteşti. Nu avem timp de explicații.

În momentul următor a sosit un camion. Opri în parcare, chiar în spatele lor. Şoferul sări şi veni în fugă spre ei, urmat de alți trei oameni. Era Breckenridge. Sergentul-major le cercetă repede cu privirea pe femei, apoi se întoarse către Jackson şi îi puse întrebarea la modă din noaptea aceea:

— Ce dracu' se întâmplă, domnule?

Robby arătă către şalupă. Breckenridge îi aruncă o privire, care dură patru sau cinci secunde.

— Dumnezeule!

— Ne-am dus la masă la Jack, explică Robby. Şi nişte tipi au stricat petrecerea. Erau pe urmele lui – Jackson arătă spre prințul de Wales, care se întoarse şi zâmbi.

Ochii lui Breckenridge, când îl recunoscură, erau să iasă din orbite. Timp de o clipă, rămase cu gura căscată, dar îşi reveni şi făcu ceea ce fac întotdeauna puşcaşii marini când nu ştiu ce să facă: salută ca la regulament. Robby continuă:

— Au omorât o mulțime de oameni de securitate. Am avut noroc. Aranjaseră să fugă cu şalupele. Am furat-o pe asta şi am venit aici, dar mai este una pe apă, plină de nenorociți. Se poate să ne fi urmărit.

— Cu ce sunt înarmați? întrebă sergentul-major.

— Cu dintr-astea, Puşchi.

Ryan ridicase automatul Uzi. Sergentul-major dădu afirmativ

din cap şi duse mâna în haină, scoţând de acolo un radio.

— Corpul de gardă! Aici Breckenridge! Alarmă de gradul întâi! Treziţi toţi oamenii! Sunaţi-l pe căpitanul Peters! Am nevoie de un pluton de puşcaşi pe dig în cinci minute! Executarea!

— 'Ţeles! răspunse radioul. Alarmă de gradul unu.

— Hai să scoatem dracului femeile de aici! strigă Ryan.

— Nu încă, domnule! răspunse Breckenridge.

Se uită împrejur, ochiul său de profesionist făcând o evaluare rapidă.

— Mai am nevoie de câţiva oameni de securitate. Prietenii dumneavoastră se poate să fi debarcat pe undeva în amonte şi să vină pe uscat – cel puţin aşa aş face eu. În zece minute, voi avea un pluton de puşcaşi care vor mătura terenul şi, poate, o grupă aici, în cinci minute. Dacă n-or fi prea beţi, prin oraş, conchise el calm, reamintindu-i lui Ryan că, într-adevăr, era vineri noapte spre sâmbătă – şi Annapolis-ul avea multe baruri. Cummings şi Foster, îngrijiţi-vă de doamne! Mendoza, ia una din bărcile astea şi fii cu ochii în patru! L-aţi auzit pe domnul, aşa că: fiţi atenţi!

Breckenridge merse încolo şi încoace pe dig, evaluând câmpul vizual şi pe cel de foc. Coltul de 45 părea mic în mâinile sale. Se citea pe chipul lui că nu îi plăcea situaţia şi nu avea să-i placă până când nu va avea mai mulţi oameni, iar civilii nu se aflau la adăpost. După aceasta, se uită la femei.

— Sper că dumneavoastră, doamnelor, vă simţiţi bine. O, îmi pare rău, doamnă Jackson! Vă vom duce repede la punctul sanitar!

— Există vreo cale să stingem luminile? întrebă Ryan.

— Nici una pe care să o ştiu eu... Nici mie nu-mi place să stau în lumină. Calmaţi-vă, domnule locotenent! Avem acest teren deschis în spatele nostru, aşa că nimeni n-o să se strecoare pe aici. De îndată ce o să organizez treburile, vom duce doamnele la dispensar şi voi pune o santinelă să le păzească. Nu sunteţi în siguranţă aşa cum îmi place mie, dar o să ajungem şi acolo. Cum aţi fugit?

— Aşa cum a spus Robby, am avut noroc. I-a pus la pământ pe doi cu arma de vânătoare.

Ryan tremura, dar de data aceasta din cauza ploii şi a vântului.

— Timp de câteva minute a fost ceva de groază.

— Vă cred. Tipii erau buni?

— Teroriştii? Mai e vorbă? Au avut de partea lor surpriza şi asta a contat foarte mult.

— Vom avea noi grijă de asta! îi asigură Breckenridge.

— Uitați-vă, o barcă!

Mendoza dăduse alarma.

— Bine, băieți! respiră adânc sergentul-major. Mai aşteptăm două-trei minute, până primim nişte arme adevărate.

— Vin încet, strigă puşcaşul marin.

Prima privire a lui Breckenridge fu pentru a se asigura că femeile erau bine ascunse. Apoi le ordonă tuturor să se împrăştie şi să-şi aleagă un loc deschis printre ambarcațiunile amarate.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, țineți-vă capul ascuns!

Ryan îşi alese un loc pentru el însuşi. Ceilalți făcură acelaşi lucru, la intervale între trei şi treizeci de metri. Pipăi cu mâna digul de beton armat. Era sigur că putea opri un glonț. Cei patru marinari de la paza debarcaderului rămaseră cu femeile, având, de o parte şi de alta, câte un puşcaş marin. Breckenridge era singurul care se mişca de colo-colo, aplecându-se în spatele digului, urmărind forma albă a şalupei în mişcare. Ajunseră la Ryan.

— Acolo, la vreo optzeci de metri în larg, mergând de la stânga la dreapta. Şi ei încearcă să evalueze situația. „Mai dați-mi încă vreo două-trei minute, băieți!" şopti el.

Mda!

Ryan trase piedica de siguranță, aruncând o privire pe deasupra parapetului. Era doar o formă albă, dar putea auzi zgomotul motorului. Barca viră spre locul unde Robby o legase pe cea în care veniseră ei. Era prima lor greşeală adevărată, se gândi Jack.

— Excelent!

Sergentul-major îşi pregăti pistolul pentru tragere, proptindu-l de pupa unei bărci.

— Foarte bine, domnilor! Veniți, dacă vreți să veniți…

Pe Sims Drive se apropie un alt camion. Veni cu luminile stinse şi se opri chiar lângă femei. Din el săriră opt oameni. Doi puşcaşi marini alergară pe lângă parapet şi intrară în lumina dintre două bărci. În apă, din micuța ambarcațiune izbucniră flăcări scurte şi ambii puşcaşi marini căzură. Gloanțele începură să lovească în ambarcațiunile amarate în jurul lor. Breckenridge se răsuci şi strigă:

— *Fooc!*

Detunăturile zguduiră aerul. Ryan ochi flăcările de pe apă şi apăsă cu grijă pe trăgaci. Nu putu să tragă decât patru cartuşe, pentru că încărcătorul se golise. Trase o înjurătură în timp ce se uita ca prostul la armă, dar îşi dădu imediat seama că, la brâu,

avea un pistol încărcat Ridică Browningul şi trase un foc, dar nu mai avea în cine să tragă. Ținta nu mai era unde o ştia. Zgomotul motorului se intensificase brusc.

— Încetați focul! Încetați focul! O întind! strigă Breckenridge. E cineva lovit?

— Aici! strigă cineva din dreapta, dinspre locul unde se găseau femeile.

Ryan îl urmă acolo pe sergentul-major. Doi puşcaşi marini erau la pământ, unul cu o rană superficială la braț, dar celălalt primise un glonț în şold şi țipa ca un spirit care anunță moartea. Cathy îl îngrijea deja.

— Mendoza, ce se întâmplă? strigă Breckenridge.

— Se îndreaptă în larg… stați! Mda! Se deplasează spre est!

— Ia mâinile, soldat! spuse Cathy.

Fruntaşul primise o lovitură dureroasă sub centură pe partea stângă.

— Gata, gata! Totul o să fie bine! Doare, ştiu, dar o să se vindece.

Breckenridge se aplecă şi îi luă arma, aruncându-i-o sergentului Cummings.

— Cine comandă aici? întrebă căpitanul Mike Peters.

— Cred că eu, spuse Robby.

— Dumnezeule, Robby! Ce se întâmplă?

— Tu ce crezi?

Mai sosi un camion, aducând alți şase puşcaşi marini. Aruncară cu toții o privire răniților şi se grăbiră să-şi încarce armele.

— La dracu', Robby… domnule! strigă căpitanul Peters.

— Terorişti. Au încercat să pună mâna pe noi în casa lui Jack. Au încercat să pună mâna pe… uite pe cine!

— Bună seara, domnule căpitan! spuse prințul după ce se linişti în privința soției lui. Am nimerit vreunul? Eu nu sunt un trăgător prea bun.

Vocea lui trăda o reală dezamăgire.

— Nu ştiu, domnule, răspunse Breckenridge. Am văzut câteva gloanțe căzând prea aproape şi, oricum, cu un pistol nu poți găuri o barcă de modelul ăsta.

O altă serie de fulgere ilumină zona.

— Îi văd, ies spre golf! strigă Mendoza.

— La dracu'! mormăi Breckenridge. Voi patru duceți doamnele la dispensar!

Se aplecă să o ajute pe prințesă să se ridice în picioare, în timp

ce Robby îşi sprijini soţia.

— Doriţi să daţi fata soldatului, doamnă? Or să vă ducă la dispensar şi acolo o să vă şi schimbaţi cu haine uscate.

Ryan văzu că soţia lui tot mai încerca să-l ajute pe unul din puşcaşii marini răniţi, apoi privi spre vasul de patrulare din faţa sa.

— Robby?

— Da, Jack.

— Vasul ăsta are radar?

Răspunse şefa Znamirowski.

— Toate au, domnule!

Un puşcaş marin deschise uşa unuia dintre camioane şi îl ajută pe Jackson să-şi urce soţia.

— La ce te gândeşti, Jack?

— Cât de rapide sunt?

— Pot atinge cam treisprezece noduri, dar cred că nu sunt suficient de rapide.

Ajutorul şefului de echipaj Znamirowski privi peste dig la şalupa pe care o pilotase Robby.

— Pe marea asta, pun pariu că prind din urmă coaja aia de nucă! Dar am nevoie de cineva care să umble cu radarul în grupa mea nu am deocamdată nici un operator.

— Pot face eu asta! se oferi prinţul. De fapt, ar fi chiar o plăcere.

Se săturase să tot fie vânat şi nimeni nu l-ar mai fi putut împiedica să o facă.

— Robby, tu eşti cel mai mare în grad aici, spuse Jack.

— Este legal? întrebă căpitanul Peters controlându-şi automatul.

— Ascultaţi-mă! spuse repede Ryan. Tocmai s-a comis un atac armat de către nişte *străini* asupra unui teritoriu al guvernului american. Aceasta constituie un atac de război şi nu se aplică „posse commitatus”. „Cel puţin aşa cred”, s-a gândit. Aveţi vreun motiv întemeiat ca să nu-i urmărim?

Nu avea.

— Aveţi o şalupă gata, şef de echipaj Znamirowski? întrebă Jackson.

— Da. Putem lua şalupa 76.

— Dă drumul la motor! Domnule căpitan Peters, avem nevoie de câţiva puşcaşi marini!

— Sergent-major Breckenridge, asigură zona şi adu zece oameni!

Sergentul-major îi lăsase pe ofițeri să se contrazică în timp ce îi ajuta pe civili să se urce în camion. Îl strigă pe Cummings:

— Sergent! Ai grijă de civili! Du-i la infirmerie şi pune o santinelă acolo! Întăreşte gărzile, dar principala ta misiune este să ai grijă de aceşti oameni. Siguranța lor e în mâinile tale! Şi nu-ți consideri misiunea încheiată până când nu-ți spun eu! Ai priceput?

— Am înțeles, Puşchi!

Ryan îşi ajută soția să se urce în camion.

— Ne ducem după ei.

— Ştiu. Ai grijă de tine, Jack! Te rog!

— Voi avea, dar, de data aceasta, iubito, o să-i prindem!

Îşi sărută soția. Pe fața ei apăru o expresie stranie: ceva mai mult decât îngrijorare.

— Te simți bine?

— O să-mi revin. Tu să-ți fad griji pentru tine! Fii atent!

— Desigur, iubito. Mă voi întoarce! „Dar ei nu se vor mai întoarce!”

Jack sări în şalupă şi urcă pe puntea de comandă.

— Sunt şefa de echipaj Znamirowski, se prezentă ea.

Mary Znamirowski nu arăta deloc a ajutor de şef de echipaj, dar tânărul marinar – cel mai potrivit cuvânt era de fapt marinăriță şi-a spus Jack – se purta ca şi cum ar fi fost.

— Înapoi două treimi, babord o treime, cârma spre stânga!

— Pupa este în linie! raportă un marinar, de data aceasta un bărbat.

— Foarte bine, aprobă ea şi continuă să dea comenzi concise pentru a îndepărta de doc şalupa de patrulare. În câteva secunde se îndepărtară de dig şi de celelalte şalupe.

— Cârma drept înainte! Cu toată viteza înainte! Veniți pe noul curs unu-trei-cinci!

Apoi se întoarse spre prinț:

— Ce spune radarul?

Alteța Sa se familiariza cu echipamentul.

— Aha! Țintă unu-unu-opt, distanță o mie trei sute, spre nord-est, viteza de deplasare… circa opt noduri!

— Care-i misiunea noastră, domnule comandant? întrebă şefa Z.

— Ne putem ține după ei?

— Au avut îndrăzneala să dăruiască şalupele *mele!* Dacă vreți, îi iau în bot! răspunse şefa. Pot să scot din şalupa asta treisprezece

noduri fără probleme. Mă îndoiesc că ei pot prinde mai mult de zece pe marea asta.

— Okay. Vreau să-i urmărim fără a fi descoperiți.

Şefa deschise una din uşile cabinei pilotului şi se uită la apă.

— Ne vom apropia până la trei sute de metri. Altceva?

— Dă-i drumul şi apropie-te! În rest, sunt gata să primesc propuneri.

— Ce-ar fi să vedem unde merg? propuse Jack. După aceea putem invita cavaleria.

— Da, n-ar fi rău. În cazul că încearcă să fugă spre mal... Doamne, eu sunt pilot de vânătoare, nu polițist!

Robby ridică microfonul radioului. Aparatul arăta semnalul de identificare al şalupei: NAEF.

— Stația Navală Annapolis! Aici NAEF. Mă auziți? Terminat.

Trebui să mai facă apel de două. Ori înainte de a obține confirmarea.

— Annapolis, dă-mi legătura cu superintendentul!

— Tocmai ne-a sunat, domnule! Aşteptați!

Urmară câteva declicuri, plus nişte paraziți atmosferici.

— Aici amiralul Reynolds. Cine este?

— Locotenent-comandor Jackson, domnule! Mă aflu la bordul şalupei 76. Ne aflăm la o milă sud-est de Academie, în urmărirea şalupei care a tras asupra debarcaderului nostru.

— Asta s-a întâmplat. Deci? Bine. Pe cine aveți la bord?

— Şefa Znamirowski şi echipa de serviciu de la şalupe, căpitanul Peters şi câțiva puşcaşi marini, doctorul Ryan şi.. Ăăă... căpitanul Wales, domnule, din Marina Regală, răspunse Robby.

— Deci *acolo* se află? Am FBI-ul pe cealaltă linie. Doamne, Robby! Okay. Civilii sunt sub pază la spital, iar poliția şi FBI-ul au pornit într-acolo. Repetă poziția şi apoi spune ce intenții ai.

— Urmărim şalupa care a atacat docul, domnule. Intenționăm să ne apropiem şi să-i urmărim pe radar pentru a le determina destinația ca apoi să chemăm agențiile abilitate să aplice legea, domnule.

Robby zâmbi în microfon în legătură cu modul cum îşi alesese cuvintele.

— Următorul meu apel va fi către Garda de Coastă din Baltimore, domnule. Se pare că într-acolo se îndreaptă.

— Am înțeles! Foarte bine, puteți să vă continuați misiunea, dar răspundeți de siguranța oaspeților dumneavoastră. Să nu riscați inutil! Repet: nu riscați inutil, încheiat!

— Da, domnule, nu vom risca.

— Folosiți-vă capul, domnule comandor şi raportați ori de câte ori este necesar! Terminat!

— Acum am un vot de încredere! gândi Jackson cu voce tare. La treabă!

— Cârmă cincisprezece grade stânga! ordonă şefa Z. Înconjurăm capul Greenbury. Treceți pe noul curs zero-doi-zero!

— Obiectivul zero-unu-patru, distanță o mie patru sute, viteza tot opt noduri, îi spuse Alteța Sa timonierului. Au scurtat din drum înconjurând capul.

— Nu-i nici o problemă! observă şefa, privind ecranul radarului. De acum încolo avem numai apă adâncă.

— Şefa, avem cafea la bord?

— Am un ibric în cambuză, domnule, dar nu are cine să o facă.

— Mă ocup eu de asta, zise Jack.

Coborî, se duse la tribord şi coborî încă o dată. Cambuza era mică, dar maşina de cafea era, după cum se aştepta, de mărime potrivită. Ryan o puse în funcțiune şi reveni pe punte. Breckenridge împărțea veste de salvare, ceea ce părea a fi o precauțiune destul de bine gândită. Puşcaşii marini fuseseră desfăşurați pe pasarela din jurul cabinei pilotului.

— Cafeaua e gata în zece minute! anunță Ryan.

— Repetă, Pază de Coastă! spunea Robby în microfon.

— NAEF, aici e Paza de Coastă din Baltimore. Mă auziți? Terminat!

— E mai bine!

— Puteți să ne spuneți ce se întâmplă?

— Urmărim o şalupă, cam de şase metri, cu zece sau mai mulți terorişti înarmați la bord.

Le comunică poziția, cursul şi viteza.

— Confirmați!

— Şalupă cu băieți răi şi automate. Chiar aşa? Terminat!

— Chiar aşa, fiule! Hai să nu mai discutăm şi să ne apucăm de treabă!

Răspunsul era puțin înfundat.

— 'Țeles! Avem un vas de paisprezece metri gata să părăsească docul şi după zece minute va fi urmat de un altul de zece-unsprezece metri. Sunt şalupe de patrulare în golf. Nu sunt dotate ca să susțină o luptă armată la suprafață, domnule.

— Avem zece puşcaşi marini la bord, răspunse Jackson. Aveți nevoie de ajutor?

— Drace, da! Sigur că da, NAEF. Am la telefon poliția şi FBI-ul şi se îndreaptă şi ei într-acolo.

— E-n regulă! Vasul vostru de paisprezece metri să ne cheme în momentul în care a părăsit docul. Şalupa voastră să-i ia din față, iar noi îi vom urmări din spate. Dacă ne dăm seama în ce parte se îndreaptă, vreau să chemați polițiştii.

— Putem face asta destul de uşor. Lasă-mă să rezolv nişte probleme aici, marinarule! Aşteptați!

— O navă! spuse prințul.

— Normal! fu de acord Ryan. Ca şi atunci când l-au salvat pe nenorocitul ăla de Miller… Robby, poți să iei legătura cu Paza de Coastă ca să ne dea o listă a ambarcațiunilor din port?

Werner şi ambele Echipe de Salvare a Ostaticilor se puseseră deja în mişcare. Werner se întreba ce nu mersese ca lumea – şi ce mersese bine – dar asta avea să se afle mai târziu. Acum agenții şi polițiştii se îndreptau spre Academia de Marină, pentru a apăra oamenii pe care el ar fi trebuit să-i fi salvat, iar oamenii săi erau îmbarcați într-un microbuz Chevrolet al FBI-ului şi două maşini ale poliției statului, toate îndreptându-se, pe Autostrada Ritchie, spre Baltimore. Dacă ar fi putut folosi elicopterele! îşi zise, dar vremea era prea rea şi toată lumea era sătulă de elicoptere în noaptea aceea. Redeveniseră o echipă antitero, scop pentru care erau potriviți, în ciuda tuturor lucrurilor care nu merseseră ca lumea în mea în seara aceea, acum aveau un mare grup de terorişti în teren deschis…

— Lista ambarcațiunilor din port, spuse prin radio locotenentul de la Paza de Coastă. O mulțime au plecat vineri noaptea, aşa că lista nu este prea lungă. „Nissan Courier”, sub pavilion japonez, cargou, aduce din Yokohama nişte maşini şi camioane. „Wilhelm Schomer”, înregistrat în Germania Occidentală, transcontainer, aduce din Bremen mărfuri generale. „Costanza”, înregistrat în Cipru, vine din La Valetta, Malta…

„Hopa!” spuse Ryan.

— … programat să ridice ancora peste cinci ore, după câte se pare. „George Meready”, american, a sosit cu un transport de cherestea din Portland, Oregon. Acesta este ultimul.

— Vorbeşte-mi despre „Costanza”! îi ceru Robby, uitându-se la Jack.

— A venit gol şi a încărcat echipament agricol şi alte materiale.

Ridică ancora înaintea zorilor şi se presupune că se îndreaptă înapoi spre La Valetta.

— Cred că asta e, spuse calm Jack.

— Rămâneți pe fir, Pază de Coastă!

Robby se îndepărtă de radio.

— De unde ştii, Jack?

— Nu *ştiu,* dar e o presupunere întemeiată. Atunci când nenorociții ăia au făcut răpirea aia în ziua de Crăciun, au fost probabil pescuiți în Marea Mânecii de o navă sub pavilion cipriot. Noi credem că îşi obțin armele printr-un intermediar din Malta, care lucrează cu un sud-african. O mulțime de terorişti se plimbă de colo-colo prin Malta ca urmare a legăturilor guvernului local cu o anumită țară din sud. Maltezii nu-şi murdăresc mâinile, dar ştiu să privească în altă parte dacă în felul acesta ies ceva bani.

Robby dădu din cap şi deschise microfonul.

— Paza de Coastă! Ați pus la punct problemele cu polițiştii locali?

— Se-nțelege, marinarule!

— Spune-le că noi credem că obiectivul indivizilor este „Costanza”.

— Înțeles! Vom pune o şalupă să le taie calea şi vom chema polițiştii!

— Să nu vă vadă, Pază de Coastă!

— Înțeles, marinarule! Putem să ne descurcăm destul de uşor. Aşteaptă… marinarule! Şalupa raportează că pe radarul lor apare ținta şi apăreți şi voi ocolind Capul Bodkin. Aşa e? Terminat!

— Da, spuse timonierul-şef, care înregistra cu precizie cursul de pe ecranul radarului.

— Da, corect, Pază de Coastă! Comunicați şalupei voastre să ia poziție la cinci sute de metri în fața obiectivului. Confirmați!

— 'Țeles, cinci-zero-zero metri. Okay. Să vedem dacă putem să-i punem în mişcare pe polițişti. Aşteptați!

— I-am prins, gândi Ryan cu voce tare.

— Domnule locotenent, fiți mai atent ce faceți cu mâinile!

Era Breckenridge. Se întinse spre cureaua lui Ryan şi îi scoase Browning-ul. Jack fu surprins să constate că îl vârâse la brâu cu piedica trasă. Breckenridge îl asigură şi i-l dădu înapoi.

— Încercați să fiți mai atent, domnule, altfel s-ar putea să pierdeți ceva important.

Ryan dădu ruşinat din cap.

— Mulțumesc, Puşchi!

— Cineva trebuie să protejeze locotenenţii!
Breckenridge se întoarse.
— Ei, puşcaşi, să nu dormiţi în post!
— Ai un om pe lângă prinţ? întrebă Jack.
— Chiar dinainte de a o spune Amiralul.
Sergentul-major arătă spre locul unde un caporal, cu puşca în mână, stătea la trei metri de Alteţa Sa, având ordin să se aşeze între prinţ şi direcţia focului.

Cinci minute mai târziu, trei maşini ale poliţiei statului mergeau, cu luminile stinse, spre dana şase a terminalului Dundalk Marine. Maşinile fură parcate sub un pod-macara folosit pentru transferul containerelor şi cinci poliţişti înaintau încet spre scara vasului. Marinarul postat acolo îi opri – sau mai bine zis, încercă să-i oprească. Bariera limbii îi împiedica să comunice. S-a trezit însoţindu-i, cu mâinile încătuşate la spate. Poliţistul cel mai mare în grad mai urcă trei scări şi ajunse pe pasarelă.
— Ce-i asta?
— Şi dumneata cine oi fi? întrebă poliţistul aflat în spatele unui pistol.
— Sunt căpitanul vasului! Declară căpitanul Nikolai Frenza.
— Ei bine, domnule căpitan, sunt sergentul William Powers din poliţia statului Maryland şi vreau să vă pun câteva întrebări.
— Nu aveţi nici o autoritate pe vasul meu! răspunse Frenza cu un accent grecesc şi din alte câteva limbi. Voi vorbi numai cu Paza de Coastă şi cât nimeni altcineva.
Powers străbătu cei cinci metri până la căpitan repede, cu mâinile încleştate pe pistolul Ithaca cu douăsprezece cartuşe.
— Vreau să fie clar! Ţărmul de care eşti ancorat este statul Maryland, iar acest pistol spune că am toată autoritatea de care am nevoie. Am informaţii că şalupa încărcată cu terorişti vine aici şi că au omorât un grup de oameni, inclusiv trei poliţişti.
Apoi propti gura ţevii de pieptul lui Frenza.
— Căpitane, dacă vin într-adevăr sau dacă mă mai superi în seara asta, *o să dai de dracu' – mă înţelegi?*
Powers văzu că bărbatul se cam îngălbenise. „Deci informaţia e corectă. Buun!"
— Ar fi mai bine să cooperezi, pentru că foarte curând or să vină aici mai mulţi poliţişti decât ai văzut vreodată S-ar putea să ai nevoie de nişte prieteni, domnule! Dacă ai ceva să-mi spui, vreau să aud chiar acum!

Frenza ezita, ochii plimbându-se de la prora înapoi. Era la o ananghie mai mare decât avansul pe care îl primise.

— Patru dintre ei sunt la bord. Sunt în față, la tribord, lângă proră. N-am ştiut…

— Taci din gură!

Powers îi făcu semn unui caporal, care luă radioul portabil.

— Echipajul?

— Echipajul e jos. Pregăteşte nava pentru a ieşi în larg.

— Domnule sergent, Paza de Coastă spune că se află la trei mile şi că se îndreaptă încoace.

— Bine.

Powers scoase o pereche de cătuşe de la brâu. El şi oamenii săi îi luară pe cei patru bărbați care stăteau de cart pe pasarelă şi îi duseră la timona vaporului şi în alte două încăperi.

— Căpitane, dacă dumneata sau oamenii dumitale faceți vreun zgomot, mă întorc şi vă arunc peste bord. Nu glumesc!

Powers îşi duse oamenii pe puntea principală, pe partea dinspre port! Suprastructura vasului „Costanza” era toată la pupa. În fața ei, puntea era un conglomerat de containere puse unul peste altul, pe trei-patru rânduri. Între rânduri era un spațiu lat cam de un metru, care le permitea să se apropie de proră neobservați. Sergentul nu avea experiența celor din grupa antitero, dar toți oamenii lui aveau arme automate, iar el mai ştia câte ceva din tactica infanteriei.

Era ca şi cum ar fi mers pe lângă o clădire, doar că acum strada era din fier ruginit. Ploaia se mai potolise, dar încă mai făcea zgomot, răpăind în containerele metalice. Trecură pe lângă ultimele containere şi găsiră prora vasului liberă, doar cu o macara atârnând la tribord. Powers se uită pe furiş de după colț şi văzu doi bărbați în capătul îndepărtat al punții. Păreau să se uite spre sud-est, spre intrarea în port. Nu era uşor să se apropie. El şi oamenii lui porniră tiptil către ei. Ajunseseră la jumătatea drumului când unul se întoarseră.

— Cine sunteți?

— Poliția statului!

Powers observă accentul şi îşi ridică arma, dar se împiedică de o garnitură de pe punte şi primul foc s-a dus în aer. Bărbatul de la tribord scoase un pistol şi trase, ratând şi el, ca apoi să se lase în jos în spatele containerului. Cel de-al patrulea polițist înaintă înconjurând trapa punții şi trase de la marginea containerului, acoperindu-şi camarazii. Powers auzi o frântură de conversație şi

zgomotul unor paşi alergând. Inspiră adânc şi fugi către tribord.

Nu se vedea nimeni. Bărbații care alergaseră spre pupa nu erau nicăieri. O scară deschisă în balustradă ducea direct în apă. Dar în apă, cu excepția unui aparat de radio scăpat de cineva, nu mai era nimic altceva.

— Fir-ar să fie!

Situația tactică era mizerabilă. Prin preajmă erau criminali înarmați, dar el nu-i vedea şi o barcă plină cu alți criminali era în drum spre vas. Îşi trimise unul din oameni spre latura dinspre port ca să vegheze acolo şi un altul să țină arma îndreptată spre tribord. Apoi, luă legătura prin radio şi află că, în drum spre el, se aflau o mulțime de ajutoare. Powers hotărî să stea şi să aştepte. Îl cunoscuse pe Larry Fontana, ajutase la scoaterea sicriului lui din biserică şi nu şi-ar fi iertat dacă ar fi scăpat şansa de a-i prinde pe cei care îl omorâseră.

O maşină a poliției statului trecuse în față. FBI-ul era acum pe podul Francis Scott Key, traversând portul Baltimore. Următoarea mişcare era să iasă de pe autostradă şi să intre pe drumul spre port. Un polițist spuse că ştia o scurtătură şi conduse convoiul celor trei maşini. O şalupă de 6,5 metri trecea chiar atunci pe sub pod.

— Obiectivul vine din dreapta şi se pare că se îndreaptă spre o navă legată la chei, raportă Alteța Sa.

— Asta e! spuse Ryan. I-am prins!

— Şefa, hai să ne mai apropiem puțin! ordonă Jackson.

— S-ar putea să ne zărească, domnule. Ploaia s-a mai potolit. Dacă se îndreaptă spre nord, atunci mă pot apropia de ei dinspre port. Se îndreaptă spre nava aceea. Vreți să-i prindem chiar în momentul când ajung acolo? întrebă şefa Znamirowski.

— Corect!

— Bine. Voi trimite pe cineva la reflector. Căpitane Peters, să-ți trimiți puşcaşii marini la tribord. Arată ca o acțiune la suprafață spre tribord, remarcă şefa Z.

Regulamentele Marinei îi interziceau să servească pe o navă de luptă, dar, până la urmă, câştigase.

— Înțeles!

Peters dădu ordinul şi Breckenridge îşi postă oamenii în dispozitiv. Ryan părăsi duneta şi se duse pe puntea principală. Luase deja o hotărâre. Sean Miller era acolo.

— Se aude un motor, spuse liniştit unul din poliţişti.

— Mda!

Powers îşi încărcă arma. Se uită spre pupa. Acolo erau câţiva oameni înarmaţi. În spatele lui se auziră nişte paşi – mâi multe forţe poliţieneşti.

— Cine comandă aici? întrebă un caporal.

— Eu, îi răspunse Powers. Stai aici. Voi doi duceţi-vă la pupa! Dacă apare vreun cap de după container, zburaţi-l!

— Văd unul.

Îl văzu şi Powers. La vreo sută de metri îşi făcu apariţia o şalupă din fibre de sticlă, apropiindu-se încet de scara vaporului.

— Dumnezeule!

Părea să fie plină de oameni şi fiecare om, i se spusese, avea câte o armă automată. Involuntar, pipăi armura de oţel de pe partea laterală a navei. Se întreba dacă ar opri un glonţ. Majoritatea poliţiştilor purtau veste antiglonţ, dar Powers nu. Sergentul trase siguranţa armei. Era şi timpul.

Şalupa se apropie ca o maşină care intră într-un loc de parcare. Timonierul îndreptă şalupa către partea de jos a scării de bord şi cineva o legă. Doi oameni ieşiră pe mica platformă. Ajutau pe cineva să coboare din barcă, după care începură să-l care pe scara metalică. Powers îi lăsă să ajungă până la jumătate.

— *Stai*! Politia statului!

El şi alţi doi poliţişti îşi îndreptară armele în jos, către şalupă.

— La prima mişcare tragem.

Îi păru imediat rău. Prea părea ca la televizor.

Văzu capetele uitându-se în sus, câteva guri care se deschiseseră surprinse. Câţiva îşi mişcară mâinile, dar înainte ca vreo armă să se îndrepte spre el, un reflector lumină şalupa dinspre larg.

Power era mulţumit de lumină. Le văzu capetele rotindu-se agitate şi apoi ridicându-se spre el. Acum le putea vedea expresiile. Erau prinşi în capcană şi o ştiau.

— Hei, voi de acolo! veni o voce peste apă. Era vocea unei femei la difuzor. Dacă mişcă vreunul, am zece puşcaşi marini care or să vă radă! La dracu'! Faceţi-mi această plăcere! încheie vocea.

Sergentul Powers tresări. Apoi mai văzu o lumină.

— Aici Paza de Coastă! Sunteţi arestaţi cu toţii!

— La dracu'! strigă Powers. I-am prins!

Şalupa de patrulare a Marinei, mare şi cenuşie, veni exact în

lungul şalupei mai mici, iar Power a răsuflă uşurat văzând zece puşti îndreptate către prizonierii săi.

— Okay. Puneți toate armele jos şi veniți sus, unul câte unul!

Capul i se răsuci brusc în momentul în care răsună o împuşcătură, urmată de altele două. Sergentul tresări, dar le ignoră cum putu mai bine şi ținu arma îndreptată asupra şalupei.

— Am văzut unul! spuse un polițist. La treizeci de metri în spatele nostru.

— Acoperă-ne! îi ordonă Powers. Okay. Hai, urcați dracului sus şi întindeți-vă pe punte!

Sosiră primii doi, cărând un al treilea, care era rănit la piept. Powers îi puse să se întindă pe punte, cu fața în jos, în fața primului rând de containere. Restul veniră singuri sus. Când ultimul era sus, numărase deja doisprezece oameni, mai mulți dintre ei fiind răniți. Lăsaseră în urma lor o mulțime de arme şi ceva care părea a fi un cadavru.

— Hei, puşcaşilor, ne-ați putea da o mână de ajutor aici?

Asta şi voia să audă. Ryan sări de pe dunetă. Alunecă şi căzu pe punte. Breckenridge sosi imediat în spatele lui şi se uită la cadavrul pe care teroriştii îl lăsaseră în urmă. Capul bărbatului fusese străbătut de un cartuş, care îi intrase prin frunte.

— Cred că i-am trimis un glonț pe cinste! Continuați-vă drumul, domnule locotenent! făcu semn către scară.

Ryan urcă treptele cu pistolul în mână. În spatele lui, căpitanul Peters îi strigă ceva, dar lui Jack, pur şi simplu, nu-i păsa.

— Aveți grijă! Avem nişte băieți răi în partea aceea unde se află containerele! îl avertiză Powers.

Jack înconjură primul rând de cutii metalice şi văzu bărbații întinşi cu fața în jos, cu mâinile la ceafa, câțiva polițişti păzindu-i. Într-o clipă mai apărură încă şase puşcaşi marini.

Căpitanul Peters urcă şi el şi se duse la sergentul de poliție, care părea să fie comandantul.

— Mai sunt cel puțin doi, poate patru, care se ascund printre rândurile de containere, spuse Powers.

— Ai nevoie de ajutor ca să-i scoatem la lumină?

— Da. Haideți să o facem!

Powers zâmbi în întuneric. Îşi adună toți oamenii lăsându-i pe Breckenridge şi alți trei puşcaşi marini să păzească oamenii de pe punte. Rămase şi Ryan acolo. Aştepta să plece ceilalți.

După aceea, începu să le privească fețele.

Miller privea şi el, sperând că va găsi o cale de ieşire, întoarse capul spre stânga şi îl văzu pe Ryan fixându-l de la cinci-şase metri cu privirea. Se recunoscură imediat, dar Miller mâi văzură ceva, văzu o privire pe care şi-o rezervase întotdeauna pentru sine.

„Sunt Moartea, îi spuse fața lui Ryan. Am venit să te iau.”

Lui Ryan i se părea că trupul lui era făcut din gheață. Degetele i se încleştară în jurul patului pistolului în timp ce se îndrepta încet spre țintă, nescăpând din ochi fata lui Miller. Lui Jack i se părea că arată tot ca un animal, dar nu mai era o fiară în libertate. Jack ajunse la el şi îl lovi cu piciorul, îi făcu semn cu pistolul să se ridice, Dar nu scoase nici o vorbă.

„Nu discuți cu şerpii. Pe şerpi îi omori.”

— Domnule locotenent...!

Dar Breckenridge nu fusese destul de rapid.

Jack îl împinse pe Miller, lipindu-l cu spatele de peretele metalic al unui container, ținându-l de gât. Savura faptul că simțea gâtul lui Miller sub mâna lui.

„Asta este nenorocitul care era cât pe ce să-mi ucidă familia!” Deşi nu ştia acest lucru, fața lui nu trăda nici cea mai mică emoție.

Miller îl privi în ochi şi văzu... nimic. Pentru prima oară în viața lui, lui Sean Miller i se făcu frică. Îşi văzu propria moarte şi îşi aduse aminte de lecțiile de demult, de la şcoala catolică, îşi reaminti de ceea ce îl învățaseră măicuțele şi se temu că ele s-ar fi putut să fi avut dreptate. Fața i se acoperi de broboane de transpirație, iar mâinile îi tremurau, deoarece, în ciuda dispreţului său total pentru religie, îi era frică de eternitatea iadului care, mai mult ca sigur, îl aştepta.

Ryan văzu privirea lui Miller şi ştia ce însemna.

„La revedere, Sean! Sper să-ți placă acolo...”

— Domnule locotenent!

Jack ştia că are puțin timp. Ridică pistolul şi i-l vârî cu forța în gură lui Miller, în timp ce ochii săi îi sfredeleau pe cei ai lui Sean. O uşoară apăsare, în aşa fel încât să nu ştii niciodată când se rupe piedica trăgaciului...

Dar nu s-a întâmplat nimic şi o mână masivă îi apăsă arma în jos.

— Nu merită, domnule locotenent! Zău că nu merită! Breckenridge îşi retrase mâna şi Ryan văzu că arma nici măcar nu avea cocoşul tras.

— Gândeşte-te, fiule!

Vraja se împrăştie. Jack înghiți de două ori şi respiră adânc. Ceea ce vedea acum era mai puțin monstruos decât înainte. Frica îi dăduse lui Miller omenia care îi lipsise înainte. Nu mai era un animal. Era o ființă umană, un exemplu nefericit de ceea ce s-ar putea întâmplă când un om pierde ceva de care toți oamenii au nevoie. Respirația lui Miller era sacadată atunci când Ryan îi scoase arma din gură. Se înăbuşea, dar nu se putea apleca peste brațul lui Jack care îi apăsa gâtul. Ryan se trase înapoi şi Miller se prăbuşi pe punte Sergentul-major îşi puse mână pe brațul drept al lui Ryan, forțându-i mâna în care avea pistolul să coboare.

— Ştiu la ce vă gândiți! La ce i-a făcut fetiței, dar nu merită. Le-aş putea spune polițiştilor că l-ați împuşcat când a încercat să fugă. Băieții mei m-ar sprijini. Niciodată nu ați fi judecat, dar nu merită. Nu sunteți făcut ca să fiți ucigaş, spuse blând Breckenridge. Şi, pe lângă asta, ia uitați-vă ce i-ați făcut. Nu ştiu ce este jos acolo, dar nu este un om, nu mai este un om.

Jack dădu afirmativ din cap, nefiind încă în stare să vorbească. Miller era încă în patru labe, privind în jos la punte, neputând să întâlnească privirea lui Ryan. Jack îşi simți corpul din nou; sângele care îi curgea prin vene îi spuse că era din nou în viață şi întreg. „Am câştigat! se gândi, în timp ce rațiunea îi controla din nou emoțiile. Am câştigat! L-am învins şi, făcând asta, nu m-am distrus!” îşi desfăcu mâna încleştată pe pistol.

— Mulțumesc, Puşchi! Dacă n-ai...

— Dacă ați fi vrut într-adevăr să-l omorâți, ați fi armat. Domnule locotenent, presupun că v-ați gândit de mult timp la asta.

Breckenridge dădu din cap pentru a-şi întări cuvintele.

— Mergi înapoi pe punte, îi spuse lui Miller care, încet, se supuse.

— Înainte ca vreunul din voi să creadă că sunteți băftoşi, am una tare pentru voi, spuse sergentul-major. Ați comis un asasinat într-un loc care are cameră de gazare. Acolo puteți muri cu sutele. Gândiți-vă la asta!

Apoi sosi Echipă de Salvare a Ostaticilor. Îi găsi pe puşcaşii marini şi pe polițişti pe punte, făcându-şi drum spre prova. Le luă câteva minute ca să afle că în grămada de containere nu se afla nimeni. Cei patru terorişti se aflau probabil în suprastructură. Comanda o preluă Wemer. Avea un perimetru solid din care nimeni nu putea ieşi. Un alt grup de agenți ai FBI-ului merse în

față ca să-i ia pe teroriști.

La locul faptei sosiră trei care ale televiziunii, adăugând luminile lor celorlalte, făcând din noapte zi. Poliția nu le dădu voie, dar deja se transmiteau în întreaga lume știri în direct. Un colonel din poliția statului acorda un interviu. Situația, spunea el în fața camerelor, se găsea sub control datorită baftei și muncii bine desfășurate de poliție.

În acest timp, tuturor teroriștilor li se puseseră cătușe și fuseseră percheziționați. Agenții le citiră drepturile constituționale, în timp ce se strângeau armele și alte probe materiale din șalupă. În cele din urmă, se urcă pe scară prințul, cu o puternică gardă de corp. Veni la locul unde se aflau teroriștii. Îi privi timp de un minut și ceva, dar nu rosti o vorbă. Nici nu trebuia.

— Okay. La pupa se pare că mai sunt vreo patru. Cel puțin așa spun membrii echipajului, spuse unul din membrii Echipei de Salvare a Ostaticilor. Sunt pe undeva pe aici și va trebui să-i lămurim să iasă afară. N-o să fie prea greu și, în plus, avem tot timpul pentru asta.

— Cum îi scoatem pe ăia? întrebă sergentul Powers.

— Nu ne-am gândit încă, dar hai să debarcăm civilii! Am prefera să o faceți chiar acum. Asta se referă și la pușcașii marini. Mulțumesc pentru ajutor, domnule căpitan!

— Cred că nu v-am încurcat luând și noi parte.

Agentul clătină din cap.

— Nu ați încălcat nici o lege, după câte știu. Și avem și toate probele de care avem nevoie.

— Okay. Atunci noi plecăm înapoi la Annapolis.

— Domnule sergent-major, puneți-vă oamenii în mișcare.

— E-n regulă, pușcași! Îmbarcarea! strigă Breckenridge.

Două minute mai târziu toată lumea era îmbarcată în șalupa de patrulare, ieșind din port. În cele din urmă ploaia încetase și cerul era senin, aerul canadian mai rece împrăștiind valul de zăpușeală care torturase zona. Pușcașii marini profitară de ocazie ca să se întindă un pic în cușetele șalupei. Șefa Znamirowski și echipajul ei se ocupau de navigație. Ryan și ceilalți se adunară în cambuză și începură să bea cafeaua de care nu se atinsese nici unul.

— Lungă zi! zise Jackson. Se uită la ceas. Peste câteva ore trebuie să zbor. Ei bine, oricum, am făcut-o!

— Se pare că, în fine, am câștigat o repriză, observă căpitanul Peters.

— N-a fost ușor!

Ryan se uita în ceaşcă.

— Niciodată nu este uşor, domnule! spuse după câteva secunde Breckenridge.

Şalupa trepida sub puterea motoarelor. Jackson ridică receptorul şi întrebă de ce măriseră viteza. Zâmbi la răspunsul primit, dar nu spuse nimic.

Ryan scutură din cap pentru a se limpezi şi se duse sus. În drum, găsi pe o masă un pachet de ţigări al unui membru al echipajului şi îl şterpeli. Continuă să meargă spre pupa. Portul Baltimore se vedea în depărtare, iar şalupa se îndrepta spre sud, către Annapolis, pufăind cu treisprezece noduri – cam douăzeci şi patru de kilometri pe oră, dar de pe o şalupă părea suficient de repede. Fumul pe care îl scotea pe nări lăsa o urmă proprie în timp ce se uita spre pupa. „Avea dreptate Breckenridge?” întrebă el cerul. Răspunsul veni imediat „Parţial avea dreptate. Nu sunt făcut să fiu ucigaş. Poate că avea dreptate. Cel puţin, aşa sper...”

— Obosit, Jack? întrebă prinţul, venind lângă el.

— Ar trebui să fiu, dar presupun că încă am bateriile încărcate.

— Într-adevăr, observă calm Alteţa Sa. Am vrut să-i întreb de ce. Când m-am dus să-i privesc, am vrut să...

— Da.

Ryan trase un ultim fum şi aruncă mucul peste bord.

— Aţi putea întreba, dar mă îndoiesc că răspunsul ar însemna ceva.

— Atunci am rezolvat problema?

„Am rezolvat problema mea, s-a gândit Jack. Nu-mi vor mai urmări familia. Dar nu acesta este răspunsul pe care îl doreşti, nu-i aşa?”

— Presupun că totul va ajunge în faţa justiţiei. Dacă oamenii cred în societatea lor, ei nu vor încălca regulile. Trecutul îi face să creadă. Drace! Nu putem face asta întotdeauna. Dar încerci să faci tot ce poţi şi nu renunţi. Fiecare problemă are o soluţie dacă lucrezi suficient de mult la ea. Aveţi un sistem destul de bun acolo, la dumneavoastră Nu trebuie decât să-l faceţi să funcţioneze pentru toată lumea şi să faceţi ca lumea să creadă în el. Nu-i uşor, dar eu cred că o puteţi face. Mai devreme sau mai târziu, civilizaţia învinge barbaria. „Cred că eu tocmai am dovedit asta.” Sper.

Prinţul de Wales se uită o clipă la pupa.

— Jack, eşti un om bun!

— La fel şi tu, amice! De aceea vom învinge.

Era o scena dezagreabilă, dar nu una care să stârnească milă în vreunul din oamenii care o urmăreau. Trupul lui Geoffrey Watkins încă mai era cald, iar sângele încă mai picura din tavan. După ce fotograful termină, un detectivii luă pistolul din mână. Televizorul rămase deschis şi emisiunea „Bună dimineața, Marea Britanie!" continuă să transmită în direct reportajul din America Acum toți teroriştii erau arestați. „Au făcut-o", îşi zise Murphy.

— Al dracului de prost! exclamă Owens. Nu aveam nici cea mai mică dovadă.

— Acum avem.

Un detectiv ținea în mână trei coli de hârtie.

— Asta e o adevărată scrisoare, domnule comandant.

Introduse colile de hârtie într-un plic de plastic.

Sergentul Bob Highland era şi el acolo. Învăța să umble, cu o proteză la picior şi un baston şi se uită în jos la cadavrul bărbatului ale cărui informații aproape că îi lăsaseră copiii orfani. Highland nu scoase o vorbă.

— Jimmy, ai închis cazul! observă Murray.

— Nu aşa cum aş fi dorit! răspunse Owens. Dar acum presupun că domnul Watkins răspunde în fața unei autorități superioare.

Şalupa sosi la Annapolis patruzeci de minute mai târziu. Ryan fu surprins atunci când şefa Znamirowski depăşi linia vaselor ancorate şi merse drept spre Hospital Point. Cârmi şalupa cu îndemânare de-a lungul digului, unde aşteptau doi puşcaşi marini. Cu excepția echipajului, toată lumea sări pe mal.

— Siguranță deplină! îi raportă sergentul Cummings lui Breckenridge. Avem aici o mie de polițişti şi de agenți federali, Puşchi. Toată lumea este bine.

— Foarte bine! Eşti liber!

— Doctore Ryan, vreți să mă urmați? Vreți să vă grăbiți, domnule? spuse tânărul sergent.

Ryan îl urma încet. Picioarele lui Ryan erau elastice, dar obosite, în timp ce sergentul îl conducea în sus pe deal spre spitalul Academiei.

— Stați aşa!

Un agent federal luă pistolul de la centura lui Ryan.

— Îl voi ține eu în locul dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

— Îmi pare rău! spuse Jack încurcat.

— E-n regulă. Puteți intra.

Nu se vedea nimeni. Sergentul Cummings îi făcu semn să-l

urmeze.

— Unde este toată lumea?

— Domnule, acum soția dumneavoastră se află în sala de naşteri.

Cummings se întoarse spre el şi zâmbi.

— De ce nu mi-a spus nimeni? spuse Ryan alarmat.

— Doamna a vrut să nu vă faceți griji, domnule!

Ajunseră la etajul corespunzător. Cummings arătă ceva.

— Acolo! Să nu vomați, domnule doctor!

Jack fugi pe coridor. O santinelă îl opri şi îi făcu semn spre o sală, unde Ryan îşi dădu hainele jos şi se îmbrăcă într-un costum verde de chirurgie.

Intră în sala de aşteptare şi îşi văzu toți prietenii. Apoi santinela îl conduse în sala de naşteri.

— N-am mai făcut treaba asta de mult, spuse doctorul.

— Nici eu, de câțiva ani, îi răspunse Cathy. Dumneata se presupune că trebuie să-i inspiri încredere unei paciente.

Apoi începu să respire adânc, abținându-se să împingă. Jack o apucă de mână.

— Bună, iubito!

— Ați ajuns la timp! observă doctorul.

— Cu cinci minute mai devreme ar fi fost şi mai bine. Te simți bine? întrebă ea.

Aşa cum fusese şi ultima oară, fața îi era scăldată de transpirație şi părea foarte obosită. Şi era frumoasă.

— Totul s-a terminat *Totul*! repetă el. Sunt bine. Dar tu?

— Apa s-a rupt acum două ore şi s-ar fi grăbit dacă nu te-am fi aşteptat să te întorci din călătoria ta cu şalupa. Altfel totul este bine, răspunse doctorul.

Doctorul părea mult mai nervos decât mama.

— Eşti gata să împingi?

— Da.

Cathy îl strânse de mână. Închise ochii şi îşi adună toată forța pentru efort. Respirația îi era lentă.

— A apărut capul! Totul este bine. Încă o sforțare şi gata! spuse doctorul.

Mâinile sale cu mănuşi erau gata să prindă bebeluşul.

Jack se întoarse în momentul în care apăru noul născut. Poziția sa îi permitea să spună ce sex are chiar înaintea doctorului. Copilul începuse deja să țipe, aşa cum trebuie să o facă un copil sănătos. „Şi acesta, se gândea Jack, este un sunet al libertății.”

— Băiat, îi spuse John Patrick Ryan-senior soției sale înainte de a o săruta. Te iubesc!

Cel mai apropiat asistent îl ajută pe doctor să lege buricul şi să înfeşe copilul într-o păturică albă. Apoi, cu o împingere uşoară, ieşi placenta.

— O mică ruptură, le spuse doctorul.

Înainte de a se apuca să o coasă, îi administra nişte anestezic.

— Simt, spuse Cathy cu o uşoară strâmbătură. Copilul e bine?

— Mie mi se pare că e bine! răspunse asistentul. Are 3,200 kg şi toate organele la locul lor. Căile respiratorii sunt bune şi are o inimă sănătoasă.

Jack îşi ridică în brațe fiul, o mogâldeață zgomotoasă de carne roşie, cu un butonaş absurd în loc de nas.

— Bine ai venit pe lume! Eu sunt tatăl tău, spuse el calm. „Şi tatăl tău nu este un ucigaş. Asta ar putea să nu-ți spună mare lucru, dar e mult mai mult decât îşi închipuie majoritatea oamenilor.” îşi legănă fiul la piept o clipă şi îşi reaminti că există Dumnezeu. După un moment, se uită la soția sa.

— Vrei să-ți vezi băiatul?

— Nu cred că are prea mult din maică-sa!

— Mie mi se pare că arată bine.

Jack îi puse fiul în brațe.

— Te simți bine?

— Cred că am tot ceea ce îmi trebuie, Jack, cu excepția lui Sally.

— Am terminat! spuse doctorul. Nu prea sunt eu obstetrician, dar am făcut o cusătură pe cinste.

Îşi ridică privirea ca să vadă urmările unei naşteri şi se întrebă de ce nu se hotărâse pentru obstetrică. Trebuie să fie cea mai bună dintre toate disciplinele. Dar orele de clasă erau scârboase, îşi aduse el aminte.

Asistentul ceru copilul şi îl duse pe John Patrick Ryan-junior, la camera sugarilor unde, o vreme, avea să fie singur. Le va da celor de la secția de pediatrie ceva de lucru.

Jack îşi urmări soția dormind după o zi şi o noapte. Avea nevoie de un somn bun. Şi el avea nevoie de un somn bun, dar încă nu sosise vremea! Îşi mai sărută o dată soția înainte ca un alt asistent să o transporte cu căruciorul în sala de recuperare. El mai avea un lucru de făcut.

Ryan se întoarse în sala de aşteptare ca să anunțe naşterea fiului său, un tânăr frumos, care va avea două perechi, atât de

diferite, de naşi.

Cuprins

1 O zi însorită, la Londra 6
2 Poliţişti şi capete încoronate 25
3 Flori şi familii 64
4 Jucătorii 90
5 Agenţi şi planuri secrete 113
6 Tribunale şi necazuri 135
7 Cu supersonicul spre casă 173
8 Informaţii 196
9 O zi de sărbătoare 223
10 Planuri şi ameninţări 252
11 Avertismente 266
12 Reîntoarcerea acasă 287
13 Vizitatori 307
14 Şanse secundare 321
15 Soc şi traumatisme 351
16 Obiective şi patrioţi 368
17 Învinuiri şi hotărâri 384
18 Lumini 400
19 Teste şi note de trecere 416
20 Date 435
21 Planuri 451
22 Procedee 470

23 Mişcarea 487
24 Legături pierdute şi refăcute 507
25 Întâlnirea 535
26 Sunetul libertăţii 561
Cuprins 599